

Giới thiệu Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng

Truyện Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng của tác giả Mặc Ngư Tử 1123 là một câu chuyện ngôn tình cổ đại, trùng sinh... Thiên kim tướng phủ bỏ trốn làm thiếp khổ không thể tả, lúc này rốt cuộc được làm vợ cả.

Kết quả, ngày thành hôn đó người bán thiên địa với nàng lại là con gà trống. . . Nàng chuyển từ người đã từng chuyên phụ trách nững nịu trạch đầu thành gia quyến của tiểu tướng dũng mãnh trên sa trường. Hôm nay, không thể không xắn tay áo cùng thẳng cấp đánh quái vật với phu quân. . . .

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Sống lại tái giá (1)

Hai mắt nhắm lại chợt mở ra một cách đột ngột, Thôi Uyển Như phát hiện mình sống lại.

Nhìn lại thời gian mười năm, chỉ thấy ngoài cửa sổ xuân ý dạt dào, bên trong phòng vẫn lạnh lẽo như hầm băng, nàng không thể không khua tay trái qua ngày xuất giá đó lần nữa.

Tương tự như lần trước, kẻ mẫu mặc trang phục hoa lệ ung dung chỉ huy vú già to con chế ngự đề Thôi Uyển Như vào tường, nước lạnh dội vào mặt cho tỉnh lại, nước lạnh thấm vào giá y màu xanh phối với màu đỏ óng ánh, chỉ là sau khi tỉnh lại cô nương Thôi gia đã thay đổi linh hồn.

“Người người già là người thô to vũ phu thì như thế nào? Hôn thư đã định, sinh lễ đã thu cũng không thể đổi ý! Thôi gia nuôi người mười sáu năm, dù sao cũng nên báo đáp chứ?” Kẻ nẫu thay đổi đáng về hiền lành thường ngày không ngừng nhắc tới chuyện báo đáp, nốt ruồi đen bên trên cằm theo miệng bà ta lúc mở lúc đóng nhảy lên không ngừng, thấy vậy tân nương hoa mắt chóng mặt không thôi.

Đối mặt với việc đã định rồi, Thôi Uyển Như đang hồi hồn thích ứng im lặng không nói, mái tóc dài xõa xuống, cúi đầu nhìn chăm chú vào viên ngọc trai nãi nảo được may trên mũi chân giày mà mất hồn.

Bên tai là những lời than trách kéo dài của kẻ mẫu Trương thị: “Cha người bị chen ép đưa đến biên cương làm Thứ sử Hạ Châu, có năng lực gì khiêu chiến với người đường đường là Uy vũ hậu? Chẳng lẽ đích tử của nhà Định Tây đô hộ còn ủy khuất người? Cự hôn tuyệt thực muốn chết, đây là chuyện nữ tử thế gia có thể làm sao?!”

Hiện giữ chức Uy vũ hậu Định Tây đô hộ là Tiểu Duệ, đồng thời cũng là đại tướng quân Hoài Hóa. Thôi Uyển Như khe khẽ thở dài một cái, xem ra tân lang cũng không thay đổi, vẫn là thứ tử của Tiểu gia, tam lang Tiểu Dương.

Thôi Uyển Như nhớ lần trước mình đã hỏi tại sao muốn vợ và hứa hôn mình cho võ quan biên thùy, mà không phải ở lại kinh thành giao chuyện phối hôn cho tổ phụ thân là Tề Tướng làm chủ.

Kẻ mẫu trả lời: “Lệnh của cha mẹ, lời của mối mai, người không cần phải biết nguyên do.”

Cha trả lời: “Coi trọng gia cảnh và nhân phẩm của hấn.”

“Gia cảnh.” Thôi Uyển Như tiếp tục thở dài, không cần hỏi, đây chính là nguyên do.

Ba tháng trước, cha nàng sau khi bị buộc tội đã bị “đày đĩ” biên thùy làm quan, thời gian ba đến năm năm cũng không chừng, phải làm ra chiến tích ở bản địa mới có thể hồi kinh.

Biên thùy là nơi của dân man di, dân phong hung hãn, chiến sự thường xuyên, thân là Thứ sử chính ông còn phải kiêm quản quân sự, vị này nửa đời trước vẫn ở kinh thành làm quan văn thuần chủng không có sức đề đối phó, sau mấy tháng nhậm chức không chỉ không thể làm tốt, còn liên tục bị cấp trên Đô đốc phủ khiển trách.

Đang lúc Thôi Thừa Vọng cần tìm gấp một người giúp đỡ một tay thì Định Tây đô hộ ở doanh trại bản địa đã ngoài ba mươi ném đến một cảnh ô liu ---- tam lang Uy vũ hậu cầu hôn nữ nhi Thôi gia.

Người làm mai chân thành nhắn gửi: “Hôn sự nhất định thành, Tiểu gia sẽ phái người trợ giúp Thứ sử trấn an dân vùng biên giới.” Bởi vì chuyện này, hôn sự được định.

Nói cách khác, Thôi Uyển Như là bị cha ruột bán cho Tiểu gia, ban đầu trong nhà đang chuẩn bị làm mai trường nữ đến biên thùy kèm theo mục đích không thể cho ai biết này.

Nguyên nhân thật sự là kiếp trước sau khi biểu ca phân tích rõ Thôi Uyển Như mới biết, trừ lần đó ra, nàng còn biết một tin tức khác.

“Tiểu gia cầu hôn chính là..” Thôi Uyển Như phất ống tay áo ngẩng đầu lên, một đôi mắt hạnh trong sạch mang theo ý miệt thị nhìn về Trương thị, từ đôi môi trắng bệch phun ra bí mật không muốn người biết, “Là hai tháng trước ở cửa thành một nữ tử áo hồng cỡi ngựa vung roi —— bọn họ cần chính là một muội muội tiên y nô mã, phong nhã hào hoa, không phải người luôn núp ở trong góc như ta đây.”

Năm đó, nàng hận nhất không phải bị bán đi, mà là thay thế muội muội bị bán, không có mẹ ruột quả nhiên không người thương, chỉ có thể mặc cho người khác chà đạp, ai bảo Thôi Uyển Lan là nữ nhi của kẻ mầu.

“Muội muội người còn chưa cập kê đấy.” Cả người Trương thị run lên, rồi sau đó trừng mắt cắn răng nói, “Hon nữa, trên hôn thư là tên của người! Hôm nay sẽ phải ra cửa —— Nguyên Nương chấp nhận đi.”

“Ta biết rõ, nhưng mà, ta muốn bồi thường.” Thôi Uyển Như đưa ngón tay nhỏ nhắn vuốt sợi tóc trên thái dương, lông mày chau lại liếc xéo Trương thị thấp hơn mình nửa cái đầu, khẽ cười một tiếng, đưa ra điều kiện, “Nghe nói đồ mầu thân trân quý nhất có hai hộp châu báu thương nhân người Hồ bán cho?”

Bối cảnh của Tiểu gia cưới con dâu có thể mặc cho người

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Bỏ trốn làm thiếp

Lúc đang nói chuyện, Thôi Uyển Như cố gắng nặn ra hai giọt lệ, chậm rãi rút chiếc khăn trong tay áo ra khẽ lau nước mắt: “Ca ca, vốn muội không muốn mặc giá ý may gấp đầu, gom góp đồ cưới, đi hầu hạ một vũ phu không biết thương hoa tiếc ngọc. Nhưng mà, cha chọn trúng muội, không biết làm sao hơn.”

Thôi Văn Khang nhìn muội muội đột nhiên bắt đầu khóc thút thít nhất thời hoảng hồn, đang muốn vỗ vỗ bà vai nàng tỏ vẻ trấn an, lại nghe được Thôi Uyển Như dùng giọng điệu vô cùng chua xót nói: “Bối vì chúng ta không có mẹ, mẹ không có huynh đệ ruột, chúng ta không có nhà ông bà ngoại.”

“Như nương, muội làm sao vậy?” Bàn tay đang đưa ra giữa không trung của Thôi Văn Khang lập tức cứng đờ, chỉ sững sờ nhìn về phía muội muội, cảm giác nàng hôm nay hình như thay đổi thành một người khác, nói chuyện thành thực không còn ngại thẹn, trước đây muội ấy chưa từng khóc thảm thiết bi thương như vậy.

“Ca ca, huynh cũng biết Tiểu gia cầu hôn Thôi Uyển Lan, không phải muội, họ bắt nạt muội không ai nương tựa, lấy muội làm thế thân!” Thôi Uyển Như dựa vào trên vai huynh trưởng nức nở nghẹn ngào nói nhỏ, “Trương thị không chỉ khuyến khích cha hại muội, bà ta còn hãm hại huynh nữa.”

“Muội muội. Đừng khóc, huynh sẽ không mặc cho bọn hắn bắt nạt muội, nếu như muội không muốn gả, chúng ta trở về, đứng, trở lại kinh thành! Tìm ông làm chủ cho muội.” Thôi Văn Khang nhìn muội muội khóc như mưa, nhất thời hoảng hồn, vội quỳ gối xuống bên cạnh vỗ nhẹ lên vai nàng trấn an.

“Làm sao có thể, bốn ba mấy ngàn dặm đi đào hôn sao?” Thôi Uyển Như vùi gò má sâu vào lồng ngực ca ca, nụ cười yếu ớt trên mặt biến mất thay vào đó là nụ cười trào phúng, “Tiểu gia sẽ không mặc cho loại chuyện như vậy xảy ra, cho dù là đi về, ông cũng sẽ không vì muội mà đắc tội Uy vũ hậu —— chúng ta đều là con cháu bị vứt bỏ có cũng được mà không có cũng không sao.”

Nghe được hai chữ “vứt bỏ”, sắc mặt Thôi Văn Khang càng phát khó coi, tính tình hắn cũng chỉ qua loa chứ không ngu ngốc, suy nghĩ một chút cũng biết, muội muội mười sáu, hắn mười tám đang trong thời kỳ mai mối lại đi theo cha từ kinh thành đến biên quan, không chỉ không có mối hôn sự tốt, khoa cử năm nay của mình dù có thi hay không cũng bị ép buông tha.

Thấy sắc mặt ca ca tối lại, Thôi Uyển Như cũng không vòng vò với hắn nữa mà trực tiếp hỏi: “Ca ca, huynh có tính toán gì cho tương lai không?”

Trong trí nhớ kiếp trước của nàng, lúc Thôi Văn Khang hai mươi tuổi dưới sự sắp xếp của kẻ mầu dùng danh tiếng gia tộc hứa hôn cho một nữ thương nhân mập mạp to có vẻ bề ngoài khôi ngô, sau đó dựa vào đồ cưới nhà gái ngồi ăn rồi chờ chết, lần này, Thôi Uyển Như không muốn ca ca đi vào con đường đó nữa.

“Tính toán?” Thôi Văn Khang khẽ cau mày, Đúng vậy, là nên tính toán cho tốt, “Huynh.. Quốc Tử Giám huynh không thể vào đến Cử nhân cũng không phải. Tiến Sĩ, Minh Kinh, Minh Pháp đều không am hiểu, cũng chỉ có thể dựa vào gia tộc.”

Thi công danh có lẽ không thể thực hiện được chỉ có thể dựa vào công huân của tổ tiên có một chức quan nhỏ, chỉ là, không biết cơ hội đó có thể đến phiên mình hay không thôi? Dù sao cũng nhiều sư nhưng chùa chiền thì ít. (ý nói con cháu trong gia tộc thì đông nhưng chức vụ kiếm được thì rất ít)

“Ca ca, huynh đã thông minh từ nhỏ, có thể thấy qua là không quên được vì sao bị khoa cử làm khó?” Trong giọng nói của Thôi Uyển Như thậm chí còn mang theo uất ức chua xót. Khóc nức nở nói: “Con trai của Trương thị đọc sách ở Quốc Tử Giám liệu muốn thi tiến sĩ, chờ hắn thành Trạng Nguyên, Thám Hoa, nữ nhi của Trương thị kia sẽ được gả cho nhà cao cửa rộng giàu có ở kinh thành, mà muội, mà muội lại chịu khổ ở vùng khi ho cò gáy!”

“Ca ca, coi như vì muội muội cố gắng một lần được không? Để khi muội gặp uất ức có thể tìm người nhờ giúp đỡ, để cho đứa con tương lai của muội có nhà ngoại đáng tin làm chỗ dựa.” Thôi Uyển Như dựa vào trong ngực huynh trưởng, ngửa đầu đưa mắt nhìn hấn, trong mắt nén lệ và lại tràn đầy chờ mong.

Bị chính muội muội mình nhìn một cách khản thiết như vậy, Thôi Văn Khang hăng hái lên, cùng là huynh muội, sao hai người con kế mẫu sinh ra thì một thành tài một gả cho nhà cao cửa rộng, mình và muội muội lại thế thảm cả đời?! Hấn lập tức vỗ ngực bảo đảm mình nhất định sẽ cố gắng không để muội muội mất thể diện, nhất định ở tương lai không lâu sau đó sẽ trở thành chỗ dựa vững chắc cho muội muội.

Bên này, hai huynh muội đang ôm đầu rơi lệ nói chuyện riêng tư, ngoài xe đột nhiên vang lên giọng nói ôn tồn nho nhã: “Biểu muội, mệt không? Có cần dừng xe nghỉ ngơi không?”

Nghe xong lời này, Thôi Uyển Như thiếu chút nữa cắn nát răng của mình, ban đầu nàng bị buộc lập gia đình nên trong lòng bất bình vì vậy ở trên đường đưa dâu nghe lời ngon tiếng ngọt của biểu ca mà bỏ trốn, đi làm thiếp, đường đường là thiên kim Tể tướng phải làm thiếp cho hấn ta mười năm! Sau khi tỉnh mộng, hối hận không thôi, vừa định làm lại từ đầu lại trượt chân đi đời nhà ma.

Hôm nay, ngoài ý muốn sống lại đang nói chuyện quan trọng đến cả cuộc đời với đại ca, hấn ta cố tình tới đây ngắt lời —— mặc kệ kiếp hay trước kiếp này, Thôi Uyển Như cũng hận không thể cắn chết mặt người dạ thú kia.

Biểu muội gì chứ? Còn muốn lừa gạt ta bỏ trốn một lần nữa sao?!

Thôi Uyển Như để ca ca ruột ra mặt đuổi người biểu ca bề ngoài nhìn như tuấn tú lịch sự nhưng bên trong thực ra là đồ ăn hại, sau đó lập tức kéo suy nghĩ về lại đề tài thay đổi tương lai.

Thời gian quá cấp bách, sau khi lập gia đình nàng không còn cơ hội khuyên Thôi Văn Khang nữa, trên đường đưa dâu có thể tự do tâm sự cũng chỉ một ngày một đêm mà thôi, ngày hôm sau nhất định Tiểu gia sẽ phái người nghênh đón, khi đó thì phải bày ra quy củ, không có cách nào chung xe với huynh trưởng được nữa.

Sau khi Thôi Văn Khang nghe Uyển Như thổ lộ hết tâm tư thì vỗ nhè nhẹ vào bả vai nàng liên tục cam kết: “Yên tâm, ca ca sẽ cố gắng. Sau này, không bao giờ gây rắc rối cho muội nữa.”

Hấn hận mình những năm qua sống quá thoải mái, thật sự không tìm không phôi, không biết muội muội đã bị uất ức lớn như vậy, thân là huynh trưởng chính hấn không thể gánh vác hết trách nhiệm, mới ép muội muội trong một đêm đường như biến thành người khác.

Thôi Văn Khang không khỏi thầm mắng mình thật buồn cười, đáng ghét! Thật sự cho rằng muội muội theo như lời cha nói, là vui mừng gả cho thiếu niên anh tài, lang quân Hầu phủ.

Nếu Thôi Uyển Lan không muốn gả mà để Như nương thay thế, vậy mối hôn sự này nhất định có vấn đề, cái gì “theo thứ tự lớn nhỏ, trưởng tử làm đầu” đều là nói nhảm, mình thân là trưởng tử còn chưa đính hôn đây này!

“Cha chậm chạp không cho huynh thành thân, ngoại trừ bởi vì huynh là kẻ vô tích sự ra, hơn phân nửa còn có Trương thị xúi giục ư? Lo lắng sau khi huynh thành thân sẽ có nhà bên vợ trợ lực?” Thôi Văn Khang khẽ nói, đồng thời âm thầm tính toán sau khi về nhà sẽ phải đuổi những đồng bọn, cơ thiết luôn dụ dỗ mình sống phóng túng kia.

“Trưởng tử thành thân thì bà ta phải nhường quyền quản gia cho con dâu, chỉ có thể ở riêng hoặc phân quyền.” Thôi Uyển Như dựa vào kinh nghiệm kiếp trước tỉ mỉ phân tích, “Còn có đồ cưới của mẫu thân, được để ở trong biệt viện kinh thành, lẽ ra phải chia đều khi hai chúng ta thành thân. Muội gả gấp gấp nên đồ toàn đặt mua, không thể mang theo một thứ gì. Có lẽ, Trương thị tính toán đợi Uyển Lan gả vào nhà hào môn, sợ đồ cưới không tương xứng nên tham lam đồ cưới của mẫu thân?”

Nàng cảm thấy lần xuất giá gấp gáp này chưa chắc không phải là tính toán của Trương thị —— bà ta không nỡ cho đồ cưới, tuy tổ phụ là Thượng thư tỉnh Phó Xạ lại vô cùng thanh liêm, cha mình lại vừa bị phạt tiền, trong nhà không dư bạc!

Thôi Văn Khang sợ ngây người, giận dữ nói: “Tham lam, đặt mua?! Huynh cho rằng là chuyển từ kinh thành tới —— vậy, vậy trong đồ cưới có những gì? Ở nơi thâm sơn cùng cốc này thì có thể mua được những gì chứ?”

“Ca ca nhẹ giọng chút, đừng để người khác nghe thấy. Tính toán là có thể biết được, một tháng sau nghị hôn, đính hôn chưa đến một tháng còn không đủ thời gian để đi đến kinh thành một chuyến nữa là.” Thôi Uyển Như đưa tay làm tư thế dừng lên tiếng, cưới giễu cợt, “Đồ tốt chắc chắn cũng có, tuy nơi này thuộc biên thùy, nhưng không hề thiếu da lông quý giá, thương nhân người Hồ Tây Vực cũng thường tới bán hương liệu và châu báu, còn có nhân sâm, lộc nhung, tuyệt liên”

“Thời gian một tháng có thể mua được cái gì tốt chứ?” Thôi Văn Khang nắm quyền, trán nổi gân xanh, “Khinh người quá đáng, thật sự là khinh người quá đáng!” Đường đường là nữ nhi của huyện chủ con vợ cả Bình Nhạc quận vương, cứ ủy khuất như thế mà xuất giá?

Thôi Uyển Như khẽ lắc đầu: “Muội đoán, đại đa số đồ cũng không cần mua. Sinh lễ Tiểu gia đầy đủ, mà vừa giàu có cũng sẽ không so đo muội có bao nhiêu đồ cưới.”

“Muội nói là, dùng sinh lễ cho vào cửa hồi môn?” Thôi Văn Khang hít sâu một hơi, quả thật không thể tin được gia đình thế gia lại có thể làm ra chuyện như vậy, đây là gả nữ nhi sao? Rõ ràng là bán nữ nhi!

“Ca ca không nên tức giận, muội chỉ suy đoán thôi.” Thôi Uyển Như khuyên đôi câu, lại thấy ca ca xanh mặt, dùng đôi tay khẽ run lấy một xấp giấy từ trong lồng ngực đưa cho nàng.

“Đây là danh sách đồ cưới, huynh đọc sinh lễ cho muội nghe, muội đối chiếu xem.” Thôi Văn Khang nhớ lại mình đã xem nội dung danh sách đồ cưới ở chỗ cha, giọng nói khẽ run đọc lên: “Ngân lượng hoàng kim; 100 con ngựa; 80 tấm da cừu; Ngọc Bích mười hai cặp; đệm giường, chiến bị, lụa màu, bó bạch tất cả.”

Sau khi nghe xong, Thôi Uyển Như dưới ánh mắt thấp thỏm mang theo căm hận của huynh trưởng khẽ gật đầu, thờ dài nói: “89%, chỉ thêm chút râu ria. Còn có cái này. là gạt từ chỗ Trương thị, có chút ít còn hơn không.”

Nói xong, nàng cười một tiếng, lấy từ trong góc từ xe ngựa ra hai hộp châu báu, định đưa cho ca ca một nửa, để cho hắn giữ lại chuẩn bị sử dụng cho tương lai lập nghiệp.

Nhìn tâm ý của muội muội, Thôi Văn Khang xúc động thật lâu, thâm hạ quyết tâm sang năm, không, năm nay, phải trở lại kinh thành một chuyến, phải lấy lại toàn bộ đồ cưới của mẫu thân để lại muội muội vào trong tay trước khi Thôi Uyển Lan xuất giá.

Không thể tiện nghi cho Trương thị, không thể để cho muội muội bị nhà chồng xem thường, bị chị em dâu cười nhạo!

Hai huynh muội thương nghị xong, chỉ thấy sắc trời đã tối, mà lúc này đội ngũ đưa dâu mới đi ước chừng một nửa lộ trình, đường xá không tốt còn có kẻ cướp, đoàn người chỉ đành phải tìm địa phương nghỉ ngơi một đêm.

Biểu huynh Tạ Tuấn Dật thích du sơn ngoạn thủy đã đi dạo hết tất cả các châu huyện lân cận, vì vậy dễ dàng tìm được khách điểm nổi danh nhất chỗ đó.

Khi đến nơi đó, bố cục giống như kiếp trước, thậm chí, sau khi dùng cơm Tạ Tuấn Dật đi tới phòng Thôi Uyển Như, muốn lên lút tán gẫu với nàng.

Thôi Uyển Như bảo Kim Châu đang chuẩn bị đi mở cửa dừng lại, trực tiếp cách cánh cửa nói: “Đêm đã khuya, mời biểu ca về. Nhớ lấy, muội muội đã là người dợm gả.”

Tại sao nam nhân khác có thể đi vào phòng nữ tử? Kiếp trước chính là Kim Châu để Tạ Tuấn Dật đi vào, sau đó, thiếu nữ ngu ngốc bị lời ngon tiếng ngọt của biểu ca thanh mai trúc mã lừa gạt, ban đêm hôm ấy theo hắn chuồn ra khỏi cửa.

Đi theo con của một quả phụ dựa vào nhà cậu đầu thế là lương phối, đúng không? Là một nam nhân không chịu chính thức cầu hôn lại khuyên biểu muội bỏ trốn làm sao có thể đáng tin? Thậm chí hắn cũng không cho Thôi Uyển Như năm ấy vô cùng đơn thuần bỏ trốn theo người vị trí chính thể cho dù có báai đường thành thân!

Lần đầu tiên làm chuyện đại dột, nếu làm chuyện đó lần thứ hai thì đó là người ngu xuẩn, Thôi Uyển Như tự nhận không đủ thông minh nhưng cũng không phải kẻ hồ đồ, vì vậy, vô cùng quả quyết từ chối thẳng thắn gặp mặt, nói chuyện với Tạ Tuấn Dật.

Thậm chí nàng không muốn gặp mặt người này, kiếp trước đã quá mệt mỏi về mặt đối trá kia, kiếp này càng không muốn có liên quan gì đến hắn, sau khi sống lại càng không muốn nhìn thấy hắn.

Báo thù không phải mục tiêu của Thôi Uyển Như, hiện tại nàng chỉ muốn đăng hoàng, thỏa đáng mà lập gia đình, trước tiên làm vợ cả hầu môn, khuyến khích ca ca hăm hở tiến lên rồi sẽ suy nghĩ đến chuyện khác sau.

Cho đến khi tân nương chuẩn bị cởi bộ lễ phục nặng nề đi ngủ thì nghe thấy trong sân truyền đến tiếng bước chân, dường như ánh sáng ở trên cây đuốc cũng sáng lóe lên.

“Ngân Châu, đi hỏi xem xảy ra chuyện gì?” Thôi Uyển Như sửa sang lại xiêm áo ngồi thẳng trước bàn, cảm quát tròn trong tay chống đỡ gò má, phòng xảy ra chuyện có người xông vào.

Một lát sau, Ngân Châu mang theo Thôi Văn Khang cùng với một Vũ Sĩ mang đao bước nhanh vào, đối phương tự xưng là tướng dưới trướng của phủ Uy vũ hậu, vì tội quấy nhiễu ở ngoài cửa mà hành đại lễ với Uyển Như, cũng bảo hắn dẫn theo một đám người tới đặc biệt bảo vệ vị hôn thê của tam lang quân, xin nàng yên tâm nghỉ ngơi.

Hộ vệ? Mang theo một đội ngũ vạm vỡ tới trông chừng khách điểm? Thôi Uyển Như nhất thời bối rối, mạnh mẽ trả lời sau đó nàng cởi áo ra nằm ở trên giường, lại trần trọc trở mình gần như cả đêm không cách nào ngủ được.

Những hộ vệ được phái tới hôm nay là những người ở kiếp trước ư? Có phải đứng ở một bên nhìn nàng và biểu ca ở trong một phòng, sau đó lại chế giễu đưa mắt nhìn mình leo tường đào hôn? Ban đầu còn cho rằng vận may tốt không bị người phát hiện, thì ra Tiểu gia cũng không muốn tân nương không cam lòng.

Không biết sao, năm đó nàng bởi vì không cam lòng mà bỏ trốn, ban đầu Tiểu tam lang cũng không chịu tân nương bị dối này, hắn tuyên bố nói muốn thấy vị hôn thê chân chính sớm hơn, nhân tiện khảo sát quân tình mấy ngày rồi trở về, hôm nay cũng đã hơn nửa tháng không thấy tung tích.

“Ra cửa đi dạo, vòng vo mười mấy ngày cũng không trở lại! Ngày mai, chậm nhất là ngày mai phải rước dâu, không có tân lang thì đón cái rắm!” Uy vũ hậu Tiểu Duệ tức giận không kiềm được, đánh một chưởng về phía mặt bàn, cái bàn gỗ từ đàn thượng hạng trong nháy mắt trở thành đồng vụn.

Chương 3: Bái đường xung hỉ

Tiêu Húc cúi đầu đứng ở bên cạnh nghe trưởng tử phủ Tướng quân răn dạy, tiến lên nửa bước trầm giọng khuyên nhủ: “Cha đừng gấp gáp, ngày mai con nước đầu thay tam lang.”

“Thúi lắm, chẳng lẽ mày còn có thể thành thân thay nó?!” Hầu gia dựng râu trợn mắt tiếp tục nổi giận, âm thanh rống phải rung trời.

Tiêu Húc lại vô cùng giữ bình tĩnh, ánh mắt chuyển đến trên người ấu đệ tính cả tuổi mẹ cũng chỉ mới mười ba, tiểu tử chưa trưởng thành, giúp một tay bái đường cũng có thể.

Cảm nhận được lửa nóng mãnh liệt trong ánh mắt huynh trưởng, Tiểu Minh khẽ nâng mặt nhe răng về phía hắn—— Tiểu gia có truyền thống không tốt đó là hãm hại người, nắm đầm của ai cũng răn người đó quyết định, chịu tiếng xấu cho người khác luôn là người yếu thế, khổ quá mà!

Chờ tam ca trở lại sẽ bị đánh chết, rõ ràng hắn đã thấy cô nương Thôi gia không bằng lòng lấy, người giúp một tay bái đường nhất định sẽ bị ghi hận cả đời!

“Có lẽ huynh ấy hơi đi đạo xa sẽ trở lại thôi à. Không cần đệ giúp một tay.” Sau khi Tiểu Minh đấu tranh trong lòng một phen, rốt cuộc đưa ra quyết định phản kháng đề nghị của huynh trưởng và cha.

“Người đâu, may gặp cho tứ lang một bộ tân lang.” Tiểu đại tướng quân không nói hai lời lập tức phân phó tôi tớ chuẩn bị sẵn sàng. Người lãnh binh đánh giấc chú trọng bày mưu nghĩ kế, lo trước nghĩ sau, không thể nào bởi vì tam lang “có lẽ về kịp” mà mặc cho chuyện này tự do phát triển.

Một lát sau, Tiêu Húc, Tiểu Minh thối lui khỏi thư phòng, huynh trưởng đưa mắt nhìn xuống ấu đệ đột nhiên hỏi “Dụng binh chi pháp, vô thị kỳ bất lai, thị ngô hữu dĩ đãi chi; vô thị kỳ bất công, thị ngô hữu sở bất khả công dã.” giải thích xuất xứ, hàm nghĩa.”

“《Thiên thứ chín》trong《Binh pháp Tôn Tử》” Bị hỏi vấn đề quen thuộc Tiểu Minh há mồm là trả lời cực kỳ có thứ tự, “Không ôm tâm lý may mắn kẻ địch không tới, phải chuẩn bị đầy đủ trận địa sẵn sàng đón quân địch; không ôm tâm lý may mắn kẻ địch không công kích, phải tiến hành phòng ngự bên chắc không thể phá vỡ.”

(*Thiên thứ chín trong Binh pháp Tôn Tử nói đến hành quân. Trong Binh pháp Tôn tử có 18 thiên hay 18 chương)

“Không tệ.” Tiêu Húc khẽ gật đầu, lại nghiêm mặt bổ sung, “Ca ca cho đệ thêm sáu chữ —— học đi đôi với hành.” Dứt lời, hắn cũng bước nhanh rời đi.

Thật ra thì, về chuyện tam đệ mất tích trong lòng Tiêu Húc mơ hồ có chút thấp thỏm, một tuần trước hắn đã mang theo tư binh của phụ thân giăng lưới tìm kiếm, cho đến bây giờ không có một chút tăm hơi, chuyện này tuyệt không phải đơn giản như bề ngoài!

Sau giữa trưa ngày kế đó, Tiêu Húc mang theo gia binh của Uy vũ gia ra khỏi thành trăm dặm đón đội ngũ đưa dâu, sau đó đưa sắp xếp bọn họ nghỉ chân ở dịch quán cách Hầu phủ không xa.

Binh thường, dịch quán chỉ cho quan viên từ trên tới nhậm chức ở, Thổ hoàng đế Tiêu gia rõ ràng đang đối xử đặc biệt trái lệ với khách Thôi gia. (Thổ hoàng đế là vua một cõi, chúa ở một địa phương nào đó)

Điểm này làm Uyển Như rất hài lòng, kiếp trước nàng không được Tiểu đại lang tự mình nghênh đón, cũng không được đối xử cao cấp như vậy, rất hài lòng, thông qua màn vải đỏ thắm đang rủ xuống nàng len lén quan sát Tiêu Húc vô số lần, phát hiện hắn dù vóc người, ăn mặc, ngôn hành cử chỉ hay dung mạo cũng không được gọi là thô tục, mặc dù khôi ngô nhưng cũng không dọa người, nghĩ đến, huynh đệ đồng bào cũng sẽ không khác biệt quá lớn đâu nhỉ?

Tiệc nuôi chính là Thôi Uyển Như không thể tiến lên một bước quan sát đại huynh tương lai đã lập tức bị đưa vào gian phòng, người ca ca kia bỏ mặt tân nương đi tới tiệc rượu.

Qua ba lần rượu, đại lang Tiêu gia khách khí ước định với Thôi Văn Khang canh giờ ngày mai chính thức rước dâu, rồi sau đó mới nói chuyện với Tạ Tuấn Dật về cuộc sống tốt đẹp trong mơ của tân lang tân nương, một lát sau hắn đang định đứng dậy cáo từ, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng binh lính la lên truyền đạt mệnh lệnh.

“Báo ——!” Sau một tiếng thì không còn động tĩnh gì nữa, trong lòng Tiêu Húc không khỏi căng thẳng, chỉ có chuyện cực kỳ quan trọng lính liên lạc mới có thể đột ngột chạy tới quấy rầy đãi khách, chỉ có truyền tin tức không tiện để người khác nghe người kia mới tạm thời không nói tiếp như vậy.

Hắn vội vàng đứng dậy, tự mình ra cửa kê lỗ tai vào lắng nghe, rồi sau đó lập tức mỉm cười chào Thôi Văn Khang và Tạ Tuấn Dật: “Vi huynh có việc gấp cần xử lý, tạm thời đi trước một bước, ngày mai gặp lại.”

Dứt lời, vị quan ngũ phẩm tiểu tướng quân Quả Nghị Đô Úy như một con gió nhanh chóng biến mất ở trong màn đêm.

Chỉ để lại hai huynh đệ Thôi Văn Khang và Tạ Tuấn Dật nhìn nhau, sau một lát sau Tạ Tuấn Dật nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ, hôn lễ xảy ra biến cố gì?”

“Hắn có nhắc tới ngày mai, có lẽ không liên quan gì đến hôn lễ? Chẳng lẽ có chiến sự?” Chân mày Thôi Văn Khang nhíu chặt, suy nghĩ.

Trong chốc lát đó hẳn thật sự muốn hôn lễ thất bại, không để cho muội muội chịu uất ức; trong chốc lát lại cảm thấy nếu không gả cho lang quân nhà đại tướng quân, không chừng kẻ mấu còn có thể bán Uyển Như cho chỗ nào đó không chịu được. Cuối cùng, vẫn là mình không có tiền đồ, không thể cho muội muội một con đường phía trước phát triển hơn.

Cứ như vậy, cả đêm Thôi Văn Khang không chợp mắt được.

Sáng sớm hôm sau, gia đình phủ Uy vũ hậu tạo thành một đội ngũ rước dâu náo nhiệt, dưới sự vây xem của dân chúng đánh trống, thổi kéo khảy đàn, vui mừng vô cùng đi tới cửa dịch quán.

Đang đứng ở trên bậc thang dịch quán, đại cữu ca đang cười ngây ngô ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời ngẩn ra.

Phía trước đội ngũ, ở trung tâm, người mặc trang phục tân lang cười trên con ngựa đỏ thẫm lại là một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi! Rõ ràng trên hôn thư viết tam lang Tiểu gia mười chín tuổi, Hiệu úy mười chín tuổi lãnh binh có thể có dáng vẻ trắng trắng mềm mềm thế này?!

Thôi Văn Khang mở trừng hai mắt, miệng há to, tay phải đưa lên, chỉ vào Tiểu Minh định quát hỏi, Tiểu Húc đã bước lên trước một bước đứng ở trên bậc thang kéo bả vai hắn, nghiêm túc nói: “Đêm qua tam đệ ta bị đâm, bị thương không có cách nào tự mình rước dâu, chuyện này liên quan đến bí mật quân vụ tạm thời không thể lộ ra!”

“” Thôi Văn Khang nghiêng đầu nhìn Tiểu Húc cao to lực lưỡng một lát sau không nói ra được một chữ, chỉ cảm thấy trước mắt chợt biến thành màu đen.

Bị thương đến rước dâu cũng không đi được, vậy hẳn sắp chết hay còn sống?! Còn bí mật quân vụ, rõ ràng là lấy cớ chặn miệng mà!

“Không được nói bậy bạ, muội muội ta không thể xưng hi cho người ta!” Thôi Văn Khang giảm nhẹ giọng xuống nói ra những lời này, hẳn thậm chí còn muốn cao giọng bổ sung một câu “hủy hôn”, đáng tiếc không có quyền lực này, chỉ có thể lập tức kêu đồng bọn ngăn cản cửa, kéo dài nói: “Chờ hẳn tốt rồi trở lại rước dâu.”

“Tân nương gả qua tất nhiên đệ đệ ta sẽ tốt lên, yên tâm, thương thế của nó không nặng chỉ là tạm thời có chút không có sức lực mà thôi. Thôi Văn Khang, hôm nay là ngày tốt không thể chậm trễ được.” Tiểu Húc dứt lời lập tức trở mặt, con dao vung lên cao giọng hét: “Phá cửa, lên cho ta!”

Theo như phong tục của bốn triều, người ngang hàng không thể gọi thẳng tên, tiểu tướng quân Tiểu gia gọi cả họ tên người ta là có ý đe dọa, chọc đối phương càng tức giận.

Chính lúc hai người đang miệng lưỡi sắc bén đầu ngằm nhau, quần chúng vây xem vẫn chưa biết chuyện gì cả.

Nhà tân nương ngăn cản cửa, nhà chú rể phá cửa đây đúng là phong tục thành thân, ở kinh thành mọi người tương đối ôn hòa hơn là dùng thơ đầu... Phương pháp phá cửa ở biên thùy cũng tương đối bình thường, để cho những gia đình bạo lực phá cửa càng bình thường hơn.

Không bình thường chỉ là, trong lúc xuất giá hỗn loạn đại cữu ca chủ sự đàn gải và Tạ biểu ca mất tích trong đội ngũ đưa dâu, song song bị chặn miệng nhét vào xe ngựa cho nô tỳ của hồi môn ngồi, yên lặng đi đến phủ Uy vũ hậu uống rượu mừng.

Vũ phu thô bạo! Bị trời gô, Thôi Văn Khang ở trong xe ngựa nức nở, gấp đến độ thiếu chút nữa chảy xuống hai hàng nước mắt trong suốt, đã sớm nghe nói biên quan có phong tục cướp cô dâu còn tưởng rằng là nghe sai đồn bậy, không ngờ chính mình thấy tận mắt!

Đây là ngày vui cả đời của muội muội, tại sao có thể gả cho tân lang bị trọng thương không dậy nổi? Tại sao có thể gặp phải nhà chồng tương lai lỗ mắng không giành đạo lý kia chứ?!

Thôi Văn Khang vừa nóng vừa giận nhưng bắt người Tiểu gia cũng không được gì, ở trước mặt cường quyền tuyệt đối không có đạo lý nói chuyện, sau đó không lâu, hắn và Tạ Tuấn Dật cùng nhau bị vang đến một chỗ sân vắng vẻ trong Hậu phủ.

Trong sương phòng, trên án kỷ đã bày xong trên một bàn tiệc, ví dụ như cơm thủy tinh, cá chép phi hành, dê con màu mỡ, tôm tươi cua rang, gấu hươu cần gì là có cái đó.

Thôi Văn Khang, Tạ Tuấn Dật bị trời được gia đình do Tiểu Húc chỉ huy đặt trên một chiếc ghế bành, chỉ thấy sau khi hắn vỗ tay ba tiếng, mấy cô nương trẻ đẹp nói đuôi mà vào, thị cơ kiều mỹ lập tức theo hầu hai người, ống tay tung bay nhảy múa, ca kỹ vui múa tấu đàn tấu sáo, bốn Hồ Cơ quần áo hở hang theo tiếng nhạc và tiếng hát nhẹ nhàng tung bay, nhảy lên xoay tròn.

Tạ Tuấn Dật nhất thời trợn mắt mà nhìn, khẽ nhếch miệng lên bị bộ ngực trắng nõn của Hồ Cơ hấp dẫn toàn bộ sự chú ý, Thôi Văn Khang thì từ đầu chỉ cuối đầu hung hăng nhìn chằm chằm Tiểu Húc, hai mắt gân như muốn tràn ra máu.

“Khang đệ.” Đại lang Tiểu gia nửa ngồi ở bên cạnh hắn dùng sức vỗ vỗ bả vai, chân thành tha thiết nói, “Hai nhà chúng ta là kết thân không phải kết thù, tin tưởng ta, tam lang cũng không bị gì nặng chỉ là tạm thời không thể tỉnh táo, qua hai ngày là có thể chuyển biến tốt. Sau khi ăn uống xong, bái đường

kết thúc ta sẽ dẫn đệ đi náo động phòng.”

Dứt lời, Tiểu Húc cũng không quan tâm Thôi Văn Khang chất vấn quát mắng, bước nhanh ra khỏi sương phòng chạy tới đại đường mời khách khứa. Ngụ ý của hắn là lễ thành hôn này phải hoàn thành, chờ tất cả đều hoàn thành rồi mới thả đại cữu huynh ra ngoài nhìn tân lang còn sống mới tốt nhất.

Song song khi đó, Thôi Uyển Như đang vui vẻ được hi nương dẫn dắt nâng quạt tròn cười ngửa yên, bước qua chậu lửa, bái thân địa, liệt tổ liệt tông, sau đó chóng mặt nghe người đứng ở bên cạnh mình đọc một bài thơ, nàng vội để quạt tròn xuống trộm liếc mắt tân lang, đang chuẩn bị hành lễ với hắn, kinh ngạc phát hiện—— vị tiểu đệ ôm con gà này là ai?!

“Cúi chào!” Tiểu đệ ôm gà không tiếng động há miệng, ý bảo Thôi Uyển Như đừng lè mề.

Nàng thật sự ghen hòng không biết nói gì, lần này kiên quyết không bỏ trốn, kết quả hôn lễ lại không thể so với kiếp trước, lần trước len lén bái đường với mình còn là một con người, lúc này đây quang minh chính đại phu thê đối bái lại là con gà!

“Đệ là người phương nào? Tân lang đang ở đâu?” Thôi Uyển Như quỳ gối trên bồ đoàn đứng thẳng lưng dùng giọng nói rất nhỏ hỏi, dù thế nào đi thì nửa giờ phút này đang quỳ ở chính giữa phòng lớn, nhỏ giọng nói chuyện người khác cũng không nghe được.

“Tam ca của ta nằm trên giường hôn mê bất tỉnh ở bên trong, tạm thời không đứng dậy được.” Về mặt Tiểu Minh không biểu cảm nhưng môi khẽ nhúc nhích, dùng giọng nói vệt đục khó nghe nhanh chóng tỏ rõ sự thật, “Ca ca của tỷ bị đại ca của ta bắt giữ, bái hay không bái, tranh thủ thời gian quyết định.”

Được rồi, thức thời mới là trang tuấn kiệt, Thôi Uyển Như gần như không chút do dự lập tức khom người dập đầu —— tốt xấu gì súc sinh này cũng đại biểu cho con thứ của Uy vũ hậu, cần rằng gả thôi!

“Tỷ cũng không tệ lắm. Tẩu tẩu tốt, tiểu đệ bên này xin chúc mừng.” Tiểu Minh nhẹ giọng lầu bầu một câu, đồng thời cảm cổ gà để nó dập đầu đáp lễ.

Sau khi dập đầu là lễ kết tóc, hai bên nam nữ phải cắt chút ít tóc của mình, cột thành “kết tóc”, sau đó để ở trong hủ bao do tân nương bảo quản.

Thôi Uyển Như dùng một loại ánh mắt cảnh giác nhìn về phía tứ lang Tiểu gia, âm thầm thì, nếu người này dám lấy một cộng lông gà ra bỏ vào trong hủ bao, nàng sẽ hủy hôn tại chỗ, dù sao phong tục của bốn triều cũng cởi mở hơn, nữ nhân tái giá cũng nhiều.

Cũng may, Tiểu Minh lấy ra một bó tóc đã sớm chuẩn bị, sau khi Thôi Uyển Như nhận lấy mới phát hiện chùm tóc này đã nhiều ngày chưa rửa sạch đã rối tung lên, trên sợi tóc còn mang theo vết máu khô khốc!

“Đầu hắn bị thương?” Đây không phải là lúc cạo đầu trị liệu lấy xuống chứ? Kiếp trước chưa từng nghe nói chuyện này? Là bởi vì mình thay đổi chủ ý làm tất cả đều trở nên không giống như trước kia?

“Ừ.” Tiểu Minh Vi hơi cau mày, có chút bận tâm vết thương của huynh trưởng.

Đầu! Vậy cũng thật là nguy hiểm, trong lòng Thôi Uyển Như cũng căng thẳng, khẽ run tay thất tóc hai người vào lại với nhau rồi bỏ vào hủ bao, đồng thời yên lặng van xin trời xanh đừng để nàng sống lại mà còn phải chịu khổ hơn.

Sau đó, tứ lang Tiểu gia mang theo tân nương đi tới bên ngoài phòng tân hôn, gọn gàng linh hoạt đẩy miệng gà trống ra đổ nửa ly rượu mạnh, hoàn thành lễ hợp cẩn, lại bắt nó đối bái với Thôi Uyển Như lần nữa, đến đây buổi lễ kết thúc.

“Dẫn đi, nuôi cho tốt.” Nói xong hắn ném con gà trống tới trên người người hầu, sau đó đưa tay ra làm động tác “mời” tam tẩu mới nhậm chức, để nàng đi qua bình phong nhìn tân lang trong phòng.

Thôi Uyển Như im lặng nhìn động tác lần này của hắn, cha mẹ chồng chia ra ở ngoại viện, nội viện mời khách khứa, đại ca Tiểu gia đưa đến cửa nhà cũng biến mất trong nháy mắt, vì vậy, trong nội viện Hầu phủ lớn như thế này cũng chỉ do vị thiếu niên mười ba mười bốn này một mình làm chủ?

Nàng hít sâu một hơi, tận lực đè nén lửa giận dùng giọng nói uất ức chua xót hỏi: “Nhà các người, phải cho ta câu trả lời thỏa đáng chứ nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Đá xuống giường cưới

Tuy dáng dấp của Tiểu Minh có chút ngọt ngào, nhưng lúc này đây lại dùng ánh mắt không phù hợp với số tuổi nhìn Thôi Uyển Như, trả lời: “Là nhà chúng ta, giờ phút này tẩu tẩu đã là người Tiểu gia.”

Nghe vậy, nàng nhất thời tức giận. Có thể nói gì được với thiếu niên mười ba tuổi chứ? Tính khí không trưởng thành, hắn cũng không phải chính chủ để giảng đạo lý, nói điều kiện với đứa bé thì nó sẽ giữ lời ư?

Xem như nàng đã hiểu tại sao Tiểu gia không có trường bối ra mặt, cha mẹ chồng cho rằng lấy thái độ quá cao để giải thích sẽ làm cho người cảm thấy Hầu phu lấy thế dễ người, thái độ quá thấp tương lai sẽ không có cách nào sắp xếp chuyện gì ở trước mặt tân nương.

Không bằng lấy tiểu bối lừa gạt trước, sau khi thăm dò chút ý tứ mới thương nghị rốt cuộc nên xử lý chuyện này như thế nào.

Khi hai người đang giằng co thì Tiểu Minh đi trước một bước vào bên trong phòng, vừa đi về phía trước vừa giải thích cho Thôi Uyển Như: “Hơn nửa tháng trước tam ca nói muốn xem tẩu tử, mang theo hai gia đình đi, ba ngày sau huynh ấy truyền tin nói ‘rất tốt, ra cửa đi dạo rồi sẽ quay về’. Sau hơn mười ngày không có tin tức, tối ngày hôm qua người được phái đi tìm phát hiện ngựa của ca ca đưa huynh ấy về nhà—— đầu bị thương, hôn mê bất tỉnh.”

Theo phương hướng ngón tay Tiểu Minh chỉ, Thôi Uyển Như đi tới trước giường vén màn lên, chỉ thấy một nam tử tóc hơi xoăn đang nhắm mắt nằm nghiêng, trên trán hằn quần vải xám, mày rậm mũi cao, dung mạo anh tuấn, dù là đang ngủ mê man cũng toát ra khí thế kiên nghị nổi bật, tướng mạo quả thật không tồi, nếu như không để ý đến hân đang hôn mê bất tỉnh, cũng coi như lang quân như ý.

“Y sư (đại phu) nói thế nào?” Thôi Uyển Như nhìn trên mặt hân chưa từng xuất hiện màu xám trắng của người sắp chết, hơn nữa hô hấp đều đặn, kéo dài, bên cạnh cũng không vây quanh một đám người lo lắng, cuối cùng trong lòng thoáng hòa hoãn chút. Chỉ cần đừng làm cho mình mới gả tới đã làm quả phụ, cuộc sống này còn có thể chịu được.

“Mạch tượng không nguy hiểm, nhưng tại sao vẫn bất tỉnh lại không rõ nguyên do, dù sao cũng bị thương ở đầu.” Tiểu Minh trả lời xong lại ngẩng đầu nhìn về phía nàng, nhẹ giọng hỏi, “Tẩu tử, tẩu tử thế nào?”

“Ta chỉ hi vọng hân nhanh tỉnh lại.” Thôi Uyển Như dùng một đôi mắt khẽ rung rung, nhìn về phía vị thiếu niên trước mắt, rõ ràng đang lo lắng chị dâu muốn nào động phòng bỏ ca ca hân, lại cố làm trấn định, thờ dài một tiếng sau mới cúi đầu nói nhỏ, “Ký lai chi, tắc an chi*, tứ lang có thể đi nghỉ ngơi rồi, tối nay, cần gì cứ nói với đệ và huynh trưởng một tiếng.”

(*câu trong Luận ngữ, Họ [dân] đã (do mình phủ dụ) đến rồi, tất phải làm cho họ được an ổn mà sinh sống, phải an dân, sau còn mang nghĩa Minh đã đến (một nơi nào đó) rồi, thì phải bình tâm/an tâm/ bình tĩnh lại). Theo hoasinhhanca)

“Làm phiền.” Tiểu Minh thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ vẻ cảm kích, cũng cung kính chấp tay thi lễ với tẩu tử một cái, lại dặn dò chút quy củ trong nhà, lúc này mới xoay người đi ra ngoài.

Chưa từng nghĩ tới, hân vừa mới vòng qua bình phong lại đột nhiên phát hiện đại ca mình đang dẫn theo huynh trưởng Thôi gia đứng ở đó nghe lén. Tiêu Húc đưa tay làm động tác không được lên tiếng kéo hân tới, ba người yên lặng thối lui khỏi phòng cưới.

Rồi sau đó, hai vị huynh trưởng đứng ở hành lang lặng lẽ nhìn thẳng vào mắt nhau, hàng năm chinh chiến hiển nhiên Tiêu Húc cường tráng hơn, mày kiếm mắt hổ, oai hùng nhanh nhẹn dũng mãnh, và lại lớn hơn đối phương sáu tuổi, cả người mang theo loại khí thế khắc nghiệt, Thôi Văn Khang ở trước mặt hân cũng không yếu khí thế, chỉ dựa vào con lừa già cấn răng chống đỡ.

“Ta không làm khó, là bởi vì muội muội, không phải bởi vì sợ các người.” Hân nhìn chằm chằm Tiêu Húc gần như nói gần từng chữ.

“Mỗ biết được, đa tạ thông cảm. Tứ lang, đệ dẫn Thôi đại ca trở về nhà nghỉ ngơi, ta đi tiền viện tiếp khách mời, có lời gì ngày mai rồi nói.” Tiêu Húc cười khổ, sau đó bảo đệ đệ trực tiếp mời Thôi Văn Khang đi sân viện của hân, không thể ở chung một chỗ với Tạ Tuấn Dật si mê từ sắc kia.

Làm như vậy thứ nhất ở gần đây có quán giáo, thứ hai hân coi trọng ca ca ruột của đệ muội, muốn cho đệ đệ và hân ta thân cận hơn. Tiểu Minh tuổi còn nhỏ với lại đáng đáp tròn dễ thương dễ làm cho người ta buông xuống lòng phòng bị, có thể hòa hoãn cảm xúc tồi tệ của đối phương.

Nghe sắp xếp như thế, Thôi Văn Khang không lên tiếng, thuận chân đi theo tứ lang Tiểu gia, dù thế nào đi nữa hân biết mình giờ phút này có phản đối cũng vô dụng, đến muội muội cũng chấp nhận sự thật này, hân còn có thể nói cái gì nữa đây?

Cho dù là phụ thân ở đây có lẽ cũng chỉ có thể giả vờ giận sau đòi chút tiện nghi, cấn răng nhẫn nhịn—— chỉ cần xem danh sách đồ cưới, Thôi gia cũng không còn lo lắng gì nữa.

Sau khi xuyên qua một hành lang, Tiểu Minh vẫn im lặng đột nhiên nhớ lại một câu: “Tam ca là người tốt sẽ có trời phù hộ—— chúng đệ không có ý hãm hại tẩu tử, nhất định huynh ấy sẽ tỉnh lại.”

Hân không chỉ đang trấn an Thôi Văn Khang, mà cũng đang an ủi mình. Mặc dù y sư nói mạch tượng của Tiểu Dương không có gì đáng ngại, nhưng chuyện này cũng không chắc chắn tình hình của huynh ấy không nguy hiểm, có người cũng ngủ như thế rồi mất đi, bây giờ là dùng rút súp để giữ mạng, nếu năm ba ngày sau vẫn không tỉnh lại ăn cơm, cho dù là Nhân Sâm vạn năm đều vô dụng.

Nhị ca của Tiểu Minh cũng chết đi sau khi bị thương ở trên chiến trường năm trước, mẫu thân và ca ca đều đau khổ rất lâu, huống gì là huynh đệ còn thân hơn ca ca ruột. Vì vậy, mẫu thân nói cứ cứ hành hôn lễ xung hi theo lễ thường thì hân không phản đối, hoặc là nói người cả nhà cũng chấp nhận cách làm này.

Mặc dù có chút xin lỗi Thôi gia, nhưng chuyện gì cũng có thể làm khi gần đến tuyệt vọng.

Sau khi trở lại trong phòng, Tiểu Minh chỉ chiếc giường to của mình đưa ra ý kiến với Thôi Văn Khang, nếu không ngại hai người có thể ngủ chung, hoặc là chính hân ở bên cạnh trên giường cố gắng ngủ qua một đêm.

“Đầu còn tâm tư mà đi ngủ nữa.” Thôi Văn Khang thở dài một tiếng, lại thấy Tiểu Minh cũng yên lặng gật đầu, sau đó hấn ra lệnh đưa tới trà bánh, mời hấn tới ngồi trước bàn con tán gẫu, còn gọi hai ca cơ đàn nhạc.

Nếu như bỏ qua vấn đề xung hi này, hình như tất cả cũng rất tốt đẹp. Thôi Văn Khang vừa hận trong nhà đặt hôn sự này, cũng oán Tiểu gia lừa gạt, rồi lại hi vọng Tiểu Dương nhanh chuyển biến tốt có thể sống vui vẻ với muội muội.

Hắn ôm tâm trạng vừa rối rắm vừa thấp thỏm này gần như cả đêm khó ngủ, trời tờ mờ sáng thì dưới sự khuyên nhủ của Tiểu Minh hơi nghỉ ngơi trong chốc lát. Sau khi dùng điểm tâm vẫn không chờ được tin tức Tiểu Dương tỉnh lại, ngược lại rút cuộc trường bối Tiểu gia ra mặt chính thức gặp đôi huynh muội này.

Tiểu hầu gia như người đoán, đúng là mắt hổ râu hùm, vô cùng uy nghiêm, mẹ chồng Thanh Giang Quận chúa mi thanh mục tú phong vận nổi bật, hơn nữa xem ra tương đối thân thiết hòa khí, ba người huynh đệ dung mạo đều tương tự người mẫu thân này.

Chủ đề nói chuyện là tân nương bị kinh sợ hù dọa và uất ức, Tiểu gia rất xin lỗi, chờ sau khi nhĩ tử tỉnh lại nhất định yêu cầu hấn nói xin lỗi và cũng bảo đảm cả đời này của Tiểu Dương cần phải yêu thương người vợ tốt thông tuệ sáng suốt này, trước ba mươi tuyệt đối sẽ không nạp thiếp, sau ba mươi có con cũng không cần phải nạp tiếp.

“.” Sau khi Thôi Uyển Như nghe xong không phản bác được, chỉ cảm thấy vị bố chồng nhìn như tục tằng này lại ăn nói khéo léo, chỉ nói nhẹ nhàng đã nói đến điều chủ yếu của chuyện này: cần phải nói xin lỗi là con trai gây họa, không hài lòng xung hi chính là không hiểu lẽ.

Mẹ chồng càng thêm giỏi về bất trọng điểm, đều là nữ nhân bà rất hiểu rõ tâm tư tân nương tử, nữ nhân chỉ khát khao một điều đó là cả hai sống bên nhau cả đời, bà cam kết cho phần thưởng này khi con dâu ngoan ngoãn nghe lời bái đường.

Thôi Uyển Như nhẹ nhàng gật đầu ý bảo ca ca đừng có yêu cầu gì khác, sau đó thỉnh cầu với Tiểu hầu gia: “Công công (bố chồng), nếu vì vậy mà huynh trưởng của con về nhà thì thật sự không có cách nào giao phó với cha mẹ được, có thể để cho huynh ấy ở tạm mấy ngày được không?”

Tốt nhất là chờ tình trạng Tiểu Dương chắc chắn rồi mới lên đường, tình hay chết rồi, phải có một kết luận. Đề nghị này hợp ý Tiểu gia, vì vậy hai người cáo lui đi vào trong phòng kế bên sân viện của Tiểu Dương nói chuyện.

“Cứ chấp nhận như vậy? Ngộ nhớ, chẳng phải muội sẽ.?” Thôi Văn Khang vẫn cảm thấy bất bình trong lòng, việc này rõ ràng là ý thế hiếp người, nói không chừng sẽ hỏng cả đời của muội muội.

“Còn có thể thế nào đây?” Khóe môi Uyển Như khẽ xẹt qua một nụ cười khổ, “Ngộ nhớ, muội sẽ thủ tiết cho hấn ba đến năm năm.” Trong lúc đó ca ca phải làm chuyện nên làm, đợi có chỗ dựa rồi hãy làm cái khác.

Sống lại, nàng không hề mong chờ quá lớn với chuyện tình cảm, phu quân ngàn tốt vạn tốt cũng không bằng mình có tiền bạc làm chỗ dựa. Nếu Tiểu Dương mất, Hầu phủ sẽ thiếu mình nhiều hơn, phải có chút hồi báo.

Giờ phút này nhần nhĩ cũng là vì làm ra dáng vẻ “cam chịu uất ức”, làm cho đối phương cảm thấy mắc nợ, tương lai mới có thể đặt chân ở Hầu phủ, ngược lại, đại náo nhưng hoàn toàn mất công cũng chỉ làm cho người ta chán ghét.

Mặc dù Uyển Như đề phòng tai vách mạch rừng không nói quá nhiều, Thôi Văn Khang không biết rõ tính toán của nàng, chỉ cau mày nói: “Muội cũng quá tốt bụng rồi.”

“Muội muội tự có chừng mực.” Dứt lời, nàng không nhiều lời nữa xoay người đi vào trong phòng nhìn Tiểu Dương người ngủ mê man không tỉnh, đề ca ca tìm tư lang giết thời gian.

Trong chớp mắt một ngày một đêm đã trôi qua, Tiểu Dương vẫn hôn mê bất tỉnh, lần này, mọi người không có cách nào bình tĩnh nữa, rồi rít thay phiên vây ở trước giường kêu gọi không dứt, đến vợ chồng Tiểu hầu gia cũng ở bên cạnh đến nửa đêm mới rời đi.

Trước khi rời đi, mẹ chồng rơi ở phía sau một bước lôi kéo bàn tay nhỏ của Thôi Uyển Như giọng thỉnh cầu nói: “Nhĩ tử của ta lớn lên ở quân doanh biên quan, từ nhỏ đã nghiêm trang, đừng nói là thị cơ, đến thị tỳ đều không thích đến gần người, hôm nay ta cầu xin con hãy cùng ngủ với nó một lần, đừng để nó.” Thanh Giang Quận chúa nói xong vừa chua xót vừa xấu hổ đỏ mặt, thật sự là không tiện mở miệng nói rõ chỉ yên lặng rơi lệ.

Mẹ chồng cho rằng Thôi Uyển Như là hoàng hoa khuê nữ không biết gì, nhưng nàng từng được *** từng phong tình vạn chủng, lập tức hiểu đối phương muốn nói là “Đừng để đến khi hấn chết cũng chưa từng biết đến mùi vị của nữ nhân”.

Chẳng lẽ thiếu nữ gả tới đây còn có bản lĩnh giữ lại giống của người đã hôn mê ba ngày sao? Coi như có thể hoàn thành cũng không thể làm được! Ngộ nhớ có chuyện gì ngoài ý muốn, Thôi Uyển Như còn phải giữ lại tâm thần trong sạch cho phu quân tiếp theo chứ, dù sao thân thể trong sạch cũng tốt hơn tàn hoa bại liễu.

“Con. . . Con nguyện ý cùng nằm trên một giường với chàng.” Nàng xoay lại cầm tay mẹ chồng, cúi thấp đầu nhẹ giọng đáp. Khụ khụ, cùng nằm trên một giường lớn cái gì cũng không làm, chuyện này nàng vẫn có thể làm được.

Đêm khuya, mệt mỏi quá độ Thôi Uyển Như không nhận được ngủ thiếp đi, hoàn toàn không phát hiện người bên cạnh bỗng chốc mở hai mắt ra.

Sau một khắc, ngay giữa bờ mông nàng chợt bị đột kích, cả thân thể lộn hai vòng “bịch” một tiếng rơi trên đất, sau một lát sau mới kêu đau thành tiếng:

“Á... Đau quá!”

Kim Châu người dựa vào bàn ở gian ngoài ngủ lập tức đứng dậy, cách bình phong nhẹ giọng kêu: “Nương tử?”

Thôi Uyển Như còn chưa phục hồi tinh thần lại, nam nhân tóc tai bù xù xiêm y mở rộng ở trên giường, cũng đã nghi hoặc mở miệng: “Ngươi là...?”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đuổi ra khỏi phòng cưới

Sờ lên cái trán bị băng bó chặt của mình, híp mắt nhìn bốn phía, nhanh chóng nghiêng mắt nhìn chữ hỷ đỏ thắm dán trên cửa, khay đựng táo đỏ đậu phộng quả nhãn, trong phòng còn có thêm một nữ tử đang ngồi trước bàn trang điểm, rồi sau đó dùng giọng nói hơi khàn khàn bình tĩnh nói: “Cô nương là Nguyên Nương Thôi gia.”

Diện mạo không sai, đúng là vị hôn thê của mình, không, nhìn dáng vẻ này, phải là thê thất vừa mới thành thân —— đáng chết, đến phút cuối cùng lại té xỉu bỏ lỡ hôn lễ!

Thôi Uyển Như sững sờ rồi đột nhiên chạm phải tầm mắt của đối phương, nàng lập tức tỉnh táo lại.Ồ, đây là, tân lang nửa chết nửa sống “quay lại” rồi ư? Và lại nhìn vào mắt thì không thấy chút bệnh nào cả, thật trâu bò!

Trong nháy mắt nàng triển khai hình thức trạch đầu mà mình tu luyện đã lâu, nhắc nhở mình: muốn được cưng chiều, vững chắc, phải bỏ sung đêm tân hôn tốt đẹp vừa gặp đã yêu ngay trong hôm nay, phải gắt gao nắm chặt Giáo úy chưa từng hưởng qua hương vị của nữ nhân vào trong tay!

Vấn đề khó khăn là giờ phút này hình tượng của mình không đẹp lắm —— đã rửa son phấn, không đeo trang sức, mặt mộc mặc xiêm y đơn giản, còn nghiêng người lồi lõm kéo kéo tấm đệm nhún ở dưới đất.

Tân nương âm thầm cắn răng, nhanh chóng cau mày rũ đôi lông mi dày của mình, sau đó mở mắt nước mắt doanh tròng muốn rơi lại không rơi được, ngay sau đó, nàng nhẹ nhàng “đạ” một tiếng, lại dùng đôi mắt nhỏ ngượng ngùng nghiêng lên thoáng nhìn... nhìn phu quân đập mình xuống giường.

Nhìn mỹ nhân động lòng người rơi lệ mà như bức tranh kia, người được gọi là Chấn Uy Giáo úy Tiểu tam lang nhà tướng hơi có chút không thích ứng được, hần vội nhào người ra chào hỏi: “Cô nương đừng khóc, ta, ta chỉ quen ngủ một mình, không cố ý muốn hại cô nương.”

Nói xong, Tiểu Dương còn muốn xuống giường tự mình đi đỡ Thôi Uyển Như đứng dậy, đáng tiếc hần nằm trên giường nhiều ngày nên tay chân không có sức, không đợi chân rơi xuống đất, thân thể đã nghiêng ngã.

“Phu quân, coi chừng!” Thôi Uyển Như vội đứng dậy dìu, thuận tiện từ hình thức uất ức cất đến trạng thái ân cần.

Tiểu Dương thì lôi kéo bàn tay bé nhỏ của thê tử thuận lợi vượt qua chướng ngại xuống giường, lập tức đổi chủ đề hỏi: “Ta đã hôn mê mấy ngày rồi? Kê đi với ta lúc trước có trở về không?”

“Chỉ một mình chẳng trở về thành, ước chừng ngủ mê man ba ngày, bỏ lỡ rước dâu, bái đường và... ..” Động phòng, Thôi Uyển Như phủi chăn cúi đầu đỏ bừng cả mặt, chỉ lộ ra một khoảng da tuyết trắng mềm mại trên cổ.

Rồi sau đó, nàng lại dạn dỏ với thị tỳ bên ngoài bình phong: “Kim Châu, nhanh đi thông báo một tiếng —— Tam lang tỉnh rồi, thuận tiện lấy cho ta ít thức ăn.”

Sau khi người bên ngoài đi, Uyển Như khẽ nâng tầm mắt cố ý dùng ánh mắt e lệ trộm nghiêng mắt nhìn Tiểu Dương, âm thầm suy đoán vị phu quân này của mình, vốn định ăn một chút gì bổ sung thể lực, chậm rãi hồi phục, hay ngay lập tức sẽ bổ sung tục lệ quan trọng nhất trong tân hôn?

Vậy mà, Tiểu giáo úy không hiểu phong tình không đợi nàng dẫn dụ xong đã nôn nóng sốt ruột nói: “Mau mặc xiêm y vào, đỡ ta đi gặp cha, đại ca!”

Hả?! Đây là tình huống gì? Thôi Uyển Như nhất thời ngẩn ra: không có đôi phu thê nào mới thành hôn mà hôn nửa đêm đã đi gặp phụ huynh, muốn báo người tỉnh lại thì chỉ cần phái người đi báo một tiếng là được mà.

Thấy nàng ngây ngẩn, Tiểu Dương cũng cảm thấy mình đi bộ không ổn, lập tức hô lên một tiếng, trong chốc lát đã có hai người đồng bộ đứng ở ngoài lên tiếng, hần cất giọng phân phó nói: “Tiểu Thập Nhị, mau mời Quận chúa và Đại Lang quân tới đây. Thập Tam, lập tức đi thư phòng lấy bản đồ khu vực trên tường phía Tây tới đây.”

“Như Nương.” Tiểu Dương quay đầu lại nhìn thê tử đang ngây ngơ, khẽ sờ mặt nàng, sau đó dùng giọng nói không được phép nghi ngờ nói: “Lấy áo khác của ta tới đây, nàng đi Tây Sương nghỉ ngơi.”

Thấy sắc mặt phu quân nghiêm túc, Thôi Uyển Như cũng không tiện nhiều lời, vội khoác áo cho hần, mình mặc áo váy vào, rồi sau đó đưa lưng về phía

Tiểu Dương cãi lại, đồng thời cảm thấy trong miệng có chút đắng —— thành thân chưa tới ba ngày đã bị đuổi ra khỏi phòng cưới lúc nửa đêm, không bàn về lý do, chuyện này thật sự thể thảm.

Lúc đang muốn đi ra cửa, Uyển Như thiếu chút nữa đụng phải tỳ bụng thức ăn, nàng vội nhận lấy thịt băm, chút thức ăn, tự mình bụng tới trước giường bón cho người bị thương không cử động được tay chân kia.

Thấy Tiểu Dương ăn thoải mái, Thôi Uyển Như ngồi ở bên giường khẽ nhìn hắn, trong hốc mắt từ từ xuất hiện lệ nóng, nhẹ giọng cảm khái nói: “Phu quân hãy từ từ, chàng tỉnh là tốt rồi. Thật sự là quá tốt.”

Tiểu Dương ngậm thức ăn trong miệng nhìn nàng, thấy thể tử mới cưới vui mừng thật lòng, về mặt thân cận, hơi cảm thấy khó xử, trả lời: “Như Nương, sau này gọi ‘A Dương’ là được, không cần quá xa lạ như vậy. Hôm nay có chính sự quan trọng phải thương lượng với cha, tạm thời uất ức cho nàng rồi. Sau này, sau này nhất định sẽ.”

Hắn còn chưa nói hết, cửa phòng đã bị người mở ra, Tiểu Minh và Thôi Văn Khang ở gần chỗ này nhất như một con gió cuốn vào hồi han ân cần, sau đó nữa chính là Tiêu Húc và phu thê Hầu gia mang theo đại phu bước nhanh vào thăm người bị thương.

Sau khi thấy tam lang bình an vô sự, tất cả những người không có nhiệm vụ cũng bị mời ra ngoài, chỉ còn lại ba cha con đóng cửa bàn bạc.

“Này, sao lại thế này?” Thôi Văn Khang đứng ở cửa phòng Tây Sương đầu óc mơ hồ nhìn về phía muội muội.

Không đợi được Tiểu Dương cho hứa hẹn gì đã bị đuổi đi, đến Thôi Uyển Như cũng không hiểu, hoàn toàn không rõ nguyên nhân, chỉ trấn an huynh trưởng nói: “Không biết, tóm lại hắn tỉnh lại là không có gì đáng ngại rồi, ca ca đi nghỉ ngơi đi.”

Sau khi đưa Thôi Văn Khang đi, Uyển Như ngồi ở trên giường mang buồn bực, âm thầm thở dài —— ngày mai phải không ngừng cố gắng, không sinh hoạt vợ chồng thì không được xem như con dâu Tiểu gia!

Trong chốc lát, nàng cởi áo vào giường từ từ nhắm mắt, một giây cuối cùng trước khi ngủ âm thầm phỏng đoán nói chuyện mà mình không thể tham gia kia rốt cuộc là chuyện gì, có lẽ, có liên quan đến đại sự quân sự? Nếu không, đến ngay cả Quận chúa và tứ lang cũng không thể tham dự.

“Mấy ngày trước con đi bộ đến địa giới Tây Nhung*, phát hiện có chút chiều hướng không tầm thường.” Tiểu Dương nghiêm túc chỉ vào ba khu vực trong bản đồ. “Mấy nơi này đều có dấu hiệu có binh mã tập kết, vốn định đến gần chút điều tra lại bị người phát hiện, con và Tiểu Đình, Tiểu Mậu sau một lát chém giết bọn họ chia ra ba đường tự thoát khỏi vòng vây —— những người đó tuyệt đối không phải dân du mục bình thường hoặc thương nhân người Hồ. Cha, cần phải đề phòng mới được.”

(*Từ dùng để chỉ những bộ lạc phía Tây của Trung Quốc cổ đại)

Đội Tiểu Dương kể lại cận kề con đường hắn đi, sau khi biết đối phương khác thường như thế nào, sắc mặt Tiểu hầu gia cứng lại, lập tức sai Tiêu Húc truyền lệnh trong quân cho trinh sát tới cứ điểm Tây Nhung mà tam lang đã tìm hiểu.

“Phải ám vệ đi tìm Tiểu Đình, Tiểu Mậu.” Tiểu Dương đưa ra thỉnh cầu, sau đó không nhìn được thở dài một hơi, trong lòng hắn rõ ràng, lần này mình sống được cũng không dễ, lại càng không nói đến Tiểu Đình Tiểu Mậu vì hắn mà yểm trợ phía sau, giờ phút này chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

“Yên tâm, sẽ tìm trở về.” Tiêu Húc gật đầu đáp, hai vị kia là gia đình tâm phúc mà đệ đệ đã luôn mang theo bên mình từ năm mười tuổi, tình cảm hai bên tất nhiên thâm hậu, cho dù là chết cũng phải tìm được xác mà chôn cất!

“Cha, con có một ý tưởng.” Sau thời gian im lặng ngắn ngủi Tiểu Dương trầm giọng nói, “Những tên kia thích tổng tiền thỉnh thoảng quấy rầy biên cảnh, thiếu lương thực sẽ chạy tới giành, đuổi đi cách năm lại tới lại, thật sự là đáng ghét. Có lẽ, đánh tan mấy vạn người không bằng tiêu diệt mấy ngàn tinh nhuệ kia, đội Tây Nhung bị thiệt hại nặng nề chúng ta mới có thể sống cuộc sống an ổn.”

“Nói thừa, ai không nghĩ như vậy chứ?! Nhưng ai có thể làm được?” Nếu Tiểu hầu gia không thương con trai còn đang bị thương nhất định sẽ dựng đầu dậy tát một cái, “Tây Nhung chiếm đa số là kỵ binh, am hiểu nhất chính là chạy trốn, mà bên kia rộng lớn hoang vắng một khi chạy trốn sẽ không tìm được tung tích, tiêu diệt quá khó khăn.”

“Vậy thì buông tha cho trận địa thông thường đổi thành【đánh chuyển động, đánh du kích】!” Tiểu Dương bật thốt lên một câu nói như vậy, sau đó ba cha con họ ngây ngẩn cả người.

“Cái gì ‘đánh chuyển động, đánh du kích’?” Tiểu hầu gia nghi ngờ, ông lãnh binh tác chiến đã mấy chục năm sao chưa bao giờ nghe nói qua loại chiến thuật này?

Có chiến thuật lộn xộn như vậy sao?

Trong lúc nhất thời, đến Tiểu Dương nói lời này cũng có chút ngắc ngứ, trong đầu đột nhiên vô duyên vô cớ nảy ra ý nghĩ này, lại chết sống không nhớ rõ rốt cuộc mình đã xem qua ở đâu.

Chỉ là, coi như nhớ không nổi xuất xứ, hắn vẫn có thể đơn giản nói tất cả nội dung: “Đánh chuyển động là dựa vào tác chiến qua loa đại khái để lấy thời gian di chuyển quân số vây quanh quân địch, lấy ưu thế quân số đánh nhanh thắng nhanh, nói cách khác là ‘tránh lực lượng chủ chốt của địch, dụ địch xâm nhập, tập trung ưu thế quân số tiêu diệt từng bộ phận’.”

Về phần đánh du kích, có hiệu quả như đánh chuyển động, nhưng mấu chốt là: địch tiến ta lùi, địch trú ta quấy nhiễu, địch mỏi mệt ta đánh, địch lui ta đuổi theo.

“Ý tưởng không tệ, nhưng quá đơn giản.” Tiểu hầu gia trầm tư một lát sau đó dặn dò hai con trai dựa trên nguyên tắc chỉ đạo cẩn thận nghĩ ra kế sách tác chiến đánh vào Tây Nhung, chờ lính trinh sát xác minh thật hư rồi sau đó sẽ bố trí hành động.

“Đại lang, phân phó các nơi cũng cần chú ý cảnh giới đề phòng Tây Nhung đánh lén, về phần tam lang,” Tiểu hầu gia vỗ vỗ bả vai Tiểu Dương cười nói, “Con mang về tin tức coi như đã lập công lớn, chiến sự không cần quan tâm, những ngày này đừng quá phí sức nên dưỡng thương! Không thể để hỏng thân thể.”

Dứt lời, Tiểu hầu gia trực tiếp đỡ con trai về nằm trên giường, còn dịch góc chăn cho hắn mới đứng dậy đi ra khỏi cửa, Tiểu Húc cố ý rơi ở phía sau một bước, sau khi cha đi khỏi, hắn tiến đến bên tại đệ đệ, hết sức chăm chú dặn dò một câu.

“Tôi nay phải nhanh chóng nghỉ ngơi, buổi sáng cũng không cần đứng lên thỉnh an, quan trọng nhất là —— tôi mai phải bổ sung động phòng, chớ uất ức Thôi Uyển Như.” Hắn cố ẩn tượng rất tốt với vị đệ muội kia, tiểu cô nương trẻ tuổi gặp phải loại đại sự này mà không khóc gây ồn ào, lấy chuyện này gây âm ỉ muốn từ hôn cũng được, nhưng hai huynh muội Thôi gia này lại đặc biệt thức thời làm cho người ta không khỏi sinh lòng hảo cảm.

Nếu thật sự nịnh bợ Tiểu Húc cũng chứng mất, nhưng thái độ của hai người họ hoàn toàn tốt, vừa chịu nghe lời lại không thấy hèn nhát, đặc biệt là Thôi Uyển Như, nàng tốt hơn trong tương tượng nhiều, mặc dù tính tình dịu dàng, nhưng dù sao cũng không phải trường tức (dâu cá), nếu cần Tiểu gia có thể xem xét thay thế con dâu.

Tiểu Dương nghe ca ca phân tích biểu hiện mấy ngày nay của Uyển Như, nhớ lại bộ dạng ngượng ngùng trước đó, giọng nói mềm mại câu hôn, trong lòng hắn cũng cực kỳ hài lòng thậm chí còn có chút kích động, thật hận đêm nay không dài thêm một chút nữa, hận mình không thể nhanh khỏi phục tinh lực, đừng để tối đêm động phòng bị đánh gãy.

“Lòng ngứa ngáy rồi hả?” Tiểu Húc biểu hiện ra vẻ mặt ‘ta rất rõ ràng’, ‘ta là người từng trải’, đột nhiên sau đó có chút bí ỉ cười một tiếng, “Còn nữa, đệ mất tích làm rối loạn kế hoạch, chúng ta còn chưa kịp cho đệ xem đồ chuẩn bị cho hôn lễ đó là —— Xuân Cung Đồ, có muốn không?”

“.....” Tiểu Dương bị nghẹn, sau đó khéo léo từ chối ý tốt của đối phương.

“Đệ chắc chắn chứ?” Tiểu Húc vô tình nhìn vào vị trí nào đó của người đệ đệ ở phía dưới chân, “‘Gà to’ không có kinh nghiệm, lần đầu tiên cũng đừng luống cuống tay chân làm cho người ta chê cười. Nếu không, huynh nói rõ cho đệ nghe nhé?”

“Đại ca, đệ không cần!” Gò má Tiểu Dương đỏ lên, tròn mắt nhìn huynh trưởng. Người này đáng đáp nghiêm trang lại đùa giỡn đệ đệ, hơn nữa còn là đệ đệ ruột trọng thương chưa lành!

“Vậy thì tốt, đệ nghỉ ngơi đi, ừ, nghỉ ngơi dưỡng sức vì ngày mai.” Dứt lời, Tiểu Húc thổi tắt cây đèn mang theo nụ cười đi ra ngoài.

Sau khi nghe được tiếng huynh trưởng đóng cửa, Tiểu Dương nằm nghiêng ở trên giường nhắm hai mắt chuẩn bị đi ngủ, trong lúc nhất thời làm thế nào cũng không cách nào ngủ được, trong đầu hồ hê loạn lên nhớ lại người đánh trực diện với mình ở Tây Nhung mấy ngày trước, trông mặt đen bóng, da thịt trắng nõn như Như Nương, còn có bốn chữ huynh trưởng nhấn mạnh —— nghỉ ngơi dưỡng sức, nghỉ ngơi dưỡng sức, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Lễ hợp cẩn

Sáng sớm hôm sau, Thôi Uyển Như thay trang phục muốn đi phòng chính dùng bữa sáng với Tiểu Dương, đôi phu thê này lần đầu gặp mặt nhau giữa ban ngày, trong lòng hai người cũng tràn đầy vui mừng, diễn đàn lê quý đôn

Tiểu Dương cảm giác diện mạo của thê tử mình rất xinh đẹp, so với dáng vẻ ban đầu hắn nhìn từ phía xa thì linh hoạt hơn, có sức sống hơn, nhìn gương mặt thì thấy còn nhỏ tuổi nhưng đáng người có lỗi lầm vô cùng hợp tâm ý của hắn; Như Nương cảm thấy hắn đứng lên dung mạo không tệ khí sắc tốt hơn, mặt mũi hơi lộ ra tái nhợt nhưng cũng không phải cảm giác ma bệnh, lần này cuối cùng cũng yên tâm.

“Đề ta.” Thấy đồng bọn muốn đỡ Tiểu Dương đứng dậy, Uyển Như vội lên tiếng tự mình nâng hắn, thuận tiện còn bảo đồng bọn đi phòng ngoài bày cơm cho bọn họ, sau đó cúi thấp đầu dùng đôi tay khẽ run giúp phu quân mình lau mồ hôi.

Hai người đứng thẳng lên lập tức lộ rõ chênh lệch chiều cao, nhất thời Uyển Như giật mình, Tiểu tam lang cao cường trắng hơn trong tương tượng của nàng, mặt mày cũng thanh tú hơn Tiểu đại lang chút ít, chiều cao hơn mét tám, được xem là cao to cường tráng, cả người còn tỏa mát ra hơi thở phai nam nồng đậm, làm cho Uyển Như đã từng là phụ nhân cũng không nhận được có chút cảm thấy khó xử.

“Làm phiền rồi.” Tiểu Dương chống tay đứng dậy, mặc dù hắn không nhìn thấy nét mặt cự tuyệt của Uyển Như nhưng qua bàn tay khẽ run cũng nhận ra được nàng xấu hổ, mặc dù xấu hổ nhưng vẫn cố gắng hoàn thành nghĩa vụ của người thê tử?

Tiểu tướng thiếu niên đơn thuần lặng lẽ dùng cằm mình cọ xát trên đầu Uyển Như, sau đó không tiếng động cười một tiếng. Hắn rõ ràng cảm nhận được khi đối phương đưa tay thon vòng qua hông mình, có một mùi thơm thoang thoảng đập vào mặt, vừa ngọt vừa ấm, dễ ngửi làm cho người khác lòng say.

Mề nheo mặc xong y phục, giữa hai người dường như càng nhiều thêm một tầng cảm giác thân mật, Như Nương ngồi đối diện với hắn, sau đó dùng đũa trắng gấp một miếng thịt vào miệng chậm rãi nhai.

Thịt vẫn còn gân, vị cũng mặn hơn bình thường nàng ăn, Uyển Như hơi có chút không quen, nhưng cũng hiểu “ăn uống” là chuyện đầu tiên nàng phải thích ứng đầu tiên khi gả tới Tiểu gia.

Ở nhà mẹ đẻ, sáng sớm đều là húp cháo ăn chút thức ăn, điểm tâm, nhưng nơi này trừ canh lỏng loãng và bánh hấp mềm ra thì chính là mì sợi, thịt để ăn khác hoàn toàn với loại nàng ăn, bánh bột ngô cũng không khác gì bột mì nhào, to lại không biết làm như thế nào để cho vào miệng, hôm qua lúc cùng dùng cơm với Tiểu đại lang nàng và ca ca cũng không dám đưa tay ra xé nhỏ.

Tiểu Dương thấy Thôi Uyển Như len lén tò mò quan sát bánh bột ngô này, thì trực tiếp đưa tay xé một phần nhỏ bỏ vào trong đĩa bạc trước mặt nàng.

“Ném thử một chút.” Hắn cười cười giải thích, “Đây là ‘cổ lâu tử’*, khu vực cửa khẩu mới có, dùng bột trộn thịt dê làm nhân sau đó phủ từng lớp một lên trên mặt, giữa mỗi lớp bánh đều có quét lớp ớt, các loại gia vị, sau đó nướng nửa giờ là ăn được. Bánh này có chút ít mùi thịt dê, nàng xem thử có ăn được không, không thì nhổ ra.”

(*là mì ống cổ đại xuất xứ từ “Đường Ngũ Lâm” thời nhà Tống. Theo baike)

Nghe hắn mở miệng, Uyển Như có chút kinh ngạc —— Tiểu gia không có quy củ không được nói khi ăn ư? Còn nhổ ra, quá không lịch sự rồi!

Mặc dù nghi ngờ, Uyển Như vẫn theo lời bỏ bánh bột ngô vào trong miệng cắn một cái, qua loa thưởng thức nhất thời về mặt nàng vận vẹo, cái này đâu chỉ chút ít! Mùi tanh nặng, quả nhiên nửa chín, hơn nữa, thật cay! Tê cả lưỡi!

Nhất thời, nàng chỉ cảm thấy lỗ mũi chua xót, nước mắt không kiềm chế được muốn chảy ra ngoài, vội rút khăn lụa đáng vẻ tao nhã lau mũi, sau đó lặng yên không tiếng động nhổ thức ăn trong miệng ra.

Khó trách nói trước có thể nhổ ra, là sợ mình ăn không quen lại không bị thất lễ? Nàng vừa nghĩ tới vừa liếc mắt nhìn quanh trên bàn muốn tìm ly trà súc miệng, Tiểu Dương lập tức chớp lấy thời cơ đưa ly trà vào trong tay nàng.

Uyển Như có chút cảm kích cười với hắn một tiếng, giờ tay lên uống một hớp lớn, nhất thời mùi tanh tràn ngập cả khoang miệng, xông thẳng lên mũi.

Kể từ đó nàng trực tiếp nhứ mảy lại đến nhứ cánh mũi, uống không quen, làm sao bây giờ? Cũng không thể nhổ ra trong chén nữa? Uyển Như cố nén cảm giác buồn nôn nuốt sừa dê trong miệng xuống, sau đó không nói gì ngẩng lên đầu nhìn về phía Tiểu Dương.

Không nhìn thì không sao, vừa nhìn nàng đã nổi giận, người đối diện lại bày ra vẻ mặt hả hê, nàng còn cho rằng Tiểu Dương tốt tính giúp một tay nhưng không ngờ là đang có ý hãm hại người!

“Bất nạt thiệp rất vui sao?” Uyển Như chịu đựng muốn bùng lên tạt hết vào mặt đối phương, ừm khuất bữu mũi liếc nhìn Tiểu Dương, đôi mắt nhỏ cực kỳ vô tội, cực kỳ đáng thương, nhất thời khơi dậy cảm giác tội ác không tốt của phu quân.

“Không có, ta chỉ muốn, muốn cho không khí thoải mái hơn.” Tiểu Dương cười cười, sau đó lập tức ân cần chia thức ăn cho nàng, “Đây là thịt cừu nướng, không có mùi lạ. Biên cương không so được với Kinh Thành, thức ăn chắc chắn có khác biệt, tương lai nàng chậm rãi làm quen là được.”

Uyển Như ôm tâm tư chuẩn bị ỏi lần nữa thử dò xét gấp chút ít ăn thử, vị khá tốt, ngẩng đầu lên vừa nhìn thấy vẻ mặt mong đợi chờ nghe khen ngợi của Tiểu Dương, nàng không khỏi mỉm cười một tiếng.

“Mặc dù sáng sớm ăn mỡ lợn ăn mặn có chút kỳ quái, nhưng coi như ngon miệng.” Uyển Như cũng gấp cho hắn chút thức ăn bỏ vào trong đĩa, khuyên nhủ, “Chàng cũng dùng nhiều chút, rất bồi bổ.”

“Vâng, thừa thê từ đại nhân.” Tiểu Dương rất muốn nói mình đã không có gì đáng ngại nữa, chỉ là, do kiêu thê phục vụ mặc, phục vụ cơm cảm giác này thật tốt đẹp, hắn quả quyết quyết định tiếp tục giả bộ nửa tàn phế.

Đáng tiếc nguyện vọng này rất tốt đẹp, nhưng lúc tiến hành lại có chút khó khăn, không đợi dùng cơm kết thúc Uyển Như đã đưa ra một thỉnh cầu: “A Dương, hôm nay thiệp muốn tiễn ca ca và biểu huynh lên đường về nhà, đã kéo dài vài ngày rồi bọn họ cũng nên đi về.”

Nghĩ đến, muốn đưa ca ca ra cửa nàng phải xin phu quân, nếu phản đối mới gặt đầu phái người dẫn đường, có lẽ đến cổng phía trong bọn họ cũng không bước ra được —— thị vệ phủ tướng quân cũng không phải ngồi không.

“Được, ta lập tức sắp xếp, cùng nàng đưa tiễn bọn họ một đoạn đường.” Tiểu Dương gật đầu hứa hẹn, sau đó lập tức vẫy tay bảo người chuẩn bị tiệc rượu, buổi trưa tổ chức tiệc đưa tiễn đại cửu huynh cách trăm dặm ngoài thành.

Uyển Như có chút hoài nghi nhìn hắn, hôm qua còn hôn mê mới vừa rồi còn cần đỡ, ăn bữa sáng là thân thể sẽ không còn gì đáng ngại nữa?

Tiểu Dương lập tức hiểu nàng oán thăm, thờ ơ sờ cái đầu băng đầy vải trắng, cười giải thích: “Ta cũng chỉ mệt nhọc mà thôi, ăn uống no đủ nghỉ ngơi thoải mái cũng sẽ trở lại bình thường.”

Cũng không vui vẻ lắm đâu, buổi trưa thần thái sáng láng uống liền ba ly rượu tiễn Đại cữu huynh, sau giữa trưa còn mang theo Uyển Như tản bộ loanh quanh ở Hậu phủ một vòng lớn, thường thức kiến trúc đặc sắc của địa khu phía Tây thuận tiện nhớ đường, đi thẳng vào đại trạch viện ngồi xám tường trắng thì hai chân nàng như nhũn ra, đồ mồ hôi đầm đìa

Vào đêm, sau khi người cả nhà cùng nhau dùng bữa, Uyển Như và Tiểu Dương dắt tay trở về phòng, đẩy cửa vừa nhìn vào, nàng phát hiện lại có người thừa thời cơ này bố trí lại tân phòng lần nữa. truyện chỉ đăng duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn những trang khác chỉ là đồ chuyển đi ăn cắp.

Trên cửa dán chữ hỷ đỏ thắm, màn lụa, chần là toàn màu sắc vui vẻ, trên bàn để đôi đèn cây long phượng, ánh sáng màu đỏ chiếu vào trên mặt làm cho người ta cảm thấy xung quanh đều mơ hồ mang theo không khí vui vẻ.

Tiểu Dương dắt thê tử ngồi xuống trên giường, cầm lên một ly rượu hình hồ lô đưa tới trong tay nàng hơi áy náy cười nói: “Một lần nữa, bổ sung lễ hợp cẩn chân chính.”

Dứt lời, hấn dùng bàn tay thô ráp của mình vòng qua bàn tay trắng nõn bé nhỏ của nàng nâng lên, chậm rãi nâng ly rượu đến bên môi, hai người nâng chén cùng uống, rượu mát lạnh tràn xuống cổ họng, Uyển Như khẽ mím môi chỉ cảm thấy rượu này ngọt hơn lúc trước đó, có lẽ bởi vì mình làm lễ hợp cẩn với người nên có chút khác biệt?

Hai người cứ như vậy mà ngồi nói lời nói thân mật, đêm dài, đời này Uyển Như còn chưa từng trải qua chuyện nói chuyện uống rượu suốt đêm như thế này, dần dần cảm giác đầu óc mình có chút choáng váng, thân thể cũng mơ hồ có chút nóng ran.

Lúc mới đầu, nàng còn tưởng rằng là hai ngày này ăn quá bỏ lại thêm uống rượu, rồi sau đó lại phát hiện hô hấp của Tiểu Dương cũng thay đổi, sắc mặt thậm chí có chút ửng hồng, Uyển Như mới giật mình phát hiện dường như trong rượu kia có “hoa đào xuân”.diễn đàn lê quý đôn

“Chúng ta, ngủ thôi.” Tiểu Dương đưa tay hướng về phía búi tóc trên đầu kiều thê, nhanh chóng tháo châu ngọc trên tóc nàng, mái tóc đen nhanh nhất thời xõa trên vai, cả người dường như mang theo chút quyến rũ trong lười biếng.

Ngay sau đó, Uyển Như lại bị Tiểu Dương nắm đầu vai, đang suy nghĩ hấn sẽ đỡ mình khỏi ngã xuống, lại đột nhiên bị bế lên, nàng vội kêu lên: “Á! Chàng làm cái gì?”

“Tắm rửa.” Tiểu Dương trả lời như chuyện đương nhiên, đồng thời cất bước lớn ôm nàng đi về phía hồ nước nóng phía sau phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Uyên ương nghịch nước

Vòng qua bình phong Sơn Thủy cao ngang người, Tiểu Dương ôm Uyển Như vào một gian khác mà trước đó nàng chưa từng phát hiện, chỉ thấy ngay giữa mặt đất có một hồ nước được xây từ đá, có khoảng mười đầu con thú, từ miệng của tất cả con thú phun ra dòng nước xanh chảy vào hồ.

Hồ nước có tường cao, nhìn thì như ở trong phòng, đỉnh đầu lại trực tiếp nghênh đón bầu trời đêm, bầu trời treo một vầng trăng cong, sao lốm đốm đầy trời vây lượn.

Hồ nước nóng hổi, khói trắng lượn lờ trên mặt nước chậm rãi tản ra bốn phía, cho tới khi đập vào mắt là làn sương mù che chắn không thấy gì. Tiểu Dương lại quen thuộc dọc theo bậc thang bước vào trong hồ, từng vòng sóng gợn nước nóng nhộn nhạo bắt đầu khẽ vuốt bấp chân của hấn, bấp đùi, mông, eo.

“Thả thiếp xuống được rồi.” Uyển Như vươn tay vòng quanh cổ của phu quân, lại vỗ nhẹ cánh tay hấn ngưng ngừng nói nhỏ, “Còn mặc y phục đấy.”

“Có liên quan gì?” Tiểu Dương cười hỏi ngược lại, tiếng nói còn chưa hết đã ngấm cả người Uyển Như trong tay vào trong nước.

Nhất thời, nàng mặc váy đỏ thắm chìm vào trong hồ nước nóng có mùi trứng gà, rồi sau đó khi Uyển Như còn chưa kịp phản ứng, Tiểu Dương đã kéo vạt áo của nàng ra ném ra vách ngăn phía sau, y phục đỏ thêu chỉ vàng cứ như vậy chậm rãi bay đi.

“Á!” Chỉ còn lại cái yếm màu hồng và quần lót, Uyển Như tròn tròn hai mắt kêu lên một tiếng sau đó lập tức đóng chặt hai chân trắng nõn, hơn nữa ôm cánh tay phủ lên bộ ngực căng phồng.

“Nước này rất trong suốt, che làm gì?” Tiểu Dương tiến lên dùng một cánh tay dùng sức nắm eo Uyển Như, vừa vuốt ve gương mặt tròn mềm của nàng, vừa chậm rãi di chuyển thân thể, cách quần tơ dùng dục vọng lửa nóng của mình cọ vào vùng bụng nhạy cảm của nàng.

Hô hấp của Uyển Như hơi chậm lại, hơi nghiêng mặt cúi đầu hơn nữa trên mặt lộ vẻ ngưng ngừng, trong lòng cũng đang oán thăm không phải nói người

này chưa từng gần gũi nữ sắc sao? Như thế này rõ ràng là khách làng chơi! Chẳng lẽ những lời kia chỉ là đang lừa gạt người đời sao?

Mặc kệ hấn là thật hay giả, dù sao đối phó với nam nhân phải dùng chiêu muốn mà còn cự tuyệt là không sai! Nghĩ như thế, nàng quả quyết nện bước nhỏ lui về phía sau tránh đi, hay tay chống đỡ ở trước ngực Tiểu Dương không để cho hấn và mình gần sát nhau, đồng thời nhỏ giọng: “Đừng, đừng như vậy.”

Tiểu Dương lại không để Uyển Như thoát khỏi ngực mình, chỉ đẩy nàng vào góc hồ tắm, sau đó hai ba lần đã giật áo khoác cổ tròn của mình ra ném sang một bên, lộ ra cơ ngực cơ bụng rắn chắc.

Rồi sau đó, hấn cúi người kéo kiều thể vào trong ngực, đồng thời vuốt ve sống lưng bóng loáng mềm mại của nàng, di chuyển một cái xoa nắn bờ mông căng cứng mượt mà.

Tay của hấn rộng mà thô ráp hơn nữa dùng sức rất mạnh, thậm chí Uyển Như cảm thấy thân thể mình cũng bị làm cho hơi phát đau, ở nơi hồ tắm không nghe tiếng gió chỉ có ánh trăng này rõ ràng là như dũa thối.

Kể từ đó, hô hấp của nàng cũng càng dồn dập, cũng không biết là nước nóng làm cho người ta nóng lên, hay là... do “Hoa đào xuân” quá mạnh, cả hai người đều cảm giác được trong cơ thể mình có một ngọn lửa muốn tìm đường xông ra.

Đang bị Tiểu Dương xoa nắn gần như xụi lơ thành bùn thì phía dưới đã sớm ẩm ướt, rốt cuộc Uyển Như không nhịn được ghé vào lỗ tai hấn ní non nói nhỏ: “Nóng quá.”

Bên tai hấn nhất thời ngựa ngửa, trong lòng căng cứng như bị mèo cào, chỉ hai ba lần đã cời được tất cả những thứ còn lại trên người thể từ ra, đặt nàng lên chỗ sườn dốc nơi hồ nước, nâng hai chân trắng nõn mềm mại của nàng lên rồi theo làn nước ấm áp tìm kiếm nơi bí mật của nàng.

“Ta cũng nóng, càng nghĩ càng nóng.” Tiểu Dương cúi người cười, tay trái thăm dò trên chọc hạt đậu đỏ trên đỉnh trước ngực nàng, tay phải tiếp tục thăm dò nơi rừng rậm, chỉ cảm thấy ở tay một mảnh ẩm ướt, không phân biệt được đó là nước hay chất mật thủy của ái thể.

Khi đang nói chuyện, hấn mạnh mẽ đẩy hai chân của Uyển Như lên cao, chậm rãi dùng sức đưa lửa nóng của mình vào.

“Ừm, đau.!” Uyển Như cau mày nín thở, cố nén đau đớn lúc thân thể bị xé rách, dù là trong trí nhớ đã từng trải qua một lần, nàng vẫn cảm thấy chuyện này không tính là hưởng thụ đối với một nữ nhân.

Tiểu Dương dừng một chút, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của nàng an ủi: “Không sợ, lập tức thoải mái ngay.”

Thúi lắm, thoải mái là người không phải ta!

Uyển Như hít một hơi thật sâu, sau đó cố hết sức buông lỏng thân thể tiếp nhận xâm chiếm của đối phương, chỉ âm thầm cười khổ, người nhà tướng không chỉ thân thể cao lớn mà đến vật kia cũng có chút kinh người, thật may là có nước nóng làm dịu nếu không mình sẽ ăn đau đớn rồi.

Hấn làm việc này không khác biệt với đang chiến tranh cả, động tác kia mười phần mạnh như rồng như hổ, trong cuộc tấn công ra ra vào vào xuyên qua thân thể nóng bức của Uyển Như.

Nhất thời, chút máu chảy ra từ chỗ hai người thân mật, tạo ra nhiều đóa hoa trong nước, kèm theo Tiểu Dương lần lượt động thân chạy nước rút, dần dần biến mất.

Sau một phen mây mưa, vốn thân thể đã yếu ớt Uyển Như trực tiếp mệt mỏi mang theo đau đớn ngồi phịch ở bên hồ nước, khi Tiểu Dương muốn đòi hỏi nhiều hơn thì cuộc tròn thân thể lộ ra vẻ mặt muốn khóc.

“Được rồi được rồi, hôm nay tạm thời tha cho nàng một lần.” Hấn cười vì Uyển Như mệt mỏi dựa sát bên người, sau đó thuận tay lấy tấm đệm giường da cừu màu trắng bọc nàng lại, bước nhanh trở về nội thất.

Chờ hấn vén tấm chăn đỏ thắm lên, sau khi nhẹ nhàng đặt Uyển Như ở trên giường, lại thấy thể từ đưa ra một bàn tay từ trong tấm chăn, sợ hãi luống cuống chỉ vào tấm khăn tay trắng đặt giữa giường đỏ: “Cái này phải làm sao đây?!”

Ông trời! Lạc hồng cũng theo nước nóng bay đi mất rồi, chẳng lẽ phải đưa tấm khăn trắng không có gì cho nhà chồng sau đó bị trả lại hàng hoặc bất cứ lúc nào cũng có thể lần áp ngược đãi sao?

Đầu tiên Tiểu Dương sùng sốt rồi sau đó bình tĩnh hiểu ra, vừa lên giường kéo chăn ôm Uyển Như vừa có chút xấu hổ cười, “Không có chuyện gì, bổ sung là được mà, chuyện này ta mới có quyền lên tiếng nhất.”

“Bổ sung thể nào?” Uyển Như lập tức nghĩ tới cần đầu ngón tay bôi lên khăn trắng, lại thấy Tiểu Dương lấy ra một thanh đoản đao từ dưới gối bông vải đầu giường, “xoẹt” một cái lóe lên ánh lưỡi đao sắc bén khi rút ra khỏi vỏ.

“Cứ bù lại như vậy.” Tiếng nói vừa dứt Tiểu Dương lập tức giơ đao trực tiếp đưa về phía ngón tay mình.

“Đừng ——!” Uyển Như không kịp ngăn cản trông mắt nhìn trên ngón tay hấn xuất hiện một đường nhỏ, sau đó trong giây lát chảy ra máu tươi, nàng cau mày nghiêng mặt không dám nhìn kỹ, chỉ thấp giọng oán trách, “Vết thương trên đầu chàng còn chưa lành mà, quá lỗ mãng rồi!”

“Không cần lo lắng, da của ta dày không có gì đáng ngại.” Tiểu Dương rút khăn ra tùy ý lau trên vết thương, sau đó lại để Uyển Như đi chuyển chỗ ngồi, tỉ mỉ đặt lại ngay chính giữa đệm.

“Không nhanh băng bó vết thương lại?” Uyển Như nhìn Tiểu Dương, muốn dùng chiếc khăn luôn mang bên mình băng bó.

Nàng mới vừa đưa tay phải ra muốn lấy khăn trên người thì tầm chắn lập tức rơi xuống, cho đến khi cảm thấy lạnh, lúc này Uyển Như mới phản ứng lại trên người mình không mảnh vải đi đâu tìm khăn theo đây?

“Ta chỉ khẽ rạch một cái thôi, không cần băng bó!” Thấy thế từ sân sóc mình Tiểu Dương vui mừng không thôi, đồng thời Tiểu Dương cũng hưng phấn, hoặc là hấn không làm, đã làm thì làm cho xong trực tiếp đề kiêu thế đang phủ chăn xuống giường.

“Chàng làm cái gì đây? Lúc này nói bỏ qua cho thiếp mà.” Uyển Như nhìn đáng vẻ đói khát hoàn toàn ăn không đủ của hấn thì cảm thấy mình sẽ thế thắm.

Quả nhiên, sau khi Tiểu Dương đề nàng ngã xuống giường, hai tay bắt đầu vuốt ve trái phải không ngừng, chỗ quan trọng đã bị sử dụng đến sưng đỏ cũng mặc kệ.

“Làm giả cũng phải làm cho đủ bộ đúng không? Máu ở trên đầu ngón tay tuyệt đối không đủ, bên trên khăn trắng cũng không thể nào chỉ có máu.” Tiểu Dương vừa chậm rãi xoa lấy “hai đoá hoa” của kiêu thế, vừa trực tiếp nghiêm mặt cầu hoan, “Như Nương, một lần nữa nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Vết sẹo trắng luỡi liềm

Thêm lần nữa nhé? Thêm cái đầu người đây! Gia hỏa không biết tiết chế, muốn giết chết ta trong đêm động phòng hoa chúc sao?

“Đừng! Thiếp không chịu nổi. . . .” Uyển Như lắc đầu như trống bỏi, nhanh chóng kéo chăn long phượng qua quần toàn thân sau đó trở mình lăn một vòng đến góc giường.

“Áy, ta đang lạnh lắm! Đừng che như thế.” Tiểu Dương cười đưa tay kéo nàng, hai người bắt đầu cuộc chiến tranh đoạt chăn như trẻ con, làm âm ỉ một lúc lâu mới ổn định lại.

Một mối không chịu nổi Uyển Như dựa vào đầu vai Tiểu Dương ngủ say sưa, hấn hết lòng tuân thủ hứa hẹn không cưỡng ép nàng, chỉ yên lặng nhìn ánh nến đỏ chập chồn trên án kỷ một lát, dùng khăn trắng lau rồi lật người tìm một hộp gỗ hương hoa dưới giường, gấp khăn lại để ở trong đó.

Mặc dù đồ trong hộp là làm giả, nhưng quá trình này là lần đầu tiên hấn được hưởng thụ niềm vui sướng cực hạn trong cuộc đời, ừ, vật kỷ niệm phải giữ cho tốt.

Sáng sớm ngày kế, trời còn chưa sáng Uyển Như đã tỉnh, giùng giàng muốn đứng dậy đi thỉnh an kính trà cho cha mẹ chồng, Tiểu Dương lại đề nàng nằm xuống, giải thích: “Nhà ta không có những quy củ rách nát kia, sáng sớm cha phải đi giáo trường và trong doanh trại đến buổi trưa mới về nhà, nàng không tìm thấy ông đâu, an tâm ngủ đi, còn lâu lắm!”

“Chàng thì sao? Không cần đi?” Uyển Như nằm nghiêng ở trên giường hé mắt nhìn phu quân, tò mò hỏi.

“Ta? Trong ngày thường mấy huynh đệ chúng ta cũng phải đi theo, buổi trưa tứ lang và cha sẽ cùng trở về, ông giống như tiên sinh đọc sách. Ta và ca ca phải đợi đến buổi tối, đi thao luyện người khác cũng mài dũa chính mình.” Nói xong, Tiểu Dương còn giơ cánh tay lên khoe cánh tay rắn chắc của mình, khoe khoang nói: “Luyện tập từ nhỏ dù trời mưa gió cũng không gián đoạn mới có thể được như vậy.”

“Nô chứ gì?” Uyển Như mím môi cười liếc hấn một cái, “Chẳng phải lúc này còn đang ngủ nướng sao?”

Tiểu Dương nở nụ cười vô tội với nàng, cãi lại: “Không phải ta đang bị thương sao, cha đã nhận lời sẽ thả ta bảy ngày.”

“Bị thương?” Uyển Như hết nói nổi, người này từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài, nơi nào giống như bị thương?

Từ lớp vải băng bó trên đầu tăn ra mùi thuốc, hoàn toàn không có một chút xiu nào của bộ dạng bị trọng thương không có sức lực chống đỡ, so với tinh thần của nam tử bình thường, hay với biểu ca kiếp trước thì quả thực hấn đều làm cho các nam nhân xấu hổ muốn chết.

“Được rồi, cho dù thương thế ta đã không còn đáng ngại, nhưng đang tân hôn.” Tiểu Dương nghiêng người hôn một cái lên môi Uyển Như như chuồn chuồn lướt nước, lại vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bật cười nói, “Vợ đang nằm bên cạnh, muốn nằm lâu với nàng thì có sao? Cha mẹ sẽ không trách tội.”

Khi đang nói chuyện, Tiểu Dương lại khẽ nghiêng mặt đi về mặt tối sầm lại, hấn không tiện nói cho Uyển Như biết mình còn một chuyện quan trọng nhất

chưa bàn giao, giờ phút này cha thông cảm thật ra còn một điều kiện tiên quyết —— Tây Nhung sắp xâm phạm, tất cả mọi người bên này cũng không còn mấy ngày có thể ngủ yên ổn, nên nghỉ ngơi cho thoải mái trước.

Trong thời gian ngắn nhất định hẳn phải khôi phục lại trạng thái tốt nhất, hơn nữa phải cố gắng sống chung vui vẻ với Uyển Như, nói trắng ra là phải “gieo” nhiều giống, để khi có chuyện gì xảy ra có thể lưu lại một đứa bé ở trong bụng mẹ. các bạn đang đọc truyện tại

Công danh lợi lộc của tướng sĩ biên quan là dùng máu của mình để đổi lấy, có được tất có mất, hưởng thụ phú quý quyền thế đồng thời phải gánh chịu trách nhiệm và nguy hiểm, người Tiểu gia xưa nay cũng không trốn tránh.

Đang khuyên Uyển Như ngủ để lấy lại sức lực, Tiểu Dương cũng nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, sau khi trời sáng lạng lẽ đứng dậy tắt đèn cây, ở trong tiểu viện đánh bộ quyền, chờ hẳn trở lại phòng Uyển Như đã dậy và mặc y phục vào rồi.

Tiểu Dương thấy nàng mặc từng lớp từng lớp áo hoa lệ kia mà hoa mắt, muốn giúp một tay lại tìm không ra chỗ cài lại, dứt khoát phân phó nói: “Để cho người đi vào hầu hạ, không cần kiêng dè thói quen của ta.”

Bởi vì quy củ trong nhà hẳn đã quen không để cho nô tỳ tới gần người, vì đây là biện pháp sinh tồn trong lúc có thể hành quân bất cứ lúc nào, nhưng phụ nhân ở nội trạch thì khác biệt, tẩu tẩu trong kinh tới tứ thành đoàn, ngay cả mẹ cũng có hai người thân cận phục vụ. Tiểu Dương hẳn cũng không nguyện ý để vợ mình uất ức.

“Không có gì đáng ngại cả, thiếp không phải là thiếu nữ đẹp bên ngoài không biết làm gì. Nếu gả rồi, tất nhiên mọi chuyện phải theo gương chàng.” Uyển Như cười khéo léo từ chối ý tốt của hắn.

Nàng chưa từng nói khách khí, nhưng lý do lại không phải là đường hoàng như vậy, Kim Châu Ngân Châu từng là hai tiện tỳ quyền rũ Tạ Tuấn Dật, muốn cho họ hầu hạ mình, không biết lúc nào họ sẽ xoay người tìm cơ hội thân cận quyền rũ Tiểu Dương, Uyển Như đã sớm ở tính toán chờ mình đứng vững gót chân rồi sau đó sẽ đuổi các nàng ta đi xa, không thể cho một ai có cơ hội tới gần tiếp cận phu quân mình.

Phải biết, Tiểu Dương mới vừa khai trai đây chính là ăn tùy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, tuyệt đối là hận không thể đêm xuân hàng đêm, thật may là kinh nguyệt nàng vừa qua khỏi còn có thể cùng hắn vành tai và tóc mai chạm vào nhau hai mươi ngày nữa, nếu không đã tiện nghi cho những đồ đi kia.

Sau khi ăn mặc thỏa đáng, Uyển Như mới gọi người múc nước tới rửa mặt chải đầu, Tiểu Dương cũng sai người bưng bữa sáng tới, đúng lúc này một vị ma ma thân cận bên cạnh Quận chúa cười đứng ở ngoài cửa phòng, hắng giọng reu reo nói: “Hôm nay Tam lang quân ngủ thẳng đến mặt trời lên cao, có cần dùng bữa sáng không ạ? Nô tỳ tới mời ngài và tam nương từ đi phòng khách dùng cơm, Quận chúa đang chờ uống trà.”

“Phải đi chứ, đợi ta buộc lại tóc đã.” Tiểu Dương ngượng ngùng cười một tiếng, giới thiệu cho Uyển Như biết đây là nhũ mẫu của hắn, sau đó đưa tấm khăn trắng trong hộp gỗ thơm tới trong tay vị ma ma này, để cho bà ấy mang cho mẹ xem trước.

Chờ khi chỉ còn lại hai phu thê thì Uyển Như bảo Tiểu Dương ngồi vào trước bàn trang điểm, cầm chiếc lược sừng trâu màu râm nắng nghỉ ngơi nói: “Buộc tóc thế nào?” Trên đầu băng một vòng vải, xoắn không được sao, cần gì phải đi búi tóc chứ.

“Ngày hôm qua ta thấy vết thương có chút ngứa ngáy, hẳn là đã kéo da non, nàng hãy tháo lớp vải đó ra dùng băng lại nữa, cũng không cần mang món đồ gì chỉ cần không thất lễ là được.” Sau khi Tiểu Dương phân phó lại giải thích, “Nếu chỉ có cha và mẹ cũng không sao, nhưng hôm nay phải dẫn nàng đi từ đường ra mắt tổ tông, vẫn phải chú ý chút ít.”

“Từ đường, không phải ở trong kinh ư?” Phạm là người có chút của cải ai sẽ xây từ đường ở biên quan chứ, chỉ một trận lửa là bị hủy hết không phải sao.

“Trong kinh cũng có, gọn gàng sạch sẽ không tệ.” Tiểu Dương nói xong chỉ cười một tiếng, “Cũng chỉ là xây cho người khác nhìn, căn cơ trong nhà là ở nơi đây, từ đường chân chính dĩ nhiên cũng phải ở chỗ này. Cha nói —— bài vị quan trọng phải đặt ở địa phương mình có thể đưa tay với tới.” diễn đàn lê quý đồn

Uyển Như vừa nghe Tiểu Dương giảng giải vừa tháo lớp vải, nhẹ nhàng sửa sang lại cho hắn những sợi tóc rơi ra, lại vắt khô vải mềm lau vết thương.

“Quả nhiên là kéo da non rồi.” Uyển Như cảm thán một tiếng sau lại bật cười, “Vừa đúng thành vết sẹo hình trăng lưỡi liềm, sau này chàng phải mang theo ánh trăng để sinh sống.”

“Hả? cái gì, ta xem.” Tiểu Dương bảo Uyển Như nâng gương đồng lên nhìn, có chút mờ hồ nhìn không rõ, đưa tay sờ sờ thì cảm thấy trên trán mình nổi lên vết sẹo, hình dạng kia như ánh trăng lưỡi liềm.

Tiểu Dương cau mày đề lên chỗ đó cảm thấy còn đau, há mồm đang muốn bảo Uyển Như tiếp tục chải đầu cho hắn, trong đầu lại đột nhiên xuất hiện một câu hát tang thương mà cổ quái: 【Phù Khai Phong có một Bao Thanh Thiên, thiết diện vô tư rõ ngay gian】.

Đồng thời trong đầu hắn lại hiện lên một bức tranh: một gương mặt bánh bao đen thui của một lão nam nhân ngồi ở dưới tấm biển “gương sáng treo cao”, mặt uy nghi, giữa trán vừa đúng lúc có một hình trăng lưỡi liềm màu trắng lồi thoi.

Thế gian này còn có người như vậy? Ngày nay mặt mũi quái dị không thể đậu Tiến sĩ làm quan, còn cái gì mà Bao Thanh Thiên. ?

Tiểu Dương sững sờ sau lại đột nhiên phản ứng kịp, trong đầu ta luôn có những thứ suy nghĩ kỳ quái?! Một câu trước đó cũng là lần đầu tiên nghe thấy,

cũng chưa từng nghe nói đến phủ Khai Phong làm quan thiết diện vô tư rõ ngay gian, còn tấm biển “guơng sáng treo cao” là cái quái gì?

“Được rồi, chàng xem đi.” Không hề có cảm giác gì, Uyển Như cắt đứt phu quân mình trăm tư, nâng guơng đồng cho hắn xem

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Tiểu Dương đã búi xong búi tóc, phía trên buộc bằng sợi dây lụa màu xanh nhạt khảm mảnh ngọc, rất hợp với bộ xiêm y đỏ trên người.

“Như Nương, tay nghề không tệ, ngay thẳng vừa vặn, là đã luyện tập chải đầu cho ca ca?” Tiểu Dương để xuống nghi ngờ về vết sẹo hình trăng lưỡi liềm bắt đầu trên gheo Uyển Như.

Hắn là người thoải mái, nghĩ mà không hiểu hoặc không liên quan không nguy hiểm thì cũng không lãng phí thời gia suy nghĩ đến, bí ẩn theo thời gian tuổi tác cũng sẽ bị vạch trần.

Nghe Tiểu Dương nhắc tới tay nghề chải đầu, Uyển Như ngăn người rồi sau đó cúi thấp đầu né tránh mắt của hắn giả bộ ngượng ngừng trả lời: “Không có, ca ca không biết, thiếp... thiếp lén lút luyện.”

Nói xong, nàng chỉ cảm giác trong miệng mình cay đắng, không ngờ linh hồn trở lại, thời gian ký ức trước kia, trí nhớ thân thể lại vẫn còn giữ lại ở một mặt nào đó trong cuộc sống mười năm khổ không thể tả kia.

Loại tay nghề phục vụ nam nhân này, là đòi trước nàng luyện ra được từ trên người Tạ Tuấn Dật, vì tranh thủ tình cảm với các oanh oanh yến yến khác nàng không thể không “săn sóc động lòng người”, còn bỏ không ít công phu đi khổ luyện nữ công, tài nấu nướng, dù khi còn ở trong nhà bởi vì kẻ mẫu để mặc không thể học giỏi tài nghệ, nhưng chưa bao giờ được đối phương khen một câu, bởi vì gã cảm thấy những thứ này đều là chuyện đương nhiên.

Hôm nay cũng chỉ chải đầu cho Tiểu Dương, hắn đã lộ ra vẻ mặt hạnh phúc vui vẻ như thế, trong lòng Uyển Như không khỏi ảm áp, nam nhân thô tục này cũng có chỗ tốt, mặc dù lúc trên giường dữ dội một chút nhưng về mặt tỉ mỉ người ta lại dễ dàng được thỏa mãn!

Bởi như vậy, Uyển Như cũng hạnh phúc thỏa mãn nở nụ cười đi theo Tiểu Dương đi phòng chính thính an, hơn nữa còn không phải chỉ một mình mình đi, là do phu quân cũng xuyên qua vài hành lang đến bên ngoài phòng chính mới để hai chân nàng chạm xuống đất.

Bởi vì, Tiểu Dương nói hôm rước dâu hắn hôn mê chưa công tân nương, vì vậy hôm nay bổ sung, dù sao Uyển Như cũng không nặng đi vài bước coi như rèn luyện.

Uyển Như lại biết hắn đang săn sóc thân thể mình khó chịu đi bộ bất tiện mới cố ý như thế.

Nàng không từ chối trực tiếp chấp nhận chuyện này, đồng thời âm thầm quyết định ở trong lòng nếu trong tương lai Tiểu Dương trước sau như một thế này, vậy mình cũng phải đối tốt với hắn, không nhất định phải thật lòng, nhưng nhất định sẽ cố gắng làm một thê tử tốt. truyện chỉ đăng duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn

Không lâu lắm hai người đã đến phòng khách cả nhà dùng cơm, sau khi kính trà phu thê Tiểu Dương được cha mẹ huynh trưởng tặng không ít lễ vật tốt, Uyển Như hơi xin lỗi tặng cho cha mẹ chồng đôi giày do nô tỳ thay mất lúc nàng còn đang tuyệt thực từ hôn.

Nhìn những thứ được may qua loa gấp gáp nàng không khỏi đỏ mặt, thưa nói: “Cái này do thời gian quá gấp, ngày sau rảnh rồi sẽ bổ sung thêm một phần ạ.”

“Không có gì đáng ngại.” Hầu gia vung tay lên, sai người bưng khay đồ kia xuống, cũng nói con dâu thứ ba tranh thủ thời gian ngồi ăn cơm. Cho dù hai tiểu tử này không đối bụng, ông và trưởng tử bận rộn nhiều canh giờ từ sáng sớm cũng đã sớm đối bụng lắm rồi.

Về phần tân nương từ đưa giày vớ gì đó, cũng chỉ đi qua loa thôi, loại giày gấm vóc lưu hành trong kinh hoàn toàn không đủ chắc chắn không kiên nhẫn để mang vào, ở vùng biên cương hằng ngày dùng tuyệt đối không được. Hôm nay quân địch xâm phạm bắt đầu cấm đi lại ban đêm rồi, trong nhà gần đây cũng sẽ không có đối ngoại, cũng không cần may khoe tay nghề của con dâu, tốt hay không tốt cũng không sao cả, chỉ cần nàng có thể đối tốt với con trai, không gây tai họa rồi sinh cho ông một đứa cháu mập mạp là đủ rồi.

Sau khi Uyển Như liên tục từ chối lúc này mới ngồi vào, trong lòng âm thầm ngạc nhiên Tiểu gia không nặng quy củ đến trình độ như thế, lúc ăn cơm tân nương từ cũng không có quy củ phải đứng, người một nhà hòa thuận vui vẻ vây quanh cái bàn tròn vừa nói chuyện phiếm vừa dùng bữa ăn!

Sau khi cơm nước xong, lúc này Tiểu hầu gia mới quệt quệt mồm đứng dậy mang đôi phu thê mới cưới đi từ đường lạy tổ tông, ông ấy bước chân cực nhanh, Uyển Như gần như chạy chậm theo ở phía sau, đi gần hai trăm bước đã có chút chịu không nổi, cảm giác cả người như muốn rã ra, từ cánh tay, mông eo đau đến lòng bàn chân, không thể không bày ra vẻ mặt đau khổ với phu quân.

Tiểu Dương rơi ở phía sau hai bước nhỏ giọng nói cho nàng biết: “Chỗ kia không xa, ở trong tiểu viện sau phòng chính. Nhịn một chút là được, ngay dưới mí mắt ông ta không phải dám lơ đãng.”

Uyển Như bĩu môi chỉ đành phải bước bước nhỏ theo ở phía sau đau khổ chống đỡ, xuyên qua một hành lang, một căn phòng nhỏ nhỏ xuất hiện ở trong tầm mắt nàng.

Từ đường này thật sự không thú hút chút nào, không cao cũng chưa từng chạm trở rường cột, thậm chí còn không so được với một gian phòng chính của Thôi gia nữa, số lượng bài vị tổ tiên cũng có vẻ đặc biệt ít hơn nhà mẹ đẻ, có thể thấy được Tiểu gia này cũng không phải đại gia đình sĩ tộc hơn trăm người.

Cho đến lúc này, Uyển Như mới chân chính biết được Tiểu gia cầu hôn mình cũng chưa tính là đầu óc mơ hồ mờ mịt chọn đại, lúc nàng ở nhà mặc dù không được sung ái, nhưng tốt xấu gì cũng là do Thôi thị danh môn vọng tộc sinh ra, là gia tộc nội tình bất phàm.

Uyển Như vừa dập đầu dâng hương, vừa suy nghĩ, hơi tự đắc nghĩ: Tiểu Dương cười được mình cũng coi như là may mắn, nàng đã trải qua mười năm thời gian ma luyện, so với Thôi Uyển Như ngây thơ không biết gì năm đó cũng không chỉ tốt hơn gấp mười lần.

Đầu vừa ngẩng lên, nhìn liệt tử liệt tông Tiểu gia nàng lại có chút buồn bực, nhà người ta là càng lớn càng xa hoa mới càng có vẻ cung kính, Tiểu gia chỉ lớn bằng bàn tay, thậm chí còn nhỏ hơn ba bàn tay, nghĩ đến là vì dễ dàng mang theo lúc chiến tranh loạn lạc ư?

“Không sai, ít một chút cũng vì dễ mang theo.” Rồi khỏi Từ Đường ở trở về chỗ của mình Tiểu Dương xác nhận suy đoán của nàng.

Uyển Như im lặng, không ngờ vẫn còn gia tộc còn có thể để bọ cạp bài vị như bọ cạp hành lý để chuyển chỗ! Sau đó, nàng lại không nhịn được nhỏ giọng hỏi: “Này, lăng mộ ở trong nhà ư?” Người Tiểu gia không nhiều lắm nhưng đầu gi cũng là một Hầu phủ, phải có khu mộ của gia tộc chứ nhỉ?

“Cái này, chôn ở khắp trên vùng núi” Tiểu Dương chỉ vào lưng núi có thể thấy mộ hồ ở bên ngoài mái hiên trả lời, “Người nhà, bộ phận gia tướng đều ở bên kia, quan tài đá bao lấy quan tài gỗ, không lập bia không tuần táng, giữa núi non nước xanh chỉ cần thấy mình đã từng chiến đấu ở biên quan là được.”

Uyển Như rất muốn hỏi hấn, lúc đào huyết chôn người lơ như đào sai quấy nhiễu đến tổ tiên thì làm sao, hơi suy nghĩ một nhưng cuối cùng vẫn nhịn không nói ra khỏi miệng, điềm xấu cũng có chút bất kính, nghĩ đến có lẽ người trong nhà bọn họ sẽ không đào sai.

Đề tài này đến đây chấm dứt, hôm nay hai người không có sức lực dạy tới tới, ngày mai trở lại gặp tỷ nữ, tới tới của mình, sau đó khi Uyển Như ngồi chờ ăn bữa ăn tối, Tiểu Dương thì mong đợi trời tối nhanh, hấn đột nhiên nói đến một vấn đề.

“Mấy ngày nữa ta đưa nàng lại mặt.” Trong lời nói của Tiểu Dương không mang theo một chút ý thương lượng nào, trực tiếp dọa Uyển Như sợ nhảy lên.

“Chàng nói mười ngày nữa về thăm cha mẹ?” Nàng xác nhận lần nữa, về mặt nghi hoặc.

Lập gia đình sau ba, sáu, bảy, chín, mười ngày hoặc trăng rằm, quả thật con rể sẽ mang theo lễ và tân nương đi báai kiến cha mẹ đối phương, để làm quen, sau lại mặt, hôn lễ mới xem như chân chính hoàn thành, nhưng thời gian lại mặt nay chỉ dùng cho các gia đình ở kinh thành hoặc nơi có đường đi thuận lợi thôi.

Uyển Như nghĩ tới trước khi mình xuất giá đã ba ngày, hôm nay mười ngày liền về nhà thăm bố mẹ có phải nên chạy nhanh lên mới kịp không? Cảm giác, không giống như là tiểu nương tử về nhà kẻ lại hạnh phúc, lại làm như là nhà chồng đang sốt ruột trả lại hàng! diễn đàn lê quý đồn

Nàng hoài nghi nhìn Tiểu Dương, suy nghĩ không ra rốt cuộc là có ý gì, rất muốn nghe hấn giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Giết gà dọa khỉ

Là nói thật hay giấu giếm? Tiểu Dương do dự một lát, nghĩ có thể gạt được bao lâu thì bao lâu, trước tiên đưa nàng rời khỏi đã, cuối cùng vẫn nói dối: “Thời gian đúng là có gấp gấp, chỉ là, chuyện mấy ngày ta hôn mê không gạt được, không bằng sớm đi cùng với nàng trở về để cho tất cả mọi người yên tâm.”

Lý do này nghe hợp tình hợp lý, Uyển Như cũng không tiện nói cho hấn biết người trong nhà trừ ca ca ra sẽ không có ai lo lắng nàng sẽ phải thủ tiết cả, vì vậy, chỉ đành phải chấp nhận giải thích của Tiểu Dương.

Vào ban đêm, hai phu thê đi hồ nước nóng chơi đùa một phen, đầy đủ mà thỏa mãn tự trải nghiệm cái gì gọi là quan hệ hòa hợp gần bó.

Lúc bắt đầu Uyển Như cũng có chút khổ sở bừa bãi mỗi giờ vờ kẻ khổ nói: “Hôm qua lưng của thiếp cọ sát ở cạnh hồ nước đau quá, hôm nay không nên như vậy có được hay không?” truyện chỉ đăng duy nhất tại diễn đàn lê quý đồn.

Về phần nên làm loại nào, nàng trái lo phải nghĩ gục xuống ở cạnh hồ đưa lưng về phía Tiểu Dương, có chút nhấn nhá lắc vòng eo, làn da trắng nõn như ả như hiện ở trong hồ, lại quay đầu lại dùng đôi mắt nhỏ ngượng ngùng nhìn trượng phu, cái nhìn gợi sóng này làm cho đối phương lập tức nóng máu.

Đây chính là chiêu bài sắc đẹp quyến rũ của tiểu thư khuê phòng thơ ngây, chưa từng biết đến thì Tiểu Dương làm sao có thể chống cự được loại hấp dẫn này, gằm lên tiến vào từ phía sau.

Đợi đến khi mây mưa xong hai người trở về phòng nằm xuống nghỉ ngơi, Uyển Như mới ấp a ấp úng nói với Tiểu Dương: “Trong hồ nước nóng kia, làm tương đối thoải mái, chỉ là, trước khi thiếp xuất giá đã nghe người lớn nói, ừm, làm lúc quá nóng giống như Tổng Từ nương nương sẽ không vui về chúc

phúc.”

Vừa sốt cao vừa rửa vết nước phòng có thể sinh mới kỳ quái, Uyển Như không lạ gì nói với hắn, nhưng nàng suy nghĩ mình đã là người Tiểu gia rồi, đây tuyệt đối là nuôi con trai mới lo lắng, thừa dịp chưa có người xen vào giữa bọn họ, thì nên sinh sớm! Lúc này mới không nhận được chỉ điểm phu quân đôi câu.

“Hả?!” Tiểu Dương nhất thời im lặng, thiệt hay giả? Không ngờ như thế, chẳng phải ta làm uống công rồi sao?! Hắn hối hận muốn vỗ ngực liên tục, chỉ có thể âm thầm quyết định ngày mai phải đảng hoàng không chơi chiêu gì nữa.

“Không sao, ta chỉ nghĩ lúc mới bắt đầu làm như vậy nàng sẽ không quá khó chịu.” Tiểu Dương vì không để lộ ra bản thân ngu ngốc, vội che giấu sau đó đôi đề tài, “Chuyện lại mặt ngày mai ta phải sắp xếp một chút, quà tặng trưởng bối trong nhà sẽ do mẹ ta chuẩn bị, nàng đi trong khổ phòng chọn chút gì đó cho huynh muội, đều là chiến lợi phẩm hoặc người khác đưa, đừng câu nệ, phẩm là đồ nàng thích cứ lấy đi.”

“Được, tất cả nghe theo chàng.” Uyển Như dịu dàng đáp, vì trưởng tử không có riêng cũng không phải xa nhà hoặc vì cung chiều ấu tử nên cũng không mong đợi gì nhiều với khổ phòng của Tiểu Dương, nháy mắt nàng đã vớt chuyện khổ phòng ra sau ót, chỉ âm thầm tính toán khi dạy bảo người dưới nên bày ra tư thế đương gia chủ mẫu như thế nào.

Đối với nàng mà nói, quản gia lập uy, nắm giữ túi tiền Tiểu tam lang so với quyền rũ phu quân trên giường khó khăn hơn nhiều, người thuần thực hay người không đứng đắn đều đã ném thử, thật may là kiếp trước đã từng quản gia. Mà thân phận vợ cả cũng chỉ là cáo mượn oai hùm mà thôi.

Hôm sau trời vừa sáng, rốt cuộc hai vợ chồng làm chính sự đầu tiên sau khi trở thành vợ chồng—— tân nương tử gặp mặt tôi tớ hai nhà Thôi Tiểu, cả một tiểu viện hạ nhân, Uyển Như nóng lòng sôi sục chờ phu quân chính thức giới thiệu mình sau đó để nàng đọc diển văn, biểu hiện ra cơ hội nắm chặt quyền lợi.

Nào có thể đoán được, nghi thức tiếp đón quyền lợi ở nội viện của Tiểu Dương rất đơn giản, thất vọng đến gần như làm nàng cắn răng học máu.

“Đây chính là tam nãi nãi của các người, sau này tất cả mọi chuyện trong viện ta đều do nàng làm chủ.” Nhìn mọi người dưới bậc thang, sau khi Tiểu Dương đứng vòng tay nói một câu nói như vậy, vừa chỉ hai người một nam một nữ đứng đầu giới thiệu cho Uyển Như, “Đây là hai vị quản sự Tiểu Trung, Tiểu Nghi, có chuyện gì cũng do bọn họ bẩm báo với nàng, chờ sau khi lại mặt sẽ giao sổ sách và chìa khóa khổ phòng.”

Sau khi lại mặt? Uyển Như nghe hơi thất vọng, vốn nàng tưởng rằng hôm nay sẽ lấy được những thứ tượng trưng cho quyền lợi trong nội viện kia, suy nghĩ lại, lại mặt cũng không ở trong nhà, nhưng mà cũng chỉ kéo dài ba năm ngày mà thôi, quả thật không cần phải vội vàng tiến hành giao tiếp, phải biết xem sổ sách cũng không phải công việc nhẹ nhõm.

Tiếp đó, Tiểu Dương lại lên tiếng, bảo Tiểu Trung đọc quy củ trong nhà cho người mới tới, phạm phải mười điều giới luật lớn là đánh chết, phạm vào các điều giới luật khác thì đánh từ mười đến năm mươi; hay quy. Các loại quy củ nhiều vô số gần trăm điều.

Đến Uyển Như cũng nghe đến hoa mắt run sợ, quay người nhìn gương mặt lạnh lùng khác biệt với đáng vẻ ngây ngô lúc trên giường của Tiểu Dương, không khỏi bị dọa sợ, thầm nghĩ mình không nên phạm phải những điều luật kia.

Sau đó nữa là, Tiểu Dương lại để cho Tiểu Nghi thẩm tra đối chiếu danh sách người làm Thôi gia, đọc tình hình sắp xếp các gian phòng, chuyển Uyển Như từ tạm trú ở nhà dưới vào trong tiểu viện, còn lại toàn bộ đều cho sắp xếp ở chung với phòng của các hạ nhân Tiểu gia.

Vị quản sự có mặt mũi được kể mẫu Uyển Như đưa tới nhất thời không thuận theo, dù hắn là tôi tớ nhưng cũng là người có địa vị, không nói sắp xếp cho một tiểu viện, sao đến chỗ ngủ cũng phải nằm cùng hạ nhân Tiểu gia? Đường đường là Hầu phủ chẳng lẽ tìm không ra được một nơi rộng rãi?!

“Người quen biết nhau ở chung không phải rất tốt sao, cần gì tách ra.” Người nọ thừa dịp mọi người ồn ào lộn xộn bàn luận xôn xao lên giọng bày tỏ bất mãn.

Nghe hắn đặt câu hỏi, Tiểu Dương nhún mày cười lạnh nói: “Thôi Phúc phải không? Giờ phút này rốt cuộc người là người của Thôi gia hay Tiểu gia? Nếu là Thôi gia, vậy không thỉnh nổi Phật tất nhiên tất cả từ chỗ nào đến thì hãy quay về chỗ đó; nếu là người Tiểu gia, vậy thì phải làm theo quy củ nhà ta. Chính người chọn.

Vừa dứt lời, Tiểu Trung lập tức bước lên trước một bước, cao giọng hét lên: “Chất vấn mệnh lệnh của chủ tử, đánh ba mươi gậy.”

Sắc mặt Thôi Phúc nhất thời lúc xanh lúc đỏ, chọn, chọn cái gì? Là buồn bực bị trói đưa trở về hay bị đánh?

Tiểu Dương cũng không có nhẫn nại đợi hắn do dự, trong giây lát đã nghiêm mặt hất cằm, trong đám tôi tớ Tiểu gia lập tức đi ra bốn người cường tráng, ở ngay chính giữa đề hắn xuống bắt đầu đánh, không tới ba mươi gậy đã muốn nửa cái mạng của hắn.

Đầu vai của Uyển Như bị bàn tay Tiểu Dương đề lên, ý bảo nàng không cần phải cầu xin, nàng chỉ có thể im lặng giương mắt mà nhìn tất cả, quả thật sắp choáng váng rồi.

Nàng còn chưa nói một câu nữa mà! Gặp người làm không phải là để tân nương tử quen thuộc nhà chồng cũng đón lấy quyền lợi công việc trong nội viện sao? Sao, sao lại thành Tiểu Dương giết gà dọa khỉ tiếp nhận tất cả thay nàng rồi?

Chủ mẫu như mình lại như Nê Bô Tát ngồi nghe rồi là xong ư? Vậy tương lai làm sao quản mọi người được?

Ừm, nhìn đáng vẻ mọi người cảm như hén, Uyên Như lại cảm thấy những người này giống như cũng không cần quản, làm việc theo như điều lệ, ai không nghe lời không cần phân rõ phải trái trực tiếp đánh chết. ?

Được rồi, tân nương tử nhìn một màn kịch này mặc dù không thể hoá trang lên sân khấu nhưng cũng học nguyên tắc quản lý của tướng môn thế gia —— đơn giản, thô bạo, hiệu quả cao. diễn đàn lê quý đôn

Sau khi xử lý xong toàn bộ chuyện thì đã mất nửa canh giờ, Tiểu Dương phát tay một cái để cho mọi người thối lui, lại khách khí cười giải thích với Uyên Như: “Ta không cố ý cướp đoạt sự chú ý của chủ tử mới, chỉ là tuổi nàng con nhỏ lại ngây thơ, sợ nàng không làm được những hành động hung ác lúc này mới làm giúp, chuyện quản gia không cần phải gấp gáp, chuyện lớn đều có mẫu thân làm chủ, chuyện vụn vặt ở viện của ta cũng không nhiều, hơn nữa, bên này không giống ở kinh thành các nàng, chờ sau khi nàng từ từ quen thuộc tình hình ở vùng biên cương tất nhiên ta sẽ giao lại tất cả cho nàng.”

Thật ra thì, hai điểm khác biệt nhất là chỗ này sẽ có đánh trận, sẽ có mặt thám quân địch lẫn vào.

Hắn không thể nào để một đám người xa lạ trong thời gian mấu chốt này ẩn nấp trong viện nhà mình. Coi như Uyên Như có lòng, có năng lực trở thành trợ lực cho Tiểu Dương, vậy cũng phải sau khi tất cả mọi chuyện kết thúc, dẹp bỏ để bên trong yên ổn mới quan trọng nhất.

Vì trấn an tâm hồn tân nương tử bị thương, sau khi đánh người làm của nàng Tiểu Dương lập tức mang ái thiếp đi khỏi phòng của hắn lựa chọn lễ vật lại mặt, đánh một gậy thì phải lập tức theo sát cho táo ngót không phải sao.

Chỉ là, hắn đã dự đoán sai lầm tình cảm của Uyên Như với người trong nhà rồi, khi nàng bước vào khỏi phòng, nhìn trên tủ kệ và trong rương gỗ đầy các kỳ trân dị bảo rực rỡ muôn màu lập tức hối hận.

Nàng gần như muốn cao giọng gào thét: không nên đồng ý chọn quà tặng ở chỗ này, những thứ này đều là của ta của ta! Tại sao phải tặng cho đám người Thôi Uyên Lan! Thật sự muốn tặng cho bọn họ hai mét vải bông do thôn phụ kéo!

“Thế nào?” Tiểu Dương không thấy đáng vẻ vui mừng của nàng, có chút buồn bực.

“Quá quý.” Uyên Như dùng khăn lụa che môi, giả bộ lau nước miếng, tội nghiệp nhìn về phu quân, “Không nỡ, không tặng thì thiếp có thể giữ lại tất cả không?”

“Ha ha, tiểu quý mê tiên!” Tiểu Dương cười to hai tiếng vỗ lên trên trán nàng, bắt đầu tự mình đảm nhiệm việc chọn quà tặng, lại không ngừng trấn an ái thiếp, “Tiền tài là vật ngoài thân, cần gì phải quá để ý, hơn nữa, sẽ còn có nữa, về nhà thăm cha mẹ —— nàng đừng quá keo kiệt!”

Sau khi giải quyết chuyện này, không sai biệt lắm cũng đến buổi chiều, Tiểu Dương thấy sắc trời không tệ trông người lại hào hứng nhưng không có chỗ phát tiết, liền muốn đi hoạt động gân cốt, dĩ nhiên, muốn trong ngày nghỉ tân hôn đi giáo trường phải có lý do đáng hoàng, hắn không muốn bỏ thiếp từ cũng chỉ có thể tìm lý do: “Như Nương, muốn xem đánh thương không? Ta có một cây thương đầu lưỡi câu, múa rất đẹp, cũng là binh khí ta am hiểu nhất.”

Vừa nghe hắn nói như vậy Uyên Như cũng có chút tò mò, chỉ nghi ngờ nói: “Nữ nhân có thể đi quân doanh?” Hắn là không thể, trừ khi là quân kỹ.

“Không phải quân doanh, trong nhà có giáo trường nhỏ. Đi thôi, dẫn nàng đi xem một chút, thuận tiện giới thiệu cho đứa con trai tương lai của ta!” Tiểu Dương dứt lời đã dẫn Uyên Như ra bên ngoài.

Tân nương tử đi theo phía sau hắn im lặng lần nữa, người này muốn con trai đến phát điên rồi sao? Bóng con trai chưa có mà hắn đòi giới thiệu giáo trường trong nhà rồi!

Đến giáo trường thấy từng dãy giá vũ khí, dưới sự giải thích của Tiểu Dương Uyên Như thay thế con trai của nàng mở rộng tầm mắt, biết cây thương đầu lưỡi câu rốt cuộc là một cây gậy dài trước mặt trang bị một cây chùy thủ, phía dưới chùy thủ mang theo móc câu. diễn đàn lê quý đôn

“Trường thương màu đen này là của ta.” Tiểu Dương chỉ vào cây thương ở ngoài cùng bên phải: “Bốn mươi kí, nàng có muốn thử nâng lên không?”

“Chàng cảm thấy ta nâng được?” Uyên Như đưa hai bàn tay trắng non mềm của mình ra, lắc đầu.

“Được rồi, vậy để ta.” Tiểu Dương đưa một tay ra nâng lên rồi chuyển sang tay kia, trường thương vào tay hắn nhất thời thay đổi phong cách, thúc ngựa cầm thương bày ra tư thế oai hùng cho thiếp tử xem, còn gào thét bảo mấy gia đình tập luyện, có thể nói là thương có thể cong, côn quét một mảng lớn, dũng mãnh tuyệt luân, đủ để Uyên Như sùng bái.

Xem xong màn “biểu diễn” kia Uyên Như lại bắt đầu đặt câu hỏi: “Tại sao có thương không có móc câu, mà chàng lại có? Đây là vì sao?”

“Vì để khi đâm vào thân thể địch có thể thuận tiện kéo đối phương xuống ngựa.” Tiểu Dương đành hoàng trả lời.

Trong nháy mắt Uyên Như run lên, sau đó, nàng lại càng không cam lòng tiếp tục hỏi: “Tại sao phía trên sẽ có Hồng Anh (chùm màu đỏ) kia? Vì để cho đẹp? Chàng vui lên thật đẹp mắt.” (* Hồng Anh: là chùm sợi màu đỏ cột quanh phía dưới đầu ngọn cây thương.)

“Nàng muốn biết, thật sự muốn biết? Ta nói ra thì nàng đừng hối hận đấy.” Tiểu Dương nhìn nàng đưa tay nhẹ nhàng sờ lên Hồng Anh trên thương của mình, không khỏi cười.

“Thôi, vẫn đừng nói thì hơn.” Uyên Như phát hiện nụ cười kia thấy thế nào cũng cảm thấy có chút không có ý tốt, vội vàng từ chối.

Tiểu Dương tiếp tục cười, xem ra đặc biệt vô hại: “Không, nếu nàng hỏi, vậy ta nhất định phải trả lời, có hỏi có đáp mới hợp lẽ thường.”

Thấy hắn trả lời như vậy, Uyển Như càng phát cảm thấy đây nhất định không phải là chuyện gì tốt, trực tiếp nâng hai tay che lỗ tai mình, kháng cự nói: “Thiếp không nghe, không nghe.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bách phát bách trúng

Tiểu Dương mặc kệ nàng vui hay không vui, há mồm nói ra một đoạn dài.

Chùm màu đỏ trên cây thương cũng không phải vì dễ cho đẹp, lúc đối địch, sau khi đâm thương vào thân thể đối phương sẽ có máu chảy ra, nếu trực tiếp chảy đến cán gỗ thương thì sẽ dính làm trơn tay, tăng thêm dây tua có thể ngăn cản những vết máu kia, mà chùm màu đỏ kia dĩ nhiên là để cho tiện - có bị dơ thì rửa sạch là không nhìn ra không phải sao?

Tiểu Dương khoanh tay, nói trắng ra: “Dùng chùm màu đỏ và hắc thương là bởi vì ta lười rửa sạch.”

Lời nói của hắn vừa ra khỏi miệng, Uyển Như trực tiếp mặt trắng như tờ giấy, thậm chí hai má còn mơ hồ có màu xanh, ngực khó chịu, dạ dày còn cào muốn ói lại không ói được, nhớ lại trước đó mình còn dùng đầu ngón tay vuốt ve chùm màu đỏ trên thương của Tiểu Dương, nàng thật sự hận không thể lập tức chặt cái tay kia.

“Á. Bắn chết đi được, tại sao có thể như vậy!” Uyển Như dậm chân rút khăn lụa ra cố gắng lau tay, vì chuyện này mà nàng không còn thấy chùm màu đỏ trên cây thương của Tiểu Dương chơi vui nữa.

Nhìn nó dưới ánh mặt trời lóe lên ánh sáng, nàng đâu mới không thể tiếp tục sinh ra cảm khái “hoa lệ, chói mắt”, mà là nhận thức được, chùm màu đỏ trên thương đó là một hung khí có hàn khí bức người.

Nhìn sắc mặt Uyển Như thật khó coi, bàn tay nhỏ bé trắng nõn bị lau đến sắp trầy da, Tiểu Dương vội xin tha thứ, nói: “Gạt nàng đấy..., bảo bởi của ta đi ra ngoài chém giết sẽ không bao giờ trở về, đây là đồ con chưa gặp máu bao giờ -- sao ta có thể làm bẩn tay nàng được.”

“Thật là xấu chết, có ý hù dọa người!” Uyển Như nghe vậy lập tức thở dài ra một hơi, sau đó nắm chặt tay bắt đầu đấm loạn lên người phu quân đang cười mờ ám kia.

“Ai bảo nàng dễ bị lừa gạt như vậy chứ.” Hai tay Tiểu Dương vừa quơ tỏ vẻ vô tội vừa trả lời, “Nữ nhân các nàng có ai chưa từng thấy máu chứ? Không phải mỗi tháng đều có sao. Máu còn đỏ thẫm hơn và còn kết lại nữa, làm sao có đỏ tươi, trơn nhuận được?”

“Đừng nói ahhh... Mau lấy đi, lấy đi!” Uyển Như né tránh không nhìn chùm màu đỏ trên cây thương nữa, quân nó thiệt hại hay giả, dù sao cũng đừng đưa tới trước mặt nàng là được.

Đồng thời, nàng âm thầm hừ một tiếng, Tiểu Dương này, lần đầu gặp mặt còn mở miệng nói một tiếng “mỡ”, rất là khách khí, sau khi động phòng còn chưa tới ba ngày đấy, nói chuyện càng ngày càng thô tục, đến chuyện kinh nguyệt của nữ nhân cũng nói ra được, thật sự là nhìn người không thể nhìn từ bề ngoài!

“Được rồi, được rồi, không nói cái này nữa.” Tiểu Dương gật đầu đáp, lại gần như dùng giọng nói chắc chắn hỏi Như Nương, “Chúng ta đi bắn cung nhé, bình thường nàng đã từng đi theo huynh trưởng cười đùa bắn cung chứ nhỉ?”

Thời đại này thật ra cũng không lưu hành cái gì mà không được ra cửa chính, không vào cửa phụ, nữ tử thế gia cười đùa dạo chơi du xuân hoặc cuối thu thời tiết tốt cũng có thể gặp nhau lúc săn thú, năm nay Uyển Như mười sáu, lý ra lúc ở kinh thành cũng đã ra khỏi cửa giao tiếp hơn hai ba năm rồi, không ra ngoài cho người ta nhìn thì sao tìm được nhà chồng tương lai?

Vậy mà, Uyển Như lại lắc đầu, tiếc nuối nói: “Lúc ở nhà kẻ mẫu quân rất nghiêm, thời gian thiếp đi ra khỏi cửa cũng không nhiều lắm.”

“Hờ? Gia quy của nhà nàng cũng thật kỳ quái, mười sáu rồi mà không được giao thiệp với bên ngoài?” Tiểu Dương dẫn Uyển Như tới căn phòng chính giữa trong phòng vũ khí, lại cười nói: “Chỉ là, vừa đúng tiện nghi cho ta, ha ha!”

Lần đầu hắn nhìn thấy Thôi Uyển Lan, cảm thấy thân thể nàng rắn chắc tính khí cũng cứng rắn rất hợp làm con dâu nhà tướng, Thôi gia chỉ có hai nữ nhi chênh lệch hai tuổi, đương nhiên hắn sẽ cho rằng Uyển Lan nhìn như mười sáu mười bảy kia là trưởng nữ, chưa từng nghĩ lại lầm, vốn muốn thoái hôn, kết quả nghe mẫu thân nói mẹ của Uyển Như là dòng nữ cùng họ, ở buổi yến tiệc trong nhà thấy là người thỏa đáng, để Tiểu Dương xem rồi quyết định, vừa nhìn một cái hắn đã hăm xuống rồi.

Mười sáu tuổi là lúc đang đợi gả, vợ tốt, vừa xinh đẹp như thế mà lại chưa có nhà nào đính hôn, không phải tiện nghi cho hắn thì là gì? Về phần tài nghệ,

Tiểu gia bọn họ không coi trọng, ngâm thơ, đánh đàn cũng không thể làm ra rượu và thức ăn lại không thể ngăn cản kẻ địch, có hay không cũng không sao cả.

“Đúng vậy, đoá hoa đẹp như thiếp mà bị chàng hái được, chàng rất may mắn đấy.” Uyển Như và Tiểu Dương sóng vai đi, vừa nói đùa vừa liếc mắt nhìn hân, trong mắt luôn có âm áp -- chính nàng cũng thấy may mắn, cuộc sống đã bị phá hủy còn có thể quay trở lại lần nữa.

Nữ nhi của Trương thị nhỏ hơn nàng hai tuổi, Thôi Uyển Lan còn chưa tới thời gian ra bên ngoài giao thiệp thì tại sao phải tính toán thay con vợ cả chứ?

Cho dù bà ta có ý nuôi dưỡng Uyển Như thành người ngây thơ gì cũng không biết, ngu ngốc, chờ đến lúc Thôi Uyển Lan có thể cùng đi theo ra cửa, Trương thị cũng không hi vọng Uyển Như dựa vào dáng người đầy đặn mà mẹ ruột cho nổi bật hơn dáng người khô gầy của nữ nhi mình -- Uyển Lan mười bốn tuổi, chỉ vừa đủ cao vẫn chưa nảy nở.

Đặt hai khuê nữ một chỗ cho người khác bình luận ư? Từ đầu chí cuối kể mẫu đều luôn tìm lý do để Uyển Như ở nhà, hận nàng không tồn tại.

Nếu không phải thiếu kiến thức vì không có mẹ ruột dạy dỗ, lại chưa từng gặp được thanh niên tài tuấn để so sánh, năm đó Thôi Uyển Như cũng không trở thành chiếc gối thêu hoa bị Tạ Tuấn Đạt dụ đi, còn liên lụy Đắc ca ca cũng không lấy được nữ nhi nhà người ta.

Trở lại nội dung, Uyển Như không thể nào nói cho Tiểu Dương nghe, nàng chỉ cười híp mắt đi theo đối phương tới phòng để cung nỏ, sau đó nhìn những thứ kỳ lạ hai bên, toàn là đồ chưa từng thấy qua, đây vẫn chỉ là phòng vũ khí trong nhà chứ không phải kho vũ khí trong quân doanh.

“Những thứ này đều là cung bình thường, sức kéo một thạch hoặc là một thạch năm đấu, bắn động vật nhỏ vẫn có thể.” Tiểu Dương chỉ vào đoàn cung đầy bụi bẩn được treo trên tường nơi cửa ra vào nói với Uyển Như, “Nếu không, lấy cho nàng bắn thử nhé?” (*một thạch = 120 cân, 1 đấu = 12 cân bên TQ nhé, còn nếu tính bên Việt Nam thì 1 cân TQ = 0,5 cân bên Việt Nam)

“Ừm, được.” Uyển Như cũng không cự tuyệt, ngày trước ở trong hậu viện nghe người ta nói tới chuyện lý thú khi săn thú nàng luôn vô cùng hâm mộ, trước khi lấy chồng nàng chưa từng thử, sau khi bỏ trốn Tạ Tuấn Đạt cũng không tiện mang nàng ra cửa, chưa từng chạm qua mũi tên, đi theo Tiểu Dương vui đùa một chút cũng được nhỉ, trên cung luôn không khả năng dính máu.

Sáu tài nghệ nghi lễ, nhạc, bắn (xạ), cưỡi (ngự), sách, số, có thể có cơ hội học hết tất nhiên là chuyện tốt.

“Ta xem một chút, sức kéo một thạch tương đương với 120 cân, sợ rằng nàng không kéo được, để ta tìm cho nàng loại năm đấu.” Tiểu Dương nhanh chóng từ trên kệ thương lấy ba bốn năm cây cung kéo thử, sau đó tiếc nuối nói, “Bảy đấu, chỉ có loại này, nàng hãy thử xem.”

Uyển Như cố gắng không thêm nghĩ đến một thạch là 120 cân kia, mười đấu làm một thạch, sức kéo bảy đấu là bao nhiêu cân, chỉ mới nhận cây cung kéo thử, kết quả đừng nói cầm bắn cung, kéo ra hoàn toàn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cho đến khi ngón tay siết đầu đòn nàng cũng không thể kéo hết dây cung, chỉ đành phải bày ra vẻ mặt đau khổ để đoán cung xuống hỏi: “Trong nhà không có đồ thích hợp cho thiếp dùng ư?”

Tiểu Dương lắc đầu, thẳng thắn nói: “Những thứ kia bình thường là chuẩn bị cho người trong nhà, có thể đi theo ra chiến trường họ cũng có thể dùng cung có sức kéo hai thạch trở lên, cỡi ngựa bắn cung kém nhất cũng có thể kéo được năm đấu, bảy đấu này đều là đồ dùng thử cho kỳ thi võ cử sang năm.”

“Võ cử, triều đình muốn mở khoa võ ư?” Ánh mắt Uyển Như sáng lên, đây đối với ca ca mà nói cũng là một con đường khác! Có thể thi được võ trạng nguyên hay không đây?

“Không sai, muốn mở khoa võ, rất nhiều lão tướng khai quốc đều lui rồi, hôm nay ngoại địch hỗn loạn thiếu tướng.” Tiểu Dương chỉ vào mấy cây cung cho người trong nhà dùng giải thích.

Tiêu chuẩn khảo hạch, Tiểu gia đã âm thầm biết rồi, bộ xạ yêu cầu dùng cung tên có sức kéo một thạch và mũi tên nặng, bắn 30 tên; cưỡi ngựa bắn cung cần dùng bảy đấu trở lên bắn vào người rơm.

Tiểu hầu gia sai người dựa vào khuôn mẫu làm ra một bộ cho những tiểu tử không ở trong nô tịch luyện tập lúc rảnh rỗi, nếu bọn họ có thể tự mình bước lên được con đường công danh thì coi như là tích phúc.

“Này, võ cử không phải là vì đặc biệt chuẩn bị cho nhà tướng nhà chàng hay sao?” Nghe Tiểu Dương vừa nói, Uyển Như chợt cảm thấy hi vọng của ca ca mình quá mong manh, cũng không biết người ta đã luyện tập bao lâu, huynh ấy còn chưa có nhận được tin tức!

“Nào có, cuối võ cử còn thi văn đáp, các tiểu tử trong nhà có thể biết được bao nhiêu chữ chứ? Có thể thi chưa hân là người tập võ bình thường.” Sau khi Tiểu Dương vừa giải thích vừa đi về chỗ cũ, “Đến đây, chúng ta nói binh khí tiếp theo.”

Mục đích của hân chính là muốn giải thích cho Uyển Như đã đến Tiểu gia rồi mà cái gì cũng không biết là không được, vạn nhất khi gặp phải nạn di công thành, rất nhiều đương gia chủ mẫu cũng phải giống như nam nhân cùng đứng lên chống lại, thậm chí còn phải cùng ngăn địch, nàng cũng không thể vẫn yếu điệu không giống mọi người được.

“Cung, phân làm chiến cung, liệt cung, lực cung ... Nhiều loại, hoặc là căn cứ vào tài liệu khác biệt mà chia làm cấp bậc khác nhau, sự khác biệt bình thường chỉ ở sức lực của xạ thủ sử dụng, cùng với việc sức có bền chắc hay dùng ít.” Tiểu Dương vừa dứt lời thì bật cười, bổ sung, “Cổ đẹp, tinh xảo hay không là bình thường không ở trong phạm vi suy tính, đó là người không biết nhìn mới chú ý tới.”

Mũi tên, cung tên, cung chỉ là cơ sở, tên mới quan trọng quyết định tính chất của công cụ, Tiểu Dương mở ra một hộp tủ lớn, chỉ vào ống tên đồng bên trong cho Uyển Như mở rộng tầm mắt: “Tên này có thể đâm xuyên áo giáp, nếu đối phương mặc giáp Vồng Từ (áo giáp lưới) thì cần phải dùng tên mảnh như lông đâm xuyên vào, còn cái này là mũi tên Lang Thiệt đặc biệt dùng để bắn ngựa, còn có tiễn lệnh phát ra âm thanh cảnh báo.” (mũi tên Lang Thiệt sẽ có hình chú thích)

“Chú ý nhiều như vậy à? Vậy có tên độc không?” Uyển Như nhìn xung quanh một chút, sau đó bắt đầu tò mò.

“Có, bên Tây Nam Di có một loại cây được dân bản xứ gọi là ‘mai quăng’ bốn mùa cây cối xanh tươi, chất lỏng màu trắng sữa, Kiến Huyết Phong Hầu*.” Tiểu Dương thấy thế từ đang tò mò nhìn quanh, vội nói cho nàng biết, “Loại tên độc này ở chỗ này là không thấy được, sẽ không chế tạo ở quy mô lớn, một hai mũi tên sẽ được dùng ở thời điểm đặc biệt.”

*Kiến Huyết Phong Hầu: Cây sui, còn được gọi là cây thuốc bắn, có tên khoa học *Antiaris toxicaria*, là một loài thực vật có hoa trong họ Moraceae. Nhựa sui thường được lấy bằng cách bầm vỏ cây, thu nhập nhựa chảy ra, dùng để tẩm tên thuốc độc bằng tre hay bằng kim loại để săn bắn thú dữ lớn. vỏ cây sui được làm chần đắp hay may quần áo hoặc làm túi đựng các đồ vật.

Ví dụ như, ám sát nhân sĩ quan trọng.

“Loại độc này giải được không?”

“Có thể giải, mọi vật đều có tương sinh tương khắc, chỗ nào có độc chỗ đó sẽ có thuốc giải, chỉ là, người bình thường sẽ không để ý, cũng không biết -- tốt về ta về cho nàng xem.” Sau khi nói xong, Tiểu Dương nắm yếu cung bảy đầu lại chọn hai cung trên lưng và hai mũi tên đồng kéo Uyển Như đi phòng ngoài, để nàng bắn thử vào người rom.

“Thiếp ngay cả kéo cũng không ra, sao bắn được?” Uyển Như đang nhỏ giọng lầm bầm, lại thấy Tiểu Dương đã đặt xong hai cung cung, ngay sau đó lượn quanh bước đứng ở phía sau nàng.

Thân thể hai người dán chặt mà đứng, vành tai và tóc mai chạm vào nhau ní non nói nhỏ, mặc dù cách áo bào thật dày Uyển Như cũng cảm giác chỗ nóng bỏng của Tiểu Dương đặt ở ngang lưng mình, nhẹ nhàng cọ xát.

Đang ban ngày ban mặt ngay trước mặt mọi người đây! Nhất thời nàng ngượng ngùng, không chỉ có hai gò má nóng lên mà đến tai cũng bị làn hơi thở nóng của Tiểu Dương làm cho khẽ run, ngực còn đập thành thịch.

Khoái chí ở bên trong, Tiểu Dương nắm tay nàng, giống như vuốt ve tượng gỗ từng bước một dẫn dắt nàng giờ mũi tên lên, giúp nàng dùng lực kéo dây cung, đồng thời ở bên tai nàng khẽ nhắc tới khẩu quyết bắn tên: “Tay trái giống như đẩy thạch, tay phải như vung liễu, tay nắm chặt, lúc tay phải vung trái tay không dùng sức thì đúng như vô tri giác.”

Sau khi vang lên một tiếng nhỏ “vèo”, mũi tên hai người hợp lực bắn ra không găm vào người rom.

Ngay sau đó, Tiểu Dương dịch sang bên cạnh hai bước, nâng trường cung tinh xảo hần đã chọn trước đó, gương cung biểu diễn nói: “Bình thường, ta cười ngựa bắn cung dùng bốn thạch, bộ xạ thì dùng cung lực thạch -- nàng hãy xem sự khác biệt. Đây chính là chế tạo đặc biệt, cung được làm từ gỗ Chá*, dây cung từ gân con cò, được làm từ sừng trâu thượng hạng!”

(*Dâu gai hay còn gọi là mỏ quạ, mỏ quạ ba mũi, hoàng lồ, vàng lồ, vàng lồ ba mũi, cây bóm, sọng vàng, gai mang, gai vàng lồ, ác ó, thỏ lồ, nam phật (tiếng Tây), xuyên phá thạch (danh pháp khoa học: *Maclura tricuspidata* Carrière, 1864) là một loài thực vật thuộc họ Dâu tằm (Moraceae), có nguồn gốc Đông Nam Á và Đông Á. Người Trung Quốc gọi nó là chá (柞). Chùa Đàm Chá (潭柞寺) tại Bắc Kinh lấy tên theo cây này.)

Tiếng nói vừa dứt mưa tên liền gào thét đi, tốc độ, lực độ, cường độ đều hơn xa mũi tên Uyển Như bắn thử kia, nó thậm chí trực tiếp xuyên qua người rom vững vàng đứng ở trên cây khô sau đó, cho đến khi Tiểu Dương giải thích xong thả trường cung trong tay ra, đuôi tên vẫn còn đang khẽ run.

“Woa, thật lợi hại!” Uyển Như trừng lớn mắt cảm khái trong đáy lòng.

Tiểu Dương cười hà hà, nhiệt huyết dâng trào biểu diễn một phen công phu bắn mũi tên của mình cho nàng xem, mặc kệ là bộ xạ hay cười ngựa bắn cung, từng mũi tên đều phá vỡ không gian cắm sâu vào thân cây, cuối cùng hần còn khoe khoang nói: “Đây là câu nói ‘bách phát bách trúng’ đây.”

“Chàng lừa gạt ta, ‘bách phát bách trúng’ là bắn lá cây trên cây, cũng không phải là cây khô.” Lần này, Uyển Như không bị hần dễ dàng lừa gạt, cười khanh khách treo khăn lụa của mình lên nhánh cây, sau đó xông tới nói với Tiểu Dương: “Lui về phía sau trăm bước, bắn đoạn nhánh cây kia xuống, thế nào? Đã bách phát bách trúng rồi thì cái này cũng không làm khó chàng được đâu nhỉ?”

Tiếng nói vừa dứt, Tiểu Dương nhất thời sững sờ, nói thật ra, lực cánh tay hần bắt phạm nhưng thật sự chính xác thì không tốt lắm, ngoài trăm bước mũi tên bắn ra không thể cắm sâu trong thân cây cũng không thể trúng hồng tâm, mà không phải bình khí hần am hiểu nhất cũng sẽ không phải là cây thương liễu câu kia.

Dưới ánh mắt nhìn tha thiết của Uyển Như, Tiểu Dương chấp nhận đi về phía sau, đồng thời âm thầm quyết định, một khi bắn không được thì dứt khoát giả bộ như đầu bị thương, cũng không thể mất mặt trước mặt thế tử mới cưới được!

Thấy hần đầu đầy bụi đất chạy ra ngoài, Uyển Như không khỏi cười trộm: đáng đời, ai bảo nguoi càn rỡ khoe khoang?

Khoảnh khắc nàng thấy Tiểu Dương từ xa xoay người nâng cung, không dừng lại mà trực tiếp bắn ra, thậm chí cũng không bảo nàng tránh sang một bên.

Mưa tên màu đồng bay nhanh, lao thẳng tới trước mặt Uyển Như, cả kinh nàng không khỏi há to miệng nhưng không phát ra âm thanh nào.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Thần chi xạ thủ

Mưa tên cách khuôn mặt Uyển Như không tới xa một thước thì mạnh mẽ lướt qua, “Vèo” một tiếng cắm vào trong thân cây phía sau, nàng còn chưa kịp nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Tiểu Dương lại bắn nhanh một mũi tên hoàn toàn cắt đứt nhánh cây, làm khăn lụa kia rơi xuống đất.

“Woa, rất lợi hại!” Uyển Như nhìn nhánh cây to bằng ngón tay mình có chút tắc lưỡi cảm thán.

Vốn nàng còn tưởng rằng mũi tên thứ nhất của Tiểu Dương bắn chệch rồi, tài bắn cung mạnh mẽ như vậy không bắn xa được trong phạm vi một hai xích ư? Vậy lúc trước hắn bắn rốt cuộc là gì? Uyển Như vừa nghĩ vừa nghiêng đầu nhìn sau lưng mình. (1 xích, (市尺, chī) = 10 thốn = 1/3 m = 33,33 cm)

“Á!” Nàng vừa nhìn một cái là lập tức kêu lên lùi hai ba bước, trực tiếp bị dọa đến biến sắc, hai chân như nhũn ra như muốn ngã xuống.

“Coi chừng!” Bước nhanh chạy tới, Tiểu Dương vội ôm lấy nàng từ phía sau.

“Chàng... chàng bắn nó làm gì? Con mèo thật đáng yêu mà!” Uyển Như khẽ run rẩy đưa tay chỉ vào con mèo chấm đốm bị ghim chết trên thân cây liên tục cảm khái.

Tiểu gia hỏa đáng thương, mặt mũi vẫn còn bình tĩnh nhưng đã không còn tính mạng, hơn nữa, mũi tên cắm vào trên cổ ghim trên thân cây, máu tươi “tí tách, tí tách” rơi xuống đất, làm cho một ít xung quanh rễ cây bị nhiễm đỏ, nhìn thật sự là không đành lòng.

“Đồng cảm quá nhiều sẽ phải chết đấy!” Tiểu Dương vỗ gáy một cái im lặng oán thán, sau đó cười khổ giải thích, “Đây là mèo báo trong núi không phải là con mèo mà cô nương các nàng nuôi ở nhà, súc sinh này động tác nhanh nhẹn am hiểu chạy nhảy, tính tình rất hung dữ, ta thấy nó muốn bỏ nhào vào cắn nàng ta mới bắn.”

Nhớ tới, đến cả hắn dù có nghĩ đến cũng cảm thấy sợ hãi, một trảo của mèo báo hạ xuống dù là tướng sĩ biên quan cũng sẽ bị lột nửa lớp da đầu, đổi thành Uyển Như loại làn da mịn màng mềm mại này, tuyệt đối sẽ mất nửa cái mạng.

Ở dưới tình hình đó, thân thể Tiểu Dương hoạt động còn nhanh hơn suy nghĩ đã phản ứng đưa tay bắn mũi tên ra, chờ tên đã rời dây cung hắn mới phản ứng kịp, theo hành động nhất quán của mình dừng nói cứu Uyển Như, không làm nàng bị thương cũng coi như là may mắn!

Trong nháy mắt hắn chảy mồ hôi lạnh toàn thân: lúc chinh chiến phàm đứng trước mặt đều có thể tùy tiện bắn kẻ địch, hơi lệch cũng không sao cả, nhưng hôm nay đó là thể tử của mình!

Thật may là, hôm nay mũi tên trong tay của Tiểu Dương tương đối nghe hắn sai bảo, một mũi tên phía sau rõ ràng không lệch!

“Là mèo hoang?” Uyển Như không chút nào biết mình mới đi dạo qua từ trong quỹ môn quan, còn lấy dũng khí bước tới nhìn động vật nhỏ.

“Là thú dữ, nguy hiểm hơn mèo hoang, vào lúc này đang đầu mùa xuân đói bụng nên chạy tới từ trong núi ăn trộm gà ăn.” Tiểu Dương vừa nói qua vừa đi lên phía trước đưa tay mở miệng mèo rùng ra.

Chờ hắn kéo ra thì hai cái răng nanh sắc bén xuất hiện ở trong tầm mắt Uyển Như, lúc này nàng mới sinh ra sợ hãi -- trong gương mặt tròn vo của mèo xuất hiện chiếc răng dài nhọn hơn tấc! (mười phân là 1 tấc, 10 tấc là 1 thước TQ)

“Sợ chưa? Nếu như thật sự vô hại ta sẽ bắt cho nàng nuôi, chỉ là, bọn nó đến động vật như chồn, chó... còn dám động thủ.” Tiểu Dương chỉ vào bộ lông màu vàng sẫm sáng trên người nó cười nói, “Nếu như thực thích, sẽ dùng da của nó làm bao tay, bên này địa thế cao thời tiết lạnh, lông mèo báo cũng dài và lại nhung dày, có thể chống lạnh.”

“Đừng, không cần,” Uyển Như lắc đầu liên tục, từ chối khéo nói: “Thiếp sợ mình mang vào tay sẽ nhớ tới đáng về nó bị ghim chết ở chỗ này, còn có răng sắc bén-- sẽ gặp ác mộng.”

“Được, tùy nàng.” Tiểu Dương gật đầu, bày tỏ đã nhớ, lần tới muốn đưa lễ chỉ có đưa những đồ đã xong hoặc hiện đang có, bán thành phẩm ngàn vạn lần đừng lấy ra hù dọa người.

Ngay sau đó, hắn gọi đồng bọn đưa con mèo báo kia cho đại ca đi, mặc kệ Tiểu Húc định lấy nó tới làm thịt hầm nhấm rượu hay lột da làm mũ cho con huynh ấy, tóm lại đừng để lão bà mình nhìn thấy là được.

Sau đó Uyển Như cũng không biết là bị dọa hay áo ăn mặc không đủ ấm, nằng cảm giác bốn phía có gió lạnh, người run rẩy, chỉ đành phải nói: “Trở về nhà nhé? Chàng nói sẽ về “tên độc” cho ta nữa đấy.”

“Được được, trở về thôi.” Trong miệng Tiểu Dương thì đồng ý nhưng lại chậm chạp bắn mấy mũi tên nữa, lúc này mới dẫn Uyển Như trở về đường cũ.

Hắn cảm giác mình hôm nay như thần tiên nhập vào thân thể, giương cung nhìn chăm chăm mục tiêu trên người đột nhiên có một cảm giác sáng khoải chưa từng trải nghiệm qua, giống như không cần nhắm chỉ dựa vào cảm giác là có thể bách phát bách trúng

Mũi tên bắn mào báo kia vốn hắn còn tưởng là ngoài ý muốn thành công, kết quả bắn khẫn lựa cũng không thành vấn đề, cuối cùng dưới sự thúc giục của Uyển Như lại luân phiên thử mấy lần, rốt cuộc Tiểu Dương xác nhận tài nghệ bắn tên của mình quả thật không giống với thường ngày.

Vô cùng tinh chuẩn, chính xác đến làm người ta không khỏi rùng mình.

Bởi vì hắn đang suy nghĩ trúng vấn đề thì trong đầu lại xuất hiện đoạn trí nhớ giống như không thuộc về mình: 【xạ kích, vừa phải suy tính cự ly, tốc độ gió, hướng gió, lại phải suy tính ảnh hưởng của nhiệt độ, độ ẩm】.

Cự ly, tốc độ gió, hướng gió có thể lý giải, nhưng sao có nhiệt độ, độ ẩm? Ta không suy tính những thứ này không biết tại sao lại chính xác như thế?

【lực lượng tuyệt đối có thể ổn nhất, vô cùng tàn nhẫn; bắn tên, cường cung, cường lực là giảm bớt được quá nhiều của nhân tố bên ngoài, khiến cho mưa tên không rời khỏi mục tiêu đã định.】

Thì ra là như vậy. Tiểu Dương ngậm ngẫn cả người sau còn muốn nghĩ đến những nội dung liên quan khác, lúc này hắn mới dặt tay Uyển Như dạo bước lui về phía sau đi về phía tiểu viện.

Người Tiểu gia vốn ít, buổi tối đều cùng nhau dùng cơm, cũng chỉ muốn cho đôi phu thê mới cưới của hắn có nhiều thời gian ở bên nhau, Tiểu hầu gia cho phép đi chỗ nào thì đi chỗ đó, thích làm gì thì làm vậy.

Chỉ là, Tiểu Dương dưới sự phục vụ của Uyển Như há mồm ăn đồ biển, trong tay vôi vàng múa bút biểu diễn cho nàng cái gọi là mũi tên “mai quang” kiến huyết phong hầu kia.

“Oh, cứ như vậy à? Đáng vẻ rất tầm thường.” Uyển Như có chút thất vọng cười một tiếng, nhưng cũng ghi nhớ hình hai loại lá giải mũi tên độc này, sau đó lập tức hỏi tới một chủ đề nàng cảm thấy hứng thú hơn.

“A Dương, trước đó chàng nói đến triều đình muốn mở khoa võ, có thể nói cho thiếp biết nội dung khảo hạch không?” Nàng mong đợi nhìn về phía Tiểu Dương, thậm chí còn lỏ tay áo hắn lắc lắc làm nũng, “Lúc lại mặt muốn cho ca ca xem, làm ơn, nhé nhé?”

“Được.” Tên háo sắc Tiểu Dương sờ soạng gương mặt non nớt của nàng, nói đùa: “Mỹ nhân có chuyện nhờ có thể nào không được? Ta chỉ trông mong tối nay nàng nhiệt tình thêm chút.”

“Thiếp lạnh nhạt chàng sao?” Đôi mắt xinh đẹp của Uyển Như khẽ nhú, mím môi cười cười, sau đó lập tức mở tay phải ra hỏi hắn nội dung cuộc thi. “Đưa ra trước cho thiếp xem được không?”

“Ồ chỗ của ta tài liệu không đầy đủ, chuyện này đại ca rõ ràng hơn.” Tiểu Dương ăn uống xong quệt quệt mồm đứng lên, vừa chạy ra ngoài vừa thuận tay vỗ nhẹ nhẹ mông Uyển Như, “Nàng tắm xong thì lên giường ngủ chờ ta, ta đi hỏi lấy huynh ấy một phần.”

“Cũng không cần gấp trong hôm nay.” Uyển Như nói lời khách khí, lại dựa cửa đứng vui vẻ đưa tiễn hắn rồi đi, chuyện này quả thật không vội ở nhất thời, nhưng trước hai ngày thì trong lòng nàng càng có thể thoải mái hơn.

Tiểu Dương đeo việc của Uyển Như trên lưng như có chuyện gấp muốn hỏi đại ca hắn, mặc kệ có phải muốn đi hỏi thăm chuyện võ cừ hay không hắn đều kiếm cớ tạm thời rời đi, đúng lúc nàng có chuyện cần cầu tất nhiên càng đầy đủ lý do hơn.

“Có chuyện gì sao?” Tiểu Húc ở trong tiểu thư phòng của chính mình thấy, trực tiếp nói: “Có chuyện mau nói chớ có dông dài, không có chuyện thì đi về cày ruộng lê, ta đây đang bận.”

Tiểu Dương nhìn đại ca trải ra trên bàn địa đồ cũng biết đối phương không rảnh rồi, nhưng hắn khó mà mở miệng nói chuyện quan trọng, chần chờ một lát sau không thể không mở miệng: “Đệ cảm thấy, thân thể mình có cái gì không đúng. Thỉnh thoảng trong đầu sẽ xuất hiện một đoạn trí nhớ không thuộc về mình, hôm nay đi bắn tên cũng rất kỳ quái, đặc biệt chính xác!”

“Chính xác? Đây không phải là chuyện tốt sao?” Tiểu Húc có chút không giải thích được, còn có người bởi vì bắn tên quá chuẩn mà khổ não?

Về mặt Tiểu Dương đau khổ đáp: “Đệ cảm thấy không giống chính mình, huynh cũng biết, ngoài trăm bước đệ không thể bắn trúng người rom, hôm nay thử một lần, giống như bắn tên đồng cũng có thể chính xác!”

“Vậy lúc đệ ba tuổi vẫn còn ở nằm trên giường, sáu tuổi đi bộ cũng không ổn, nhưng bây giờ có thể bước đi như bay!” Tiểu Húc bật cười một tiếng, vỗ lên gáy đệ đệ, cắn răng nói: “Người là sẽ trưởng thành, đệ không hiểu sao? Không biết cả ngày suy nghĩ vớ vẩn những chuyện gì! Nếu như thật sự rảnh rồi nhàm chán cũng đừng bồi đệ muội, nhanh tới đây giúp huynh làm việc chính.”

“Không có nhàn rồi, đệ đang cố gắng 'cày cày'.” Tiểu Dương vôi vàng lui về phía sau vừa lui vừa né tránh Thiết Sa Chương của đại ca, chê cười nói: “Đệ

tới là muốn mượn nội dung trong võ cử, Như Nương muốn vì ca ca của nàng cầu xin một phần.”

“Thôi Văn Khang sao? Ngược lại hẳn có giá trị để bồi dưỡng, ngoài ra đừng truyền ra ngoài!” Tiểu Húc gật đầu đồng ý, tự mình lấy từ trong giá sách ra một phần đưa cho đệ, thấy hẳn bị chó rượt tựa như muốn chạy trốn, lại kêu một tiếng, “Tam lang.”

“Hà?” Tiểu Dương xoay người lại đứng lại nghe hẳn phân phó.

“Đệ vẫn còn mang khóa bạc sao?” Tiểu Húc liếc về phía ngực đệ đệ, thấy sau khi hẳn gật đầu lại dặn dò, “Ồ trong đó chứa lá bùa hộ thân mẹ đặc biệt vì đệ cầu xin, phải bắt ly thân, tròn hai mươi tuổi mới có thể lấy xuống.”

“Đệ đã hai mươi rồi, đeo nó cũng được mười lăm năm rồi nhỉ?” Tiểu Dương lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, “Hôm qua mới bị Như Nương cười đấy, nói đệ đã từng này tuổi rồi mà còn mang đồ của trẻ con.”

“Tuổi mười hai mươi mà thôi còn chưa chân chính đến lúc đó, tháng tám mới có thể lấy nó xuống, nhớ.” Tiểu Húc tròn mắt nhìn đệ đệ, dọa nói: “Dám bằng mặt không bằng lòng ta quát chết đệ!”

“Đừng, đừng, đệ không dám!” Tiểu Dương liên tiếp đồng ý chạy trốn như bay trở về phòng mình, sau khi cho Uyển Như xem xong, sau hai ba lần khó hiểu hẳn cỏi y phục nằm xuống, nhìn màn một lát lại nắm lấy khóa bạc trong tay.

“Sao vậy?” Uyển Như thấy hẳn hôm nay không bận việc, có chút nghi ngờ.

“Không có chuyện gì.” Khóe môi Tiểu Dương nặn ra một nụ cười, rồi sau đó hẳn đột nhiên chỉ trên khóa bạc của mình có khắc chữ nhỏ hỏi: “Thôi gia các nàng có không ít cổ tịch nhỉ? Đã từng thấy qua loại chữ khắc trên này chưa?”

“Ừm, để thiếp xem?” Uyển Như xê dịch thân thể nằm úp sấp trước ngực hẳn, dưới ánh đèn mờ nhìn thật kĩ, “Có điểm giống cổ văn trên đá thời Tần.”

“Thế nào, nàng nhận ra được?” Tiểu Dương thấy sắc mặt nàng khác thường lập tức vui vẻ, lại thấy Uyển Như lắc đầu một cái nói dối nàng chưa từng thấy qua, chỉ cảm thấy có chút ly kỳ thôi.

“À, không biết thì thôi, ta cũng chỉ tùy tiện hỏi mà thôi.” Hẳn thấy thế cũng không truy hỏi nữa, chỉ tắt đèn cây làm từng bước bắt đầu tới khanh khanh ta ta.

Không bao lâu, ở trong bóng tối lại nghe được Uyển Như đột nhiên hỏi một câu: “Lúc ở nhà, thiếp chưa từng thấy bát tự của chàng, A Dương, chàng được sinh ra lúc tết Nguyên Tiêu hả?”

Tiểu Dương nghe được nửa câu trước thì vốn còn muốn cười nàng nói dối cũng không biết, vẫn chưa tới một khắc đồng hồ đã không nhẫn nhịn được để lộ mảnh khóe, kết quả nửa câu nói sau của Uyển Như vừa ra khỏi miệng, hẳn không cười được.

Trong Đạo giáo tết Nguyên Tiêu cũng là Vu Lan bồn Phật gia, đồng thời cũng là tháng bảy cô hồn được người đời tục xưng. Hẳn chỉ nói mình sinh ra vào mừng một tháng tám, cho nên trên bát tự bên Thôi gia cũng viết như vậy, vì sao Uyển Như đoán là tết Nguyên Tiêu?

Chẳng lẽ, có liên quan đến chữ khắc trên khóa bạc này? Tiểu Dương nắm lấy khóa bạc theo bản năng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Khóa bạc trấn hồn

“Không phải, ta sinh mừng một tháng tám.” Tiểu Dương hoài nghi trong lòng nhưng vẫn trả lời, buồn chiếc khóa bạc ra đưa tay vỗ về nhẹ nhàng lên người Uyển Như hiểu kỳ nói: “Vì sao hỏi như thế?”

“Chỉ là đoán lung tung thôi.” Nàng ngượng ngùng cười một tiếng muốn qua loa cho qua, lại thấy Tiểu Dương nằm ở trên người nàng không động đậy, chỉ làm cho khóa bạc kia nhẹ nhàng di chuyển trên bầu ngực đầy đặn của nàng, làm cho nụ hoa đứng thẳng, □ khó nhịn.

“Không nói cho ta, vậy thì làm thế này.” Tiểu Dương trực tiếp vùi sâu “Tiểu Dương Dương” vào trong đoá hoa rồi để yên không di chuyển, sau đó cười xấu xa uy hiếp nói: “Nàng có nói hay không?”

Uyển Như khẽ thở dài, nhỏ giọng nói: “Có lẽ chàng cũng không biết, mấy ngày trước đây khi chàng hôn mê không cách nào bái đường thì ca ca thiếp vốn muốn từ hôn lại bị đại ca chàng trói lại dùng để ép thiếp đi vào khuôn khổ.”

“Cái gì?! Sao lại như thế?” Tiểu Dương cả kinh sắc mặt kịch biến, lúc trước hẳn mở mắt ra thấy thê tử vừa ôn nhu dịu dàng vừa ân cần, lại không biết nàng chịu uất ức lớn như vậy đã thế lúc này mình còn ức hiếp nàng, nhất thời rất lúng túng, “Như Nương, ta... ta.”

“A Dương, thiếp nói lời này cũng không phải là có oán giận với người trong nhà, cũng không phải tìm chàng kẻ khổ, lúc trước thấy chàng nằm như vậy thì thiếp... thiếp.” Uyển Như hơi nghiêng mặt có chút ngượng ngừng cười, “Cũng chưa từng có bất mãn, chỉ là nếu chàng hỏi nguyên do, thì phải nói đến tiền căn hậu quả. Thiếp sinh ra vào tháng nóng nhất, thời điểm dương khí thịnh nhất trong một năm, nếu trong nhà vẫn hi vọng thiếp gả cho chàng làm vợ, như vậy, bát tự của chúng ta nhất định là vô cùng hợp, cho nên thiếp đoán nếu như chàng không sinh vào mùa đông thì nên giống như thiếp là vừa âm vừa dương.”

“Vốn trước một ngày cưới nàng ta phải đi nhận lễ đội mũ*, chỉ vì thân thể khó chịu mới kéo dài.” Tiểu Dương đột nhiên nói lên vấn đề không liên quan gì. “Nhưng cha đã vì ta lấy một tên tốt, ‘Tư Ngộ’, ngày giữa trưa mà sáng rực vì ‘Ngộ’. Trước mắt cha quyết định, trước khi ta hai mươi tuổi sẽ cử hành lễ đội mũ, ngày tạm định là mười sáu hoặc mười tám tháng bảy.”

(*Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ, cho nên con trai mới hai mươi tuổi gọi là nhược quán 弱冠, chưa đến hai mươi tuổi gọi là vị quán 未冠.)

Lời này vừa ra khỏi miệng, hai người đều có loại cảm giác bất tự của Tiểu Dương hơn phân nửa là người trong nhà nói dối, nếu không tại sao sẽ đi nhận lễ đội mũ vào tháng bảy?

Sinh ra trong thời gian tháng ma quỷ ngoài chính đạo thì tên của hắn có lẽ cũng có thâm ý, đời này tên của huynh đệ Tiểu gia sẽ liên quan đến “Nhật”, cho dù hắn không phải tên “Hạo” “Nhật”, “Triều”, nhưng lại cố tình chọn “Dương”, đến lấy tên cũng là “Tư Ngộ” cho dù từ này mang hàm nghĩa hài hòa cũng đều có ý vị thâm trường.

Mười lăm tháng bảy là ngày cực âm nóng bức nhất trong mùa hè, mà Tư Ngộ, Tư Ngộ, tư thì* là nửa đêm âm khí mạnh nhất, buổi trưa lại là giữa trưa dương khí mạnh nhất, vừa âm lại vừa dương. Phải nói lấy tên này rất trùng hợp, Uyển Như và Tiểu Dương đều có thể tin tưởng hỗ trợ cho nhau.

(*Tư thì: giờ tý (từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng))

“Về khóa bạc, nàng thật sự không biết?” Tiểu Dương trầm ngâm một lát sau vẫn hỏi vấn đề này.

Khi hắn kể với ca ca về phản ứng khác thường của thân thể mình, sao Tiểu Húc có thể không thêm đề ý chút nào đến chuyện quan trọng kia mà ngược lại khuyên hắn thoải mái tiếp nhận sự thật? Tại sao đại ca hắn lại đặc biệt dặn dò không thể tháo khóa bạc xuống?

Trong đầu Tiểu Dương hoàn toàn không có một chút trí nhớ về nó, chỉ biết là từ nhỏ người trong nhà đã dặn dò không thể lấy nó xuống, cho dù là đi hồ nước nóng tắm rửa cũng không thể lấy xuống, dù khóa bạc này bị nước nóng làm hồng đến biến thành đen cũng không thể rời khỏi người, dặn dò rất kỳ quái.

Về phần mình vẫn phía trên, hắn càng xem không hiểu, giống như Uyển Như biết cũng không nguyện ý nói chỉ lác đầu, chỉ là, dù sao ép hỏi một tiểu cô nương cũng dễ dàng hơn cạy miệng cha và huynh đệ. Tiểu Dương âm thầm cắn răng, giận đối mở chán dịch xa thân thể kiều thể, rồi trần truồng ngồi ở mép giường ngăn người.

Chấn bị vén lên, Uyển Như chỉ còn yếm và quần lót bị gió lạnh thổi nhất thời có chút sững sờ: người này, là đang giận đối với mình? Mới tân hôn mà hắn đã làm trò này, thật là đứa bé bú đống binh! Được rồi, còn đỡ hơn hắn ôm chăn đi thư phòng ngủ.

“Chàng giận sao?” Uyển Như nằm nghiêng ở giường duỗi cánh tay ra, dịu dàng mon trớn vòng lui phía sau eo Tiểu Dương, sau đó khoác một cái áo mỏng giữa mặt nhẹ nhàng mà neo phía sau lưng hắn, ủy khuất ní non: “Thiếp cũng không cố ý trêu chọc chàng không chịu nói, là có nỗi khổ tâm... . Chàng không tin thiếp?”

Tiểu Dương mím môi không lên tiếng, chỉ cảm giác được rõ ràng ái thể đang dùng gò má và tóc tại cửa nàng cọ động cọ tay bên trên thân thể mình, làm cho sống lưng hắn ngứa ngáy tê dại từng đợt.

“Chàng thật sự không tin? Thật sự chán ghét thiếp như vậy? A Dương... .?” Uyển Như dùng môi chống sau lưng hắn dùng giọng nói thật thấp lên tiếng hỏi thăm, từng câu trực tiếp thổi khí nóng vào trong tim Tiểu Dương, làm cho ngũ tạng lục phủ của hắn trong nháy mắt mềm đến rối tinh rối mù, “Tiểu Dương Dương” đã từ từ bắt đầu dưng dưng rồi.

Khi hắn đang muốn gờ cò đầu hàng thỏa hiệp thì lại nghe được Uyển Như thở dài một tiếng: “Chữ trên khóa bạc của chàng là cổ văn trên đá, đây là một loại văn tự (chữ viết) được khắc vào trên đá của thời Tiên Tần*, chữ tiểu triện Kim Văn thượng thừa hiện cơ bản đã thất truyền, tương truyền nó chỉ dùng ở trường hợp đặc thù chờ Tế Tự.”

(*Tiên Tần: giai đoạn lịch sử của Trung Quốc trước khi nhà Tần thống nhất)

Tiểu Dương vui vẻ khi mình không phí công lao kiên trì diễn trò, Uyển Như lại bổ sung nửa đoạn dưới: “Cái khác thiếp không thể nói tiếp, tóm lại mang theo nó không có chỗ xấu, đều vì muốn tốt cho chàng, chàng lại không cảm kích, hừ.”

Dứt lời, nàng lập tức buông cánh tay đang ôm eo Tiểu Dương, im lặng lấy chăn xoay người co lại đến chân giường đi ngủ, chàng biết hờn dỗi chẳng lẽ ta không biết sao? Chàng không thích ta, vậy có bản lĩnh cũng đừng cầu hoàn.

“Như, Như Nương... .” Tiểu Dương nghiêng đầu nhìn thấy người quần chật thành con tằm thì nhất thời há hốc mồm, chần chờ đưa tay cách chắn sờ tới sờ lui hai cái không thấy nàng có phản ứng gì.

“Ta sai rồi, ta không hỏi nữa được không? Nàng đừng phủ kín như thế!” Tiếng nói vừa dứt chỉ thấy chỗ nâng cao nhất trong chăn không ngừng quơ quơ, giống như là Uyển Như đang uốn éo cái mông nói “Không”.

Nhìn động tác vừa làm cho người ta buồn bực vừa làm người ta bật cười này của Uyển Như, Tiểu tam lang uy vũ cường tráng nhất thời nhớ lại bộ dạng mông vênh lên cao của nàng vào ngày tắm ở suối nước nóng nhất thời cảm thấy trên người nóng ran không chịu nổi, muốn vén chăn lên cùng thân mật với ái tề một phen lại không dám dùng sức mạnh, chỉ phải nhận sai, nói những lời hữu ích thì mới có thể âu yếm.

Nghỉ ngơi sau khi mây mưa, cho dù Tiểu Dương có chứa đầy một bụng nghỉ ngơi cũng thoải mái đi ngủ, lại làm hại Uyển Như ngược nhìn màn sùng sột.

Mình vẫn trên khóa bạc đúng là trong sách cổ của Thôi gia có ghi lại, nhưng nàng chân chính nhìn thấy tận mắt cũng là khi con trai trưởng của Tạ Tuấn Dật đeo lúc ba tuổi, do đại cô Tạ Thôi thị đeo lên cho đứa bé kia.

Tạ Tuấn Dật là độc đinh dưới gối đại cô vốn trông cậy vào hân khai chi tán diệp, nhưng cố tình đồ ăn hại này không nên thân hậu trách lại quá loạn, toàn bộ bé trai đều không sống nổi, thật vất vả mới có được một đứa con trai, đại cô xem như bảo bối chăm sóc, nhưng bất hạnh đứa bé kia vẫn luôn có bệnh.

Uyển Như nhớ rõ Tạ Tuấn Dật từng khoe khoang đây là “khóa trấn hồn” mẹ hân cầu xin cao nhân đắc đạo, đứa bé có bát tự nhẹ sẽ không bị thất lạc mất hồn vía,

Nghe nói, người mang khóa không thể biết chuyện này, để miễn bị “kính hồn”. Tiểu Dương cũng bị như thế sao?

Nghĩ tới đây Uyển Như lại không khỏi cười lạnh, năm đó nàng cũng tìm không ít cơ hội len lén quan sát khóa bạc kia, trông cậy vào chờ mình có con trai sẽ len lén đánh tráo hoặc trực tiếp làm tiểu tử kia kính hồn, đáng tiếc.

Lại nói, coi như mình rộng rãi đời này không nhắc đi nhắc lại chuyện Tạ Tuấn Dật gạt người hại người, nhưng mỗi thù cướp đi quyền làm mẹ, nếu tương lai có thể thuận tay báo thù thì tốt biết mấy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Tề Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tiểu gia sinh nghi

Nằm ở trên giường nghe tiếng hít thở trầm trầm của Tiểu Dương, Uyển Như âm thầm suy nghĩ – Lực lượng của Tiểu gia nàng có thể mượn không đây?

Trong trí nhớ, cho dù mười năm trải qua thay đổi hoàng quyền gia đình này cũng không xuất hiện xu hướng suy tàn, thậm chí còn dựa vào mấy trận đại chiến ở biên cương mà càng phong sinh thủy khởi*, ngược lại, Tạ gia bốn tông lại chưa từng thuận lợi, trong đó không có thân phụ Tạ Tuấn Dật chăm sóc càng thêm không đáng giá nhắc tới.

(*Phong sinh thủy khởi: gió thổi qua mặt nước, dấy lên gợn sóng. Hình dung sự việc đang làm thuận lợi, phát triển thịnh vượng.)

Nếu muốn báo thù đường như là chuyện rất dễ dàng, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi, sau đó tìm cơ hội mượn tay Tiểu Dương cho đối phương đòn nghiêm trọng. Điểm khó khăn nhất chỉ là, nàng cần tìm lý do nào đi thuyết phục trọng phụ tính tình chân chất này giẫy vò người.

Có thể được không? Uyển Như chợt tự giễu cười một tiếng, nhà mẹ nàng không như ý đều gạt không muốn nói, huống chi đây là biểu huynh cách nhà, cũng đừng chưa đạt được mục đích đã chọc phải một thân phiền toái.

Nàng nhẹ nhàng kéo chăn, tựa ở trong lòng ngực Tiểu Dương cùng hân ngủ, âm thầm tính toán phải quán chặt Tiểu Dương trước, hơn nữa có con, đứng vững chân ở Tiểu gia rồi mới có thể suy tính cái khác.

Muốn ca ca thành người được Tiểu gia diu dặt; muốn cho kế mẫu biết tay lại không thể bị người nói thành là “không vâng lời”, cần dựa vào Tiểu Dương cáo mượn oai hùm; còn muốn đòi đồ cưới của mẫu thân, điều này cũng cần mượn thế lực của nhà chồng.

Không chỉ muốn mượn thế lực mà điều mẫu chốt là không thể bị Tiểu gia xem thường, thành thân mới năm ba ngày, không thể nóng vội.

Trong lòng Uyển Như xoay chuyển liên tục các suy nghĩ, suy nghĩ ra một đồng phương pháp có thể dùng để lấy lòng Tiểu Dương, cha mẹ chồng, lúc này mới ngủ thật say.

Ngày kế, Tiểu Dương sáng khoái tinh thần thức dậy, theo như lệ thường ra cửa đi bộ rèn luyện gân cốt, khi hân chạy cự li dài một vòng lớn, đánh một bộ quyền, luyện một bộ thương trở lại tiểu viện của mình thì vốn tưởng rằng Uyển Như còn đang ngủ, nhưng bên trong phòng lại không thấy bóng người.

“Tiểu Thập Nhị, tam nương từ đi đâu rồi?” Tiểu Dương thay đổi sắc mặt nghiêng răng hỏi đồng bộc thân cận của mình.

“Nương tử phân phó.” Thiếu niên có dáng người gầy teo toét miệng cười, lộ ra chiếc răng trắng tinh: “Nói, tạm thời đừng nói cho ngài biết.”

“Muốn chết! Muốn ta đưa ngươi đi doanh tra hỏi không?” Tiểu Dương giận tái mặt ném khăn vào trong chậu đồng, làm bắn ra một chuỗi nước.

Thấy thế, Tiểu Thập Nhị nhất thời im lặng cúi đầu lại không dám lỗ mãng, vốn chỉ là câu nói đùa, ai biết Tam lang quân bình thường tính khí rất tốt lại có thể không nói hai lời đã nổi giận, khi trong lòng hắn đang có chút thấp thỏm thì lại nghe thấy từ sau lưng truyền đến một chuỗi tiếng cười nhẹ nhàng.

“Sáng sớm làm gì mà hung dữ thế?” Uyển Như mang theo hai thị tỳ nhẹ nhàng đi tới, khẽ lôi kéo tay Tiểu Dương làm nũng nói: “Thiếp bảo hắn đừng nói, muốn cho chàng một bất ngờ, xem đây là cái gì.”

Dứt lời, Uyển Như bảo Kim Châu xách hộp đựng thức ăn đặt ở trên bàn nhẹ nhàng vén lên, đồng thời còn lặng lẽ nháy mắt để thiếu niên Tiểu Thập Nhị lui ra.

Tiểu Dương lại theo sát từng mắt nhìn đôi phương, ý uy hiếp rất rõ

Lộ vẻ: ai mới là chủ nhân của ngươi? Có nữ chủ nhân liền dám coi thường nam chủ nhân rồi hả?

Nếu là bình thường để Uyển Như tùy ý đi lại cũng không sao cả, nhưng thời gian này hắn đặc biệt hận không thể để đôi phương ở ngay dưới mí mắt mình, Tiểu Thập Nhị lại còn dám che dấu lừa gạt, muốn chết!

“Tôi xem một chút, chàng không đói à?” Uyển Như lôi kéo cái tay còn lại của Tiểu Dương thoáng dùng chút lực, cứng rắn kéo hắn đến ngồi xuống trước bàn ăn, vừa lấy ra đồ từ trong hộp com ra vừa như dâng tặng vật quý cười nói: “Đây là bánh Chùy tự tay thiếp làm.”

Tiểu Dương nhìn bánh bột ngô chưa từng thấy kia chỉ cảm thấy mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, lấy lên khẽ cắn, thì ra là bánh nhân thịt quét dầu, vừa ngon vừa giòn, mang theo mùi vị rau quả nhân nhát.

“Đây chính là Chùy Anh Đào đang lưu hành trong cung? Khó có được một món ăn quý và lạ như thế.” Tiểu Dương ăn hai ba miếng vào bụng, thậm chí còn liếm liếm đầu ngón tay, hương vị kia chạy một đường từ bụng đến trái tim, thế từ này quả thật lấy không sai! Không chỉ khéo tay còn có thể buồn bán đồ trong cung, kiểu như trâu bò!

“Bánh Chùy này vốn là phương thuốc chỗ nhà mẹ thiếp dâng lên, tất nhiên thiếp biết làm.” Uyển Như khẽ cười một tiếng cũng không giành công, còn giải thích, “Là hạt kê và dầu vừng, gọi là Chùy Anh Đào chỉ vì Trần Thực phi thích ăn anh đào, thật ra thì cũng không cần trộn các hạt trái cây vào, mùa này còn chưa có anh đào nên thiếp dùng trái cây khác thay thế, ăn ngon không?”

“Ăn ngon!” Tiểu Dương vừa bẹp miệng, vừa cảm khái, “Cho nên nói tại sao tất cả mọi người muốn kết hôn với nữ tử thế gia, chỉ từ ăn cũng có thể nhìn ra khác nhau, mùi vị tinh tế này cũng không phải nơi thô sơ của ta có thể hưởng thụ được.”

“Nói mò gì đó, tướng sĩ biên quan là vì nước vì dân mới không thể không đứng tại nơi này, cần gì phải vì vậy mà coi thường mình.” Uyển Như mím môi cười đập hắn một cái, lại sáng giọng, “Hơn nữa, nội tình thế gia cũng không phải là dùng để thỏa mãn ham mê ăn uống.”

“Vậy nàng còn biết cái gì? Cảm kỳ thư họa?” Tiểu Dương thuận miệng hỏi, cũng không còn thời gian để Uyển Như biểu diễn, chỉ nhìn nàng cười không nói cũng biết này ít thứ này không làm khó được vợ mình, không khỏi vui vẻ, “Aizz, thật là cười được bảo bối, khuê nữ tương lai của chúng ta học võ lòng đều giao hết cho nàng!”

“Vậy chàng phải dạy các con cười ngựa bắn cung, ừm, nhất định phải nuôi cho cường tráng, cũng y như chàng.” Uyển Như gật đầu đáp ứng, hai người ăn bữa sáng ngon lành và cũng vì ước mơ tương lai mà cười lẫn cười bỏ.

Cái gọi là lấy vợ phải lấy người hiền, hiền thế nào? Thôn cô không biết chữ cũng không thể so sánh với thể diện và lợi ích thực tế nhận được từ nương tử thế gia, có đọc sách mới biết được lý lẽ chứ sao.

Tiểu Dương nghĩ như vậy càng cảm thấy cha mẹ hắn rất anh minh khi lập ra việc thành hôn này.

Mà không biết, lão bà của hắn cũng không được trải qua thế gia dạy bảo, mà là chính nàng dùng chính máu và nước mắt của mình từ từ dưỡng thành, thứ phẩm hình thành phẩm sau khi trải qua bổ sung chắc chắn sẽ có chút tỳ vết hoặc là rời khỏi quỹ đạo vốn có, chỉ là, tạm thời hắn vẫn chưa phát hiện ra thôi.

Hai người ở nơi này quen biết, quen thuộc, từ trong thân mật vượt qua một khoảng thời gian vô cùng ngọt ngào, thời gian thoáng một cái đã đến lúc Uyển Như lại mặt.

Sáng sớm thức dậy, Uyển Như hơi khàn trương, nàng gấp gấp muốn trở về khoe khoang hạnh phúc của mình, muốn để cho Thôi Uyển Lan xem Tiểu Dương xuất sắc đến cỡ nào, lại lo lắng kẻ mẩu cổ ý kiểm chuyện hủy mặt mũi của nàng, như mua bạc tiệc kém chất lượng, thuê tạp kỹ quái đản.

Vừa oán hận nhà mẹ vừa muốn trả thù kẻ mẩu đệ muội rồi lại hi vọng người trong nhà có thể làm hậu thuẫn cho mình đừng để nhà chồng chế giễu, ôi, ý tưởng này, bản thân là chuyện cười ư?

Uyển Như khoác áo lông cáo trắng thuần nhẹ nhàng nâng làn váy, mang theo tâm trạng mâu thuẫn bước lên xe ngựa về nhà.

“Nữ tử diện mạo ngây thơ thuần lương, trong lòng cũng sẽ thiện lương hồn nhiên như bên ngoài của nàng?” Trong đầu Tiểu Dương sôi trào những lời này xoay người lên ngựa, ngây người hơi kéo dài một chút chỉ mong chậm rãi lên xe ngựa.

Ngày hôm trước khi hân hoi đại ca như vậy thì Tiểu Húc trả lời ngay một câu: “Biết người biết mặt nhưng không biết lòng.” Hơn nữa còn theo sát hỏi hân có phải đang nghi ngờ tam nương gì đó không.

Không sai, là nghi ngờ, càng gần tới thời gian lại mặt, hân càng cảm thấy Uyển Như có chút cổ quái, ví như ban đêm nàng trần trọc trở mình, ví như ánh mắt nàng có lúc không hợp với vẻ mặt, con ngươi là trời sinh ngăm đen mà trong suốt, lại giống như không để cho người ta đoán ra được suy nghĩ gì, đặc biệt là lúc nói đến nhà mẹ trên nét mặt nàng đều sẽ lộ ra gì đó rất khó nói.

Thậm chí, có lúc nàng cười lên, tất cả ở khóe mắt đuôi lông mày đều là phong tình, không giống như là tiểu nương tử ngây thơ vừa mới bước vào nội viện. . . .

Từng tự mình chọn binh lính, tại sao Giáo úy dẫn đầu đội ngũ lại có thể là kẻ đàn độn thật thà mặc cho người quyền rừ, đã có thể một mình đảm đương một phía, không thể như tiểu tướng quân Tiểu Húc mắt sáng như đuốc thì cũng là người thông minh lanh lợi, thời gian hai người bọn họ tiếp xúc với Thôi Uyển Như nhiều nhất, có thể không nhìn ra được đầu mối gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lại mặt thăm người thân

Hai huynh đệ Tiểu gia cũng mơ hồ cảm thấy Thôi Uyển Như không ngây thơ thuần túy như vẻ bên ngoài của nàng, nhưng không ai nói những suy nghĩ này cho cha mẹ, cũng chưa từng sinh lòng chán ghét nàng, chỉ hơi đề phòng hơn nữa lưu ý quan sát thôi.

Nghiêm khắc mà nói, có tâm cơ cũng không có nghĩa là nàng sẽ hại người, chỉ cần sử dụng thủ đoạn để đùa giỡn, thật ra thì thê tử thông minh một chút cũng tốt, nếu như thực sự là mỹ nhân đầu gối thì thật phiền toái.

Làm lính ai chưa từng một năm đến nửa năm không ở nhà? Cưỡi nương tử cũng không phải lấy ra làm bài trí, có chuyện phải gánh được, quản được nhà dạy dỗ được con cái.

Lần này dẫn Uyển Như lại mặt thăm người thân, Tiểu Dương muốn cẩn thận phân biệt hơn, rốt cuộc là có chuyện gì mà làm nàng một người còn nhỏ tuổi mà đã tinh thông lời đời như thế, phải tìm được lý do hợp lý mới có thể yên tâm.

Về phần chân mày thỉnh thoảng toát ra phong tình, có người từ nhỏ đã như thế, có người bị □ lâu dài mới như thế. Tiểu Dương tạm thời cho Uyển Như thuộc về loại người phía trước, là mình nhất được bảo bối, phong tình của nàng chỉ có một mình mình nhìn thấy.

Có lẽ, thế gia trăm năm tuyệt sẽ không dạy ra nữ nhi có dính phong trần, trên đường nàng xuất giá vẫn luôn có người Tiểu gia đi theo, cũng không đến mức bị đánh tráo thành mặt thám đầu nhĩ? Hơn nữa, nàng cũng không có cơ hội làm giả sự trong trắng!

Khi Tiểu Dương suy nghĩ đến vấn đề mặt thám thì đội nhân mã đã đi ra khỏi cửa thành lên đường lớn, vừa vặn gặp phải vệ binh bố trí chướng ngại vật trên đường, khi mọi người đang nhìn vệ binh bố trí chướng ngại vật thì Uyển Như vén rèm xe ngựa lên nhìn, vừa cười vừa hỏi Tiểu Dương: “Đây là đang làm gì vậy?”

“” Sắc mặt Tiểu Dương cứng đờ, cho dù là thê tử hay mặt thám hân đều không muốn trả lời vấn đề này, chỉ qua loa nói: “Chốt hiểm yếu ở vùng biên cương, thỉnh thoảng cũng cần kiểm tra.”

“Lúc tiếp tới không có mà.” Uyển Như không chút nào phát hiện trong lòng Tiểu Dương đang rối rắm, vẫn vẻ mặt tò mò chỉ vào chướng ngại vật trên đường hỏi hân: “Những trường thương cắm vào trong thanh gỗ kia dùng để làm gì?”

“Cái này gọi là Cự mã thương.” Tiểu Dương bắt đầu dĩ thờ dài trong lòng, hàm hồ trả lời, “Chuyên thiết lập tại cửa thành, trên con đường giao thông quan trọng hoặc ngõ nhỏ, mục đích là không cho người cưỡi ngựa chạy nhanh.”

“À. “ Uyển Như gật đầu tỏ vẻ đã biết, còn thuận miệng đánh giá mấy câu: “Thật có ý tứ, trên thanh gỗ chen mấy cây thương chặn ngựa, chờ ngựa ngừng rút thương ra là có thể ngăn cản người, ừm! Đúng không?”

“ Ừ, cũng đúng.” Tiểu Dương toét miệng cười, lại không nói cho nàng biết Cự mã thương di động là một loại binh khí chuyên dùng để đối phó chiến xa, kỵ binh, trên khu vực rộng lớn như sông ngòi núi lúc đánh địch nhất định phải bố trí loại chướng ngại này vật trên đường, một khi thốt ngựa bay nhanh xông lên cũng sẽ bị trường thương đâm trúng, chết thảm.

Trường thương cũng đã cắm ở trên thân ngựa rồi làm sao rút ra ngăn cản người được? Đội kỵ binh ngã xuống ngựa mà còn chưa kịp đứng dậy thì sẽ gặp phải cảnh bộ binh mai phục gần đó tới chém lên người.

Trong lòng Tiểu Dương nghĩ như vậy, nhưng cũng không chê cười hoặc là chỉ điểm Uyển Như, chỉ tỉ mỉ quan sát vẻ mặt nàng lúc nói chuyện, suy đoán thật sự nàng không biết hay thực sự giả bộ ngu.

Aizz, việc này cứ như nghi ngờ người hàng xóm thân thiết, vừa nghĩ tới vấn đề mật thám hẳn lại luôn có chút thấp thỏm, cần phải tìm ra bằng chứng cụ thể để bỏ đi loại suy đoán này.

Hai người tán gẫu trong chốc lát, trong lời nói của Tiểu Dương ẩn giấu thử dò xét mấy lần, thấy từ đầu đến cuối Uyển Như không có phản ứng khẩn trương hoặc quá độ tò mò, lúc này hẳn mới thờ phào nhẹ nhõm.

Nghĩ đến nếu thật sự đã thay đổi người, vậy thì đã đổi lúc ở Thôi gia, còn phải lừa gạt được mấy người thị tỳ cận thân kia thậm chí còn có Thôi Văn Khang và Tạ Tuấn Dật, hơn nữa nhớ lại bánh Chùy nàng tự làm và còn một ít trà hoa có chữ tiểu Khai nữa, thấy thế nào đều là nướng từ thể gia thứ thiệt, nếu muốn có mật thám mang nét đẹp nội tâm như thế thật khó như lên trời.

Sau khi để xuống suy đoán đáng sợ này, Tiểu Dương cảm thấy cả người mình cũng khoan khoái không ít, sáng khoái tinh thần thúc ngựa giờ roi dẫn mọi người một đường chạy nhanh.

“Thiếp lại mặt nhưng vì sao chàng hưng phấn như thế?” Uyển Như nâng màn xe mang về mặt tươi cười nhìn phu quân bên ngoài, có chút không rõ, nhưng nhìn hẳn vui mừng mình cũng không nhận được mím môi cười một tiếng.

“Về nhà thăm cha mẹ vợ thì lễ thành hôn mới tính là hoàn thành, sao không hưng phấn không vội hoàn thành nghi thức cuối cùng này được?” Tiểu Dương hỏi ngược lại, sau đó càng thêm tệ hại hơn thúc giục nhanh chóng đi về phía trước.

Vì vậy, lúc Uyển Như xuất giá đi ước chừng hai ngày lộ trình, nhưng lúc lại mặt dưới sự thúc giục của Tiểu Dương vội vã lên đường cả ngày cả đêm, cho tới hôm sau trời vừa sáng đã đến, sau khi ở khách điểm chỉnh sửa lại, hai phu thê mới lần lượt đưa bá thiếp tới Thôi gia trước buổi yến tiệc.

Người đứng ở hai bên cửa nghênh đón bọn họ cũng không chỉ có Thôi Văn Khang, Tạ Tuấn Dật, ngay lập tức trái tim nhỏ bé của Uyển Như run lên, sợ gã vẫn còn định phát triển quan hệ không ai biết kia, đây rõ ràng là không coi Tiểu Dương vào đâu, ngộ nhờ người này nói lời gì không đúng lúc, vậy cuộc sống mỹ mãn hạnh phúc tương lai của nàng có thể bị hủy sạch.

Sau đó, chỉ thấy Tạ Tuấn Dật không ngừng lôi kéo Tiểu Dương nói chuyện, lúc Uyển Như này mới phản ứng lại, gia hỏa nịnh nọt này đang vì tiền đồ của mình mà nghĩ hết mọi biện pháp mưu cầu đây.

Phu quân mình dầu gì cũng là con trai của một quan lớn, lang quân nhà Hầu gia-- đáng giá leo lên, nhiệt tình của gã hoàn toàn không liên quan đến chuyện tình nam nữ!

“Sao vậy?” Lại đi vào nhà chính bá thiếp cha mẹ trước, Tiểu Dương vỗ bàn tay hơi run của Uyển Như, có chút nghi ngờ.

“Không có gì, có lẽ là có chút cảm giác e sợ khi về quê hương sau bao ngày xa cách thôi.” Nàng mỉm cười trấn an đối phương. Có phải e sợ hay không cũng chỉ có Uyển Như mới rõ ràng, nàng bùi ngùi nhớ lại kiếp trước mình đi làm lối nên không có chuyện lại mặt như vậy, đồng thời thấp thỏm hi vọng nhà mẹ ngăn vạ lần dừng vào thời điểm mấu chốt này làm mình mất mặt.

Dưới tình huống tâm tình rối rắm, hai người vào nhà chính, hai người đưa danh sách quà tặng lên, Uyển Như hành lễ cảm tạ công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ, Tiểu Dương cũng cảm tạ nhạc phụ nhạc mẫu ban cho mình kiểu thể tốt đẹp như thế, sau đó lại nhận lấy quà tặng và chúc phúc của cha mẹ vợ.

Phụ thân khách khí với Tiểu Dương đến gần như có chút cung kính, trên mặt kẻ mẫu Trương thị cũng là nụ cười hòa ái, kể muội ngồi bên cạnh hoàn toàn không có cơ hội mở miệng bới móc, đệ đệ ở kinh thành đọc sách thi không đáng kể, hình như tất cả cũng rất hoàn mỹ, nhưng Uyển Như vẫn không cách nào yên tâm, không trôi qua một ngày hoàn chỉnh thì nàng cũng không yên lòng.

Sau đó, đoàn người đi yến khách phòng ngoài, con rể mới khiêm nhường một phen ngồi vào vị trí ghế trên, yến tiệc lại mặt vì vậy mà bắt đầu. Bàn tiệc rất tốt, đồ ăn phong phú và lại không khí cũng tốt, ăn uống linh đình chủ và khách đều vui vẻ.

Trong sảnh Thôi gia còn đặc biệt mời người khây đàn sáo, vẩy dài nhảy múa, người được mời múa bên ngoài tất nhiên không bằng vũ nữ chuyên nghiệp, Tạ Tuấn Dật cảm thấy những người kia đến một phần mười của hồ cơ Thôi gia cũng không bằng, nhất thời nhớ lại đề nghị của biểu muội Thôi Như Lan trước đó: “Nếu muốn lấy lòng Tiểu tam lang ca múa tầm thường là không được, những người này hẳn chưa từng thấy sao? Không bằng để cho hắn xem biểu diễn mới lạ chưa từng lưu hành ở vùng biên cương.”

“Không biết Tiểu lang tử có thích xem diễn ca vũ hí* không?” Tạ Tuấn Dật mượn cơ hội mời rượu cười hỏi thăm.

(*Ca vũ hí: kịch hát múa thời Tùy, Nam Bắc Triều Trung Quốc)

Tiểu Dương thần nhiên lắc đầu nói: “Chưa từng thấy qua, ca vũ hí là như thế nào?”

“Ca vũ hí, tức là vừa ca vừa múa, có độc thoại có hát dùng lời nói kể một câu chuyện xưa.” Tạ Tuấn Dật gật gù hà hê khoe: “Có vui vẻ, có sắc đẹp, đặc sắc hơn múa hoặc tấu nhạc đơn thuần. Như thế nào, cho người gọi đến biểu diễn một đoạn ca vũ hí lưu hành ở trong kinh nhé?”

“Hà?” Đuôi lông mày Tiểu Dương nhảy lên, cảm thấy rất hứng thú hẳn muốn mở mang kiến thức một phen, lời này vừa ra khỏi miệng Uyển Như luôn chú ý kẻ muội lập tức phát hiện Tiểu Đê Từ (dồ đĩ) kia đang che miệng cười trộm, trong lòng nhất thời “lộp bộp”, trong lòng biết rõ cuộc trọng tâm chính đã tới rồi.

Thấy Tiểu Dương lộ vẻ hiếu kỳ, Thôi Thứ Sử vội vỗ tay gọi người làm đi sắp xếp vở kịch. Chuyện chiều đãi con rể lần này là giao toàn quyền cho Tạ

Tuấn Dật bình thường rất thích ăn uống sắp xếp, theo ý ông người trẻ tuổi dễ biết rõ yêu thích của đối phương hơn, về phần Thôi Văn Khang, không biết sao lại đang giận dữ với vợ già của ông, cũng không dám để cho hắn động đến tránh cho xuất hiện sai lầm.

Sau đó, người ca hát đã hóa trang lên sân khấu, nàng ấy vừa bước đi vừa hát, mỗi khi hát một đoạn ngắn người chơi nhạc đệm bên cạnh liền cùng đồng thanh nói: “Đạp dao, cùng đến! Đạp dao nương khổ, cùng đến!”

Đạp dao nương, lại là đạp dao nương! Quả thật là nhọc lòng rồi, ca múa mới vừa lưu hành ở trong kinh cũng có thể dòi đến biên thùy!

Uyển Như cảm khái, lại thấy người ca hát nữ khóc sụt sùi hát xong một đoạn, người mặc trang phục chồng của nàng kỳ quái xông lên đài, làm bộ như muốn đánh nàng, hai người lồi lõm kéo kéo có phần hài hước, đưa đến Tiểu Dương cười to.

Đổi nơi nên nàng lấy được can đảm hơn, nàng rất muốn kéo lỗ tai phu quân nổi con thịnh nộ: “Cười cái rắm, vũ phu không học văn kia, không nhìn ra bọn họ đang châm chọc chúng ta sao?!”

Đoạn ca múa này nói đến một nữ tử xinh đẹp số khổ gả cho trượng phu xấu xí lại nát rượu, bị hắn đánh mỗi ngày sau đó bắt đực đi lấy ca hát quên đau đớn.

Lúc trước, khi Thôi Uyển Như còn chưa nhận được tin tức chính xác từ Tiểu gia thì Thôi Uyển Lan đã từng hả hê cười trêu nói: “A tỳ, nghe nói vị hôn phu tương lai của tỳ vừa xấu xí vừa hung dữ lại còn thích uống rượu đánh người nữa, chắc chắn, thật đáng thương, không phải cũng giống như trong ‘đạp dao nương’ ư”

Nghĩ tới đây, Uyển Như càng xem càng tức không nhìn được cắn chặt răng, lại đưa đến Tiểu Dương tò mò, nhẹ giọng hỏi: “Nàng không thích xem? Sao sắc mặt khó coi như vậy?”

Thích xem mới gặp quý! Uyển Như cố đè xuống lửa giận hít sâu một hơi, sau đó giả vờ dùng khăn tay lau khóe mắt, thờ dãi nói: “Thật đáng thương, gặp phải phu quân không nên thân. Biểu ca cũng thật là, rõ ràng chúng ta đang tận hồn vui vẻ lại cho chúng ta xem loại ca múa này.”

Tiểu Dương ngẩn người, nghĩ đến tên vở kịch này đối với Uyển Như mà nói quả thật là như diêm báo không tốt, phạm là chuyện gì đều có tốt có xấu, cũng có thể nhìn từ góc độ khác.

“Nhìn bộ dạng vừa đáng ghét vừa buồn cười của người chồng này, ta liền nghĩ đến.” Tiểu Dương nắm lấy tay Uyển Như ở dưới bàn, nhìn nàng nhẹ giọng nói ra. “Minh ngàn vạn lần đừng say rượu thành bộ dạng đến chó mèo cũng tránh này, sau này nhất định phải kiềm chế đừng để mê rượu, nhất định sẽ quý trọng nàng.”

Uyển Như cũng sững sờ, còn chưa kịp đáp lại lời thổ lộ của Tiểu Dương, lại thấy hắn thân nhiên đứng lên nâng chén nói cảm Tạ Tuấn Dật ơn, cảm kích gãi sắp xếp vở kịch chưa tác dụng nhắc nhở này, làm đối phương trực tiếp mặt đỏ tới mang tai lúng túng không thôi.

Nghe hắn nói chuyện như vậy, trong lòng Thôi Uyển Lan cũng như có hàng nghìn con ngựa đang chạy, nàng ta thật sự hối hận, không ngờ Tiểu tam lang không thô bỉ như trong truyền thuyết, đến đáng đáp hay tài ăn nói cũng không thô tục, hơn nữa, còn sắc sảo như thế!

Vị hôn phu tốt như vậy, sao lại tiện nghi cho Thôi Uyển Như cơ chứ? Vốn là Tiểu Dương coi trọng ta mới đúng!

Tác giả có lời muốn nói: Đạp dao mẹ cũng gọi là đạp dao nương hoặc là Đàm dung nương, là câu chuyện xưa được bắt đầu lưu truyền từ triều Tùy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Mẹ con giao chiến

Thôi Văn Khang ngồi một bên nhìn Tiểu Dương mời rượu Tạ Tuấn Dật, sắc mặt kia còn khó coi hơn cả Thôi Uyển Lan.

Theo lý, cha ngồi trên rồi đến con, con rể rồi cháu, tương ứng như vậy trong nhà thì trưởng tử mình phải ngồi bên cạnh phu thê Tiểu Dương mời rượu mới đúng, kết quả lại bị người ngoài chen vào giữa!

“Chưa nói tới cảm tạ, nhưng mà đúng là hi vọng tam lang có thể sống hạnh phúc cùng với Như Nương.” Thôi Văn Khang vừa đứng dậy nói chuyện, vừa tự cho là không để lại dấu vết nâng cánh tay phải lên thúc cùi chỏ cho Tạ Tuấn Dật một cái.

Mẹ mày, đây là muội muội ta, em rể ta, ta mới là Đại Cữu Từ, ngươi chỉ là biểu ca, cần gì đến phiên người miệng lớn đoạt quyền làm chủ?

Tạ Tuấn Dật cau mày liếc hắn một cái, Thôi Văn Khang không chịu yếu thế trừng mắt ngược trở về, trong lòng cực kỳ khinh thường.

Cha thương hại gã còn bé mà bắt chước nương tựa nên đối xử gãi như con ruột, thậm chí còn thân hơn cả hắn đây, nghe nói khi Tạ Tuấn Dật đang dạo chơi ở con đường Lũng Hữu không lo chăm sóc gia đình cũng không lo thu xếp cho tốt mà cha còn đón gã về chăm sóc, nhưng cũng không nghĩ xem,

hắn đây không có cha còn không có mẹ ruột! Không những thế còn có một kẻ mẫu lòng dạ độc ác, ai đáng thương hơn ai?

Hai người âm thầm đánh nhau nhưng cũng không vạch mặt ở thời điểm không đúng lúc này, nói đùa đôi câu rồi lại ngồi xuống tiếp tục xem ca kịch, chỉ là lần âm đầu này người khác không thể nào không phát hiện.

Tiểu Dương ngồi gần đó vốn là người tập võ nên thân thể phản ứng cực kỳ nhạy bén, đã sớm nhìn thấy động tác vụng trộm của Thôi Văn Khang, thầm nói: gia đình này quả nhiên cũng không phải thật sự hòa thuận như vẻ bề ngoài.

Nếu không, lúc trước Tiểu Húc cũng không chỉ trói một mình Thôi Văn Khang còn vị biểu đệ Tạ Tuấn Dật lại được mời ăn uống tiệc rượu, không để ý đến huynh đệ bị trói, biểu muội bị ép lập gia đình, hắn lại uống rượu ngon ăn món ngon còn rảnh rỗi xem ca múa, hôm nay còn ra vẻ nhiệt tình tới nịnh bợ. Hừ, hành vi tiểu nhân.

Ngay tại chỗ, Tiểu Dương chỉ dùng bốn chữ đã đánh giá được hành động của Tạ Tuấn.

Ngồi ở phía sau Tiểu Dương Uyển Như lại không biết chút gì đến chuyện này, chỉ âm thầm nóng lòng, cảm thấy ca ca ruột là một cái chày gỗ! Lại trả thù Tạ Tuấn Dật ở ngay trên bàn tiệc, cũng không phải là đùa trẻ ba tuổi nghĩ gì là làm vậy.

Trong lòng không cam lòng cần gì phải thể hiện ra? Lúc mới vừa vào cửa Uyển Như đã cảm thấy vẻ mặt Thôi Văn Khang có chút không tự nhiên, hẳn là bị uất ức gì, lúc ấy nàng không tìm ra được thời gian rảnh nói chuyện với huynh ấy, nhưng mà cũng biết quân tử báo thù mười năm không muộn, sao ca ca lại nóng lòng nhất thời phát tiết mà không chú ý đến cánh cửa mình còn chưa đủ cứng chứ!

Người này, có lúc là người trong cuộc nhưng không tự biết, nhảy ra ngoài vừa nhìn mới có thể phát hiện khắp nơi là chỗ sơ hở, khi Thôi Uyển Như kéo khăn tay âm thầm oán giận tính tình ca ca quá trẻ con, tính toán sau đó tìm cơ hội chỉ điểm huynh ấy, cũng suy tính nên lấy lý do thoái thác khỏi cảnh tượng trước mặt.

Kết quả là thoáng nghĩ lại hành vi của mình, nàng nhất thời cả kinh đến chảy mồ hôi lạnh cả người.

Mấy ngày nay nóng lòng đầu chỉ một mình Thôi Văn Khang! Kể từ sau khi Tiểu Dương tỉnh lại nàng làm rất nhiều chuyện cũng hơi có vẻ nóng nảy, không, thật ra thì trận đấu với kẻ mẫu hôm xuất giá đó cũng trái với bình thường rồi.

Thời gian mười năm đã trải qua nhiều chuyện như vậy, giờ phút này mình và lúc chưa xuất giá dù sao vẫn không giống nhau, tâm trạng, lời nói, cử chỉ đều khác nhau, cũng không tìm về được ngây thơ thuần khiết của tuổi mười sáu được nữa.

Nghĩ tới đây Uyển Như ngẩng đầu nhìn phu quân mình theo bản năng, Tiểu Dương phát hiện tầm mắt của nàng, phát hiện vẻ mặt ái ân có chút hoảng hốt, thì cho rằng nàng còn đang đau khổ cho câu chuyện “Đạp dao nương”.

“Đừng sợ đừng sợ, cũng chỉ là một màn kịch mà thôi, ta sẽ không bắt nạt nàng như Tô lang đâu?” Tiểu Dương cười xoa tay Uyển Như, như thể trấn an mấy câu.

“Trước khi thiếp gả cho chàng, ở nhà từng nghe chút lời đồn.” Nàng lại nhìn phu quân, hơi miễn cưỡng cười một tiếng sau đó dài thờ phào nhẹ nhõm, “Thật may là, cũng không phải thật sự như thế.”

Những lời này dù chỉ thoáng qua, trong nhà từng có người không có ý tốt hù dọa mình, hơn nữa cũng hơi giải thích tại sao nàng phải vội vàng lấy lòng Tiểu Dương, hay hành vi che giấu lúc trước. Mặc kệ Tiểu Dương có sinh nghi hay không, dù sao cũng không có chỗ hại.

Đồng thời, Uyển Như còn âm thầm may mắn, cũng may Tiểu tam lang quá “sạch sẽ”, gần hai mươi rồi mà không có kinh nghiệm trong chuyện mây mưa, nếu không nhất định hẳn sẽ phát giác sự khác biệt chân chính giữa cảm giác không lưu loát ở nơi đó và mình giả vờ muốn mà còn cự tuyệt.

Trước mặt mọi người nâng chén vui vẻ ăn xong, Thôi Thứ Sử kéo con rể đi thư phòng nói chuyện, Thôi Văn Khang đẩy Tạ Tuấn Dật ra cũng đi theo, Uyển Như ở bàn bên này theo lẽ thường tất nhiên phải theo mẫu thân vào phòng nói chuyện, đến muội muội Uyển Lan cũng không thể theo vào, bởi vì nàng ta còn chưa xuất giá.

Ví dụ như, Trương thị triu mến ân cần hỏi: “Tam lang tốt với con không? Quy củ của Tiểu gia có lớn không, con có thích ứng được không?”

Uyển Như xấu hổ cúi đầu trả lời: “Chàng, chàng rất tốt, mẹ không cần lo lắng. Trên dưới Tiểu gia cũng rất tốt.”

Trên đây là đoạn đối thoại thuộc về trạng thái lý tưởng bình thường, nhưng trên thực tế, Uyển Như và kẻ mẫu đi vào phòng ngồi xuống, nâng ly trà lên, sau đó nhìn nhau không nói gì.

Trương thị nhớ lại hành động dịu dàng của Tiểu Dương với Thôi Uyển Như ở trên bàn tiệc, tính toán bối cảnh Tiểu gia cùng với giờ phút này phu quân đang có chuyện cầu xin đối phương, liền bắt đầu suy nghĩ có nên khách khí với nha đầu này chút hay không, tránh cho nàng mượn cơ hội trả thù.

Đang muốn mở miệng, lại nhìn thấy đồ trang sức đeo trên người Uyển Như rõ ràng không phải xuất xứ từ nhà mình, ví dụ như trâm ngọc bích chạm trổ tinh xảo, mảnh kim tuyến uốn lượn kết trên trâm phượng vàng ròng, trên cổ tay còn đeo một đôi vòng vàng khảm ngọc trắng.

Nhìn thấy tất cả, trong lòng Trương thị chưa xót không thể nói ra được, con rể này vốn là của nữ nhi mình, đáng tiếc nghe người ta nói làm lính điều thô bị có chút tật xấu ăn tươi nuốt sống thích động thủ, bà ta không nỡ để Uyển Lan chịu khổ mới đẩy việc lên trên người Uyển Như.

Ai có thể nghĩ nàng lại gặp may như thế! Nghĩ như thế, bà ta cũng không còn chút hứng thú nào hàn huyên với Uyên Như, chỉ nhạc nhẽo khắc ra một câu: “Gần đây con có tốt không?”

“Hồi mẫu thân, rất tốt.” Bên ngoài thì Uyên Như cười nhưng trong lòng không cười gật đầu, nội dung rất bình thường giọng điệu rất đáng ăn đòn.

Trước đó nàng cũng đang suy nghĩ xem nên đối đáp với kẻ mẫu thế nào, khâu lại mặt mũi đã xé rách kia, hay tiếp tục kéo lỗ hồng kia lớn hơn cho xong hết mọi chuyện?

Chờ Trương thị mở miệng, Uyên Như đột nhiên cảm thấy mình hoàn toàn không cần suy tính nhiều, đối mặt với gương mặt béo phì ung dung phúc hậu này, nghĩ tới người này kiếp trước vũ nhục miệt thị mình và ca ca đủ điều, nàng không thể nào làm con ngoan được chứ đừng nói đến lời ngon tiếng ngọt.

“Vây thì tốt, vài ngày trước nghe nói hấn bị thương cha con rất lo lắng.” Thôi Trương thị khẽ xê dịch mông, điều chỉnh cảm xúc sau đó để xuống ly trà nghiêm mặt nói, “Chuyện này liền bỏ qua không đề cập tới nữa, tương lai lại có gì uất ức nhất định phải nói, là nữ nhi Thôi gia không có đạo lý bị người ta ức hiếp.”

Nguy, nữ nhi xuất giá vẫn phải dựa vào nhà mẹ có bối cảnh mới có thể chính thức đặt chân ở nhà chồng, Thôi Uyên Như người gả chỗ tốt cũng không thể một cước đá bay nhà mẹ được. Hơn nữa, dù hôm nay người hăng hái, nhưng tương lai không phải không có thời điểm bị uất ức.

“Trong nhà luôn là chỗ dựa cho con ư?” Uyên Như nghe Trương thị nói giống như rất cảm động cười một tiếng, “Hiện tại con có một chuyện khó, không biết mẫu thân có thể chỉ bảo cho con được không?”

“Hả? Nói nghe một chút xem.” Trương thị chịu đựng muốn cắn răng kích động cười đáp.

“Tiểu gia phú quý hơn trong tưởng tượng của con nhiều, mẫu thân cũng nhìn thấy.” Uyên Như nói xong thì sờ trâm cài tóc, khẽ nâng nâng cổ tay phô ra trang sức hoa lệ trên người nàng, “So ra mà nói, những thứ con mang đi có vẻ đặc biệt giản dị, ngoại trừ hộp bảo thạch không thể đeo được, lại không có đồ để lấy ra.”

Câu nói ngắn ngủi này chọc cho trong mắt Trương thị muốn bốc hỏa, hộp bảo thạch kia là đồ quý của bà ta lại bị con sói trắng này cướp đi làm của riêng!

Nhưng cố tình Uyên Như vẫn còn tiếp tục ghét bỏ, tiếp tục đòi hỏi nhiều đồ hơn: “Đồ cưới cũng không có thôn trang, cửa hàng hoặc ngân phiếu, con cũng chưa từng khuyến khích. Mẫu thân, mẹ xem như thế nào cho phải?”

Như thế nào cho phải? Nếu đưa thôn trang, cửa hàng, ngân phiếu cho người một phần thì thoải mái, rất khá đúng không?

Hồ hập của Trương thị chậm lại, khẽ hít một hơi sau đó thổi ra, uyển chuyển kiềm uất ức trả lời: “Như Nương à, tình huống ở trong nhà con cũng rõ ràng, đúng là thuê ruộng không nhiều. Hôm nay chỉ đành phải uất ức con. Tương lai nếu có dư, nhất định mẹ không để con khó xử.”

Nghe lời này, trong lòng Uyên Như cười lạnh không dứt, tương lai nếu có dư thì cũng là của Thôi Uyên Lan và Thôi Văn Viên con ruột bà ta, hơn nữa, đồ cưới của mẹ ruột ta thì không nói đến một chữ? Nghĩ khá lắm!

“Đối với con mà nói hiện tại cũng chỉ là cảnh tượng bên ngoài, bên trong thấp thỏm” Nàng lấy khăn lụa ra nhẹ nhàng lau lau mắt nhưng hoàn toàn không nhìn thấy nước mắt, dùng giọng nói vì suy nghĩ cho trong nhà uy hiếp: “Nghe nói sau khi con và tam lang thành thân cha mời người Tiểu gia bận rộn xử lý công vụ khó giải quyết, nếu là, nếu là nữ lão Tiểu gia nhìn con không vừa mắt phân phó người làm bỏ gánh không làm nữa – vậy thì như thế nào mới tốt?”

Trong nháy mắt Trương thị cũng nhớ tới ngày Thôi Uyên Như xuất giá đã nói ra rất rõ ràng: không để cho nàng hải lòng gả đi thì khi tới Tiểu gia sẽ làm người đàn bà chanh chua, làm bại hoại danh tiếng nữ nhi Thôi gia.

“Đừng vội nhắc lại chuyện cũ, hiện tại vấn đề đã đóng thuyền rồi con có thể làm gì? Chẳng lẽ còn chê nhà hấn chưa đủ tốt? Cho dù là không vì mình suy nghĩ cũng phải suy nghĩ đến Văn Khang, tuổi của nó cũng không còn nhỏ nữa.” Trương thị nhẹ giọng khẽ hừ. Gả cũng gả rồi, giống như còn gả không tồi, bà ta cũng không tin Uyên Như còn có thể gây ông đập lưng ông.

“Vốn cũng là người không học vấn không nghề nghiệp, muốn bị người liên lụy cũng không dễ dàng, có một số việc cố tình có trở ngại.” Uyên Như thả tay xuống giọng nói xong, nghĩ cũng biết, danh tiếng nàng hư hỏng định là có ảnh hưởng rất lớn đến đệ đệ đang ở kỳ thi và muội muội đợi gả, vốn thanh danh Thôi Văn Khang không tốt, cũng không sao khi thêm điều này.

Đã nói đến tận đây, nàng chẳng thèm tốn thời gian hao tổn tinh thần nói chuyện tào lao với kẻ mẫu, thẳng thắn bắt đầu đòi hỏi đồ cưới của mẹ mình: “Ta muốn cầu xin cũng không nhiều, lấy những đồ còn lại trong biệt viện kinh thành này là được, coi như chuyện này xóa bỏ.”

Trương thị còn chưa kịp nói chuyện, Thôi Uyên Lan sau khi xem xét các loại lễ vật hồi môn quý giá như gió xoáy tiến vào, nhìn chăm chăm khuôn mặt Uyên Như hâm mộ và ghen ghét không thôi.

Tiểu muội muội mặc y phục hồng đào xinh đẹp này, trong lúc bắt chợt giống như phụ nhân phố phường âm ỉ quát to: “Cái gì gọi là xóa bỏ?! Gả được chỗ tốt như vậy còn không thích, lại còn giả bộ làm như bị uất ức lớn! Người không thích nhưng ta thích --”

“Thôi Uyên Lan!” Nàng ta còn chưa nói hết lời đã bị Trương thị cắt đứt, giận dữ đến mức thậm chí không lựa lời mà nói gọi đầy đủ tên của nữ nhi.

Thật quá đáng, thật sự là cùng chiều nó đến vô pháp vô thiên, cho dù lúc trước Thôi Uyển Như có nói chuyện với trưởng bối thế nào cũng là giọng điệu nhẹ nhàng, ngôn từ cũng tương đối mơ hồ, dù bị người trên chọc cũng không quan trọng, nó thì tốt hơn, không chỉ nghe lên còn lớn giọng tuyên bố mình dõm ngổ tỳ phu!

Ngộ nhờ bị người nghe được, danh tiếng sẽ bị hủy sạch!

Trương thị mím môi phất tay để thị tỳ tâm phúc đi xem bên ngoài hành lang có người làm hay không, trong lòng mơ hồ có chút hốt hoảng, trên đời này luôn sợ điều gì sẽ gặp ngay điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Quất tiện nhân

Sau khi thị tỳ Trương thị ra cửa chạy một vòng, ở bên tai chủ tử nhẹ giọng đáp: “Trong viện chỉ có một nô tỳ quét dọn, cách xa không có gì đáng ngại, nô tỳ đã gọi nàng đi tưới hoa.”

Chỉ vì câu hét to của Tam nương mà mọi người ta rời nội viện thật sự quá gây chú ý, giờ phút này mọi người đang nói chuyện ở chính phòng, đề nô tỳ vừa mới mua được sau khi đến vùng biên cương xử lý thì thỏa đáng hơn.

“Ừ, rất tốt.” Sau khi buông xuống tảng đá lớn trong lòng, Trương thị không khỏi hung hăng trợn mắt nhìn nữ nhi, dạy bảo: “Lan Nương phải cẩn trọng lời nói.”

“Con nói không sai mà.” Thôi Uyển Lan quất cường ngược đầu, “Đường đường là lang quân nhà đại tướng quân Hoài Hóa, tương lai nhất định là đại tướng quân uy phong lẫm lẫm, có điểm nào không như ý?”

“Sao tỳ tỳ không hài lòng với người phu quân như thế? Còn phải ngại chính mình liễu yếu đào tơ không xứng với huynh ấy nữa ấy.” Uyển Như cười khò nâng khăn che miệng, lại giương mắt nhìn kẻ mẫu tiếp tục than thở, “Cố tình đồ cưới lại ít gần như khó coi, thật là, rõ là. Aizz!”

Nếu đã nói đến vấn đề chính, làm sao Uyển Như cho phép kẻ muội chen miệng vào chuyện sang đề tài khác chứ? Suy nghĩ đôi lại đồ cưới của mẹ sẽ không dao động mặc cho gió táp mưa sa!

“Ta thương con nhưng thật sự xin lỗi con! Nếu không phải cha con làm việc xảy ra chuyện không may, cũng sẽ không khó khăn đến tình cảnh như thế, Văn Khang cũng không có tiền đồ, văn võ đều kém, sinh lễ không đủ ai chịu gả cho hắn? Còn phải chuẩn bị các loại phí dụng cho hắn.” Trương thị tiến lên hai bước ngồi vào bên cạnh Uyển Như, ôm cổ nàng bắt đầu khóc lóc kể lể khó khăn trong nhà.

Quở trách từ cha ruột nàng đến ca ca ruột, giống như tiền trong nhà đều xài ở trên người hai người này, trong lời nói không hề đề cập tới chuyện biệt viện trong kinh, giống như lúc trước Uyển Như chưa từng hỏi tới.

Uyển Như bị kẻ mẫu béo ụt ịt ôm gắt gao, không thể làm gì ngửi mùi đàn hương nồng nặc trên người bà ta, từng trận ghê tởm, như muốn đẩy ra nhưng không được, đáng hận giá trị sức mạnh quân sự quá thấp!

“Mẫu thân, con không thở được.” Quả thật Uyển Như hoài nghi đối phương oán hận trong lòng muốn kim chết nàng.

Kể khổ bên trong, Uyển Như không tự chủ được nhớ lại đêm Tiểu Dương tỉnh lại từ trong hôn mê, theo bản năng đá một cước làm mình rơi xuống đất - công phu này, sau này nhất định phải tìm cơ hội học mới được!

Trương thị giống như không nghe thấy lời này của nàng, tiếp tục lải nhải, Uyển Như cắn răng duỗi tay ra ôm lấy đối phương, sau đó đặt đầu ở đầu vai kẻ mẫu rồi bắt đầu khóc rống lên.

“Mẫu thân, con hận tại sao mẹ con bỏ con và ca ca mà buông tay rồi đi! Bà là huyện chủ con vợ cả Bình Nhạc quận vương! Nếu mẹ con còn tại thế, Thiên gia cũng sẽ không giáng chức cha tới chỗ này! Nếu mẹ con còn tại thế, con cũng sẽ không đáng thương đến nỗi ngay cả một phần đồ cưới cũng không lấy ra được!”

Nàng vừa khóc lóc kể lể vừa dùng lực nện vào sau lưng Trương thị, trăm trên búi tóc cũng không ngừng cọ dằm vào mặt đối phương.

“Đừng khóc, đừng khóc, rồi tất cả sẽ tốt.” Trương thị bản khoản nịnh bợ Tiểu gia nên bất đắc dĩ phải khuyên nhủ, cảm giác trên mặt và sau lưng mình đều rất đau, từng câu chất vất này như đâm thẳng vào trong lòng người, dù sao bà ta cũng chỉ là kẻ thất, nàng lại mang danh tiếng huyện chủ của mẹ ruột ra dè người, cuối cùng trở lại đề tài quan trọng đó là -- đồ cưới, đồ cưới của mẹ ta đâu?

Còn thiếu chút nữa không dứt khoát khỏi: Biệt viện trong kinh thành là đồ cưới của mẹ ta sao không trả lại cho ta và ca ca, bao lâu mới trả lại?

Không phải Uyển Như không hỏi xin, mà là còn chưa chuẩn bị xong toàn bộ.

Đầu tiên, kẻ mẫu cũng là mẫu thân, ép quá chính là không vâng lời, phạm vào tội bất hiếu trong mười tội lớn nhất, chuyện này hơn phân nửa trong lòng phụ thân cũng biết, không thật sự mạnh mẽ không tới; tiếp theo, vị trí cất đồ cưới phong phú là nàng nghe người làm đã bị đuổi ra khỏi nhà nói ở kiếp trước, hôm nay còn chưa chân chính đi chứng thật, chỉ có thể lừa gạt Trương thị; mẫu chốt nhất là, nàng và ca ca vẫn không thể đặt quan hệ với Bình Nhạc Quận Vương, không chiếm được danh sách đồ cưới năm đó.

Đòi nợ cũng phải có giấy nợ! Không có giấy nợ cũng chỉ có thể gửi hy vọng vào nhân phẩm của đối phương, nghĩ tới đây hận ý trong lòng Uyển Như càng sâu, càng dùng sức đánh sau lưng Trương thị.

Bởi vì, đòi trước, nàng và ca ca đến bóng dáng đồ cưới cũng không thấy! Đòi này, Trương thị cũng không tính toán trả lại đồ cho chủ.

Mặc dù Bình Nhạc Quận Vương chỉ là đường huynh của kim thượng, không tính là quyền cao chức trọng, nhưng đầu gì ông cũng là Quận Vương, hơn nữa còn quận vương sợ vợ, ông chỉ có một đồng chính nữ và lại không có con trai trưởng, hôm nay thừa kế tước vị chỉ là con trai của thiếp.

Có thể nghĩ, năm đó lúc bà ngoại Uyển Như còn tại thế đã đặt mua đồ cưới cho nữ nhi mình phong phú thế nào.

“Hu hu, mẫu thân, con rất nhớ mẹ con. . . .” Uyển Như càng nghĩ càng bị phẫn, không khỏi chân chính rơi lệ.

Nếu như mẹ còn sống, nàng sẽ không ăn nhiều đau khổ như vậy? Đòi này vừa lại không cần chừng tính toán, lo lắng đề phòng? Nói không chừng cũng như Thôi Uyển Lan không tìm không phải trái qua đơn thuần mà vui vẻ.

Nàng vừa mới nghĩ đến Thôi Uyển Lan, người muội muội sau nửa ngày xem kịch rồi cuộc cũng không phục lại tinh thần, mặc dù vẫn nghi ngờ tại sao tỷ và mẫu thân lại phải ôm nhau khóc, nhưng cũng nhìn thấu động tác Uyển Như vỗ lưng thật sự là dùng sức quá ác, động cơ không tốt.

“Người đang làm cái gì, mau buông ra!” Nàng ta chạy đến trước mặt hai người, dùng sức lôi kéo, rồi cuộc phá vỡ trạng thái căng co.

Đã sớm kìm nén đến cực mình Uyển Như thở ra một hơi, lau chùi nước mắt ngồi thẳng, sau đó lại giơ tay lên cực kỳ tao nhã sửa sang lại tóc tai, lúc này mới chậm rãi trả lời: “Muội không cần phải hiểu, nữ nhi đã xuất giá khi lại mặt ôm mẫu thân khóc lóc là chuyện bình thường.”

“Người gả cho người xuất sắc như thế, còn có gì cần khóc lóc kể lể hay sao?” Thôi Uyển Lan bắt bẻ chỉ trích Uyển Như một trận, vừa tràn đầy thềm thường thờ dài nói, “Đại tướng quân phu nhân, mặc kệ là nhất phẩm quốc phu nhân, hay nhị phẩm, tam phẩm quận phu nhân --”

“Uyển Lan! Mặc kệ là Tướng quân phu nhân gì đều không liên quan đến con!” Trương thị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép vỗ lên bàn làm bàn tay đau đốn.

Mà Uyển Như thì không nói gì: đồ mình muốn chỉ là đồ cưới, đề tài vòng tới vòng lui đều trở lại đề tài luân quản của kiếp trước, Thôi Uyển Lan muốn cũng chỉ là tỷ phụ uy vũ tuần láng, cho dù nói gì cũng sẽ kéo tới trên đầu “Tướng quân phu nhân”.

Muội muội dòm ngó phu quân tỷ tỷ, chuyện này cũng không hề tốt đẹp gì cho cam, cho dù là dòng chính nữ Thôi gia cũng không thể nào gả cùng một người, dù là tỷ tỷ chết muội muội cũng không thể thương vị.

Nhưng mà, Thôi Uyển Như lập tức nghĩ tới một chuyện đáng sợ, lúc trước Tiểu Dương coi trọng muội muội, không phải mình! Đạo này, nam nhân vụng trộm với em vợ cũng không phải là không có, không được, ngàn vạn lần không thể để tiện nhân này nhặt được tiện nghi – phu nhân trông chừng phu quân hôn mê bất tỉnh không xa không rời chính là ta!

“Muốn làm Tướng quân phu nhân, thì phải gả cho Giáo úy nhỏ, sau đó cùng hắn đi biên thủy chịu đựng, thậm chí vượt qua mấy chục năm ăn gió nằm sương ở trong chiến đấu, có lẽ sẽ thấy hoang tàn đồ nát, thấy ngang khắp đồng; có lẽ không thể không tự tay làm nội trợ, thậm chí có kinh nghiệm tàn sát hàng loạt dân trong thành lúc chạy trốn. . . .” Uyển Như chớp mắt không nháy mắt nhìn kẻ muội, dùng một loại giọng nói kiên định nói các loại suy đoán.

Sau đó cất giọng hỏi ngược lại: “Người làm được sao?”

Thôi Uyển Lan bị những miêu tả liên tiếp và hỏi dồn dập của nàng ép lui về sau hai bước, há miệng nhưng không nói được một câu đầy đủ, sự từng trải quyết định tiểu nương tử Uyển Như không kịp sống lâu mười năm trở nên thành thực, hoặc là nói, nàng như vậy là có thể lừa người.

“Ta có thể.” Thôi Uyển Như khề nghênh đầu, trong ngữ điệu mang theo quyết tâm mặc kệ sống chết, trong mắt giống như còn mang theo một loại thần thái không nói rõ được.

Phen biểu diễn này của nàng không chỉ có kinh hãi mẹ con Trương thị, đến ngay cả thô sử nha hoàn tên là Tiểu Cúc đang tưới hoa trong sân cũng bị cả kinh thiếu chút nữa làm rơi bình nước trong tay.

Tai thính mắt tinh nàng vẫn núp ở một bên xem cuộc vui, đầu tiên là cảm khái tam nương tử nhìn rất hạnh phúc không ngờ lúc ở nhà lại bị khinh bỉ như vậy, đường đường là thiên kim Tướng phủ, nhưng lúc lại mặt còn không thể không tự mình đi đòi đồ cưới; rồi sau đó, nhìn Thôi Uyển Như vừa khóc vừa đánh kẻ mẫu, nàng cười không ngừng làm run tay bất tri bất giác đã tưới cho cho cây mai thêm một vũng nước.

Cuối cùng đoạn lời nói này, lại làm cho Tiểu Cúc âm thầm quyết định trong khả năng của mình nhất định phải chăm sóc thêm cho tam nương tử, đây mới thực sự là người có thể xứng với tam lang quân!

Sau khi nói rõ tình huống lại đề nghị: “Đề phòng ngoài ý muốn, nhạc phụ cần phải tiến thành nhắc nhở các huyện phía dưới, hơn nữa, nơi đây bắt đầu cảm đi lại ban đêm, lính canh giữ nơi cửa thành nhất định phải sai người có thể tin được, phạm có người lạ mặt nhất định phải kiểm tra nghiêm túc, đề phòng gian tế lẫn vào cùng người trong ứng ngoại hợp. Hơn nữa, lương thực, nước sạch cũng cần phải tích trữ và cho người trông chừng.”

Thôi Thứ Sử nghe thế gật đầu liên tục, cũng bảo trưởng tử nhanh chóng ghi chép.

Sau đó, Tiểu Dương lại đề nghị: “Trừ những cái đó ra, người thủ thành và đồ vật cần dùng cũng chuẩn bị thỏa đáng.”

“Chuyện này.” Thôi Thừa Vọng do dự trong chốc lát, ông ta chưa từng thủ thành, làm sao biết những gì cần dùng chứ? Đây rõ ràng là làm khó người khác.

“Thợ rèn, thợ mộc, thợ xây, ánh nến, dầu, củi, các loại đá, đều phải có.” Tiểu Dương cũng biết Thôi Thứ Sử hoàn toàn không biết, thì trực tiếp chỉ đường sáng cho ông ta, “Bản Châu Tư Mã, Bình Tào Tham Quân đều là người quen thuộc quân vụ, nhạc phụ có thể thương nghị với những người đó.”

Hai người này đều là dòng chính của Tiểu gia, ở chỗ này cũng kinh doanh nhiều năm, nếu Thôi Thứ Sử không thông quân vụ, vào thời điểm nguy cấp nghe một chút đề nghị của bọn hắn dù sao cũng hơn mình trong đầu buồn bực đi loạn.

Ngoại ra, Tiểu gia còn cho mượn ít tạp dịch bình thường, binh lính cho Thôi Thứ Sử, bình thường dưới tình huống thủ thành phải làm những gì đều không thành vấn đề, sau khi dặn dò mọi người, Tiểu Dương ngừng đầu nhìn ngoài cửa sổ, ngay sau đó đứng lên.

Khách khí chào nhạc phụ một cái, nói: “Sắc trời đã tối trong nhà còn cần đàn xếp một chút, tiểu tử dẫn Như Nương đi về, ngày khác trở lại quấy rầy nhạc phụ.”

Quả thật thần thái ngôn từ của hắn đều cung kính, nhưng trong lòng lại không như vậy. Trước đó Thôi Thứ Sử nhậm chức Công Bộ Thị Lang, bởi vì lúc tuổi còn trẻ danh tiếng về văn thơ không tệ, đáng tiếc sau khi làm quan cũng chưa từng ra vẻ yếu kém, ở chính vụ không chỉ có không tích sự gì còn phạm sai lầm.

Tiểu Dương tưởng rằng điều này cũng không phải do lỗi của nhạc phụ, mà có thể là bị người khác dính líu, kết quả lần này vừa tiếp xúc thật sự thất vọng không thôi. Cho dù quan viên Công Bộ chưa quen thuộc chiến sự nhưng sách sử cũng nên đọc qua rồi chứ? Đến ngay cả Thôi Văn Khang kém cỏi cũng nói ra được kể “vườn không nhà trống”, đường đường là Thứ Sử một châu lại ngây ngốc chỉ biết hoảng sợ.

Cũng trong lúc đó, Uyển Như nghe được người làm truyền lời nói Tiểu Dương mời nàng từ biệt cha mẹ lên đường thì cũng không đoái hoài tới chuyện đòi đồ cưới nữa, vội vàng đứng dậy nói với kẻ mẫu: “Sau khi về nhà còn chưa nói chuyện với ca ca, mẫu thân hãy để con rời đi trước.”

“Đi đi, nhanh đi đi.” Huyệt Thái Dương của Trương thị co rút đau đớn, dựa vào bàn phát phát tay, hết sức mừng rỡ tiễn ôn thân này đi.

Sau khi Uyển Như nhìn thấy Thôi Văn Khang ở dưới mái hiên, những chuyện nói thường ngày cũng bỏ đi, chỉ trực tiếp hỏi hắn tính toán cho sau này thế nào, đây mới là vấn đề trọng điểm liên quan đến cuộc sống.

Đại Cữu Ca nhún vai một cái, thờ dài trả lời: “Tổ phụ là nhị phẩm, cha là tứ phẩm, dựa vào bọn họ huynh có thể làm một cấm quân huân vệ nhân rồi, cứ như vậy rồi từ từ thăng cấp thôi, đã nói rồi, đầu mùa xuân sang năm huynh sẽ đi nhậm chức.”

“Muội biết ngay ca ca sẽ tính toán thế này mà.” Thôi Uyển Như lại nhẹ nhàng lắc đầu một cái, hỏi ngược lại, “Chức mà cấm quân huân vệ có thể làm cao nhất cũng chỉ là trung lang tướng tứ phẩm, hơn nữa quá trình thăng chức khó như lên trời, lớn tuổi lại không thăng nổi tất nhiên sẽ bị loại bỏ. Đến lúc đó, ca ca lại làm như thế nào nữa đây? Theo muội thấy, không bằng tham gia võ cử.”

Thôi Uyển Như dùng ánh mắt có thể nhìn xa của mình trực tiếp chỉ cho ca ca một con đường, nàng biết tương lai trong mười năm tới chiến sự ở Đại Tề rất thường xuyên, lại nhiều lần chiến thắng, mặc dù mang binh đánh giặc khổ chút nhưng cũng là đường tắt để thăng quan, trong trí nhớ nhiều võ khoa chỉ được một giáp cũng đều làm được đại quan!

Người trước mắt, là một người thích đánh nhau, dắt ngựa đi rong, săn thú quần áo lụa là, thân thể cường tráng dù không biết văn, không đủ tư cách làm Tiến Sĩ nhưng thi võ cử cũng không thể xem thường được, con đường này có sức hút hơn cấm quân huân vệ, quan trọng nhất là, mình gả cho nhà đại tướng quân ở biên cương, có người diu dắt cho tiền đồ. ๐di-ễn-๐đà-n๐jê-qu-ý-๐đô-n

Thôi Văn Khang cau mày nghi ngờ nói: “Võ cử, muội nói là chọn lựa tướng trong quân? Muội muội, triều ta có võ cử sao?”

“Sang năm sẽ có.” Thôi Uyển Như gật đầu, nghiêm mặt nói: “Đầu mùa xuân năm sau, triều đình sẽ chọn lựa võ tướng ‘đứng cảm gan dạ nhất ba quân, vượt qua danh sách đứng đầu, trí tuệ kiếm trăm thắng, là thiên tài giỏi nhất’. Đầu tiên là hương công tổng tuyển cử hoặc tiền cử, tháng mười đưa lên Bình bộ, bắt đầu sau mùa đông sẽ tiến hành võ cử ở kinh thành. Đây là tin tức cơ mật, cũng đừng truyền ra ngoài.”

Thật ra thì Tiểu Dương chỉ mơ hồ đề ra chuyện võ cử, Uyển Như kết hợp với trí nhớ của mình làm rõ cho ca ca.

“Thật sự?” Đầu tiên là Thôi Văn Khang nửa tin nửa ngờ, rồi sau đó thấy nàng nói rất chắc chắn, nhất thời sáng tỏ muội muội lấy tin tức từ Tiểu gia.

“Thật sự! Khảo hạch coi ngựa bắn cung, bộ xạ, cử tạ, sức nặng và thương, mở rộng điều kiện cho người có tài nghệ đặc biệt.” Thôi Uyển Như gật đầu, tiếp tục kể ra, “Sau khi thi đậu còn có Binh Bộ ra mặt tuyển chọn, cần thi thử trình bày và phân tích con đường dùng binh, cuối cùng tuyển ra lương tài tới thi đình* do Thiên gia tự chủ trì.” (*kỳ thi cuối cùng ở cung điện do nhà vua chủ trì)

“Vậy huynh còn phải đi đọc một lượt 《Tôn Tử》, 《Ngô Tử》, 《Lục Thao》, 《Tam Lược》, 《Tur Mã pháp》? Còn có cái gì nữa nhĩ?” Thôi Văn Khang im lặng thờ dài, cảm khái nói, “Hình như, võ cử cũng không đơn giản như thi Tiến sĩ.”

“Lần đầu tiên tuyển chọn võ cử chắc hẳn sẽ không quá khó khăn, trước khi ca ca có tâm đi thi thử thì phải rèn luyện tốt những gì cần thi trong võ cử đã.” Thôi Uyển Như nhẹ nhàng cười một tiếng, cho Thôi Văn Khang vô hạn khích lệ.

Nghe hẳn trực tiếp báo ra một chuỗi tên binh thư, nàng cũng biết đã đủ để chứng minh ca ca khi đang suy nghĩ làm cầm quân huân vệ cũng đã lưu tâm, kiếp trước hẳn chán nản nhiều năm, có lẽ là do tiền đồ vô vọng nên trầm luân.

“Thi võ, phải có một tiêu chuẩn khảo hạch, làm thế nào để tính cấp bậc thi đạt? Ví dụ như, cưỡi ngựa bắn cung, bộ xạ cần mấy mũi tên?” Thôi Văn Khang muốn rõ ràng hơn để xem rốt cuộc mình có thể ôm hi vọng hay không.

Uyển Như còn chưa kịp trả lời, khoe mắt liếc thấy Thôi Uyển Lan đang đi về phía bên này, không khỏi hừ lạnh: phi, thật là âm hồn bất tán!

Nàng khẽ nghiêng người dùng ống tay áo lớn chặn lại tầm mắt đối phương, lặng lẽ rút ra một quyển sách nhỏ nhét vào trong ngực Thôi Văn Khang, dặn dò: “Tất cả tiêu chuẩn ở nơi này, có được không dễ, trông mong ca ca quý trọng.” Bán nhan sắc mới lấy được đây này, tất nhiên vô cùng trân quý.

“Tỷ tỷ, nghe nói tam lang đã chờ ở cổng trong rồi, muội muội tới tiễn tỷ.” Trước đó Thôi Uyển Lan bị giáo huấn nhưng vẫn không cam lòng, còn muốn lại tìm cơ hội trông thấy tỷ phu tuần lăng kia.

Nghe lời này, đến Thôi Văn Khang cũng muốn nhỏ nước bọt, “tam lang”, gọi thân thiết như vậy? Thân là em vợ người không biết tránh dị nghị à?

“Đã đi rồi hả? Ca ca cũng tiễn muội.” Thôi Văn Khang dẫn Uyển Như song song chạy ra ngoài, trực tiếp đẩy Thôi Uyển Lan ra sau lưng.

Ai ngờ tiểu cô nương này da mặt dày chạy về phía trước hai bước, gắt gao khoác lên cánh tay tỷ tỷ, giống như keo dán không cách nào bỏ ra được, Thôi Văn Khang tức giận đến mức dưng râu trợn mắt nhưng lại không tiện kéo ra dưới mắt mọi người. Uyển Như lại cười nhạt, bởi vì đi bên cạnh nên nàng đã thấy rõ váy màu hồng đào này cũng không hề tôn lên màu da của Thôi Uyển Lan, đặc biệt là đứng chung một chỗ với người vô cùng xinh đẹp là mình đây thì càng lộ vẻ da mặt ả đen. Hơn nữa, ngủ chung với Tiểu Dương Uyển Như cũng biết chút yêu thích của hắn, người này thích nhất để tay cọ xát ở ngực và hông, cổ tình tiểu tiện nhân này không có, hiển nhiên hai bên càng đối lập nhau.

“Hừ, biến khéo thành vụng. Ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, sẽ do chính tay người đánh võ nó.” Uyển Như nhìn về phía muội muội, trong lòng cười khê.

Đồng thời bên kia, khi Tiểu Thập Tam đang cùng với lang quân nhà mình đợi tam nương tử, không nhịn được nói thầm: “Khó trách ba đứa con của Thôi tướng công không nổi danh, nghe nói, trường hợp quan trọng cũng rất hiếm thấy hắn và gia đình cùng tham gia.”

“Nhạc phụ của ta, khi nào thì cho phép người đàm tiếu?” Tiểu Dương chấp tay sau lưng liếc hắn một cái, dọa đối phương lập tức ngậm miệng, sau lại chậm rãi hỏi: “Tiểu Cúc, Tiểu Dong truyền lời ra rồi?”

“Dạ, Tiểu Cúc nói nàng nhìn thấy--” Tiểu Thập Nhị gật đầu trả lời, đang muốn kể nội dung mình nghe được cho tam lang, lại thấy chủ mẫu của mình, huynh trưởng và muội muội làm bạn đi tới chỗ này, hắn vội vàng ngậm miệng đứng cúi đầu, cặp mắt không dám nâng lên.

Tiểu Dương nghiêng người vừa nhìn, chỉ thấy hai tỷ muội chiều cao tương tự kết bạn đi tới, hai người đồng thời nhìn về hắn, trên mặt đều mang theo nụ cười, tỷ tỷ mặt trái xoan cười đến kín kẽ dịu dàng, muội muội mặt trứng ngỗng nở nụ cười có chút ngạo khí.

Vị dịu dàng kia mặc áo choàng màu trắng quần dài lộ ra tay áo rộng thêu chỉ hồng, tôn lên dáng người có lẽ có lờm hiển rõ ung dung hoa quý; một người còn lại mặc quần dài màu hồng đào đáng yêu, đáng tiếc mặt của nàng có chút đen, ngực cũng thật sự quá nhỏ, cả người và y phục có hơi chút không tương xứng.

Cách nhau khoảng mười bước ngăn ngui, Tiểu Dương đã liên tục so sánh hai người một phen, sau đó âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Lúc trước hắn bị ngạo khí trong mắt Thôi Uyển Lan hấp dẫn, nếu nói thật thì bề ngoài da trắng ngực lớn như Uyển Như hợp khẩu vị hơn, thông qua mấy ngày nay chung đụng hẳn càng một lòng hướng về không dứt.

Tiểu Dương trực tiếp bỏ qua ánh mắt một khắc cũng không rời của Thôi Uyển Lan, chỉ cùng hàn huyên đôi câu với Đại Cữu Ca tới tiễn khách, ngay vào buổi chiều hai phu thê rời khỏi Thôi gia. Tiểu Dương đỡ ả thê lên xe ngựa, chính hắn vẫn cưỡi ngựa đi theo canh chừng.

Lợi dụng lúc này không vô ích, Tiểu Thập Nhị vội vàng báo cáo tin tức do Tiểu Cúc, Tiểu Dong truyền từ bên trong ra cho lang quân, thậm chí còn rất sống động kể lại tình hình giao chiến của Thôi Uyển Như với kẻ mẫu và muội muội thế nào.

Lúc đầu khi hắn nghe cũng thiếu chút nữa cười đến ôm bụng, chưa từng nghĩ tới, sau khi Tiểu Dương nghe xong trên mặt lại không có một chút xú nộ cười, hắn chỉ vì thê tử của mình mà lòng chua xót, uất ức thay nàng.

Dòng chính nữ của huyện chủ Bình Nhạc quận vương đã đáng thương đến nỗi phải đích thân mở miệng đòi đồ cưới của mẹ ruột từ kẻ mẫu, không chỉ yêu cầu đến cầu xin cũng không được ---- thẳng đến khi rời đi, Trương thị cũng không nhà ra. ㄟ(ㄟˊ ㄟˋ)ㄟ(ㄟˊ ㄟˋ)ㄟ(ㄟˊ ㄟˋ)ㄟ(ㄟˊ ㄟˋ)ㄟ(ㄟˊ ㄟˋ)

Còn tám bé mất mẹ, lúc xuất giá là một cuộc giao dịch, đồ cưới không có, phu quân thiếu chút nữa chết ở đêm động phòng, phụ thân không được việc, ca ca ruột không nên thân, kẻ mẫu vẫn còn ở dóm ngõ nam nhân của nàng.

Tiểu Dương tức giận, không khỏi ní non tự nói: “Khó trách, khó trách thỉnh thoảng nàng sẽ có vẻ có chút tham tiền, khó trách nàng chủ động ghénh hợp ta hàng đêm đòi lấy, khó trách trong lòng nàng dường như cất giấu vô hạn buồn khổ.”

Gặp phải nhiều chuyện như vậy, nếu như nhược yếu đuối, nói không chừng đã sớm tự treo cổ tự vẫn rồi! Nghĩ như vậy hần thuận thế quay đầu lại nhìn, đúng lúc thấy Uyển Như đang vén rèm nhìn hần.

Ánh mắt đen láy mang theo chút nghi ngờ nhìn hần, bộ dạng điềm đạm đáng yêu này lập tức chạm vào trái tim Tiểu Dương, làm hần không khỏi thê: nhất định phải yêu mềm thê tử, đừng để cho nàng chịu uất ức dù một chút.

“Đây không phải là đường về nhà?” Uyển Như khẽ cau mày ngược nhìn phu quân trên lưng ngựa .

“Là về nhà, một chỗ khác.” Sau khi Tiểu Dương giải thích xong trực tiếp tung người xuống ngựa, chỉ vào một chỗ trạch viện ven đường cười nói: “Chính là chỗ này.”

“Hả?” Uyển Như sững sờ, quay đầu nhìn lại lại thấy tứ lang đã ghénh đón tại cửa rồi!

“Đoạn thời gian sau này nàng và tứ lang sẽ ở chỗ này, phân trong ngoài viện.” Tiểu Dương vừa dẫn Uyển Như vào cửa, vừa giải thích, “Đây cũng thuộc tòa nhà của Tiểu gia -- không tính là phá hỏng quy củ.”

“Nhưng vì sao chứ?” Uyển Như vừa đi vừa quay đầu lại nhìn quanh, đúng lúc thấy người làm Tiểu gia đang khuôn từng rương vào trong viện. Mới đầu lúc lên đường nàng tưởng rằng đó là đồ lại mặt, không ngờ Tiểu Dương chỉ đang mượn có “dọn nhà”?

Hơn nữa, cái gọi là “nàng và tứ lang sẽ ở chỗ này”, vậy thân là phu quân người sẽ đi chỗ nào?

Uyển Như ở trong nghi ngờ đột nhiên nhớ lại lúc thấy “Cự Mã Thương” chường ngại vật trên đường, lại nghĩ tới con trai của Tiểu gia ra khỏi thành cũng bị kiểm tra, nhất thời tỉnh hồn lại kinh hô: “Có phải sắp chiến tranh rồi không?!”

“Ừ, các nàng phải đợi ở nơi an toàn.” Tiểu Dương gọn gàng dứt khoát gật đầu đáp, hần không ngờ tới thế từ lại nhanh nhạy hơn cả cha ruột, nếu là người thông minh vậy thì không cần che giấu, dù sao bí mật này cũng không đối gạt được.

“Tại sao thiếp và tứ lang có thể ở chung trong tòa nhà này?” Uyển Như trực tiếp chỉ vào Tiểu Tứ lang đưa ra ý kiến phản đối, bái đường cũng là cậu ta thay thế rồi vào lúc này ở chung một chỗ không sợ người ta dị nghị sao? Trong kinh rất nhiều nam tử thế gia mười ba tuổi đều có thị cơ rồi!

Cho dù là giờ phút này cảm thấy không sao cả, ngộ nhớ mấy năm tiếp theo gặp người xúi giục lời chuyện cũ ra thì sao?

“Trong thời kỳ đặc biệt cũng đừng quá để ý lễ nghi phiền phức.” Tiểu Dương nhẹ nhàng vuốt ve mặt của Uyển Như, khuyên nhủ, “Thứ quan trọng nhất cũng dời qua rồi, nàng và đệ đệ phải trông nhà cho kỹ.”

“Thiếp không muốn, đệ ấy giữ nhà, thiếp và chàng cùng trở về phủ tướng quân. Tân hôn cả tháng chúng ta cũng không thể tách ra.” Uyển Như không thể thay đổi trả lời như vậy.

Nàng vừa mới thề son sắt với muội muội nói muốn cùng phu quân đồng cam cộng khổ, sao có thể dễ mặc hần trở về chém giết chính mình tránh ở nơi an toàn được?

Cần phải biết, càng thời khắc nguy hiểm tình cảm càng vững chắc, Uyển Như cũng không muốn bỏ qua cơ hội tốt này. Nàng là người biết quý đạo lịch sử, tuy hiểu biết không rõ, nhưng cũng nhớ lần Tây Nhung quấy nhiễu này cũng không phải là một đại chiến sống chết.

Không ngờ rằng, kiếp trước Tiểu Dương cũng không bị người đánh vỡ đầu, hần cũng không dễ như trở bàn tay vùng thương chính xác đâm chết một quý tộc Tây Nhung. Quý đạo lịch sử, có thể hoàn toàn không thay đổi ư?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chạy gấp trong đêm lần nữa

Uyển Như vì suy nghĩ có được niềm vui lớn cho tương lai, không lay động được suy nghĩ hồi tưởng phủ của Tiểu Dương thì lập tức nói lý do thứ hai: mới tân hôn mà đã chia phòng chẳng lẽ không thể đồng cam cộng khổ.

Lần này đến phiên Tiểu Dương nhức đầu, bắt buộc đi đi tới bên nàng nói nhỏ: “Ta đi về cũng không biết có thời gian về nhà nằm nghỉ ngơi trên giường hay không, chiến sự quan trọng hơn ai còn để ý đến chuyện chia phòng hay không chia phòng?”

“Thiếp mặc kệ, dù sao thiếp không muốn cách chàng xa như vậy đã thế tin tức gì cũng không nghe được, thiếp sẽ lo lắng không biết chàng có khỏe hay

không cả ngày mất.” Uyển Như bỏ qua Tiểu Tử người đứng làm nền bên cạnh, trực tiếp đưa tay ôm lấy hông của Tiểu Dương, ngửa đầu nói: “Dẫn thiếp đi cùng nhé, có lẽ sẽ giúp được gì đó mà?”

“Ở lại chỗ này chăm sóc tứ lang xem như giúp đỡ rồi.” Tiểu Dương vẫn không đồng ý thỉnh cầu của Uyển Như, lấy đệ đệ làm cái cớ: “Tiểu tử này ở một mình rất không ổn.”

Thôi đi, đừng để ta chăm sóc cho tỷ ấy là tốt rồi, đằng này còn chăm sóc ta... ta cũng không phải chưa từng đến chiến trường mà cần người chăm sóc? Tiểu Minh liếc nhìn tam ca cậu, cất cao giọng nói: “Hai người từ từ mà tán gẫu, đệ đi trước thu dọn đồ đạc.”

“Không bằng để cho ca ca thiếp tới chăm sóc đệ ấy?” Uyển Như tự mình nói xong cũng ngượng ngùng cười một tiếng, có chút nhún nhó bỏ sung câu sau, “Tuy không có tài năng gì để trọng dụng, nhưng đâu gì có thể làm bạn. Đề thiếp trở về, có được hay không?”

Thấy Uyển Như đau khổ hi vọng, Tiểu Dương hơi động lòng.

Hắn biết phụ thân cố ý muốn cho mình tới nơi khác đi lịch lãm -- Ứng non rồi khỏi người thân che chở mới có thể chân chính giương cánh bay cao. Cũng như ý nghĩa sớm muộn gì Uyển Như cũng phải làm đương gia chủ mẫu ở vùng biên cương, rất có thể sẽ gặp phải tình huống phải mình xuất chinh nàg ở lại một mình không có một người bạn bên cạnh.

Không bằng, lần này coi như làm thử luôn? Ít nhất trong nhà còn có mẹ có thể mang theo nàg.

Tiểu Dương nghĩ như vậy trong lòng thì trên mặt lập tức buông lỏng, bị Uyển Như thấy được thì lắc lắc cánh tay hắn vui vẻ nói: “Chàng đồng ý rồi? Cảm ơn nha!”

“Cám ơn? Sau đó nàg đừng oán trách ta là tốt rồi.” Tiểu Dương cười khỏ một cái, trầm giọng làm ra quyết định, “Chờ dùng bữa ăn tối xong thì lập tức thay quần áo đi theo ta, tối nay lập tức chạy trốn về.”

“Hà? Gấp gấp như vậy?” Uyển Như nghe nói như thế nhất thời kinh hãi, xuất giá đi hai ngày một đêm, lại mất đi một ngày một đêm, hôm nay, hắn lại chuẩn bị đi nhanh 500 dặm trong một buổi tối! Có thể sao?

“Ừ, phải như thế.” Tiểu Dương kéo Uyển Như vào nhà, vừa cho người làm gọi đệ đệ tới dùng cơm, vừa cố gắng dùng giọng điệu đã bình ổn chậm rãi giải thích cho thể từ tại sao mình phải làm như vậy.

Giả thiết, nếu người Tây Nhung đã sớm có toan tính đánh cướp thì bên trong thành nhất định có thám tử nằm vùng, bọn họ chuẩn bị trong lúc gần kề tìm thời cơ thích hợp vượt biên, giống như lúc hắn hôn mê hoặc là lúc kết hôn, tất cả mọi người sẽ không phòng bị không kiểm tra, nhưng không biết sao người Tây Nhung không hề bắt lấy cơ hội kia.

Vì vậy, Tiểu Dương giống trống kua chiến mang theo tân nương tử lại mặt đó là một cơ hội, theo lẽ thường, hắn nên ở lại đến ngày kế mới lên đường về nhà, người Tây Nhung có thể mai phục ở dọc đường, khi tin dữ hắn tử trận truyền ra thì cùng công thành, nhất định có thể đánh trở tay không kịp.

“Dĩ nhiên, cũng không loại bỏ bọn họ liều mạng nghĩ lúc nào nên đánh thì đánh.” Tiểu Dương không thể làm gì buông tay nói: “Vì tránh đạo nghĩa có thể thua thiệt, chúng ta không thể xâm lược chỉ có thể bị động đề phòng, cho nên, mặc kệ như thế nào cũng phải trở về, cảnh nhanh càng tốt.”

“Vì sao phải mai phục chàng?” Uyển Như có chút nghi ngờ hỏi, mặc dù chỉ suy đoán nhưng phải dựa vào căn cứ chứ?

Tại sao? Bởi vì ta chết có lợi với bọn họ. Tiểu Dương không định nói lời này ra khỏi miệng, nhìn Tiểu Minh đang vui vẻ ăn cơm, cho cái ánh mắt nói: “Tứ lang, đệ tới nói cho tẩu tẩu biết.”

“Hà, hai năm gần đây cha đã từ từ buông tay để các ca ca độc lập lãnh binh, thường là đại ca làm chủ soái, nhị ca, tam ca hoặc là tiên phong hoặc tả hữu tướng.” Tiểu Minh lấy tay nhúng nước trà bên trong ly trà bên cạnh vẽ ra hình tam giác trên bàn “Năm trước nhị ca nhất thời gặp bất hạnh trên con đường khuếch trương mở rộng con đường buôn bán ở Tây Vực. Hiện tại chỉ còn lại tam ca, nếu tam ca cũng như thế. Vậy chỉ còn kết cục một cây chẳng chống vững nhà.”

“Một chi Tiểu gia quân lớn như thế, không thể nào không có tướng lĩnh khác?” Chỉ nhìn tuổi của Tiểu Dương Uyển Như cũng cảm thấy hắn không thể là chức vị tả hữu tướng, nghe thấy miêu tả của tứ lang nàg run lên, tiên phong, tiên phong mở đường, chính là vọt tới phía trước xâm nhập vào trận của địch! Không thể, ngàn vạn đừng là hắn.

“Phó tướng cũng là tướng, huyết mạch Tiểu gia mỏng manh, chúng ta là con nối dòng dòng chính duy nhất.” Tiểu Dương cười nhạt một tiếng vì Uyển Như tiến hành giúp đỡ nói rõ: “Trừ tác dụng thực tế bên ngoài còn có ý nghĩa tượng trưng.”

Nói khó nghe điếm, cho dù là giả bộ đánh đám hay đi theo một vòng, cũng có thể đưa đến ổn định lòng quân, tác dụng khích lệ sĩ khí, hơn nữa, được cha huấn luyện từ nhỏ nên giờ bọn họ cũng kiêu dũng thiện chiến.

“Thì ra là như vậy.” Uyển Như thở dài gật đầu một cái, con người lúc còn sống, đâu có khả năng chỉ lấy mà không có bỏ ra? Công tử Hầu phủ cũng phải dùng chính máu của mình liều mạng để giành lấy công danh.

Có lẽ, Tiểu Dương bảo nàg thay y phục nhất định là vì dễ dàng hoạt động? Vạn nhất gặp đến phục kích cản trở cũng không thể bị vướng víu, tay áo rộng quần dài hay áo khoác gì đó tuyệt đối là không thể mặc, mỗi lần bị níu lại chạy cũng không được.

Uyển Như vừa ăn bữa ăn tối vừa suy nghĩ vấn đề, không nhận được lại hỏi: “Tây Nhung, rốt cuộc là địa phương như thế nào?”

“Đồng cỏ rét căm căm, xuân có bão cát, sa mạc núi tuyết rất nhiều, không ít địa phương vừa hoang sơ lại vừa lạnh không thích hợp người sinh sống.” Tiểu Dương dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Nhưng mà, nơi đây tài nguyên khoáng sản phong phú, muối, than đá, chì, kim loại cần gì đều có cả.” Nhà hán lấy được không ít đồ tốt từ chỗ Tây Nhung.

“Thiếp biết rõ, còn có lông chồn, lộc nhung, Tuyết Liên.” Những thứ đồ này Uyển Như đều dùng qua, tất nhiên biết xuất xứ.

“Còn có Thanh Hải Câu, nổi danh chiến mã nhất đẳng.” Điểm chú ý của hai phu thê không giống nhau, đồ nói lên cũng hơi có chút khác biệt, Tiểu Dương thì nói đến sức vật liên quan đến bản thân: “Loài ngựa này mặc dù tính tình hung dữ không dễ chế ngự, lại cao lớn khỏe mạnh vô cùng có thể sức, ngày đi ngàn dặm không nói chơi.”

“Nếu khoáng sản phong phú, vì sao bọn họ thiếu hụt đến nỗi phải đi xâm lược? Bù đắp nhau không phải tốt hơn sao? Thiếp nghĩ, chỗ chúng ta có tơ lụa, lá trà, nông cụ. vv Cũng là đồ bọn họ cần thiết mà?” Uyển Như rất nghi ngờ nhũn nhũn, nhớ tới nhị ca mà Tiểu Lang nói đã bất hạnh hy sinh trên con đường mở rộng buôn bán, nói cách khác, Tây Nhung không muốn trao đổi với nhau?

“Có bộ lạc nguyện ý, có bộ lạc không muốn.” Tiểu Dương khách khí nói, đệ đệ hán lại đồng thời phát ra một tiếng cười khinh thường.

“Vừa giành lấy được cần gì phải phí đồ đi đổi?” Tiểu Minh ăn thịt nướng liên tục, dùng một loại giọng điệu hết sức khinh bỉ căm giận nói: “Phải đánh cho bọn họ biết đau, mới có thể dâng hoàng lại.”

“Khụ khụ.” Tiểu Dương không muốn nói những đề tài máu tanh ở trước mặt Uyển Như, giả bộ háng giọng cắt đứt oán trách của đệ đệ, thấy nàng dùng com thì lập tức đổi đề tài: “Như Nương, đừng ăn quá nhiều, nước canh cũng đừng ăn.”

“Hả?” Uyển Như kỳ quái ngẩng đầu nhìn về phu quân, vì sao chứ?

“Cưỡi ngựa bay nhanh lắt lư gay gắt ta sợ nàng không quen, trên đường đi lại gian nan dù thế nào ta cũng không dừng lại, nàng suy nghĩ kỹ càng, bây giờ hối hận vẫn còn kịp.” Tiểu Dương giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng ái thê, nói thật, người hối hận là hán -- không nên đồng ý mang Uyển Như theo, hai ngày trước nàng mới gặp ghềnh đi theo mình học cưỡi ngựa bắn cung, làm sao có thể chịu đựng được đi đường suốt đêm?

“Này, vậy lên đường đi, đừng kéo dài thời gian nữa.” Trên mặt Uyển Như cứng lại, lại không nói lời nói bỏ cuộc nửa đường, bỏ đũa xuống đi đằng sau phong ngủ.

Y phục là Tiểu Dương sai người chuẩn bị, Uyển Như tưởng rằng thay y phục là đổi y phục tay ngắn để dễ dàng hoạt động, kết quả lại là Hồ phục Tây Vực.

Tay áo bó sát, quần hoa văn đường kẻ, giày da, trừ vòng ngọc trên tay ra thì không mang bất kỳ đồ trang sức nào, trong hai kiếp của nàng đây là lần đầu tiên mặc bộ y phục không ra thể thống gì này, chỉ cảm thấy cả người cũng không được tự nhiên. Dù biết tương lai sẽ từ từ vui vẻ mặc Hồ phục, nàng cũng không quen là người đầu tiên ăn mặc thế này.

Khi Uyển Như không được tự nhiên đi tới cửa xem xét, nhất thời không có bất kỳ cảm tưởng gì với trang phục của mình, chỉ sững sờ nhìn Tiểu Dương, bởi vì, hán đã mặc áo giáp!

Áo giáp trước ngực chia làm chừng hai mảnh, do phiến giáp hình tròn sáng bóng che ở trước ngực, áo giáp ở ngực và ở lưng được nối liền nhau, bên cạnh còn có miếng lót vai đầu thú khí phách mười phần, dưới đai lưng là lớp vải phủ qua đầu gối, toàn thân tầng tầng lớp lớp phiến giáp chồng đan xen lên nhau, lóe ra ánh sáng chói mắt lộng lẫy.

Tiểu Dương cầm trong tay thương lưỡi câu đứng nghiêm ở cửa ra vào, vốn bình thường đã cao lớn uy phong lúc này đây hán càng uy phong, binh khí phụ trợ, có vẻ cực kỳ uy vũ, khiếp người.

“Đi, tứ lang trông nhà thật kỹ đấy.” Hán phủ thêm một cái áo khoác màu đen thật dài rồi xoay người lên ngựa, một tay nâng Uyển Như đang có chút ngây ngẩn đặt ở trước người mình, dùng áo choàng bọc lại, mang theo ba thân vệ, mấy con tuần mã biến mất ở trong màn đêm.

“Thiếp còn chưa --” Còn chưa nói cho tứ lang về hai thị tỳ Kim Châu, Ngân Châu của thiếp đều tay chân vụng về (thích động tay động chân), đừng để bọn họ tới gần.

Uyển Như muốn nói chuyện, vừa mới há mồm đã hít phải một ngụm khí lạnh, chỉ đành phải thành thật tựa vào trong ngực Tiểu Dương ngồi im, umh, lồng ngực này không có chút ấm áp thoải mái nào, áo giáp lạnh lẽo còn rất cần người.

Nàng khẽ bĩu môi, lộ ra khuôn bộ đau khổ lại không dám lên tiếng, bởi vì Tiểu Dương đã sớm giao phó chờ sau khi lên đường thì dù có cầu xin hán cũng không dừng lại, cho dù là muốn ỏi vậy thì ỏi trên người, không sao.

Lời nói rất bá đạo không nhận tình người, nhưng Uyển Như không chút nào cảm thấy khó chịu hoặc uất ức, đại trượng phu làm việc phải lấy được bỏ được, cái nhìn đại cục quan trọng nhất, nàng đã là gánh nặng chẳng lẽ còn bảo người ta nâng lòng bàn tay hầu hạ?

Cũng chỉ lắt lư một chút mà thôi, Uyển Như cũng không thể không chịu đựng được đau khổ đi lên đường ban đêm, ngay từ mười năm trước nàng đã làm qua một chuyện giống vậy, đều là tiền đồ chưa biết thậm chí hình như lần này hung hiểm hơn, nhưng khi ở chung một chỗ với Tạ Tuấn Dật nàng đặc biệt tâm hoảng ý loạn, nhưng lần này lại an tâm.

Giống như, chỉ cần có Tiểu Dương đầu đội trời chân đạp đất này làm bạn bên cạnh là có thể mọi sự không lo.

Đoạn đường này, bọn họ đều đi rất thuận lợi, không hề gặp phải phức kích trong tưởng tượng, trong đó chỉ có hai lần đổi ngựa, đón nhận ba lượt người của mình kiểm tra, sau đó một đường chạy như điên cho đến dưới thành.

Giờ phút này, sắc trời dần sáng, đã loáng thoáng thấy được ánh sáng màu cam lúc mặt trời mọc.

Khi bọn họ chỉ còn cần xuyên qua rừng cây nhỏ trước mắt này rồi lại lướt qua một vùng đất phẳng, là có thể thuận lợi đi tới cửa thành thì thân vệ đi trước một bước dò đường lại đột nhiên phát hiện khác thường, một tiếng thê lương vang lên nhất thời phá vỡ yên tĩnh sáng sớm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bối cảnh Tây Nhung

Nghe được tiếng cảnh báo trái tim Uyển Như căng thẳng, không tự chủ được ôm sát hông của Tiểu Dương, mà hần không nói hai lời kéo dây cương lập tức mang theo hai người khác tiến vào con đường nhỏ bên hông rừng cây.

Khoảnh khắc đó, thân vệ dò đường kia cũng theo sát tới, sắc mặt như thường nhưng cánh tay thì mang theo loang lổ vết máu.

“Có bao nhiêu người?” Tiểu Dương giục ngựa bay nhanh, cũng không quay đầu lại hỏi.

“Hơn trăm.” Người tới trầm giọng trả lời, lại bổ sung nói: “Giống như là tiên phong tinh nhuệ, đã theo kịp rồi.”

“Tốt! Lần này sẽ cho bọn họ có đi không về -- dẫn vào trong trận!” Tiểu Dương vừa dứt lời lập tức đưa một tay lấy trường thương, đồng thời kéo dây cương trở về đường chính, còn dặn dò, “Như Nương, bên trái hông ta có một chiếc còi đồng, nang lập tức lấy ra dùng sức thổi hai ngắn một dài.”

“Hả? Ồ!” Vốn hai tay của Uyển Như đã vòng ở ngang hông Tiểu Dương, vừa nghe hần nói như vậy vội vàng ngăn chặn hoảng sợ trong lòng, lục lọi một lát sau khê run nhét chiếc còi vào trong miệng.

Nàng ra sức thổi, lại không nghe được bất kỳ âm thanh gì, đang muốn lấy chiếc còi ra hỏi Tiểu Dương, lại nghe hần phân phó nói: “Tiếp tục, lặp lại thổi hơn mười lần, tiết tấu hai ngắn một dài đừng thổi sai.”

Hần vừa dứt lời, Uyển Như đã nhìn đến mấy đầu mũi tên lóe ánh sáng lạnh bay lướt qua thân thể hai người “Vèo, vèo” hai tiếng sau đó cắm vào mặt đất, thậm chí nàng còn nghe được sau lưng Tiểu Dương truyền đến tiếng kim loại bắn va chạm vào nhau.

Là mưa tên bắn tới trên áo giáp rồi?! Nhất thời Uyển Như nhớ lại con mèo báo đâm đĩa máu bị Tiểu Dương ghim trên thân cây, không khỏi run rẩy, thiếu chút nữa nàng bị dọa sợ đến nuốt chiếc còi vào bụng luôn.

Khó trách bọn hần đều mặc áo giáp nặng nề không tiện kia, chính là vì đề phòng tình huống như thế này?

Uyển Như bị sợ đến mặt mày đều xanh tái, nhưng vẫn y theo Tiểu Dương phân phó ước chừng thổi gần hai mươi lần – có lẽ, tiếng còi là vì thông báo tướng sĩ trong thành, bây giờ đã là tình cảnh một trận tử chiến, dù nàng sợ đến khóc cũng vô ích, không bằng kiên cường giúp một tay kiểm chút cơ hội thắng.

Sau khi nàng run rẩy bỏ chiếc còi về chỗ đai lưng của Tiểu Dương, vừa ngẩng đầu, phát hiện rõ ràng ngay phía trước mình là một hàng chướng ngại vật “cự mã thương” màu trắng sáng trên đường! Giờ phút này, đầu ngọn thương sắc bén cách đầu ngựa chạy nhanh của bọn họ chưa tới mười mét.

“A --” Rốt cuộc Uyển Như không nhịn được hét chói tai chữ vẫn dấu ở trong cổ họng.

Đúng lúc này, Tiểu Dương đột nhiên mở dây cương bên trái ra, thân vệ đi sau lưng nhoáng một cái rồi khỏi con đường chính, lại chọt tiến vào bên cạnh đường hẹp quanh co.

Truy binh theo sát phía sau bọn họ nhưng không còn vận tốt như vậy, Uyển Như trở mắt nhìn bốn gã Tây Nhung cách gần nhất không kịp tránh vọt tới trên “cự mã thương”.

Con ngựa bị trường thương đâm nhiều nhất vào phát ra rên rỉ y hệt gào thét, kỵ sĩ thứ nhất bởi vì tốc độ quá nhanh, sau khi ngựa bị đâm gã trực tiếp lăn ra ngoài, một cú lăn đã gãy mất cổ.

Tuy ba gã phía sau đã phát hiện nhưng không kịp quay ngựa, hoặc đụng phải cự mã thương hoặc va chạm vào nhau, cũng đều nhao nhao ngã ngựa.

Ngay sau đó trong bụi cây lập tức nhảy ra bộ binh mặc áo giáp trong tay cầm tấm thuẫn và đại đao, bọn họ phân công chính xác hoặc chém đuôi ngựa

hoặc chém người, một cái nháy mắt đã diệt được người ngựa rồi trốn vào bụi cỏ.

Truy binh còn lại là đi theo đám người Tiểu Dương quẹo vào đường hẹp quanh co, không lâu lắm, bọn họ đã bị chia hai lối mỗi đội dẫn dụ một đội ngũ rồi tản ra ở trong rừng cây.

Khi đi ngang qua một chỗ bụi cỏ bằng phẳng thì Tiểu Dương và thân vệ đột nhiên kéo dây cương mệnh cưỡi ngựa nhảy vọt qua, đám người kia không biết rõ đường vẫn chạy về phía trước.

Uyển Như vẫn ôm chặt Tiểu Dương ánh mắt nhìn về phía sau, đang có chút cảm thấy không giải thích được, lại đột nhiên phát hiện trong bụi cỏ thoáng qua ánh sáng.

“Chông sắt, chường ngại vật trên đường.” Đường như Tiểu Dương nhận thấy được nghi ngờ của nàng, thuận miệng đáp.

Lúc này Uyển Như mới cẩn thận nhìn lên, thì ra là một ít chông lớn cỡ bàn tay mang theo gai nhọn sắt thép, bốn cái chông sắt dài mấy tấc phát ra ánh sáng, phía trên từng cái đều nhọn hoắc, chỉ trong giây lát nàng đã nghe được từ sau lưng truyền đến tiếng kêu la không rõ, còn có tiếng quát mắng.

Trong lúc đang dần dần đi xa, Uyển Như lại thấy được bóng dáng của áo giáp bộ binh, lần này bọn họ dùng không phải khoát đao mà là búa cẳng dài, vừa chém đuôi ngựa vừa nện búa lên ngực người.

Là muốn làm cho người ta gãy xương, đao chém người mặc áo giáp Tây Nhung, dù không thể giết định nhưng có thể dùng búa thì không chết cũng phải gãy xương tàn phế.

Uyển Như đang suy nghĩ, đột nhiên có một người Tây Nhung cưỡi Hắc Kỳ chen vào từ phía bên phải, vung đao chém tới đây, Tiểu Dương vội vàng giơ cánh tay đỡ lấy, chỉ nghe vang lên tiếng “keng keng”, trên tay hắn đã xuất hiện nhiều lỗ.

Người Tây Nhung không chậm trễ chút nào vung đao chém tiếp, lại không so được tốc độ nhanh của Tiểu Dương, chỉ thấy tay phải hắn dùng trường thương đâm vào khe hở áo giáp đối phương, kéo người khỏi ngựa từ phía sau, sau đó cũng không cần đâm tiếp nữa chỉ kéo nhanh một đoạn đường người nọ đã không lên tiếng nữa.

Chỉ là ở trong quá trình kéo túm, tiếng kêu gào đứt quãng của đối phương vẫn đánh thẳng vào hai lỗ tai Uyển Như.

Ở nơi nguy cấp sống chết trước mặt này. Không phải tình cảnh người chết chính là ta sống, nàng không có thời gian cũng không có biện pháp đi đánh giá hành động của Tiểu Dương tàn nhẫn hay không tàn nhẫn, chỉ là khi nghe tiếng kêu gào này, làm Uyển Như cảm thấy rất là nhút nhát.

Đây không còn là một câu “kiêu dũng thiện chiến, liên tục lập kỳ công” mà mọi người vẫn nói trong lúc rảnh rỗi ở nội viện, mà là thật sự cảm nhận được lực sát thương của Tiểu Dương, cũng sáng tỏ hẳn tự lấy thân mình làm mỗi như địch vào trận.

Vô số mưa tên gào thét ngay tại bên tai, đao nhọn của quân giặc sẽ chém tới trước người, hẳn cứ như vậy mang theo mình mạo hiểm mười phần nguy hiểm xuyên qua ở trong rừng cây, dựa vào trí nhớ và trận do Tiểu Húc bày ra, từng chút từng chút đánh tan sức mạnh của kẻ địch.

Chờ bọn hắn xuyên qua rừng cây lại lướt qua chiến hào chạy về phía cửa thành thì phía trước là vùng đất bằng phẳng, phía sau là người Tây Nhung thương vong thảm trọng đã bị giết đồ mất, bọn họ còn đủ ba mươi người, nhưng mỗi người đều là tinh anh sống sót trước sát trận phía trước.

Trên tường thành, các cung thủ xếp thành một hàng mắt nhìn xuống phía dưới, gần trăm cung tên đồng thời mở ra, chỉ đợi một tiếng quát to “bắn!” của Tiểu Húc, nhất thời mũi tên như mưa, như châu châu.

Đám người Tiểu Dương ở trước cửa thành kéo ngựa xoay người lại, lẳng lặng nhìn truy binh sau lưng bị đám thành con nhím, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa đã bị phục kích, nếu bọn họ sớm bước vào rừng cây vây quanh họ trước một bước, vậy thì thật sự là chấp cánh cũng khó trốn.

Núp ở trong ngực Tiểu Dương, Thôi Uyển Như thấy tất cả ở trong mắt, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chạy ở trên trán -- đây chính là chiến tranh, đây mới là chiến tranh!

Rốt cuộc nàng đã hiểu rõ cái gì là chảy máu thành sông, xác người nằm xuống khắp nơi; rốt cuộc biết “đồng cam cộng khổ” chính mình tuyên bố đến tội cùng là khổ như thế nào; đồng thời cũng mơ hồ sáng tỏ gắng nặng thân là “thê tử nhà tướng” sẽ gánh vác là như thế nào.

Phu nhân Tướng quân, quả nhiên không phải công việc nhẹ nhõm, không có năng lực chịu đựng nhất định sợ rằng chỉ nhìn cũng đã hồng mắt, đây là nghiệp chướng kiếp trước của ta, sao không thể may mắn gả cho người thoải mái chứ? Aizz, vẫn là câu nói kia, ký lai chi tắc an chi mà. (Ký lai chi, tắc an chi: Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó)

Chờ toàn bộ kẻ địch đền tội thì cửa thành mở ra, chậm rãi giục ngựa đi về phía trước, Tiểu Dương giành thời gian hỏi tình hình của ái thê: “Nàng còn tốt đó chứ?”

“Không tốt lắm” Uyển Như chịu đựng kích động muốn khóc một trận, mím miệng trả lời: “Sợ rằng, chân nhũn ra không có cách nào xuống đất rồi.”

“A, không có việc gì, ta ôm nàng.” Tiểu Dương gãi gãi đầu, có chút không tự tại lúng túng cười một tiếng. “Ta là nói, nàng xem những thứ này, có khó chịu hay không?” Sợ sẽ khóc to, nín hờn cũng không hay.

“Khó chịu. Nghĩ tới một bài thơ.” Uyển Như gật đầu một cái, tiếp tục méo miệng, “Phong hòa nhiên bất tức, chinh chiến vô dĩ thi. Đã chiến cách đầu từ, bại mã hào minh hướng thiên bi. Trước kia đọc thơ này không hiểu ý nghĩa, hoặc là nói không có cách nào khắc sâu lĩnh ngộ nó, hiện tại, đã hiểu.” Ta đây là đang dùng sinh mạng tới học thơ, thật bi tráng. (Bài thơ được trích từ “Chiến Thành Nam” của Lý Bạch.)

Thơ? Tiểu Dương tiếp tục vò đầu, nghĩ thầm có phải suy nghĩ của thê tử mình có chút không giống với người bình thường hay không? So với 【ngu ngốc】? Vượt qua một đám [thi (xác người)] nàng lại nghĩ đến [thi (thơ)]! Đây là “nữ tử thế gia bụng đầy thi thư” ư? (thi thư: kinh thi và thư kinh)

Mặc kệ như thế nào, mấy ngày gần đây phải chú ý chăm sóc mới được, có người phản ứng chậm nửa nhịp, Uyển Như này, aizz, nói không chừng đợi buổi tối sẽ gặp ác mộng sợ đến nửa chết nửa sống.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tiếng đàn biên tái (chốt hiểm yếu vùng biên cương)

Sau khi Tiểu Dương mang theo Uyển Như đi vào cửa thành thì theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên tháp cao bên cạnh thành đã dấy lên khói báo động, ngoài ba mươi dặm ở phong hỏa đài trên dốc Sơn Linh cũng bắt đầu dâng lên khói đặc cuộn cuộn, khói thẳng tụt lên cao gió thổi không tán.

Mà bên trong thành là một mảnh nghiêm trang, ít đi người bán hàng rong, người đi đường, chỉ còn binh lính, hiển nhiên khi bọn họ lên đường lại mặt Tiểu Húc cũng đã bắt đầu hạ lệnh vườn không nhà trống, sơ tán dân chúng.

“Chúng ta đang trở về phủ sao?” Uyển Như nhìn về đường phố tiêu điều, nghe rõ ràng tiếng vó ngựa, không nhận được than khổ, “Đây chính là, cuộc chiến bảo vệ tổ quốc.”

“Chỉ là mở màn mà thôi, khói báo động vừa lên là không dễ dập tắt đâu.” Tiểu Dương nhỏ giọng đáp lại, “Trước tiên ta đưa nàng về đã, chỉnh sửa một chút rồi phải đi doanh trại ngay. Như Nương, nàng đừng sợ, cũng chỉ là một bộ lạc Tây Nhung nho nhỏ mà thôi, không có việc gì.”

“Ừ.” Uyển Như cố gắng điều chỉnh về mặt kéo ra một nụ cười trong còn khó coi hơn cả khóc, sau đó cảm thấy may mắn khi mình ngồi ở trước ngựa Tiểu Dương, hẳn không nhìn thấy vẻ mặt.

Nàng sẽ không tin loại an ủi không chút ý nghĩa này đâu, binh cũng đã đến dưới thành rồi còn có thể không có việc gì sao? Aizz, nghĩ thông một chút thôi, dù sao mình đã chết qua một lần rồi, sống được lâu hay sống ngắn ngủi cũng không thua thiệt.

Hai người cưỡi một con ngựa cứ như vậy mà lặng lẽ đi trên ngã tư đường. Thịnh thoảng sẽ có tướng sĩ từ bên cạnh bọn họ đi nhanh qua, gió lạnh cuộn cuộn thổi bay lá khô, tiếng binh khí áo giáp va chạm nhau, thịnh thoảng ngựa hí lên, thêm một phần cảm giác khắc nghiệt.

Khoảnh khắc Tiểu Dương ôm Uyển Như khẽ run vào phòng, cũng không hỏi nàng rốt cuộc là bị sợ đến chân mềm nhũn hay là bởi vì cưỡi ngựa thời gian dài nên thân thể chịu đựng không được, chỉ gọi người lấy nước nóng tới tắm rửa cho Uyển Như.

Sau đó hẳn lại tận lực dùng giọng nói ôn hòa nhất, nói: “Nghỉ ngơi trước rồi ăn một chút gì đó, ta có việc cùng thương lượng với đại ca, sau đó trở về sẽ bồi nàng.”

“Được, chàng bận việc thì không cần lo lắng cho thiếp.” Uyển Như nở nụ cười khẽ, đợi sau khi rời đi lại thở dài một tiếng, cả người cũng ngồi phịch ở trong bồn tắm.

Mấy canh giờ ngắn ngủi này, nàng có thể nói là đồng thời bị kích thích trên tinh thần và cả thân thể, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, mệt và bấp bùi cũng như đang trong lác lư bị sát thương, ngâm nước nóng càng thêm cảm thấy đau rát.

Uyển Như thật lòng cho rằng lúc trước mình không choáng váng ở trên lưng ngựa của Tiểu Dương đã coi như biểu hiện tương đối khá, không cản trở, cũng đã hoàn thành bốn phần vì dân vì nước như phụ quân mình.

Vì vậy, nàng rất thân nhiên cảm thấy: nếu ta ăn xong sau đó nằm trên giường ngủ, nghỉ ngơi, dưỡng thần, cũng đừng oán trách ta không đợi chàng trở lại nói chuyện.

Uyển Như vừa nghĩ tới, vừa mặc y phục đi phòng ngoài dùng cơm, nô tỳ phù tướng quân rất có ánh mắt không đưa thịt lên để ăn, chỉ mang tới chút thức ăn khai vị, cháo và bánh nướng, nàng cố nén kích động ghé tòm ăn vào vừa no bụng vừa ấm.

Sau đó, Uyển Như xoay người lại bọc lấy chăn nằm trên giường, cố hết sức loại bỏ thảm kịch trên chiến trường ra khỏi đầu chìm vào giấc ngủ, ai có thể nghĩ, càng không muốn lại càng nhớ đến cảnh tượng kia, càng không có biện pháp loại bỏ hình ảnh máu tanh kia.

Trần trọc trở mình rất lâu sau, nàng vừa không ngủ được lại đợi không được Tiểu Dương trở lại, chỉ đành phải thở dài đứng lên dạo bước đi tới phòng ngoài, ở trong lò đốt huân hương bên cạnh bàn để cầm cổ kia đốt hương rất thơm, hương liệu này rất là kim quý, có hiệu quả tập trung tư tưởng tĩnh tâm suy nghĩ, trị khí trệ buồn bực trong lòng, giờ phút này đốt hương này khảy đàn là tốt nhất.

Sau khi nhẹ nhàng nhất mép váy ngồi xuống, Uyển Như giờ tay lên khảy nhẹ dây cung điều chỉnh thử, nhất thời, tiếng đàn thanh trong chậm rãi vang lên trong phòng, là “Lôi Công Cầm” như thế đủ để lưu danh thiên của Thục mà nàng lấy ra từ trong kho của Tiểu Dương, nhìn ngọc quý vương bụi mà lòng chua xót.

Đường tỳ nhà đại bá không thua kém quyền cầm phổ này, đối phương xem như bảo bối đến nỗi ngay cả chạm thử cũng không được.

Trong khoảnh khắc trầm tư, Uyển Như chậm rãi giờ cánh tay, tay trái trầm bổng, tay phải bồi hồi, khảy theo như hồi ức, bất tri bất giác đã khảy bài “Tiêu Tương Thủy Vân” chưa từng nghiên cứu qua trước đó.

Khúc đàn này là đại sự Quách Sở chiết phái đàn cổ tiền triều ngắm nhìn từ phía xa mà sáng tác nên, năm đó tình thế Bắc Địch (dân tộc thiểu số phương Bắc) đang xâm nhập phía nam, cục diện chính trị rung chuyển, mưa gió tung bay, cho nên Quách Sở thẳng thắn thật lòng dùng khúc đàn này biểu đạt sự đau lòng của mình với đất nước đã không còn trọn vẹn, cảm khái với thời thế hỗn loạn, cùng với ca ngợi và mong ước với sông núi quốc gia đẹp đẽ.

Có lẽ là bởi vì mới chạy trốn quân giặc đuổi giết, và lại nhìn nguyên nhân tâm tình tướng sĩ thủ thành kích động, Uyển Như không chỉ đàn khúc này theo bản năng, mà tiếng đàn đánh ra còn rất âm vang, cảm giác hùng hậu, trầm bổng du dương hơi cứng cáp kiên cố, phong cách cổ xưa to lớn khí thế.

Khi nàng đánh xong khúc làm gió mưa kích động dâng trào này, ở bên trong dư âm khẽ run kia, Uyển Như không khỏi ngáy ngẩn.

Chỉ hai ngày, không ngờ phong cách đánh đàn của mình cũng thay đổi? Ý nghĩa của khúc này có thể dễ dàng bộc lộ trong lòng hơn hành động cử chỉ nào.

Nàng còn nhớ rõ mình dù là đời trước hay mấy ngày trước đây, lúc khảy đều là lưu loát trơn tru nhẵn nhụi, chú trọng kéo dài nhẹ nhàng khảy dây đàn, phong cách khảy đàn có thể nói là nhẹ nhàng triền miên, hôm nay, trong lúc khảy bộc lộ rõ ý tình khiết, thuần khiết, một khúc《Tiêu Tương Thủy Vân》ấn chứa thâm ý ở sâu bên trong, kết hợp cương nhu, cảm giác ý vị kéo dài.

Trời ạ, không ngờ thay đổi rồi, phát triển từ trên hướng cảm kỹ của kiểu nữ trong khuê các! Vừa kinh ngạc vừa vui mừng Uyển Như không khỏi giờ tay lên bưng kín mặt của mình, rồi sau đó đột nhiên giũ cột tựa như cười một tiếng.

“Đang cười gì thế?” Tiểu Dương nhắc chân đi tới từ ngoài cửa, vừa hỏi vừa tháo giáp.

Uyển Như vội đứng dậy giúp một tay, đồng thời cười đáp: “Lúc học đàn thiếp từng bị người đánh giá là luôn hướng tới lấy khoe khoang để lấy lòng mọi người, ít đi yên tĩnh, yên ổn nhàn hạ, trung hòa, sau đó trong lúc vô tình nghe một văn sĩ có chút danh tiếng khảy《Lưu Thủ》, nhất thời giật nẩy mình, hôm nay xem ra chẳng qua cũng chỉ như vậy, có lẽ là do nguyên nhân hần từng du lịch thắng cảnh nổi tiếng nên tâm mắt mở rộng hơn thiếp mà thôi.”

Chuyện đánh đàn cần thay đổi, thấy đều chưa thấy qua làm sao có thể trút xuống tình cảm? Khúc《Tiêu Tương Thủy Vân》bộc phát của mình không phải cũng rất thật sao!

Tiểu Dương khoác vai bảo kéo Uyển Như đang ngồi bên cạnh cầm án về phía sau, đột nhiên hỏi: “Nàng nói là Tạ Tuấn Dật ư?”

Ba chữ này bật ra khỏi miệng hần, đối với Thôi Uyển Như mà nói không thua gì sấm sét đánh giữa trời quang, mặc dù đời này nàng không bỏ trốn cùng Tạ biểu ca, nhưng vẫn chột dạ -- trên đường xuất giá người này thiếu chút nữa đi vào phòng lúc đêm khuya!

“Sao vậy, sao lại nghĩ đến hần?” Uyển Như hơi lúng túng nhìn về phía phu quân mình, không dám không giấu, nếu thật sự trốn tránh ánh mắt của hần chẳng phải càng lộ vẻ giấu đầu lòi đuôi, vốn không có liên quan gì cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy là có gì đó.

“Nàng luôn ở trong khuê phòng trừ hần ta ra còn thấy được mấy văn sĩ hơi có chút danh tiếng?” Tiểu Dương nhìn nàng với ánh mắt biết rõ còn hỏi, lại tiếp tục ném ra một câu hù chết người. “Lại nói tiếp, nhạc phụ đề hần ta ở trong nhà khó mà không nghĩ tới ý kết thân của hai nhà.”

“A! Sao thiếp lại không biết? Theo lẽ bình thường đều nói nữ tử từ nhà cô gả vào nhà cậu thì ngược lại cũng không thể nào thích hợp.” Lần này Uyển Như thật sự như ngồi trên đống lửa rồi, sao lại nói đến chuyện kết thân rồi!

Kết thân, có sao? Đời trước cho dù mình và Tạ Tuấn Dật ở cùng một chỗ cũng không thể thành kết cục đã định kia, thiếp chưa tính là thành thân.

“Cũng có vô cùng đề ý. Trần Lưu Tạ thị, cửa phiệt sĩ tộc này gần mấy chục năm nay có thể nói là cành lá rậm rạp công tích hơi nhiều, mà nhà các nàng trừ Thôi Tương Chi ra thì thế hệ con cháu sau đó cũng không có ai đặc biệt xuất sắc, Thôi Văn Viễn ngược lại không tệ đáng tiếc còn bé không biết tiền đồ tương lai như thế nào, Tạ Tuấn Dật thì đã có chút danh tiếng, mặc dù không có phụ thân nhưng dù sao của cải phong phú, thúc bá đều là quan cao.” Tiểu Dương nhẹ nhàng bóp ngón tay Uyển Như chơi một lát, lại cười nói: “Có thể thấy được, hai nhà Thôi – Tạ kết thân đối với nhạc phụ mà nói là có ích mà không có hại. Thật may, ta vượt lên xuống tay trước.”

Vừa nghe hần nói như vậy, Uyển Như nhất thời hiểu rồi, một mắt mẹ một mắt phụ thật ra thì rất xứng đôi, Thôi Uyển Lan cha mẹ song toàn còn cần treo giá.

Nếu không phải Tiểu Dương chặn ngang một gạch, nói không chừng chuyện sẽ thật sự phát triển như vậy, nói cách khác nhân duyên hai người này thật ra thì đều có chút liên quan đến ta, chỉ là Tiểu Dương mới chính là hoa đào, đời trước trời xui đất khiến đời này cuối cùng tu thành chính quả?

Uyển Như có chút ngáy ngẩn nghĩ tới, lại bị Tiểu Dương cười giỡn đưa tay ra gỡ sau đầu nàng, rồi sau đó hần lại nói thật: “Tạ Tuấn Dật kia tôn sùng phong độ danh sĩ Ngụy Tấn, lại đối từ không câu chấp không kèm chế thành phóng đảng hoang phí, ngày ta và nàng thành thân đại ca từng mệnh cho Hồ

Cơ thử dò xét, lại thấy tâm tư hần không tinh khiết không chỉ có tuyệt không phải lương phối thậm chí không chịu nổi trách nhiệm nặng nề. Như Nương, ta đây không có ý nói hần không phải --”

“Thiếp hiểu, chàng xem, không phải ta đã biết trước đây mình sùng bái nhầm người rồi sao.” Uyển Như không đợi Tiểu Dương nói rõ đã giơ tay lên nhẹ nhàng che môi của hần lại, người này, có lẽ là sợ mình bị chiến sự biên quan dọa sợ đến đứng núi này trông núi nọ, lúc này mới có ý nhắc tới Tạ Tuấn Dật chứ gì?

Họ Tạ kia không dính một chút nho nhã của người có học thức, sao có thể so sánh với phu quân của mình? Đám người Tiểu Dương mới chân chính là hần tử được sùng bái nhất vì Đại Tề ta rơi đầu chảy máu!

Nghĩ tới đây, Uyển Như không khỏi khẽ động trong lòng, đề nghị: “Thiếp khảy cho chàng nghe một khúc nhé?”

“Được, còn chưa từng nghe nàng đàn.” Tiểu Dương gật đầu một cái, có chút hăng hái ngồi thẳng người, thấy lúc nói chuyện giọng nói của ái thiếp cũng mềm mại vô cùng, nếu hát chắc hẳn động lòng người, nói thật, cổ cầm gì đó thật ra hần hoàn toàn không hiểu cũng không bình tĩnh nghe.

Ai ngờ, Uyển Như giơ tay lên khảy đàn, nàng muốn hát Hạo Nhiên Cầm Ca không phải cùng nhậu nhẹt dịu dàng cười khê.

Trước khi khảy, nàng dùng “âm rời rạc” tấu lên khúc mạnh mẽ, hùng hậu, rồi sau đó lại lấy “kiên cố”, rung chuyển thay đổi “nhấn âm”, nổi lên khoảnh khắc mới chậm rãi mở miệng, dùng làn điệu ngâm xướng bên trong du dương lộ ra ý nặng nề hát: “Nộ phát trùng quan, bằng lan xử, tiêu tiêu vũ hiết. Sĩ vọng nhân, ngưỡng thiên trường khiêu, tráng hoài kích liệt.”

Khúc hát vừa vang lên, Tiểu Dương sùng sốt hoàn toàn không hiểu đàn cũng biết nàng đang hát cái gì, đây là bài “Tĩnh Trung Từ (Hết lòng trung thành)” làm lòng người hăng hái của danh tướng tiền triều!

“Tam thập công danh trần dữ thổ, bát thiên lý lộ vân hòa nguyệt. Mạc đẳng nhân, bạch liễu thiếu niên đầu, không bi thiết!” Tiểu Dương theo lời hát của Uyển Như ở trong lòng yên lặng nhớ tới lời khí thế hào hùng kia, chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy phần nộ.

Uyển Như trầm ngâm tĩnh khí nhớ lại kinh nghiệm lúc trước, quân giặc thô bạo hèn hạ, hoảng sợ luống cuống của nàng, câu quát khí thế “cho bọn họ có đi không có về” của Tiểu Dương, mấy lần đánh giáp lá cà ở trong rừng. Từng cảnh tượng ấy toàn bộ hóa thành kích động ở giữa các ngón ta để nàng đánh đàn, ở trong phủ tướng quân ôm cột nhà không nghĩ.

Nếu Tiểu gia bị tập kích binh bại thì như thế nào? Nhất định là nước mất nhà tan, máu nhuộm sông núi! Còn chờ cái gì đây? Lập tức phải phản khởi chống lại, nếu không sẽ như tiền triều, quân thần bị bắt giương sơn mất hết, vô cùng thê lương!

Uy vũ bất khuất, bất khuất, trung trinh yêu nước cũng không phải là nói suông, phải lấy ra hành động -- mặc giáp xuất chinh, chống đỡ quân giặc, bắt đầu kể từ hôm nay!

Tiểu Dương đang cảm thấy khái, đã nghe thấy ở ngoài cửa có giọng nói to rõ hùng hồn hát theo tiếng đàn: “. Giá trường xa, đập phá hạ lan sơn khuyết. Tráng chí cơ xan hồ lỗ nhục, tiểu đạm hát âm hung nô huyết. Đãi tòng đầu, thu thập cự sơn hà, triều thiên khuyết!”

Giọng hát to rõ như chuông đồng, nhất thời vượt trên giọng hát dịu dàng của Uyển Như, càng lộ vẻ sức mạnh anh hùng khí khái của sông núi này, lẫn lộn nhưng thẳng thắn lay động lòng con người.

Hai người ngẩng đầu nhìn lên, là đại ca Tiểu Húc đứng ngược ánh sáng ở cửa mở miệng, hần bị vàng sáng chụp lấy như Thần, đột nhiên sau đó nói một câu trước sau không thống nhất: “Tam lang, cho huynh mượn đệ muội một chút.”

“Hả?” Tiểu Dương và Uyển Như đồng thời sững sờ, đại ca đang muốn làm cái gì?

Tác giả có lời muốn nói: 《Tiêu Tương Thủy Vân》 là một tên trong cổ cầm, vì Nam Tống nổi tiếng trình diễn cổ cầm, nhạc sĩ, người sáng lập ra chiết phái cổ cầm Quách Miện (tự Sở Vọng). Lúc đó đúng lúc gặp quân Nguyên xâm nhập phía nam, người Nam Tống yên phận thống trị ở góc, Quách Sở chờ thuyền qua hai nước Tiêu Tương, nhìn về nơi xa hơi nước chạy nhanh, Cửu Nghi Sơn vì hơi nước che mất, không khỏi liên tưởng đến thực lực quốc gia nguy an lúc ấy, tình hình không thấy mặt trời, cảm xúc phập phồng lên xuống nên dâng trào đánh ra tiếng đàn, mượn khúc Thủy Quang Vân Ảnh này giải bày uất ức, nhớ nhung.

Khúc cổ cầm 《Tĩnh Trung Từ》 vì Vương Thiện Sở đời Thanh sáng tác, từ tức Nhạc Phi 《Mãn Giang Hồng? Nộ phí trùng quan》

Nộ phát trùng quan, bằng lan xử, tiêu tiêu vũ hiết. Sĩ vọng nhân, ngưỡng thiên trường khiêu, tráng hoài kích liệt. Tam thập công danh trần dữ thổ, bát thiên lý lộ vân hòa nguyệt. Mạc đẳng nhân, bạch liễu thiếu niên đầu, không bi thiết.

Tĩnh kang sĩ, do vị tuyết, thần tử hận, hà thi diệt. Giá trường xa, đập phá hạ lan sơn khuyết. Tráng chí cơ xan hồ lỗ nhục, tiểu đạm hát âm hung nô huyết. Đãi tòng đầu, thu thập cự sơn hà, triều thiên khuyết.

Năm 1936, cổ cầm đại sư Trương Tử Khiêm tiên sinh ở trong bản《Trì tâm trai cầm phổ》đưa ra nghiên cứu bản phổ lời của《Tĩnh Trung Từ》, do Phiên Bá Viêm hát thử, năm 1939 tại “Nay ngu cầm xã” ở Thượng Hải lần đầu công diễn với Phổ Đông ở lễ đường Đồng Hương Hội, trong vận động kháng Nhật cứu quốc vận động thanh thoát hát vang lên bài《Tĩnh Trung Từ》này.

Mặc kệ như thế nào, mấy ngày gần đây phải chú ý chăm sóc mới được, có người phản ứng chậm nửa nhịp, Uyển Như này, aizz, nói không chừng đợi buổi tối sẽ gặp ác mộng sợ đến nửa chết nửa sống.

Chương 21: Tiễn phu quân xuất chinh

Lúc Tiểu Húc đi ngang qua cửa viện đệ đệ thật ra thì chỉ muốn nhắc nhở một tiếng, bảo đệ đệ đừng ngủ quá sâu, buổi chiều phải đi trong doanh tham dự tế cờ, tuyên thệ trước khi xuất quân, trong lúc vô tình lại nghe được Uyển Như lầu khúc chí khí xông thẳng tới trời cao, tức giận sòng núi kia. Vì vậy, hấn nhất thời sinh ra chủ ý.

Sau khi thương lượng với đệ đệ và đệ muội, tất cả mọi người đều đồng ý sắp xếp kia, lúc này Tiểu Húc mới sai bước rời đi.

“Nghỉ ngơi đi, giày vò cả đêm cũng mệt mỏi rồi.” Tiểu Dương kéo tay Uyển Như dẫn nàng đi vào phía trong phòng, cõng dây lưng muốn đi ngủ.

Vốn hấn cũng không định làm chuyện dư thừa, buổi chiều sẽ phải xuất chinh nên phải dưỡng đủ tinh thần, nhưng khi ôm Uyển Như đi đến trên giường nằm lại phát hiện thân thể nàng cứng ngắc, nơi khe hông mơ hồ có vết thương, mới chợt hiểu ra -- nương tử yêu điệu thể gia chưa bao giờ trải qua tập kích bất ngờ, sợ là quá khản trương nên cả người mới cứng ngắc như thế?

“Nằm sấp, ta giúp nàng mát xa gân cốt.” Tiểu Dương nói xong liền đứng dậy lấy một hộp dược cao không mùi màu đen, lấy một miếng lớn tán ra trong bàn tay, sau đó để Uyển Như nằm ở trên giường hẹp, sau đó xoa xoa ở bả vai nàng, vẽ loạn lưng eo, khe hông.

“A.” Uyển Như không nhịn được cứng ngắc thân thể kẹp chặt hai chân, nhú mày giận thì thầm: “Thật mát!”

“Thả lỏng một chút.” Tiểu Dương nhẹ nhàng đánh một cái lên hông nàng, cười nói: “Sẽ lập tức nóng lên ngay thôi.”

“Ừm.” Uyển Như chỉ cảm thấy Tiểu Dương vừa dứt lời thì bên trên lưng eo mình đã bị hấn hung ác chà xát, bàn tay thô ráp dọc theo cột sống xoa bóp từ trên xuống dưới, một cảm giác đau nhức không rõ “xoẹt” một cái xông thẳng vào đầu khớp xương nàng, làm nàng nhất thời kinh hô, “Nhẹ, nhẹ một chút.”

“Muốn nhẹ hơn, như vậy ư?” Hấn cười cười, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt Uyển Như, đầu ngón tay từ trên eo nàng nhẹ nhàng xẹt qua lại từ đi vòng qua bắp đùi, cảm thụ xúc cảm trơn mềm đồng thời quấy nhiễu chọc cho thể từ cười “khanh khách” động lòng người.

Không đợi Uyển Như thở nổi, thể nhưng hấn lại ra đòn mạnh, vừa vuốt ve còn vừa nói năng hùng hồn: “Án huyết vị, nhẹ không có tác dụng, nàng phải chịu đựng.”

Một lát sau, cũng không biết là hiệu quả của dược cao nâng lên hay Tiểu Dương dùng thủ pháp đặc biệt, mới đầu Uyển Như còn cảm giác thân thể mình đau đớn như bị nghiền nát, sau đó cả người dần dần nóng lên, như nhũn ra thậm chí có chút cảm giác mơ hồ.

Dù sao cũng là cả đêm chưa ngủ lại bị kinh sợ hù dọa, đang trong quá trình cùng nhẹ giọng nói chuyện với Tiểu Dương, Uyển Như chỉ có cảm giác mí mắt mình càng ngày càng nặng, không lâu lắm đã thoải mái ngủ say sưa rồi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bên tai nàng dần dần truyền đến tiếng kim loại va chạm, lúc này mới chậm rãi tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn lên thấy Tiểu Dương đã mặc giáp chuẩn bị đi doanh trại rồi.

“Tại sao không gọi thiếp?” Uyển Như vội vàng đứng dậy mặc quần áo, chuẩn bị tiễn hấn một đoạn.

“Như thế này còn muốn gặp, không vội, nàng ngủ thêm một lát nữa đi.” Tiểu Dương vừa mặc khôi giáp vừa nói, vừa dứt lời lại thấy Uyển Như khoác áo thường đi tới đây.

“Làm sao giống nhau được, như thế này chỉ có thể nhìn từ xa.” Nàng vừa nói vừa ôm lấy mũ giáp của phu quân, giờ cánh tay muốn vì hấn đeo lên.

Tiểu Dương vội vàng khuya chân xuống để giảm chênh lệch chiều cao giữa hai người, chờ thấy Uyển Như dịu dàng giúp mình buộc dây, rốt cuộc hấn không nhịn được hốc mắt nóng lên, rồi sau đó dụng giọng nói cực thấp nói: “Như Nương, nếu, nếu nàng không có thai ta lại không về được, nàng hãy tìm một người rồi gả đi.”

“Chàng đang nói bậy bạ gì đấy?!” Uyển Như đột nhiên ngẩng đầu trừng mắt nhìn Tiểu Dương, gương mặt khó có thể tin -- tại sao trước khi xuất chinh lại nói những lời không thuận lợi này?

“Thăm từ phía trước truyền đến chút tin tức.” Tiểu Dương giúp Uyển Như nhẹ nhàng sửa lại tóc, thở dài nói: “Không phải trước đêm chúng ta thành thân xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn sao? Ta hôn mê, mà con út được yêu thương nhất của thủ lĩnh bộ lạc Nhung Khẩu bị đâm mất mạng. Cho nên, bây giờ là cục diện đến chết không ngừng, không thể không dự tính đến chuyện xấu nhất.”

Được rồi, thật ra thì đâm chết người khác là bản thân Tiểu Dương, “Đến chết không ngừng” là chỉ hấn chết đối phương mới có thể từ bỏ ý đồ, ai bảo

trên lưỡi thương móc câu hồng anh đã mất kia của hắn có hai chữ “Tiểu Tam”.

“Không phải nói đôi phương là bởi vì bão tuyết mới chạy tới giết đồ sao? Làm sao lại.” Biến thành đến chết không ngừng rồi? Uyển Như nhíu mày hỏi: “Có phải dự đoán sai rồi hay không?”

“Loại kỵ binh du mục của Tây Nhung không có phương tiện vững chắc phá vỡ, am hiểu giành giết chiếm đoạt công thành thì kém cỏi. Bình thường, đứng là thấy lợi tức trước, gặp khó khăn sẽ bỏ qua.” Tiểu Dương không thể làm gì khác lắc đầu một cái. “Nhưng hôm nay, ba mươi người cũng có thể đuổi kịp tới dưới thành, đây không phải là nói bọn họ gan lớn mà là có người hạ lệnh treo giải thưởng số tiền lớn.”

Treo giải thưởng cái gì? Uyển Như cũng muốn hỏi đến cuối cùng, vừa mới mở miệng lại vội vàng ngưng lại, nhất thời buồn bã đầy mặt. Còn có thể treo giải thưởng gì nữa? Không có gì hơn cái đầu Tiểu tam lang hán cả.

“Đây chỉ là dự tính xấu nhất mà thôi, ta cũng sẽ làm tốt nhất chuẩn bị, cố gắng lớn nhất.” Tiểu Dương nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Uyển Như, vẻ mặt tự tin cười nói: “Đừng sợ, phu quân của nàng cũng không phải ăn chay mà lớn lên.”

Dứt lời, hắn đưa một tay ôm lấy eo nhỏ nhắn của kiều thể, vùi đầu hôn một nụ hôn thật sâu, gò má hai người kề nhau, môi lưỡi cọ sát lẫn nhau, đang lúc mót vào Uyển Như chỉ có cảm giác hồ hấp mình dồn dập cả người như nhũn ra.

Sau khi hôn xong, Tiểu Dương sửa sang lại khôi giáp bước nhanh rời đi, chỉ để lại một mình Uyển Như nhìn gương trang điểm. Nàng chậm rãi chia làm hai bên, dùng dây đen buộc thành vòng đứng thẳng cách hai bên đỉnh đầu, tự tay vì mình nhìn ý nghĩa về tương lai của hai búi tóc vọng tiền kế.

Rồi sau đó, nàng tỉ mỉ bôi phấn, vẽ lông mày, bôi đôi môi mọng nước đỏ mọng, lại cài sát lên búi tóc trăm cài mạ vàng, mắt châu ngọc sáng chói giữa hai búi tóc, tay áo ngắn đỏ mông nhẹ đung đưa, váy úp ngực vàng nhạt ngay ngắn, chân mang giày uyển ương, trong khuỷu tay khoác tơ lụa thêu chỉ lụa vàng ngũ sắc, lúc này mới mang theo một tỷ nữ thiếp thân của Tiểu gia nhẹ nhàng đi ra cửa.

“Nương tử.” Đến cửa hai người đồng bộ tuổi chừng mười lăm mười sáu đứng cúi đầu, khom người nói: “Tam Lang quân sai tiểu nhân đứng chờ ở cửa vì ngài dắt xe ngựa.”

“Được, làm phiền.” Ánh mắt Uyển Như thoáng nhìn qua bội đao và mũi tên trên lưng người kia, nhất thời hiểu dắt xe ngựa chỉ là bên ngoài, bọn họ cũng gánh vác chức vụ hộ vệ.

Uyển Như không khỏi nhíu chặt chân mày, thời chiến quả nhiên khác biệt, đến cả tỷ nữ Tiểu Đường giúp nàng ôm đàn cũng mặc nam trang mang đoàn đao, có lẽ mình cũng nên lấy một thanh tới phòng thân?

Sau khi đi được một đoạn, Uyển Như đột nhiên phát hiện đường càng ngày càng rộng rãi, công trình kiến trúc bên cạnh cũng càng ngày càng chỉnh tề, đều là cảnh tượng trước đây chưa từng thấy qua, không khỏi hỏi: “Chúng ta đang đi cửa thành? Sao lúc tới không phải là con đường này?”

Chân mày Tiểu Đường vừa nâng lên, cung kính đáp: “Có lẽ mấy lần trước đường nương tử đi đều là Đông Thành Môn, hiện tại chúng ta phải đi doanh trại bên cạnh Tây Thành Môn, Đông Môn thông vào bên trong, Tây Môn vừa ra là tới gần địa phận Tây Nhung.”

“Doanh trại là ở bên trong thành? Không phải là đóng quân cách ngoài thành vài dặm sao?” Uyển Như quả thật có chút ngạc nhiên với những chuyện như thế này, nàng cũng không muốn che giấu, hỏi rõ ràng dù sao cũng hơn chuyện tương lai không biết phải mạnh mẽ đi tìm phu quân ở chỗ nào.

“Nơi này là thành đóng quân phòng ngự Biên Phòng, có chút khác với thành thị hành chính Biên Châu.” Tiểu Đường chăm chú vì nàng giải thích, “Cư dân nơi đây vừa cấy cày vừa phòng thủ, trừ gia quyến, du thương bên ngoài đều là tướng sĩ xách đao liền có thể chinh chiến, kiến trúc thành lấy phong bế, phòng ngự là mấu chốt, bên ngoài là thành tường và bảo vệ thành, trại lính đóng bên trong thành, đã chiến thì mới ra khỏi thành.”

Được rồi, lúc này là phải ra khỏi thành đã chiến? Cũng không thể đợi đến khi binh kẻ địch đến dưới thành chèn ép không ra được.

Một lát sau, hai người được hộ vệ nhận lệnh của Tiểu Húc dẫn Uyển Như leo lên tường đài, lại che chở nàng leo lên sáu tầng thành lầu cao nguy nga, Uyển Như tự mình leo tường một lần lại đứng lại nhìn xuống, mới phát hiện cái gọi là thành tường cũng không phải là thật nhỏ hẹp như trên một cảnh cửa như nàng nghĩ.

Chiều rộng của tường đài nơi này có thể cho xe ngựa chạy nhanh, bốn góc thành tường có chòi gác rất cao, thành lầu cũng đặc biệt rộng rãi cao lớn.

“Cao một chút dễ dàng nhìn xuống quan sát mô hình trận địa từ trên cao hơn, điều tra tình hình địch.” Tiểu Thập vì nàng giải thích, lại chỉ vào hai tầng lầu nhỏ thỉnh thoảng xuất hiện trên tường thành nói: “Những thứ kia là địch lầu, dùng để bắn tên ngăn địch hoặc chăm sóc tướng sĩ.”

“Sao thành tường có tam trọng?” Uyển Như nhìn cảnh tượng dưới cổng thành hỏi.

“Dưới chân chúng ta chính là thành tường chân chính, hình nửa vòng tròn bên ngoài một vòng gọi là Ứng Thành, tác dụng tăng cường phòng ngự, tường thấp phía ngoài nửa gọi là đề ngựa tường, nó giới hạn giữa thành tường và chiến hào, có tác dụng sắp xếp chiến sĩ nằm vùng làm giám sát phòng ngự.” Tiểu Thập Nhất đang nói lại thấy tam nương tử xoay người đi về phía thành lầu kia, vội vàng đưa tay cản lại khuyên can nói: “Bên kia có binh doanh ngấm từ xa, không phải là tướng lĩnh không thể đi tới.”

“Được, ta không đi.” Uyển Như gật đầu một cái, lại trở về tầng một điều chỉnh thứ dây đàn vì sau đó trình diễn mà chuẩn bị.

Đồng thời đó, nơi binh doanh đã Tế Tự xong đang do Tiểu lão tướng quân làm lời tuyên thệ trước khi xuất chinh, rồi sau đó mệnh bốn vạn đại quân chinh

trang xuất chinh, ra lệnh cho trưởng tử Tiểu Húc làm chủ tướng trung quân, dưới trước có mười tám ngàn người đóng giữ thành thị, mệnh lệnh cho tướng lĩnh Bàng Khôn dòng chính của Tiểu gia, tất cả dẫn một vạn quân tới vùng ven bọc đánh quân địch, con trai thứ ba Tiểu Dương dẫn hai ngàn kỵ binh dẫn đầu đi ra khỏi thành nghênh địch.

Khi Tiểu Dương mặc toàn thân khôi giáp chói mắt cưỡi ngựa lãnh binh đi về phía cửa thành thì Uyển Như đang nhìn trận sắp xếp bên lan can trung tâm thành lầu mắt hôn, đôi tay không kiềm chế nổi có chút phát run, lần đầu tiên nàng đứng ở nơi cao như vậy, lần đầu tiên phải đánh đàn cho hơn ngàn người nghe, lần đầu tiên phải trở mặt nhìn phu quân mình xuất chinh huyết chiến.

Trong lúc bất chợt, một Tướng quân mặc giáp trắng bước nhanh về phía trước, phát tay áo choàng đỏ hồng bay lên nắm lên một chùy đánh vang trận trống, tiếng trống âm âm từ nhẹ tới nặng, từ chậm đến dồn dập, trải qua vòm nước khuếch đại âm thanh truyền xa vài dặm, từng trận từng tiếng đánh thẳng lòng người, đến Uyển Như cũng cảm giác nhịp tim mình theo tiếng trống càng ngày càng gấp rút, có thể nói là nhiệt huyết dâng trào.

Khoảnh khắc ấy, trận trống nghỉ một chút, tướng quân mặc giáp bạc cao giọng hét hát: “Chúng tướng sĩ nghe lệnh, địch ta đứng ở thế đối lập, một khi Nhung Khẩu loạn Trung Nguyên, nhà hũy người thân mất trẻ con khóc, nếu ta không chiến tặc há chịu nghỉ ngơi! Nếu ta không chiến quốc gia tiếp tục chìm vào cảnh đau khổ, nhà ai cùng tồn? Dân ai cùng sinh?”

Nghe hán vừa mở miệng, Uyển Như mới giật mình nhìn người đưa lưng về phía mình kích trống lại là đại ca Tiểu Húc! Rồi sau đó, hán xoay người vung tay lên, bảo đệ muội tiến lên đây đứng ở bên người mình, nhanh chóng giúp nàng gài tốt cổ cầm, về mặt nghiêm trang nhỏ giọng nói: “Hát đi, tiền tam lang đoạn đường.”

“Vâng.” Uyển Như nhẹ nhàng gật đầu khảy dây đàn, nhìn phu quân đang lãnh binh ở dưới cổng thành đi qua Ứng Thành, dùng tiếng đàn khẽ run bắt đầu ngâm xướng 《Tinh Trung Từ》lần nữa, “. Sĩ vọng nhân, ngưỡng thiên tường khiếu, tráng hoài kích liệt... Đãi tông đầu, thu thập cự sơn hà, triều ~ thiên khuyết!”

Binh lính thủ thành, tướng sĩ trong lúc hành quân đột nhiên nghe được tiếng hát du dương này cũng có chút kinh ngạc, đầu tiên là có chút cảm thấy không giải thích được, chờ sau khi nghe rõ lời nàng hát thì tâm tình lại bắt đầu dần dần kích động, đường đường là nam nhi bảy thước ai chưa từng nghĩ tới chuyện huyết chiến nơi sa trường, kiến công lập nghiệp?

Có người thậm chí len lén nhìn thành lầu, chỉ thấy bên cạnh chủ tướng đứng một tiểu nương tử động lòng người mặc y phục xinh đẹp, chải song hoàn búi tóc đáng yêu, cảm giác u mê ngây thơ.

Ca khúc kia đã ca xong, Tam Lang quân đã lướt qua Ứng Thành dừng bước nhìn lại, thoáng chốc, tiểu nương tử và hán vừa đứng lúc bốn mắt nhìn nhau, mặc dù chưa từng nói chuyện với nhau nhưng Uyển Như cũng có thể cảm thấy trong tâm mắt cực nóng này ẩn chứa thâm tình nồng đậm, lúc này mọi người cũng hoàn toàn tỉnh ngộ -- thì ra là tam nương tử hát vì tiền đưa phu quân!

Khi hai người đang yên lặng nhìn nhau, Uyển Như chỉ cảm thấy mỗi một ánh mắt của Tiểu Dương rơi vào trên người mình đều ấm áp, quyến luyến tràn đầy như thế, bất tri bất giác chớp mũi nàng chợt chưa xót, hai hàng nước mắt trong suốt ngay sau đó từ trong mắt chậm rãi chảy xuống.

Cho dù sau khi sống lại, Uyển Như từng thế sẽ không động tình với nam nhân, sẽ không tin tưởng lời ngon tiếng ngọt của đối phương, giờ phút này, cũng không kiềm chế nổi trái tim phập phồng, tình cảm là chuyện rất khó kiềm chế, trong ngực như có một cái gì đó không rõ đang sắp lao nhanh ra.

Mà Tiểu Dương nhìn từ xa thấy nàng rơi lệ thì khẽ hơi nhếch môi, tay phải nắm quyền nổi cả gân xanh, rồi sau đó, hán đột nhiên giương trường thương trong tay lên, chỉ về phía ái thể đồng thời cao giọng: “Như Nương, đừng khóc, đừng buồn! Khí khái nam nhân tự lấy lưng, cho dù hy sinh cũng cười chấp nhận!”

Dứt lời, hán không khỏi lộ ra một nụ cười vô cùng rực rỡ, cùng một thân khôi giáp giao nhau, sau giữa trưa giữa ánh nắng rạng rỡ phát sáng.

Sau đó, Tiểu Dương thẳng người nhìn về phía hai ngàn quân sĩ sau lưng, học ca ca tuyên thệ trước khi xuất quân, trùng mắt vung cánh tay hô to: “Chúng tướng sĩ đừng quên sĩ nhục, đừng sợ gian khổ, chúng tướng sĩ ta cùng đồng lòng đồng tâm, thề trung thành! Nhưng hôm nay mạnh mẽ chấn động, liều mạng mang bốn vạn anh hùng hào kiệt gan dạ, ngàn dặm một đường chém Nhung Khẩu! Nghe lệnh ----- Xua đuổi Nhung Khẩu, bảo vệ non sông nước ta!”

Chúng tướng sĩ ngay sau đó giờ cao Trường Dao, cùng kêu lên gầm lên: “Đuổi Nhung Khẩu, bảo vệ non sông nước ta!”

Động tác của bọn họ rất đều, ánh đao lạnh lùng chói mắt, tiếng la đình tai nhức óc, xông thẳng lên trời! Cho đến khi bọn họ đi mất, một tiếng kia hình như còn quanh quẩn ở bên tai Uyển Như.

Nàng biết, mình lại động tình một lần nữa, không chỉ vì từng hành động của Tiểu Dương, cũng bởi vì tình cảnh này không có người có trái tim lạnh.

Khi Uyển Như giờ tay áo che mặt lau lệ thì nàng cũng nhận không được cảm giác chua xót trong lòng nữa, nước mắt như bị cắt đứt rơi xuống từ từ thấm ướt váy.

Tiểu Húc đứng ở bên cạnh thấy đệ muội che giấu tiếng ngen ngào tí mỉa phân tích rất lâu, chỉ mơ hồ nghe được một câu nỉ non nói nhỏ: “Tam lang, thiếp chờ chàng trở lại. Bất cứ lúc nào, cho dù chỗ nào. Thiếp sẽ chờ chàng.”

Tác giả có lời muốn nói: cổ đại thì không có thiết bị khuếch đại âm thanh, thông qua chum đựng nước chôn ở hai bên cái bàn là có thể đưa đến tác dụng khuếch đại âm thanh.

Trong truyền thuyết Tây Thi am hiểu ca múa, Ngô Vương từng sai người đào một hồ đất rộng dưới một đầu hành lang dài của Ngự Hoa Viên, sau đó bỏ vào rất nhiều vạc lớn, mỗi khi nàng ở trên dặm chân thì dưới chân sẽ phát ra tiếng vang có tiết tấu, vũ điệu Tây Thi nhảy được gọi là “Điệu nhảy vang kịch”, mà đường hành lang kia mệnh danh là “Hành lang vang kịch”.

Cấu trúc thành tường: xây dựng có cửa thành, thành lầu, tường đài, chòi gác, địch lầu, công sự trên mặt thành (còn gọi là lỗ châu mai, trên tường thành hiện lên khoảng tường có hình răng cưa, là để nhân viên chiến đấu nhìn tình hình địch, xạ kích lúc kẻ địch tới dùng để bảo vệ mình).

Ứng thành là ở ngoài cửa thành (cũng có trường hợp đặc biệt ở trong cửa thành) xây dựng hình nửa vòng tròn hoặc hình vuông che cửa thành nhỏ. Hai bên ứng thành và thành tường là cùng một chỗ, sắp đặt lầu quan sát, cửa áp, công sự trên mặt thành chờ thiết kế phòng ngự. Bình thường cửa thành Ứng thành và chỗ bảo vệ cửa thành không nằm trên một đường, để ngửa nhóm vũ khí chùy (gậy, dùi) công thành.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Mẹ con thổ lộ tâm tình

Thấy Uyển Như lộ vẻ xúc động, thương cảm như vậy, Tiểu Húc vẫn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lúc trước hắn từng thảo luận với tam lang vấn đề đệ muội có ý định không tình khiết hay không.

Hôm lại mặt, Tiểu Húc chính mắt thấy được đệ muội mặc hoa phục tay áo rộng, chải lấy búi tóc cao vút cài trâm hoa, tính tuyến châu ngọc toàn thân quý khí, hôm nay, nàng không trang điểm, kiểu tóc đến y phục cũng để lộ ra một loại xinh đẹp, cảm giác dịu dàng, đẹp đến động lòng người làm cho kẻ nhìn không khỏi sinh lòng thương tiếc.

Nữ tử như vậy sao có thể không có tâm cơ? Hiện tại xem ra, cho dù trong bụng nàng che giấu nhiều chuyện đó cũng là bởi vì hoàn cảnh nhà mẹ không tốt tạo nên, cũng sẽ không sẽ không làm gì trở ngại cho Tiểu gia cả.

Tướng phủ thế gia, phụ tử không thân cận, kẻ nẫu không hiền, đệ muội như hổ sói, tình cảnh như vậy nếu cũng có thể tạo nên đóa hoa thuần lương thì cũng chỉ là ngu ngốc mà thôi, Tiểu Húc chỉ có thể đi hoài nghi huynh muội bọn họ đến cuối cùng là người tài về ngoài đàn độn, hay vốn là ngu độn chỉ vì vận khí tốt đến nghịch thiên mới nửa đời không lo.

Hôm nay chuyện này xong, đại ca thích chăm lo mù quáng cuối cùng có thể đưa ra nhận định, đệ muội Thôi Như Nương là một người biết tính toán, và lại nhân phẩm không tệ cũng có tình có nghĩa, xứng với đệ đệ.

Dù sao cũng là đã gả cho người rồi, ý định đều sẽ vây quanh phu quân, đệ đệ vừa khắp nơi săn sóc nàng sẽ không kim nổi, tất nhiên nàng cũng sẽ bảnh bệ đi, chỉ mong chờ tam lang sớm ngày đắc thắng trở về, vợ chồng đồng tâm hòa thuận vui vẻ sống qua ngày.

Tiểu Húc mong mỏi như thế, lại thấy sau khi Uyển Như bình phục tâm tình thì đeo mũ lên che mặt, ngay sau đó hắn nhẹ giọng nói cảm ơn, sau đó cho hai binh sĩ đưa xuống thành lầu.

Đoạn đường này chạy chậm chậm ở bên trong, cho dù Uyển Như cách cái khăn che mặt cũng đã nhận ra vô số tầm mắt nóng hừng hực nhìn coi, trên công thành hát vang một khúc còn được Tiểu Dương nói lời ly biệt, lần này danh tiếng của Tiểu tam nương từ ai mà không biết?

Binh sĩ thủ thành không chỉ biết nàng, còn đặc biệt lộ vẻ xúc động: nghĩ Tam Lang quân là con trai ruột thịt của đại tướng quân, tân hôn chưa tới nửa tháng đã không thể không mặc giáp xuất chinh, hơn nữa là tiên phong vô cùng nguy hiểm! Tam nương tử thật đáng thương, cũng khóc đến thút thít rồi. Đều do Nhung Khẩu rất đáng hận!

Khiêu thế xinh đẹp cứng rắn chào tạm biệt này, vậy mà Tam Lang quân còn hô lên: “Khí khái nam nhân tự lấy lưng, cho dù hy sinh cũng cười chấp nhận!” Đây mới thật sự là hán tử ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh! Đây mới là tấm gương đáng giá noi theo!

Ảnh hưởng của nó thật to lớn, Tiểu Húc đưa mắt nhìn đệ muội rồi đi, chỉ thấy nơi nàng đi qua lính trinh sát, chiến sĩ không khỏi ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt càng thêm nghiêm trang, tinh thần khí khái càng phát ra tràn đầy.

Thân là chủ tướng chính hắn không khỏi cười nhạt, rồi sau đó chậm rãi nắm quyền, cắn răng thề: trận chiến này, nhất định phải dùng hy sinh nhỏ nhất để lấy thu hoạch lớn nhất -- liều mạng mang bốn vạn anh hùng hào kiệt gan dạ, xua đuổi Nhung Khẩu, bảo vệ non sông nước ta!

Sau đó, Uyển Như trở về phủ tướng quân đang định lau mặt giấu nước mắt, lại có nô tỳ truyền lời nói Thanh Giang quận chúa cho mời, nàng vội vàng sửa sang lại áo đi chính phòng.

Vừa mới vào cửa, Uyển Như đã nhìn thấy bà bà (mẹ chồng) mặc Hồ phục cười tủm tỉm đi tới, một tay kéo cánh tay nàng đi vào bên trong, đồng thời còn thật nhiệt tình nói: “Công công (bố chồng) con đi trong doanh trại trấn giữ rồi, tam nương đến chỗ của ta đi.”

“Hả? Vậy, như vậy thì sao được ạ.” Uyển Như trực tiếp bị dọa đến khẽ nhếch miệng, tân nương tử nào có thể ở cùng một viện với công công đang tráng niên được?! Dù là công công không có ở đây cũng không thể được, hơn nữa, cùng ở mà nói, là muốn mình đi chính phòng? Đây quả thực quá kinh hãi

rồi.

“Có gì không thể? Ở vùng biên cương không có nhiều quy củ như vậy.” Thanh Giang quận chúa vỗ nhẹ tay lên lưng nàng, cười khuyên nhủ, “Chuyện hôm nay ta đều nghe nói, con làm rất khá. Năm đó khi còn chưa thành thân, ta và mẹ con cũng rất thân nhau, Như Nương có thể xem ta như mẹ ruột, ngủ cùng giường cũng có thể nói ít lời tri kỷ đúng không?”

“Sau khi con chào đời không bao lâu thì mẹ đã đi rồi, thường ngày có rất ít người nói tới bà ấy.” Nghe được bà bà (mẹ chồng) nói đến mẹ ruột mình, trong lòng Uyển Như đột nhiên mềm nhũn, thậm chí cũng thêm chút lòng hiếu kỳ về cuộc sống lúc mẹ ruột còn sống, rồi sau đó ốm ờ bị Thanh Giang quận chúa kéo đến nội thất.

Quá khứ, mỗi lần Uyển Như gặp phải việc khó cũng sẽ suy nghĩ nếu như mẹ còn sống trên đời thì như thế nào, nếu như kẻ mẫu là mẹ ruột mình thì như thế nào, không nhìn được tự ti hối tiếc ăn năn hối hận, sau đó một lần lại một lần ở trong lòng miêu tả tướng mạo của mẹ, nhưng bà lại luôn mơ hồ không có hình dạng cụ thể.

Hôm nay, mẹ chồng lại nói từng có quan hệ thân thiết với mẹ nàng, mặc kệ bà ấy có lừa gạt hay không, Uyển Như cũng không khỏi động lòng. Hơn nữa, nàng cũng đoán ra mẹ chồng có nỗi khổ tâm, bà lo lắng cho mình nằm một mình trong phòng thì tâm thần sẽ bất định, dù sao cũng là lần đầu đến vùng biên cương, mới gả tới đã gặp phải phu quân xuất chinh, sau đó có lẽ còn có chuyện giặc công thành.

“Cầm Kỳ của mẹ con tương đối xuất chúng, không ngờ Như Nương con càng trở giỏi hơn thầy, còn biết rõ đạo lý như thế.” Thanh Giang quận chúa vừa kéo nàng ngồi xuống, trước khen đôi câu rồi sau đó lại nhẹ giọng khuyên nhủ, “Lần này tam lang đi cũng là hết cách rồi, con đừng oán nó, cũng đừng oán Tướng quân lòng dạ ác độc phải nó làm tiên phong, thân là binh sĩ Tiểu gia đây là trách nhiệm nó phải gánh vác”

Khi hai người mẹ chồng – nàng dâu Tiểu gia nói chuyện thì ở thành thị chỗ Thôi gia cũng dấy lên gió lửa, Thôi Thứ Sử đồ mồ hôi lạnh trán giữ quan nha sắp xếp các loại công việc phòng ngự, Trương thị thì ở hậu trạch cùng với Thôi Uyển Lan hoang mang sợ hãi cùng nhau gặt lệ, trong miệng hai người còn lầm nhảm gì đó.

“Ta biết ngay nàng là đồ xui xẻo mà, trở lại chính xác không có chuyện tốt!” Thôi Uyển Lan lời kéo vấy mầu thân mình cắn răng oán trách tỷ tỷ, sau đó lại đột nhiên đứng lên hoảng sợ mà nói: “Mẹ, chúng ta mau mau dọn dẹp bọc hành lý trở lại kinh thành thôi!”

“Cha con dặn dò không thể đi, vội vàng hấp tấp ra khỏi thành sẽ phá hỏng uy nghiêm của ông ấy, hơn nữa, trên đường cũng dễ dàng gặp phải kẻ xấu.” Trương thị khuyên can nữ nhi mình, lại ngẩng đầu liếc Thôi Văn Khang bên cạnh một cái, nhỏ giọng nói thầm: “Chuyện lớn như vậy, rõ ràng trước phải thông báo với hai mẹ con ta một tiếng nhưng lại không nói, aizz!”

Một tiếng thờ dài kia du dương uyển chuyển, trong đó mang theo khinh miệt lạnh lùng tiếu nuối, rõ ràng đang oán giận Thôi Uyển Như và Thôi Văn Khang quả thật không phải là ruột thịt của mình, một chút cũng không để mầu thân và muội muội ở trong lòng.

“Nói thì có tác dụng gì? Còn không phải vẫn ở lại chỗ này ư. Nếu không có cách nào ra khỏi thành tránh né, không bằng đảng hoàng đợi đừng gây thêm phiền cho cha.” Thôi Văn Khang cười nhạo một tiếng không mặn không nhạt đáp lại kẻ mẫu đôi câu.

Vốn không phải ruột thịt, bà không tốt với huynh muội ta, tại sao huynh muội ta lại phải để bọn người ở trong lòng?

“Sao người lại nói chuyện với mầu thân như vậy?” Thôi Uyển Lan thấy hấn nói lời vô lễ bất kính, nhất thời xù lông, giò chân trừng mắt bắt đầu chỉ trích.

“Người đang nói chuyện với ta sao? Còn tự xem mình là chị ruột?” Ánh mắt Thôi Văn Khang thoáng nhìn qua trên mặt kẻ muội, lạnh nhạt đáp trả, vừa nhìn về phía Trương thị khẽ khom người thỉnh cầu nói: “Mầu thân vẫn nên dạy dỗ lại muội muội cho tốt, sau khi đến vùng biên cương càng không có quy củ, tương lai nàng ra khỏi cửa, ngàn vạn lần đừng để người ta nói Thôi gia không biết dạy nữ nhi.”

Nếu thật sự làm hỏng danh tiếng nữ nhi Thôi gia, ở chỗ tông tộc sẽ không được chỗ tốt! Thôi Văn Khang nhìn kẻ muội bị chiều hư điều ngoa, trực tiếp lộ vẻ vẻ kinh thường, trong lòng thì may mắn muội muội mình đã xuất giá, cho dù danh tiếng Thôi Uyển Lan hư cũng không dính dáng tới trên đầu Uyển Như.

“Văn Khang, đây là muội muội của con đấy!” Trương thị chê lời nói hấn quá nặng, không nhịn được mở miệng bày tỏ bất mãn.

A, vậy khi nàng ta nói tỷ tỷ mình là đồ xui xẻo sao bà không ngăn cản lại? Thôi Văn Khang trực tiếp cười lạnh, thấy thế cũng không bình tĩnh đợi ở chỗ này an ủi kẻ mẫu, kẻ muội cũng không thân thiết với mình, liền tìm cơ rời đi.

Đầu óc nhanh chóng chuyển một cái, ngay sau đó hấn nói với Trương thị: “Mầu thân, giờ phút này tứ lang Tiểu gia đang ở một mình trong thành, cha từng đồng ý chăm sóc đệ ấy, hôm nay khỏi báo động vừa lên cũng không biết đứa nhỏ này có thể hoảng sợ khó nhịn hay không, con phải đi chăm sóc, các người đợi ở trong nhà cần đóng chặt cửa cần thận đề cháy, không cần đi ra ngoài.”

Dứt lời, Thôi Văn Khang xoay người rời đi – lý do đi thăm ấu tử nhà Tiểu hầu gia quá đúng lúc rồi, Trương thị hoàn toàn không làm gì hơn được, trong giờ phút này mặc dù không nỡ để người nam nhân duy nhất trong nhà rời đi nhưng cũng không thể không im hơi lặng tiếng.

Bà ta chỉ âm thầm hối hận mình buồn bán lỗ vốn, không nên bởi vì Uyển Lan khóc lóc kẻ kẻ mà để Thôi Uyển Như gả cho Tiểu gia, lần này hai tiểu tiện nhân kia có nui dựa càng phách lối, chờ cánh chim của bọn hấn dần cứng cáp khẳng định càng sẽ không đặt mình ở trong mắt!

Trương thị càng nghĩ càng giận buồn bực, không khỏi lời kéo Uyển Lan thờ dài nói: “Con của ta, con nên thu lại tính tình của mình một ít, mẹ chỉ mong chờ con có thể thuận lợi vui về gả cho một nhà tốt, mong đợi Văn Viễn có thể có tiền đồ lớn.”

Trong khi mẹ đang khuyên bảo con thì Thôi Văn Khang đã lên ngựa ra rồi đi biệt viện Tiểu gia, diện tích nơi này không lớn, nhưng vào cửa chính là một mảnh đất trống rộng rãi, trong sân là đồng cỏ khô hình người đứng thẳng, dưới mái hiên bày đầy giá vũ khí đao thương, vừa nhìn là biết bố trí theo như thói quen võ tướng thế gia.

Lúc Thôi Văn Khang theo Tiểu Minh vào viện có chút nhất thời ngửa tay, nhìn giáo trưởng nhỏ của Tiểu gia càng muốn cùng so cưỡi ngựa bắn cung với cậu ấy, bộ xạ, không phải sang năm hẳn chuẩn bị tham gia võ cử ư, bên cạnh cũng không có đối tượng cùng chung học tập tham khảo, nghĩ đến Tiểu tứ lang hãn cũng đã từng tập thử rồi nhỉ?

Chỉ là giờ phút này mới đến không tốt để mở miệng, hẳn chuẩn bị chờ thêm mấy ngày thân quen rồi nói.

“Tam ca đã nói Thôi đại ca trở lại, phòng khách đã chuẩn bị tốt.” Tiểu Minh vừa dẫn đường vừa nói: “Đi theo tiểu đệ vào nhà chính ngồi một lát, sau nửa canh giờ dọn cơm.”

Nói lý lẽ nên mời ca ca thông gia đi thư phòng ngồi một lát, nhưng giờ phút này trong phòng lại để sách quân sự không thể để người ngoài nhìn thấy được, Tiểu Minh chỉ đành phải mời Thôi Văn Khang đến chính đường.

Sau khi gọi xuống tán gẫu đôi câu, ánh mắt của Thôi Văn Khang không khỏi liếc về phía sách tùy ý để trên bàn (Thượng Thư), một quyển (Lục Thao). Tứ lang gãi gãi đầu, giải thích: “Đây là một lúc nhàn hạ tùy tiện xem, có sai người đi thư phòng lấy quyển khác tới.”

“Không cần thiết tới rồi, chỉ ngồi một lát thôi cần gì phải đi lấy sách?” Thôi Văn Khang vội vàng khoát tay, lại hiếu kỳ nói: “Ta chỉ có chút kinh ngạc, thi võ cử cũng cần xem《Thượng Thư》?”

“Hà, võ cử? Không, tiểu đệ không thi võ cử mà chuẩn bị khảo Tiến sĩ.” Tiểu Minh lắc đầu một cái, lại tùy ý lật trang sách ra chỉ vào câu “Thang Thệ” trong “Thượng Thư” cười nói: “Chỉ là, nội dung trong sách này đối với võ tướng mà nói cũng có chỗ dùng, ví dụ như hịch văn Thương Thang chiến Hạ Kiệt, đồng dạng vô cùng có thể đưa tới những người nghe cộng minh, huynh trưởng trong nhà không có việc gì đi học dùng lời tuyên thệ trước khi xuất quân gào thét hai tiếng về phía vách, lần này chiến Nhung có lẽ cần dùng đến.”

“ hả, sao?” Sau khi nghe xong, Thôi Văn Khang im lặng. Tiểu Minh là đi thi Tiến sĩ! Mà đặc biệt là huynh trưởng hắn đang nói trong nhà là Tiểu Dương ư? Quả thật không thể tin được Tiểu Húc mang về mặt nghiêm túc cũng có thể làm ra loại chuyện này.

“Ha ha, nói đùa thôi.” Tự biết nói sai từ lang cười gượng hai tiếng, lập tức đẩy《Lục Thao》tới trước mặt Thôi Văn Khang đổi chủ đề, “Nghe tẩu tẩu nói Thôi đại ca chuẩn bị đi thi võ cử? Vào lúc này xem binh thư là thích hợp nhất.”

“Cũng tốt, cũng tốt.” Thôi Văn Khang cười nhận lấy sách tùy tiện lật xem, sau mới phát hiện ra là mình nhặt tiện nghi, sách《Lục Thao Long thao》là Tiểu gia chuẩn bị cho tiểu bối, chỗ trống cực nhỏ trong sách viết không ít tâm tư bằng chữ tiểu Khải.

Nội dung chủ yếu trong sách là giảng giải chỉ huy quân sự và phương pháp sắp xếp binh lực, Thôi Văn Khang nhìn sơ qua một lần, lại thấy mơ hồ, không ít nội dung trong đó đối với một người vừa mới tiếp xúc binh thư chưa từng lãnh binh mà nói cũng chẳng hề có tác hướng tới việc khai sáng kiến thức.

Thử hỏi, đến một võ quan cũng không phải là người, thì làm sao đi suy nghĩ luân tướng, lập uy, lệ quân?

Nghĩ tới đây, Thôi Văn Khang có chút hoài nghi nhìn Tiểu Minh, tiểu thiếu niên này giống nhau dùng không được, nhìn hắn thì có ích lợi gì?

Vùi đầu vào xem sách, lật tới trang《tuyên tướng》，vừa nhìn vào “Bát Chính”^{**} tuyên tướng tiếp xúc thông qua ngôn, từ, gian điệp, hiển văn, tài, sắc, nan, tửu (nghiên cứu, lời nói, thử dò xét, đặt câu hỏi, tiền tài, sắc đẹp, khó khăn, rượu), rồi từ, biến, thành, đức, liêm, trinh, dũng thái (lời, thay đổi, trung thực, đạo đức, liêm khiết, trung thành không thay đổi, dũng cảm gan dạ, đáng vẻ.)

(*Bát Chỉnh: đề cập đến tám loại thử nghiệm được tiến hành để xác định tài năng hay tám khía cạnh của cuộc sống.)

Trong điểm trong trang sách phê chuẩn là năm chữ “Xem xét lại bản thân”.

Thôi Văn Khang đột nhiên giật mình một cái, lập tức nghĩ tới lời nói dối và uy hiếp thử dò xét ở cửa dịch quán của Tiểu Húc, Hồ Cơ trong sương phòng, rượu ngon. Người này, đến huynh trưởng của đệ muội cũng muốn dò xét?! Cho nên, ban đầu đối phương là ném Tạ Tuấn Đạt vào trong thiên viện mặc kệ sống mơ màng, chính mình vượt qua khảo hạch thì được mời vào chủ viện do con trai trưởng Tiểu gia tiếp?

Vậy muội muội thì sao? Có phải muội muội cũng bị Tiểu gia ngoài sáng và trong tối khảo sát vô số lần hay không? Tuy Tiểu Dương không phải trưởng tử nhưng cũng con vợ cả, vợ của hắn nhất định không thể chọn qua loa được.

Vội vàng cầu hôn, lập gia đình như thế, có phải chỉ để biểu lộ ra bên ngoài hay không? Nếu Tiểu gia thật lòng xem muội muội hắn là con dâu trong nhà, lần này Tây Nhung đột kích, bọn họ cũng sẽ bảo vệ nàng chứ?

Vừa nghĩ tới muối muối, Thôi Văn Khang có chút lo lắng không lý do, khi trong trí nhớ hắn thuở nhỏ lá gan của Uyển Như không lớn lắm, lần này định tấn công muối ấy có bị dọa tới khóc hay không?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Chương 23: bày trận thủ thành

Nếu muốn thấy Uyển Như đã chết qua một lần bị dọa đến phát khóc, đây rõ ràng là chuyện không thể nào, chỉ là quả thật cả đêm nàng ngủ không yên ổn.

Sau khi dùng cơm xong, Thanh Giang quận chúa bắt đầu chỉ điểm con dâu thân là thê tử nhà tướng môn phải làm thế nào với cục diện hôm nay, ví dụ như phải chỉ huy tới tở mang vật phẩm quý trọng niêm phong cất vào kho để vào hầm bí mật, ra lệnh cho những hạ nhân có sức khỏe luân phiên canh phòng, ra lệnh tất cả mọi người dọn dẹp bọc hành lý tùy thân để dễ dàng cầm lấy mà chạy trốn, trong đó phải để lương khô, uống nước cho hai ba ngày, tiền tệ thậm chí kể cả vàng.

Còn cần sửa lại Hồ phục cho dễ hoạt động hoặc nam trang, không thể mặc y phục hoa lệ, tay áo rộng trường sam không dễ hoạt động cũng không được mang theo, Uyển Như gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó ở dưới sự chỉ huy của mẹ chồng nô tỳ mang y phục dụng cụ của nàng đến chính phòng.

Lúc này sắc trời đã tối chuẩn bị đi ngủ rồi, Uyển Như nở nụ cười giúp mẹ chồng cởi áo ra, trong lòng lại thấp thỏm không dứt: thật sự phải ngủ chung ư? Vừa mới gả tới là có thể thân mật với nhà chồng như thế này ư?

Cho đến khi nằm trên giường Uyển Như cũng còn có chút roi vào trong sương mù, đang đề lên trái tim nhỏ đập thình thịch nhìn về khuôn mặt tươi cười của mẹ chồng bên ngoài, nàng không khỏi ngáy hỏi một câu: “Phải cởi xiêm y mà ngủ sao?”

“Đưa nhỏ ngốc, chúng ta cũng không phải tướng sĩ ở trên chiến trường, còn chưa tới tình cảnh kia.” Thanh Giang quận chúa trực tiếp cách chặn vỗ vỗ lưng Uyển Như, trấn an nói: “Nếu bên ngoài có chuyện lính thủ thành sẽ sớm cảnh báo, yên tâm to gan mà ngủ đi.”

Uyển Như cố gắng nở nụ cười, nàng không có cách nào nói đến chuyện Tây Nhung công thành như không có chuyện gì như mẹ chồng mình được, chỉ là nàng cùng nằm chung giường với quận chúa con vợ cả của anh em ruột với hoàng thượng thì cũng đã cảm thấy áp lực lớn rồi.

“Lại nói, ta và mẹ con đã từng ngủ chung giường như vậy.” Thanh Giang quận chúa lại giống như hiểu suy nghĩ của nàng, từ trong chăn vươn tay ra nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ của Uyển Như, “Để ta suy nghĩ xem, chuyện này hẳn là hơn hai mươi năm trước nhỉ? Tiên Bình Nhạc Quận vương phi luôn luôn hiểu thẳng, mẹ con lại không học được chút gì, tính tình mềm yếu còn có chút nhát gan, luôn muốn ngủ cùng với một người mới bằng lòng ngủ.”

Thanh Giang quận chúa nói xong thì nở nụ cười, lại nói cho Uyển Như các chuyện lý thú trong khuê phòng năm đó, cuối cùng mới lôi kéo tay của nàng nhẹ giọng nói ra: “Dung mạo và giọng nói của con giống như A Oánh, trên tính cách cũng có chút bóng dáng của Tiên quận vương phi. Thật ra thì chiến trường bên này không có chút nào đáng sợ, mẹ và con chịu đựng qua mấy ngày là quen thôi, tương lai, con có thể giúp đỡ tam lang chèo chống một cái nhà.”

Nghe được mẹ chồng tự xưng là “mẹ”, Uyển Như không khỏi ngẩn ra, cách gọi thân mật này thật sự là cả hai kiếp cũng không được được một cách tự nhiên, sau đó lại nghe đối phương nói một chút chuyện vụn vặt về quản lý tài sản quản gia, đầu tiên là nàng có chút không giải thích được sau lại càng nghe càng cảm thấy áy náy.

Sống hai mươi sáu năm, không có một trường bối nào ngủ cùng giường với Uyển Như như Thanh Giang quận chúa, không ai giống như bà thay thế vai trò người mẹ chỉ dạy cho Uyển Như những chú ý về việc cần làm, dĩ nhiên, thân là mẹ chồng nói những lời này cuối cùng tuyệt đối là vì lót đường cho con của mình.

Nhưng không thể phủ nhận, Quận chúa cũng cho Uyển Như một phần tình thương chân chính của người mẹ mà nàng chưa từng trải nghiệm qua.

Hạnh phúc áy náy này tới quá đột ngột, làm trong lòng Uyển Như càng thêm nặng trĩu, trần trọc trở mình đến nửa đêm, mơ mơ màng màng ngủ những vẫn không đợi trời sáng đã tỉnh.

Nghe tiếng hít thở đều đặn của mẹ chồng bên cạnh, Uyển Như sợ kinh động đến đối phương cũng không có đứng dậy, chỉ trợn mắt nằm chờ đợi trời sáng hoặc thị tỳ gọi dậy.

Ở nơi này lúc mọi âm thanh yên tĩnh, trong lúc bất chợt không ngờ Uyển Như nghe được tiếng trống trận mơ hồ, trong lòng không khỏi căng thẳng bắt đầu nghiêng tai chú ý, chỉ nghe tiếng trống trận càng ngày càng nặng lại bỗng chốc dừng lại, ở nơi xa giống như lại truyền tới tiếng va chạm của kim loại.

Tiếng đồng chiêng leng keng vang dội, trong lòng Uyển Như cũng giống như bị người đánh, trái tim đập thình thịch thình thịch, không khỏi hoảng sợ đẩy chân ngồi dậy, đây là đang công thành?

Tuy nàng không biết chiến sự nhưng có nghe nói “Kích cổ minh kim* – kích cổ là vào, minh kim thì lui”, như vậy, giờ phút này tiếng minh kim vừa vang lên, là nói quân Tiểu gia đang lui lại?

(*kích cổ minh kim là một từ Hán Ngữ, ý là thời cổ lúc hai quân tác chiến thì dùng cổ (trống) và kim (chiêng) ra lệnh, kích cổ là tiến, minh kim là lui)

Ôi, không thể lui, lui không phải là bị tấn công vào trong thành rồi sao?!

“Sao vậy?” Thanh Giang quận chúa chậm rãi mở mắt ra, nhìn Uyển Như đã ngồi dậy bộ dạng chuẩn bị rời giường mặc y phục, không khỏi hỏi.

“Mẹ, mẹ nghe xem, đánh chiêu rồi!” Uyển Như nâng cao giọng hoảng sợ nói xong câu kia, rồi lại nghe được nơi xa truyền đến một tiếng kích trống, nhất thời lúng túng.

“Giờ phút này sắc trời còn tối, ước chừng là Đại Lang đang dùng tiếng trống chỉ huy biến hóa trận hình, bình thường giữa ban ngày là dùng cờ quạt làm hiệu lệnh.” Thanh Giang quận chúa nửa chống lên lời kéo Uyển Như, ôm nàng vào trong lòng ngực mình vỗ lưng nói: “Đừng sợ, ở quân thành nghe đến mấy tiếng này rất bình thường, nếu thật sự là phá thành thì người trông thành sẽ ra lệnh thổi liên tục. Lại tiếp tục nằm một lát nữa.”

“Như vậy sao.” Uyển Như ngượng ngùng cười một tiếng, ngượng ngùng nằm xuống ngủ một lát. Sau đó mới theo mẹ chồng đứng dậy, bồi đổi phương bình tĩnh ăn cơm, phẩm trà, xem sổ sách, thêu hoa, nên làm gì thì làm vậy.

Nửa ngày trôi qua, Uyển Như cảm giác quả thật Thanh Giang quận chúa trấn định đến có chút không chân thật, bà cũng không lo lắng con trai thủ thành bị tên lạc gây thương tích? Không sợ làm đưa con trai khác đang tiên phong lâm vào cảnh Nhung Khẩu vậy không?

Tối giờ Thân, hình như ở cửa Tây Thành đã hành quân lặng lẽ, mẹ chồng nàng dâu đang đánh cờ trong đình bát giác ở vườn hoa, trong lúc bất chợt, một đồng bộc mười ba mười bốn tuổi gấp gấp chạy tới chỗ hai người, hần mới vừa khoanh tay khom người ở dưới bậc thang, Thanh Giang quận chúa đã lập tức thả con cờ khẽ phát tay để cho hần tiến lên đáp lời.

“Người Nhung thương vong quá lớn, đã không thể không lui binh.” Đồng bộc tiến lên đây hành lễ sau đó không nói hai lời đã bắt đầu báo cáo tình hình chiến trường. “Đại Lang quân anh minh thần võ! Ngài ấy ra lệnh đào cái hố bẫy ngựa rộng rãi hai thước, sâu ba thước ở ngoài thành năm dặm, trong hầm chôn thương sừng hươu, cây bằng trúc, lấy cỏ và bụi đất phủ lên, tiên phong Nhung Khẩu xông về phía trước liền gặp hạn ngã bổ nhào, quân phòng thủ trong thành cũng tăng cường canh gác.”

“Hả?” Thanh Giang quận chúa không khỏi lộ ra nụ cười, có phần hào hứng để hần tỉ mỉ nói tiếp.

“Chờ bọn hần đến gần thêm chút nữa quân thủ thành mới ném xe đá nặng 80 cân xuống, một lần đập chết tới mười hai mười ba người! Bọn họ không thể không rút lui ra ngoài vây thành.” Đồng bộc áo xanh hơi đỏ mặt kích động không thôi, bởi vì thân là gia đình Tiểu gia mà cảm thấy vinh hạnh, nếu không phải giờ phút này đang tiến hành báo cáo cho chủ mẫu, hần thiếu chút nữa hưng phấn đến hươ tay múa chân rồi.

“Rồi sau đó, Đại Lang quân bày ‘Tát tinh trận’ mệnh cho bộ binh đánh ra, chia một quân chia làm mấy chục tiểu đội, nghe thấy tiếng trống là tụ nghe thấy chiêng là tán ra, đội kỵ binh Nhung Khẩu vừa đến đã tán ra chia nhau gây hỗn loạn, sau khi Nhung Khẩu chia ra chúng ta liền tích lại công kia chỗ yếu kém, mấy lần biến hóa chia chia hợp hợp Nhung Khẩu đã choáng váng đầu, đội kỵ binh chúng ta lập tức từ mặt bên lộ ra, chém giết vô số tặc nhân!”

“Tát tinh trận” này thật ra thì cũng được gọi là “Bách diệu trận”, là một loại thủ đoạn ứng đối kỵ binh rất hữu hiệu.

Tiểu phân đội do người bắn nỏ, trường đao, rìu dài, binh di chuyển và binh sĩ bình thường tổ hợp mà thành, đầu tiên là khoảng cách xa dùng sức mạnh bắn nỏ một vòng, sau đó trường đao rìu dài ra ta chém đuôi ngựa khiến quân giặc mất đi hành động, binh sĩ bình thường nửa phần khỏi giết địch, nếu có vô cùng người cường hãn thì do binh lính di chuyển am hiểu đột kích bổ sung vào.

Chuyện binh pháp này nữ quyến đều không quen thuộc, nhưng chỉ nghe đồng bộc thuật lại cũng biết Tiểu Húc chỉ huy thích đáng, thắng ngay trận đầu.

Thanh Giang quận chúa không khỏi nhỏ giọng đọc một câu “Nam Mô A Di Đà Phật”, âm thanh tuy nhỏ nhưng Uyển Như ngồi ở bên người bà lại nghe được rất rõ ràng, nàng nhất thời hiểu không phải mẹ chồng thật sự không thêm để ý đến việc nhi tử xuất chinh, chỉ là bà phải bày ra tư thế vô cùng giữ bình tĩnh để trấn an từ trên xuống dưới Tiểu gia, Tiểu gia ‘ôn’ có thể ảnh hưởng đến khắp thành.

“Vậy, Nhung Khẩu lui còn có thể trở lại không?” Uyển Như thay thế mẹ chồng mở miệng, loại câu hỏi gấp gấp lại có chút ngốc này cũng chỉ có nàng nói mới thích hợp, tân nương vùng khác vừa tới quan tâm phu quân rất bình thường.

“Nghe nói, tạm thời sẽ nghỉ ngơi và hồi phục một hai ngày.” Đồng bộc áo xanh tiếc nuối lắc đầu nói: “Lần này đánh bại chỉ là một đội mũi nhọn trong đó của quân Nhung Khẩu, đợi đến khi tiếp viện đến hần là sẽ công thành lần nữa.”

Nói cách khác phía sau còn có đại quân sao? Uyển Như vận khăn tay theo bản năng, không khỏi có chút thấp thỏm, giờ phút này là Tiểu Húc đang tiên phong nghênh chiến Nhung Khẩu, thân là tiên phong của Tiểu gia quân Tiểu Dương sẽ ở đâu? Chẳng lẽ, là chủ lực nghênh chiến Nhung Khẩu?!

Nghĩ như thế, trái tim Uyển Như chợt lạnh thân thể nhất thời có chút như nhũn ra, nàng vừa mới phát hiện mình có chút động tình với Tiểu Dương, cũng không thể vừa động tình đã gặp phải bi kịch!

Khi nàng thấp thỏm không dứt lại không tìm thấy người hỏi thăm chỉ có thể ở trong lòng cầu thần bái Phật cầu nguyện thì Tiểu Húc mới đại chiến một trận trở về trong doanh trại nghỉ ngơi, nhanh chóng ăn uống xong hần đứng dậy mở sơ đồ địa vực ra trước bắt đầu suy nghĩ.

“Một ngày một đêm, coi như là thời gian đám tam lang đến khe sâu rồi.” Tiểu Húc chỉ vào vị trí then chốt trên địa đồ khe cau mảy, hỏi thân vệ bên cạnh: “Có tin tức nào mới truyền tới không?”

“Tạm thời không có.” Đối phương lắc đầu một cái, trầm giọng nói: “Bên kia sau giữa trưa có giao chiến, tin tức thì còn phải đợi thêm một hai canh giờ nữa.”

“Vậy tạm thời không suy tính tình huống của đệ ấy nữa, dù sao bên chúng ta đã đại thắng, có thể truyền ra tin tức rồi.” Tiểu Húc trầm tư một lát sau đó

sai người truyền xuống mệnh lệnh mới này.

Trong《bình pháp Lý Vệ Công》có câu: “Phu chiến chi thủ thắng, thủ khởi cầu chi vu thiên địa, tại hồ nhân nhân nhi thành chi. Lịch quan cổ nhân dụng gian, kỳ diệu phi nhất dã. Tức hữu gian kỳ quân giả, hữu gian kỳ thân giả, hữu gian kỳ hiền giả.” (Phu quân đi đánh giặc, lần này hướng thiên địa cầu xin, quan tâm bởi vì người mà hướng tới làm trọn. Dùng lịch cổ nhân xem, kỳ diệu không phải chỗ đó. Trong lúc đó có quân của hắn, có người thân của hắn, có hiền giả (người có tài có đức) của hắn)

(*Lý Vệ Công: Lý Tĩnh, (571 - 649) tên chữ là Dược Sur, người huyện Tam Nguyên Ung Châu (nay là huyện Tam Nguyên, tỉnh Thiểm Tây Trung Quốc), là tướng lĩnh và khai quốc công thần nhà Đường, một trong 24 vị công thần được vẽ hình để thờ phụng trong Lăng Yên Các và về sau từng đảm nhận chức vụ Tướng quốc. Ông có công diệt Đông Đột Quyết, Thổ Cốc Hồn, sau được phong làm Vệ Cảnh Vũ công nên còn gọi là Lý Vệ Công)

Trong lúc Tiểu Húc chuẩn bị tiến hành đồng thời điều quân và đưa tin cho người nhà, phái người ly gián thủ lĩnh và dừng sĩ dưới trướng Nhung Khẩu.

Trước lời đồn đãi thủ lĩnh Nhung Khẩu không phải vì sinh tồn của bộ lạc mà xuất binh, ông ta chỉ muốn thay ấu tử báo thù mới ra lệnh dừng sĩ bộ lạc công thành, đây thuần túy là hành động điên cuồng lấy trứng chọi đá, trừ hi sinh vô ích cũng không có hi vọng gì, không chăm sóc cho cấp dưới thì thủ lĩnh như ông ta có ích gì?

Lời đồn đó nói, lần này thủ lĩnh Nhung Khẩu xuất binh là bởi vì ấu tử qua đời không có đáng về của người thừa kế, ông ta nghĩ căn cứ vào tình hình chiến đấu lựa chọn một người con dũng mãnh nhất làm thủ lĩnh, hai đứa con xung trận lên trước anh dũng đánh trận bất đắc dĩ mất mạng, có thể thấy được, cuối cùng người có thể làm thủ lĩnh không phải là người mạnh nhất, mà là người sống sót núp ở phía sau cùng.

Lời đồn khác lại nói, con trai lớn có cố ý giết giết để chịu chết, hắn có suy nghĩ đón lấy lợi thế khắp nơi.

Lại một lời đồn khác, bộ lạc Tây Nhung khác cố ý chờ bộ lạc này bận rộn suy yếu thực lực sau đó sẽ thôn tóm, không bằng nên yên ổn bên trong trước rồi hãy bài trừ bên ngoài?

Các loại lời đồn đãi truyền theo bại binh dần dần lan tràn ở hậu phương Tây Nhung, nhưng mà, trước khi bọn họ đạt được thành công gây rối loạn trong quân địch, thân là tiên phong Tiểu Dương cũng đã xung đột vũ trang với đối phương rồi!

Tác giả có lời muốn nói: 《bình pháp Lý Vệ Công》là Đại Tướng Lý Tĩnh Đường triều.

Nhạc khí dân tộc – chinh (chiêng), cũng tên “Đinh Ninh (Cẩn dạn, dạn dò)“. Bộ nhạc cụ gõ của Trung Quốc cổ đại. Làm bằng đồng, về ngoài như cái chung, nhưng năm chuỗi đánh, các chiêng lớn nhỏ tổ hợp lại với nhau, trở thành “Biên chinh”, Trung Quốc cổ đại từng sử dụng “Kích trống tiến quân”, “Đánh chiêng thu binh” để chỉ huy chiến đấu.

“Tất tinh trận” là trận được Đại tướng Trương Uy Tổng Triều sáng tạo nên trong lúc chiến đấu với quân Kim, khi viết vào truyện không có căn cứ cũng có khả năng mà không phải sao? Thật ra thì đi, “Ma Tước chiến” hiện đại chính là biến dị thể của “Tất tinh trận”. Thật ra thì, Mặc Ngư cảm thấy “Tất tinh trận” hoặc “Bách điều trận” dễ nghe hơn “Ma Tước chiến”, “Ma Tước” ở quê quán bọn tôi có một rất ý nghĩa 冢--.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Quân địch đánh bất ngờ

Sau giữa trưa, khi đại quân Tây Nhung đang ngẩng cao chí chiến đấu xếp thành hàng đi về phía trước thì Tiểu Dương đột nhiên dẫn hai người thân vệ tập kích bất ngờ tới, từ mặt bên đi vòng tiền tới gần hành quân trong đoàn ngựa thồ Tây Nhung.

Bởi vì trên đường thăm thực vật thừa thớt, rất nhanh bọn họ sẽ bị người phát hiện tung tích, một đội trưởng của quân Tây Nhung giơ tay quát lên: “Nhìn, Đại Tề phái tới lính trinh sát thăm dò tình hình địch, người đâu, theo ta đi bắt tra hỏi!”

Nhất thời, trong đội ngũ nhảy ra một tiểu đội mười người đuổi theo đám người Tiểu Dương.

“Đừng quá nhanh, dụ địch.” Tam lang nhỏ giọng hạ lệnh quay đầu ngựa lại chạy vượt lên đầu, cách xa không tới một dặm thì hắn đột ngột xoay người giương cung bắn ra một mũi tên, mũi tên bốn thạch bắn ra nhất thời xuyên qua áo giáp của tiểu đội trưởng Tây Nhung, người này rớt xuống ngựa lập tức bị mất mạng.

Binh sĩ theo gã nhất thời cả kinh, còn chưa kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, Tiểu Dương lại giương cung lần nữa, hai người thân vệ theo hắn đồng thời giương cung nhanh chóng một kích, tên xuyên tim giết ba người.

Người Tây Nhung đứng nhìn thấy từ xa nhất thời giật dử, trực tiếp đưa ra hai ngàn cưỡi đuổi giết tới, ba người Tiểu Dương cưỡi Lương Câu chạy nghìn dặm vừa cưỡi vừa chiến, một khi cự ly xa hơn một chút với tính mạng không đáng lo sẽ giương cung bắn nhanh, lập lại như thế mấy lần trong lúc vô tình Nhung Khẩu đã bỏ mạng hơn mấy chục người, người thủ lĩnh dần dần sinh ra chút dự cảm không rõ ràng, lưỡng lự cưỡi ngựa không tiến.

“Ha ha, tặc tử e sợ rồi!” Tiểu Dương cũng kéo dây cương, nghiêng đầu cùng đồng bạn cùng nhau cười đùa, lại cất giọng khinh thường nói: “Hừ, còn dám tự xưng dũng sĩ, ngay cả ba người chúng ta họ cũng không làm gì được!”

Dứt lời, hần thậm chí thúc ngựa giờ roi vọt thẳng người tới đội quân Tây Nhung, đội mũi tên đối phương ùn ùn bắn tới lại đột ngột quay người vọt lên phía trước trốn.

Sau khi trải qua hần lập lại liên tục khiêu khích như thế, nhất thời khơi dậy khát máu trong người Nhung, một đám dũng sĩ cũng kiềm chế không nổi nữa kích động muốn rút gân lột da đám người Tiểu Dương, vốn không am hiểu binh pháp chính bọn họ không để ý cái gì chiến lược với không chiến thuật, trực tiếp mắng tùy tiện điều khiển khoái mã chạy nhanh đến, vừa truy đuổi vừa bắn tên.

Khoảng cách hai bên càng ngày càng gần, đột nhiên tới gần một chỗ khúc quanh, người Tây Nhung nhìn thấy mưa tên sẽ bắn tới sau lưng ba gã thám báo này thì bọn họ lại đột ngột kéo dây cương nhảy sang hai bên đường!

“Phía trước có bẫy, mau mau lui về phía sau!” Trong hai ngàn người Tây Nhung có một người có đầu óc thanh tỉnh thấy tình cảnh này nhất thời hiểu mình trúng mai phục, muốn quay người rút lui, lại bị người không rõ tình trạng phía sau chặn lại đường lui của mình, có người thậm chí bởi vì quán tính mà chạy nhanh về phía trước.

Nhưng vào lúc này, một đại đội Huyền Giáp kỵ binh của Tề quốc đột ngột xuất hiện ở chỗ đường rẽ trước mắt bọn hần, 500 người bắn chia làm ba vòng ở nơi cách chỗ này 150 bước thay phiên nhau bắn ra hơn một ngàn mũi tên, có người lọt lưới thì bị núp ở hai bên đường, năm mươi Thần Xạ Thủ lấy mũi tên bắn chết từng người một.

Trong thoáng chốc, trong vòng nửa dặm tiếng động lớn tiếng ngựa hí, tiếng kêu gào nổi lên bốn phía, mùi máu tươi nồng đậm dần dần khuếch tán lan tràn ở trên trời.

Sau khi hai ngàn binh lính Tây Nhung không có người nào có thể đứng thẳng người được nữa, hơn mười vị tiên phong Đại Tề lập tức xách đao theo thứ tự quét sạch thành quả, khi gặp những kẻ địch còn hơi thở thì sẽ chém thêm cho một đao ở cổ, còn có người cúi người chuẩn bị cắt lấy lỗ tai đối phương bảo tồn tỏ vẻ chiến tích.

“Được rồi, đừng kéo dài.” Tiểu Dương giục ngựa nhảy ra từ trong bụi rậm bên cạnh cây khô, lạnh lùng nâng trường thương lên cao hét lớn một tiếng, “Rút lui!”

Ngay sau đó, hần ra lệnh cho người giữ bất kỳ nâng lên lá cờ màu đen, ý bảo hơn năm trăm tên phục binh này theo mình đi vào lối khác của con đường nhỏ, mang theo trống cổ lạng lẽ chạy về phía cánh sau trong quân Tây Nhung.

Thân vệ Tiểu gia lướt qua bãi đất đầy thây khắp nơi này theo Tiểu Dương, nhớ tới chiến lược của chủ tử mình sắp xếp, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác tôn kính sùng bái, “Lần đầu tiên chọc cho người ta đi vào chỉ là thắng lúc đánh bất ngờ, đánh úp vớt chút ít cá tôm, phục kích trí mạng chân chính cũng là liên hoàn khẩu -- mấy trăm hơn ngàn người cũng không phải là mục tiêu cuối cùng của chúng ta.” Ban đầu Tiểu Dương nói như vậy với hơn hai ngàn lính tiên phong cười huyền kỳ (ngựa đen), có vài người lại không cho là đúng, cho là hần giọng điệu quá lớn.

Bọn họ cười huyền kỳ là quân tinh nhuệ kỵ Tiểu gia không giả, nhưng người Tây Nhung từ trước đến giờ am hiểu cưỡi ngựa bắn cung hơn binh lính Đại Tề, tại sao Tam Lang quân lại cảm thấy giết mấy ngàn địch là chuyện rất dễ dàng? Trước khi xuất chinh, hần cũng chỉ làm Phó tướng tiên phong mà thôi.

Mới đầu, những Huyền Giáp kỵ sĩ này chỉ bởi vì đưa tiễn ở cửa thành mà kích thích tràn đầy lòng hăng hái, trong kích động đi theo Tiểu Dương tập kích bất ngờ cả đêm, cũng bởi vì quân lệnh không thể trái mà nghe theo phân phó của hần mai phục, nhưng sau đó thấy Tiểu Dương chỉ có ba người mà thật sự đưa Nhung Khẩu tới trúng mai phục, hơn nữa dẫn mọi người không bị gì giết chết hai ngàn người, lúc này bọn họ mới chân chính tâm phục khẩu phục.

Giờ Thân canh ba, đại quân Tây Nhung chạy chậm chậm một bước ở phía sau rút cuộc đã đi đến đường rẽ nơi khe sâu đó, từ xa đã thấy trên đất ngồn ngang thì thể bằng hữu thân thích của bộ lạc mình.

Tình trạng chết của bọn họ cực kỳ thảm thiết, mặt mũi sợ hãi, mưa tên cắm đầy thân thể, máu tươi nhuộm đỏ một mảng lớn đất cát, khoảnh khắc đó, tiếng vó ngựa của đội quân còn hú dọa năm sáu con đại bàng đang ăn thịt thối rửa.

Gặp tình hình này, không ít binh lính Tây Nhung hận đến cặp mắt đỏ lên, thủ lĩnh bộ lạc cũng đau lòng không thôi, lập tức chuẩn bị đi lên trước truy kích người mai phục.

“Khả Hãn, phía trước có lẽ có người mai phục!” Mưu sĩ Tây Nhung đứng từ xa nhìn địa hình, cảm giác một ít con đường hẻm núi phía trước có chút khiếp người, không thể nói chính xác người mai phục chạy trốn về phía trước, hay vẫn tiềm phục ở nơi đó.

“Người đâu, đi dò thám đường.” Vị Khả Hãn một lòng vì báo thù cho ấu tử này thấy thế cũng có chút chần chừ, liền án binh bất động phái một tiểu đội binh lính đi xuyên qua hẻm núi.

Người mai phục phía trên hẻm núi tất nhiên cũng không ngu ngốc, thấy hơn mười người đối phương thận trọng phóng đi qua nhưng cũng không lên tiếng, án binh bất động chờ đợi thời cơ tốt nhất.

Trong lúc bất chợt, tiếng trống phía sau binh lính Nhung Khẩu vang lên, tiếng vó ngựa vang như sấm gào thét liên tiếp! Ngay sau đó, Tiểu Dương dẫn dắt 500 huyền kỳ như gió bay điện chớp phi nước đại tới, đội không ngựa phía sau kéo nhánh cây làm bụi đất nổi lên cuộn cuộn, giống như hơn mấy ngàn người đang đánh tới quân giặc.

Đồng thời lúc đó, hai bên cánh binh lính Nhung Khẩu cũng xuất hiện kỵ binh Đại Tề trang bị mũi tên, một ngàn người này đang thúc ngựa chạy trốn trong khoảng cách quá gần, mũi tên bắn ra trong khoảnh khắc bắn chết một đám người Nhung Khẩu.

Binh lính Nhung Khẩu sắp hàng chỉnh tề ở giữa đường nhất thời đại loạn trận hình, không ít chiến mã bị giật mình vọt nhảy lùi lại không hề nghe theo sự sai bảo của kỵ sĩ nữa, huyền kỵ Đại Tề càng thêm bất lý thời cơ quấy rầy hai cánh, thỉnh thoảng chạy băng băng phía trước công thỉnh thoảng nhanh chóng rút lui tránh né truy kích.

Đồng thời Tiểu Dương dẫn theo “đại quân” phía sau cũng sắp tới tập kích bất ngờ, đám người Nhung Khẩu không khỏi tâm loạn như ma, đứng vào lúc này, tiểu đội phía trước dò đường thăm báo con đường này có thể đi qua, nhất thời Khả Hãn thờ phào nhẹ nhõm, hạ lệnh 5000 binh lính đi phía sau, còn lại ba vạn người nhanh chóng đi tới.

Khi đại quân Tây Nhung đi được một đoạn thì phía trên hẻm núi có đá, cây lớn lăn xuống rầm rầm, đập bị thương một số người, ngay sau đó, bọn họ lại cảm thấy hình như trên đỉnh đầu có mưa đen rơi xuống, trong lúc đang nghi ngờ thì những mảnh vải được đốt lửa rơi xuống, vật ấy dính nước đen càng không thể dập tắt, trong khoảnh khắc, không ít binh lính Nhung Khẩu hóa thành người lửa.

Khi bọn hãn đang dập tắt ngọn lửa lại không chú ý nâng lá chắn chắn mưa tên do hai trăm binh lính Đại Tề bắn phía trên hẻm núi, một trận mưa từ phía trên trút xuống.

Phía sau, Tiểu Dương dẫn 1,500 người trong cùng một lúc ngay mặt ngăn cản 5000 binh lính ở phía sau của đối phương, binh lực cách xa nhưng cũng không có ý hấn sẽ gặp thất bại, bởi vì, phe ta không bị thương chút nào và lại tinh thần dâng cao, đối phương lại sĩ tốt tán loạn hoảng sợ hoảng hốt.

Huyền kỵ vẫn dùng mũi tên làm thủ đoạn chính, trước sau tập kích bất ngờ như gần như xa cần giết Nhung Khẩu, từng chút một mài mòn sinh lực của bọn họ, sau khi mũi tên tiêu hai sạch, nhân số ở hai bên đã gần gần ngang nhau.

“Vứt bỏ tên! Giờ đao! Giết!” Tiểu Dương nâng cao trường thương xung trận lên trước vọt vào trong đội ngũ Nhung Khẩu, những người này, vốn là bằng hữu cùng chiến đấu, chỗ trận trận ở hẻm núi gào khóc hoảng sợ khác thường, mà Tiểu tam lang đi theo phía sau đứng sĩ Đại Tề cũng là luân phiên đánh đầu thẳng đó không gì cản nổi.

【Lãnh binh khí chiến tranh là hai bên cùng đứng trên mặt đất mặc giáp đánh nhau, lấy bộ sắc bén độ sức quyết định thắng bại. Cho dù bao gồm các hình thức chiến tranh ở hiện đại, giai đoạn sau đều hầu như phải đi vào trận địa quân đội tác chiến mới có thể hoàn thành chiến dịch.】

Trong chiến đấu cận thân, trong đầu Tiểu Dương bất tri bất giác lại thoáng hiện ra câu nói kỳ quái kia, hãn tạm thời gác lại, anh dùng khác thường dẫn dắt cấp dưới chém giết, sau khi giết hết Nhung Khẩu đang đối chiến với mình, hãn thậm chí còn dẫn mọi người bắt đầu truy kích đội quân Tây Nhung đã đi qua được hẻm núi kia.

Ở chỗ con suối cạn cách kềm núi không xa phía trước, sau khi tách ra ba trăm huyền kỵ cũng chuẩn bị trống, bọn họ vừa nhìn thấy binh lính Nhung Khẩu đến gần thì kích trống lên, mà Tiểu Dương cũng phối hợp chặt chẽ kích trống giả bộ truy kích, tượng trưng nâng cung bắn tên đuổi giết.

Nhung Khẩu gần như sinh ra tê liệt dừng cảm đều cảm giác bị thất bại, lần nữa hoài nghi phía trước có mấy vạn phục binh, thấp thòm chần chừ không tiến thậm chí bắt đầu quặt mắng, đẩy nhau.

Tiểu Dương nhân cơ hội lại mang binh quấy rầy một lần, giết hơn mấy trăm người mới hài lòng đánh chiêm lui bước. Đợi khi đại đội Tây Nhung dàn xếp lại bắt đầu cắm trại thì đã qua hoàng hôn, gần bốn vạn đại quân còn dư lại người vền vền hơn hai vạn người và lại hơn phân nửa mang vết thương.

Giờ phút này, bộ phận bại binh bị Tiểu Húc đánh tan đã cùng hội hợp với người mình, mang theo đó là tin tức ly gián sẽ lan tràn khuếch tán trong đội quân Nhung Khẩu.

“Truyền lệnh xuống, ban đêm nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai gần tới lúc trời sáng chúng ta đánh bất ngờ một lần nữa, ừ, một lần cuối cùng, cụ thể thời cơ đợi ta suy nghĩ.” Tiểu Dương vuốt cằm suy nghĩ, sau đó hạ lệnh với Phó tướng, “Giờ Mẹo xếp thành hàng, giờ Mẹo canh ba đánh tới. Lần này do huynh lãnh binh, ta nói trước chỉ đi thử xem có thể chém giết đại tướng đối phương hay không, giờ dần lập tức rời đi.”

Nghĩ đến đây, trong đêm nay chắc chắn người Tây Nhung lo lắng hãi hùng ngủ không yên ổn, luôn đề phòng đánh lén, đến lúc trời tờ mờ sáng lại sẽ bởi vì không gặp phải đánh bất ngờ mà thờ phào một cái, giờ Mẹo canh ba đúng lúc bọn họ ăn cơm, chờ xuất phát, lúc này công kích có thể đám kia chưa chuẩn bị sẵn sàng!

“Huynh định một người một ngựa đánh lén trại địch?” Phó tướng Từ Hằng Ninh kinh ngạc hỏi, sau đó thấy Tiểu Dương gật đầu hãn quả quyết cự tuyệt nói: “Không được, quá nguy hiểm!”

Từ Hằng Ninh này là được Tiểu lão tướng quân một tay đề bạt lên, cũng có thể nói hãn là cùng nhau lớn lên với Tiểu Dương, Tam Lang quân đối với hãn mà nói không chỉ là cấp trên, mà còn là bằng hữu có ý nghĩa lớn.

“Yên tâm, ta sẽ không tới quá gần, phục kích không được ta sẽ rút đi.” Tiểu Dương vỗ vỗ dây cung lục thạch tầm bắn trên 400 mét kia, sau đó vừa cười nâng tay trái lên phủ lên ngực, “Trong lòng có một giọng nói đang nói cho ta biết, phải đi【ấn núp đánh lén】-- nếu có cơ hội là trực tiếp giết chết thủ lĩnh bộ lạc kia.”

“Đánh lén? Chỉ dựa vào tài bắn cung mười phát bốn không trúng của huynh?” Từ Hằng Ninh im lặng, thiếu chút nữa đổ mồ hôi lạnh đầu đầy, lên tiếng cự tuyệt lần nữa, “Kế hoạch ấn núp đánh lén có thể làm, nhưng người chấp hành không thể là huynh – tự lão tử đi cũng mạnh hơn huynh đấy!”

“Huynh không biết cái gì gọi là ‘Ba ngày không gặp, phải lau mắt mà nhìn’ sao?” Tiểu Dương lắc đầu một cái không chấp nhận đề nghị của đối phương, chỉ khoe mình, “Hôm nay ta xuất chiến bắn bách phát bách trúng đấy!”

Dứt lời, Tiểu Dương trực tiếp lấy thân phận chủ tướng ra lệnh: chuyện này không cần bàn lại, cứ quyết định như vậy!

.....

Trong chớp mắt, Tây Nhung quấy nhiễu biên cảnh đã trôi qua năm ngày, đối với chiến sĩ mà nói đây là thời gian cực nhanh, đối với Uyển Như ngồi ở nhà chờ đợi phu quân an toàn trở về mà nói, lại giống như là đang sống qua ngày đoạn tháng.

Ngày hôm đó sau giữa trưa, bên ngoài hai cửa phủ tướng quân đột nhiên truyền đến tiếng hoan hô, Uyển Như vội vàng sai người dò thăm, ngay sau đó biết được Tiểu gia quân đại thắng, toàn bộ Nhung Khẩu tan tác lui binh!

“Vậy Tam Lang quân đâu? Trở lại chưa?!” Nàng mang vẻ mặt mong đợi đứng lên, thiếu chút nữa trực tiếp níu lấy tay tỷ nữ hỏi thăm.

“Trở về, giờ phút này đã ở trong viện, chỉ là.” Tiểu Đường do dự một chút, sau đó mới hồi đáp, “Giờ khắc đang ở tiểu thư phòng.”

“Tiểu thư phòng?!” Uyển Như mặt kinh ngạc, tiểu thư phòng không phải là đông sương phòng trong viện tử này sao? Cũng vào trong viện lại lén lút lút không thấy mình ngược lại đi nơi khác, đây là vì sao?

Nàng vội vàng ra khỏi nội thất chạy vội tới ngoài cửa, lại tận mắt thấy đến bốn đồng bộc hợp lực mang một thùng máu lớn đi ra từ trong thư phòng!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tắm rửa sau chiến đấu

Nhìn thùng máu mang mùi tanh xông vào mũi làm cho buồn nôn, Uyển Như đang xuống bậc thang nhất thời lảo đảo một cái, Tiểu Đường đi theo bên người lạnh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng, lúc này mới không gây ra thảm kịch.

Hai người ổn định thân hình, Tiểu Đường đột nhiên cảm thấy trên cánh tay mình có chút khác thường, cúi đầu nhìn lại phát hiện cạnh tay tam nương tử để trên tay mình đang run rẩy, nàng vội vàng bổ sung nói rồi: “Nghe nói Tam Lang quân tự mình đi vào, nghĩ lại cũng không có gì đáng ngại.”

“” Uyển Như yên lặng nhìn nàng một cái, thăm chăm chọc: chuyện quan trọng như vậy không nói sớm! Ta còn tưởng rằng hấn bị sơ suất gì bên ngoài nữa!

Chỉ là tin vìa hè không thể tin, nhẹ nhàng vén tay áo vấy bẩn Uyển Như trực tiếp bước nhanh xông về tiểu thư phòng, chưa từng nghĩ vừa tới cửa nàng đã bị hai đồng bộc đeo bộ đồ cản lại.

“Nương tử chờ vội, đợi chúng ta báo một tiếng.” Tiểu Thập Nhị mặt tròn mắt nhỏ khách khí nói xong, thân thể chặn cửa không chút nào có ý cho vào.

“Chính ta ở trong viện nhà mình muốn nhìn phu quân mình còn cần phải được người đồng ý?” Uyển Như tròn mắt nhìn, nếu không phải nể đối phương đi theo hầu hạ bên cạnh Tiểu Dương thuở nhỏ, nàng thậm chí có kích động muốn vô cùng không khách khí rống một câu “Cút qua một bên”.

Con cọp không phát uy xem ta là mèo bệnh à? Trọng phu tử trên chiến trường trở lại thân là thê tử thì không thể đi xem trước được hả?!

Con giận xông thẳng tới đầu Uyển Như, khoảnh khắc này nàng lại tỉnh táo lại, rốt cuộc ý thức được tiểu thư phòng thật ra thì cho tới bây giờ chưa bao giờ vì mình chân chính mở ra, lúc trước là Tiểu Dương cùng với nàng ngày đêm làm bạn nhưng chưa bao giờ từng mang nàng đến thư phòng, sau đó hấn lãnh binh xuất chinh tiểu thư phòng trực tiếp do tâm phúc dọn dẹp khóa lại, ai cũng không thể vào.

Có thể thấy được, tam nương tử chưa từng lấy được sổ sách và chìa khóa các phòng kho thật ra thì cũng chỉ cái tên để trang trí, cho nên nàng nơi này năm ngày chỉ có thể không có việc gì cùng đánh cờ với mẹ chồng, tán gẫu, rồi dọn dẹp tư kho cũng là đại quân sự Tiểu Trung, Tiểu Nghi toàn quyền xử lý, thê tử như mình hoàn toàn không đứng tay vào.

“Vậy người nhanh đi hỏi một chút đi, ta chờ.” Uyển Như âm thầm nắm quyền chậm lại âm điệu, vẫn vẻ mặt nóng nảy bộ dạng thấp thỏm.

Tình thế bức người không thể không thôi lui, nàng quả quyết bỏ qua quyết định tự mình tung chân đá cửa, thử nghĩ, đến quyền quân gia cũng không lấy được lại đi tìm lo lắng và cuộc sống cứng rắn với nô bộc trong gia đình?

Uyển Như đột nhiên ý thức được mình ở trên công thành nhìn Tiểu Dương xuất chinh trong lòng nhiệt huyết dâng trào, nhưng này cũng không có nghĩa là đối phương cũng thật lòng như nàng, hoặc là nói, Tiểu tam lang thoát nhìn như là đối với nàng tình chân ý thiết, mà dù sao thời gian chung đụng không lâu, trên hành động hấn còn chưa tỏ vẻ tuyệt đối tin tưởng và tôn trọng người vợ cả là mình đây.

Nghĩ tới đây, Uyên Như thật sự muốn cho mình một bạt tai, rõ ràng đã bị thiệt trên trên thân nam nhân rồi, sao lại có thể nhanh chóng buông phòng bị với hân nhân như vậy?

Thông qua Tiểu Dương lấy được quyền quản gia, tiền tài còn có tiền đồ của ca ca, đây mới là quan trọng nhất! Trút xuống toàn bộ tâm tư của mình lên trên người nam nhân này không phải lần lộn đầu đuôi sao?

Cho dù là Tiểu Dương thật lòng với mình, nhưng đường còn dài lắm, ai biết sẽ không có oanh oanh yến yến nào quyền rũ hân chứ?

Thôi Uyên Như khẽ rũ mắt, điều chỉnh tâm trạng cánh báo mình: gặp dịp thì chơi thôi, có thể đưa tình cảm vào nhưng ngàn vạn đừng đùa mà thành thật thay đổi toàn bộ thật lòng!

Ngay lúc nàng hoàn hồn, Tiểu Thập Tam đen gầy mắt to bước nhanh ra từ trong thư phòng, cung kính nói: “Nương tử mời vào, Tam Lang quân ở trong buồng lò sưởi.”

Uyên Như theo hân vào phòng giương mắt đảo qua thư phòng không có duyên đi vào này, cũng không thấy có gì đặc biệt, không có gì hơn chỉ là cái bàn to lớn, ghế chân cao có tay vịn dựa lưng, giá sách... , ngay sau đó nàng đi tới phía sau núm tua cửa, Tiểu Thập Tam lại trực tiếp đi vào bên trái thư phòng dựa vào bàn, nhanh chóng bung lên một chậu gỗ che che giấu giấu đi ra ngoài.

Lòng hiếu kỳ không nhỏ, Uyên Như mắt liếc trộm, nhất thời da đầu tê dại một trận, trong chậu này là một bộ áo giáp đen lộ ra nâu thẫm, phía trên dính đầy vết máu khô khốc.

Dưới sự kinh hãi nàng như đi trên mây mơ hồ đi vào buồng lò sưởi, vừa nhấc mắt vừa lúng túng, Tiểu Dương thân thể trần truồng ngồi ở trong một chậu đồng lớn đang tắm rửa!

Tuy hai người họ là phu thê, nhưng cũng chưa từng lỡ thề gặp nhau giữa ban ngày như vậy. Nhất thời Uyên Như gặp phải vấn đề khó, rốt cuộc là bước nhanh về phía trước cẩn thận ngó ngó để bày tỏ quan tâm, hay che mặt giả trong sáng thối lui khỏi buồng lò sưởi.

Được rồi, thật ra thì cũng không để Uyên Như suy tính nhiều, bởi vì Tiểu Dương ngồi đối diện cửa phòng đã cười gật đầu chào nàng.

“Chàng bị thương?” Uyên Như bước nhanh đi lên phía trước, nhìn Tiểu Dương ân cần hỏi: “Lúc nãy thiếp thấy một chậu máu lớn được đưa ra ngoài. . .”

“Không có, trên người có chút bẩn nên tắm rửa.” Tiểu Dương cười cười nửa chống người lên gơ tay lên muốn kéo Uyên Như đi đến bên cạnh mình, “Chỉ không muốn cho nàng trông thấy mới lén lút đến bên này, không nghĩ tới vẫn bị tóm, thật sự là lợi hại hơn cả Nhung Khẩu!”

“Đây không phải là vết thương sao?” Uyên Như không có phản ứng với sự đùa giỡn của Tiểu Dương, chỉ liếc mắt một cái rồi đưa tay chỉ vào vết máu dài hai tấc trên khuỷu tay hân, không khỏi tức giận oán trách, “Tại sao để thấm nước! Cũng không băng bó một chút.”

“Vết thương nhỏ mà thôi, nàng đừng lo lắng.” Tiểu Dương không sao cả lắc đầu một cái, trực tiếp chỉ vào phù thạch màu xám trắng bên trong giá gỗ: “Như Nương, vì ta đâm lưng một chút.”

“Tốt, thuận tiện để thiếp kiểm tra rốt cuộc chàng có bị thương không.” Uyên Như duỗi tay phải mức đầu tắm đi vòng qua bên người Tiểu Dương, đang muốn lấy phù thạch trong tầng hai giá gỗ để chà lưng, lại đột nhiên bị hân nắm lấy cổ tay trái.

“Nơi này bị thương.” Tiểu Dương trực tiếp kéo lấy bàn tay nhỏ bé của vào trong nước, dề lên “nơi nào đó” nơi bị thương được nói đến trong miệng, liếc qua miệng uất ức nói: “Nhấn nhin mấy ngày rồi nó rất đau lòng, muốn tìm cơ hội khóc lớn một trận.”

“A --!” Uyên Như bị hân kéo đột ngột như vậy, cả thân thể nhất thời nghiêng thiếu chút nữa rơi vào trong bồn tắm, nàng vội vàng ném phù thạch dùng tay phải chống dọc theo bồn ổn định bước chân, nhưng cổ tình mặt không khỏi phải nhìn xuống, vừa vận đối diện “vật nào đó” của Tiểu Dương.

Nhìn vật nửa ngẩng đầu đang muốn diêu vũ dương oai, gò má nàng nhất thời ằm ằm một cái sung huyết đỏ bừng.

“Này, giữa ban ngày, chàng. . . Chàng định làm gì?” Uyên Như ra sức rút tay lui về phía sau, nghĩ thầm phu quân mình cũng không thường lui tới trong quán bụi hoa như Tạ Tuấn Dật, sao vào lúc này lại gan lớn đến muốn tuyên dâm giữa ban ngày chứ? Hơn nữa còn là bồn tắm? Đây cũng quá khiêu chiến sức chịu đựng của nàng rồi.

“Aizzz, đâm lưng, đâm lưng thôi.” Tiểu Dương thấy nàng xấu hổ gãy giữa ngay sau đó liền buông lỏng tay, hơn nữa di chuyển ra phía trước lộ sau lưng ra trước mắt Uyên Như.

“Quấy phá!” Tiểu tức phụ bữu môi liếc hân một cái, sau đó từ trong chậu lấy ra một khối phù thạch hình tổ ong, tay phải cầm lấy đầu tắm vẩy đến trên người Tiểu Dương, tay phải nắm phù thạch thấm nước mà bắt đầu cọ trên tấm lưng cường tráng đường cong rõ ràng kia.

Sau một loạt động tác này Uyên Như cảm giác mặt mình cũng nóng lên, mặc dù đã không phải là tiểu nương tử chưa biết mùi đời, nhưng nàng xoa thân thể to lớn tráng kiện của Tiểu Dương vẫn có loại cảm giác huyết mạch nghịch lưu.

Trước đó vài ngày mỗi lần đều là cởi quần áo sau đó trực tiếp đi vào vấn đề chính, còn có bóng đêm, sương mù hoặc bị chặn che giấu, nàng cũng vờ thuần khiết chỉ bị động thừa hoan, không dám tự thân động thủ đi hung ác sờ Tiểu Dương, hôm nay thật sự xoa nắn lồng ngực cứng rắn kia, giống như hòn đá vừa trở lại vừa cứng, trong cái này có mỹ vị khó có thể nói nên lời.

Thật ra thì, thích dịu dàng vẫn nhược thư sinh hơn nửa đều là tiểu nương tử chưa từng rời khỏi khuê phòng, phụ nhân nào không thích hán tử cường tráng to lớn?

“Như Nương, chà mạnh nữa đi, quá nhẹ rồi như gãi ngựa vậy, bên trái một chút, aizz, trở mặt sau một chút. . . .” Đầu tiên là Tiểu Dương thoải mái thả ra, rồi lại bắt đầu chỉ điểm Uyển Như, vừa hận không thể lập tức cọ sát cho chính mình, vừa vừa hy vọng chậm rãi hưởng thụ Uyển Như phục vụ tắm rửa.

“Trên lưng chàng có mấy vết tím bầm đấy, có thể dùng sức không?” Đầu ngón tay của Uyển Như xẹt qua vết thương, có chút đau lòng hỏi: “Bị thương thế nào vậy?”

“Sao biết được, gây gộc đánh, đánh nhau không để ý tới sau lưng. Nặng chút không sao, da của ta dày không cảm thấy đau.” Tiểu Dương cũng không dám nói cho Uyển Như những thứ này bảy tám phần là đao chém mà thành, chỉ vì hán mặc áo giáp tê giác cứng rắn mới có thể tránh thoát một kiếp.

“. . . .” Uyển Như im lặng trong chốc lát, theo lời di chuyển tay, do dự liên tục sau cuối cùng vẫn hỏi một vấn đề nàng rất quan tâm, “Trận đánh này, thật sự đã kết thúc?”

“Ừ, kết thúc, lấy cho ta một ly rượu mai.” Tiểu Dương gật đầu một cái, chỉ vào bầu rượu trong lò lửa nhỏ phân phó.

Sau câu nói chen vào đó, hán suy nghĩ chốc lát mới chậm chước nói bộ phận tin tức, “Người Nhung thảm bại, bị bắt mấy trăm người còn bao gồm tướng lĩnh quan trọng, hoặc làm đầy tớ hoặc giao nộp tiền chuộc chuộc về, còn giết vào nơi đóng quân của bọn họ và bắt hơn ngàn thất nhất đẳng chiến mã, bọn họ sẽ phải mất một hai năm để phục hồi.”

“Đây không phải là hoạ vô đơn chí ư.” Uyển Như đứng dậy rót cho Tiểu Dương một ly rượu, lại lau đầu tắm nhẹ nhàng chà xát nâng mái tóc dài của hán, nhẹ giọng thở dài nói: “Vốn là bởi tuyết rơi mà cuộc sống khó khăn, nay dân chúng càng thêm khổ.”

“Chắc chắn, đồng tình nhảm người rồi. Bọn họ muốn cho dân chúng chúng ta khổ mới đúng. Đại Tề không có người nặng chém giết thắng thì cũng thôi đi, bên kia, ha ha.” Tiểu Dương chậm chọc cười gượng hai tiếng, uống một hơi cạn sạch rượu trong chén rồi sau đó lại giải thích, “Đau bọn họ mới có thể đang hoàng, chờ đề cử thủ lĩnh mới sẽ phái người tới cùng thương nghị với chúng ta, dùng Kim Ngân chi thiếc, súc vật những vật này đổi lương thực, không chết đói!”

“A, như vậy. . . . Trước đó mẹ có nói các chàng xuất chinh mười ngày nửa tháng không tính là ngắn, cuối cùng mấy tháng đều có, không ngờ trở lại nhanh như vậy.” Uyển Như vừa nâng gáo múc nước lên gọi đầu cho Tiểu Dương, vừa lại hiểu kỳ nói: “Người Tây Nhung thật kỳ lạ, sao đánh bại thủ lĩnh lại phải tự nhận lỗi thoái vị?”

“Cái gì? Khụ khụ!” Đang uống rượu mai Tiểu Dương trực tiếp nuốt hạt vai xuống, nghẹn làm hán liền tiếp đánh vào ngực để cho thuận.

Tự nhận lỗi thoái vị? Để tâm vào chuyện vụn vặt một lòng muốn báo thù cho ấu tử là đại hồ từ kia đồng ý sao? Nếu không phải là mình theo dõi ông ta phục kích vô số lần, rồi cuộc tìm cơ hội liên phát năm mũi tên đưa người đi Tây Thiên, trận đánh này còn không biết phải kéo dài bao lâu.

Ta không giết hán chính là hán tới giết ta, ra tay trước thì chiếm được lợi thế!

Chỉ là, chuyện máu tanh như vậy cũng không cần thiết giải thích cận kề cho Uyển Như, Tiểu Dương chỉ hàm hồ đáp, sau đó lại gọi người mang một đại thùng nước sạch nóng hổi vào, tắm rửa một chút mới cất bước qua ngấm.

“Thập Nhị, Thập Tam, giữ cửa đi, lúc này là ai tới cũng không cho phép vào, không có đại sự cũng đừng gọi ta.” Tiểu Dương phất tay đuổi bọn họ ra, quay đầu cười nhìn kiêu thế của mình.

Nụ cười kia thấy thế nào cũng cảm thấy có chút không có ý tốt, khi hán bỗng chốc đứng dậy đưa tay chụp tới, cảnh ta giữ lấy eo của Uyển Như thì nàng mới hiểu, người phu quân trước đó để mình nghiễm túc chăm chỉ rửa sạch vết máu trên người.

Vào lúc này toàn thân sạch sẽ, đề tài tự nhiên nên trở về chuyện kia – câu chuyện nhẩn nhện đến khốc hồng.

Đang đóng cửa Thập Nhị, Thập Tam bất ngờ nghe được bên trong buồng lò sưởi truyền đến tiếng kêu của tam nương tử, Thập Tam nghi hoặc nghĩ lui về hỏi thăm, lại bị đồng bạn kéo lấy ông tay áo.

“Ngươi ngu à?” Thập Nhị dùng đôi mắt nhỏ của mình liếc nhìn Thập Tam, cười nhạo nói, “Tam Lang quân đang muốn ‘làm việc’ đấy! Phàm là dám phá hồng tuyết đối sẽ bị hán nuốt sống.”

Ở trong buồng lò sưởi, Tiểu Dương bày ra vẻ mặt xấu bụng, nhìn hai cái chân nhỏ đang treo ở ngoài thùng nước của Uyển Như cười nhạo nói: “Chính mình đá rơi giày, hay muốn ta tự thân cời giúp nàng? Cũng đã như vậy còn giày giữa cái gì?”

“. . . .” Uyển Như như con dê đội làm thịt muốn rơi lệ, nàng bị Tiểu Dương ôm đi xuống, hơn nửa người cũng ngấm bên trong nước, duy nhất chỉ còn lại đôi giày bên ngoài.

Cũng không phải là trình tiết liệt nữ, giày giữa, quả thật không có ý nghĩa -- nàng không thể không yên lặng thỏa hiệp, đá rơi giày đi vào thùng nước.

“Lúc này mới ngoan.” Cánh tay trái của Tiểu Dương ôm eo Uyển Như từ phía sau, chân phải chống đỡ nâng chân thê từ lên, đồng thời dùng tay phải

vung lăn vẩy nàng lên, bàn tay tìm kiếm vào dưới đầu gối, lại nỉ non nói nhỏ bên tai nàng, “Giày coi như xong rồi, vớ lười vì phu vẫn rất vui lòng giúp nàng cởi.”

Nhẹ nhàng đi xuống chiếc vớ màu trắng rơi xuống tới mắt cá chân, lộ ra bàn chân trắng như ngọc của Uyển Như, Tiểu Dương nâng càng cao chân nàng trực tiếp xé rách bọc vải chướng mắt trước mắt, đặt bàn chân trắng chưa đầy một nắm tay vào trong lòng bàn tay tỉ mỉ vuốt ve.

Khi ngón chân bị hấn vên vê, Uyển Như chỉ có cảm giác vành tai mình nhột, chiếc lưới nóng liềm qua tai nàng, lại thăm dò vào trong lỗ tai nhẹ nhàng chậm chạp cuốn một cái, trong giây lát đó, cả người nàng không khỏi run lên.

Rồi sau đó, đùi phải Uyển Như bị Tiểu Dương chậm rãi đè vào bên trong nước, bàn tay thô tháo không cho chân nàng di chuyển lên, thăm dò vào trong quần lót, cuốn ống quần một tắc một tắc bàn tay xẹt qua da thịt trắng nõn, từ từ phủ đến bên ngoài Động Đào Nguyên, nhẹ nhàng nắm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Thịt heo nấu canh

“Ừm.” Uyển Như không nhìn được hé mở đôi môi đỏ mọng, một tiếng nỉ non nhẹ nhàng bật ra từ trong miệng nàng, rồi sau đó chân trái nàng mềm nhũn, không tự chủ được ngồi dựa vào trên người Tiểu Dương.

Cho dù là ngồi dựa lưng về phía nhau, Tiểu Dương cũng có thể chắc chắn rằng gương mặt của nàng bây giờ đang đỏ bừng, ánh mắt sưng mù, nhất thời hăng hái càng cao.

Sau khi chiến đấu ở chiến trường trong người Tiểu Dương rất khó chịu không chỗ phát tiết, vội vàng muốn làm hao mòn chỗ tinh lực còn thừa lại của mình, đã như vậy, muốn ăn thê từ mình còn nói khách khí gì nữa chứ?

Vì vậy, khi Uyển Như ngồi vững vàng, bàn tay đã đề sẵn ở vòng eo liền quả quyết dịch nơi khác, nơi bí động đào nguyên cũng không dò xét, tập trung tinh thần bắt đầu lôi kéo áo cản trở, đôi tay cực kỳ linh hoạt cạy cạy, ném toàn bộ mảnh vải quanh eo, tay áo ngắn, quần lót lụa mỏng xuống.

Trong khoảnh khắc, toàn thân Uyển Như cũng chỉ còn dư lại một cái ha tử* “Phượng Hoàng xuyên Mầu Đơn”, màu hồng cút đỏ thắm, xiêu vẹo chi chực sụp đổ yếu ớt ôm lấy cổ, đỉnh tuyết phong ẩn hiện, trong lúc này đai đeo của xiêm y cũng bị tháo rời, Tiểu Dương chỉ thò tay vừa kéo đai lưng, ha tử thêu hoa cũng theo quần dải rơi vào trong nước. (ha tử: áo lót thời xưa sẽ giải thích cuối chương)

Một đôi Ngọc Thổ trắng nõn nhất thời nhảy về phía trước bại lộ ở trong gió lạnh, đầu nhọn phần hồng như hạt châu phía trên còn hơi run một chút.

“Ừ ~!” Uyển Như ưm một tiếng, nửa thẹn thùng nửa e sợ hoặc là nói muốn mà còn cự tuyệt, nàng vội vàng ôm cánh tay muốn che giấu xuống, lại bị Tiểu Dương bắt lấy cánh tay, kéo mạnh giang rộng chân ra ngồi vào trên đùi hấn.

“Làm loạn gì đấy? Ngoan một chút để ca ca thương yêu nàng.” Nói xong hấn lập tức mím môi cười một tiếng, sau đó kéo hai tay Uyển Như đến sau lưng nàng, một tay nắm lấy sau đó nhanh chóng lấy thất lưng lên trói cổ tay nàng lại.

“Này, đang làm gì vậy?!” Uyển Như bị hấn trói lại nhất thời cả kinh thất sắc, nắm đó nàng xem hết Xuân Cung Đồ cũng chưa từng thấy có chiêu này, nghĩ thầm chẳng lẽ người này ở trên chiến trường bị kích thích lớn, nên biến thái rồi?

Nàng âm thầm cắn môi giãy dụa cánh tay muốn thoát khỏi thất lưng kia, bởi vì quá cấp thiết nên động tác không khỏi hơi lớn, ngay tiếp theo thân thể cũng uốn éo theo, đệm dùng để chống đỡ chân không khỏi trượt một cái, cả người nhất thời ngửa về phía sau, bị dọa đến nàng vội vàng cúi người phía trước.

Thân hình hơi ổn định, nhưng cả người lại nằm ở lồng ngực Tiểu Dương, nơi bụng cũng đột nhiên nóng lên, khẽ rũ mắt lại thấy vật kia của đối phương vừa vận đâm ở giữa thân thể hai người.

“Cũng đừng giãy giụa nữa, nếu không dây thất lưng sẽ càng buột chặt.” Tiểu Dương đưa tay ôm nàng, tay trái để ở ngực, tay phải ôm hông mềm, rồi sau đó, hấn dùng ngón cái nhẹ nhàng gầy gầy đỉnh Hồng Châu cười nói: “Đây là tình thú nha, từ từ là nàng có thể cảm nhận được thú vị trong chuyện này.”

“.” Uyển Như lén liếc trộm cự vật của hấn, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy da đầu tê dại, nghĩ thầm mình đã sống lâu hơn mười năm, lại không biết còn có loại tình thú này, lần này dùng thất lưng trói lần sau chẳng phải là muốn lên ngựa cây roi, hoặc là trực tiếp trên lưng ngựa ...? Có lẽ thật sự có loại phong tục này ở tá ngoại (phía Bắc trường thành)?

Thấy ánh mắt nàng mơ hồ như đang mất hồn, Tiểu Dương vội vàng “Khụ khụ” hai tiếng kéo về toàn bộ chú ý của Uyển Như, dùng lực nắm lấy hông trong tay, cúi đầu chôn mặt vào trong ngực nàng, ở giữa hai Ngọc Thổ hít một hơi thật sâu, rồi sau đó lại khẽ cắn Hồng Châu, mút chơi không nghỉ.

Da thịt non nớt bóng loáng mềm mại, đỉnh Tuyết Sơn đầy đặn này tán mát ra như cây hương trầm, nhẹ nhàng gặm cắn một phen có thể nói là vị rất tốt,

răng môi lưu hương, ngay sau đó hấn lại dùng sức một cái hai chân của kiều thể tách ra hai bên, đùi đẹp như ngọc, lộ ra bí động phấn hoa phía dưới.

Cả người Uyển Như nhất thời xui lơ vô lực tựa vào trên người Tiểu Dương, chân đạp không tới điểm cuối cùng bồn tắm, đôi tay cũng không cách nào sử dụng, không khỏi dâng lên cảm giác luống cuống, muốn tránh thoát bỏ buộc rồi lại bởi vì cảnh cáo của đối phương mà không dám lỗ mãng.

Bên này chỗ mẫn cảm nơi ngực bị hấn ngấm, phía dưới nơi hoa tâm thẹn thùng cũng bị hấn đưa tay xoa nắn, nàng không tự chủ được căng thẳng đứng người dậy, đang lúc thờ dốc từ ngực đến chân cũng có chút khẽ phát run.

Tiểu Dương nhẹ vỗ về thân thể nàng, từ lưng ong mảnh khảnh đến cái mông mượt mà đầy đặn, cảm nhận được trong lòng bàn tay Uyển Như hơi run rẩy, không khỏi nghĩ tới tiếng hát khẽ run rẩy của nàng trên công thành

“Như Nương, ngày mai rảnh rồi thì cùng giao tiếp với quân sự một chút về chìa khóa, sổ sách, lần này xuất chiến ta lập công không nhỏ, có lẽ Thiên gia còn có ban thưởng. Tất cả của ta đều là của nàng, tất cả, tiền tài đất đai thôn trang” Tiểu Dương bắt đầu đưa ra cảm dỗ Uyển Như, rồi lại đột nhiên nói câu vượt quá dự đoán của con người, “Nhưng mà, nàng là của ta, phải hoàn toàn thuộc về ta.”

Là nam nhân đều có chinh phục và tham muốn giữ lấy, Tiểu Dương là loại người đã có thói quen chinh chiến từ thuở nhỏ lại càng thêm có chút cố chấp, đối với hấn mà nói chỉ có thắng, bại, không có lựa chọn đường sống ở bên trong.

Hấn phát hiện mình thật sự yêu Uyển Như yêu điệu ngọc nữ này, thích tài nấu nướng của nàng, mê luyện thân thể của nàng, đau lòng cho cảnh ngộ nàng gặp phải, thương thức tài hoa của nàng, từ trong đàn hát cũng nhìn thấy nàng phẩm cách cao thượng, nữ tử tốt đẹp như vậy tất nhiên là muốn nắm chặt trong lòng bàn tay thật chặt rồi.

Trước đây hấn còn chưa tha thứ được mạch nước ngầm thỉnh thoảng xuất hiện giữa thể tử và Tạ Tuấn Dật, sau ngày hôm nay.

“Đang nói lời ngốc gì đấy?” Uyển Như nhẹ nhàng cười một tiếng, sáng giọng, “Trong Chu Lễ có tam tông tứ đức, chẳng lẽ chàng cảm thấy thiếp . . . á!”

Nàng còn chưa kịp nói xong đã bị Tiểu Dương ôm hông nâng lên, sau đó trực tiếp ngồi lên trên cự vật nóng hổi kia, cây trường thương kia nhất thời đâm vào Hoa Nhị, đau đến Uyển Như không khỏi kẹp chân kêu “Úm hừm”.

Bởi vì lần đầu bị trói lại nàng chậm chạp không vào được trạng thái, son động đào viên này mới mơ hồ rỉ ra chút nước, vẫn không thể mở ra đường nhỏ nghênh đón khách quý, đột nhiên bị đâm vào như vậy tất nhiên khó chịu, thậm chí Uyển Như đau đến chảy cả nước mắt.

Đang muốn oán trách, lại nghe được cái miệng mang đầy mùi rượu của Tiểu Dương trầm giọng nói ở bên tai nàng: “Từ nay về sau, biểu ca biểu đệ gì đó tất cả đều cắt qua một bên cho ta! Nàng là của ta, nghe rõ chưa?”

Những lời này như tiếng sấm liên tục nện vào trên đầu Uyển Như, nàng thật sự không biết tại sao Tiểu Dương có thể mất sáng như đuốc như thế trước khi xuất chinh đã bắt đầu nhớ đến Tạ Tuấn Dật, cho tới bây giờ cũng còn chưa xả ra.

Nàng thiếu chút nữa muốn kêu to một tiếng: “Thiếp và gã không có liên quan, đời này thật sự không có chút xú liên quan gì, rõ ràng là hấn đơn phương quyền rũ, chẳng phải người sống lại nàng không mắc câu hay sao!”

Uyển Như đang chần chờ muốn nói ra một lý do thật tốt để thoát khỏi bóng dáng Tạ Tuấn Dật, lại đột nhiên phát hiện mắt Tiểu Dương hơi đỏ lên, nàng nhất thời lúng túng – người này trước khi nàng vào vẫn uống rượu? Từ đầu chí cuối đều là hấn uống say vớ vẫn hồ đồ? Đúng không?

Nàng quả quyết vứt đi đề tài biểu ca không thú vị kia, dùng giọng nói nỉ non trả lời: “Ừ, thiếp là của chàng. Như Nương vĩnh viễn là của A Dương.”

“Ồi, ngoan, thật biết nghe lời.” Tiểu Dương cười vuốt ve mặt của Uyển Như, hung hăng cho nàng một nụ hôn sâu, sau đó lại nhìn thẳng vào mắt nàng, híp mắt cười một tiếng, “Tốt bảo bối phải ngoan mới có đường ăn.”

“.” Uyển Như liếm liếm đôi môi đau nhức của mình, thiếu chút nữa im lặng rơi lệ, khó trách hôm nay hấn há mồm ngậm mồm đều nói đến từ “ngoan” loại từ chưa bao giờ xuất hiện này. Trận say này, phải bao lâu mới tỉnh lại?

Nàng chưa kịp nghĩ đến kết luận của vấn đề này, Tiểu Dương đã đột nhiên đóng cửa eo, cạo lên trên đồng thời lại ôm vú Uyển Như phối hợp trước sau dùng đưa.

Phen hành động này làm nàng kêu liên tục, nước mắt bão đến, chân bị nắm lấy hai tay cũng bị trói, ngay cả một chút kháng cự cũng không làm được, thật sự là trời cao nhưng không có đường chạy, Uyển Như không thể không nằm ở bên tai Tiểu Dương liên tiếp nũng nịu xin tha: “Phu quân coi thường thiếp, coi thường thiếp biết không? Thiếp đau quá. Từ từ có được không?”

Lần này Tiểu Dương không hề nghe lời buông tay như mỗi lần Uyển Như nhẹ giọng cầu xin hấn, vẫn vừa dùng đưa vừa hôn miệng nhỏ của nàng, liếm nước mắt, còn bớt thời gian hỏi vấn đề không rõ hàm nghĩa: “Biết cái gì gọi là ‘sảng khoái’ không?”

“Không, không biết.” Uyển Như thở gấp lắc đầu một cái, cảm giác có loại dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, Tiểu Dương trả lời theo sát sau đó: “Trước đau đớn mới có thể sảng khoái.”

“.” Được rồi, cầu người không bằng cầu mình, Uyển Như im lặng bắt đầu điều chỉnh trạng thái của mình, vòng eo phối hợp động tác của phu quân

từ từ chập chòn đong đưa, nhắm mắt lại cảm nhận, tí mỉ thường thức các loại tư vị trong chơi đùa vỗ về của hắn, rất nhanh một lúc sau rốt cuộc cảm nhận được chỗ tốt đẹp kia.

Bởi vì thân bất do kỷ chỉ có thể mặc cho đối phương định đoạt, ngũ giác của nàng hình như nhạy cảm hơn bình thường, một chút xú vuốt ve cũng có thể cảm thấy vô cùng rõ ràng, gãi nhẹ cũng có thể làm cho người ta tê dại không chịu nổi, thậm chí nàng có thể tưởng tượng ra cây trường thương kia của phu quân đang rong ruổi diệu vô dương oai ở trong chiến trường như thế nào.

Ríu rít, móc câu trên cây ngân thương của Tiểu tam lang quả nhiên là uy vũ bất phạm danh bất hư truyền.

Đi ra ngoài lần lộn sớm muộn là phải trả, trước kia Uyển Như luôn cảm giác mình không cần tốn nhiều sức là có thể lấy được Tiểu Dương đến lòng bàn tay, bây giờ mới biết, đối phương uống hai non rượu là có thể dễ dàng áp chế mãi đến nàng dục tiên dục tử!

Hai người ngâm mình ở trong bồn tắm cọ sát lẫn nhau rất lâu, rốt cuộc hai bên cùng leo lên tinh cảnh cực vui sướng, sau khi nghỉ ngơi tạm, Uyển Như đột nhiên phát hiện tiểu tướng quân lại có năng trường thương tái chiến một trận nữa, chợt cảm thấy kinh hãi, vội vàng yếu ớt uất ức nói: “Nước cũng lạnh rồi, lạnh quá.”

“Vậy đứng dậy thôi.” Tiểu Dương tắm rửa sơ qua sa đẩu ôm kiều thể nhúng một cái nhảy ra khỏi nước, đưa tay xé vải mềm trên giá gỗ lau một phen rồi sau đó đặt nàng đến trên giường trong buồng lò sưởi.

Đây thật ra thì chỉ là một chiếc giường nhỏ dùng để ngủ, rộng không quá ba thước chỉ có thể nằm một người, trên giường phủ lên một chiếc da đệm giường của gấu đen, thật dày, ấm áp nhưng cũng không mềm mại lắm, Uyển Như vừa nằm lên trên đó thì bị lông của da gấu cọ phải eo đùi có chút ngứa ngáy, cổ tình trên người không có gì, nàng không khỏi rung mình chuyển chân bắt đầu có rúc.

Tiểu Dương đưa tay đỡ nàng nửa ngồi dậy dùng chân bông khê quần, cười nói: “Lên giường có lò sưởi rồi vẫn còn lạnh? Vậy uống hai hớp rượu nóng cho ấm áp.”

Khi đang nói chuyện hắn không đưa ly rượu nhỏ tới bên môi Uyển Như mà trực tiếp rót vào trong miệng mình, sau đó dùng ngón trỏ nâng cằm nàng lên rồi từ từ mớm rượu vào trong miệng nàng.

Rượu kia càng mạnh hơn trong tưởng tượng của Uyển Như, chỉ hai ba hớp nàng đã cảm thấy từ cổ họng đến bụng của mình đang nóng hừng hực sôi trào, thân thể lại thật ấm, không chỉ có không lạnh còn có chút nóng lên.

Nàng đang suy nghĩ sau đó là gọi người lấy xiêm cho mình, hay để hai người nằm lên nhau chen chen ngủ trưa trong một lát? Tiểu Dương lại đột nhiên nghiêng người đè lên.

Lúc này hắn cũng không hỏi “Một lần nữa có thể được không?”, trực tiếp đưa tay kéo chăn ra, cùng với Uyển Như nằm lên giường, cúi người vùi đầu vào nói với kiều thể đang luống cuống nửa ngồi: “Ngoan, nằm sát chớ lộn xộn, được không?”

Uyển Như không khỏi cười khỏ: ông trời, hắn thật sự chưa thỏa mãn định tái chiến một trận nữa ư?

Ha từ: ngày trước áo lót ở Đại Đường đều có dây, đến Đại Đường, xuất hiện một loại áo lót không dây, gọi là “Ha từ“. Nữ tử Đại Đường thích mặc “kiểu váy quây lộ nửa ngực”, họ buộc váy ở ngực rồi sau đó kéo tới trước buộc lại ở dưới ngực. Trên ngực và sau lưng lỗ lỏ, bên ngoài trong suốt, áo lót như ẩn như hiện.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Gậy to ra oai giết lấy uy

Không chỉ tái chiến, vị tiểu tướng tiên phong này quen đánh bất ngờ trên sa trường còn muốn dùng phương thức không chính quy công thành chiếm đất, di chuyển từ từ tính toán để Uyển Như chống hai tay ở trên giường, nâng mông quỳ rạp xuống.

“Đừng á, thẹn chết người!” Thê tử xinh đẹp cự không nghe lệnh mệnh, chân bắt đầu lồi kéo chân bông dưới bụng muốn chui về trong chăn.

Thoáng chốc, chỉ nghe “bốp” một tiếng, trượng phu to lớn mạnh tay trực tiếp vỗ lên cặp mông trắng nõn của nàng, trên da thịt vô cùng mịn màng nhất thời kinh hiện ra dấu năm ngón tay đỏ hồng.

Nghe tiếng kinh hô của Uyển Như mà nhìn kiệt tác của mình, hai mắt Tiểu Dương nhất thời trừng lớn như chuông đồng, thiếu chút nữa hít lấy một ngụm khí lạnh, ở góc độ đối phương không nhìn thấy hắn cực kỳ lúng túng vẩy bàn tay, liên tiếp chửi mình ra tay quá nặng, vốn chỉ muốn hù dọa nàng một cái sao lại đánh thật rồi?!

Thật là, thật sự quá mãnh mai rồi, không trải qua được một chút sức lực! Tiểu Dương đau lòng vô cùng khê vuốt ve chỗ da sưng đỏ kia, rồi lại cắn răng dựa vào ở bên tai nàng giả bộ vẻ nhẫn tâm cảnh cáo nói: “Còn muốn bị trời lên sao? Đàng hoàng một chút!”

“Ừ~~~ dừng, thiếp ngoan lắm, phu quân phải thương hoa tiết ngọc chứ.” Uyển Như bĩu môi dùng giọng nói thút thít làm bằm đáp, tự mình đưa tay sờ lấy cặp mông đã sớm tê dại, sau đó thành thật quỳ phục xuống, còn tự thân kéo chân để ở dưới bụng cho thỏa đáng, lão đảo nâng cao nơi mê người kia.

Lần này, Uyển Như thật sự e sợ rồi, sợ mình sẽ giống như “Đạp dao nương” bị một trượng phu say rượu đánh dữ dội, nàng kia còn thể thảm hơn bị đánh đến mấy năm, nàng hoài nghi phu quân mình chỉ cần một con dao thôi mình không chết cũng tàn tạ, vẫn nên đảng hoàng nghe lời bảo vệ tính mạng quan trọng hơn!

Tiểu Dương đứng ở bên cạnh giường hẹp thì tròn mắt hốc hốc nhìn hành động của nàng, đầu tiên là cảm thấy một trận nóng hổi chạy thẳng về mũi, rồi sau đó lại cảm thấy trái tim mình như bị người ta kéo lấy, vừa chua xót lại đau lòng.

Từ tân hôn tới nay, nàng chưa từng có một ngày “Không ngoan”? Từ đầu chí cuối đều vừa thông minh sáng suốt vừa ân cần, giờ phút này Tiểu Dương mới chính thức cảm thấy – bên trong dịu dàng sẵn sốc của Uyển Như không biết ẩn chứa bao nhiêu nom nớp lo sợ!

Tuy nàng là nữ tử thế gia nhà cao cửa rộng nhưng không được nhà mẹ sủng ái, tuy nàng có huyết thống tôn thất lại mất nhà mẹ che chở, ca ca ruột lại không nên thân, sau khi xuất giá chỉ có thể toàn tâm toàn ý phụ thuộc vào trượng phu, lại không một ngày không chờ đợi lo lắng sợ trượng phu đau lòng, sợ trượng phu xuất chinh không tốt, thậm chí, tại sao phải sợ hấn sẽ đánh mình.

Nghĩ đến đây, Tiểu Dương thật sự rất hối hận, oán giận mình không nên chọn thời cơ này giả bộ say rượu dùng “gậy lớn ra oai giết lấy uy” với nàng.

Không sai, đây chính là thay đổi kiểu “gậy lớn ra oai giết lấy uy”, sau khi phạm nhân bị đẩy đi sung quân đến vùng biên cương cũng sẽ ăn một bữa đáng về bề vạ của “bồng tử sát kỷ” cây gậy, người cường tráng chịu phải trận gậy này cũng nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng, sau đó, ngoại trừ những người khác biệt còn lại đều sẽ bị khuất phục, từ đó đảng hoàng, ngoan ngoãn phục tùng.

Mà phạm là Đại Nam Tử làm trượng phu cũng khát vọng xác nhận địa vị lãnh đạo của mình ở giữa phu thê, để thê tử đồng ý quan hệ chính và phụ giữa hai người từ trong lòng, bình thường đêm tân hôn cường thế đoạt lấy chính là cơ hội tuyệt hảo.

Ban đầu Tiểu Dương bởi vì bị thương uất ức Uyển Như, không thể không yếu đi khí thế, vừa bắt đầu hấn lại chỉ tính toán tạm thời coi nàng như đồ xinh đẹp để bài biện, vẫn quan sát, vì vậy cũng không tốn công dạy dỗ.

Hôm nay hấn định lấy toàn bộ của cải của mình giao phó ở trên tay Uyển Như, theo như cách làm của dẫn binh trong doanh trại, lúc vừa bắt đầu phải đưa ra thủ đoạn tàn nhẫn xoa nắn đối phương ngoan ngoãn, rồi sau đó sẽ chậm rãi cho đường trấn an, lúc này mới có thể tránh cho tương lai nàng lỗ mẫm.

Cần phải biết, nam tử sợ vợ đó là bởi vì hấn vui lòng cung chiều đối phương, không phải nữ tử nào có thể thật sự cười lên đầu hấn.

Nhưng Tiểu Dương nhìn kiều thê đã cuộn thành một đoàn khi mình còn chưa đánh xong “gậy lớn ra oai giết lấy uy”, lại không nhịn được mềm lòng, hấn có thể lạnh máu vô tình với Nhung Khẩu nhưng lại không thể thoải mái bắt nạt nữa từ yếu ớt, hơn nữa đây còn là giai nhân như ngọc mình luôn nhớ đến khi còn ở ở trong chiến trường.

Chỉ là, đã tiến hành đến chỗ này hấn cũng không thể bỏ dở nửa chừng, chỉ đành phải khế cắn răng hạ tâm sắc đá đưa tay giữ chặt eo ái thê, kéo nàng về phía sau một chút, lại tiếp tục làm như thế nào thì làm như thế ấy.

Cũng đã như vậy rồi còn có thể chịu đựng không ăn vậy nam nhân kia cũng không phải hấn tử thật sự! Chỉ là, lần này nhất định phải làm cho trọn vẹn, tuyệt đối không thể để cho nàng bị đau.

Ngay sau đó Tiểu Dương cúi người vác súng tỉ mỉ mê neho ở bên ngoài hoa viên của kiều thê, hai tay đưa tới vuốt ve xoa nắn ngọc thổ, thỉnh thoảng sờ chút Hồng Châu, thỉnh thoảng hoặc chậm hoặc nhanh chóng bóp về thân thỏ.

Đồng thời, miệng hấn cũng không còn nhàn rãi, đuổi lười nhẹ nhàng liếm láp ở sau lưng ái thê, từ sống lưng một đường xuống phía dưới từ từ chuyển đến khe mông mắc cỡ kia, mót hôn không nghỉ.

Chỉ một thoáng, một cổ cảm giác tê dại vọt tới toàn thân Uyển Như, ngay sau đó trên người lại hơi có chút đau, hình như phu quân đang dùng râu hấn cọ? Đang nghỉ ngơi, lại nghe hấn dùng giọng nói có chút hồ đồ mở miệng.

“Trước Tiên Tàn có một điển tịch kỹ thuật trong phòng gọi là《Tổ Nữ Kinh》, trong sách có chín phương pháp giao hợp cường thân kiện thể. Đây là kiểu thứ hai, được đặt tên là ‘bước đi mạnh mẽ uy vũ’.” Tiểu Dương sợ dọa hồng thê tử, dứt khoát một hai câu giải thích, “Đây việc có ích cho thân thể, cũng không phải tư thế xấu hổ gì.”

Phi, làm như ta là đứa bé ngu ngốc vậy? Người rõ ràng đứng, tư thế này là《Động Huyền Tử》 thảo luận “Tam Xuân Lư” có được hay không? Tìm một cái dễ nghe tới dọa người!

Uyển Như khinh thường hừ hừ ở trong lòng, ngoài miệng lại phối hợp vỗ mông ngựa nói: “Hả, là vậy sao? Vậy nó rất xứng với phu quân rồi, a~~~”

Tướng môn hổ tử không phải sao? Bước đi mạnh mẽ uy vũ, tên quả thật xứng đôi. Nếu bàn về ‘Tam Xuân Lư’ mà nói. A, Uyển Như cũng coi như thật sự hiểu trước đó mình nhìn nhầm, Tiểu Dương cũng không phải là người thật thà đảng hoàng như nàng nghĩ lúc đầu.

Sau khi trối lại lựa chọn sử dụng loại tư thế cảm thức này giao hợp, nói rõ trong lòng hấn là vô cùng bá đạo, còn mang theo dã tính.

Có thể thấy được, dù trong miệng hắn nói dễ nghe đi nữa, trong bình thường dịu dàng, cũng không thể khinh thường, không biết lúc nào hắn sẽ bộc phát, nảy sinh ác độc? Hôm nay cũng không giống ngày thường.

Aizz Vì ăn ít chút đau khổ, Uyển Như vừa nghĩ tới vừa lại khẽ điều chỉnh tư thế mình một chút, đầu dựa vào gối tới vị trí thấp nhất, gò má trực tiếp dán lên đệm giường da gấu, hơn nữa hạ eo nâng mông, làm ra bộ dạng vô cùng cung kính, thuận phục.

Từ phía sau nhìn lại, cả người nàng hiện ra một loại đường cong xinh đẹp vô cùng mê người, tóc mây rải rác, cổ trắng hẹp vai, da mềm lưng trắng, lưng ong mông tròn, còn động đào nguyên xuân sắc, có thể nói là cô thom ản hiện, kiều hoa hơi lộ ra.

Cổ họng Tiểu Dương vừa động, âm thầm nuốt nước miếng, đúng lúc đó chỉ cảm giác được súng của mình lại bùng lên, không do dự nữa hai tay ôm lại nâng eo kiều thể, động thân từ từ đi vào động đào nguyên kia.

Rồi sau đó, hắn bắt đầu thử thăm dò hoặc sâu hoặc cạn, hoặc chậm hoặc nhanh, hoặc vào hoặc ra lui tới chém giết, trong trận lặc lư kia chân giường vang lên tiếng “kêu kệt”.

Cùng với tiếng vang không hài hòa vẫn là tiếng thở dốc nỉ non thiên kiều bá mị của kiều thể, làm Tiểu Dương không nhịn được lần lượt đánh thật sâu, hung dữ gấp gấp đánh liên tục.

Gò má, bầu ngực, bụng, của Uyển Như bị dẫn dắt lần lượt đè lên đệm giường, đè đến nỗi nàng phải lấy mu bàn tay để lên mặt, những nói cũng không quên được, không nên chốc lát Hồng Châu đứng thẳng, da mềm nóng lên.

Nàng chỉ cảm giác thân thể mình đang đưa không ngừng trong sóng lớn mưa to, trường thương chém giết, con ngựa linh hiện bay nhanh, trong đất màu mỡ sẵn có nỗi khổ riêng khó nhìn, lại có cảm giác sướng lâm ly không nói ra được.

Nàng có thể cảm thấy lần này quả thật phu quân không có ý giày vò người, chỉ là, hắn không giống Tạ Tuấn Dật là một người nhìn thì ngon nhưng không dùng được, mình cũng chưa tới 18, 19 tuổi thời điểm đã phát triển hoàn toàn, luân phiên thừa hoan như vậy quả thật có chút gánh không được, không khỏi lại bắt đầu xin tha.

Vô cùng may mắn là, rốt cuộc trước khi Tiểu Dương trút toàn bộ tinh nguyên vào trong kiều thể ở trên giường hẹp, thì chậm rãi dừng lại tiến độ rong ruổi, nằm ở bên tai nàng cười hỏi: “Như thế nào, còn chịu được?”

“Phu quân, umh, phu quân mạnh mẽ, hôm nay tha cho thiếp được không? Van xin ngài.” Uyển Như khẽ nghiêng đầu, dùng một đôi mắt dầm lệ mờ mờ nhìn lại Tiểu Dương, đau khổ cầu xin.

“Tha cho nàng một lần cũng có thể -- tiểu nương tử, nói vài lời dễ nghe cho ca ca xem nào?” Hắn mang gương mặt dâm tà của đám quần áo lụa là hung hăng bóp bầu ngực của Uyển Như, nhếch lông mày lên cười xấu xa.

“Này, này.” Uyển Như khẽ chần chừ, ai biết hắn muốn nghe cái gì? Tinh táo còn có thể đánh giá, nhưng lúc này hắn đang say rượu mà! Sau khi suy đi nghĩ lại, nàng thử dò xét nói lại câu trước đó: “Ừ. Như Nương vĩnh viễn là của A Dương hay sao?”

“Không đủ.” Tiểu Dương đưa tay xoay thân thể nàng, nhất thời biến thành tư thế nằm ngửa mở rộng ra, lại bộ dạng muốn vác súng đầu tranh anh dũng một trận nữa.

“Đừng, đừng! Xin ngài đáng thương thiếp!” Uyển Như bị dọa đến vội vàng kẹp chân che chỗ kín, đồng thời hoảng sợ mà nói, “Thiếp nói, thiếp nói, còn nữa, umh. Như Nương vĩnh viễn sẽ không phản bội A Dương, ừ, thể sống chết luôn mang theo trên lưng!”

“Umh? Những lời này không tệ.” Tiểu Dương thấy bộ dạng nàng khiếp sợ không khỏi mềm lòng, chỉ cố nén cười một tay ôm cổ nàng, đe dọa nói: “Nhớ những lời này, cả đời cũng đừng quên, nếu không, ta không tha cho nàng!”

Dứt lời, hắn lôi kéo chân bông ôm kiều thể hung hăng chen chúc ngủ ở trên giường, Uyển Như bị hắn ôm vào trong ngực, kẹp ở giữa hai chân, cả người cũng không thể động dậy, âm thầm liếc mắt, oán hận nghĩ thầm cả đời? Nói không chừng nguoi ngủ một giấc dậy là quên sạch rồi!

Tiểu Dương không chút nào biết thể từ oán thầm, khóe môi mỉm cười ở trong lòng nỉ non lời giống vậy: “A Dương là của Như Nương, nếu như nàng thật lòng, vĩnh viễn này ta sẽ không phản bội, thể sống chết luôn mang theo.”

Có chút thơ ca, thân là Đại Nam Tử Hán chính hắn không thể nói ra khỏi miệng, nhưng cũng không có nghĩa là những lời đó không tồn tại.

Năm ngày bốn ba chém giết đôi được nửa ngày đánh nhau kịch liệt cùng ngủ say, đúng lúc hoàng hôn bụng đói kêu lên hai người mới đứng dậy rửa mặt qua loa dùng cơm, rồi sau đó Tiểu Dương nói ban đêm trong doanh có lễ chúc mừng, bảo Uyển Như không cần chờ hắn sớm đi nghỉ ngơi.

Cũng vì tiệc rượu này mà nhanh chóng để lộ ra một sự thật.

Nửa đêm, Uyển Như sai Tiểu Thập Tam đi lấy canh giải rượu chuẩn bị cho lang quân nhà hắn, vị này thật thà trả lời: “Không cần đâu nương tử, Tam Lang quân được xưng là ‘ngàn chén không ngã’, cho tới bây giờ cũng chưa từng chân chính say, tẩm một cái là được rồi.”

“.” Chưa từng chân chính say? Vậy xế chiều hôm nay là hắn đang làm gì? Mộng du?!

Chương 28: Thịt dê bổ thận

“Ngần chén không say?” Cũng đúng, Tiểu Dương đã vào doanh trại từ nhỏ, nhìn bộ dạng hần ăn cơm rất phóng khoáng, đi theo các thức bá dãn binh hơn phần nửa cũng sẽ uống rượu rất hào sảng.

Như vậy, trước đó là hần giả say chiếm đại tiện nghi? Uyển Như hoàn toàn tỉnh ngộ sau đó chịu đựng không cần răng nghiền lợi, bày ra bộ dạng quan tâm đầy đủ dặn dò: “Phân phó bọn họ chuẩn bị sẵn nước ấm, nếu không cần canh giải rượu vậy thì đổi mật ong, cũng chuẩn bị nữa ăn khê.”

Say rượu miệng khô rất thường gặp, trong bàn tiệc cũng không ăn được bao nhiêu, đánh thắng trận cũng phải uống rượu ăn mừng không phải sao. Uyển Như an bài xong thì nhẹ nhàng phát tay để Tiểu Thập Tam truyền lời cho Tiểu Đường lui ra.

“Vâng” Tiểu Đường gật đầu cáo lui, xuyên qua viện đến cửa núp tua gọi Tiểu Thập Tam, để cho hần sắp xếp người đi nhà bếp lấy than và thức ăn, sau đó đồng bọn nam tìm chỗ sạch sẽ hâm nóng lại, chờ Tam Lang quân trở lại thì đưa lên.

Đồng thời lúc đó, Uyển Như hận đến nghiến răng bởi vì một thân một mình đợi ở trong phòng không cần có ký hình tượng, trực tiếp túm lấy Tiểu Dương gói đầu nện cho mấy quyền.

Cũng không dám hung dữ, không phải là không muốn, mà là giờ phút này nàng mới lưng đau chân nơi kia cũng không thể nào thoải mái, thật sự là không muốn nhúc nhích.

Sau khi phát tiết nàng hành quân lặng lẽ rồi sau đó nghiêng người nằm, bắt đầu tỉ mỉ suy nghĩ đòi thiệt hại này lại thế nào.

Trước khi lời nói dối bị vạch trần, Uyển Như thật sự có chút sợ Tiểu Dương, chỉ khi biết rõ đối phương chỉ giả bộ say rượu giày vò người, nàng lại cảm thấy có chút buồn cười, nam nhân chân chính tàn nhẫn đánh thê tử mà còn cần phải giả bộ như vậy sao? Thấy thế nào cũng cảm thấy hần có chút bên ngoài mạnh bên trong yếu.

Trả thù tuyệt đối phải làm, chỉ cần nắm chắc thời cơ là không có vấn đề gì. Hiện tại cần suy tính chẳng qua là khi gặp nhau là tức giận ngay, hay vẫn để đó tìm cơ hội trị hần sau?

Người trước sáng khoái người sau quá phiền toái, chờ một chút mà nói không chừng sẽ quên. Nếu là người trước. Uyển Như nhớ lại cảnh tượng đã trải qua buổi chiều kia, muốn tìm ra lý lẽ để thắng thần chỉ trích đối phương.

Nhớ lại, Uyển Như lại phát hiện từ đầu chí cuối Tiểu Dương cũng không thật sự nói ra lời nói không mạch lạc của những người say, cũng không thấy hần lung la lung lay bước chân tập tễnh, cái gọi là “Say rượu” chỉ là chính nàng đoán mò, một cái đánh kia trên thực chất cũng không đưa tới chuyện đánh thê tử.

Việc này chính là muốn đánh trống kêu oan nhưng không thể viết đơn kiện cáo ư!

“Ta thật sự là sống uống phí mười năm!” Uyển Như chỉ đành phải tạm thời buông tha tất cả tính toán, oán hận cắn góc chăn yên lặng mắng tiểu nhân.

Nàng có thể oán giận Tiểu Dương cái gì chứ? Cũng không thể nói một câu “Ta chịu đựng không được loại tình thú này”? Lại không bàn đến, cuối cùng không phải mình cũng cảm nhận được niềm vui thú trong đó sao, sau khi mình cự tuyệt rất có thể hần tìm người khác đi nếm thử, vậy thì được không bù được mất.

Mẹ chồng đã đồng ý không phải tình huống tất yếu Tiểu Dương sẽ không cưới vợ bé, nhưng đó chỉ là câu cam kết nhẹ nhàng, mà những ca cơ, vũ cơ kia thậm chí cũng không coi là “Thiếp”, cần phải đề phòng.

Nếu có thể thỏa mãn các loại nhu cầu của phu quân, người nào lại chịu chấp tay nhường người ta? Phụ nhân nào không xem chồng là trời? Không có ông trời che chở thì sẽ mặc cho người bắt nạt!

Hơn nữa, Uyển Như là biết tình huống thân thể tương lai của mình, trước đó bị kẻ mẩu dung túng bên trong nàng cũng không tốt, sau khi đi theo Tạ Tuấn Dật bị bệnh nặng một trận, lúc này mới điều dưỡng qua một chút, mười chín tuổi trên dưới đã nảy nở rồi, đó mới là thời điểm nàng đẹp nhất.

Vóc người cao hơn bộ dạng cũng càng thu hút thùy mị, nếu đến lúc đó đối phó Tiểu Dương tuyệt đối là chuyện nhỏ, cho dù là vào lúc này, ừ, xoa nhiều nghĩ đến cũng không sao.

Nhớ lại điều dưỡng thân thể, Uyển Như lại đột nhiên nghĩ tới một chuyện rất quan trọng -- mười sáu tuổi mình có chứng bệnh cung hàn! Mặc dù không quá rõ ràng, nhưng đúng là có.

Ban đầu ở nhà thì đã không có người dạy, ăn không chú ý mùa hè lại thích dùng băng, Trương thị cũng không tốt bụng nhắc nhở như vậy, kéo dài trong

thời gian dài trong lúc vô tình bị tổn thất nặng.

Có thể thấy được, mặc cho Tiểu Dương ra sức thế nào cũng không được, trong thời gian ngắn sợ rằng không hoà được đứa bé, trước phải điều trị. Uyển Như than khẽ, mười năm, cái này nhớ lại thật sự là quá xa xưa rồi, thiếu chút nữa quên mất chuyện quan trọng.

Chỉ là, nếu mình bắt tay vào điều trị vậy nhất định mẹ chồng sẽ biết, không thể nào lén lút tiến hành, nếu không thì như lừa gạt cưới? Dù sao, cũng không coi là quá nghiêm trọng. Suy nghĩ phương pháp để lộ vấn đề này ra cho Tiểu gia biết mới được, cũng không biết nhà bọn họ có đại phu thánh thủ hiểu chứng bệnh của phụ nhân hay không?

Đào mắt Uyển Như lại nghĩ tới hình như Tiểu Dương thích ăn thịt dê, uống sữa dê, như vậy, có thể bắt tri bắt giác bắt đầu từ hán, ví dụ như, canh bổ thận của hán đổi thành nấu thịt dê?

Chỉ là, loại này sinh âm bổ huyết, cường cân kiện thể lại bổ thận ích tinh gì đó, muốn Tiểu Dương ăn. Hần sẽ không càng phát dữ dội? Ày, hình như đúng là có tác dụng tráng dương!

“Ăn hay không ăn? Cũng không thể chỉ có một mình ta ăn, phẩm thức ăn trên bàn loại nào tam lang không ăn? Hơn nữa vốn hán thích thịt dê, lại nói, có phải người kia cũng bởi vì nguyên nhân này mới khỏe mạnh như rồng như hổ thế kia không?” Uyển Như nghĩ tới đây mơ hồ cảm thấy phía dưới lại có chút đau.

Nàng vừa bởi vì lo lắng đồng lõa xộn lung tung mà cau mày, lại cảm thấy tranh thủ cởi áo nằm xuống nghỉ ngơi thì tốt hơn, muốn tranh thủ trước khi Tiểu Dương trở lại thì đã ngủ say rồi.

Nghĩ thầm: “Quản hán khi gió gì, người ta giữa ban ngày bị tàn phá hung dữ cần nghỉ ngơi, tối nay không hầu hạ!”

Kết quả, càng hi vọng nhanh ngủ, nàng càng tai thính mắt tinh trần trọc trở mình, thậm chí, còn nghe được rõ ràng tiếng chiêng canh tư ở ngoài, còn mơ hồ cảm thấy ngoại viện truyền đến tiếng đàn sáo, ừ, đúng là có tiếng ca múa.

Uyển Như lập tức hiểu được, sau khi Tiểu gia quân cử hành lễ chúc mừng thật lớn trong quân doanh, lại liên tục chiến đấu ở các chiến trường nên khi về nhà liên tục lén lút tiến hành các cuộc gặp gỡ nhỏ, chắc là luận công ban của cho các tướng lĩnh dẫn binh trong tiệc ca múa, ồ không, luận công ban thường.

Đúng như nàng đoán, giờ phút này yến khách bên trong đại sảnh Tiểu gia quả thật vô cùng huyền ảo.

Nghiêm chỉnh mà nói, người tham dự hưởng lạc cũng không nhiều lắm, Tiểu Húc chủ tướng trong quân lập công lớn trong tám trận liên, Phó tướng Mao Lệ Nhân, Bàng Khôn lĩnh hai bên sương quân, Tiểu Trạch và hai người trợ thủ Vương Hạo Nhiên, Trần Tử Viên, tiểu tướng tiên phong Tiểu Dương và Từ Hằng Ninh. Cộng thêm Tiều tướng quân cùng sáu cao tăng cũng không trực tiếp tham dự trận chiến này.

Nhưng trong phòng lại tiếng người huyền ảo, có tiếng cười duyên của mỹ cơ, tráng hán đầu trọc đánh trống một tiếng, tiếng tỳ bà vui mừng, tiếng chuông ngân của vũ kỹ ca múa, Tiều lão tướng quân hào phóng cười to, Mao Lệ Nhân và Bàng Khôn chơi đoán số, Tiểu Húc và Tiểu Trạch, đám người Vương Hạo Nhiên mời rượu nhau. các loại tiếng hỗn tạp như vậy cùng hội tụ vào một chỗ, từng vũ cơ đứng đưa tay áo thướt tha xuất hiện, ở trong tiếng âm nhạc trong suốt dễ nghe lắc lắc ngực và vòng eo, thỉnh thoảng nâng bắp đùi lên, thỉnh thoảng cũng vừa lộ cảnh xuân, cùng nhậu với mỹ nữ xinh đẹp chỉ mặc ha tử lộ nửa ngực váy dài lụa mỏng, tùy ý cúi đầu nghiêng mắt nhìn đi, cho dù trên dưới cũng có thể thấy một mảnh phong tình mê người.

Khi mỹ nữ xinh đẹp kia tự ý tiến lên đây thì Tiểu Dương lại gơ tay lên phân phó: “Cách ta xa một chút, đừng tới gần. Rót rượu gấp thức ăn là được rồi đừng làm chuyện gì khác.”

“Ồ, huynh đệ không được ư? Cũng đã đến số tuổi cưới vợ phá thân đồng tử rồi – sao lại không có ý tứ như vậy?” Ngồi ở phía dưới Tiểu Dương, Từ Hằng Ninh xoa xoa hai nét râu nhỏ của mình nói câu nhạo báng.

Tiểu Dương vừa ăn thịt vừa tùy ý giải thích: “Mùi son phấn quá nặng, dính vào trở về sẽ bị Như Nương ngửi thấy.”

“Hắc, đường đường nam tử hán còn sợ lão bà hay sao? Phải lập uy huynh đệ à!” Từ Hằng Ninh nhiều cột nhìn về phía Tam Lang quân.

“Không phải sợ, huynh không hiểu cảm giác khi thành gia lập thất.” Tiểu Dương cũng không để ý nhạo báng của đối phương, lúc trước không phải đã thử lập uy sao? Không cảm thấy thoải mái trong lòng ngược lại còn đau lòng, nghĩ tới thì lắc đầu nói: “Lập uy không được việc.”

“Trái tim của đệ nói cho đệ biết cái gì?” Từ Hằng Ninh nhìn bộ dạng hán như có điều suy nghĩ thì rất là tò mò.

“Hả?” Tiểu Dương không giải thích được nhìn gã một cái, suy nghĩ một chút lúc này mới xoa tim trả lời: “Nó nói cho ta biết, 【đừng hái hoa dại ven đường】.”

Từ Hằng Ninh trực tiếp phun rượu cười to: “Đây là lý lẽ quý gì chứ! Cưới thê tử thì không thể trêu hoa ghẹo nguyệt nữa hả? Thúi lắm, cho nên ta mới không chịu được khi có một người được tám cổ kiệu nâng về nhà trông coi chính mình, không tốt đúng không?”

“.” Tiểu Dương chỉ nghe không lên tiếng, giờ phút này suy nghĩ của hán hơi hỗn loạn, trong khoảnh khắc cảm thấy nên chỉ có một mình thê tử không dính đến người khác, trong khoảng khắc khác lại cảm thấy nuôi vài tiểu tình nhân không danh phận như cha và đại ca cũng không tồi.

Đang suy nghĩ, Từ Hằng Ninh không chịu ngồi yên lại lên tiếng: “Tài bắn cung của đệ luyện thế nào vậy? Sao trong nháy mắt tài bắn cung lại đột nhiên tăng mạnh rồi thế? Còn cái gì mà【ngụy trang ẩn nấp】đệ nói đấy, mẹ nó thật sự có tác dụng! Nói phương pháp ra đừng giấu giếm, ta đều là Tiểu gia quân cùng vinh cùng nhục.”

Đau khổ ép Tiểu tam lang tiếp tục im lặng, không phải hắn muốn giấu giếm, mà là tài bắn cung này thật sự chỉ một lần bắn thân đã bắn tốt, không lý do cũng không có phương pháp! Hơn nữa, hắn cũng biết trong đầu mình có chút gì đó kỳ quái, nhưng không có cách nào tự nói ra được! Chỉ có thể đợi chính nó【hiện ra】, còn có chút không hiểu nổi rốt cuộc là cái gì.

Lại nói, 【hiện ra】 lại 【cái gì】đó? Cái gì? Cái gì là 【cái gì】?

Tiểu Dương đột nhiên có cảm giác như đầu mình 【chết máy】 rồi, hoa mắt choáng váng.

“Hằng Ninh à, ta có chút say rồi.” Tiểu Dương đột nhiên đứng dậy xoa bả vai cáo từ nói: “Huynh từ từ uống, ta đi thay quần áo.”

“Không muốn nói thì thôi, cần gì phải chạy trốn?” Tuy trong miệng Từ Hằng Ninh tiếp tục bắt nạt tam lang, nhưng lại tự phát đứng dậy đỡ hắn một cái, “Ta đưa đệ đi, cũng đừng để các nàng đỡ rồi vương phải mùi son phấn, nếu không đệ muội không cho phép người lên giường”

Ta 【đặc biệt】 thật sự không phải bị【 viêm khí quản 】! Tiểu Dương muốn nói những lời này, nhưng cuối cùng vẫn không thể không câm miệng chịu đựng, cũng âm thầm quyết định -- ngày mai rảnh nhất định phải suy nghĩ thứ đồ kỳ lạ trong đầu mới được, bọn nó đã ngông cuồng đến không có gì trối buột được nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ác mộng rạng sáng

Tiểu Dương mượn chiêu đi vệ sinh né không ít rượu, lại dùng nước lạnh rửa mặt cho tỉnh táo, sau đó thứ gì đó trong đầu hắn mới không đi ra âm ỉ nữa, trở lại phòng tiệc lại bị đại ca tự mình lôi kéo kết quả nháy một phen.

Tiểu Húc đánh trống, ép tam lang nhảy, huynh đệ hợp tác biểu diễn một điệu《khúc Lan Lăng Vương vào trận》rất áp chế nhưng khí thế vô cùng, thấy vậy các vị tướng lãnh nhiệt huyết dâng trào, rồi rít tham dự hươ tay múa chân một phen, não loạn vui mừng hơn nửa đêm mới tan cuộc.

Canh năm, khắp người đầy mùi rượu, rốt cuộc Tiểu Dương mệt mỏi không chịu nổi trở về tiểu viện của hắn, hắn trực tiếp từ phòng bên lượn qua đi tới Ôn Tuyên Trì sau nhà, tắm rửa một phen lại ăn thức ăn Uyển Như cho người chuẩn bị lúc này mới một thân nhẹ nhàng khoan khoái trở lại nội thất.

Dưới ánh sáng mờ của ánh nến đi tới trước giường, lại phát hiện thê tử đang co rút cuộn lại ngủ ở trong góc xó, bị chăn phủ lên như con kén tằm, Tiểu Dương bật cười, càng thêm cảm thấy Uyển Như làm bộ đáng thương -- sợ bị nửa đêm quấy rầy hận không thể giấu mình.

Sau khi nằm xuống hắn đưa tay lôi kéo, quả quyết kéo kiều thê ra khỏi kén tằm tới đây, sau đó lại đắp chăn ngủ.

Không tới một khắc đồng hồ, Uyển Như giả bộ ngủ chân chính ngủ say bắt đầu mơ mơ màng màng gặp ác mộng.

Ở bên trong ác mộng, hình như nàng lại choáng váng đầu bó trốn, nhưng trên đường hồi hận rời khỏi Tạ Tuấn Dật chạy về nhà mẹ cầu xin chứa chấp cầu xin tái giá một lần nữa, kết quả Tiểu gia cự tuyệt tiếp nhận hàng đã xài rồi, nàng thì bị kế mẫu Trương thị trối lại nhốt ở trong phòng củi, nửa đêm, ngoài phòng lại dấy lên lửa lớn hùng hục!

Nàng gầy dựa thậm chí muốn chạy trốn chết, nhưng cổ tay chân đều không nhúc nhích được! Ngọn lửa lan tràn sắp cháy tới quần nàng.

“A --!” Uyển Như kêu lên một tiếng sau đó rốt cuộc thoát khỏi cơn ác mộng, chỉ có cảm giác mình cả người mồ hôi đầm dề, cực kỳ không thoải mái.

“Sao vậy?” Say rượu hưng phấn còn chưa có chân chính ngủ sâu, Tiểu Dương vừa nghe thấy Uyển Như kêu đã tỉnh, vội vàng giường mắt nhìn nàng hỏi sao vậy.

“Gặp ác mộng.” Uyển Như muốn giơ tay lên lau mồ hôi, lại phát hiện cả người mình bị hai chân Tiểu Dương quán lấy, phía trên lại còn đắp chăn bông dày, khó trách mình gặp ác mộng như vậy!

Tiểu Dương rất dịu dàng lấy mu bàn tay xoa ở trên trán nàng, ân cần nói: “Nằm mơ thấy cái gì?”

Không thể động dậy Uyển Như nhìn chăm chăm vào hắn một lúc lâu, dùng giọng nói mang theo tràn đầy uất ức đáp: “Nằm mơ thấy bị người trối, còn bị lửa đốt, nóng quá còn dọa cho sợ hãi.”

“Hả, cái này.” Nhất thời Tiểu Dương có chút lúng túng, vội vàng buông lỏng tay chân giải cứu Uyển Như ra khỏi đồng chăn bông, thật ra thì, không bị ngăn cách ngược lại hắn cảm thấy tốt đẹp hơn, thế tử chỉ mặc quần lót mỏng, trên người chỉ có một bộ tiểu y kiểu “ôm bụng” * ôm lấy ngực

bụng, sau lưng chỉ có hai dây đai mỏng. (là kiểu áo lót thời Hán)

Ừ, đưa tay vừa kéo xuống trực tiếp ngực trần dán lưng trần, Tiểu Dương chắc chắn miệng một bộ dạng vô cùng hưởng thụ, tay trái còn vô cùng không thành thật dò vào trong đó lót kiểu “ôm bụng” của kiểu thê xoa nắn tiểu bạch thỏ trơn mềm.

“Này, có muốn để người khác sống nữa không? Buổi chiều còn chưa gầy vô đủ sao?!” Uyển Như âm thầm thở dài khuôn mặt nhỏ nhắn trực tiếp vô thành một nắm, bởi vì, trên mông nàng đã cảm nhận được “tiểu Dương Dương” không nghe lời bắt đầu thay đổi hưng phấn rồi.

Lo lắng chờ đợi một lúc lâu, lại không thấy hắn có động tác nào khác, thậm chí tay không thành thật cũng ngưng vuốt ve, không lâu sau đó, bên tai Uyển Như truyền đến từng trận tiếng ngáy, trăm bông du dương trăm bông pháp phồng, âm thanh không tính là điếc tai nhưng liên tục không ngừng nghỉ.

“.....” Uyển Như lệ rơi đầy mặt -- loại chuyện như vậy cũng rất gầy vô được không, ta muốn ngủ, thật sự rất muốn ngủ!

Ở trong tiếng ngáy của Tiểu Dương nàng lại nhớ lại cảnh trong giấc mộng kia theo bản năng, không khỏi có chút tâm thần không yên. Vốn tưởng rằng chuyện của kiếp trước cũng đã qua, không ngờ nó lại còn đang tiếp tục dây dưa với mình, chẳng lẽ, còn phải chờ Tạ Tuấn Dật thành gia hoặc là Trương thị không được tốt mới có thể thực sự kết thúc? Hoặc là, là bởi vì mình không xác định trong cuộc sống tương lai có thể lấy được hạnh phúc hay không lúc này mới thấp thòm?

Uyển Như cứ như vậy mà trần trọc trở mình cả đêm, dẫn tới ngày kế nàng ngủ đến mặt trời nên cao ba sào, thậm chí, sau khi đứng dậy con mắt còn cảm thấy có chút mệt, rất muốn nằm xuống tiếp tục ngủ bù. Chỉ là, câu nói đầu tiên của Tiểu Dương giống như dội nước đá làm nàng tỉnh táo trong nháy mắt.

Hắn ngồi ở trước bàn vừa khò khè uống nước mì gặm bánh bột ngô, vừa không lo lắng nói: “Hôm nay sẽ bảo Tiểu Trung mang sổ sách của kho đến, các người từ từ giao tiếp, ừ, cách mấy ngày còn có lần này phải nhập kho gì đó, rất phong phú.”

“Hà? Là cái gì?” Uyển Như giả bộ bình tĩnh trong lòng vui chết rồi, ban đêm nàng còn tính toán nếu Tiểu Dương thật sự giả say không đề cập tới thì mình nên làm như thế nào, không ngờ hắn nói chuyện rất giữ lời, đều không cần người nhắc nhở đã tự mình nói ra.

“Sân vật của bộ lạc bọn họ cũng chỉ có ngựa, dê và một ít đồ, những thứ này chúng ta cũng không dùng được, chỉ là, “Nói xong, Tiểu Dương dừng lại một chút sau đó lại há hê Dương cười nói, “Trong cửa khẩu khổng chế con đường bốn bán Tây Vực của bọn họ, thương nhân người Hồ lui tới có dâng nhiều lễ vật, cho nên. Nàng đoán thử xem là cái gì?”

“Bảo thạch?” Uyển Như lập tức nghĩ tới hộp đồ cưới nàng gặt từ chỗ kế mẫu còn chưa có chút công dụng nào.

“Ừ, có bạch ngọc thượng đẳng, bồ đào tử Quy Tư, hương nhựa cây cánh kiến trắng, còn có chút dụng cụ kim loại bình thường.” Tiểu Dương giới thiệu với Uyển Như, nghe thấy nàng âm thầm chắc lưỡi -- dụng cụ kim loại đều thuộc về đồ chơi “bình thường”!

Được rồi, bồ đào tử (rượu nho) đối với người không thích uống rượu như nàng mà nói hình như không có nhiều lực hút, nhưng nghe nói Bồ Đào Tử khu vực này là có thể làm cống phẩm, đòi trước một giọt cũng chưa từng thử qua! Ừm, có cơ hội cũng phải hưởng thụ “Bồ Đào Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi*” một chút.

(*Dạ Quang Bôi là sản phẩm thủ công mỹ nghệ truyền thống của tỉnh Cam Túc, là một trong đặc sản của tỉnh Cam Túc. Là một loại ngọc dùng để sản xuất ra đồ dùng để uống, theo màu sắc dê chia làm ngọc đen, ngọc xanh, ngọc vàng đều có thể dùng để làm Dạ Quang Bôi. Hoa văn Dạ Quang Bôi hình thành hết sức tự nhiên, đen thì đen như mực như nước sơn, xanh thì như nước ...)

Sau giữa trưa, hai người phu thê ăn uống no nê đi tiểu thư phòng, Tiểu Dương ngồi ở trước bàn đọc sách bắt đầu suy nghĩ thứ gì đó trong đầu, thỉnh thoảng dùng bút viết chữ vẽ tranh, Uyển Như ngồi ở bên cạnh hắn thỉnh thoảng nâng tay áo giúp hắn tỉ mỉ mài mực.

Chuyên thuộc về quản sự Tam Lang quân Tiểu trung thì bị khuê nữ nhi hấn Tiểu Đường dẫn vào hậu viện, ngồi ở trên bàn nhỏ sát cửa thư phòng, cùng với một người quản sự khác Tiểu Nghi, hai người cách bình phong thật mỏng báo cáo các loại công việc cho tam nương tử.

Tiểu Trung hấn chủ yếu phụ trách công việc trông nom sổ sách và nhập kho, công việc xuất kho là do một vị quản sự khác tên Tiểu Nghi phụ trách. Hai người bọn họ có một chìa khóa riêng, trên tay Tiểu Nghi chỉ có thể mở ra gian lớn chứa đồ vật phẩm bình thường.

“Gian nhỏ phải đồng thời sử dụng mới có thể mở ra.” Tiểu Dương nghiêng đầu bổ sung một câu như vậy với Uyển Như, lại phân phó, “Sau này giao việc trên tay các người cho tam nương tử, Tiểu Nghi kia cũng phối hợp, chức trách của hai người không thay đổi nhưng mỗi quý báo cáo một lần thì đừng tìm ta, tam nương tử toàn quyền xử lý. Ừ, sau này quy củ cũng do nàng quyết định, trước bàn giao rồi nói sau.”

Tiểu Trung, Tiểu Nghi gật đầu đáp vâng, trong lòng Uyển Như cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, lần trước thật ra thì chỉ là Tiểu Dương ở trước mặt mọi người Thôi gia theo hồi môn lập uy mà thôi, lần này mới thật sự cho nàng quyền lợi và địa vị của người vợ căn cứ.

Chuyện bên trong hậu viện vốn phải để thê tử tới xử lý, nam nhân mà, đi ra ngoài đánh giặc, mang binh là được.

Uyển Như quyết định xem sổ sách trước, danh sách vào ra trong kho chờ khi đi kiểm kho rồi xem sau, dù sao trước khi chiến đấu mới bỏ vật quý trọng vào hầm, ngày khác còn phải mang ra, không bằng đến lúc đó xử lý hai chuyện này luôn.

Nghĩ tới, nàng bảo hai vị quản sự kia lui xuống, cả một buổi chiều, vị quản gia mới nhậm chức này cũng ngồi ở trong tiểu thư phòng suy nghĩ đồng đồ này, hơn nữa thỉnh thoảng nói đôi câu chuyện phiếm với Tiểu Dương người đang đau khổ suy nghĩ lại không viết ra được bao nhiêu chữ.

“Sổ sách cũng không có mấy quyền, còn rất đặc ý nói tài sản riêng của mình rất phong phú?” Uyển Như vừa nhanh chóng liếc xem, vừa nhỏ giọng lầm bầm. Nàng đã biết trượng phu cũng không phải là một người thật thà đàng hoàng như suy nghĩ lúc ban đầu, vậy thì còn phải chậm rãi thử dò xét tính tình của hắn, xem có phải là thật sự thích nói đùa hay không.

“Không phải nàng đã thấy qua rồi sao?” Tiểu Dương ngẩng đầu nhìn Uyển Như, đột nhiên đưa ngón trỏ ra nhanh chóng xoa ba cái ở trên mặt nàng, trêu nói: “Ban đầu không biết người nào thêm thường nuốt nước bọt? Xấu hổ thẹn thùng!”

“.....” Được rồi, quả thật đồ nhà quê ta chưa từng thấy qua khổ phòng của nhà giàu! Uyển Như im lặng, tiếp theo sau đó nói thầm, “Khi ta ở nhà chỉ có tiền thàng, một năm chỉ là mấy trăm, chỉ có thể mua một lụ hoặc chừng mười đầu gạo -- nhìn khổ phòng của chàng dĩ nhiên thêm thường rồi. Chỉ là, lại nói trong luật pháp có yêu cầu con cái chưa ở riêng không được chia tài sản riêng, đây không tính là của chàng ư?”

“Không được tự mình có tài sản riêng ư, ta đây quang minh chính đại có được đấy!” Tiểu Dương rất thương tiếc nhẹ nhàng hôn gương mặt Uyển Như của một cái, “Vây con cái nhà nàng thăm, Tiểu gia chúng ta là có công sẽ có thưởng, mấy huynh đệ chúng ta khi mười bốn tuổi đã theo ra chiến trường, chỉ cần giết địch là có được đồ, tứ lang chuẩn bị tới tuổi, sang năm đệ ấy thì không trúng cử thì phải trở lại con đường liều mạng giống như chúng ta.”

“..... Nhất định phải mười bốn tuổi trúng cử?!” Uyển Như trực tiếp ngây người, “Chuyện này không có khả năng? Còn có người thi đến tóc bạc trắng đấy! Thêm cơ hội thứ hai cũng không được sao?”

“Trong nhà nói như vậy với đệ ấy, có áp lực mới có động lực!” Tiểu Dương vừa nói vừa nâng ngón trỏ đến trong môi, thần bí phân phó nói: “Nàng cũng đừng nói cho tứ lang biết, thật ra thì cha quyết định ít nhất phải ủng hộ hắn thi đến tuổi lập gia đình -- nhà chúng ta khó khăn lắm mới có một người có hi vọng thi tiến sĩ, không thể dễ dàng buông tha.”

“Nếu ca ca thiếp có loại áo lực này, cũng không đề lờ đến như bây giờ.” Uyển Như thở dài một tiếng tiếp tục xem sổ sách, đột nhiên lại hiểu kỳ nói: “Tại sao gần như là nhập sổ, không có chi ra?”

Nghe nàng hỏi lên như vậy Tiểu Dương rất kinh ngạc, chất lưỡi nói: “Tiểu nương tử chỉ có mấy trăm tiền tiêu vặt một năm, sao nàng lại xem hiểu được loại sổ sách này? Lợi hại!”

“.....” Không ngờ người trông chừng ta xem sổ sách chính là luôn chờ đợi chế giễu? Hừ! Uyển Như nhẹ nhàng hạ xuống, vuốt sợi tóc ở thái dương lên, cười “khiêm tốn” nói: “Phu Tử dạy, quân tử có sáu tài nghệ ‘lễ, nhạc, xạ (bắn), ngự (cưỡi), thư, số (đếm)’, mấy hạng mục ngoài xạ, ngự cũng có học lướt qua.”

“Ưm hừm, quả thật lợi hại, hai ta bù trừ cho nhau nhỉ? Ta chỉ am hiểu xạ, ngự, ha ha!” Tiểu Dương đỡ bàn cười to, rồi sau đó mới trả lời câu hỏi Uyển Như, “Ta là thủ hạ dưới quyền cha không cần phải hiểu kính quan trên, không có mớ phù riêng không có thân thích tới thăm nên không cần phải tặng lễ lại.”

“Bằng hữu thì sao?” Uyển Như nghiêng người nói rót trà nóng cho hắn.

Sau khi Tiểu Dương uống miếng nước lại trực tiếp buông tay nói: “Trong quân có người qua lại, thành thân, nạp thiếp, ta muốn đi thì đi theo đại ca hoặc cha, không cần chuẩn bị lễ, bọn họ cũng chuẩn bị giùm ta.”

Uyển Như trực tiếp hết ý kiến, người này hiển nhiên chính là loại Tỳ Hưu* trong sách cổ, chỉ có vào chứ không có ra! Nào có loại đạo lý này, bây giờ mẹ là đương gia đại ca cũng không nói gì được, ngộ nhờ dễ tẩu tẩu đương gia còn vất cổ chày ra nước như vậy, sẽ có nhiều người hận.

(*Tỳ Hưu là linh vật có hình dáng hao hao giống Kỳ Lân và thường Tỳ Hưu được thờ phụng với ngụ ý nghĩa mang tới sự tài lộc bình an cho người sở hữu chúng)

“Aizz, nhưng mà loại ngày này cũng không hưởng thụ được bao lâu nữa.” Tiểu Dương nói xong cũng bày ra đau khổ, “Cha tẩu lên lần này lập được công, thuận tiện nói muốn điều ta đi nơi khác lịch lãm, xem thiên gia sắp xếp như thế nào, có lẽ, sau đó không lâu chúng ta sẽ phải lập môn hộ khác.”

“Hà?” Sẽ đi chỗ nào? Uyển Như khề cau lại lông mày, còn chưa quen chỗ này đã bị chuyển đi chỗ khác rồi?

Nàng đang muốn cẩn thận hỏi, lại đột nhiên cảm thấy chỗ bụng dưới truyền đến một trận đau đớn!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nguyệt sự (kinh nguyệt)

Con đau bụng này của Uyển Như đến nhanh đi cũng nhanh, không đợi Tiểu Dương phát hiện cũng đã mất dạng, tuy nàng đã dự đoán được nàng chưa có thai nhanh như thế, nhưng khi nguyệt sự tới trong lòng vẫn có chút cảm thấy tiếc nuối.

Khoảnh khắc ấy, nhân lúc Tiểu Đường mang điểm tâm và trà vào phòng lặng lẽ ri tai mấy câu, để cho tỷ nữ thân cận chuẩn bị tốt những thứ cần thiết.

Thoảng một cái đã mười năm, Uyển Như hoàn toàn không nhớ được trong đồ cưới mang theo của mình có đồ chuẩn bị cho nguyệt sự hoặc có thứ gì hay không, giờ phút này tỷ nữ thiếp thân Kim Châu, Ngân Châu trông coi đồ vật cũng không ở bên cạnh, vốn nàng định chuẩn bị làm một hai cái, chưa từng nghĩ tới thời gian cụ thể, cũng chỉ có thể để cho người nàng chưa quen thuộc chạy đi xử lý.

Không lâu lắm, Tiểu Đường bung một chén đường táo đỏ long nhãn nóng vào, nhẹ giọng đáp: “Đã phân phó bên thêu thùa làm gấp rồi ạ, nếu nương tử cần gấp, còn có thể hỏi lấy người khác.”

“Không vội, ban đêm có là được rồi.” Uyển Như lại không muốn đi mượn đồ dùng của người khác, dù mới cũng không thể được, dù sao ước chừng còn phải mất một hai ba canh giờ, không cần quá gấp.

Hai nàng thì thầm ở bên cạnh vốn không có liên quan gì đến Tiểu Đường, vốn tam lang đã mang lòng hiếu kỳ không ít cộng thêm bộ dạng Uyển Như che che giấu giấu thì càng chú ý, nghiêng người giống hai lỗ tai lên nghe, hần cẩn thận nghe lập tức chú ý đến mấy câu chủ yếu -- “Thân thể”, “May vá”, “Ban đêm”.

Tiểu Đường còn vui sướng hài lòng cho là Uyển Như chuẩn bị làm gì đó cho mình vui vẻ, giống như ha tử mới kia, váy mỏng? Kết quả vừa vào đêm hần lại bị kiều thể đuổi đi thư phòng ngủ!

“Mấy ngày nay thân thể thiếp có chút không thoải mái, chàng nhìn nhin một chút nhé?” Đối mặt với khách cự của Tiểu Đường, Uyển Như uyển chuyển thỉnh cầu, lại thử dò xét đề nghị, “Bên cạnh chàng hình như cũng không có thị cơ, nếu không chờ Kim Châu, Ngân Châu trở lại chọn một người?”

“Nàng đang nói lung tung gì vậy?” Tiểu Đường nghe không hiểu gì cả, đứng cửa phòng không vui bước đi, từng bước một tiến tới gần Uyển Như, “Nàng làm sao vậy, chỗ nào không thoải mái? Ta có nàng, có Thập Nhị, Thập Tam hầu hạ, còn cần thị cơ làm gì?”

Từ nhỏ đến lớn Tiểu tam lang chưa từng sống chung với đám nữ nhân, trong kinh có một muội muội thứ xuất nhưng ngay cả trông như thế nào cũng không nhớ, chuyện nguyệt sự đối với hần mà nói là quá xa lạ, quá hàm súc hoàn toàn nghe không hiểu, lần trước cầm đồ vật kia mà nói thật ra cũng bởi vì kiến thức nửa vời ngược lại không có băng khoản gì.

Nhưng Uyển Như không biết những nguyên do này, còn tưởng rằng Tiểu Đường đang cố ý trêu chọc nàng cần phải nói rõ ra, cuối cùng không thể không mặt đỏ tới mang tai dùng giọng nói gần như khó có thể nghe rõ nói: “Thiếp..., nguyệt sự thiếp đến! Mấy ngày nay đừng thân mật với thiếp.”

“Hả? Vì sao chứ?” Tiểu Đường không rõ chân tướng xoa tay, không hiểu vì sao hần không thể ôm thê tử ngủ trên giường, cần phải đi thư phòng nằm ở trên chiếc giường hẹp đến lật người cũng khó kia.

Về phần chọn thị cơ, Tiểu Đường hoàn toàn ngó lơ không nói đến -- không cần, nếu muốn có loại cuộc sống kiểu diêm kia, hần cũng không chờ đến đêm tân hôn mới phá thân đồng tử, cả ngày đều bận rộn không có rảnh thời gian đối phó người dư thừa.

“Chàng không biết câu nói kia?” Uyển Như thấy vẻ mặt hần không giống như đang giả bộ, liền đáp: “Thường nói ‘phụ nhân vào tháng không sạch sẽ, quân tử nên tránh xa, sẽ tổn hại dương khí ngã bệnh’, thiếp lo lắng chàng dính vào vật không sạch sẽ.”

“Lời nói vô căn cứ.” Tiểu Đường chẳng hề để ý lắc đầu một cái, trực tiếp chặn bàn tay đang may vá của Uyển Như xuống, “Đừng vội, ta không đi. Nếu chuyện này được tính là do bản, vậy trên chiến trường chém giết máu thịt mơ hồ, gãy chân cụt tay, ruột rời ra bụng nát, nước đục giã giũa thì tính là gì?”

“.....” Nhất thời Uyển Như im lặng, che miệng cổ nén kích động nồn mửa theo bản năng – sao lại nói kỹ càng như vậy? Còn tăng thêm giọng nói, rất ghê tởm đấy! Thật may lúc này trong người mình không có gì không thoải mái, nếu không chẳng phải càng khó chịu.

“Nếu chàng không để ý vậy thì tốt.” Tam nương tử buồn bực đang định tìm đề tài mới, vừa lúc Tiểu Đường đưa những đồ cần thiết tới cho nàng, còn sẵn sóc mang tới một lò sưởi tay.

Tiểu Đường nhanh chóng nhận lấy mở ra xem -- mảnh vải bông màu trắng bẽ rộng chừng một tấc rưỡi? Bên trong chứa cái gì? Hần tự tay muốn đi đâm một lỗ nghiêng cứu lại bị Uyển Như đột ngột đưa tay vỗ vào lưng hần, dưới sự kinh hãi vội rút về lại.

Rồi sau đó, hần mới phản ứng kịp từng mất về phía thê tử: lại dám đánh phu quân mình, thật sự quá đáng rồi!

“Đây không phải là đồ chàng có thể đụng vào, thiếp đang luống cuống thôi.” Uyển Như cười duyên hai tiếng nói mấy lời dịu dàng, sau đó vội vàng ngăn hần ở bên ngoài bình phong, mình vòng vào nội thất vừa tháo dây lưng vừa dặn dò, “Cũng đừng nhìn lên.”

Cối đời này có một loại người chính là người càng không hy vọng hần làm cái gì, hần càng muốn làm trái lại, lúc này Uyển Như mới nâng lên váy cối quần lót, Tiểu Đường đang ở sau tấm bình phong lặng lẽ nghiêng đầu ra.

Đúng lúc thấy Uyển Như tháo dây lưng, phía sau lại là dáng vẻ quá xinh đẹp, rồi sau đó, thấy nàng mang miếng vải bông kia ở thắt lưng, nửa giắt lên trên cái mông trắng nõn ngạo nghễ ưỡn lên, lại xuyên qua chân để ở phía trước bí động đào nguyên kia, chuẩn bị buộc chặt ở trước bụng.

Đúng lúc ấy thì Uyển Như hơi cảnh giác đột ngột quay đầu lại, đúng lúc bắt được phu quân đang rình coi, sau khi bị phát hiện hần còn cười nhú nhú mày lúc này mới lui trở về sau tấm bình phong.

Nhất thời Uyển Như quỳnh lên, nghĩ thầm, hần đây là không biết chút gì hay quá trẻ con? Một cậu bé mười hai tuổi mới thích làm loại chuyện này có

được hay không? Hoặc là, loại lão già bảy tám mươi tuổi không còn sức lực mới háo sắc như thế, không chỉ nhìn lên còn có thể càng làm người khác buồn nôn! Được rồi, buộc chặt, bước đi mạnh mẽ uy vũ cái gì thật ra thì cũng không phải chính thống như thế.

Mãi cho đến ngày tiếp đó, Uyển Như cũng không thể trở lại trạng thái bình thường từ tin dữ phu quân mình “rất có thể đặc biệt háo sắc ở một phương diện nào đó”.

Rồi sau đó, Tiểu Dương đi thư phòng tiếp tục khổ cực suy nghĩ bảo điển (sách quý) khuyên răn hần, Uyển Như đợi ở phòng ngủ xem sổ sách, nàng thật sự không muốn tiếp tục xem mặt của đối phương mà rối rắm, chuyện đó nói cũng cảm thấy rất khó chịu, lại còn bị nhìn nữa, thật là, thật là --!

Ngoài cảm giác muốn dùng đầu đụng đất cảm khái ra, Uyển Như thật sự tìm không ra bất kỳ một chuyện gì có thể hình dung tâm trạng của nàng giờ phút này, quá lúng túng!

Đang buồn bực, thân thể nàng cũng thật sự không thoải mái, bụng co rút đau đớn từng trận, khuấy trảng càng hung mãnh hơn thường ngày, càng khó nhìn hơn, không lâu lắm, trên trán Uyển Như đã rịn ra mồ hôi lạnh.

Đồng thời trong thư phòng, Tiểu Dương cắn cây bút rớt cuộc nghĩ ra một điều máu chó -- từ bộ binh, kỵ binh hoặc chiến xa chuyển từ tác chiến phương trận sang tác chiến tinh nhuệ tán binh. (Từ đánh theo trận sang đánh rồi rạc không sắp xếp theo trận)

Lực lượng hòa lực, vận động, tiến hành kết hợp đột kích, đầu tiên là dùng phần lớn hỏa khí rồi vũ khí tiến công, sau đó bộ binh ở dưới sự che chở của địa hình【lửa đạn】tiến hành nhảy vào, phòng ngự thì cũng ở chiến hào, cộng thêm bố trí bộ binh che chắn bên trong mà chiến đấu dàn hàng ngang, dưới sự che chở của【hỏa lực hạng nặng】giết địch.

Về phần, cái gì là lửa đạn, cái gì là hỏa lực hạng nặng Tiểu Dương gãi gãi đầu, tạm thời không thể nghĩ ra là gì. Rõ ràng vũ khí tốt nhất trước mắt chính là đao kiếm bằng sắt, phủ thương . . . , tại sao trong đầu hần lại xuất hiện tiếng sấm âm âm cùng với ánh lửa chói mắt? Sẽ không phải ảnh hưởng từ cơn ác mộng của Uyển Như chứ?

Tam lang quân có chút mơ hồ, chỉ đành phải nghiên cứu sự linh hoạt và tính cơ động của tán binh trong tác chiến phương trận trước, cùng với lúc đánh bất ngờ tán binh bí mật chờ ở yếu điểm, sau đó đứng dậy đi bộ trở về phòng ngủ, chuẩn bị bồi kiêu thể, chờ dùng cơm trưa, buổi chiều lại tiếp tục suy nghĩ huấn luyện như thế nào, giờ về phục kích hay điều động binh.

Trở về phòng vừa nhìn một cái, nhất thời Tiểu Dương cả kinh, sắc mặt thê tử chợt tái nhợt ôm bụng ngã xuống giường! Tóc nàng xốc xếch, quần áo nhăn nhó, toàn thân mồ hôi lạnh, còn không ngừng kêu rên, bộ dạng đau bụng khó nhìn như bị bệnh nguy kịch.

“Như Nương? Sao vậy? Không phải vừa rồi còn tốt sao?” Tam lang quân hỏi ái thiếp lại chỉ thấy nàng cắn môi lắc đầu, nhẹ giọng thở dốc đau đến nói không ra lời.

Trong lúc tay chân luống cuống, hần trực tiếp háng giọng hét lên, “Tiểu Đường! Người đâu? Đi nơi nào rồi?!”

“Dạ!” Vị tỷ nữ chải tóc kiểu song nha kế mạng về mặt khí khái hào hùng ở ngoài phòng đáp một tiếng, vội vàng bưng một chén “cô ích mẫu” mới vừa nấu đi vào.

“Người hầu hạ thế nào? Tam nương từ lâu đau thành ra như vậy!” Tiểu Dương nhìn nàng chằm chằm bắt đầu nổi giận, “Sao không cho người đi mời đại phu?”

“Vẫn chưa.” Tiểu Đường đưa chén canh nhỏ cho chủ tử, vội vàng cúi đầu cáo lỗi.

“Chưa?! Nấu cái này làm gì?” Tiểu Dương bưng nhấp một hớp nhỏ, cau mày nói, “Lưu thông máu? Uống làm gì?”

“Dạ, đây là.” Lần này Tiểu Đường còn lúng túng hơn Uyển Như, nàng còn chưa xuất giá, làm thế nào để giải thích cho chủ nhân biết vấn đề này đây? Nhưng bị hỏi lại không thể không lên tiếng, chỉ đành hồi đáp, “Là phụ nhân có thể uống, lưu thông máu thì sẽ không đau đến như thế nữa.”

Đồng thời khi nàng ấy đang nói chuyện, Uyển Như không tiếng động lôi kéo cánh tay Tiểu Dương, khoát tay ý bảo mình không thoải mái không liên quan gì đến Tiểu Đường, chờ uống từng ngụm thuốc hần dứt vừa chậm rãi thờ, lúc này mới rất suy yếu mở miệng nói: “Cũng không phải là bệnh, cần gì phải mời đại phu.”

“Đã đau thành ra như vậy rồi còn tự chịu đựng? Cho người ta đến xem rồi điều trị một chút cũng tốt hơn! Không được, cũng không thể giấu bệnh sợ đại phu. Tiểu Đường, sai Thập Nhị đi mời đại phu tới – mời Trần đại phu chuyên chẩn bệnh cho mẫu thân tới.” Về mặt Tiểu Dương khó có thể tin, hần hoàn toàn không ngờ tới mỗi tháng nữ nhân sẽ bị giày vò như thế, phải để đại phu xem một chút hần mới yên tâm.

Nghe được hần an bài thế này, Uyển Như âm thầm thở dài một hơi, biểu hiện của nàng giờ phút này bảy phần là thật ba phần diễn trò, diễn làm cho đau đớn càng thêm kịch liệt, vì chính là để cho đại phu Tiểu gia chẩn bệnh cho mình, cung hần càng sớm điều trị càng tốt, càng kéo dài không biết sẽ thành bệnh gì.

Không bao lâu, một vị lão già gầy vào nội thất, cách màn lụa bắt mạch, sau đó lại cẩn thận hỏi Tiểu Đường triệu chứng của Uyển Như, ví dụ như, trời giá rét có triệu chứng tay chân lạnh cả người hay không, nguyệt sự có đến đúng hay không, bình thường có đau đớn như vậy không, lượng máu ra có màu đậm hay không, có bị chất lỏng màu trắng nhợt hay không.

Hỏi xong, ông ấy lại bắt mạch lần nữa, trầm ngâm một lát sau mới ở dưới ánh mắt như hổ đói của tam lang nói: “Hơi có chút cung hàn, cần điều trị lâu

dài.”

“Cái gì? Cung hàn là có ý gì? Tại sao nàng đau bụng?” , “Hả? Đây, đây phải chăng là có chứng ngại sinh con?!” Hai phu thê đồng thời mở miệng.

Trần đại phu nhìn về phía tam lang, hỏi đáp: “Đau bụng chỉ là triệu chứng của người bị cung hàn, còn có mạch trầm. ... Chứng cung hàn của tam nương tử cũng không quá đặc biệt nghiêm trọng, lần này đau nhức hoặc là bởi vì đôi hoàn cảnh, bị lạnh hoặc cảm xúc không tốt tạo thành, điều trị một năm, sau đó sẽ không còn vấn đề gì nữa.”

Tiểu Dương nhìn ái thê đau đến chỉ còn thiếu lăn lộn trên giường, đột nhiên ý thức được là bởi vì chiến sự, hoặc mình làm ẩu mới làm hại nàng khó chịu như thế, hơn nữa, trong vòng một năm bọn họ cũng sẽ không có đứa trẻ.

Sau khi im lặng trong ngắn ngủi, hần hỏi: “Vậy điều dưỡng này, ngoài uống thuốc ra thì còn có thể làm gì không?”

“Dùng thức ăn mang nhiệt lượng lớn, như thịt bò dê, cũng có thể dùng ngải cứu khai thông, đông huyết vị, có ích mẫu hãm gà cũng có tác dụng.” Sau khi Trần đại phu trả lời đơn giản, dứt khoát đề nghị, “Ngày khác ra sẽ viết vài phương thuốc kết hợp thức ăn và những điểm cần chú ý, Tam lang quán cho người làm theo đó là được.”

“Được, làm phiền.” Tiểu Dương phát tay để Tiểu Đường thay hần tiến vị đại phu này ra khỏi cửa, bản thân thì quay người an vị ở cạnh giường giúp Uyển Như nhẹ nhàng xoa bụng.

Trong im lặng, hần chỉ cảm thấy trong lòng có chút bi thương, vì thê tử mà chưa xót, cũng vì tạm thời không có được đứa bé mà tiếc hận.

“Thật xin lỗi.” Uyển Như mới vừa lên tiếng nước mắt đã cấp tốc rơi ra, nước mắt trong suốt chảy trên hai gò má trắng bệch, có loại cảm giác xinh đẹp nói không nên lời.

Nàng bộ lộ cảm xúc thật lâu, bởi vì khóc đến vô dụng mà làm cho người ta không khỏi lộ vẻ xúc động, vốn chỉ buộc mình rơi lệ, kết quả lại trong lúc vô tình nghĩ đến năm đó vô duyên với đứa bé, cùng với bị vợ cả Tạ Tuấn Dật rút thuốc tuyệt dục kia, không khỏi đau buồn, khóc không thành tiếng.

“Đừng khóc, cũng không phải là không thể sinh, cũng chỉ chờ một năm mà thôi.” Tiểu Dương vội vàng đưa tay nắm tay Uyển Như, giờ tay áo lung tung lau nước mắt trên mặt nàng, lại vỗ ngực cam kết, “Không sợ, ta chờ được!”

“A Dương.” Uyển Như ôm eo của hần cảm kích, sau đó lại gạt lệ nói: “Nhưng mà, chỗ cha và mẹ nên nói như thế nào?” Nói là ba mươi không con mới có thể cưới thiếp thất, nhưng cũng không phòng được lên lút an bài, Bình Dương công chúa kia còn có thể cho đệ đệ nàng một Vệ Từ Phu đấy!

“Không sợ, mẹ có thể hiểu được nàng.” Tiểu Dương xoa sau lưng Uyển Như đáp, “Ban đầu lúc bà sinh ra đại ca bị tổn thương thân thể nói không thể mang thai nữa, cha cảm thấy Tiểu gia không thể chỉ có một đứa con nên đã nạp nữ nhi nhà đảng hoàng -- chính là mẹ đẻ của nhị ca và ngũ muội ta. Mẹ tức giận tới mức trở về nhà ngoài, cả một năm cũng không gặp cha. Khụ khụ, nàng biết cũng đừng nói ở trước mặt bà.”

“Vậy chỗ cha. ?” Uyển Như rung rung mang về mặt ưu thương, cha chồng mới là người làm chủ một nhà, qua được mới quan trọng!

“Cha không dễ dàng thuyết phục, đại ca ta, khi đại tẩu không có ở đó, cho dù là có một trai một gái, ông ấy cũng sẽ an bài cho người “chăm sóc” ca ca.” Tiểu Dương bất đắc dĩ nhún vai nói, “Hai ta thấp hương bái Phật cầu xin ta nhanh bị điều đi nơi khác, ông ấy nhìn không thấy cảm râm cũng vô dụng.”

Vậy còn người? Người đang đơn thuần an ủi ta, hay thật sự nguyện ý chỉ bên cạnh một mình ta? Nguyện ý đợi?

Uyển Như khẽ rừ mắt xuống, dùng sức nắm chặt tay, thầm thờ dài nói: đổi đi nơi khác, mau đổi đi nơi khác, đổi địa phương mới dốc sức làm lại từ đầu, chuyện càng nhiều cũng không có thời gian đi để suy nghĩ chuyện khác

Hơn nữa, không có trường bối nhìn, cho dù là thêm người mới cũng có thể lên lút đuổi đi!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Vợ cả tính sổ

Uyển Như tính toán trong lòng, lại không cẩn thận suy nghĩ rốt cuộc địa phương nơi Tiểu Dương chuyển đi sẽ như thế nào, ở trong quan niệm của nàng trận đánh này đã thắng lợi chính là đã kết thúc, giống như trong trí nhớ, trong vòng ba năm rưỡi sẽ không có chiến sự, cho dù là đổi đi nơi khác cũng sống bình thân qua ngày.

Thật ra thì lần này Tây Nhung nhiễu loạn, kiếp trước nàng cũng chưa từng nghe nói, cho nên trong lòng mới hoảng sợ cảm thấy chuyện thoát ra khỏi quỹ đạo lịch sử, không nhất định Tiểu Dương có thể bình an trở về.

Cũng may binh an chịu đựng qua năm ngày này, phu quân không mất một sợi tóc, rồi sau đó giữa phu thê xuất hiện một chút xú vấn đề nhỏ, như Tiểu Dương phát uy, cung hân bại lộ... nhưng tất cả còn đang nắm trong lòng bàn tay, dường như chuyện cũng phát triển về phương hướng tốt đẹp, tất nhiên đối với chuyện độc lập môn hộ Uyển Như ôm lấy mong đợi cực lớn.

Không biết, cho tới bây giờ loại xung đột nho nhỏ này ở vùng biên cương cũng chưa từng huyền não xôn xao, có liên quan đến nhân sĩ phòng bị, quan viên cấp cao đã biết rõ, Thiên gia ngợi khen một chút rồi thôi. Tạ Tuấn Dật chưa từng làm quan ở kinh thành cũng đáng kể, hơn nữa kiếp trước nàng đến chính thể cũng không phải, chưa từng ra khỏi cửa giao tiếp với các phụ nhân, cho dù cửa nhỏ cũng chưa từng ra không biết cũng không tính là kỳ lạ.

Trong trí nhớ của nàng năm năm sau Tiểu tam lang lãnh binh tác chiến giết bốn phương đó chân chính là quốc chiến, trên dưới cả nước cũng chú ý, tất nhiên có thể nghe được đôi câu, cũng không phải đã trôi qua là có ý nghĩa tuyệt đối an toàn.

Uyển Như không biết chút gì cả với những chuyện kia, con đau bụng bắt đầu đỡ hơn vào ngày thứ hai thì bắt đầu uống các loại canh bổ vui vẻ xem sổ sách, xem kim khố nhỏ của Tiểu Dương, người này, rõ ràng nén bạc, thời vàng còn nhiều hơn cả rương tiền nữa!

Mặc dù, tiền đồng mới là tiền tệ dùng để lưu thông, Kim Ngân hoàn toàn không thể dùng làm tiền, nhưng, Uyển Như tựa vào đầu giường sau khi dọn xong án kỷ bắt đầu bấm bàn tính nhỏ ở trên đùi.

Theo tỷ lệ đổi ở kinh thành, một lượng vàng tương đương với sáu lượng bạc trắng, một lượng bạc trắng tương đương với 1300 văn, theo như trên sổ sách viết 260 lượng hoàng kim, 890 lượng bạc trắng, đây cũng là... 318 vạn 5000 văn!

Nhìn từng dãy hạt châu tính toán, Uyển Như trực tiếp hít vào một ngụm khí lạnh. Đây chính là đưa ra tất cả khoảng thu nhập, quan lớn trong kinh lương bổng một năm cũng mới mười vạn tiền thôi!

Như thế có thể thấy được, Bình không phải là chuyện gì rất có tiền đồ, nhưng đây vẫn chỉ là khoản thu nhập trong vòng bốn năm qua của Tiểu Dương, nếu làm quan chỉ dựa vào bổng lộc mà nói, cho dù là Tể Tướng cả đời không ăn không uống cũng không được nhiều như vậy! Ai có thể liên tục làm quan chính nhị phẩm trong ba mươi hai năm chứ?

Bận rộn một ngày, coi xong kim Ngân, sau khi tính toán tiền đồng và thu chi tư lự, Uyển Như vẫn tựa vào trên giường lại bắt đầu xem sổ sách khác.

Nhấp miếng canh táo đỏ nóng, mở sách ra xem, phát hiện đồ vật gồm sứ gần như không có, chỉ thấy được trong đó có ghi chép lễ tề vài bình hoa chạm trổ sứ men xanh, khay chạm trổ hoa văn mây, những loại bình này..., nghĩ đến là đồ sứ không dễ giữ, tính tình tam lang này không giữ lại loại vật này.

Ngoài bình, lon, vật trang trí phần lớn trong hai sổ sách là Kim Ngân cùng số ít dụng cụ bằng đồng, đoạt được chiến công cũng có thương nhân người Hồ tặng cho, nhìn tên dường như cũng hẳn là vật phẩm thượng đẳng không tệ.

Như chùy điệp Kim Kỳ Lân, lữ ti Kim Phụng Hoàng, chùy điệp chạm khắc Ngân Huân..., giờ từng trang thấy từng chuỗi dài tên mà làm Uyển Như ngứa ngáy khó nhịn, đến con đau đốn trong bụng cũng hòa hoãn không ít. (chùy điệp và lữ ti sẽ được tác giả giải thích cuối chương)

Tiệc nuôi chính là, đồ ngọc và châu báu được Uyển Như coi trọng kho cũng không nhiều, ước chừng là có phần “cướp” góp vào, trước đó tam lang không đòi luân phiên, hoặc chính là hấn thích kiện vật phẩm lớn lễ tề thì không để vào mắt.

Nhưng nhìn mục lục cũng cảm thấy mọi thứ bất phàm, ngọc đá chỉ có quan viên tam phẩm mới có thể đeo cũng khá hơn chút, bình thường lược, trâm, vòng ngọc càng làm cho người ta hoa mắt.

Các hạng mục còn lại tương đối rải rác, điên cuồng dựa theo lấy được trong những tháng ngày qua về ghi chép được một đồng lớn, ví dụ như răng ngà, sừng tê giác, da lông, đồ sơn mài, mã não, thủy tinh đều có, phần lớn là chút vật để ngắm hoặc vòng tay, trang sức, thậm chí..., cũng bao gồm tách nhỏ, dụng cụ thư phòng.

Bởi vì quá loạn Uyển Như cũng đếm không hết, dứt khoát tạm thời mặc kệ đặt sổ sách ở một bên.

Hạng mục sau là thư họa và bản cổ tịch tốt nhất, cho tới bây giờ những vật phẩm này là cha chồng vung tay lên ban thưởng, phần lớn còn lại là đưa lễ quan văn, nghĩ đến là sợ quan trên không để ý tới nhi tử của mình nên xuống tay làm hộ.

Những thứ này từ trong kinh hoặc chỗ Giang Nam, là thích đưa những thứ vật phẩm phong nhã này, giá trị cao nhìn lại có phong cách, có phẩm vị, lại không đánh mất, coi như bị người tố giác hối lộ cũng có thể nói đây là “Không cách nào dùng tiền bạc so sánh với vật phẩm để ngắm nhìn”.

Nhưng đáng tiếc, cổ tình là người tài giỏi không được trọng dụng! Tam lang vốn là người không biết thương thức, phụ trách quản phòng kho lại chỉ là hai tôi tớ, có thể biết những vật kiện này sao?

Ví như Uyển Như rất ưu ái đến “Lôi công cầm” của đất Thục kia, ở trong các hạng mục trong kho của tam lang cũng chỉ nhớ một câu: Lễ năm Tư Mã -- cầm, một chiếc. Uyển Như thấy mà muốn thổ huyết, lại nói, nàng còn chưa nói với nam nhân của mình, mang chiếc cầm nhìn như tầm thường này đến kinh thành, không nói giá trị ngàn vàng trên trăm là có, còn phải một nhóm người giành nhau!

“Aizz, thật là tiếc rồi, có thể làm đồ gia truyền gì đó đưa người cũng không được coi trọng, nói không chừng mưu cầu đồ cũng không có được. Thư họa khẳng định cũng có tình huống như thế, vẫn phải xem lại một chút mới được.” Uyển Như tự mình lẩm bẩm, lại tiếp tục xem sổ sách.

Đột nhiên nàng nhìn một cái lập tức ngây ngẩn cả người, nơi này lại thấy được tên của cha nàng: “Thư Sứ Thôi Thừa Vọng -- tranh cuộn, hoàng quyền,

tranh tò, tất cả một cái”.

Tất cả một, một cái gì? Rốt cuộc là một chút ghi chép về vị thi hoa danh gia kia cũng không có, Uyển Như buồn bực thật sự muốn xé sổ sách này nuốt xuống bụng!

Làm quan uổng công nhiều năm như vậy, một chút ý tứ cũng không hiểu, nếu không phải Tiểu gia cảm thấy lễ mỏng cũng sẽ không có ý giày vò ông ta, đề yên cũng sẽ không cảm thấy làm khó quan viên, chức quan này không khó làm, nên cũng không cần phải đưa nữ nhi ra ngoài, cũng không cần chấp tay đưa nữ nhi cho người.

“Được rồi, không bán nữ nhi thì sổ sách này cũng không đến trong tay ta.” Uyển Như nghĩ như vậy lại bình tĩnh, nói tóm lại gả cho Tiểu tam lang là lợi nhiều hơn hại, không cần bày ra vẻ mặt đau khổ.

Cuối cùng, rốt cuộc nàng thấy được đất đai mang tên tam lang, thôn trang và cửa hàng, sau khi tính kỹ, quả thật Uyển Như có một loại xúc động đến rơi lệ, giàu có như thế chính hẳn cưới thế tử khó khăn như mình thật sự là tiếc hận!

Bộ phận sản nghiệp chân chính của tam lang hình như là Thanh Giang quận chúa đặt mua cho, đều ở khu vực đất đai vàng ở Kinh Thành, nhìn như không nhiều lắm, nhưng mỗi năm đều có một khoản thu nhập cố định.

Kim thượng là đệ đệ ruột của cha Thanh Giang quận chúa, hơn nữa, khi còn bé người đại ca kia vì bảo vệ đệ đệ mà tàn phế mới mất đi quyền thừa kế, mặc kệ kim thượng cảm kích hay áy náy, cũng sẽ cả đời ưu đãi vị Vĩnh An vương kia.

Mẹ chồng Thanh Giang quận chúa lại là trường nữ dòng chính được Vĩnh An vương nâng trong lòng bàn tay, vì cũng có hoàng quyền lôi kéo võ tướng mới không thể không hứa gả cho Tiểu Duệ, bởi như vậy, tư sản của bà có thể không phong phú sao?

Uyển Như khe khẽ thở dài, thật đúng là tre già măng mọc, một chút xú đồ chảy ra từ trong khe hở của mẹ chồng, cũng đủ tam lang an toàn ăn cả đời, mà đồ của mẹ nàng lại chưa từng thấy!

Chậm rãi bình tĩnh lại, buông xuống chấp niệm trong lòng, Uyển Như tiếp tục xem sổ sách một lần nữa.

Sau đó, nàng sai Tiểu Đường đi lấy bút mực và sổ sách trống, lại kêu thị tỳ tên Bảo Châu mới được bổ sung trong cửa hồi môn đang ngồi chồm hổm hầu hạ ở bên giường, giúp một tay viết sổ sách.

Kim Châu, Ngân Châu còn chưa trở lại, bên cạnh Uyển Như thiếu người nên đề bạt đối phương thành tỳ nữ thiếp thân, bởi vì Bảo Châu này hơi biết chữ có thể có chút công dụng, hơn nữa, kiếp trước nàng cũng bị kẻ mẩu đuôi đến Tạ gia, toàn bộ mười năm cũng chưa từng thấy sự tin cậy nào.

Uyển Như đã sớm muốn đuổi hai người không an phận kia, lại không thể mới gả đã xuống tay với tỳ nữ thiếp thân, vào lúc này lại cơ hội rất tiện, Bảo Châu phục vụ tốt cũng có thể thuận nước đẩy thuyền giữ ở bên người.

“Sổ sách này ta không nhìn ra vấn đề gì, chỉ là phương thức ghi chép quá không hợp quy tắc, hai người theo ta phân phó soạn ra các hạng mục, sau đó điền chi tiết các loại vào từng hạng mục, đừng bỏ sót. A Đường, ngày mai đi mời hai vị quân sự mở kho kiểm lại, rồi viết rõ ràng cụ thể các vật phẩm như hình dạng và cấu tạo.” Khi Uyển Như nói chuyện ngôn từ rất khách khí.

Đại quân sự Tiểu Trung là cha ruột của Tiểu Đường, nàng ấy được mẹ chồng và Tiểu Dương chỉ đích danh đưa đến bên cạnh mình, có thể thấy được gia đình này rất có thể diện ở Tiểu gia, không thể đắc tội.

Uyển Như bất ngờ làm hành động như thế này, trong lòng Tiểu Đường nhất thời có chút lấm bầm, sợ chủ mẫu nghi ngờ cha mình gia lận.

Nhưng theo sau đó nàng lại nghe Uyển Như nói đùa: “Ta xem sổ sách trong đó có không ít thư họa, đồ cổ tuy nhiên cũng không viết rõ xuất xứ, sợ có không ít tinh phẩm bị coi như giấy vụn không đáng tiền. Cầm “Xuân Lô” này có thể nói là tiên phẩm, ta thấy nó ném ở trong góc, rất đáng tiếc.”

Tiểu Đường vội cười một tiếng, nói tiếp: “Chỉ có tuệ nhãn của nương tử mới có thể nhìn ra thôi, bình thường tam lang quân không đi phòng kho, nghĩ đến cũng đúng là chưa từng để ý. Cha của nô tỳ cũng chỉ nhận biết được vài chữ to, cũng không phải là muốn cho đồ kim quý này dính bụi! Ông ấy đã nói nhiều lần, nói mình gánh không nổi trách nhiệm nặng nề này chỉ có thể làm chân chạy, rốt cuộc chờ được nương tử đến.”

Một câu nói này nói thật hay, trước nịnh bợ chủ mẫu lại nói tam lang không liên quan, cuối cùng nói xấu cha mình vừa nói rõ ông ấy trung thành với nương tử.

Sau khi nghe xong Uyển Như mỉm cười, lúc này mới coi như là chính thức ghi nhớ Tiểu Đường, tỳ nữ cơ trí ai không thích? Nghe nói nàng ấy đã đính hôn với gia tướng nào đó của Tiểu gia, đợi ở hậu trạch lại không uy hiếp, thật tốt, so với Kim Châu Ngân Châu thỏa đáng hơn.

Ngày kế, rốt cuộc thân thể Uyển Như không còn đau nữa, bắt đầu dưới sự trợ giúp của hai vị Đại Quân Gia chỉ huy tỳ nữ, đồng bọn kiểm lại phòng kho, lần nữa viết sổ sách, còn phải chia ra hai phần năm những vật phẩm như bạch ngọc Vu Điện, Quy Tư Bò Đào Tửu, nhựa cây cánh kiến trắng, dụng cụ bạc... thành tiền tương ứng, Kim Ngân, lựa gấm giao cho thân vệ lẫn phân phát cho tướng sĩ cấp dưới, toàn bộ một vòng cũng bận rộn kinh khủng.

Đồng thời, trong kinh thành Thôi tướng gia vừa nhận được thư nói cháu gái của mình âm thầm lập gia đình, phu nhân tướng gia Viên thị nhất thời tức giận, không để ý con dâu lớn vẫn còn ở đó trực tiếp tức giận nói: “Không phải là nữ nhi ruột của mình nên không thương tiếc chút gì ư? Đường đường là nữ nhi của Thôi gia ta sao có thể gả cho vũ phu!”

Thê tử của đại bá Thôi Thừa Tổ tên Lô thị hơi lúng túng nghe, vâng dạ bổ sung thêm một câu: “Mẫu thân của tam lang kia là nhà Quận chúa Vĩnh An vương.”

Nguy, Quận chúa hoàng gia cũng gả cho vũ phu, thật ra thì cũng không kém, lùi một bước mà nói, dầu gì người ta cũng có chút huyết thống Hoàng thất không phải sao, không thể là vũ phu thô bạo.

Viên lão phu nhân trừng mắt nhìn Lô thị, rồi sau đó bà lại tự nhiên nói: “Gả cũng không phải là không thể, nhưng vội vàng gả như thế, sau này Như Nương làm người thế nào đây? Cũng oán trách ta bình thường không trông nom cho nó.”

Chuyện lập gia đình còn chưa kết thúc, mặc cho Thượng Thư Tả Thừa Thôi Thừa Tổ mượn chức vụ phái người truyền lời, nói một câu trọng tâm: “Đội quân nào đó và người Tây Nhung khai chiến ở con đường Lũng Hữu, trước mắt tình hình không rõ, nhưng cũng không phải là ở chỗ nhị đệ, mẫu thân đừng gấp gáp.”

Đại bá còn chưa có lấy được tin tức cháu gái xuất giá chỉ lo lắng Viên lão phu nhân nghe tin đồn suy nghĩ lung tung, hạ nhân nhà Tể Tướng cũng đều thông thạo tin tức, chưa từng nghĩ tới, bức thư lại bị trì hoãn một tháng trong đồng công văn hòa thân khẩn cấp ngăn dậm của ông lại sinh ra hậu quả cực kỳ tồi tệ như vậy.

Tạm thời nhĩ tử không bị khuấy vào chiến sự, nhưng cháu gái vừa mới gả quân đội! Đứa cháu đưa dâu có lẽ cũng ở đó? Có phải cháu rể cũng mang theo binh đi huyết chiến hay không?

Vốn tuổi tác đã cao, Viên lão phu nhân nhất thời cảm thấy đầu vầng mắt hoa, trước mặt bỗng tối sầm ngã ngửa ra sau, lập tức làm Lô thị sợ hãi, gọi đại phu đưa mẹ chồng trở về nội thất sau đó bà trực tiếp nhào vào bên giường gạt lệ, sợ ngộ nhờ có sơ xuất gì mình và trượng phu thoát không khỏi liên quan.

Tin cháu gái xuất giá là bà đọc, tin tức đánh giấc là Thừa Tổ truyền tới, mẹ chồng ngã ở trong ngực bà, bên cạnh cũng chỉ có một vãn bối như bà, cả đồng chuyện đổ xuống thật đau khổ!

“Mẹ à, van ngài đáng thương cho con, hãy nhanh tỉnh lại! Tin tức sau đó còn chưa truyền tới đâu, có lẽ không có gì đáng lo đâu.” Lô thị xoa hạt châu mã não trong tay mình, vung khăn thấm hoa màu trắng vừa gạt lệ vừa nói thầm không dứt.

Mà Viên lão phu nhân thì ở trong mơ màng thấy được mẹ ruột Như Nương, mặc một bộ áo trắng bông bành đung đưa ngồi ở bên giường mình.

A Oánh vốn thích khóc lời kéo tay áo bà khóc, oán mẹ chồng không làm chuyện mà bà đã đồng ý trước khi mình lâm chung -- cầu xin bà thương tiếc con trai con gái của mình, phải chăm sóc cho bọn nó trưởng thành thật tốt, cưới người trong sạch.

“Oánh Nương, mẹ xin lỗi con, không chăm sóc Như Nương, Văn Khang cho tốt.” Ở trong mộng Viên lão phu nhân run rẩy kéo lại tay Trịnh Oánh, cũng khóc lóc ni non bày tỏ, “Ta hối hận, thật sự hối hận! Không nên bởi vì tức giận mẹ con con mà làm như không thấy.”

Cho đến vào đêm, lúc này Viên lão phu nhân mới mê mết tỉnh lại, đại phu chẩn bệnh nói không có gì đáng ngại nhưng đừng để bị quá hoảng sợ, rồi sau đó viết phương thuốc điều dưỡng cáo lui.

Lúc này trưởng tử Thôi Thừa Tổ dưới ánh mắt lạnh lùng của phụ thân quỳ gối ở đầu giường mẫu thân liên tiếp xin tội, nói mình thật sự lỗ mãng, không nên trái lệ truyền loại tin tức không xác định này đến nội viện, lại miễn cưỡng cười vui nói: “Thật ra chiến sự ở biên cương cũng không có gì đáng ngại, chỉ là xung đột nhỏ.”

“Thừa Tổ nói đúng lắm, bà xem, không phải ta đều ở nhà sao, nếu thật sự có chuyện gì há có thể không lo lắng.” Thôi Tương cũng cười xoa râu ria, bày ra nét mặt như không có chuyện gì.

Lời nói của ông còn chưa tới một khắc sau, đã có hoạn quan vội vã tới truyền tin: “Binh bộ lại đưa tới văn thư khẩn cấp tám trăm dậm, Thiên gia gọi Thôi các lão nghị sự!”

Nghe xong lời này, nhất thời Thôi Tương có chút bất đắc dĩ, lúc này nên nói như thế nào với lão thê tử đây? Trước đó mới nói mọi chuyện bình an vô sự đề trấn an nàng giờ!

Tác giả có lời muốn nói: đáng thương Uyển Như, Văn Khang, rốt cuộc có trường bồi hồi hận muốn trông nom bọn họ ~~~

Bái Môn, tức “Môn sinh” tự nguyện leo lên nhân vật quyền thế, thường quy cách làm là được người khác tiến cử sau đó trình lên “thiệp Môn sinh”, cũng giao nạp một khoản quà tặng phong phú, dĩ thêm lễ bái sư. Thôi lão cha vừa tới nơi này không lấy được Tiểu đại tướng quân, chỉ có thể bắt tay từ hậu bối Tiểu gia cầu xin tiền cử, nhưng thật ra là muốn từ tam lang gắp cha hân, kết quả. Khụ khụ.

Chùy điệp: lợi dụng đặc điểm Kim Ngân vô cùng phong phú có thể kéo dài và dát mỏng, dùng chùy gỗ khời kim loại, bạc, mở rộng thành phiến hình, theo như các loại yêu cầu chế tạo các loại hình hay hình dáng trang sức.

Lũy ti: kéo hoàng kim thành tơ vàng, sau đó đưa bên nó thành hình mái tóc, hoặc là các loại hình lưới, lại hàn ở phía trên, gọi là lũy ti.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nhất chiến thành danh (một trận chiến thành danh)

Thôi Thừa Tổ đứng ở bên cạnh nghe khẩu dụ của Thiên gia xong lập tức bước tới phía trước hai bước nhét một chiếc hà bao vào trong tay thái giám, sau đó rất khách khí hỏi: “Thiên gia có nói vì chuyện gì mà tuyên triệu không?”

Vị thái giám mặt trắng phúc hậu không râu ước lượng đồ trong tay, lúc này mới híp mắt cười đáp: “Chuyện vui, tôn nữ tể (cháu rể) của Thôi các lão thật không tệ.” Chỉ cần nói tới đây thôi, gã cũng không cần phải nhiều lời nữa, đi về phía trước một bước trở về phục mệnh.

Tôn nữ tể? Trưởng nữ Thôi Uyển Di và thứ nữ Thôi Huyền đã xuất giá rồi, nhưng nữ tể (con rể) cũng chưa tới hai mươi lăm tuổi, cho dù là chuyện nhà không tệ nhưng quan chức cũng không cao, không thể nào nói không tệ được.

Thôi các lão và trưởng tử Thôi Thừa Tổ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nghĩ tới trưởng nữ Uyển Như của nhị lang Thôi Thừa Vọng, không phải nàng mới gả vào Tiểu gia trấn thủ biên cương ư, mà đó cũng là tin tức mới được Binh bộ truyền tới, hay chiến sự với Tây Nhung lại có biến cố mới?

“Cho dù như thế nào, cũng phải đi nói cho mẫu thân người biết biên quan đánh thắng trận, trấn an cho tốt.” Thôi Tương vừa dứt lời đã lập tức thay y phục chạy thẳng tới cửa cung điện thánh.

Thôi Thừa Tổ trở về nội thất đơn giản kể lại, lại dẫn tới lão phu nhân liên tiếp chất vấn: “Thật sự thắng trận? Quả thật không có nguy hiểm? Con cũng đừng lừa gạt ta!”

“Vô cùng chính xác, Tiểu tam lang kia còn lập được công! Chỉ là tình hình cận kề còn chưa rõ, thiên sử (người tuyên chi ở đầu chương) đã nói đôi lời như thế.” Thôi Thừa Tổ trực tiếp thừa dẹt ra lời nói dối, lại khuyên nhủ, “Mẫu thân phải thoải mái nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai con sẽ đi nghe ngóng chi tiết rồi nói cho người nghe.”

Viên lão phu nhân nửa tin nửa ngờ, sau khi uống thuốc thì yên lặng nằm xuống.

Trước khi ngủ bà lại vẫn cảm khái: thật là càng già càng vô dụng, có thể nào sau khi đáp ứng chuyện Tiên Bình Nhạc quận vương cầu xin nên rơi vào trên người nữ nhi của mình không? Như thế còn chưa đủ, cổ tình ngay cả tất cả thân tôn nữ, tôn nhi của mình cũng không để mắt đến!

Nếu có cơ hội nhất định phải bồi thường huynh muội bọn họ.

Trước đó, theo lời trong miệng đại bá Thôi gia thì tam lang đánh thắng trận đối với hần mà nói là chỉ dùng để an ủi thôi, ai có thể nghĩ, Thôi Tương ở trong cung, ngồi một bên trong Thiên Điện lại đang nghe Thiên gia vui vẻ tán thưởng người tôn nữ tể mới nhậm chức của Thôi gia.

“Nhìn xem, buổi trưa vẫn còn đang nói thảo luận triều đình cần thêm vào quân phí cùng với chuyện ra lệnh kiểm tra binh khí, đúng lúc này tin tức vừa tới, thắng, hơn nữa là đại thắng! Tuổi trẻ tài cao, thật là tuổi trẻ tài cao!” Đế Vương mặc trường sam màu vàng gầy gò nói xong không khỏi tươi cười rạng rỡ.

Hần vừa cho người đưa văn thư do Binh bộ trình lên cho Thôi tướng, vừa mừng rỡ đập lên án kỷ (bàn), đến cả đồng râu bạc dưới cằm cũng vui vẻ rạo rực hẳn lên.

Trước đó, một phần tin tức bởi vì đang chiến tranh, người Tây Nhung phong tỏa mà kéo dài ngày đưa tin, và đúng lúc tin chiến thắng cũng cùng một ngày đến trong tay vua, hai tin tức chọt cao chọt thấp này kích thích, muốn cho không vui mừng cũng khó.

Đưa tấu chương công lao này cho Tiểu lão tướng quân, sau khi xem qua tấu chương được Binh bộ bổ sung thêm tình hình cụ thể tỉ mỉ, cho dù vị quan lớn Trung thư lệnh Thôi Tương trong Trung thư tỉnh cũng không khỏi chặc lưỡi.

Lần đầu Tiểu đại lang giữ chức chủ soái lợi dụng trận pháp mới lạ ngăn địch với dưới cổng thành, không cho đối phương có cơ hội quấy nhiễu một chút nào; tiểu tướng mười tám tuổi Tiểu Dương thì dẫn dắt quân tiên phong thay nhau phục kích, thậm chí một người một ngựa xông trại địch, đã thế hần còn giết chết thủ lĩnh bộ lạc Tây Nhung, trực tiếp giành thắng lợi cho trận chiến này!

Hơn nữa vượt qua suy nghĩ của mọi người là, không ngờ trong tấu chương cũng có xuất hiện bóng dáng của cháu gái nhà mình, khi binh lính tặc khấu Tây Nhung đến dưới thành thì nàng xuất đầu lộ diện đứng ở trên cổng thành hát vang một khúc, không biết phải cần bao nhiêu lá gan mới có thể làm ra loại chuyện này?

Cũng không biết quyền tấu chương binh bộ này do ai viết, kiếp trước là một thuyết thư (kể chuyện cổ tích)? Câu chuyện biên quan kháng địch bị hần viết trăm bông phập phồng giống như vở kịch tài tử giai nhân!

“Nuông tử Tiểu tam không hổ là quý nữ Thôi thị, bậc cân quắc không thua đáng mảy râu, đồng đặc lấy một khúc «tinh trung từ» tiễn phu xuất chinh, vợ chồng Tiểu thị chim cá tình thâm, cách thành lâu xa xa im lặng nhìn nhau, chúng tướng sĩ không khỏi xúc động thật lâu quân tình sục sôi, rồi rít vung cánh tay hô to “Xua đuổi Nhung Khẩu, bảo vệ non sông nước ta, hướng về phía cung điện hoàng đế!””

Ở trước mặt mọi người muốn thổ lộ muốn “Tinh Trung Báo Quốc” còn phải giết địch “Hướng về phía cung điện hoàng đế”, khó trách hoàng thượng vui mừng như thế, không phải hần vẫn lo lắng Tiểu gia này thừa kế võ tướng sẽ tạo phản sao, rồi lại bởi vì nước khác nhìn chằm chằm binh quyền của hần ư.

Lần này chẳng những Tiểu gia đánh thắng, làm trò cũng diễn rất tốt!

Trước mắt tuổi tác thiên gia đã cao lại chậm chạp không thể quyết định người thừa kế, phía dưới có ba hoàng tử có thực lực đang ngầm tranh đấu tầng tầng lớp lớp, nhưng cổ tình lại không có một người nào có thể chân chính ngăn chặn được, thậm chí ngay cả triều thần cũng có chút dưng đưa không ngừng.

Có thể dự đoán được, lúc hoàng quyền truyền xuống tất nhiên sẽ có gió tanh mưa máu, ai cũng không có cách nào bảo đảm võ tướng biên quan có thể thừa cơ làm khó dễ hay không, đến người kế nhiệm mới cũng không có thực lực giành chiến thắng khi đánh chính diện.

Chủ yếu bề tôi mạnh, phạm làm phụ thân ai không lo lắng?

Thôi Tương còn chưa kịp hệ thống ngôn ngữ phát biểu cảm tưởng đang càng quét trong lòng với hoàng đế, đã nghe đối phương cười tùm tùm mở miệng: “Thôi khanh, sao khanh có thể nghĩ đến chuyện gả cháu gái cho Tiểu gia nhỉ? Anh mắt không tề, đã sớm nhìn ra thiếu niên Tiểu Dương kia anh tài?”

Lời này vừa thốt ra, nhất thời Thôi Tương có loại cảm giác đồ mờ hôi lạnh, bề ngoài là hỏi vì tò mò, nhưng nghĩ sâu xa hơn, kim thượng đang thử dò xét có phải võ tướng biên quan cấu kết với quan viên trụ cột ở triều đình hay không thôi!

Đường đường là Dương Kim Thánh Thượng, sẽ rảnh rỗi nhàm chán nửa đêm tìm người nhiều chuyện? Nhất thời Thôi Tương hiểu, vào đêm còn bị tuyên triệu vào cung không phải vì chia sẻ tin vui, rõ ràng chính là hưng sư vấn tội.

“Aizz, bề hạ có điều không biết, toàn bộ chuyện này là do nghịch tử tự chủ trương, thần cũng vừa mới biết được tin tức này.” Thôi Tương vội vàng nói thật loại bỏ sự liên quan của mình trong đó, liên tiếp kể khổ nói: “Vốn không hề có qua lại với Tiểu gia kia, đến đáng về của Tiểu tam lang cũng chưa từng thấy qua, cháu gái vội vàng lập gia đình trong lúc đang chiến tranh, lão thê trong nhà vừa lấy được thư liên gien đến hôn mê bất tỉnh, lúc vào cung lúc bà ấy còn chưa tỉnh lại!”

“Hà? Thì ra là như vậy.” Hoàng đế hơi gật đầu, nhưng trên nét mặt có chút nửa tin nửa ngờ.

“Ngày trước từng nghe nói mẫu thân của cháu gái của thần có quen biết với Thanh Giang quận chúa.” Thôi Tương vội vàng ném ra lời giải thích hợp tình hợp lý. “Điện mạo của nàng lại giống mẫu thân nàng, có lẽ là bởi vì chuyện này mới được Quận chúa coi trọng.” điển đàn lê quý đôn

Ngu ý: tôn nữ (cháu gái) của ta là bị nữ nhi của đại ca ngài chọn trúng làm con dâu, chuyện này thì không thể trách lên người ta được, đúng không?

“Mẫu thân nàng là?” Hoàng đế tìm tòi ở trong trí nhớ của mình nhưng không có kết quả. Aizz, người đã già đành phải chịu thôi, một khi Thôi Tương đã nói ra thì chắc người kia cũng là nữ nhân trong hoàng tộc?

“Đích trưởng nữ của Tiên Bình Nhạc Quận vương, Trịnh thị A Oánh.” Thôi Tương lập tức nói ra, thuận tiện lấy tình để cảm động, “Mấy năm trước qua đời bởi vì bệnh, cháu gái này cũng là đứa bé đáng thương.”

Gả một đứa bé không có mẫu thân đến bối cảnh cũng không thâm hậu, cũng không quá đáng, đúng không?

“À.” Hoàng đế lão đầu tiếp tục gật đầu, coi như bỏ qua chuyện này không nói đến nữa, rồi lại theo sát ném ra vấn đề có sức nặng không nhẹ, “Tiểu Duệ trình tấu chương công trạng, theo ái khanh thấy, nên xử lý như thế nào là tốt?”

“Hai hài tử Tiểu gia lập được công lớn, quả thật phải thưởng, chỉ là, chức vị của bọn họ không nên tăng quá cao quá nhanh, có thể ban thưởng chút món đồ khác.” Thôi Tương này không chỉ dựa theo suy nghĩ của hoàng đế nói chuyện, mà còn đứng ở góc độ cháu rể suy tính vấn đề.

Mới mười tám tuổi lập tức trở thành quan cao mà nói, vậy tương lai nhiều lần lập công đi nữa thì thưởng cũng sẽ không cao, đợi đến khi công cao chấn chủ rồi bị thu thấp sao?

“Vậy chuyển công tác đi nơi khác?” Hoàng đế tiếp tục vuốt đám râu ria thừa thớt của lão, thật ra thì đây mới là vấn đề ông chú ý nhất.

Vì sao Tiểu Duệ hi vọng con thứ của mình được đổi đi nơi khác? Chẳng lẽ, hẳn còn chưa thoả mãn quyền lợi tự trị với phía tây, muốn cầu nhiều hơn? Vì vậy, trước phái nhi tử đi dò đường? Ông cũng không tin tưởng chỉ đơn giản là vì muốn rèn luyện như trong tấu chương nói.

“Tiểu tam lang trải qua trận này tất thành danh, có lẽ Tiểu Duệ có suy nghĩ một núi không thể chứa hai hổ?” Thôi Tương thử thăm dò suy đoán như thế, vừa dứt lời đã thấy Hoàng đế xụ mặt xuống.

Nhà Trịnh gia lão cũng không chỉ là một núi hai hổ, mà đó là ba con hổ đang ác đấu! Làm hoàng đế khó khăn, có ba nhi tử trưởng thành Hoàng đế càng khó hơn, nhà mẹ đẻ của ba nhi tử kia cũng đều bắt phạm, đây cũng là khó càng thêm khó!

“Chuyện này, sẽ bàn sau.” Lần này Hoàng đế cũng không có ý định đùa giỡn Thôi Tương nữa rồi, phát tay một cái để cho hắn lui ra.

Ngày kế, do Trung thư tỉnh căn cứ chỉ ý của hoàng đế phác thảo ra thư thăm hỏi an ủi, sau khi đưa cho Môn hạ tỉnh thẩm tra xong thì đưa cho Thượng thư tỉnh đi ban bố khen ngợi, quan trọng nhất là: sắc phong Tiểu Thôi thị làm chính ngũ phẩm Huyền Quân.

Tuyên dương thì nhất định phải tuyên dương, không muốn cho quá nhiều đồ thực tế, vậy chỉ dùng danh hiệu mệnh phụ bên ngoài, loại nhìn đẹp mắt lại không ý nghĩa thực dụng lừa dối một chút, vị phụ nhân không thua đáng mầy râu này là được đặc cách dễ thắng, ừ, thuận tiện cũng cho Thôi gia mặt mũi.

Tiểu Dương là tán giai thắng liền hai cấp từ Chấn Uy Giáo úy biến thành Tông Ngũ Phẩm du ký Tướng quân, kiêm lĩnh chức vụ Quả Nghị Đô Úy, bởi vì ca ca hần Tiểu Húc thắng cấp trở thành chính tứ phẩm Chiết Trung Đô Úy, chỗ trống vị trí biệt tướng vừa lúc cho đệ đệ ngồi.

Nhưng chỉ là thay mặt, không hề chính thức được đề bạt -- Hoàng đế muốn cho hần bị đè ép, ai dám không ép? Nghĩ về phía tốt, đây là định giữa tiểu tướng thanh niên này lại cho Đế Vương tân nhiệm tự mình phong thưởng lời kéo.

Người tính toán như vậy trong lòng cũng không chỉ có một hai, nơi đóng quân cách quá xa, tin tức khen thưởng còn chưa được đưa tới trong tay người Tiểu gia thì đã lượn một vòng bên trong đám quan lại quyền quý ở kinh thành rồi.

Bao gồm cả vị hoàng tử, các vị Quận Vương, các nhân vật thực quyền của Tam Tỉnh Lục Bộ, hiện nay, người nào không biết Tiểu gia có tiểu tướng không tòi, bao gồm cả vị thế từ đứng ở trên thành hát vang khúc trước trận đánh cũng vinh quang tốt đỉnh.

Sau khi Viên lão phu nhân biết được tin tức này nhất thời sáng khoái tinh thần cười không khép miệng được, vội vàng gọi tiểu bối tới ngắm hoa tụ hội, biến tướng ăn mừng.

Đại cô của Uyển Như, mẹ ruột của Tạ Tuấn Dật Tạ Thôi thị không nhịn được lên lút nói chuyện với thân muội muội: “Sao ngày trước không cảm thấy Như Nương như thế nhỉ? Ngây thơ không biết việc đời, ngay cả nói chuyện cũng ngu ngốc, vào lúc này thật đúng là “cách ba ngày, khi gặp lại phải thay đổi cách nhìn” rồi.”

“Tất nhiên, trước mặt người ngựa đám man khẩu đánh đàn ca hát, lá gan trở nên lớn không ít mà!” Nhị cô Viên Thôi thị liên tiếp chắc lưỡi, lại không biết bị nâng thêm dầu thêm mỡ cái gì mà thành hoàn toàn là tin vĩa hè.

Chỉ đứng ở trên tường thành được không, lúc ấy cũng chưa chính thức khai chiến! Trước vó ngựa, chẳng lẽ con ngựa kia còn có thể nhận thức -- Mỹ Kiều Nương nên không đáp tới?

“Ưm hừm, ban đầu ca ca còn có chút kết thân ý tứ. Biết vậy chẳng làm, biết vậy chẳng làm.” Tạ Thôi thị thờ dài lắc đầu một cái, cảm khái quả nhiên là nữ 18 đại biến, bà ta nhìn lầm rồi.

“Uyển Lan không tòi.” Viên Thôi thị cười khúc khích, nói đến nữ nhi khác của đại ca.

“Nàng? Không với cao nổi. Trương Thị Lang đang chạy vị trí Thượng Thư đấy, đợi sang năm chuyện định xuống rồi, không biết nhị tẩu sẽ có bao nhiêu đặc ý.” Tạ Thôi thị nhớ tới Trương thị mập mạp kia lập tức khẽ hừ, tính toán vội vàng gọi nhị tử về bên cạnh, cũng đừng để chính mình hăm sâu vào không ra được.

“Phụ thân hài lòng thì liên quan gì? Tỳ xem Như Nương đấy, mới gả đã là Ngũ Phẩm Huyền Quân rồi!” Nhị cô nói xong trong lòng khê chưa, thờ dài nói: “Cũng không biết khuê nữ của muội có thể có được lang quân như ý như vậy hay không?”

Thật ra thì, trưởng nữ nhà nàng tuổi gần 15 đã xem mặt, nếu không xảy ra ngoài ý sẽ là vợ của trưởng tử phủ Tỵ Thiếu Khanh rồi, đầu tiên còn cảm thấy tương đối hài lòng, vào lúc này nhìn lại – phụ thân cũng chỉ mới Ngũ Phẩm, nhị tử thì vẫn đang chờ khoa khảo đấy.

Trong ngày thường nàng không xem trong diệt nữ nhi (cháu gái) đã gả nhà cao cửa rộng kia, aizz, thật đúng là tre già măng mọc!

“Thật sự là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.” Nhị cô không nhịn được nói một câu.

Không biết, trong một dinh thự nhà cao cửa rộng ở một chỗ khác trong kinh thành có một nam tử trung niên mặc hoa phục, cũng nói một câu giống vậy. Thậm chí, không chỉ có chưa chất giới hạn trong lời nói, hần còn định trực tiếp tới cửa bầu vùi quan hệ.

Tác giả có lời muốn nói: cuối cùng xuất hiện người này, các bạn có đoán được hần là ai không?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nhà cậu tặng quà chúc mừng

Sau khi Tiểu Húc, Tiểu Dương bắt tay nhau đánh thắng trận, cả nhà bọn họ hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề này ở trong lòng, sau khi ăn mừng đơn giản thì nên làm gì thì tiếp tục làm vậy, hết tới lần này tới lần khác là những nhà khác vội đến kết thân làm quen.

Lúc tứ lang về nhà không chỉ mình đại ca Thôi Văn Khang đưa tiễn hần, còn có Thôi Thừa Vọng phái quản sự mang theo rương quà tặng theo cùng, thậm chí ngay cả Tạ Tuấn Dật cũng rất không biết xấu hổ một đường đi theo tới đây, muốn lôi kéo làm quen muội phu.

Đến người tính tình cũng không xấu như Tiểu Dương cũng không nhịn được muốn phi nhổ gãi hai cái, hoàng hôn ngày hôm đó, lúc đứng ở cửa nghênh đón đệ đệ, tam lang trực tiếp cho Tạ Tuấn Dật gương mặt lạnh, qua loa chấp tay hành lễ đến hàn huyên cũng không nói một câu.

Vốn hán đã có chút bất mãn với sóng ngầm mãnh liệt giữa thê tử và vị biểu ca này rồi, người này còn không biết thức thời, đáng đời bị khinh thường!

“Đại ca, lần này tôi đây là muốn ở mấy ngày?” Tiểu Dương xoay mặt rất nhiệt tình nắm cả cánh tay Thôi Văn Khang dẫn đi vào nội viện, thuận tiện hỏi: “Có tính toán gì không?”

“Aizz, trong nhà quá chật cũng không có địa phương hoạt động gân cốt, ta lại là người không chịu ngồi yên.” Thôi Văn Khang cười gãi gãi đầu, hơi không có ý tốt trả lời, “Muốn đi săn đầu võ của thông gia còn có cung mã gì đó nữa, a ha ha, không biết tam lang có hoan nghênh hay không?”

Bởi vì tin tức võ cử còn chưa truyền ra, Thôi Văn Khang lại nghe muội muội dặn dò không dám tùy ý để lộ ra, ở nhà muốn luyện võ, đọc sách cũng không tìm thấy nơi thích hợp.

Trước đó hán đi biệt viện Tiểu gia giả bộ mượn danh nghĩa bồi tứ lang, đối đối phương phải về quân trấn thì Thôi Văn Khang liền tìm một cái cớ như thế rời nhà, giờ khắc này ở trước mặt Tạ Tuấn Dật tự nhiên cũng phải nói như vậy.

“Đại ca nể mặt đệ như thế, sao có thể cự tuyệt được?” Tiểu Dương biết rõ cũng không nói thẳng, chỉ có chút cau mày nói: “Chỉ là, gần đây ban ngày đệ đều bận rộn ở trong doanh, tứ lang trở lại cũng phải tiếp tục bế quan khổ học, cũng không có thời gian tiếp đại ca!”

“Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại, tự ta đi qua đi lại là được” Thôi Văn Khang cười đến rức rồi lại nghiêng đầu nhìn Tạ Tuấn Dật mặt dày mày dạn đi theo nhóm người mình, hiểu kỳ nói: “Tạ biểu ca cũng tính toán cùng quấy rầy tam lang với ta? Mùa thu này người không trở về quê hương đi tham gia giải thí sao?”

“Này, không phải mới mùa xuân thôi sao?” Tạ Tuấn Dật rơi vào phía sau hai người hơi lúng túng cười một tiếng, Tiểu gia chưa đưa ra lời mời, gã cũng không tiện quá mặt dày trực tiếp bày tỏ muốn ngủ lại, càng không nói đến ngủ lại nhiều ngày.

“Thời gian cũng không thể tính như vậy, người trở về cần ít nhất phải thời gian một tháng nhỉ? Tu đường mất một tháng nữa, lại còn những nguyên nhân khác, đọc sách hai tháng, không phải vừa vận tham gia cuộc thi châu huyện ư?” Thôi Văn Khang nâng đầu ngón tay tính giúp đối phương, “Sang năm chính là kỳ thi mùa xuân, năm nay phải có danh ngạch Hương Cống, bỏ qua thì lại phải đợi ba năm nữa.”

Cho nên, người đừng đợi ở chỗ này chướng mắt, lo nhanh chóng về nhà đi.

Tạ Tuấn Dật hỏi một đằng đáp một nẻo: “Huynh không đi tham gia giải thí? Năm tới hán là lần cuối cùng của Thôi Văn Viễn.”

“Ta là loại người bình tĩnh đọc sách?” Thôi Văn Khang cười ha hả, buông tay tự giễu nói: “Thay vì lo cả đêm phí công toi, còn không bằng đợi ở chỗ này bồi muội từ ta. Aizz, chỉ là, ta có muội từ bồi bên cạnh, người tìm ai đây?”

Dứt lời, Thôi Văn Khang cười tủm tỉm nhìn về phía Tạ Tuấn Dật, chờ xem gã trả lời thế nào đây.

Tạ biểu ca giấu cục tức ở trong ngực, phun không ra được nuốt xuống lại cảm thấy rất không cam tâm – Thôi đại ngọc này cũng học được cách dẫu đao trong lời nói rồi ư? Ta muốn tìm ai bồi bên cạnh?

Hai vị trẻ tuổi của Tiểu gia đều nói không rảnh, Tiểu đại lang cũng không thềm ra ngoài đón khách, tìm ai? Khẳng định không thể là biểu muội, không thấy ánh mắt chứa đao của Tiểu tam lang đã chiếu qua đến bên này rồi sao.

“Lần trước, lúc đưa biểu muội xuất giá từng ở chỗ này uống mấy chung rượu ngon.” Tạ Tuấn Dật không thể không miễn cưỡng cười một tiếng, “Rất khó quên, nên mới, mới mặt dày tới quấy rầy.”

“Không chỉ đề ý rượu ngon nhà ta thôi, đúng không?” Rót cuộc Tiểu tam lang cho gã một ngụm cười, cũng nháy mắt ra hiệu, rồi sau đó hán vỗ tay gọi đồng bọn phân phó nói: “Đưa Tạ biểu ca đi phòng khách nghỉ ngơi, gọi hai Hồ Cơ Ba Tư tới hầu hạ, ngày mai mang theo mười vỏ rượu ngon tặng cho biểu ca trở về.”

Rất tốt, chỉ một câu nói đã đuổi Tạ Tuấn Dật đi, không chỉ có định thời hạn tiễn khách là ngày mai, còn kín đáo đưa cho hán hai gánh nặng. Hồ Cơ Hoạt Sắc Sinh Hương, hơn nữa còn là con trai trưởng nhà Uy Vũ hầu tặng cho, cũng không thể tùy ý bán đi, vả lại xem lúc về nhà gã sẽ nói như thế nào với cậu và quả mẫu.

“Ra cửa giao du lại mang về hai nữ nhân dị tộc mông to ngực lớn, còn từ dưới mắt cậu lĩnh về nhà, ha ha.” Sau khi Tạ biểu ca được người dẫn đi, Thôi Văn Khang chống lên bả vai Tiểu Dương bắt đầu cười to. “Quá cay độc, đệ thật quá độc ác! Ta thích, ha ha ha!”

“Rót cuộc gã tới làm gì?” Tiểu Dương hoàn toàn không xem chuyện này có liên quan đến chuyện đánh thắng trận, cho nên đến lúc này cũng còn có chút không giải thích được, đoán được Tạ Tuấn Dật đang muốn bầu vùi quan hệ, lại không hiểu nói sao gã lại gấp gáp tới đây.

“Muốn nịnh bợ tiểu tướng quân tay chạm vào là có thể bóng đầy.” Thôi Văn Khang bĩu môi khinh bỉ cười một tiếng, hôm đó tin tức Tiểu gia đại thắng vừa truyền ra tới phụ thân hán và Tạ Tuấn Dật liền tiếp cảm khái, khen ngợi Tiểu Dương “rất có phong phạm của Tiểu lão tướng quân”, Tiểu Húc cũng có bản lĩnh, nói không chừng tự mình có thể làm nên đại thành tựu, sau này thừa kế tước vị còn chưa biết là ai.

Kể từ đó, sao bọn họ có thể không vội vàng tới đây thêm gắm thêm hoa? Thật ra Thôi Văn Khang thì cũng quen mắt, nhưng hán nghĩ đến càng nhiều hơn là mình có thể đánh trận kiếm công trạng như muội tể (em rề) hay không.

Khi theo Tiểu Dương đi tới nội viện, hắn lại không nhận được nghi ngờ nói: “Trước đó đệ nói thân thể muội muội ta hơi có khó chịu không tiện ra cửa là xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là nghe được tin tức Tạ Tuấn Đạt cũng tới, nàng không muốn chạy đến cửa gặp người ngoài mà thôi.” Bên ngoài miệng thì Tiểu tam lang nói thản nhiên như thế, nhưng mà trong lòng lại có chút hài lòng.

Đây chính là tự Uyển Như không muốn gặp biểu ca kia, bởi vậy có thể thấy được, nàng nhớ lời nói trong lúc giả say của mình trước đó, ừ, trẻ con dễ dạy!

“Không gặp cũng tốt, kẻ háo sắc kia --” Thôi Văn Khang vừa mới nói được nửa câu thì trực tiếp nuốt vào trong cổ họng, bởi vì hắn đã nhìn thấy muội muội Uyển Như đang đứng ở cửa tiểu viện cười tủm tỉm đang nhìn mình, bộ dáng kia thật sự là còn kiều diễm hơn hoa tươi, làm cho hắn trực tiếp trợn mắt sừng sốt.

Bộ đồ Thực gồm áo ngắn gấm Hoa Văn thêu thái điệp, váy dài xòe Thạch Lưu đồ, rồi búi tóc cài trâm Kim Phượng chạm rồng khắc sợi chông lên nhau, còn sắc mặt đỏ thắm nở nụ cười ngọt ngào Tất cả đều không tiếng động nói cho Thôi Văn Khang biết, khoảng thời gian gần đây tiểu muội Uyển Như sống rất tốt, rất thoải mái.

Nghĩ đến đây, hắn nghiêng đầu thật hài lòng nhìn Tiểu tam lang một cái, không biết rằng, ngoài trừ người muội phụ làm cho muội muội mình thoải mái ra thì công lao lớn nhất cũng là túi tiền của muội phụ.

Tuần trước sau khi hưng hăng kiểm lại một phen, Uyển Như chuyển ra khỏi kho phòng của Tiểu Dương không ít tác phẩm thư họa rất có giá trị và bản cổ tịch tốt nhất, tương đương có thể lấy về đây vài nghìn lượng vàng.

Nhất thời, tam lang cảm thấy thế tử rất có tài lại có tuệ nhãn biết bảo, Uyển Như cảm giác mình không gả lỗ vốn thì rất tốt, hai phụ thể đều có cảm giác giàu có, trong thời gian dài tâm trạng đều ở trong trạng thái cảnh xuân tươi đẹp, cuộc sống phụ thể tất nhiên cũng vô cùng mỹ mãn hài hòa, khí sắc dĩ nhiên cũng rất tốt.

Ở trong không khí vui mừng này Thôi Văn Khang cũng thành thói làm khách vài ngày, cho đến ngày nào đó Tiểu gia đột nhiên lại có khách tới, lúc này mới phá vỡ yên ổn của thường ngày.

Người tới là nghe lệnh của Bình Nhạc Quận vương vì diệt nữ nhi (cháu gái) đưa thêm trang lễ, cái gì gấm lụa, trâm châu trâm cài bích ngọc, cài đầu vàng ròng, trâm cài toàn ngọc, các loại trâm hoa Bạch Ngọc Lan, chong chóng từng hộp từng hộp, phong phú khác thường. Đi theo quà tặng còn có một bức thư cảm động lòng người.

Đại ý trong thư như sau: Một ngày đông tổ nào đó, người hiện đang giữ chức Bình Nhạc Quận Vương bị ác mộng làm cho hoảng sợ, phụ thân trách cứ hắn bất hiếu không hiếu, mẹ cả lâm chung dâng tấu chương nhận hắn làm con ruột nên mới được tước vị, sau đó hắn trầm mê tửu sắc quên trông nom cháu trai cháu gái mất mẫu thân khi còn bé, cho nên quan hệ huyết thống như người xa lạ.

Sau khi tỉnh mộng, Bình Nhạc Quận Vương cảm giác sợ hãi đau lòng sâu sắc, vội vàng phái người dò thăm các loại tin tức của cháu trai cháu gái, muốn bồi thường cũng như duy trì quan hệ ruột thịt, vậy mà cháu gái lại đã xuất giá!

Làm cậu lại không thể tới kịp phái người tặng quà chúc mừng, thật sự là thẹn với tổ tông, thẹn với cháu gái, hắn kính xin Uyển Như nhận lấy quà tặng bổ sung thêm này, từ đó hai nhà giao hảo lui tới, chớ để sau này người cậu này sau trăm tuổi không mặt mũi đoàn tụ với phụ thân mẫu thân.

“Ông ta có ý gì?” Đại cữu ca tương đối chân chất này sau khi xem xong bức thư thật dày thì choáng váng, không hiểu ra sao cũng không rõ chân tướng, nằm mơ ư, nhiều chuyện đã xảy ra, còn có mặt mũi nói thẳng mình không quan tâm cháu trai cháu gái trong thời gian qua.

“Ông ta muốn khôi phục quan hệ.” Uyển Như trực tiếp nói ra nội dung chính của bức thư này.

“Ban thưởng của Thiên gia sắp tới rồi, chắc hắn, nội dung cũng không tệ lắm?” Tiểu Dương thì gần như không cần nghĩ ngợi cũng có thể nói ra được nguyên nhân đằng sau tại sao cậu làm như thế, gần hai mươi năm không liên lạc vào lúc này đột nhiên xuất hiện, muốn nói “Trưởng bối báo mộng, lương tâm trời dậy”, quý cũng sẽ không tin.

“Đây chính là -- nghèo khổ nhưng sống ở phố xá sầm uất thì không ai tới, giàu có mà ở rừng núi thì cũng có bà con tới tìm, ha ha.” Uyển Như nhẹ nhàng cười một tiếng, rốt cuộc sâu sắc cảm nhận được ý nghĩa thực sự của những lời này. Nhớ ngày đó, kiếp trước mãi cho đến chết nàng cũng không lấy được vài câu của đối phương nữa là!

“Như vậy, nhận quà tặng không?” Thôi Văn Khang khề cau mày, hắn thật sự không thích loại cách làm này của Bình Nhạc Quận vương, thật sự muốn đuổi người đi, nhưng chuyện này còn phải để muội muội tự mình làm chủ.

Uyển Như lại giao quyền quyết định cho Tiểu Dương, hỏi dò: “Bình Nhạc Quận vương có quan hệ gì với trong nhà không?” Trong trận tranh đoạt, Bình Nhạc Quận vương cũng không bị thiệt thòi lớn nàng nhớ rõ, cũng còn chưa rõ ràng mạng lưới quan hệ của Tiểu gia, sau lưng những huân quý này sáu cận càng thêm không biết, hi vọng, không phải kẻ thù?

“Không liên quan, ông ta là Quận vương không có thực quyền, có thể lui tới nhưng không thể dính dáng quá sâu.” Tiểu Dương đưa ngón trỏ chỉ lên bầu trời, ám hiệu nói: “Đang đánh nhau, cần tránh xa một chút tránh cho ngộ thương.”

Sau khi Uyển Như nghe xong mỉm cười một tiếng, cho ca ca một cái ánh mắt, nói: “Vậy thì nhận! Vì sao không nhận? Chắc hắn mẫu thân cũng vui

về khi chúng ta thân thiết với cậu.”

Ngụ ý chính là: vốn chúng ta tính toán bầu vịu quan hệ với nhà cậu sau đó muốn trải đường, ông ta tới bầu vịu trước, vậy chúng ta nhận lời thôi chứ sao.

“Cũng được!” Thôi Văn Khang nhìn Uyển Như lại nghiêng đầu tập trung vào Tiểu Dương, đột nhiên rất nghiêm túc mà nói ra: “Tam lang, muốn cầu đệ một chuyện, chẳng biết có được không?”

“Hả?” Tiểu Dương nhìn hẩn nghi hoặc cười khê, không nói chuyện gì thì làm sao ta biết là có thể làm được?

Tác giả có lời muốn nói: đoán một chút Văn Khang đang muốn làm gì?

Rất nhiều Tể Tướng Đường triều phần lớn là xuất thân Tiến Sĩ. Thường thí sinh bắt nguồn từ, một là sinh đồ, một là hương cống. Xuất thân bởi học quán ở Kinh Sư và châu huyện, mà thí sinh được đưa đến Thượng Thư Tỉnh gọi là sinh đồ; không bởi Học Quán mà trải qua cuộc thi châu huyện, sau khi thi đậu lại đưa dự thi Thượng Thư Tỉnh gọi là hương cống. Người đậu hương cống vào kinh thành dự thi thường gọi là Cừ nhân. Cuộc thi ở châu huyện gọi là là giải thí, cuộc thi Thượng Thư Tỉnh thường gọi Tỉnh thí, hoặc Lễ bộ thí.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Thao luyện sa trường

Nghe ca ca nói muốn cầu xin tam lang một chuyện, trong lời nói dường như cảm thấy chuyện này cũng không đơn giản, nhất thời Như Nương cho rằng hẩn định để Tiểu gia ra mặt đi đòi đồ cưới, trên mặt lập tức lộ ra chút vẻ không hài lòng.

Sao có thể để cho nhà chồng nhúng tay vào chuyện này được? Nếu không thành công hai nhà Tiểu Thôi vạch mặt nhau, nếu thành công Thôi Uyển Như thì nàng cũng chẳng được gì còn không có mặt mũi, nhưng lại không tiện trực tiếp cắt đứt lời ca ca nói, cũng chỉ có thể trước tiên nghe huynh ấy nói gì rồi sau đó tìm cách trở về chỗ cũ.

Thậm chí ngay cả Tiểu Dương cũng suy đoán theo hướng này, nhìn trang lễ thêm nói đến đồ cưới rất thuận nước đẩy thuyền. Trên mặt hẩn giả bộ ngu trong lòng cũng rất do dự, đại cữu huynh nhờ làm hộ không tiện cự tuyệt, giúp một tay làm lại có chút không hợp tình.

Nếu đồ cưới của thê tử bị kẻ mẩu để ở viện là thật, Trương thị kia chính là phạm vào điều “trộm cắp” trong thất xuất, không chỉ giữ nhà còn tham tài sản vợ ca để lại, làm ầm ĩ ngược lại không dễ kết thúc, phương pháp xử lí thỏa đáng nhất phải làm là hai huynh muội và kẻ mẩu, phụ thân lên lút thương nghị, aizz.

Hai người này đều đang bàn tính trong lòng một đồng kế hoạch, Thôi Văn Khang lại hoàn toàn không chú ý tới, chỉ ôm lấy tay Tiểu Dương khẩn thiết nói: “Ta muốn vào trong quân lịch lãm, không biết tam lang có thể giúp đỡ hay không?”

Hả? Vợ chồng son rồi rít sừng sò, hoàn toàn không ngờ tới ca ca đánh chủ ý này.

“Đại ca hy vọng trực tiếp giữ chức vụ gì?” Tiểu Dương có chút kỳ quái, đã nghiệm chỉnh thì võ cử cần gì phải “tham gia” con đường này? Đúng là có thể lấy một chức vụ Cửu Phẩm bên ngoài sau đó chậm rãi thăng lên, nhưng dù sao tiền đồ kia cũng có hạn, còn không bằng đi cửa sau có đại thụ che chở!

Sau khi tam lang tính toán cũng không cự tuyệt, chỉ cười nói: “Bình sĩ bình thường cũng không có ý nghĩa, nhưng mang binh sợ rằng không được, nếu phụ trách thống kê nhân số, tuần tra kết quả chiến đấu sự vụ cũng có thể suy nghĩ chút biện pháp.”

“Ta không có ý đó.” Thôi Văn Khang khoát tay áo, rất thẹn thùng mà nói: “Mấy ngày nay ta tự mò mẫm luyện không có hiệu quả gì, muốn hỏi một chút có thể đi chỗ đó trong doanh hay không, chỗ đó ấy, được không?”

“Đi trong doanh được tam lang huấn luyện? Sợ là không được đâu?” Uyển Như không nhịn được bụng miệng cười.

Quả thật Tiểu Dương có nói gần đây hẩn đang bận thao luyện binh sĩ, nhưng kia đều là hắc giáp kị binh tinh nhuệ! Trong ổ Phụng Hoàng lọt vào một con gà đen chẳng phải là khôi hài sao?

Hơn nữa, cũng không phải là người trong quân làm sao có thể tùy ý ra vào doanh trại?

Về phần vấn đề sau, Tiểu Dương bày tỏ có thể lên lút làm việc, dù sao đáng đáp đại cữu huynh cũng coi như cường tráng xâm nhập vào trong quân cũng không có gì lạ, chỉ là yêu cầu thao luyện này tương đối khó, sau khi hẩn hơi chút do dự thì thử dò xét nói: “Đại ca thật sự muốn đến trong quân ma luyện? Nếu làm binh sĩ mới vào -- có thể chịu được gian khổ hay không?”

Thôi Văn Khang có thể nói lên suy nghĩ muốn đi lịch lãm, thì Tiểu Dương phải nhìn hẩn trong thời gian dài, tất nhiên cũng nguyện ý giúp, nhưng nếu muốn chân chính học được đồ mà không phải trượt một vòng chơi đùa, vậy khẳng định phải chịu khổ.

“Muội nghe A Dương nói qua, ban đầu hấn và huynh trưởng cũng từ tầng dưới chót nhất một đường đánh liều đi lên.” Uyển Như không đợi ca ca đáp lời đã vượt lên trước mở miệng, “Mặc dù bởi vì quan hệ trong nhà đi lên khá nhanh, nhưng lúc ban đầu cũng không có đặc quyền gì.”

Nói đến thế thôi, nàng không nói thêm lời nào nữa, an vị ở trước bàn chống tay đỡ cằm yên lặng nhìn Thôi Văn Khang, trong ánh mắt ẩn chứa tràn đầy mong đợi.

Võ cừ khó khăn bao nhiêu Uyển Như hoàn toàn không hiểu, nhưng nàng biết kỳ thi mùa xuân do Lễ bộ tổ chức ba năm một lần cũng chỉ có mấy chục người có thể trở hết tài năng, võ cừ mới mở không thể nào chỉ văn chương sáo rỗng. Tham gia quân ngũ khẳng định rất khổ, nhưng mà, nếu không ném trái trong khổ đau sao có thể làm người hơn người khác?

Cuối cùng, Thôi Văn Khang không hề để cho nàng thất vọng, trực tiếp vỗ ngực nói với phu thê tam lang: “Muội muội cũng có thể hát vang một khúc《tinh trung từ》trước chiến tranh, sao ta lại có thể bị muội hạ thấp được! Cuộc sống khó có được một lần vật lộn độ sức, còn có hơn nửa năm thời gian có thể đền bù thời gian hoang phế trước kia, đúng không?”

Nghe nói như thế, Uyển Như nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng chợt cảm thấy êm ả, ca ca không chỉ vì mình phấn đấu, nhiều hơn nữa, có lẽ là lo lắng nàng ở nhà chồng thật sự không thẳng lưng được, mới vội vàng muốn trở nên nổi bật?

Có người ca ca như thế, thật là may mắn ba đời. Uyển Như khẽ rũ mắt xuống, biến mất làn nước trong đó, chỉ âm thầm thể đời này mình nhất định phải sống tốt, đừng ngó ngán liên lụy ca ca nữa.

“Được, vậy đệ sẽ đi nhờ đại ca an bài, như thế nên uống cạn một chén lớn!” Sau khi Tiểu Dương nghe xong cũng vỗ bàn cười một tiếng, sai người lấy chung rượu tới cùng đối ẩm với đại cữu huynh một phen.

Vừa uống rượu hấn còn vừa nói: “Tham gia quân vùng biên cương khổ thì khổ chút nhưng không bị dính phiền toái lớn, thật ra thì đệ không quá tán thành chuyện chỉ hai năm mà vào con đường làm võ quan, tam vệ mới nhìn thì đối xử quả thật không tệ khởi điểm cũng cao, không thể đi tới chức vị trên cùng còn có thể chuyển tới địa phương khác nhận chức võ quan, nhưng mà, quân đội bên cạnh Thiên gia, bên trong Túc Vệ cũng không dễ làm thế kia, người phạm trong một chục thần tiên kia sẽ phải gặp nạn, vận khí tốt có thể một bước lên cao, vận số kém là đá kê chân cho người khác.”

Uyển Như tự mình làm chút thức ăn cho hai người bọn họ, khi bụng đã lên bàn thì nghe được câu cuối cùng, nàng lập tức hỏi: “Nhưng nếu trúng võ cừ cũng có khả năng bị ở lại kinh thành chứ?”

“Sau khi trúng cũng phải thông qua Lại bộ hoặc Binh bộ tuyển tuyền mới có thể nhận chức, đến lúc đó suy nghĩ chút biện pháp chuyển chuyển là được, không cần lo lắng.” Bộ dạng Tiểu Dương rất bình tĩnh, nhất thời cho hai huynh muội này ăn Định Tâm Hoàn.

Ba người đang tán gẫu, lại đột nhiên có người vào trong viện thông truyền thái giám trong cung giả lâm, mời tam lang và tam nương từ đi đón chỉ. Đúng như Tiểu Dương đoán, đúng là tin tức tốt.

Phu quân bay lên tới chức Ngũ Phẩm Du Ky. Tướng quân, không chỉ có kiêm lĩnh chức Quả Nghị Đô Úy, Thiên gia còn ban thưởng năm trăm lượng vàng! Hơn nữa, ngay cả thê tử cũng có ban thưởng.

Khi Như Nương biết được mình đã trở thành Ngũ Phẩm Huyền Quân được triều đình sắc phong thì thật là cảm xúc ngồn ngồn trăm mối, như muốn rơi lệ.

Từ khi nàng sống lại cho đến nay trong lòng luôn có chút hoảng sợ, sợ lại trở về như đời trước, sợ vị trí vợ cả của chính mình ngồi không vững, hôm nay sắc lệnh này vào tay gần giống như một khóa Định Tâm Hoàn, nhất thời làm cho lòng người an tâm vô cùng.

Sau này, trừ phi là phạm vào thất xuất, ai còn có thể rung chuyển địa vị của nàng? Về phần khác, Uyển Như tin tưởng mình không thể nào dễ dàng phạm sai lầm bị người nắm lấy.

Sau khi được sắc phong mệnh phụ, thậm chí Uyển Như cảm thấy Tiểu Dương không chuyển đi nơi khác cũng không sao, cuộc sống này, thật sự tốt đẹp giống như mơ. Nàng không khỏi âm thầm cầu nguyện, hi vọng giấc mơ ngọt ngào này kéo dài hơn chút, vĩnh viễn đừng tỉnh lại.

“Năm trăm lượng, ha ha, Như Nương, mau mau ký sổ, nhập kho.” Tiểu Dương đánh một cái vào đầu vai Uyển Như, nhất thời kéo nàng ra khỏi tình trạng hoảng hốt, xác thật mình thật sự không nằm mơ, thật sự được lợi ích lớn.

Nàng không khỏi gơ tay áo che miệng vui mừng mà nói: “Aizz, còn cười thiếp tham tiền, không phải chàng thấy tiền mất cũng phát sáng ư?”

“Đây rất bình thường mà, 【chiến tranh thỏa mãn bản năng người hiếu chiến, đồng thời còn thỏa mãn dục vọng của người cướp bóc】.” Tiểu Dương rất thân nhiên buông tay cười một tiếng, thậm chí trực tiếp nói với Thôi Văn Khang, “Huynh xem, làm vũ phu vẫn có chỗ tốt, tôi thiếu -- thăng chức nhanh.”

“Không sai, cho nên huynh cũng vậy, rất chờ mong theo sát bước tiến của đệ đi tới. Nhanh sắp xếp đi, huynh không sợ chịu khổ.” Đại cữu huynh gật đầu liên tục, vẻ mặt hâm mộ.

Vì vậy, hôm sau trời vừa sáng, sau khi Quả Nghị Đô Úy Tiểu Dương mới nhậm chức chào hỏi phụ thân và đại ca, thì sắp xếp thủ hạ thân vệ mang Thôi Văn Khang xiêm áo vải thô đi chỗ mộ binh ghi danh.

Đến đây, Thôi Văn Khang đưa cho phụ thân hấn một bức thư rồi dùng tên giả Khang Đại Lang vào quân doanh, cho đi cửa sau nhét vào là bởi vì chiến tranh bị thiệt hại cần chiêu mộ thêm hai trăm tân binh ở bên trong cánh quân, tiếp nhận trui luyện nửa năm mong đợi.

Lúc ra cửa, Tiểu tam lang nói với đại cữu huynh câu nói sau cùng: “Ít nhất phải sống qua ba tháng đầu, trước đó đệ sẽ không chú ý đến huynh, huynh cũng không được tìm người liên lạc với đệ, cẩn thận, ngàn vạn lần đừng phạm sai lầm lớn bị quân pháp xử trí, trong quân Tiểu gia không có cách nói ‘cầu tình’.”

“Ta sẽ cẩn thận.” Thôi Văn Khang khẽ mỉm cười, giờ tay lên chào muội tể (em rể) một cái, mặc dù trong miệng không nói cảm ơn, nhưng trong lòng cảm khái rất sâu.

Trong《binh pháp Tôn Tử》nói rõ, người có trí, tín, nhân, dũng, nghiêm. Ở trong mắt đại cữu huynh, thấy trên người Tiểu tam lang có biểu hiện của năm điều kia, hẳn tin tưởng đối phương sẽ đối xử tử tế với muội muội mình tạm thời không cần quan tâm, cũng tin tưởng trong nửa năm này mình có thể từ trong quân đội nghiêm binh nghiêm tướng của Tiểu gia thu hoạch được rất nhiều.

Cái gọi là “phương pháp dụng binh, giáo giới (quy định) làm đầu”, khi Thôi Văn Khang chân chính được sắp xếp trong đội ngũ bắt đầu tiếp nhận huấn luyện, hẳn mới sâu sắc cảm nhận được rốt cuộc sự nghiêm khắc của Tiểu gia trong quản lý là như thế nào.

Mới chính thức cảm nhận được cái gì gọi là “Mệnh lệnh ra như Nhật Nguyệt, như dãy núi, run sợ như sấm sét, nhanh chóng như gió lướt”.

Ví dụ như, tên họ mỗi binh lính cũng được ghi vào “Sách võ nghệ”, thành tích huấn luyện chia làm chín cấp, tức Thượng Trung Hạ mỗi cái đều tam đẳng, phạm thành tích thuộc thượng đẳng binh lính đều có thưởng, ví dụ như thêm món ăn, nghỉ ngơi..., sau trung đẳng miễn, hạ đẳng chịu phạt.

Không chỉ có phạt binh lính còn phải phạt các cấp sĩ quan cấp cao dẫn đầu!

Sau khi trải qua huấn luyện đơn giản tháng thứ nhất, tháng thứ hai đã bắt đầu chính thức khảo hạch, trong khảo hạch vào bảy ngày, mười lăm ngày mà xuất hiện thành tích hạ đẳng, vậy cấp trên của người đó liên thâm, hạ thượng đẳng phải trời đánh, hạ trung đẳng trời đánh thêm xuống chức, hạ hạ đẳng trời đánh hạ chức!

Vào giờ học tập xạ kích thì Thôi Văn Khang bởi vì trong ngày thường vốn yếu săn bắn, vì vậy tài bắn cung thắng vượt xa những kẻ bên cạnh, giáo đầu huấn luyện bọn họ giết này mình, trong kỳ khảo hạch vào bảy ngày xếp hạng hẳn vị trí thứ nhất.

Tiểu Dương nói đúng sẽ không quan tâm tới đại cữu huynh trong ba tháng đầu, nhưng vẫn không nhịn được bót thời gian dạo bước đi Tiểu Giáo trường Tây Môn quan sát tân binh khảo hạch, Thôi Văn Khang mặc trang phục vải thô ăn mặc gọn gàng hoàn toàn đẹp mắt chạy bộ ra, đứng ở phía trước nhất, tầm mắt của hai người giao nhau dù cách một thao trường to như vậy.

Lần đầu nhìn thấy vị con cháu nhà quan ăn mặc như vậy còn vẻ mặt thành thật chạy chậm, tam lang nín cười, cố nén điều chỉnh vẻ mặt thành bộ dáng vô cùng nghiêm túc.

Kết quả, vị Khang Đại Lang đang bắn tên bị vị trưởng quan được trên dưới trong quân gọi là “Tam lang liều mạng” tròng một cái, nhất thời luống cuống, tay run một cái mũi tên này “Vèo” khỏi tầm bia.

“【oh!】.” Tiểu Dương nói nhỏ một tiếng, nhất thời dẫn tới Tiểu Giáo úy bên cạnh tìm tòi nghiên cứu, sử dụng ánh mắt hỏi hán đang nói cái gì.

Tam lang vội vàng giả bộ ho khan cho qua, trời mới biết mới vừa mình nói những thứ gì, người hỏi ta, ta còn không biết hỏi ai đây này!

Qua đầu lại nhìn, lúc này rốt cuộc Thôi Văn Khang phát huy binh thường, toàn bộ chín mũi tên còn sót lại đều là thượng đẳng. Tiểu Giáo úy trực tiếp cười nói: “Khang Đại Lang này cũng không tệ lắm, đi đội nhóm, phân biệt đánh trống cũng không có vấn đề gì, kỹ thuật tấn công học nhanh cũng có sức lực, trước mắt xem ra cũng không thiếu can đảm, cũng có thể thử lấy đi làm binh lính tuần tra.”

“Xem kỹ hơn một chút, lúc này mới tuần đầu tiên thôi.” Tiểu Dương không tốt đội cho đối phương chậu nước lạnh nói thẳng vị Khang Đại Lang này học thành xong là phải đi, chỉ nói quan sát cho kỹ, “Kỹ thuật tấn công là ai dạy? Động tác võ thuật đẹp! Gần đây ta suy nghĩ một bộ Quân Thể Quyền, thời gian trễ chút người tìm mấy quân sĩ am hiểu độ sức cận thân tới tìm ta, trước luyện một chút, xem có thể mở rộng toàn quân hay không.”

Thật ra thì, từ xưa tới nay chỉ có nhân tài trí dũng song toàn có thể làm tướng lĩnh, nếu dũng mà vô trí chỉ xứng làm quân sĩ anh dũng đấu tranh.

Trong hai tháng còn lại, Thôi Văn Khang cố gắng thích ứng hoàn cảnh quân đội, học nội dung binh thư bằng cách nhớ chút nội dung binh thư rồi dung nhập vào trong thực tế, Tiểu Dương thì đang vất óc tìm mưu kế huấn luyện binh, cho hắc giáp khinh kỵ thí nghiệm chiến lược tấn binh cùng với thực chiến kỹ thuật tấn công mới lập lại trong suy nghĩ của mình.

Từng ngày cứ trải qua như vậy, cho đến một ngày nào, Tiểu lão tướng quân nhận được một phần “công báo” mới nhất từ kinh thành truyền tới, nhất thời nhủu mày lại, rồi sau đó, ông lập tức sai người gọi hai đứa con trai.

“Xem tin tức này, các con có suy nghĩ gì.” Tiểu lão tướng quân chỉ vào dòng chữ trên công báo.

Tác giả có lời muốn nói:

“Phương pháp dụng binh, giáo giới làm đầu” xuất từ 《Trị Binh trong binh pháp Ngô Tử》,

Công báo: giấy báo sớm nhất Trung Quốc bắt nguồn từ giai đoạn đầu Tây Hán vào 2000 năm trước. Lúc ấy tất cả quận ở kinh thành Trường An Tây Hán cũng sắp đặt nơi đóng quân, cái này gọi là “đinh”, có đại biểu thường trú, nhiệm vụ của bọn họ chính là làm liên lạc giữa các thủ trưởng ở các quận

và Hoàng đế, định kỳ viết chỉ dụ chiếu thư của hoàng đế, dâng sớ của quan lại chờ văn thư phía chính phủ cùng với tình báo đại sự có liên quan chính trị cung đình, ở trên thẻ tre hoặc tờ lụa, sau đó do người mang tin tức cỡi ngựa thông qua đường núi truyền tống đến tất cả trong tay trưởng quan các quận.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Hồng Tụ Thêm Hương

Tiểu Húc, Tiểu Dương vừa cúi đầu xem, nhất thời thay đổi sắc mặt, trên công báo truyền đến một tin tức vô cùng trọng yếu: thứ sử Mông Châu khu Kiếm Nam chính gốc tiêu xài hoang phí, cai quản dân chúng khắc nghiệt, thủ lĩnh Ô Man ở địa phương dẫn dắt bộ tộc khởi binh phản kháng, chỉ mấy ngày lửa cháy lan ra đồng cỏ đưa đến cục diện xuất hiện các cuộc phản loạn quy mô nhỏ ở Tây Nam Di, triều đình đã mệnh cho võ tướng dưới trướng của An Nam Đô Hộ Phủ dẫn binh Thục đi chinh phạt.d

Đoạn văn ngắn ngủi này có lẽ không đáng lưu tâm, những ai biết được điều biết có thể ném ra từ trong đó mùi máu tươi nồng nặc.

“Phụ thân, phụ thân muốn chúng con phát biểu cảm nghĩ gì?” Trong lòng Tiểu Dương bắt đầu xuất hiện các ý tưởng, lại không biết phụ thân ruột mình thích nghe người nào nói?

Tiểu lão tướng quân bình tĩnh ngồi ở trên ghế dựa lưng cao, rất mong đợi nhìn về hai đứa con trai, phân phó nói: “Cứ tùy tiện nói một chút, chuyện đầu tiên các con nghĩ đến khi biết chuyện này là gì?”

“Làm phản với quy mô nhỏ?” Tiểu Húc trực tiếp cười lạnh một tiếng, lắc đầu nói: “Chỗ Tây Nam Mông Châu giáp vùng biên giới, nhiều tộc người địa thế phức tạp, đúng lúc trong đất Thục thiếu tướng tài -- an ổn thì cũng không có gì, một khi dân loạn tất thành họa lớn.”

“Có một bộ lạc bên ngoài Tây Nhung cũng giáp với bên kia, chúng ta cũng phải đề phòng.” Tiểu Dương thoáng chút dăm chiêu suy nghĩ nói: “Đám người kia dễ thấy lợi mà toan tính vùng lên, không thể xem thường.”

Lại nói, thời gian Đại Tề xây dựng nước cũng không lâu chỉ năm sáu chục thôi, thời gian đầu biên cương vẫn rung chuyển không ngừng, nay trên dưới nhàn tâm dọn dẹp một phen sau đó mới hơi an ổn ba đến năm năm, chưa từng nghĩ, mới vừa đánh lui Tây Nhung địa khu Tây Nam lại ồ ào.

Nếu loạn dân vẫn thẳng tiến về hướng đông, vùng Trung Nguyên cũng sẽ bị tổn thương, nghiêm trọng hơn chút nữa, sau khi hoàng quyền rung chuyển, Tây Nhung, Bắc狄, Liêu Tát thừa thế xông lên, vậy sẽ là thiên hạ đại loạn.

Mặc dù có câu nói “cầu phú quý trong nguy hiểm”, tuy Tiểu gia cũng không còn trông cậy vào long bào nâng cao một bước, có thể hơi đục nước béo cò, nhưng nếu thế cục vô cùng hỗn loạn cũng không thể nào tốt đẹp được.

“Còn gì nữa không?” Tiểu lão tướng quân cũng không bắt mắt với đôi câu nói của các con, khích lệ bọn họ suy tư nhiều hơn.

Tiểu Húc dưới cái nhìn soi mói của phụ thân lại mở miệng: “Bản triều trọng nội quan khinh ngoại quan, không ít Thứ Sử địa khu man di đều là cách chức dời qua, vô vọng trở về kinh trong lòng có oán tất nhiên tham lam mà bạo ngược, vơ vét của cải ức hiếp hương dân thì rất bình thường, bóc lột quá nặng kết cụcбет bát nhất chính là quan bức dân phản, con đoán, quan chức Thứ Sử Mông Châu Cập Kỳ Chúc hiện nay hơn phân nửa đã ‘hi sinh vì nhiệm vụ’ rồi, quan nha còn ở đó hay không đều khó nói.”

“Thật ra thì, đất đai địa khu Tây Nam Di phì nhiêu mà rừng cây đồng đảo, sản vật phong phú, so với chỗ chúng ta tốt hơn nhiều, Mông Châu lại thông Tây Nhung, Đại Tàn, Nam Thông, nơi đây năm trước cũng có cống tiến san hô, hổ phách, kỳ trân dị bảo Minh Nguyệt châu.” Tiểu Húc ngồi xếp bằng vừa nói, vừa dùng ngón trỏ phải khẽ đánh lên bàn, trầm ngâm nói: “Cũng chỉ là con đường có mây mù ngăn cản mờ kể sâu xa mà thôi, nếu Thứ Sử địa phương có thể nghiêm túc cai quản cũng không biến thành như vậy. Hôm nay, trừ trấn áp, còn phải trấn an, gánh nặng đường xa lắm đây.”

Sau đó, Tiểu Húc lại nói chút ý kiến của mình về việc vì sao trấn áp, rồi trấn an như thế nào cùng với cai quản địa khu Tây Nam Di như thế nào, lúc này mới cười tủm tỉm nhìn về tam lang, dương dương cầm đề cho hắn tiếp tục bổ sung nói rõ.

“Aizz, làm đại ca đúng là tốt, mở miệng nói trước một đồng rồi sau đó lại không đề cho đề có cơ hội biểu hiện nào!” Tiểu Dương cười như oán trách một câu rồi sau đó mới nói suy nghĩ của mình, nội dung cũng không nhiều nhưng rất tinh túy, “Con nghĩ, không phải Thiên gia đè ép con không cho chuyển đi sao? Đây có lẽ chính là một cơ hội. Gần đây, con luôn nghiên cứu chiến thuật tấn binh, rất thích hợp vận dụng ở địa khu rừng rậm Tây Nam, nếu binh Thục trấn áp thất bại con có thể tiến hành, cho dù thành công thì địa khu Mông Châu cũng có trăm việc đợi làm, thiếu hụt không ít cũng không nhất định có người dám đi, đúng không?”

Hắn vừa dứt lời không đợi Tiểu lão tướng quân mở miệng, Tiểu Húc đã trừng hai mắt phản đối nói: “Không phải lúc này huynh đã hình dung địa khu Tây Nam Di kia quá tốt đẹp đâu nhì? Thật ra thì Mông Châu không tính là chỗ tốt, man di hung hãn và người Tây Nhung cũng không khác biệt nhau lắm, nhưng cố tình Nhung Khẩu gặp chỉ có thể giết, bên kia cũng quản lý dân chúng -- chạy tới nơi đó làm quan giày vò không chết được đệ ư!”

“.....” Nhất thời Tiểu Dương im lặng, mới vừa rồi cũng không biết là ai nói phong cảnh Tây Nam Di đẹp, đất đai phì nhiêu, tiền nhiều người dốt, không đúng, huynh ấy nói là “Sản vật phong phú, tính tình Man Tộc thẳng thắn”.

“Bình sĩ Tiểu gia còn e ngại hiểm trở?” Tiểu lão tướng quân cười vuốt chòm râu đen dưới cằm, rất hài lòng với biểu hiện của hai đứa con trai.

Trưởng tử Tiểu Húc rất có cái nhìn đại cục, thấy mong chờ phải xa; con trai thứ ba lại duy trì hình thức thực tế, suy nghĩ nhạy cảm giòi về bất cơ hội; lão tứ Tiểu Minh thích hợp đi đường quan văn, ba người có thể hỗ trợ cũng như dúi dẩy lẫn nhau, như thế, lại vì Tiểu gia kéo dài ba bốn mươi năm huy hoàng cũng không thành vấn đề! Aizz, nếu nhí lang một mãnh tướng kiêu dũng thiện chiến còn tại thế vậy thì càng hoàn mỹ.

“Phụ thân đồng ý suy nghĩ của con?” Tiểu Dương cười rục rờ như biết rõ còn hỏi, ngay câu nói đầu tiên của Tiểu đại tướng quân đã làm cho hắn hiểu, phụ thân để cho bọn họ đến thư phòng rõ ràng chính là vì nói chuyện đổi đi nơi khác.

“Viết phương pháp tác chiến tấn binh trong suy nghĩ của con lên tấu chương, không đề cập tới chuyện Mông Châu, chỉ nói con suy nghĩ tới nguyên nhân của nó, hoàn cảnh áp dụng cùng với điểm chính huấn luyện, bên này ta thay con dâng lên Thiên gia.” Tiểu lão tướng quân sau khi phân phó Tiểu Dương lại nhìn Tiểu Húc, “Đại thọ bảy mươi tuổi của ông ngoại các con cũng sắp đến rồi, đại lang, con dâng tấu xin hộ tống mẫu thân trở lại kinh thành, viết rõ hi vọng mang theo tam lang xin Vĩnh An vương làm lễ đội mũ.”

“Bổ sung quan lễ ư? Không phải sau khi thành thân con đã làm ở từ đường rồi sao?” Tiểu Dương nói đến một nửa thì im lặng, Hoàng đế cũng không biết từ đường của Tiểu gia hẳn ở vùng biên cương mới là từ đường thật, ừm, đúng là phải trở lại kinh thành một chuyến

Nhất định Thiên gia không hy vọng tướng ở biên cương cũng chạy về kinh, hộ tống Thanh Giang quận chúa thăm phụ thân chỉ cần một đứa con trai là đủ rồi, mà hai phần tấu chương đưa lên cùng thời gian, không sai biệt lắm cũng chính là lúc tình hình chiến trận ở bên Tây Nam Di kia có kết luận.

Đều không cần nghĩ cũng biết, cho dù tình huống Mông Châu như thế nào, Thiên gia cũng sẽ có khuynh hướng gặp tam lang một lần. Sau đó gặp vua lấy tình đề cảm động, lấy lý lẽ nói rõ, rồi ông ngoại Vĩnh An vương giúp một tay nói tốt cho người, chuyện đổi đi nơi khác tất nhiên không thành vấn đề.

Tiểu Dương vui vẻ trở về tiểu thư phòng của mình múa bút thành văn, liên tục ba ngày cho đến nửa đêm vẫn như đốt đèn suy nghĩ không nghỉ, Như Nương từ xa nhìn thư phòng sáng bừng, bụng chén canh nóng vừa mới nấu xong nhẹ nhàng bước tới.

Sau khi gọi mở cửa, Uyển Như mặc váy ngắn chỉnh tề màu hồng phiêu dật, lười biếng xoắn búi tóc cười đi tới bên cạnh tam lang, để khay vào trên bàn, tay trái nắm ống tay áo chậm rãi lộ ra khoản da thịt trắng nõn trên cổ tay phải, sau đó dùng những ngón tay với móng tay được lá cây bóng nước sơn thành màu đỏ chậm rãi nâng nắp chén bạc lên.

“Đây là dùng Hà Thủ Ô, Lộc Huyết, Lộc Cân. . . nấu canh cam lộ, thức đêm tổn hại sức khỏe, dùng để bồi bổ.” Như Nương đứng ở bên cạnh tam lang nhẹ nhàng mềm mại nói, vừa trực tiếp sử dụng thìa múc một muỗng canh đặc đưa tới trong miệng Tiểu Dương.

Trên cổ tay trắng như tuyết vòng tay ở dưới ánh đèn lác lác lơ nhộn nhạo, áo màu hồng khoác lên bộ ngực sữa quấy rầy động lòng người, giọng nói mềm mại càng thêm mang theo hấp dẫn vô cùng, nhất thời chọc cho trong lòng tam lang loạn nhịp ngựa ngáy như mèo gãi.

“Viết cũng không sai biệt lắm rồi, trau chuốt một phen nữa là có thể đại công cáo thành.” Sau khi Tiểu Dương nói xong, chỉ hai ba hớp đã uống cạn canh trong chén, rồi muốn nói cho Uyển Như biết công việc hôm nay tạm thời chấm dứt, hai ta trở về phòng nghỉ ngơi ngày mai trở lại bàn chính sự.

Ai có thể nghĩ, Uyển Như lại kéo tay áo rộng, đầu tiên là ném hương liệu không biết tên vào trong lư hương, lại trở về trước bàn đọc sách dùng bàn tay ngọc trắng mịn mềm mại nhặt lên khối mực tàu, ở trong nghiền mực vẽ vài vòng nhỏ từ từ xay nghiền.

Đồng thời, nàng còn mềm mại cười nói: “Lần đầu đứng đắn viết tới một lần ‘Hồng tự thêm hương đọc sách thâu đêm’ đâu rồi, A Dương, thiếp phục vụ chàng viết văn chương, được không?” (Giờ chắc các bạn hiểu tiêu đề chương rồi nhỉ?)

“Được, cũng tốt.” Tiểu Dương cố gắng nở nụ cười, lại bắt đầu vui đầu chịu khổ viết tấu chương, cũng không thể mất hứng đúng không? Thê từ muốn cùng mình cố gắng thì đề nàng làm cùng vậy.

Uyển Như lại vô cùng không thành thật dựa vào chiếc ghế lưng cao hắn đang ngồi, tay trái mài mực tay phải khoác lên đầu vai Tiểu Dương, chơi đùa với sợi tóc trên thái dương của hắn, móng còn như có như không cọ lên cánh tay trái hắn.

“” Ngay sau đó, Tiểu Dương dừng bút lại, lòng không yên thiếu chút nữa viết ra một đồng chữ như gà bới. Không bao lâu, hắn lại cảm thấy trên người mình bắt đầu có chút nóng lên, miệng đắng lưỡi khô.

Sau khi uống một hớp trà lạnh, tam lang mơ hồ có chút cảm thấy kỳ quái, đồng thời bàn tay đang chơi đùa sợi tóc của hắn lại dòi đến sau lưng vuốt ve, lúc này hắn mới phục hồi tinh thần lại, nhớ lại câu nói đầu tiên khi thê từ vào cửa nội dung cụ thể: dùng Hà Thủ Ô, Lộc Huyết, Lộc Cân. . . nấu canh cam lộ bồi bổ.

Đây chính là đồ bổ máu, bổ dương khí, một chén to nóng hồi uống vào toàn thân có thể không nóng ran sao?

Tiểu Dương trực tiếp nhủ đuôi lông mày, cười hỏi thê từ: “Ba ngày này ta không trở về phòng nghỉ ngơi nàng ngủ một mình khó chịu ư? Hoặc là, lấy một chén đồ như vậy chẳng lẽ là muốn nhìn ta chảy máu mũi, vui lắm ư?”

“Nào có, canh cam lộ là đồ tốt nổi danh, người ta đau lòng chàng mới đi nấu!” Uyển Như chết không thừa nhận mình rắp tâm không tốt, đẩy đầu vai Tiểu Dương làm nũng.

“Thật? Thật sự không phải ngủ một mình khó chịu?” Tiểu Dương đặt bút xuống, đưa tay ôm eo Uyển Như cho nàng ngồi lên chân mình, nhốt lại trong

ngực, sau đó than khẽ, “Vạn nhất tương lai ta chuyển đi nơi khác không thể mang theo nàng thì làm sao đây? Đêm không thể say giấc lại giày vò mình?”

“Tại sao không thể mang theo thiếp?” Uyển Như rất nghi ngờ đưa tay muốn lấy bản phác thảo tấu chương của Tiểu Dương lên xem, đồng thời còn như chuyện đương nhiên thổ lộ, “Chàng đi đâu thiếp liền đi theo đó chứ sao nữa.”

Tam lang trước nàng một bước cất tờ giấy đi, không cho nhìn trộm: “Đây là viết chiến thuật, chiến lược, không phải nói đùa đi nơi khác, nàng không tiện xem.”

“A, vậy rốt cuộc chàng muốn đi chỗ nào?” Uyển Như đưa lưng về phía Tiểu Dương nhú mày, cho đến bây giờ hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng nàng mà có chút tức nuối.

“Tạm thời còn chưa quyết định, nhưng khẳng định không đi được chỗ giàu có như Giang Nam...” Sau khi Tiểu Dương trả lời vừa chỉ học tử đối diện bên tường, phân phó nói: “Bên kia là Quy Tư Bô Đào Từ lấy được từ chỗ phụ thân, đi lấy tới chúng ta uống hai hợp.”

Uyển Như theo lời đứng dậy đi lấy vò rượu nhỏ và chung rượu, đợi nàng xoay người trở lại, nhất thời im lặng -- cả bàn cũng đã bị Tiểu Dương nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ, trống trơn, lộ ra một nơi lớn trống rỗng không có gì!

“Đây chính là rượu ngon cống phẩm trong truyền thuyết Tây Vực, lại được dân bản xứ gọi là ‘Musailaisi’ (rượu Tây).” Tiểu Dương nhìn Uyển Như nhìn về phía mặt bàn sững sờ, vội vàng cười nhận lấy vò rượu rót rượu vào trong chén bạch ngọc gần như trong suốt, chất lỏng màu đỏ phách trong suốt nhất thời trút xuống, mang theo một mùi thơm đập vào mặt.

“Bô Đào Mỹ Từ Dạ Quang Bội, uống vào lập tức thức giục dục vọng, đúng không?” Uyển Như khẽ cười một tiếng, nâng ly rượu tới bên môi nhấp một phần nhỏ rồi lại khẽ ngửi, “Hình như dùng thêm Hoa Hồng và Hoa Đinh Hương làm gia vị? Ừ, còn có vị dâu.”

“Nghe nói còn có thêm chim bồ câu và thịt dê nướng cùng nhau chưng cất rượu.” Tiểu Dương tùy ý bổ sung một câu sau đó cười ôm eo Uyển Như, nhẹ nhàng ôm xoay một cái đặt ái thể vào trong ghế lưng cao, đứng thẳng mắt nhìn xuống nói: “Phẩm tửu là để có chút thú vị trong đó, dâu như nếm gia vị? Chưng cất rượu không như suy nghĩ của nàng, cứ uống từng ngụm lớn.”

“Cố ý đổi chủ đề đúng không? Người ta hỏi chàng chuyển đi chỗ nào cũng không trả lời.” Uyển Như rũ mắt vừa nghiêng đầu, lờ mờ một cái giận cười nói: “Muốn chuốc thiếp uống say làm chuyện xấu ư?”

“Không, ta chỉ muốn ‘làm’ chuyện tốt.” Tiểu Dương nhấn mạnh chữ kia, cắn răng nói một câu như thế, sau đó nhanh chóng đưa tay trái nâng cằm Uyển Như, đồng thời tay phải nâng ly rượu rót rượu ngon vào trong đôi môi đỏ quuyến rũ kia.

“A! Chàng xấu lắm!” Uyển Như khẽ quẩy người một cái, nhất thời một chút rượu chảy xuống theo cổ nàng, nhanh chóng chảy đến rãnh sâu giữa bầu ngực, dần dần biến mất tích.

“Lộn xộn cái gì, lãng phí mất rồi? Đây chính là rượu ngon cống phẩm đấy!” Dứt lời Tiểu Dương cúi người liếm mạnh vào trên cổ nàng, môi lưỡi dọc theo con đường rượu chảy xuống từ từ thăm dò xuống dưới, muốn chôn sâu vào trong nơi thơm ngát kia.

“Ghét!” Uyển Như nói thầm một tiếng sau đó trên choker nhấc chân đá tới bụng dưới hắn, lại bị tay phải tam lang giữ lại cổ chân, sau khi hắn uống rượu trong ly vào thì đưa tay để ly ra sau lưng, lúc này mới rảnh tay từ từ rút đi giày thêu vớ lưới của ái thể, chân ngọc hồng hào để vào trong ngực vuốt ve.

Rồi sau đó, Tiểu Dương lại dựa về phía trước, tiếp cận tới môi Uyển Như, gò má hai người không khỏi càng dán càng gần, trên người tam lang mang theo mùi rượu nồng đậm hơi thở cũng từng đợt gãi lòng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Tiễn tỳ tổ chuyện

Uyển Như được Tiểu Dương sủng ái hai gò má đỏ bừng, tim đập mãnh liệt, lúc đang rằng môi triển miên nàng lại khe khẽ đẩy hắn mấy cái, tiếng như ruồi muỗi từ chối khéo nói: “Này, còn ở thư phòng đây. . . .”

Mặc dù lần trước hắn đánh thắng trận trở lại phát uy hung ác chiếm lấy cũng là ở nơi tiểu thư phòng này, nhưng lúc đó hai người vui ở bên trong buồng lò sưởi, vào lúc này là ở trước bàn sách đấy!

Lúc này tuy là đêm khuya, trong phòng lại đèn dầu sáng rực, sau lưng Tiểu Dương trên bàn sách còn để giấy và bút mực thật chỉnh tề, thư phòng phải là địa phương nghiêm túc, lịch sự tao nhã.

Trong đại tộc thế gia ở Kinh Thành, có lẽ, cũng chỉ có tiễn tỳ tâm tâm niệm niệm muốn bỏ lên giường chủ tử mới có thể chọn loại địa phương không hợp với lễ thường câu nam nhân.

“Như Nương, chúng ta cũng quen rồi đừng chơi trò muốn mà còn cự tuyệt, được không?” Tiểu Dương hí hóp cười một tiếng, tay trái đề đầu vai thể từ không cho đứng dậy.

Vốn tay phải nắm cổ chân nàng lại nhấc lên đưa đẩy ra hai bên, dễ dàng để chân trái trần truồng của Uyển Như ở trên tay ghé lưng cao, nhất thời không thể động đậy.

“Phi, ai, ai muốn, ai?” Nhất thời mặt Uyển Như đỏ bừng, rũ mắt xuống liên tiếp phủ nhận, đôi tay vẫn đẩy không nghỉ, lần này làm vè ta đẩy lại càng lộ vẻ mặt thẹn thùng như hoa của nàng, quyến rũ mê người.

Khi nói chuyện, thân thể cường tráng của tam lang ưỡn ngực sừng sững bất động, nếu hắn thật sự bị Uyển Như đẩy ra đó mới là chuyện cười, hơn nữa, vốn sức lực của nàng cũng không coi là nặng.

“Không muốn? Được rồi, xem như không muốn.” Tiểu Dương vừa nói chuyện vừa bắt đầu đưa tay kéo ống quần cản trở kia, vừa nghiêm mặt đề nghị, “Ta đổi lại tư thế mới khác thì thế nào?”

“.....” Uyển Như nhìn hắn yên tĩnh không nói, trời, quý, đang ngồi cũng đều thử qua rồi, còn có tư thế mới khác? Chẳng lẽ thật sự muốn khiêu chiến độ khó trên lưng ngựa ư?

Phong tục vùng biên cương quả nhiên hung hãn, nếu đổi lại là vợ cả ở kinh thành thì ai dám hỏi như thế? Được rồi, quả thật tư thế mới so với chuyện vợ chồng tâm thương càng kích thích hơn, càng thú vị hơn, dường như cũng có thể ngăn chặn tai họa do tao đề tử (đồ đĩ) bên ngoài.

Nhưng mà, Uyển Như âm thầm cắn răng nghĩ thầm -- thân là vợ cả chính mình cũng có tôn nghiêm, có nguyên tắc, muốn thể diện được không? Cho dù là tư thế mới mà nàng cũng có hưởng thụ, vui thích, nhưng cũng không có thể hân hoan kích động trả lời “Được, rất tốt, thích thích tư thế mới”!

“Long Phi thức, biết không?” Hai tay Tiểu Dương tìm tòi vuốt ve bầu ngực cách y phục, rồi sau đó tiếp tục vuốt ve chậm rãi vén váy ngắn của nàng lên, lao thẳng chỗ từ đầu gối trở lên của Uyển Như.

“Không biết, umh, cầu xin phu quân chỉ giáo.” Đại gia khuê tú vừa giả bộ ngu vừa nhớ lại, hắn là nằm ngửa sau đó hai chân hướng lên trời? Thiệt là, có cái gì tồi mà nghiên cứu, trực tiếp làm không phải xong rồi sao.

“Chính là sung sướng giống như Phi Long bay lên không trung.” Tiểu Dương vừa nói vừa nắm lấy chân trái Uyển Như cời hết vớ, lại cố ý gãi chân nàng chọc cho cả người nàng phát run sau đó mới vừa cười vừa đề nghị, “Cái gọi là ‘tư thế mới’ như tô son lên, giả trang chính mình là người khác, hiểu không?”

“Không, không hiểu.” Uyển Như thở hắt hắt, liên tiếp xin tha nói: “Đừng, đừng gãi, rất nhột! Xin chàng.....”

“Giống như, umh.” Tiểu Dương trầm ngâm suy nghĩ, chậm chước tìm từ trả lời, “Giống như làm bộ nàng không phải là nữ tử thế gia ngôn hành cử chỉ tuân thủ nghiêm ngặt quy củ, bừa bãi chút đừng suy nghĩ gì đến lễ phép, sau đó sẽ làm bộ hai ta công người lạng lẽ, umh, thân hoan ở chỗ này?”

“.....” Uyển Như cúi đầu nhìn tầng tầng lớp lớp váy chồng chất ở trên đùi mình, im lặng nói: “Cho nên, chúng ta muốn len lén đánh nhanh thắng nhanh, sau đó quần áo chỉnh tề trở về?”

Quả thật là, mới lạ còn có sáng ý!

Lần này Uyển Như thật sự tin phu quân mình có thể suy nghĩ ra điểm quan trọng mà tất cả mọi người không nghĩ ra, sau đó quyết giữ ý mình lại một người một ngựa diệt thù lĩnh Tây Nhung – suy nghĩ của hắn, thật sự là quá khác biệt với người khác.

“Thông minh!” Tam lang đưa ngón trỏ ra cười vuốt nhẹ một cái lên gương mặt trắng nõn của ái thiếp, ngay sau đó vừa cùng với nàng đóng cảnh triều miên vừa tìm kiếm động đảo nguyên, chuẩn bị cách quần lót làm từ lụa trêu chọc một phen.

Sau cái sờ mơ hồ này, tam lang lại phát hiện khe quần nàng có một đồng dây nhỏ, cảm thấy có chút kỳ quái? Hắn nghi hoặc vén làn váy lên vừa nhìn thấy nhất thời mặt đỏ tới mang tai.

“Đây, đây là cái gì?” Chưa từng thấy trước đây, làm Tiểu Dương trực tiếp choáng váng -- loại quần gì đây?!

Trong quần lót không dùng thêu thùa may lại mà là mở ra một chuỗi lỗ nhỏ như nhụy hoa, dây nhỏ màu đỏ xuyên qua ở hai mảnh vải tơ màu trắng, đẹp để lại tinh xảo thất chúng vào nhau, hai bên có nút thắt hình bướm bướm.

Kết cấu lỏng lẻo này..... Tiểu Dương không nghĩ ngờ chút nào, chỉ cần mở một trong hai nút thắt là có thể thuận tay lấy đi, không cần tháo dây lưng cũng có thể được việc.

“Đây là đồ từng phổ biến một thời ở tiền triều.” Uyển Như hơi nghiêng mặt, nhẹ giọng trả lời, “Khi đó, quần dài thụng là loại binh lính mới mặc hoặc là mặc Hồ phục thì mới mặc, phụ nhân, umh, vì phòng ngừa bị kẻ xấu hại, tiểu nương từ ra cửa mới tăng thêm sợi dây trói chặt.”

“Thật sự phòng được ư?” Phòng cái rắm, việc này so với việc muốn mà còn cự tuyệt còn thẳng cấp hơn!

Vốn Tiểu Dương còn có tâm tình chậm rãi trêu chọc, kết quả vừa nhìn thấy tơ hồng trong quần trắng lại liên tưởng đến khe hở bí ẩn giữa hai chân

trắng nõn, chỉ có cảm giác máu nóng của mình xông tới tận gáy, nhất thời lý trí sụp xuống.

Hắn chỉ cần hai ba lần cở nút thắt ra rút dây đỏ ném xuống đất, nâng hai chân Uyển Như gác thật cao lên tay ghế, vén áo vác súng ra trận.

Cho dù hắn nóng lòng, nhưng cũng lo lắng cảm nhận Uyển Như, đầu tiên là ở miệng bí động liên tiếp gõ cửa cầu xin vào, được kiều thê rụt rè đưa ra “nước canh”, lúc này mới hả hê vác súng trực tiếp tiến vào vườn hoa.

Trong khoảnh khắc ấy, thiết thương lửa nóng đi vào da non tràn đầy bổ sung cho hai người, kích tình ở dưới ánh nến lan tràn, ở trong tiếng “kéo kẹt” của chân ghế, phu quân thì mãnh liệt trước sau tập kích bất ngờ, đánh nhau kịch liệt liên tiếp, kiều thê thì mắt sáng hơi mở gương mặt ửng hồng, đôi môi đỏ thở gấp nỉ non không nghỉ.

Tới khi trăng treo trên ngọn cây, hai người mới mây tan mưa tạnh, một lúc lâu Uyển Như mới xoa eo như nhũn ra đứng dậy khỏi ghế, rồi sau đó nhanh chóng sửa sang lại xiêm y.

Tam lang đưa tay giúp nàng vuốt vuốt sợi tóc hơi lộ ra xốc xếch, nhìn lên nhìn xuống đánh giá sau đó hài lòng nói: “Ừ, không tệ, nhìn vào xiêm áo cũng không nhìn ra bao nhiêu dấu vết, chính là vẻ mặt này, rất thoải mái, ha ha.”

“Thật là, thẹn chết người!” Uyển Như mím môi dùng sức nện trên cánh tay hắn mấy cái, cúi đầu nói: “Thiếp đi trước, chàng... chàng từ từ hãy trở về.”

Nói xong vòng eo khê dao động, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra thướt tha duyên dáng ngẩng đầu đi ra khỏi thư phòng. Nhìn bóng lưng già bộ trấn định kia, Tiểu Dương không nhịn được bật cười, chậm rãi nhặt lên mấy vòng dây đỏ rơi xuống trên đất, thu vào trong lòng.

Chờ trở về nội thất, Uyển Như lập tức gọi tỳ nữ phục vụ rửa mặt, tránh cho trên người dính dính khó chịu, ai có thể nghĩ được, người chỉ huy vũ giã đưa nước cũng mời nương tử cởi áo ra lại là Kim Châu.

“Bảo Châu đâu?” Uyển Như không biến sắc nhũn mày hỏi.

Thật ra thì, sau khi Kim Châu, Ngân Châu trở về tướng phủ thì Uyển Như từ từ xa lánh họ, trăm ngọc ..vv là do Tiểu Đường bảo quản, người phục vụ là Bảo Châu, hai nô tỳ được kể mẫu an bài là một phụ trách may vá, một chỉ châm trà rót nước vào ban ngày, trước mắt ngăn cản họ không có cơ hội nào đến gần Tiểu Dương.

Đang ban đêm, sao Kim Châu tới đây?

“Thân thể Bảo Châu có chút không tốt, nghỉ ngơi rồi, lúc này nô tỳ mới thay nàng tới đây.” Kim Châu cúi đầu giải thích như thế, đồng thời nhẹ nhàng vì tam nương tử lấy trâm trên búi tóc.

Sau khi từ bên ngoài trở về nàng và Ngân Châu đã nhận ra tam nương tử là không thích hợp, là đang đề phòng họ, rõ ràng đã cận thân hầu hạ nàng ba năm, nhất định phải xem nặng, vào lúc này lại chỉ chớp mắt đã bị hai người mới chen ép, cho dù ai thì trong lòng đều không cam tâm.

“Có lẽ là biết tam lang quân tốt không muốn chia cho người khác?” Ngân Châu mồm miệng lạnh lợi vừa được sắp xếp cho trông coi chỗ may y phục, trực tiếp âm thầm oán trách, “Ban đầu không biết ai khốc dụng bàn ghét bỏ vũ phu thô tục, Hừ!”

“Ngươi bớt nói lại, nói không chừng cũng bởi vì nguyên nhân này cho nên nương tử mới có khoảng cách với chúng ta, phải tìm cơ hội tốt thổ lộ một phen mới đúng.” Kim Châu che môi Ngân Châu lại, không để cho nàng vạch trần chủ mẫu nữa, thật may là chỉ có hai người nàng âm thầm hàn huyên một chút, nếu để cho người ngoài nghe chuyện linh tinh này, chắc chắn tam nương tử sẽ không quản, người truyền tin đồn theo như quy củ của Tiểu gia nhất định sẽ ăn gậy.

“Ừ, chỉ ngại trung thành, lại không biết có phải bên ngoài thì trung thành nhưng bên trong lại suy nghĩ đen tối hay không?” Ngân Châu khinh thường nhìn nàng ta một cái, không nói nữa.

Dù sao cũng bị chê, vậy thì mỗi người mỗi cách biểu lộ ra bản lĩnh của mình, Kim Châu không cãi vả với đối phương, chỉ âm thầm ngủ đông chờ cơ hội, trong ba tháng này tổn không ít công phu thân cận với Tiểu Đường, Bảo Châu, người trước hoàn toàn không mắc bẫy người sau hơi động lòng.

Nhưng ban đêm cơ hội người phục vụ bên cạnh cũng hơi khó có được, Bảo Châu vô cùng nghe lời hoàn toàn không thể dựa vào quan hệ tốt hơn sẽ tùy tiện coi thường mệnh lệnh của chủ mẫu, hôm nay Kim Châu lặng lẽ cho nàng ăn bã đậu mới chiếm được tiện nghi này.

Mà lúc này, Uyển Như chưa biết gì thì cau mày, nghĩ thầm những ngày gần đây có phải Bảo Châu đi lại gần gũi với các nàng ta quá hay không? Xem ra, u ác tính vẫn phải sớm nhổ mới được, tránh cho người của mình cũng bị dạy hư.

Đang suy nghĩ, Kim Châu cũng đã cởi áo ngắn của nàng ra, Uyển Như vội vàng phát tay nói: “Không cần hầu hạ, ngại đi chăm sóc Bảo Châu, nếu quá thật khó chịu thì vì nàng mời đại phu.”

Nàng vừa mới ngồi xuống chải đầu đã thấy được giữa chân của mình có chút mát, lúc này mới nhớ tới trước đó còn chưa lấy quần lót dây ra khỏi thư phòng, bộ dáng có thể để cho Kim Châu nhìn thấy ư?!

Phải biết, nếu để người làm không thân thiết lung tung lăm mồm mấy câu cũng có thể phá hủy danh tiếng, cho dù đến lúc đó đánh chết cũng vô dụng, chỉ cần bị Trương thị người có lòng biết được chuyện này, sẽ có nhiều chuyện hơn.

Đáng tiếc trong lúc mất hồn Uyển Như phản ứng chậm một chút, lúc phát tay đã để Kim Châu nhìn thấy dấu vết hoan ái trên vai nàng.

Làn da nàng đặc biệt trắng nõn mềm mại, rất dễ lưu lại ấn ký, cổ tình dưới miệng Tiểu Dương không có nặng nhẹ, hoặc là nói, hẳn thích dưới điều kiện không làm thế từ bị thương “in” lên người Uyển Như ký hiệu dành riêng của mình.

Kim Châu nhấc chân thối lui khỏi phòng, nhưng trong lòng chấn động không gì sánh nổi: mấy ngày nay tam lang quân không trở về phòng ngủ, nương tử đi thư phòng một lần đã mang theo dấu vết tím bầm trở lại, trước đó trong lúc hoảng hốt còn nhìn thấy dưới ánh đèn đồng sương có bóng người, vốn tưởng rằng hai người họ đang đàm luận tranh tho, hiện tại thấy vậy không phải tỏ rõ hai người bọn họ tuyên dâm ở nơi vắng nhả kia sao.

Thật không nghĩ tới, trong ngày thường nữ tử thế gia cao cao tại thượng lên mặt cũng có thể phóng dăng như thế! Hai tay Kim Châu khẽ run che ngực yên lặng thở dài: nàng ta chiếm tam lang quân chặt như vậy rồi, ta còn có đường sống ư?

Nàng ta nhũn chặt lòng này muốn đẩy cửa đi ra ngoài, lại từ trong khe cửa thấy tam lang quân đang từ đồng sương đi tới, Kim Châu khẽ cắn hàm răng quay người trở về nội thất, bước nhanh đi tới trước bồn tắm “bích” một tiếng quý xuống.

Động tác lần này trực tiếp dọa cho Uyển Như đang ngồi trong bồn sợ hãi trượt ngã, mới vừa ổn định thân thể đã nghe nghe được giọng nói run rẩy từ trong miệng tỷ nữ: “Nương tử, ngài chịu uất ức rồi, nô tỳ thật xin lỗi ngài!”

Ta chịu uất ức? Bị uất ức gì sao ngay cả bản thân ta cũng không biết? Chỉ là, quả thật nguoi có lỗi với ta, kiếp trước đoạt nam nhân của ta, kiếp này còn tính toán cướp nam nhân của ta, Hừ!

“Nguoi đang làm gì đấy? Mau đứng dậy!” Uyển Như ngồi ở trong bồn tắm hai cánh tay chặn lại bầu ngực bị găm qua của mình, vẻ mặt khó hiểu.

“Nương tử, nô tỳ biết từ trước đến giờ ngài yêu thích công tử lịch sự nhẹ nhàng, sợ đau nhất cũng không thể gặp chuyện tặc tưu.” Kim Châu đột nhiên rơi lệ như hoa lê đầm mưa, quỳ gối đến bên cạnh Uyển Như cầu khẩn nói: “Nô tỳ xin ngài đừng uất ức mình nữa, nếu không muốn đáp ứng lang quân thì cự tuyệt là được, đừng giấu nước mắt vào trong lòng. Nô tỳ thấy ngài bị thương thật sự đau lòng, hận không thể tự mình thay thế!”

Tiếng nói vừa dứt, trong đầu liền Uyển Như “bùm” một tiếng như bị sấm đánh trúng, cái gì gọi là tự mình thay thế? Ta nhỏ vào, ầm ỉ nửa ngày thì ra điểm quan trọng là ở chỗ này? Thật sự không biết xấu hổ, cũng đã không cho nàng hầu hạ bên người lại còn dùng loại lý do thoái thác như hạt đậu này!

“Nguoi --” Cút ra ngoài cho ta, nàng hé miệng còn chưa nói những lời này ra khỏi miệng, đã thấy phu quân mình đen mặt bước ra từ phía sau bình phong.

“Lang quân? Ngài thế nào. Nô tỳ, nô tỳ lỡ lời, xin ngài tha thứ!” Kim Châu kinh hoàng nghiêng người nhìn về Tiểu Dương, đồng thời cúi thấp người dùng góc độ tuyệt vời để lộ ra khe sâu mê người giữa bộ ngực cao vút, đây chính là động tác nổi bậc nàng ta luyện tập đã lâu, sắc mặt vẻ mặt đều tự nhiên đều lấy trung thành làm chủ, đẹp để động lòng người.

Vậy mà, Tiểu Dương lại bước lên trước đá vào ngực Kim Châu một cước, giận dữ nói: “Cút!”

Thấy thủ đoạn tàn nhẫn của tam lang, dù kiếp trước Uyển Như đã trải qua quá trình đấu tranh sinh tử nhất thời giật mình một cái, bởi vì, nàng phát hiện trong những lời nói của Kim Châu còn có một trọng điểm đáng sợ hơn -- tiện tỷ này lại ở trước mặt phu quân mình nói nàng “Từ trước đến nay nàng luôn yêu thích công tử lịch sự nhẹ nhàng”!

Trước đây ít lâu tam lang còn bởi vì Tạ Tuấn Dật mà giận dữ, gối đầu hoa kia xem ra cũng không tính là công tử lịch sự nhẹ nhàng đâu nhỉ? Thiệt là, kích tình buổi tối một lần mà làm cho đầu óc chậm chạp, trong nháy mắt chưa kịp bóp chết bị kích đã nảy sinh cái khác!

Uyển Như há mồm muốn khiển trách Kim Châu mấy câu nhân tiện xoay tròn lại, vậy mà Tiểu Dương đã gờ ta xách vạt áo sau của tiện tỷ bước nhanh ra ngoài, làm Uyển Như đang tắm trong bồn hoàn toàn không ngăn cản kịp, chỉ có thể mở miệng to thờ dộc làm bộ như cực kỳ tức giận.

Trong đầu lại nhanh chóng suy nghĩ, chờ hẳn xoay người trở lại câu đầu tiên mình nên nói như thế nào mới có thể hóa giải tức giận và ngăn cách giữa phu thê đây?

Tác giả có lời muốn nói: 【hận không thể tự mình thay thế】 những lời này rất sáng tại phải không?!

Về quần lót thì Mặc Ngư nhớ là có nhìn thấy ở trong tài liệu, đúng là nói ban đầu có chủng loại này, lúc viết văn ngồi cả buổi cũng không nhớ ra, dù sao bài văn này cũng viết tương tượng ra, nếu như nhớ lắm thì xin mọi người bỏ qua.

Lại nói, trước kia Tùy Đường ngồi xổm, không có ghế cao cũng không thể chen chân vào, có lẽ cũng bởi vì chen chân vào sẽ làm người khác nhìn thấy chím nhỏ không lễ phép lắm~~ hắc hắc. Sau đó mới bắt đầu chậm rãi xuất hiện cái ghế cao chân.

Thật ra thì lúc đầu quần Trung Quốc đều là quần yếm, viết “Khô”. Khô Tàn Hán vẫn không may thêm vào, bởi vì ở ngoài quần còn có váy áo, cho nên khổ hờ cũng không văn minh, cũng không riêng tư, cho nên trong cổ thư cũng gọi loại quần này là “Nịch khô”. Sau đó, dân tộc phương Bắc thường cỡi ngựa truyền quần dài vào Trung Nguyên, cũng vì phân biệt với “khô”, loại quần thụng này nhiều người gọi là “Côn”, đến thời kỳ Ngụy Tấn bắt đầu lưu hành.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Nô tỳ lương thiện và nô tỳ gian trá

Mang theo Kim Châu sai bước rồi đi, Tiểu Dương chỉ nhìn sang hành động của thê tử, rồi sau đó kéo tiện tỳ trên tay vòng qua bình phong ra khỏi nội thất, đi tới phòng ngoài sau đó hắt mồi trong con giận dữ quát mắng: “Ngươi có bản lĩnh nhỉ, dám can đảm nói nói xấu nương tử!”

“Nô tỳ, những lời nô tỳ nói -- à!” Kim Châu còn chưa nói hết đã không nhận được kêu thảm một tiếng, bởi vì áo nàng ta bị giật ra không thể dùng sức, tam lang trực tiếp kéo tóc nàng ta đi ra ngoài, có thể không đau sao?

Giờ phút này, Kim Châu mới chính thức sợ hãi, thậm chí từ trong lòng cũng lộ ra hàn ý, rốt cuộc nàng ta cũng biết lang quân vô cùng quan tâm nương tử, hoàn toàn không như suy đoán ban đầu của mình, ở một phương diện nào đó nương tử không chú ý tôn nghiêm ngã vào lấy lòng.

Hừ, dân đen mà dám trông cậy vào “tự mình thay thế”, cho dù Như Nương vui lòng, cũng phải xem ta có chịu hay không! Tiểu Dương đột nhiên nhớ tới trước đó Uyển Như đã nói có thể để tiện tỳ này hầu hạ mình, nhất thời cảm thấy buồn nôn -- loại mặt hàng này cũng muốn chiếm tiện nghi của ta?

Kim Châu bị kéo tóc đưa ra ngoài, ý thức được giờ phút này lang quân đang xả giận cho nương tử, mới tàn bạo với mình như thế, vậy nếu như suy yếu địa vị của nương tử ở trong lòng hắt thì sao?

Nàng ta suy nghĩ, trước khi sắp bị ném ra cửa nhẹ giọng khóc kể lể: “Lang quân có điều không biết, khi nương tử xuất giá bởi vì cự hôn đụng phải cột, nô tỳ cũng đau lòng chủ nhân mới miệng không lựa lời --”

Lời còn chưa dứt, tam lang đã bình tĩnh nhanh chóng đưa tay ngắt, “Rắc....” một tiếng kéo cảm Kim Châu, rồi sau đó mới nằm bên tai nàng ta lạnh lùng nói: “Theo như Luật Lệ Đại Tề, ‘tiện tỳ không được si nhục quyền quý, bên dưới không được xúc phạm bên trên’, không hiểu sao?”

Dứt lời, Tiểu Dương ném nàng ta tới hành lang, kê lên một tiếng gọi đồng bộc tới, quát lên: “Trời à lại ném vào đảo tọa phòng!” (Đảo tọa phòng: là phòng ốc Nam Bắc triều tương đối trái ngược với nhà giữa trong truyền thống kiến trúc Trung Quốc, bởi vậy vừa được gọi là Nam phòng, đảo tọa phong và nội viện được ngăn nhau bằng bức tường bình thường ngăn cách ở bên ngoài cửa Thủy Hoa, bình thường là khách nhân bình thường và người làm nam ở)

Đụng cột? Nghe lời này, trong lòng hắt hoặc nhiều hoặc ít có chút không thoải mái. Nhưng cho dù là đụng thật, làm tỳ nữ cận thân người nên chôn bí mật này ở trong lòng cả đời, giữ lợi ích cho chủ người chứ?!

Nghĩ như thế, trên mặt tam lang càng thêm vẻ hung dữ, chỉ vào Thập Nhị, Thập Tam để cho bọn họ lôi Kim Châu ra khỏi nội viện trông coi, đợi ngày mai trở lại xử lý. Nghe động tĩnh lớn như thế Ngân Châu vội vàng chạy ra từ dãy nhà sau đến xem náo nhiệt, Tiểu Đường cũng gấp gấp vọt ra khỏi phòng khoang tay đứng ở hành lang lắng nghe.

Thậm chí ngay cả Bảo Châu cũng chống đỡ bệnh bước ra khỏi phòng bên, không rõ chân tướng nằm rạp xin tội, nàng còn tưởng rằng là Kim Châu lên lút làm gì đó chọc giận nương tử.

“Ngươi đau bụng, tiêu chảy mới để cho ả tới hầu hạ?” Tiểu Dương hơi nhíu lông mày, thấy đôi môi Bảo Châu khô khốc, hô hấp dồn dập, không khỏi hỏi: “Có cảm thấy nhức đầu, choáng váng? Lúc đi ngoài có màu nâu sẫm hoặc mang theo tia máu?”

Thấy Bảo Châu gật đầu liên tục nói “Vâng”, Tiểu Dương hít sâu một hơi sắc mặt càng khó coi, nghiêng đầu nói với Tiểu Đường: “Có lẽ trúng độc bã đậu, A Đường, ngươi chăm sóc một chút.”

Tiểu Đường bước tới đỡ Bảo Châu, đang muốn nước đi lại nghe được bên trong nhà truyền đến một tiếng vang thật lớn, giống như đồ gì đó rất lớn ngã xuống. Tiểu Dương phát tay một cái cho các nàng thối lui, mình vội vàng nghiêng đầu trở về phòng ngủ.

Vòng qua ngăn cách độc bình cao lớn ngoài phòng, Tiểu Dương đã nhìn thấy Uyển Như đang khoác một cái áo bào rộng mỏng manh quỳ sát ở bên giường, cúi đầu ôm mắt cá chân, bình phong son thù chắn gió đầu giường rơi trên mặt đất, nhìn tình hình này hẳn là nàng đứng không vững đụng phải bình phong.

“Chuyện gì xảy ra, có bị thương không?” Tiểu Dương bước nhanh về phía trước muốn nhìn cẩn thận, mới vừa đưa tay nâng mặt nàng, bàn tay đã dính phải nước mắt ẩm áp.

“Ồ, chỉ đụng một cái thôi mà đã khóc rồi?” Hắt nhẹ giọng hỏi, vốn muốn chọc cười Uyển Như chuyển hướng vấn đề xấu hổ trước đó, khi đỡ đôi phương dậy thì không ngờ phát hiện thân thể nàng lại khẽ run rẩy.

Tiểu Dương vội vàng nâng cằm Uyển Như, thấy trong mắt nàng rung rung vẻ mặt buồn bã, hung hăng cắn môi dưới gần như sắp cắn ra máu, không khỏi đau lòng cực kỳ, vừa nhẹ nhàng gỡ môi ra vừa không ngọt lời ngăn cản: “Mau nhả ra, giãy vò mình làm cái gì?”

Uyển Như mặc cho phu quân đỡ mình về nằm trên giường, rồi sau đó mới khiếp sợ ngẩng đầu nhìn về phía hắt, sóng mắt long lanh lưu động không nghỉ, muốn kể khổ, muốn phủ nhận âm thầm chỉ trích của Kim Châu, cũng muốn hỏi hắt tin tưởng mình hay không, nhưng thiên ngôn vạn ngữ lại chỉ biến thành một tiếng gọi run rẩy: “A Dương.”

Tam lang nhẹ nhàng dùng ngón cái vuốt môi sưng đỏ của Uyên Như, nghe tiếng gọi thân mật này có chứa nước nỡ, nhìn nàng uất ức lộ ra ánh mắt mong đợi, trong nháy mắt trái tim hần mềm nhũn.

Một tay kéo thân thể mảnh mai khẽ run vào trong ngực, dùng sức vuốt ve, Tiểu Dương vỗ nhẹ sau lưng thê tử nói: “Đừng sợ, nếu ta bị kẻ ly gián vụng về này lừa, thì ở trên chiến trường không biết đã sớm chết bao nhiêu lần rồi.”

“.....” Uyên Như im lặng, đột nhiên nằm ở trong ngực Tiểu Dương khóc lớn không ngừng, lát sau mới nghẹn ngào nói: “Hôm đó đúng là thiếp có đụng, nhưng đụng cái gì cũng không nhớ rõ, nhưng nguyên nhân cũng không phải như nàng ta nói! A Dương, tin thiếp.”

Hai tay khẽ vuốt ve của Tiểu Dương đột nhiên dừng lại, rồi sau đó lại ôm Uyên Như, trầm giọng nói: “Ta tin nàng nói.”

Thật ra thì, nội dung trong lời của Uyên Như nói, hơn phân nửa hần đã nghe được từ mật thám ở Thôi gia rồi, giờ phút này nàng chỉ bổ sung chút ít chi tiết hơi khiếp người mà thôi.

“Hôm đó sinh lễ đưa tới cửa thì mới biết bản thân sắp sửa phải lập gia đình, muối muối có nói chút về tình trạng có lẽ có của chàng, vừa cười vừa nói là nàng không thích mới để cho thiếp, thiếp muốn đi tới chỗ phụ thân chất vấn, thế nhưng ông ấy lại núp ở thư phòng không gặp người!” Uyên Như nói hồi đó bản thân nản lòng thoái chí thế nào không cần phải nhiều lời nữa, cũng chưa tới mấy ngày lại thấy kẻ mẫu chuẩn bị đồ cưới.

“Đồ trang sức, lụa gấm cực ít, hơn nữa gần như là đồ sinh lễ, thiếp chất vấn mẫu thân, bà ta lại nói chỉ có những thứ này, theo ý nguyện của thiếp, nếu lần này không thành thanh danh sẽ hỏng, vậy lần sau sẽ là dâng thiếp đi theo muối muối (tức là làm thiếp).” Uyên Như nói đến chỗ này vừa nước nỡ nghẹn ngào khóc thút thít, “Thiếp... trong lúc thiếp vừa hoảng sợ vừa tức giận làm việc ngu ngốc, thật ra thì chỉ vì quá đau đớn, bọn họ. Thiếp cũng không muốn nói ra, không phải trong nhà nên đóng cửa bảo nhau sao.”

“Sao nàng lại ngốc như vậy, cũng chỉ chút vật ngoại thân, cần gì phải đã thương mình?” Tam lang người giàu có chưa bao giờ bởi vì tiền bạc mà buồn rầu, thật ra thì cũng không hiểu tại sao Uyên Như vẫn tâm tâm niệm niệm chuyện đồ cưới, chỉ là nghe được ‘dâng thiếp đi theo của hồi môn’, cảm thấy nàng thật sự đáng thương.

Đường đường là trưởng nữ của chi thứ hai Thôi thị, bị kẻ mẫu luôn miệng nói giống như nữ nhi do cơ thiếp ti tiện sinh ra cho người ta làm dâng thiếp, cũng khó trách trong lúc nàng xúc động phần nộ có hành động tìm chết, nghĩ như thế, cuối cùng trong lòng hần không hề vì chuyện này mà chán ghét nữa.

“Ban đầu ở Kinh Thành thì ăn dùng đồ trang sức đều từ chỗ công, mấy người bọn thiếp được đối xử cũng không khác biệt quá lớn, thỉnh thoảng kẻ mẫu cũng nói cho làm của hồi môn cho nữ nhi thân sinh của bà ta, đồ của mẫu thân thiếp thì được niêm phong cất vào kho, phải đợi thành thân thì mới có thể lấy dùng.” Uyên Như rất chua xót nhẹ giọng nói nhỏ, “Lễ cập kê của thiếp tổ chức trên, năm trước cập kê năm sau phụ thân đã đến vùng biên cương nhậm chức.”

Sau đó? Tiểu Dương tiếp tục không hiểu ra sao.

“Kiểu tóc của bé gái trước và sau lễ cập kê, hoặc nhiều hoặc ít có chút không giống nhau, vốn nhìn thiếp cũng giống trẻ con, vì vậy, đồ trang sức trước kia đều không thích hợp dùng, đến vùng biên cương mẫu thân nói trong nhà cần tiết kiệm sống qua ngày cũng không chuẩn bị cho thiếp bất kỳ vật gì.” Uyên Như nói xong, nghẹn ngào lần nữa, “Nếu nữ tử như bọn thiếp mà không đeo trang sức gì ra cửa gặp khách, thì tương đương với nam tử hở ngực lộ bụng, ở nhà vẫn còn dễ có thể không ra khỏi cửa, nhưng nếu thành thân, ngày kế thành thân cần bái kiến phụ thân mẫu thân bên nhà chồng, sau đó cần tiếp xúc với người nhà chồng.”

Nói đến chỗ này, cuối cùng Tiểu Dương đã hiểu ra, thử nghĩ, đến tân nương từ hậu môn nhìn trong hộp mình không có mấy chiếc trâm bạc, vòng tay bạc, còn có chưa từng được làm cho đá quý, chuyện này thật đúng là quá khó chịu rồi.

Cho nên nói, Uyên Như đụng cột cũng không phải bởi vì cự hôn, mà là kháng cự để khó coi như thế mà ra cửa. Aizz, nghe được chuyện này Tiểu Dương Đò không nhịn được vành mắt đỏ lên, vuốt ve sống lưng thê tử nhẹ giọng khuyên nhủ: “Đừng khóc nữa, bọn họ không cho ta cho nàng. Thân ái, trâm cài tóc sẽ có, quần áo xinh đẹp sẽ có, tất cả đều sẽ có.”

Nghe giọng nói trầm bổng du dương của hần, Uyên Như đang lau lệ cũng không nhịn được khẽ cười nói: “Đã sớm có, còn chờ chàng nhớ đến ư?”

“Ôi!” Đúng vậy, từ khi hần tỉnh lại trong cơn hôn mê cũng chưa từng thấy bộ dáng khó coi của Uyên Như.

“Ngày kế động phòng, thiếp nhức đầu là vì những chuyện này, kết quả kéo hộp ra lại thấy bên trong tràn đầy các loại dụng cụ.” Trong tiếng cười của Uyên Như cũng nghe được tiếng lệ rơi, chỉ là giọng điệu này rõ ràng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, “Trong tú y phục cũng nhét đầy từ trong ra ngoài, nhìn thì thấy rõ là may theo thân người thiếp, được may đặc biệt. A Dương, chàng có biết khi đó thiếp vui mừng biết bao nhiêu không? Thiếp liền suy nghĩ, dù chàng vẫn chưa tỉnh lại thiếp cũng sẽ ở lại chỗ này.”

“Hiện nay ta tỉnh, nàng càng không có lý do rời đi.” Nghe Uyên Như tỏ tình Tiểu Dương không khỏi âm áp trong lòng, cả người lâng lâng, rồi sau đó hần lại đột nhiên vui mừng, “Này, ai đã đặt mua cho nàng? Làm chuyện rất tốt, ha ha!”

“Không biết, thiếp không có hỏi.” Uyên Như hơi đỏ mặt hí cánh mũi nói nhỏ: “A Dương, đừng nói những lời này cho người khác biết – vốn thiếp không muốn nói, thật là, thật là quá khó rồi.”

“Aizz, không khóc, không khóc, hôm nay có ta yêu thương nàng.” Tiểu Dương trực tiếp duỗi cánh tay dùng áo lót tay áo lau nước mắt cho Uyên Như, nói câu an ủi, lúc này Uyên Như mới cười rộ lên.

Khóc một trận đã giải quyết một vấn đề lớn, quan hệ giữa phu thê nâng cao một bước, có thể không cười sao? Cũng không tính là nàng lường gạt Tiểu Dương, đó hoàn toàn là lời nói thật, chỉ là cảm xúc, giọng điệu, ngữ điệu có chuẩn bị mà thôi.

Khoảnh khắc ấy, Tiểu Dương cời áo khoác tắt đèn nằm xuống, ôm thê tử vào trong ngực sau khi yêu thương một phen lại nhắc tới vấn đề khác: “Tiện tỳ kia xử lý như thế nào? Không có quy củ như thế -- là của kẻ mồi của nàng cho đúng không?”

“Ừm.” Uyển Như gật đầu một cái, người mẹ ruột cho đã bị Trương thị thay đổi hoàn toàn, Kim Châu tất nhiên không phải là người tri kỷ, ở trong bóng tối Tiểu Dương không nhìn thấy, thù mới hận cũ cộng lại nàng, cần rằng nghiêng lợi nghĩ tới: xử lý như thế nào? Thật hy vọng có thể đánh chết xong hết mọi chuyện!

Đáng tiếc lời này tuyệt không thể nói ra khỏi miệng, Uyển Như tựa vào lồng ngực tam lang trầm ngâm một lát sau thở dài một tiếng, sâu kín nói: “Thật không muốn gặp lại nàng ta, tốt xấu gì cũng hầu hạ thiếp hai ba năm, nếu không, đuổi đến thôn trang là được, hoặc là tìm nơi hẻo lánh bán?”

“Còn nơi nào có thể hẻo lánh hơn cả nơi chúng ta đang ở? Hơn nữa thôn trang của ta ở kinh thành, nàng đang trừng phạt hay thưởng đây?” Tiểu Dương nhủ mảy cười một tiếng sau lại hỏi, “Tiện tỳ kia là nhất đẳng nha hoàn?”

Dân đen không chỉ phân ra hai loại quan tiện và tư tiện, người làm cũng có nô tỳ, bộ khúc và khách nữ, tùy thân cũng cấp bậc khác nhau, “nô tỳ” tùy ý có thể giết, “tùy thân” có chứa tính chất thuê lại không thể tùy ý xử trí.

Nghe hán hỏi như vậy, nhất thời Uyển Như biết trong lòng tam lang đã có quyết định, chỉ là bán khoản mặt mũi thê tử mới để cho nàng làm quyết định cuối cùng.

“Là nô tỳ sinh, mẫu thân nàng ta là người hầu của mẫu thân ruột thiếp.” Uyển Như nhẹ giọng trả lời, tính toán nếu Tiểu Dương nói muốn đánh chết Kim Châu, mình cầu xin hay không cầu xin đây?

Quả nhiên, tam lang trực tiếp lạnh lùng nói: “Tiện tỳ kia khích bác ly gián còn có lòng hại người, theo như luật thì cũng có gì ngoại lệ, còn bán khoản cái gì? Trực tiếp đánh chết.”

“Dù sao, cũng là một mạng người.” Uyển Như chần chờ, lập lòe đôi nước chưa cho lời chắc chắn.

“Lòng dạ đàn bà, nàng vừa nói mẫu thân nàng ta còn có chút năng lực, nàng lại không hòa hợp với kẻ mồi, lần này bỏ qua hậu quả chính là ‘Trầm Thảo Bất Trừ Căn, gió xuân thổi vạn vật hồi sinh’.” Tiểu Dương đưa tay xoa gương mặt Uyển Như, khuyên nhủ, “Nàng cũng đừng quá mềm lòng, theo ta thấy, phát mại cũng không yên tâm, không bằng cho cầm rồi ném vào trại lính.”

Uyển Như đang muốn hỏi hán tại sao trong quân doanh có thể có nữ quyến, rồi sau đó mới phản ứng được đây là cho Kim Châu đi làm quân kỹ. Nhiệt độ hạ xuống, trên cánh tay rồi tóc gáy nàng đều bị dựng lên -- đối với một nữ nhân mà nói, chuyện này còn tàn nhẫn hơn cả việc đánh chết!

“Vậy. Cũng không khỏi quá.?” Uyển Như hỏi ngược lại, không phải chỉ bò lên giường không thành công thôi sao? Cái giá này quả thật có chút quá lớn.

Lời nói lần này của Tiểu Dương lần nữa này sinh nhận thức mới của nàng với phu quân mình, cũng không biết là có phải bởi vì thấy quá nhiều máu trên chiến trường hay không, mà thái độ làm người của hán dường như bớt chút lòng trắc ẩn, trừ người nhà, người khác đều không quan trọng.

Không biết tại sao, Uyển Như cảm giác được ban đầu mình bỏ trốn sau đó trong tộc báo bệnh qua đời ngược lại rất tốt, không c phạm đến trên tay hán đúng là vạn hạnh, bằng không sau đó tuyệt đối còn thảm hơn cả chết. Hôm nay xem ra, thật đúng là không thể ghét bỏ lúc trước hán giẫy vò mình, có thể có hiện tại biểu hiện này theo như tính tình hán mà nói đã coi như tốt rồi?

Tiểu Dương cũng không biết một đồng tính toán trong lòng Uyển Như, chỉ bình tĩnh nói ra hai tội trạng của Kim Châu: “Xúc phạm chủ, hạ độc.”

“Hạ độc?” Nàng đột nhiên cả kinh, sao lại hạ độc? Kim Châu lại có can đảm này?

“Bảo Châu bên cạnh nàng bị tiêu chảy, ta đoán có lẽ là Kim Châu vì tìm cơ hội thân cận cả ta và nàng cho nên nàng ta hạ dầu bã đậu. Vật này, ăn hai mươi giọt là co rút, hôn mê tới chết.” Tiểu Dương ôm eo Uyển Như, vừa chậm rãi vuốt ve, vừa trầm giọng nói: “Hôm nay nàng ta có thể vì một chút chuyện nhỏ hạ thuốc tiêu chảy cho đồng bạn, ngày mai có lẽ có thể hạ thạch tín ở trong chén của nàng, Như Nương, ta biết nàng thiện lương, nhưng không cần quá cnhân nhượng.”

“Được, thiếp hiểu rồi. Ngày mai sẽ hạ lệnh bán nàng ra.” Uyển Như âm thầm thở dài, mình quả thật quá thiện lương, sống lại cũng không nhớ tới chuyện báo thù, lại nói, đời trước người len lén hạ thuốc phá thai cho mình, có lẽ chính là Kim Châu cũng không chừng.

Ngày kế tiếp, Uyển Như triệu tập một đám nô tỳ trẻ tuổi nói tội trạng của Kim Châu, bỏ thuốc ám hại đồng bạn, phi báng nữ chủ nhân, quyến rũ nam chủ nhân ..., sau đó tuyên bố đánh hai mươi trượng, cho uống thuốc cầm, hủy dung mạo, phát mại Linh Nam.

Hành động lần này tàn nhẫn làm kinh sợ các tỳ nữ có gương mặt đẹp có suy nghĩ khác trong lòng, dĩ nhiên, có người thầm mắng Uyển Như đố kỵ không chấp nhận nổi người khác trong lòng, ai có thể nghĩ, vốn tam lang quân phải đi trại lính lại từ trong tiểu thư phòng dạo bước ra ngoài, thân mật vô cùng đứng ở bên cạnh thê tử, lôi kéo vòng tay của nàng nhìn bốn phía.

Rồi sau đó, hán lạnh lùng nhìn nô tỳ bên dưới, buồn rười rượi cất cao giọng nói: “Theo như luật Đại Tề, tiện tỳ gian trá ti tiện, phu quân có lỗi, thì nô sống

chết vẫn là nô tỳ, muốn một bước lên trời mầu bằng tử quý còn phải xem ta có nguyện ý cho thoát nô tịch hay không. Tất cả đều nghe rõ cho ta, ta không muốn! Bản tướng quân chỉ yêu thế tử của mình, cho tới bây giờ cũng không vui lòng đụng vào tiện nhân nào, đừng nằm mơ ban ngày như ả, nếu không, hối hận chết các ngươi!”

Dứt lời, tam lang phát tay một cái cho người lột quần của Kim Châu trước mặt mọi người hành hình, chính hấn lôi kéo Uyển Như đi đổi Hồ phục cho dễ cưỡi ngựa, ra cửa đập thanh thay đổi tâm tình.

Cho dù kiếp trước hay kiếp này, đây đều là lần đầu Uyển Như chính đáng hợp tình đi dạo chơi bên ngoài, trong lòng cảm khái vô hạn.

Không, nói đúng ra, làm cho tâm tình nàng kích động nhiều hơn là bởi vì lời nói của Tiểu Dương, cho dù là hư tình giả ý nhất thời trong chốc lát, cũng đủ làm cho người lộ vẻ xúc động.

“Aizz, mấy ngày nay phải vui đùa một chút, nhanh học thuật cưỡi ngựa cho tốt, cách mấy ngày nữa có lẽ cần dùng đến.” Tiểu Dương ôm Uyển Như trong ngực cười trên con ngựa to cao nói như thế.

“Hà?” Uyển Như rất nghi ngờ hỏi: “Sao vậy, trong nhà có hoạt động gì ư?”

Tiểu Dương gật đầu nói: “Đại thọ bảy mươi của ông ngoại, ta phải trở lại kinh thành, không phải chỗ đó đang lưu hành đánh cầu sao, nhất định mầu thân sẽ mang theo nàng cùng nhau xuất môn giao tiếp bên ngoài, cũng đừng làm mất mặt mũi ta.”

Hà? Một mình cưỡi ngựa còn chưa rành còn đi đánh ngựa cầu ư?! Nhất thời Uyển Như đau khổ -- độ khó này, có phải quá lớn chút hay không? Ta có thể làm được sao?

Tác giả có lời muốn nói: Bộ khúc là chỉ gia binh Ngụy Tấn Nam Bắc triều, thời kỳ Tùy Đường là giai tầng chỉ xen vào giữa tầng lớp nô tỳ và người thường

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tặng thơ tình

Vừa nghĩ tới phải đi kinh thành ra mắt Vĩnh An vương, thân là mệnh phụ phải đi bái kiến Thái hậu, hoàng hậu, còn phải cùng với bà bà (mẹ chồng) Quận chúa tham gia các loại liên hoan.

Lại nghĩ đến cũng cần phải đi thăm viếng Bình Nhạc quận vương, không chỉ phải lập quan hệ còn phải nắm chặt chừng mực không quá thân cận, nhất thời Uyển Như cảm thấy áp lực khổng lồ.

Kiếp trước, vốn nàng luôn bị kẻ mẩu cổ gắt bắt bớ cho ở nhà, sau lại bởi vì thân phận hạn chế không có cách nào nghiêm chỉnh ra cửa tham dự giao tiếp, chuyện ra cửa gặp khách -- không như luyện công!

Hơn nữa, sau khi tiếp xúc tiến vào trong vòng dòng dõi quý tộc tất nhiên sẽ dính đến vấn đề hệ phái tiền triều, phải hiểu các loại quan hệ rối rắm, còn phải qua lại lui tới cùng với người khác nhưng trong lúc đó cũng không thể để mất mặt nhai nhà Tiểu - Thôi.

Đáng sợ hơn là, bởi vì Uyển Như ít tham dự các loại hoạt động như vậy dĩ nhiên là sẽ không những biết những thứ trò chơi tiêu khiển hợp thời đại kia, giống như Tiểu Dương nói cưỡi ngựa đánh cầu, còn có săn bắn, đá cầu, ném thê vào bình rượu, mặc kệ trò gì cũng đều không biết, hoặc chưa từng chơi thử!

Nàng chỉ hiểu ngâm thơ, vẽ tranh, yên lặng đánh cờ chơi chút trò chơi, nhưng những dòng dõi quý tộc kia lại thịnh hành các loại việc vui hưng hân.

“Về nhà ngồi ở trong phòng luyện tập ném thê vào bình rượu, trước thử đá cầu đã, còn giương cung bắn thì kể từ lúc đến Tiểu gia vẫn luyện tập, qua hai tháng nữa mới có thể gặp người nhĩ? Như vậy, hôm nay, nhất định phải học cưỡi ngựa!” Nhất thời Uyển Như quyết định mục tiêu cho mình, chuẩn bị giải quyết vấn đề khó khăn quan trọng nhất này.

Vì vậy, khó có được một lần đi dạo chơi bên ngoài, lại trở thành một trận cực hình cho nàng khổ luyện tài nghệ cưỡi ngựa.

Tiểu Dương bị ép làm giáo tập cả ngày không khỏi giương mắt nhìn mà cảm khái: “Thật ra thì, từ bên trong huynh muội hai người đã rất tương tự nhau, cổ chấp, liều chết mà đánh, không đạt mục đích quyết không bỏ qua.”

“Ca ca có mục tiêu phấn đấu không phải rất tốt ư, hiện tại huynh ấy ra sao rồi?” Uyển Như hoạt động cánh tay vòng eo cứng ngắc sau một ngày mệt nhọc, rồi sau đó đứng ở trên thảm cỏ lôi kéo dây cương của tuần mã đỏ thẫm, vừa nói chuyện vừa đút cho nó lương khô, chăm chú trao đổi tình cảm với ngựa.

“Quả thật rất tốt, lúc này huynh ấy ở trong doanh gây ra sóng lớn, mấy lần khảo hạch cũng cầm cờ đi trước, rất nhiều tướng lĩnh cấp thấp tranh đoạt

muốn đưa huynh ấy về trong đội mình, theo ta thấy, lịch lãm này không sai biệt lắm cũng nên kết thúc rồi, còn thiếu thực chiến và ôn tập binh thư, không dám nói kỳ thi mùa xuân có thể đoạt giải nhất, nhưng thi cử nhân cũng không thành vấn đề.” Tiểu Dương cười trả lời như vậy.

“Cử nhân? Không phải còn cần thi giải thứ châu huyện ư?” Uyển Như kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Dương.

“Tất nhiên cần, dự tính tin tức võ cử sẽ công bố vào mùa hè, trước cuối thu tiến hành chọn lựa ở hộ tịch rồi sau đó mùa xuân năm sau mới thi.” Tiểu Dương như chuyện đương nhiên nói, lại ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ hai người đã quen chuyện này rồi? Sao có thể trực tiếp khảo hạch Thượng Thư Tỉnh được. Lại nói, hộ tịch của ca ca nàng ở chỗ nào?”

“Kinh thành. . . .” Về mặt Uyển Như bất đắc dĩ, nói cách khác, ca ca còn phải tìm lý do trở lại kinh thành trước mùa hè, sau đó mới kịp ghi danh thi giải thí, nhưng vấn đề là, “Hôm nay là mừng hai tháng năm? Đã vào hạ rồi! Tìm lý do gì trở về đây? Nếu không có lý do nhất định phụ thân sẽ không đồng ý.”

“Như thế này nhé, sau khi ta đến kinh thành phải làm quan lễ, mà ở kinh thành nơi không quen thuộc kia cũng không có bằng hữu chí giao, mời đại ca nàng giúp ta nâng khay.” Trong nháy mắt Tiểu Dương nảy ra chủ ý này, vẫn còn rất tự đắc gật đầu nói: “Ừm, lý do này thật đúng lúc, thời gian rất thích hợp.”

“Đến giờ thiếp vẫn chưa hiểu ra sao cả, rốt cuộc an bài như thế nào đây?” Uyển Như đang nói chuyện đồng thời vỗ nhẹ lên cổ con ngựa, ở dưới sự giúp đỡ của Tiểu Dương lại lên ngựa, tính toán về nhà rồi đi bộ một vòng nữa.

Tiểu Dương huyết sao một tiếng gọi con ngựa cao to màu đen của mình, thúc ngựa theo sát ở bên cạnh Uyển Như để phòng nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Rồi sau đó, hần mới cứng cổ giải thích: “Hạ tuần tháng sáu tham gia đại thọ ông ngoại, đầu tháng bảy là quan lễ của ta, tất nhiên tin tức võ cử sẽ công bố trước đó, thời gian hoàn toàn thích hợp, Thôi các lão không thể nào không cho phép tôn tử đi khảo thí.”

“Vậy cũng đúng, lúc nào thì chúng ta lên đường đây?” Thật ra thì Uyển Như sợ nhất là kẻ mẫu Trương thị ngăn cản, ví dụ như giả bộ bệnh làm ca ca không thể đi xa ..., sau khi tin tức võ cử truyền tới mới cho huynh ấy rời đi, nếu như thực sự đi kinh thành ngược lại cũng không có chuyện gì.

“Phải xem bên Thiên gia có ý gì, nếu có tin chính xác được đưa ra, hiện nay nàng có thể bắt đầu chuẩn bị lên danh sách người, dọn dẹp hành lý, dù sao chắc chắn chúng ta phải đi, đại ca có đi hay không thì chưa biết.” Tiểu Dương vừa nói chuyện vừa đánh chân để con ngựa dần tăng tốc lên.

Từ lang thi chắc chắn không đi được, hộ tịch hần ở vùng biên cương, phải ở nhà chuẩn bị giải thí mùa thu, muốn thi Tiến Sĩ cũng phải qua khảo hạch châu huyện trở thành Cử nhân mới được.

“Ừm.” Uyển Như gật đầu một cái, suy nghĩ đám người bọn họ phải ngăn dậm xa xôi trở lại kinh thành, quả thật không thể nào là hai người mỗi người mỗi túi nhỏ rồi xuất phát, tồi tệ, hộ vệ nói ít cũng phải mấy trăm người, y phục dùng trên đường, dụng cụ cũng phải mấy xe ngựa, đúng là nên bắt đầu chuẩn bị.

Nàng đang lo lắng vì lên đường mà mất hồn, lại đột nhiên cảm thấy phía dưới có chút khác thường, vừa nhìn xuống, con ngựa cái dịu dàng mà mình cười lại bắt đầu chạy theo bên con ngựa đực của Tiểu Dương!

“Á?! Chậm một chút, chậm một chút!” Uyển Như bị dọa sợ đến toàn thân cứng đờ, gắt gao nắm chặt yên ngựa không dám buông tay, về phần dây cương, coi như bỏ qua, dù sao Tiểu Dương ở bên cạnh mình, không cầm dây cương thì con ngựa này cũng không chạy đi chỗ khác.

“Nàng buông lỏng chút, đừng khấn trương.” Tiểu Dương cười ha ha, vừa giục ngựa lên trước vừa thỉnh thoảng quay đầu lại chăm sóc Uyển Như, dẫn nàng đến bên cạnh dòng suối cạn.

Chờ ngựa chạy chậm rồi dừng lại, rốt cuộc Uyển Như thở dài một hơi, lúc này mới có thể nhàn hạ thoải mái ngẩng đầu nhìn phong cảnh. Vừa đưa mắt nhìn, chỉ thấy trong bụi cỏ có một mảng lớn từng nhóm từng nhóm hoa tím trắng sữa.

Đột nhiên từng cơn gió nhẹ thổi qua, dòng suối nhộn nhạo nâng lên từng gợn sóng, làn nước xanh biếc theo gió dập dềnh, đóa hoa duyên dáng yêu kiều lịch sự tao nhã, thỉnh thoảng lại có mùi thơm ngát xông vào mũi, làm cho người ta chợt cảm thấy thanh nhã khác thường.

“Đây là, cây xương bồ nhĩ. (vị thuốc đông y)” Uyển Như ngắm nhìn cảnh sắc thu bốn phía thu hết vào mắt, không khỏi rì rì nói: “Thật là đẹp mắt, không hổ là một trong bốn loại hoa thanh nhã, vốn cho rằng cây xương bồ chỉ là hoa đại tầm thường, hiện tại xem ra nó cũng không thua kém hoa lan, thủy tiên hay hoa cúc. Sắp Đoan Ngọ rồi, vừa đúng lúc hái chút cây xương bồ trở về treo cửa sổ trừ tà.”

“Vậy cũng không cần, trong nhà đến cây xương bồ ngâm rượu cũng đã chuẩn bị thỏa đáng rồi. Hôm nay mộc hưu rảnh rồi (mộc hưu: ngày nghỉ lễ của quan viên thời xưa), vốn muốn dẫn nàng tới chỗ này ngắm phong cảnh, kết quả...” Tiểu Dương tiếc nuối buông tay ra, bất đắc dĩ nói, “Nàng cũng đã học cưỡi ngựa rồi, gần hoàng hôn mới đi tới đây – nhanh nhìn xem sau đó hai ta về nhà.”

Trong miệng hần nói như vậy, lại đỡ Uyển Như tung người xuống ngựa cùng đi đến bên dòng suối.

Sau đó, tam lang đột nhiên khom lưng nhẹ nhàng hái một đóa hoa nhỏ màu tím, ôm bả vai Uyển Như chăm chú cài hoa vào trong búi tóc nàng, đồng thời rất hợp với tình hình nhỏ giọng ní non nói: “Bi trạch chi ba, hữu bồ dữ hà. Hữu mỹ nhất nhân, thương như chi hà?” (Đây là bài đầu trong Trạch Ba, nghĩa là: Bên bờ đầm, lác chèn sen mọc. Nàng nào kia như ngọc như hoa. Theo họcthuatphuongdong.vn)

Đây là, 《Dòng Suối - Trạch Ba》? Người nương tử xinh đẹp tựa vào đầu vai hắn vừa kinh ngạc lại cảm thấy ngọt ngào trong lòng, xua tan không ít lo lắng đêm qua.

Một người lính đơn thuần cũng sẽ đọc《thơ ca》! Hơn nữa, trong lúc vội vàng như thế hắn còn có thể tìm được một chỗ đặc biệt như vậy mang mình đến xem, thật sự tổn không ít tâm tư nhỉ?

Nhưng mà, giữa ban ngày nói thơ tình ở bên tai mình như thế. gương mặt Uyển Như không khỏi khẽ đỏ, vội vàng nhìn vòng quanh nhìn đồng bọn nô tỳ hầu hạ hai bên xem có ánh mắt khác thường hay không.

Rồi sau đó nàng mới cố ý trái ngược nói với Tiểu Dương: “Chàng bận rộn như vậy, khó có được một lần nghỉ ngơi lại mất thời gian dạy thiếp cưỡi ngựa, tất nhiên phải luyện tập thật giỏi rồi.”

“Nàng trông cậy vào việc chỉ học một lần này là được hạng nhất cưỡi ngựa?” Tiểu Dương thấy buồn cười, lắc đầu nói: “Không tích lũy nửa bước, khó tới ngàn dặm! Trên đường trở về kinh còn phải đi một tháng, ba nghìn dặm, đủ để từ từ dạy nàng rồi.”

“” Cũng đúng, ta thật sự làm chuyện ngu ngốc, thậm chí quên mất thời gian đi trên đường dài lắm, nghĩ như thế thì không nói gì nữa.

“Ôi, đừng cố ý ngắt lời, nàng nên trả lời lại chứ?” Tiểu Dương nắm chặt lấy bả vai Uyển Như lắc lắc, bộ dạng nhất quyết không tha, thơ tình đấy, phải một người hát một người khen hay sao có thể không trả lời được.

Uyển Như hoàn toàn không nói gì, thật sự quá không biết xấu hổ, 《Trạch Ba》 là thơ tình nữ tử nhớ nhung, ca ngợi nam tử, đoạn thứ nhất hàm súc nhất đã bị hắn đọc, cho dù mình trả lời như thế nào cũng sẽ rất rõ ràng như nói rõ ra có được hay không?

Cuối cùng, dưới sự thúc giục của Tiểu Dương, Uyển Như không thể không nhẹ giọng hỏi đáp một câu trong đó: “Ừm, bi trạch chi ba, hữu bỏ dừ lan. Ngụ mị vô mị, thiên chuyển phục chẩm” (2 câu cuối nằm trong bài thứ 3 của Trạch Ba, nghĩa là: Để ta ra ngăn vào ngơ đêm ngày, một mình trần trọc canh chày theo học thuật phương đông.vn)

Bởi vì tương tư mà không cách nào ngủ? Ừ, cũng coi như thích hợp. Tiểu Dương khẽ mỉm cười, nửa ôm Uyển Như đứng ở bên cạnh bụi rậm cây xương bồ nỉ non chuyện vụn vặt, một lát lại nhìn cỏ non hoa đẹp gọn sóng xanh biếc, một lát lại nhìn con vịt lông lá xòm xàm cạc cạc bơi qua, trời cao đất rộng cũng có dã thú đặc biệt.

Nô tỳ Diêu Diêu theo hầu nhìn, chỉ thấy dưới trời chiều một đôi bích nhân gặp nước mà đứng, nắng ấm màu cam lồng ở trên thân hai người bọn họ, ở trong nước lẫn nước xanh biếc cùng với gọn sóng lăn tăn như tiên cảnh quyền lữ.

Buổi tối trở về trong viện, tam lang còn muốn thừa dịp tâm tình Uyển Như tốt sau khi đi dạo, dứt cho nàng chút rượu cây xương bồ sau đó lại vui vẻ cá nước thân mật một phen.

Kết quả, hậu di chứng ra sức cưỡi ngựa đã lộ rõ không sót chút gì khi hắn chưa kịp hạ miệng, thiếu nữ xinh đẹp trực tiếp lăn trên giường thét to: bấp đùi sắp mài hồng rồi, lưng eo dường như gần đứt, cánh tay cũng nâng không nổi. Riu riu, cả người đều đau!

“Thật là, quá yếu! Sau này để Tiểu Đường cùng đi phi ngựa với nàng mỗi ngày, ít nhất phải nửa canh giờ.” Tiểu Dương vừa cười khổ xoa bóp cho nàng, vừa thâm nói: “Phụ nhân nhà tướng không biết cưỡi ngựa điều này thật sự là có chút không nói được.”

“ Thiếp sẽ cố gắng học.” Uyển Như chôn đầu ở trong chăn yên lặng rơi lệ, thì ra là, sống lại cũng không phải có thể vượt mọi chông gai tiến lên phía trước, chuyện cần suy nghĩ quá nhiều.

Ví như, ngoại trừ tài nghệ ra, lúc làm việc “Phương pháp làm đầu, quản lý thộc hạ mới là đạo lý” điều này cần phải suy nghĩ cho thật tốt.

Ngày kế, Uyển Như nhìn Ngân Châu cung cung kính kính hoặc là nói có chút run rẩy quý xuống đất đưa lên một đôi giày thêu biểu đạt ý phục tùng thì rốt cuộc ý thức được trước đó mình đã sai lầm.

Tuy biết rằng mình là nữ tử thế gia nhà cao cửa rộng, là thê tử tam lang quân Hầu phủ cưới hỏi đẳng hoàng, nhưng trong trí nhớ nàng vẫn còn dừng lại ở trong trạng thái đẳng thiếp mười năm ở hậu viện, ban đầu Uyển Như hoảng sợ, kiêng kỵ chính thê nghiêm khắc sắc bén, hôm nay nàng cũng theo bản năng chưa từng chân chính có ý áp chế nô tỳ.

Bình thường những thủ đoạn nàng dùng phần lớn giới hạn dùng cho những đẳng thiếp yếu thế, yếu sủng, biểu diễn tài nghệ, mặc dù cũng đã quản gia nhưng cũng không nghiêm nghị, hoặc nhiều hoặc ít bỏ quên địa vị ở kiếp này khác kiếp trước, nhân vật khác nhau, lập trường cũng tuyệt đối không giống nhau, lập trường không yên quản lý thộc hạ không nghiêm sẽ sinh tai họa!

Uyển Như hít vào một hơi thật dài, âm thầm kêu may mắn tai họa còn chưa chân chính sôi trào, mình tình ngộ cũng coi như sớm, cũng cảm khái thật may là tiền bối tử (đồ đệ) Kim Châu vì xúc phạm mình mà nguy hiểm tính mạng mà không chân chính vì lời nói dịu dàng của ả, nếu không, đã có thể mất phong thái người bề trên.

Phải biết, tuy nữ tử thế gia cần có đủ trí tuệ bao la phong phạm, nhưng cũng không có ai sẽ coi trọng nô tỳ, càng sẽ không giữ lại cơ thiếp còn có ý tốt không rõ ràng.

Cũng may, Tiểu Dương cũng chỉ cho rằng tân nương tử đơn giản, ở nhà bị kẻ mẫu muối muối bắt nạt quen rồi, xuất giá ở trên có bà bà, nô tỳ Tiểu gia cũng được quản lý theo quân quy, trước thì hoàn toàn không cần nàng tự mình lên mặt, hôm qua một lần duy nhất xử trí Kim Châu cũng là tam lang gánh

trách nhiệm

Sau này, cần phải chú ý hơn nữa mới được!

Uyển Như suy nghĩ như vậy, Ngân Châu đã quỳ ở dưới chân nàng gần nửa canh giờ, nàng ta còn tưởng rằng là chủ mẫu đang cố ý trừng phạt mình, trong lòng càng thêm thấp thòm, đầu cũng càng cúi xuống thấp.

“Giày làm cũng không tệ lắm.” Uyển Như khẽ mỉm cười, dừng lại sau đó mới nói tiếp: “Đáng tiếc hiện tại ta cần không phải giày gấm này mà là giày bó khi dùng ra ngoài.”

“Vâng.” Ngân Châu nhìn đôi giày thêu rơi xuống ở trước mặt mình khẽ run, hít một hơi thật sâu sau mới lấy dũng khí nói: “Nô tỳ hiểu. Nô tỳ, nô tỳ có chuyện muốn cầu nương tử.”

“Hả?” Uyển Như uống một hớp sữa dê nóng hồi Bảo Châu đưa tới, chậm rãi đáp lời: “Nói đi, ta nghe.” Chỉ là nghe, cũng không phải là hứa hẹn.

“Năm nay nô tỳ đã đủ mười tám, cầu xin nương tử quan tâm có thể chỉ cho người ổn thỏa.” Vốn là lời nói rất lớn mật nhưng Ngân Châu cứ trực tiếp nói lời này ra, đặc biệt là nửa câu sau cũng không dám ra về ngượng ngùng, sợ mình còn chưa nói hết lời đã bị kéo ra ngoài đánh.

Ồ, đây là bị dọa sợ đến nỗi bị lệch luôn rồi ư? Uyển Như âm thầm cười một tiếng, lại nghiêm mặt trả lời: “Mẫu thân người chính là người tốt nhất của mẫu thân ta, có lẽ bà ta cũng có chủ ý khác về tương lai của người nhĩ?”

“Nô tỳ đi theo nương tử dĩ nhiên là người của nương tử, hoàn toàn không liên quan đến bên kia.” Ngân Châu nằm rạp trên mặt đất gần như gấp đến độ nước mắt sắp chảy ra.

Ban đầu nàng ta bị đưa đến bên cạnh Uyển Như đúng là tai mắt do Trương thị sắp xếp, đi theo xuất giá cũng có tâm tư muốn bò lên giường lang quân Hầu phủ, đặc biệt là thấy tam lang quân rõ ràng bình dị gần gũi hơn đại lang quân mặt lạnh, diện mạo cũng tuấn lãng, phải nói Ngân Châu không động lòng vậy tuyệt đối không thể nào.

Nhưng nàng ta cũng vô cùng thức thời vụ, mẫu thân trong nhà đã dạy dỗ, thân là nô tỳ thì phải nhìn hướng gió, nhìn ánh mắt chủ tử, ngày trước tính khí Như Nương ngây thơ, đặc biệt dễ dụ dỗ, hôm nay nàng lại bởi vì xuất giá nhìn thấu lòng người dễ thay đổi trở nên lạnh lùng, vậy thì không thể đối đãi như thường được.

Trước đó vài ngày, trong lời nói của nàng ta có ẩn chứa khuyến khích Kim Châu nhiều lần, là muốn xem người làm đầu tiên sẽ có kết quả như thế nào, không ngờ, hậu quả này hoàn toàn không phải người bình thường có thể thừa nhận!

Như Nương là bị Tiểu Dương mang đi chữa hề gặp vật, Ngân Châu lại trở mặt nhìn nữ tử cùng lớn lên từ nhỏ với mình bị lột sạch trối ở trong viện, còn trượng phu to lớn lột hung hăng rơi xuống vào mông nữ tử ấy máu thịt be bét, rồi sau đó lại lấy Tiểu Đào sắc bén hủy dung, trong lúc thoi thóp một hơi còn bị đút cho một chén thuốc đen thui lủi không biết chứa gì bên trong.

Cuối cùng, Kim Châu bị bắt đi nói là phát mại, cũng không biết có còn mạng sống để bị bán đi hay không, đám người Ngân Châu thì dưới sự giám sát của quân sự rửa sạch vết máu đầy đất trong sân, ở vòng quanh cây hoa xông hương cho bay mùi thì tay nàng ta run cũng run rẩy.

Thiếu chút nữa người phạm tội là nàng ta, mà Kim Châu kia hơn phân nửa là bởi vì ả gieo gió gặt bão, gần một nửa cũng là bởi vì Ngân Châu, một ngày một đêm qua nàng ta đều vừa hoảng sợ vừa áy náy, trong đêm không có cách nào chợp mắt, thật vất vả mới chịu được đến trời sáng tối gặp nương tử, đối phương lại lộ rõ chán ghét, bộ dạng nghi ngờ, Ngân Châu có thể không sợ hãi sao?

“Dù sao bên kia cũng là trong nhà, sao có thể cắt đứt liên lạc được?” Uyển Như hạ ly xuống đột nhiên nhẹ nhàng thở dài, nhỏ giọng nói: “Quên tuổi tác của các người quả thật là ta không đứng. Nhưng Kim Châu, aizz, thật là làm cho người ta thất vọng, tam lang là một người quản lý binh lính tương đối nghiêm cẩn, làm sao có thể chứa chấp một tỳ nữ hạ độc? Lại nói Đàm đại nương cũng là một tay mẫu thân người để bụng? Sao lại dạy ra nữ nhi như vậy chứ!”

Trong lời nói Uyển Như mang theo ý, trong nhà là cần liên lạc, nàng không cho phép có người nói láo lung tung, tốt nhất là nhấn lời qua -- trọng điểm xử trí Kim Châu là ở hạ độc, không phải nàng đổ ky.

“Nương tử dạy phải.” Ngân Châu đồng ý sau đó khẽ ngẩng đầu, thử dò xét nói: “Nô tỳ rảnh rồi sẽ đưa tin cho mẫu thân, cũng không thể để tùy ý mềm lòng dẫn chú ý cho những người có lòng dạ thượng vị.”

“Cái này đúng rồi.” Uyển Như nhẹ nhàng cười một tiếng, giờ tay lên nâng Ngân Châu dậy, đồng thời cảm khái nói: “Người cũng đừng giống như nàng ta đã thương lòng của ta nữa.”

Trước đó Tiểu Dương đã “hủy thương lớn lấy nghiêm khắc nhỏ lập uy”, nàng cũng sẽ “vừa đám vừa xoa tiến hành đồng bộ”, đã xử trí Kim Châu tạm thời chưa thể động tới Ngân Châu, mặc kệ nàng ta thật lòng hay không thật lòng, trước phải như vậy thôi.

Sau đó, Uyển Như âm thầm tính toán, mẫu thân Ngân Châu là nô tỳ cận thân thuở nhỏ đã đi theo Trương thị, nếu thật sự có thể lung lạc lấy nữ nhi này lại lôi kéo được Dung đại nương, chính là mua bán một vốn bốn lời!

Chỉ là, cần coi chừng bị tiện tỳ cắn trả, còn phải tìm một chút yêu thích và nhược điểm của nàng ta. Còn có Kim Châu, hôm qua nàng nói là phát mại Linh Nam, đi làm chuyện này cũng là người của Tiểu Dương, có lẽ, là ném vào trại lính, nếu không tại sao hẳn lại muốn kiên trì hủy dung mạo của tiện

tỷ kia? Càng xinh đẹp mới càng đáng tiền chứ.

Chỉ cần không có chết, cũng có khả năng lật người? Không đúng, chết cũng có cơ hội lật người, tỷ như mình. Uyển Như đen mặt nghĩ tới, tính toán đại ca vẫn đang ở trong quân doanh có nên nhờ huyênh ấy giúp một tay hay không?

Tác giả có lời muốn nói: Uyển Như tiểu thân ái, người nhất định phải để cho ca ca sạch kìn kít của mình đi quân kỹ sao? Diệt ha ha ~~~ không sợ hù dọa Thôi Văn Khang sao ~~~

“Bỉ trạch chi pha, hữu bồ dữ hà. Hữu mỹ nhất nhân, thương như chi hà.” Xuất từ《Trạch Ba của Trần Phong》

Câu trả lời hoàn chỉnh của câu Uyển Như nói là “Bỉ trạch chi ba, hữu bồ đàm diêm. Hữu mỹ nhất nhân, thạc đại thả nghiêm. Ngụ mị vô vi, triển chuyển phục châm.” Tức: Bên bờ đầm, hoa sen chen lác, nam tử thân hình cao lớn cường tráng, thần thái trang trọng uy nghi, ta không làm việc chỉ nhớ đến hân, lẩn qua lộn lại chờ mong chờ đợi.

Cây xương bồ là trong văn hóa truyền thống của Trung Quốc là loại cây cỏ dùng để trừ tà. Mỗi khi đến tết Đoan Ngọ mỗi nhà người Giang Nam đều treo cây xương bồ, ngải diệp ở cửa, cửa sổ, uống rượu cây xương bồ, để tránh ma quỷ; mùa hạ, đêm mưa thu, đốt cây xương bồ, ngải diệp, khu muỗi diệt côn trùng.

Rượu cây xương bồ: chọn cây xương bồ sinh trưởng ở đỉnh ngọn núi Cửu Tiết ở độ cao cách mặt nước biển 1994m, thời điểm hái vào nông lịch “Tiểu Mãn” (vào ngày 20, 21, 22 tháng 5) trước sau chừng mười ngày. Quá sớm cây xương bồ tương chưa đủ, chất lượng kém; qua trễ, cây xương bồ già khô héo, khó tìm. Nước sản xuất rượu cây xương bồ là nước suối dưới chân núi Thuận Vương. Nghe nói, nước suối này là tay Thuận Vương mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Đạo kỹ viện một vòng

Liên tiếp vài ngày, Uyển Như đều đang đợi kỳ nghỉ hưu mộc tiếp theo tìm gặp Thôi Văn Khang, cũng do dự không biết nên mở miệng hỏi ca ca chuyện Kim Châu như thế nào, cũng không thể nói thẳng “giúp muội trông chừng người này, có gì thì giết nàng ta đi” được?

Vô cớ tùy ý giết người cũng không quá được, nghiêm chỉnh mà nói cũng phạm pháp rồi, nhiều nhất chỉ có thể nói là nàng ta “ôm chết hoặc chịu hình mà chết”, bỏ qua cơ hội lần trước Uyển Như đối với chuyện “sống lại báo thù” cũng cảm thấy rất khó xử, nghiêm khắc mà nói, nàng cũng không phải là người độc ác gì.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng quyết định chỉ cho ca ca tìm hiểu tình hình Kim Châu trước đã, rồi sau đó lại nói tiếp.

Ai có thể nghĩ, Uyển Như luôn chờ đến kỳ nghỉ hưu mộc một năm một lần này, kết quả lại chờ được tin tức sét đánh giữa trời quang “Tam lang quân mang theo tứ lang quân và Thôi Đại Lang đi thanh lâu”.

“Há? Vậy nhanh đi phân phó dưới bếp không cần chuẩn bị thức ăn cho bọn họ nữa.” Về mặt Uyển Như bình tĩnh cho nô tỳ truyền lời, mình trở về phòng sau đó quay người nghiêng răng phát điên – muội tể (em rể) dẫn đại cữu tử cùng với đệ đệ chưa đầy mười bốn tuổi đi đạo kỹ viện, đây là chuyện gì chứ?!

Lúc tặng thơ tình Uyển Như còn cảm thấy con người tam lang thật sự không tệ, vừa mới có chút buông lỏng tâm ý thì hắn đã tới chỗ như vậy rồi, quả thực là đáng đánh đòn!

Bên kia, Thôi Văn Khang đi theo bên người Tiểu Dương thúc ngựa giong roi chạy đi “Tìm thú vui” rốt cuộc hỏi một vấn đề rất máu chó: “Chúng ta đang đi chỗ nào?”

“Bình Khang Lý, trong quân trấn này ngoài Bình Khang Lý còn có hồ nào có thể tìm vui?” Tiểu Dương như chuyện đương nhiên nói.

“Cái gì?!” Thôi Văn Khang hét lớn một tiếng kéo dây cương lại. Nhầm không đấy? Bình Khang Lý là kỹ viện nổi danh mọc lên như rừng ở con đường ăn chơi kinh thành, có tên khác là “Thanh lâu Nhất Điều Nhai” (cả một con phố thanh lâu), Tiểu Dương lại dám can đảm quang minh chính đại mang theo đại cữu huyênh đi chơi gái?

Ở nhà cho ca kỹ, vũ kỹ cùng nhậu không được sao? Cần gì phải đi thanh lâu!

Được rồi, quả thật Bình Khang Lý rất có tình cảm chút ít, nhưng tuy nói đại cữu tử Thôi gia ở kinh thành là khách quen trong màn đỏ, chuyện phong lưu như thế đối với các sĩ phu mà nói cũng rất bình thường, thậm chí trúng cử, đậu Tiến sĩ cũng sẽ lưu hành chuyện suốt đêm ở thanh lâu ăn mừng.

Nhưng mà, vừa nghĩ tới muội muội thì hắn không bước chân đi được, nếu mình đi theo lần này, sau này tam lang tuyệt đối càng không chút kiêng kỵ. Cữu huyênh cũng không ngăn cản, Như Nương có thể mở miệng nói ư?

“Cần gì kinh ngạc như thế? Vì chúc mừng huyênh thoát khỏi bể khổ không cần mang tên ‘Khang Đại Lang’ nữa, dĩ nhiên là phải đi nơi có thể hưởng lạc

nhất rồi.” Bởi vì liên quan đến Tiểu Dương cũng biết Thôi Văn Khang. Từ Hằng Ninh cười vỗ ngực đi tới bên cạnh hắn (Thôi Văn Khang) nói như thế, rồi sau đó hắn (Từ Hằng Ninh) lại giảm thấp giọng xuống nói: “Đây là quý cữu của Tiểu gia bọn họ, người nên đi theo, yên tâm, sẽ không khó xử muội từ của người.”

“Đây là vì sao?” Thôi Văn Khang nghi ngờ nhìn về phía đối phương.

Từ Hằng Ninh liếc mắt huynh đệ Tiểu gia, thấy bọn họ cách khá xa thì chân mày nháy lên gấp rút nói: “Nghe nói vào ban đêm ngày hôm trước chấn động của tứ lang bị tước, umh, người huynh đệ đã hiểu chưa.”

A, là trưởng thành muốn khai trai? Thôi Văn Khang như hiểu ra, cuối cùng dưới sự thúc giục của Tiểu Dương đi đến một trạch viện nhìn bề ngoài thì thấy không thể quý hơn được nữa.

Đi vào cửa vòng qua bức tường phủ điêu, Thôi Văn Khang mới phát hiện bên trong có khoảng trời riêng, trong viện lá hoa hồng xanh ngắt, cột ở khúc hành lang được chạm trổ, thỉnh thoảng có màn lụa màu hồng đào che che giấu giấu, nghênh gió thổi qua quét vào mặt, chỉ cảm thấy trên đó lộ ra hương thơm động lòng người.

Còn chưa vào tới bên trong đã nghe từ nơi xa truyền đến tiếng cười nói, tiếng nhạc du dương, tú bà ân cần dẫn bốn người bọn họ đến chính đường ngồi xuống, đột nhiên bức rèm che vang lên tiếng giong vang, đã có hai vị hầu gái chải lấy song búi tóc bưng nước trà nóng hổi nhẹ nhàng tới.

Thôi Văn Khang giương mắt nhìn, yên tĩnh không nói, chỉ nghĩ thầm: Mẹ ơi, thị tỳ phục vụ nước trà cũng mặt mày như vẽ uyển chuyển hàm xúc động lòng người, vậy danh kỹ đúng chuẩn không phải đẹp không gì sánh nổi ư?

“Mấy vị lang quân có quen nhau giai nhân nào không?” Tú bà nhìn về người Thôi Văn Khang ngồi ở chỗ đầu, cung kính hỏi thăm.

“Gọi người tốt nhất.” Tiểu Dương bên cạnh không đợi đại cữu huynh nói chuyện, lập tức tương đối hào sảng đặt một thỏi vàng ở trên bàn, tú bà liền tiếp đồng ý lại an bài thị tỳ dẫn theo bọn họ đi nhà gian trên lầu.

Đi ở trên cầu thang, Thôi Văn Khang càng thêm hoài nghi, tú bà thanh lâu người nào là không có ánh mắt, ở chỗ này lại có thể không biết tam lang Tiểu gia? Hai người này là đang làm bộ không quen biết ư?

Một lát sau, giai nhân và ca kỹ cùng uống rượu với bốn vị bước vào bên trong, càng thêm chứng tỏ suy đoán của hắn.

Người không thể thất vọng giản là vì nữ sắc mà đến, ngồi bên cạnh Từ Hằng Ninh là một nương tử thân thể thủy mị thướt tha, da thịt trắng như tuyết, mà bên mình là người quy tắc nhưng vẫn quyến rũ, Tiểu tứ lang rõ ràng nhỏ tuổi nhất, theo sát hắn cũng là một mỹ nhân mắt sáng vừa nhìn là có cảm giác là lướt phong lưu, lúc nói chuyện nói cười liên tiếp, đôi mắt cũng liếc nhìn xung quanh, vô cùng động lòng người.

Bên cạnh Tiểu Dương cũng có nữ tử ăn mặc phù hợp về mặt dịu dàng, thân thể hai người cách nhau một quyền, đối phương chỉ rót rượu, bồi nói chuyện, tuyệt không làm chuyện dư thừa khác.

Qua ba lần rượu, bình thường Tiểu Minh ít uống rượu bị rót đến mặt mày đỏ bừng, lộ ra mặt tron mập mạp rất khôi hài, mỹ cơ bên cạnh ý vị cạo vào trong ngực hắn, đầu lần vào thanh lâu tứ lang luôn ngược ngược né tránh, hỏi những vấn đề khác để chuyển khỏi đề tài uất ức kia, ai có thể nghĩ, mỹ cơ này cũng học thuộc thi thư, nói chuyện với hắn rất hợp ý.

“Ta thay y phục, các người tùy ý.” Tiểu Dương thấy độ lửa không sai biệt lắm thì nhắc chân ra cửa, chừa lại cho đệ đệ ngược ngược chút không gian tự do.

Đợi vừa ra khỏi cửa, Thôi Văn Khang đã ôm nữ tử bên cạnh mình nhẹ giọng hỏi: “Muội từ này, sao muội không ân cần chút? Đây là người ra tay rất hào phóng đấy.”

“Lang quân nói đùa ư?” Mỹ cơ kia cười khanh khách, thoáng liếc nhìn nhẹ giọng oán trách, “Ai chẳng biết tam lang quân đặc biệt thích sạch sẽ, dính vào rồi lại lấy ra không được, người tốt, đừng làm khó dễ chúng thiếp chứ.”

Vậy đây là làm gì, mọi người cùng khai trai với tứ lang? Nếu chỉ muốn khai trai, chọn thị cơ thích hợp để trong nhà không được ư, cần gì phiền hà như thế?

“Tam ca muốn cho nàng ôm lấy làm lòng đệ ngứa ngáy, nhìn thấy ăn không được.” Tứ lang tai thính mắt tinh thờ dài một tiếng, đẩy nữ tử dính lên người ra cứng cỏi nói: “Sau đó lặp lại mấy lần để cho đệ càng lún càng sâu, cuối cùng không thể tự kiềm chế thì đột nhiên ‘trong lúc vô tình’ thấy nàng cũng trêu chọc khách nhân khác như vậy, cũng nói lời quyến rũ giống như nói với đệ, ví dụ như ba tuổi mất mẹ bảy tuổi tang cha, bị tẩu tẩu ác độc bán đi vô cùng đáng thương”

Từ Hằng Ninh ‘phốc’ một cái phun hớp rượu nóng ra ngoài, sừng sờ sợ hãi than: “Đệ đều biết?!”

“A, sau đó khi đệ cực kỳ bị thương thì ca ca sẽ đứng ra ôm bả vai đệ tha thiết mà nói.” Tứ lang bất ngờ nghiêng người dè bả vai của mỹ cơ bắt chước giọng nói của tam lang, lời nói thâm thúy nói: “Những thứ này đều là gặp dịp thì chơi, để ý tới làm gì, nhận được bài học chưa? Lần sau cũng đừng lại rơi vào bẫy.”

“Sao tứ lang quân có thể hiểu lầm tâm lòng chân thật của thiếp như thế được? Quả thật thiếp vừa gặp ngài đã thương.” Mỹ cơ ôm tim giương mắt nhìn đối phương, nhất thời hai mắt tối sầm lệ quang long lánh, riu riu khóc ròng nói: “Gặp ngài một lần chỉ cần nói mấy câu là một tháng không cần vát vát,

chuyện tốt như vậy sao không thật lòng thật dạ hầu hạ chứ? Nhưng hôm nay, tam lang quân mới chỉ cho tiền đặt cọc, nếu muốn từ bỏ vậy như thế nào mới tốt?”

Về mặt hoa lê đầm mưa mảnh mai vô dụng, thật đúng là người nghe thấy thì lòng chua xót người gặp thì đau lòng, nhưng một chuỗi giải thích kia cũng chỉ là lý do thoái thác, đến Thôi Văn Khang cũng vừa cảm thấy hiểu rõ vừa cười ha ha.

“Như vậy đi, kế hoạch vẫn không đổi, ta sẽ từ trong nhà mang không ít đồ đưa cho ngươi, hai ta chia ba - bảy, ngươi ba ta bảy, như thế nào?” Tứ lang đề nghị như thế, lại nhấp một miếng nước trà tỉnh rượu.

“Ngài đưa cái gì cũng cần phải ký sổ đầy, chủ ý này không thể thực hiện được.” Mỹ cơ bắt đầu đi lắc đầu, chỉ cười nói: “Xem như là đọc sách một mồi đến chỗ thiếp khoan khoái thoải mái không tốt sao? Nghe nói tứ lang quân giỏi về làm thơ, nếu có thể tặng một hai bài, thiếp sẽ vô cùng cảm kích.”

Tứ lang cười đang muốn đồng ý, lại đột nhiên nghe được cửa gỗ “két” một tiếng lớn.

“Làm cái rầm.” Tiểu Dương đen mặt đẩy cửa vào, nói với đệ đệ mình: “Giải thí cũng còn chưa qua đã làm chút ít dâm từ điểm khúc rồi!”

“Aizz, đệ cần gì then quá hóa giận như thế, không phải tứ lang thông minh hơn đệ không bị lừa sao?” Từ Hằng Ninh uống rượu khá nhiều, lại là người hay kiếm chuyện chơi, miệng mở rộng ra là bắt đầu không báo trước, “Nhớ lúc đệ mười ba tuổi --”

“Không nói lời nào không ai coi ngươi là cam cá.” Tam lang không đợi hắn nói hết lời đã một cước đạp tới chân ghế dài, Từ Hằng Ninh lập tức té ngã chổng vó, rồi sau đó hắn chỉ một đồng mỹ cơ phân phó nói: “Đi, hầu hạ Tứ lang cho tốt.”

Nói xong lại quay người trực tiếp lôi tứ lang đi ra ngoài cửa, đồng thời lạnh lùng nói: “Nếu cửa ải này bị đệ nhìn thấu, vậy thì nắm chặt thời gian hóa giải tuồng kịch tiếp theo -- về sớm một chút tránh cho tẩu tẩu đệ nóng lòng.”

Thôi Văn Khang nhìn bóng lưng huynh đệ Tiểu gia thì nhắc chân vội vàng đi theo, đi tới cửa lại không biết suy nghĩ gì lại quay trở lại, xông vào hỏi Từ Hằng Ninh: “Lúc hắn mười ba tuổi thế nào?”

Tứ lang thô to té cũng không thấy đau, bò dậy vuốt vuốt hai chòm râu nhỏ của mình cười trả lời: “Còn có thể thế nào? Bị ca hán tìm nữ tử thanh lâu lừa khóc lóc nức nở thôi! Đây cũng là truyền thống Tiểu gia, trước khi bước vào quan trường thì phải trước qua chiến trường sắc đẹp, có thể bác ái nhưng không thể chung tình với người không thích hợp, muốn đề phòng bị mật thám cố ý quyến rũ chứ sao.”

Thôi Văn Khang như hiểu ra, lại hiểu kỳ nói: “Cửa ải tiếp theo là cái gì?”

“Ngươi đi theo xem chẳng phải sẽ biết sao, bảo đảm dư vị sẽ kéo dài.” Từ Hằng Ninh khoát khoát tay, quay người ôm hai mỹ cơ đi vào trong phòng, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, còn được người khác trả cho, tuyệt không thể lãng phí thời gian này.

Đi ra ngoài xem xét, hai người kia mang theo thân vệ quay đầu ngựa lại trở về quân doanh, đại cữu huynh còn đang nghi hoặc, lại phát hiện Tiểu Dương dẫn tới địa phương không tầm thường nơi mà hắn chưa từng đặt chân tới -- quân kỹ doanh.

Chỗ kia là cung cấp cho binh lính hạ đẳng tầm hoan miễn phí, thân là con cháu nhà quan cho dù Thôi Văn Khang đói khát chết cũng không thể đi tới chỗ bản thủ này, không ngờ, tam lang lại có thể dẫn đệ đệ ruột của hắn đi tới chỗ này!

Trón phía sau lều, tứ lang và Văn Khang vén một khe hở lên nhìn trộm, chỉ thấy vài bóng trắng nhúc nhích, dâm thanh chắc chắn, thỉnh thoảng lại bùng bùng vang dội, mặt đất có loang lổ vết bẩn, tản ra mùi làm cho người ta buồn nôn, thật ứng với câu “dư vị kéo dài” của Từ Hằng Ninh.

Về mặt tứ lang ghét bỏ, muốn lùi lại một bước, lại bị Tiểu Dương đè lại đầu vai ép buộc nhìn tiếp, đồng thời còn nhỏ giọng mà nói với hắn: “Nếu chỉ vì tham sắc dục mà giao hoan với người khác, đó chính là trạng thái xấu như vậy – không khác gì súc sinh.”

Thôi Văn Khang dự thỉnh cũng kinh hãi vô cùng, Tiểu gia này hướng dẫn nam đỉnh trưởng thành cũng quá khác loại rồi, không sợ bé trai bị dọa đến bất lực sao? Nghĩ lại, cuối cùng hắn đã hiểu tính thích sạch sẽ của Tiểu Dương từ đâu mà đến.

Đang lúc Thôi Đại Lang nghiêng đầu mắt hôn thì nữ tử cả người đầy máu nằm ở trong trường bông, bởi vì lều bị hắn vạch ra một đoạn nhỏ mà phát giác, vừa đưa mắt lại đúng lúc thấy ánh sáng đồng lửa bên ngoài chiếu rọi ở trên mặt hắn.

Quân kỹ kia nhất thời sinh ra cảm giác mừng rỡ, giằng giằng đứng dậy nhào tới, nâng ta lão đảo vạch lều trực tiếp nằm ở bên chân Thôi Văn Khang, kéo ống quần hắn bắt đầu hươ tay múa chân vui sướng nói “bi bô”, rồi lại nói không ra một chữ hoàn chỉnh.

Nhìn nữ tử áo rách quần manh, tóc tai bù xù, trên mặt còn mang theo vết máu bản thủ, Thôi Văn Khang cả kinh lùi lại ba bước, ai có thể nghĩ nàng kia nắm quá chặt cũng bị kéo theo.

“Đây là thứ gì? Bẩn quá, mau giúp ta kéo đi, kéo đi!” Đại cữu huynh chỉ có cảm giác nữ quý kia đang nhìn mình, da tóc dựng đứng, gấp gấp tung chân đá đi, vừa nhờ thân vệ Tiểu gia giúp đỡ.

Nàng kia thấy hắn phản ứng như vậy về mặt không khỏi tối sầm lại, khẽ run đôi môi, trong đôi mắt đỏ ngầu chảy ra hai giọt nước mắt, rồi sau đó rũ tay xuống không còn ý định xin chủ tử thương hại nữa.

Nàng ta thất vọng, không cam lòng tiếp theo là hối hận, nhiều hơn còn có oán hận -- cũng chỉ mấy câu nói mà thôi, mình lại bị chơi đùa còn thảm hơn cả

chết! Trong giây phút được người kéo về trưởng bông kia, ánh mắt nàng ta phức tạp nhìn về phía Tiểu Dương, lên án hẳn dù đáng đáp sáng sủa nhưng lại sinh ra lòng dạ độc ác.

“Đây là cái giá cho việc làm sai.” Tiểu Dương lạnh lùng nhìn ả sau đó cứng rắn nói ra câu kia, rồi lập tức dẫn đại cửu huynh và đệ đệ trở về phủ Đại tướng quân.

Thôi Văn Khang vẫn đi viện tứ lang nghỉ ngơi, tam lang trở về chỗ mình ở lại phát hiện trong chính phòng không có một ngọn đèn nào, đen ngòm có thể nói đưa tay không thấy được năm ngón, hẳn không khỏi cười khổ, Như Nương nghe được tin tức giận dữ?

Aizz hừm, như thế nào mới tốt đây? Dễ thế nào đây? Nghĩ như thế, hẳn dúi tay vào trong lòng, lấy đồ chơi nhỏ đã bỏ ra một số tiền lớn sai người lúc còn ở thanh lâu, cười tùm tùm nhanh như mèo âm thầm vào nội thất.

Tác giả có lời muốn nói: khụ khụ, chương này rất cuộc giải thích rõ vì sao Tiểu Dương chán ghét nô tỳ muốn leo lên giường như vậy, bởi vì, thời niên thiếu của hắn từng có bóng ma trong lòng ~~~

Lại nói, Mặc Ngư đang do dự, chương sau có nên có thịt hay không ~~~~? Bình thường trong tiểu thuyết đều là nữ chủ tức giận sau đó làm một lần là hết giận?

Bình Khang Lý: tên con đường ăn chơi ở đường Trường An. Sau gọi là kỹ viện.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Đầu bạc không rời

Tiểu Dương mò mẫm vào nhà sau đó dựa vào trí nhớ vòng qua bàn, huân hương, bình phong. . . , trực tiếp đi tới giường hẹp, đi tới nửa đường lại cảm thấy có chút kỳ lạ, dựa vào năng lực có thể dò xét doanh trại địch của mình, sao không nghe được tiếng hít thở?

Lại gần chút đưa tay dò xét, nhất thời mặt tam lang trầm xuống rất muốn chửi má nó – không ngờ là không có ai, trên giường rất lạnh, thậm chí chăn cũng không trải ra, rõ ràng không phải nửa đêm đứng dậy thay y phục, mà là chưa từng đi vào ngủ!

“Như Nương?” Tiểu Dương gọi một tiếng, vừa lấy hỏa chiết từ* từ trong ống trúc luôn mang theo bên người ra, nhẹ nhàng mở ra sau đó sử dụng đốt để đốt đen, rồi sau đó vừa nhìn thì không khỏi cười khổ, trong phòng đúng là không có một bóng người, không chỉ không có ai trên đất còn ném chút mảnh vụn hoa cây xương bồ. (hỏa chiết từ cái này ai đã từng xem phim kiếm hiệp là biết nè ^^)

Ra oai phủ đầu, tuyệt đối là cố ý ra oai phủ đầu, Tiểu Dương bắt đắc dĩ thở dài, trong lòng hẳn không có quỷ nên cũng chưa từng cố ý cho người giấu điểm hành tung hôm nay, chắc hẳn Uyển Như không thích khi mình đi thanh lâu tìm niềm vui mới làm ra về ta đây như thế.

Chỉ là, rốt cuộc người này đi đâu rồi? Tiểu Dương đi tới cửa phòng ngủ kêu to, gọi Tiểu Đường, Bảo Châu cũng không ai trả lời, hắn đang kim nén bực bội lại thấy Ngân Châu vội vàng hấp tấp từ phòng bên trái chạy ra.

“Lang quân mạnh khỏe.” Ngân Châu hành lễ với hắn, khiếp bẩm báo, “Tiểu Đường, Bảo Châu theo nương tử ra cửa rồi ạ.”

“Tối khuya rồi còn đi chỗ nào nữa?” Tam lang bước tới trước một bước trừng mắt nhìn Ngân Châu, trong lòng đột nhiên có một loại dự cảm chẳng lành.

“Chính viện, phục lịch đường.” Ở dưới sự uy hiếp của hắn, trên trán Ngân Châu lập tức đổ mồ hôi hột khó khăn bẩm báo: “Nương tử nghe nói tối nay lang quân đi., sẽ không trở về nhà, liền đi tìm Quận chúa đánh cờ tán gẫu, đúng lúc Quận chúa không ở đó nên nương tử ngủ lại ở phục lịch đường rồi ạ. Lúc Bảo Châu trở về lấy y phục có truyền lời, nương tử sai nô tỳ chờ ở chỗ này, nếu, nếu lang quân trở lại, trở lại.”

Nàng ta do dự liên tục không dám nói câu “Nếu lang quân trở lại thì người hầu hạ” mà Bảo Châu đã nói ra khỏi miệng, nếu trước kia quả thật nàng ta sẽ nói lại.

Nhưng Ngân Châu nhìn sắc mặt Tiểu Dương lại không dám nói thật, nàng ta tương đối hoài nghi nếu mình dám mở miệng, kết quả tuyệt đối sẽ không tốt hơn Kim Châu, hơn nữa, điều này hiển nhiên là nương tử dò xét mà thôi.

“Phục lịch đường? Được rồi!” Tiểu Dương không nhìn được vung tay lên, cho Ngân Châu đang ấp a ấp úng lui ra.

Bản thân thì ngựa đầu không nói vỡ gáy một cái, nương tử của hắn thật thông minh, phu quân lần đầu tìm vui không trở về nhà, nàng không ở viện của mình vừa khóc vừa gây âm ỉ náo loạn thất cổ, lại chạy tới chỗ lão mẫu thân người luôn thống hận trượng phu bất trung, nghĩ đến chắc chắn Như Nương sẽ không ngu ngốc đến mức trực tiếp tố cáo, nhưng chỉ cần trong lúc đánh cờ vờ buồn bực không vui ngăn người cũng đủ như đang tố cáo mình rồi! Mẫu thân sẽ lên lút hỏi thăm hai người bọn họ xảy ra vấn đề gì.

Ngân Châu cúi đầu lui về phòng bên nhất thời tứ chi như nhũn ra tựa vào trên cửa, chỉ có cảm giác không chỉ có bắp chân mình đang run rẩy, đến hàm

răng cũng cắn cắn chặt vào nhau vang lên tiếng.

Thật không hổ là Tướng quân bu răn hãn có thể đơn thương độc mã đánh đuổi Nhung Khẩu (đơn thương độc mã: một người một ngựa), lúc trước ánh mắt kia quả thật có thể dùng “hung sát” để hình dung. Ngân Châu không nhìn được hung hăng nhéo mình một cái -- ngày trước nàng ta lại còn âm thầm trông cậy trở thành ái thiếp cho một người như vậy, ày, thật là ngu ngốc thật là ngây thơ. Đây không chỉ là nằm mộng ban ngày, hoàn toàn là chơi với lửa có ngày chết cháy!

Chỉ là, nương tử không cho hãn mặt mũi như vậy, có thể cũng bị thua thiệt hay không? Ngân Châu khẽ cau mày không nói gì thờ dài, mình vừa mới nghĩ đi đâu vậy, đương nhiên là phải chủ tử mà suy nghĩ rồi, hơn nữa, nàng ta là của hồi môn Thôi gia, nếu nương tử không tốt nàng ta cũng không tốt lên được.

Nghĩ tới đây, Ngân Châu nhẹ nhàng nằm ở cạnh cửa, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra ngoài, thậm chí tính toán có nên ra cửa nhìn xem thử không, muốn xác minh hành động sau đó của lang quân như thế nào, ngày kế cũng có để mà bảo đảm với chủ tử.

Ngân Châu suy nghĩ như thế nhưng vẫn không có đủ dũng khí để đi ra khỏi cửa, Tiểu Dương cũng đã vội vã tắm rửa một phen sau đó lại ra khỏi phòng ngủ, bước nhanh đi về phía thư phòng hướng Đông Suong.

Hắn cũng có chút bất đắc dĩ, mùi hương trong thanh lâu, rồi trong rượu đều sẽ tăng thêm chút đồ trợ hứng, lúc ở nhĩ gian bởi vì đoán trước nên vẫn còn tốt, nhưng lúc trên đường Tiểu Dương đi tìm người lấy đồ rõ ràng bị một ít ảnh hưởng, vốn huyết khí phương cương, chút kích thích như vậy có chút không nhẫn nại được, nhưng cố tình Uyển Như lại né đi ra ngoài, nếu không muốn tự triệt cũng chỉ có thể đi thư phòng đọc sách tĩnh tâm.

Sau khi uống một bụng trà lạnh hã hòa, Tiểu Dương ném cuốn binh thư《Hoàng Thạch Công Tam Lược》vẫn không thể xem vào trong đầu này lên trên bàn, quý thân xui khiến nhắc chân đi căn phòng nhỏ đặc biệt chỉ dùng cho Uyển Như tới viết chữ, vẽ tranh bên cạnh.

Vừa đẩy cửa ra Tiểu Dương đã thấy trên bàn có một bức tranh thơ khổ lớn dùng đồ chặn giấy bằng ngọc chặn ở trên, nhất thời chấn động, thật ra thì lúc trước hắn cũng đã gặp Uyển Như vẽ tranh viết chữ, cũng nhưng mà đều là hai ba chữ lớn cỡ bàn tay hoặc trên quạt hoặc lời ghi chép tựa như kiểu tiểu Khải trầm hoa, hôm nay nhảy vào tầm mắt lại là một bức to dài sáu thước.

Cảnh ở trong bức tranh là phong cảnh ở bên dòng suối hai người bọn họ đi chơi ít ngày trước, kết cấu lấy sông núi là chính nhân vật là phụ, sẵn có ngọn núi xa xa liên miên chập chùng lại có làn mây xanh trên không mây cuốn mây tan, bên cạnh lại là bụi hoa cây xương bồ duyên dáng yêu kiều và khe suối trong vắt róc rách, cùng với một đôi bích nhân cùng dắt tay sóng vai.

Đây tuy là bức tranh bố trí lại màu sắc, lại có sự khác biệt lớn với tranh sơn thủy đang lưu hành hiện nay, cho dù Tiểu Dương không hiểu lắm về cũng biết phần lớn các tác phẩm của các học giả tiếng tăm treo ở chỗ mẫu thân đều trắng lè tinh tế nhẫn nại, có lúc thậm chí còn sẽ phác họa loại tranh màu để trang trí, nhưng Uyển Như vẽ lại dùng Thủy Mặc (nước mực) phủ lên làm chủ, hình ảnh thanh nhã mà ý cảnh xa xưa, dùng mực hàm súc mà lại lộ ra ý thanh nhuận.

Thậm chí Tiểu Dương có thể từ trong đó cảm nhận được ý dụ dàng triển miên trong lòng khi thê tử đang vẽ tranh, dù sao, cho dù xem không hiểu cũng biết chữ kia mà, Uyển Như vì vậy không câu chấp hành thư đề thơ tình《Trạch Ba》ở bên cạnh.

Chữ viết sinh động lưu loát, thẳng thắn mà dồi dào lực độ mạnh yếu, có sự khác biệt rất lớn với quy củ Tiểu Khải trầm hoa bình thường, làm Tiểu Dương không thể không thờ dài đôi mắt với một sự thật, cái gọi là chữ như kỳ nhân, thê tử của hắn cũng không phải chỉ là một tiểu nương tử dụ dàng mà còn biết tức giận.

Bình thường Uyển Như từng bày ra bộ dạng phục tùng kia thật ra chỉ vì nhân thế yếu có chút bất đắc dĩ, nương tử kiên nghị đứng ở trên cổng thành xuất đầu lộ diện tiền phu xuất chinh mới là bộ dạng thật sự của nàng.

Mà bức tranh này là vì mình trừng trị Kim Châu lại tặng hoa cây xương bồ, lúc này rốt cuộc nàng mới rộng mở cánh cửa lòng, rồi sau đó dưới tâm tình kích động mà vẽ, Tiểu Dương nhìn đồng giấy hồng bị vo tròn lại, lại nghĩ tới đồng vụn hoa cây xương bồ trong phòng ngủ, không khỏi khổ não xoa huyết Thái Dương.

Nàng bỏ ra không ít tâm huyết cho bức tranh này, với “Người đó” cũng càng thêm ôm lấy mong đợi không nhỏ, chính mình đi thanh lâu lại không báo cho nàng biết, không khác nào lúc người ta đang vui sướng nhất đánh cho đòn cảnh cáo.

Chuyện như thế này xử lý không tốt, nói không chừng cả đời cũng chỉ có thể là đôi phu thê tương kính như tân mà thôi (tôn kính tôn trọng nhau như khách), Tiểu Dương hung hăng siết chặt quyền về mặt buồn bực -- hắn muốn cũng không chỉ là những thứ này.

Hôm sau trời vừa sáng, Uyển Như ở phục lịch đường cùng dùng bữa sáng với Thanh Giang quận chúa xong thì lên đường trở về viện của mình, vừa vặn gặp phải Tiểu Dương đi thính an mẫu thân, hai người vô tình gặp nhau trên đường nhỏ bóng rùng, bốn mắt nhìn nhau lại không ai dẫn đầu nói chuyện.

Tiểu Dương lộ vẻ mặt lúng túng, ở dưới ánh mắt chất vấn của thê tử đang sưng người thậm chí có ý tránh né, vành mắt Uyển Như đột nhiên đỏ lên, dậm chân bước qua bên người hắn, không nói một câu nói.

Sau lần đó, Tiểu Dương bận huấn luyện binh lính, tập luyện chiến thuật mới, Uyển Như bận rộn lên danh sách lên đường, chuẩn bị hành trang, hai người hơn mười ngày không nói chuyện với nhau, hoặc là nói hoàn toàn không chính thức gặp mặt.

Thậm chí Uyển Như từng vào lúc đêm khóa cửa nghỉ ngơi, muốn chờ Tiểu Dương đẩy cửa vào không được mà ồ ào đôi câu, chờ hắn nói lời dụ dàng sau đó lại cho bậc thang để xuống, ai có thể nghĩ, hắn không tới cửa tìm mình xin lỗi! Làm cho Uyển Như muốn tổ khổ cũng không tìm được chủ nợ.

Chuyện này mà kéo dài một khoảng thời gian nữa mà nói, nếu người có đủ mạnh mẽ thì không chừng sẽ lửa nóng trong lòng mà bùng nổ, nhưng cố tình Uyển Như lại là người nhát gan, bởi vì kiếp trước bị thua thiệt nên kiếp này rất thức thời không chế cảm xúc, khoảng thời gian sau đó nàng sẽ bắt đầu thấp thòm, đến chuyện của Kim Châu cũng trực tiếp ném ra sau đầu.

Nàng nghĩ chẳng qua là trong lúc nhất thời Tiểu Dương nhận lỗi yếu thế, sau đó ở trong quan hệ phu thê thoáng chiếm chút quan trên, cũng không phải chân chính muốn càng đẩy càng xa, không nói lời nào thật sự còn hồng бет hơn cả đường âm ỉ, cũng không biết ca ca lại bị đưa đi nơi nào, đến người có thể bàn bạc cũng tìm không ra.

“Ai nha, phiền chết phiền chết rồi!” Lúc nghỉ trưa, Uyển Như mở to mắt làm thế nào cũng ngủ không được, ở trên giường phiền não lần hai vòng, hiệu quả khi Tiểu Dương nhìn thấy vụn hoa cây xương bồ mà mình đã tính toán không có hiệu quả, chẳng lẽ phải sáng khoái xé nát bức tranh kia?

Thật sự không bỏ được, khó được một lần về tốt như vậy, phong cách kia phải sáu, bảy năm sau bắt đầu thịnh hành, nếu cách mấy ngày nữa mang về kinh thành nghĩ biện pháp thông qua Quận chúa lộ mặt ở trước những người có tiếng tăm khác, không chừng còn có thể làm “Tài nữ”, tuy nói mua danh chuộc tiếng không tốt lắm, nhưng danh khí lớn càng có thể vững chắc địa vị.

Uyển Như đau lòng không muốn hủy bức tranh, suy đi nghĩ lại, vào lúc này đã chiến tranh lạnh gần nửa tháng, nếu không tìm cơ hội trò chuyện, không đợi được thành tài nữ thì đã bị buộc “đứng lại” rồi, vốn tưởng rằng Quận chúa sẽ làm chỗ dựa cho mình, lại không biết tại sao không có động tĩnh gì.

Aizz, mẹ ruột và mẹ chồng, dù sao cũng không giống nhau.

Nghĩ tới đây, Uyển Như nhắc chân đi tới tiểu thư phòng, tất cả bài biện bên trong phòng dường như giống như đúc ngày nàng đi, nhưng cẩn thận nhìn thì lại có chút khác biệt.

Ví dụ như khoảng cách giữa ghế và bàn xa hơn nhiều, hiển nhiên là người có chân dài từng ngồi, hơn nữa vừa nhìn, dường như ngọc chấn giấy còn đang đè lên một tờ giấy ghi chép.

Uyển Như tò mò rút ra xem, chỉ thấy trên đó viết một đồng nét chữ Hành Khải cứng cáp: “Nguyên chỉ chứa một người trong trái tim, đến già không rời. Chỉ hai người nương tựa vào nhau sống cuộc đời còn lại, không bao giờ vứt bỏ.”

Thấy câu này nhất thời nàng sững sờ, trong lòng có loại tình cảm không hiểu rõ bắt đầu chậm rãi tràn đầy, chẳng lẽ là hiểu lầm phu quân rồi? Trong đêm đó hần trở lại cũng không coi là quá muộn, mọi người trong viện nói hần còn không để ý tới Ngân Châu, hoặc là nói, nếu thật sự hần đã làm gì đó mà nói, ca ca cũng sẽ không hoàn toàn không quan tâm đến vấn đề kia đâu nhỉ?

Uyển Như im lặng một lát, bản thân lần lượt tìm lý do cho Tiểu Dương, rồi sau đó đột nhiên tỉnh ngộ, vội vàng hít một hơi thật sâu, hung hãn vỗ tờ giấy kia lên bàn, cắn răng nói: “Lời ngon tiếng ngọt, không thể tin.”

Đồng thời lúc đó, thấy nương tử vào thư phòng, Tiểu Đường vội vàng tìm cơ hội truyền lời cho Tiểu Thập Nhị, đối phương lại vội vàng chạy tới trại lính nói cho Tam lang quân.

“Hả? Đi vào rồi?” Đang thao luyện thủ hạ, Tiểu Dương vừa nghe được tin tức lập tức vung tay lên, hét: “Được rồi, thu đội, thu đội!”

“Muốn đi?” Đứng ở một bên xem náo nhiệt, Từ Hằng Ninh hỏi.

“A, thật là quá ngốc rồi, hơn mười ngày mới phát hiện, chờ đến lúc gái trinh nữ cũng đã thành đàn bà mất rồi! Lần này rốt cuộc có thể trở về ngủ.” Tiểu Dương vỗ bụi đất trên người sau khi trả lời, lại nghiêng đầu hỏi hần, “Huynh suy nghĩ kỹ chưa, rốt cuộc có theo ta đi kinh thành hay không?”

Từ Hằng Ninh không trực tiếp trả lời, chỉ hỏi: “Đệ có nắm chắc lúc điện thánh có thể đã động được Thiên gia không? Chỉ là hình thức ban đầu mà thôi, ờ không có uy lực lớn như trong tượng tượng củ đệ thì sao.”

“Mưu Sự Tại Nhân, Thành Sự Tại Thiên, hơn nữa, trên đường chúng đệ còn một tháng thời gian nữa.” Về mặt kia củ Tiểu Dương tuy không phải tính trước kỹ càng cũng tương đối trấn định.

“Aizz, trên đường?” Từ Hằng Ninh dùng một loại ánh mắt hoàn toàn không tin tưởng nhìn cấp trên mình, “Trên đường đi, rốt cuộc đệ sẽ vừa luyện binh còn nắm chặt tất cả thời gian cùng kiều thế mỹ nhân khanh khanh ta ta ư? Không phải đệ chuẩn bị dạy người cười ngựa sao?”

“Nếu không ta mời huynh làm gì? Không thể phân thân mà thôi. Vậy huynh hãy suy nghĩ, có lẽ còn phải chuẩn bị ít nhất ba năm ngày, tốt nhất đừng làm cho ta thất vọng.” Tiểu Dương rất không biết xấu hổ nhún vai một cái, trả lời như vậy.

Sau đó, hần mang một thân phong trần ra roi thúc ngựa trở về nhà, bày ra một nụ cười xán lạn bước nhanh đi vào nội viện, chuẩn bị dùng tin tức đã lấy được ba ngày trước đi tìm Uyển Như.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Lên đường trở về kinh

Không lâu lắm, Uyển Như đi Phục Lịch Đường tìm bà bà hỏi chút chi tiết chuyện chuẩn bị lên đường, cũng định tìm tất cả cơ hội nói bóng nói gió động tĩnh những ngày nay của Tiểu Dương.

Không ngờ, đúng lúc đề tài mới nói đến vấn đề đầu tiên đã nghe phía ngoài truyền đến giọng nói của Tiểu Dương Nhạc: “Mẫu thân, Thiên gia cho phép con đưa người trở về kinh -- ơ, Như Nương cũng ở đây à?”

“Ừm.” Uyển Như hơi không được tự nhiên nhìn Tiểu Dương đứng đặc vọt vào cửa, ở dưới cái nhìn soi mói của bà bà “ân cần” rót cho hần chén nước trái cây, đang muốn cống hiến khăn lụa của mình để cho hần lau mồ hôi, thì thị của Quận chúa lại lập tức dâng lên khăn và một chậu nước sạch nóng hổi.

Uyển Như yên lặng nhìn phu quân mình rất thân nhiên rửa mặt, sau đó phát tay đuổi thị tỳ lui, nàng đột nhiên cảm thấy mình nên học hỏi bà bà cái gì là phong thái, quần hạ nhân thế nào, tránh cho đi nhà chồng ở kinh thành, mất thể diện nhà mẹ đẻ.

“Aizz, vừa đúng không cần phải nói hai lần, Thiên gia cho phép ta mang hơn tám trăm quân sĩ hộ tống mẫu thân hồi kinh, Như Nương cũng muốn đi, đúng không?” Tiểu Dương biết những lời này hoàn toàn không cần tai, uống một hơi cạn sạch nước trái cây ngay sau đó lại hỏi: “Hai người tính toán mang bao nhiêu thị tỳ? Con phải tính toán tăng thêm đội ngũ khác.”

Hơn tám trăm cũng còn chưa đủ? Uyển Như nhìn trời suy nghĩ, nhà mình tới vùng biên cương là có bao nhiêu người hộ tống? Hình như là năm mươi hay sáu mươi gia đình? Không nhớ rõ, dù sao không có trên trăm.

“Không định mang quá nhiều, hỗn loạn thêm chuyện cho con.” Thanh Giang quận chúa rất đau lòng nhĩ tử, vỗ nhẹ nhẹ lưng Tiểu Dương cười đáp: “Vú già hay những người khác thì nhiều nhất cũng chỉ hai trăm.”

Dứt lời, hai người đều nhìn về Uyển Như, nàng khẽ há miệng, lại sống chết không có cách nào nói chữ “mười” đã lẫn tới bên miệng ra khỏi miệng.

Một phần hai mươi, ha ha. Ngoại trừ lúng túng cười “ha ha” ra, Uyển Như thật sự không tìm được từ khác có thể hình dung được tâm tình vô cùng nhưc cả trứng của mình lúc này.

Của hồi môn Thôi gia cho nàng gồm thị tỳ trẻ và trẻ con người già thêm những người khác thì cũng không tới ba mươi người! Ra cửa bên ngoài lại không quét dọn đình viện ... Chuyện phiền toái, cần có nhiều người phục vụ như vậy sao?

“Như vậy thì, trừ thị tỳ cận thân hạ nhân của Như Nương ra thì thêm nữa năm mươi người nữa.” Thanh Giang quận chúa trước khi nàng mở miệng đã nói, rất khéo léo hiểu lòng người sắp xếp nói: “Từ trong công đưa ra ba mươi lăm thị tỳ, mười vú già, mười gia đình. Vốn là lúc các con thành thân nên chuyển những người này qua, chỉ vì tam lang yêu thích yên tĩnh, bên trong viện cũng không thích hợp dùng người nên không an bài, hôm nay ra bên ngoài không thể so với trong nhà, nên phô trương vẫn phải làm, không thể ít hơn nữa rồi.”

“Tạ ơn mẫu thân.” Câu tạ ơn của Uyển Như vô cùng thành khẩn, nếu không phải bà bà này không lo bị mất mặt lại rất kịp thời nói ra, nàng cũng hoàn toàn không biết loại đẳng cấp thế gia xuất môn thì năm mươi người là phù hợp thấp nhất -- mặc dù là nữ nhân Thôi gia, nhưng đáng tiếc cả hai kiếp đều là đồ nhà quê không thể nào xuất môn, quá bi thống rồi.

“Vậy cũng được, vậy hai trăm năm sáu nhé? Vậy con mang một nghìn hai trăm quân sĩ vậy là đủ rồi, quá nhiều người sợ Thiên gia mất hứng.” Tiểu Dương ăn hai cái bánh ngọt trong đĩa, nhét vào trong miệng hàm hàm hồ hồ hỏi: “Mẫu thân, hai người đã nói xong chưa? Không có việc gì chứ?”

“Không có sự tình gì lớn.” Thanh Giang quận chúa mím môi cười một tiếng, trêu ghẹo nói: “Gấp rồi hả? Ai bảo con ở trong doanh trại một lần mười ngày mà không trở về phòng! Nhanh dẫn thê tử con trở về, nói xin lỗi cho tốt!”

Lúc nói chuyện, bà cầm bàn tay nhỏ của Uyển Như trực tiếp thì cho vào trong tay nhĩ tử, sau đó cười đưa mắt nhìn bọn họ rời đi. Nhĩ tử và thê tử giận dữ sao Quận chúa có thể không biết gì cả, bà chỉ không muốn nhúng tay vào mà thôi, chuyện của tiểu bối chính bọn họ giải quyết, tình cảm, phải không ngừng ma sát.

Tiểu Dương cười, kéo Uyển Như quay người bước đi, hoàn toàn không để ý tầm mắt của những người khác trong viện, trên đường đi nàng nhiều lần từ chối muốn lấy tay ra, tuy nhiên đều không thành công, bị buộc đi theo phu quân một đường đi nhanh trở về viện của mình.

Chờ vào phòng ngủ Tiểu Dương xoay người đóng cửa lại thì rốt cuộc Uyển Như tìm cơ hội hất tay của hần ra, quay lưng lại ngồi ở trước bàn nghiêm mặt đối mặt vách tường.

“Tính nết của nàng sao lại lớn như vậy, hơn mười ngày rồi mà chưa dừng?” Tiểu Dương ngồi xuống ở bên cạnh nàng, đưa tay ôm lấy eo của nàng, cười nói: “Ta sai rồi, ta nói xin lỗi, có được hay không?”

Cái này gọi là nói xin lỗi? Uyển Như nhìn qua, tức giận nói: “Sao phu quân có lỗi được? Đều là Như Nương không phải, không phục vụ tốt ngài, cho nên ngài mới không thíc về nhà?”

“Khụ, xem nàng nói kìa.” Tiểu Dương thở dài một tiếng đứng lên, ôm quyền cúi người chào thờ dài, “Ta thật sự sai rồi, tha thứ cho ta được không? Nàng xem mấy ngày đến cả nhà ta cũng không dám trở về, chỉ sợ nàng giờ gây quái ta!”

“Thiếp nào dám.” Uyển Như nghiêng đầu sang chỗ khác tiếp tục diện bích, Tiểu Dương lại đột nhiên khom lưng cúi đầu kéo tay của nàng, nhét một chiếc roi

ngựa mới tinh vào trong tay nàng.

“Ừ, cần cứ theo tay nàng mà đặc biệt làm, màu sắc cũng rất tương xứng với con ngựa ‘Hồng Lăng’.” Tiểu Dương lại cọt nhả ngồi ở bên người nàng, dùng râu ria cọ vào mặt của Uyển Như nói nhỏ: “Lần sau, ta muốn thật sự vào Tàn lâu Sở quán gọi kỹ nữ, nàng cứ trực tiếp dùng rút cái này ra, không cần khách khí. Chỉ là, lần này nàng thật sự hiểu lầm ta rồi.”

Tiểu Dương nói nguyên do vì sao hắn đi thanh lâu, sau khi nói Thôi Văn Khang là người làm chứng lại thuận tiện nói ra vấn đề hắn thích sạch sẽ, làm Uyển Như yên tâm.

Nàng trầm ngâm một lát sau mới bĩu môi ngẩng đầu hỏi: “Điều kiện tiên quyết có thể quát chàng là ‘gọi kỹ nữ’, cũng không phải đi vào? Quá giáo hoạt rồi.”

“Ha ha.” Tiểu Dương cười gượng hai tiếng, lau mồ hôi nói: “Nam nhân mà, trong quan trường sao có thể tuyệt đối tránh khỏi loại chuyện như vậy.”

“Xú nam nhân các chàng. . . .” Uyển Như nhỏ giọng lầm bầm, vùi đầu vuốt ve roi ngựa rất tinh xảo không lên tiếng nữa.

Tiểu Dương giải thích không khỏi làm nàng nhớ lại một đồng cơ thiếp trong viện Tạ Tuấn Dật, trong lúc người nọ ngهنh đón đưa đi tiếp nhận kỹ nữ người khác tặng cho cũng đã nói qua lời tương tự. Cũng không biết tại sao, nàng lại cảm giác dường như tam lang hình càn thêm nhiều thành khẩn hơn gấ.

Lần trước cười ngựa nàng dùng roi ngựa dự bị của Tiểu Dương, mặc dù món đồ kia đối với chuyện hai tay nàng không dám rời khỏi yên ngựa mà nói cũng chỉ đơn giản là để trang trí, nhưng lúc chơi đùa cũng có thể cảm thấy chuôi roi quá lớn, dùng không thuận tay, lần này nàng không nói với bất kỳ ai, hôm nay hắn lại dùng roi ngựa làm lễ vật.

Có lúc, có yêu hay không cũng không phải là trong một hai câu thơ sầu triền miên là có thể nói rõ thật tình, trong cuộc sống chi tiết ngược lại càng có thể triển lộ chân tướng.

Ở trên đời này, mọi việc đều có bỏ ra mới có thu hoạch, Uyển Như đột nhiên ý thức được Tạ Tuấn Dật và Tiểu Dương là hai người hoàn toàn khác nhau, tại sao mình có thể bởi vì việc xấu của người trước mà nghi kỵ, oán giận người sau?

“Cõi đời này không phải ai cũng miệng đầy lời nói dối hoặc tham lam thế lợi, ta không dám nói cả đời của mình hoặc mẫu thân chưa từng nói láo, nhưng đã hứa hẹn thì tuyệt đối không thể nào dối ý, nàng cứ an tâm làm tam nương tử, trong sinh hoạt của ta không cần loại chuyện ‘cơ thiếp khác’.” Tiểu Dương nhẹ nhàng nâng mặt của ái thiếp, dùng một loại giọng nói bên trong lộ ra yêu thương nói: “Như Nương, tin tưởng bản thân nhiều hơn chút, tin tưởng ta nhiều hơn chút, được không?”

“. . . .” Uyển Như do dự một chút sau đó khẽ gật đầu một cái, nhỏ giọng trả lời một chữ, “Được.” Như thế, tất cả không cần nói.

Một tuần lễ sau, dọn dẹp thỏa đáng gần một ngàn năm trăm người, sáu mươi sáu chiếc xe ngựa lỏng lẻo hùng dũng lên đường trở về kinh, dẫn đầu là đoàn xe của Quận chúa, lá cờ quét đường phỏ, tán hoa, hoa phiến, quạt xanh, kim khí, kim cổ đầy đủ từng cái một.

Trận thế này, đến Uyển Như cũng âm thầm chắc lưỡi, ở trên mặt giả bộ bình tĩnh, mỗi ngày trừ cùng học cười ngựa bắn cung với phu quân ra, chính là tới trong xe ba bà học hỏi tìm hiểu các loại quan hệ của các thế gia trong kinh thành, vụng trộm học tập phong thái khí chất khi giơ tay nhắc chân của Quận chúa.

Dọc theo con đường này, tâm tình Uyển Như không giống bình thường được, mấy tháng trước lúc nàng xuất giá là đầu mùa xuân, gió lạnh thấu xương một đường sương lại, còn phải nhốt ở trong xe ngựa chú ý đến hình ảnh chưa từng nhìn bên ngoài, lần lại mặt sau đó càng khỏi cần nói rồi, đi đều vội vã, thậm chí còn lo lắng tính mạng.

Lần này trở về là đầu mùa hè, cỏ xanh sâu kín, trăm hoa đua nở, dọc đường cảnh đẹp chịu không nổi, dưới sự ngầm cho phép hoặc là lời mời mọc của Tiểu Dươn, nàng mang mũ che mặt là có thể xuống xe cười ngựa đi bộ, xem một chút trời xanh mây trắng, ngửi ngửi các loại mùi thơm mát mẽ giữa đồng ruộng, suy nghĩ trở về kinh thành thì chuyện đồ cưới có manh mối, càng cảm thấy cả người thoải mái.

Sau khi di chuyển khoan thai ba ngày, cuối cùng đã tới phủ của Thôi phụ, Tiểu Dương nói hắn và Thôi Văn Khang đã sớm thương lượng xong, không vào thành chỉ ở đình nghỉ mát bên ngoài chạm mặt, sau đó cùng nhau lên đường, một ngàn người mà vào thành thì quá giầy vò, bọn họ cũng không định ở lại Thôi phủ một đêm.

Trước đó, Uyển Như đang đoán phụ thân mình nhất định sẽ bày rệu tiến ở đình nghỉ mát, thuận tiện bá kiến Thanh Giang quận chúa, nói là ông còn chưa được gặp khuê nữ từ khi xuất giá tới nhà chồng có phần khác biệt này.

Nào biết, Uyển Như và Tiểu Dương cười trên lưng ngựa từ xa vừa nhìn đã phát hiện trong đoàn người nghênh đón bọn họ ngay phía trước nhiều ra một tên không biết xấu hổ.

“Tên biểu ca kia còn chưa đi?! Không phải hắn cũng muốn thi giải thí ư?” Tiểu Dương cắn răng nghiêng lợi nói xong, đột nhiên c bưng tình hiểu ra nói: “Chẳng lẽ, cũng muốn cùng trở về với đoàn người của mẫu thân ta?!”

“Không, không biết. . . .” Uyển Như cực kỳ im lặng trừng mắt lại nói không ra hoàn chỉnh câu, thật ra thì, so với Tiểu Dương, nàng mới là người muốn một ngụm cắn chết tên Tạ Tuấn Dật kia.

“Được rồi, nếu như hần nói ra như thế thì nàng cũng đừng tìm lý do cự tuyệt.” Tam lang buồn bực cười: “Đi theo thì theo, hừ.”

Hừ, xem lão tử có tìm cơ hội tiêu diệt ngươi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: No bụng thì nghĩ đến XX

Đến đình nghỉ mát, Thôi thứ sử người chuyên bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh lại dùng một loại thái độ gần như khúm núm đón Quận chúa, lời nói đặc biệt cung kính, nở nụ cười rục rịch khác thường, cả hai kiếp rồi Uyển Như cũng chưa bao giờ thấy được bộ dáng của phụ thân mình như vậy.

Ông khách khí đến nỗi ngay cả Thôi Văn Khang cũng cảm giác gò má mình giật giật, tốt xấu gì cũng là con trai trưởng của Thừa Tướng? Quận chúa này cũng là bà bà của con gái ruột ông? Cần gì phải đặt mình ở địa vị “Hạ thần” ti tiện kia chứ?

“Ta nghe nói” Tiểu Dương nhìn đủ loại hành động của nhạc phụ mình không khỏi lặng lẽ cúi người ở bên tai Uyển Như nói nhỏ: “Đại ca ta nói, ban đầu lúc rước dâu ca ca nàng thiếu chút nữa nhò nước miêng lên mặt huynh ấy, vẫn kiên trì muốn ta tính mới có thể bãi đường, sau đó thật sự không có cách nào khác huynh ấy mới dùng thủ đoạn uy hiếp.”

“” Uyển Như thật thà quay mặt sang nhìn về phía phu quân mình, nói: “Làm phiền nói trọng điểm.”

“Trọng điểm ư, nghe nói tính tình mẫu thân của nàng cũng đặc biệt tốt.” Tiểu Dương thờ dãi một tiếng im lặng nói: “Ta sai rồi, ta không nên cảm thấy nàng vô cùng dịu dàng, đại cữu huynh cũng không nên quá trung hậu, hai huynh muội các nàng thành ra như vậy coi như không tệ rồi, đặc biệt xuất sắc, thật sự.”

“Từ mắng xấu có thể mọc ra trúc tốt? Cảm ơn đã khen.” Uyển Như cười khổ đón nhận lời khen của Tiểu Dương, trong cổ họng lại có một búng máu vô cùng muốn phun lên mặt hần.

Mặc dù từ này hàm súc nho nhã, nhưng rõ ràng là đang nói tam lang đã từng cảm thấy Uyển Như và Văn Khang là một người hèn nhát và một người khù khờ! Hơn nữa còn là một đôi của hai người sẽ không tốt lên được, đây thật là, quá ghê tởm!

Đáng tiếc, tam nương tử lại không có cách nào phủ nhận chuyện này được, đây thật là, quá -- bi thương.

Thật ra thì, nếu như Thôi thứ sử không phải người nhu nhược không có chủ kiến cũng sẽ không bị Trương thị nắm được, hoặc là nói nếu không phải tính ông đặc biệt tốt, Tiên Bình Nhạc Quận Vương phi cũng sẽ không giao nữ nhi cho ông.

Mọi chuyện luôn có tính hai mặt, chiếm chỗ tốt thì nhất định sẽ có chỗ xấu, những ngày sau này có được hay không vẫn phải dựa vào chính mình tự tay làm ra.

Trong khoảng thời gian phụ thân và bà bà nói chuyện trao đổi, Uyển Như ngộ ra chân lý này, rồi sau đó nàng lại không thể không đón nhận một sự thật càng bi thảm hơn.

Chuyện phát triển sau đó quả nhiên như Tiểu Dương đoán, Tạ Tuấn Dật mặt dày mày dạn dính vào, muốn đi theo đám bọn hần cùng trở về kinh, hộ tịch gả ở Tạ gia, tuy cũng không trực tiếp ở kinh đô và địa khu vùng lân cận nhưng cách chỗ gả không xa, hơn nữa đám người Tiểu Dương cũng đang trên đường trở về kinh, muốn cự tuyệt thật sự không tìm được lý do thích hợp, hơn nữa, cái tên mặt dày này đã chuẩn bị hành lý xong hết rồi.

Vì vậy, Tiểu Dương không thể không đen mặt nhìn hành lý và tôi tớ của Tạ biểu ca tỏ ra thịnh tình mà mời gã, Tạ Tuấn Dật hơn hờ đồng ý đề nghị đồng hành này.

Quyết định này khiến cho Uyển Như buồn bực muốn gãy tường, không, nói chuẩn xác, nàng đã gãy tường, khi người ngựa lên đường nàng liền chui vào trong xe ngựa dành riêng cho phu thê bọn họ, đuổi thị nữ đi một mình ôm lấy đệm dựa mềm hung dữ nện lên trên.

“Sao vậy, đánh đệm dựa xả giận?” Tiểu Dương không kêu dừng xe ngựa, trực tiếp khẽ chống một tay rồi hai chân nhảy lên, vén rèm lên không lý do cười.

Lúc trước hần còn tưởng rằng giữa thê tử và biểu ca của nàng có chuyện gì đó, hôm nay vừa nhìn, rõ ràng là chàng có ý thiếp vô ý, thậm chí, Tạ Tuấn Dật cũng không động lòng, chỉ là háo sắc trời sinh mà thôi.

“Không thể nghĩ biện pháp đá gã đi sao?” Uyển Như đau khổ nhìn về phía Tiểu Dương, phờ phạc rã rượi nói: “Thiếp không thích nhìn thấy gã, tự cho là tài tử Ngụy Tần luôn phóng khoáng từ trong xương rồi lại cực kỳ nịnh bợ, gã có loại phong độ của nhân sĩ văn nhân chân chính ư? Giống Thương Nhĩ gió vừa thổi cái là dính lên ngay, không biết xấu hổ!” (Thương Nhĩ có tên gọi là kẻ đầu ngựa, là một loại thực vật trong họ cúc, nếu muốn biết là gì thì bạn hãy lên gg nhé)

“Ha ha, hình dung này không tệ. Nhưng đáng tiếc, đá đi sao không một lần vấp và suýt đòi nhân nhả?” Tiểu Dương cười xong lại bấu môi bắt đắc đi buông tay nói: “Không phải lần trước ta cũng mặt lạnh “mờ” được gã đi sao, lúc này còn chưa dính sát vào. Dù sao cũng là thân thích lại là người Tạ gia, cũng không cách nào trực tiếp kéo ra ngoài đánh quân côn đứng không?”

“Vậy làm sao bây giờ? Còn phải cung cấp thức ăn thức uống nữa ư?” Uyển Như cảm giác nếu phu quân mà gặt đầu, cho dù nàng bị đánh một trận cũng sẽ ném đệm dựa đi đánh nhau với hắn.

“Một chủ tử bốn tôi tớ thì ăn được bao nhiêu? Ăn của ta sớm muộn cũng phải phun ra, lấy của ta cũng phải trả trở lại. Xem ta là kẻ ngu sao? Nịnh nọt không nên quá rõ ràng, Hừ!” Tiểu Dương nghĩ đến Tiểu Húc nói ban đầu Tạ Tuấn Dật vì tử sắc mê hoặc hoàn toàn không quan tâm đến Uyển Như, sắc mặt không khỏi nghiêm lại.

Rồi sau đó, hắn lại lập tức ôm ái ân nhẹ giọng cười nói: “Dù sao cũng không cần nàng tiếp đãi, nên làm gì thì làm, để Đại Lang nhừ đầu đi. Ví như, vào lúc này chúng ta có thể làm chút chuyện có ý nghĩa.”

“.” Uyển Như cúi đầu nhìn bàn tay đang di chuyển xuống dưới ở cổ áo mình, Hồng Châu ở trước ngực đột nhiên bị một kéo lấy thì nhỏ giọng cắn răng hỏi: “Chuyện này là chuyện “có ý nghĩa”?”

“A, đối với ta mà nói, vô cùng có ý nghĩa!” Tiểu Dương ôm Uyển Như chậm rãi đặt lên đệm êm, biết mà còn hỏi: “Có câu bụng no thì nghĩ đến XX. Ừm, trước mắt ta đang ở trạng thái này.”

No bụng thì nghĩ đến chuyện dâm dục! Uyển Như hoàn toàn im lặng, hoàn toàn không ngờ hắn lại có thể chuyển đề tài nhanh như vậy.

Đây hai cái lại hoàn toàn không đỡ được tiết tấu tiến công của Tiểu Dương, xe này cách âm lại quá kém, Uyển Như cũng có thể nghe tiếng cười nói của thị nữ bên ngoài, nói cách khác, nàng không nhìn được rên rỉ vài tiếng thì người có tâm tư sẽ nghe được hết.

Nghĩ như thế, nàng không thể không đề giọng xuống cự tuyệt nói: “Ban ngày đây, vẫn còn ở trong xe ngựa -- chàng nhịn một chút được không?”

“Trong xe ngựa không phải vừa vặn sao? Đứng đứng đưa đưa, ta đứng đưa lắc lư thế nào cũng không gây chú ý.” Tiểu Dương lấy lý như đương nhiên đáp, “Hơn nữa, trời quang sáng sủa, rất kích thích, không, rất lãng mạn.”

“.” Trong nháy mắt Uyển Như hiểu, cầu kích thích đây mới là lời nói chân chính trong lòng tam lang.

Nếu lúc trước có lẽ nàng sẽ ồ ờ đồng ý, nhưng phải chú ý đến khí độ của nữ tử xuất thân thế gia, sao có thể làm ra loại chuyện mà chỉ có kỹ nữ làm được? Ban ngày thì cũng thôi đi, đây chính là bên ngoài, xung quanh còn một đám người đấy!

“Cái này tuyệt đối không được, dù không nghe được tiếng nhưng còn có mùi, tắm rửa cũng bất tiện. Chàng không cần thể diện nhưng thiếp cần!” Uyển Như lắc đầu như trống bỏi, kiên quyết không đồng ý, Tiểu Dương cũng không thể dùng sức mạnh, hai người tạm thời giằng co.

Thấy gương mặt thê tử nghiêm túc, nhãn châu của Tiểu Dương chuyển một cái lập tức tính toán thực hành kế “Minh Tu San Đạo, Âm Độ Trần Thương” (dương đông kích tây), buông eo nhỏ của Uyển Như ra rồi lấy một cái hộp nhỏ từ trong thất lung, giống như hiến vật quý mà nói: “Vậy thì chơi cái khác đi, nhìn xem, ta mới có đồ chơi nhỏ.”

Tiểu tức phụ trầm ngâm vừa nhìn, trên một sợi dây xích vàng treo một quả bóng vàng hơi lớn hơn quả nhỏ một chút, nhìn rất khéo léo nhưng có tác dụng ... gì? Sợi dây xích cũng không dài, cũng không thể mang lên cổ, nếu là lắc tay thì quả bóng vàng này hơi lớn.

“Đừng xem thường đồ vật này, nơi này còn bao gồm vài lớp quả bóng vàng.” Tiểu Dương nhét vào lòng bàn tay Uyển Như, khoe khoang nói: “Tận cùng bên trong là một loại tiểu điêu (chim nhỏ) rất đặc biệt, gặp nhiệt cả đồ chơi nhỏ sẽ rung.”

Rung thì có thể làm gì? Uyển Như vô cùng nghi hoặc nhìn phu quân mình, tiểu cầu này đúng là khẽ nhảy lên ở trong bàn tay nàng, nhưng cái này thì có gì tốt để chơi? Cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, nhìn con kiến dọn nhà cũng có thể vui vẻ cả một buổi chiều.

“Aizz, thật là thuần khiết.” Tiểu Dương thở dài một tiếng, trực tiếp kéo xích vàng lên nhét tiểu cầu vào trong đồ lót nàng, để nó rung ở giữa bầu ngực nàng.

“.” Đầu tiên là Uyển Như sững sờ, rồi sau đó sắc mặt chuyển hồng, nghe được Tiểu Dương nói “Còn có thể để ở chỗ ấm áp khác” thì gò má nàng không khỏi biến thành xanh mét, nơi khác, gia hỏa no bụng nghĩ đến chuyện dâm dục này còn nghĩ đến nơi nào nữa?!

“Thử xem nhé?” Trong miệng Tiểu Dương nói là câu nghi vấn, nhưng trên tay đã không thành thật lăm lăm bắt đầu làm âm ỉ.

“Không.. Không được.” Uyển Như như con dê đội làm thịt vẫn co lại lui về phía sau, trên mặt là dịu dàng kháng cự, nhưng trong lòng thì đang gặm thết: thử cái đầu người ấy, sao người không nhét vào chỗ của người thử xem?!

“Đến đây nào, mỹ nhân, con người lúc còn sống phải dùng cảm nếm thử chuyện mới mẻ.” Tiểu Dương cười xấu xa.

Uyển Như đang muốn trả lời hắn một câu: “Không cần, anh hùng, ngài cứ để chính mình dùng cảm nếm thử đi.” Còn chưa kịp há mồm, đã nghe ngoài xe ngựa truyền đến tiếng kêu của thị nữ, nghe nói là Tạ Tuấn Dật muốn tỷ thí phi ngựa với Thôi Văn Khang, hai người thì không có ý nghĩa, vì vậy cho người tới mời Tiểu Dương tham dự.

“Biết rồi, nói bọn hán biết Tam lang quân lập tức đi ngay.” Uyển Như vội vàng cất giọng đáp, sau đó đẩy Tiểu Dương để hán rút nhanh.

“Tạ Tuấn Dật, Hừ! Có vài người, đi tìm chết cũng không liên quan gì đến ta.” Tiểu Dương vừa sửa sang lại xiêm áo vừa căn răng nhỏ giọng nói: “Có vài người, có chết ta cũng sẽ không bỏ qua, sống không bằng chết mới tốt nhất.”

Uyển Như bật cười, hiểu kỳ nói: “Thế nào là sống không bằng chết? Nhưng gã là người Tạ gia.”

“Không phải gã thích nữ sắc ư, còn nhiều biện pháp mà không làm bẩn tay ta.” Tiểu Dương nửa quỳ rù rì nói ở bên tai nàng: “Chuyện như vậy nàng đừng xía vào, cách gã càng xa càng tốt, không tới một tháng sẽ có kịch hay mở màn.”

“Tùy chàng vậy, đừng quá giới hạn là được.” Uyển Như gạt đầu một cái đưa mắt nhìn phu quân xuống xe, lại âm thầm lăm bằm -- tam lang này là người có thù tất báo. Tạ Tuấn Dật sẽ không thật sự chọc hán chứ? Ừm ừm, thật là thâm, như vậy sẽ bị ghi hận.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng trong nửa tháng sau đó một là trong lòng chán ghét, hai là vì tránh tị hiềm, cơ bản là nàng sẽ không gặp mặt chính diện với Tạ Tuấn Dật, cho dù là gã kiểm chuyện hỏi, cũng chỉ dùng thị nữ truyền lời đuổi đi, mang theo gần năm mươi thị nữ, vú già, họ cũng không phải là đồ chỉ dùng để trang trí.

Có câu nói “khoảng cách sinh ra đẹp”, Uyển Như không thanh tú động lòng người đứng ở trước mặt Tạ biểu ca, nhưng ngược lại gã lại càng cảm nhận được biểu muội xuất sắc.

Bởi vì xe ngựa cách âm kém, cho nên lúc nàng đánh đàn cho phu quân mình Tạ Tuấn Dật cũng đã nghe đến, gã tưởng rằng cầm kỹ của mình đã rất tốt, kết quả lại bị Uyển Như đánh bại, hoặc là nói, gã cho rằng biểu muội có thể làm người tri âm của mình, hào hứng bưng bưng lấy ống tiêu ra muốn cùng hợp tấu với đối phương, bất đắc dĩ tiếng tiêu vừa lên thì nàng đã lập tức dừng lại, làm cho ai đó tiếc nuối vô cùng.

Nếu nói là ở trên phương diện cầm kỹ Uyển Như hơn một chút đã khiến cho Tạ Tuấn Dật sinh ra ý ngưỡng mộ, một chuyện khác lại khiến cho lòng gã sinh ra cảm giác sùng kính, càng lúc càng ái mộ mỹ nhân hiền ngang này.

Bởi vì Uyển Như vừa bắt đầu cười ngửa cũng không dám kéo dây cung, dựa vào nghị lực, chỉ tốn thời gian nửa tháng là có thể giương cung bắn tên lúc thót ngựa chạy chậm rồi, mặc dù không bắn trúng, nhưng ít nhất nàng học được phi ngựa rồi!

Thật ra thì, kiếp trước Uyển Như đã làm qua những chuyện tương tự, vì để Tạ Tuấn Dật yêu thương cung chiều, vì có thể cùng chung hứng thú tâm hợp ý đầu với gã, nàng có thể một tháng đọc thuộc《Kinh Thi》, ba tháng đọc lầu lầu《Luận Ngữ》và《Đại Học》, thời gian một năm luyện được một tay viết chữ tiểu Khải cực kỳ xinh đẹp.

Cười ngửa, chỉ cần có ý chí hoặc là nói có nhẫn tâm, làm sao có thể không luyện được?

Tất cả mọi người ở đây đều nhìn thấy cả, đến lão quân sĩ doanh mò mẫm lẫn lộn ở trong quân hai mươi năm cũng không khỏi cảm khái: tam nương tử không giống người thường! Nhìn mềm mại lại có “nhiệt tình” không thua với hán tử oai hùng, xứng với Tam lang quân!

Tất nhiên Tiểu Dương vô cùng hài lòng với người thê tử như vậy, thê tử chỉ biết đánh đàn ca hát phong hoa tuyết nguyệt hán nghĩ thôi cũng không muốn, ca kỹ, vũ cơ trong nhà còn nhiều, không thiếu một loại nào, cũng chỉ có Uyển Như lúc đang đại chiến có thể trấn định tiền hán xuất chinh, trong ngày thường nói học cái gì là lập tức có thể căn răng học được mới thôi.

Mà vì vậy Tạ Tuấn Dật mới sinh ra mê luyện cũng không gat được hai mắt của hán, nếu nói là trước đó tam lang chỉ nói chơi với Uyển Như hán muốn dạy dỗ người này, nhưng sau khi nhìn rõ gã lòng muông dạ thú, hán càng sẽ không buông tha kế hoạch này.

Về phần làm thế nào? Tiểu Dương không khỏi âm thầm tính toán.

Buổi chiều ngày mai sẽ gặp Diêu thứ sử quản lý châu huyện, ông ta cũng là một người biết quản lý, nhất định sẽ thịnh tình muốn mời đoàn người mình ăn uống tiệc rượu, Thanh Giang quận chúa, con trai trưởng Uy Vũ Hân, cháu ruột Thôi tướng gia còn có Đại Tài Tử Tạ gia, ai không muốn nịnh bợ?

Như vậy, rồi giựt giây mấu thân đồng ý, cho Diêu thứ sử một cơ hội leo lên Tạ gia, ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Diêu nữ tranh phu

Tiểu Dương quyết định trong lòng rồi đi tìm mẫu thân mình thương lượng lộ trình công việc, đã có trưởng bối ở đây hẳn chuyên quyền không tốt, cho dù là hoi tượng trưng một chút cũng phải để mẫu thân quyết định cuối cùng.

Quận chúa nghe nhi tử đề nghị sau đó như có điều suy nghĩ hỏi:“A, đi ăn uống tiệc rượu buông lỏng gân cốt?”

“Không sai.” Tiểu Dương rất nghiêm túc gật đầu một cái: “Chúng ta đã liên tục đi mười sáu ngày, ban đêm không cắm trại thì cũng nghỉ ngơi ở trạm dịch bình thường, cũng nên tìm nơi dừng chân ở hai ngày, cải thiện cuộc sống đáng không?”

“Nơi dừng chân?” Thanh Giang quận chúa tựa cười như không cười nhìn nhi tử, khẽ mỉm cười: “Đừng nói với ta, con không phải biết họ Điều này chính là một con chó thủ hạ của Tam hoàng tử.”

“Ông ta làm chó của ông ta, con làm người của con.” Tiểu Dương không ngay mặt trả lời vấn đề mẫu thân nói lên, nhưng coi như là biểu lộ thái độ của mình.

“Vậy con tiếp tay làm việc xấu làm gì?” Quận chúa nhẹ nhàng phe phẩy quạt tròn bộ dạng vô cùng bình tĩnh thanh thản, đối với chuyện nhi tử làm hay quyết định sự phát triển của gia tộc gì đó, bà không biết cũng chẳng sao, hỏi thăm như thế cũng không phải là chất vấn mà chỉ là tán gẫu thôi.

“Tên kia cũng chỉ là giúp Tam hoàng tử nhìn trông ngựa mà thôi, đâu được xem là có thể gây vấn đề gì?” Tiểu Dương cũng hoàn toàn không đặt Điều thứ sử ở trong mắt, trong giọng nói ẩn chứa ý khinh miệt không nhỏ.

Vị thứ sử này cũng chỉ là lang quân nhà địa chủ mà thôi, gọi về đọc sách lại bỏ ra số tiền lớn bá sư lúc này mới khảo được Tiến Sĩ, rồi sau đó được Bành thị một thế gia nhị lưu gả cho nữ tử chi thứ làm đầu tư, cho nên đi từng bước một trên con đường sĩ đồ.

Dù vậy, ông ta cũng chỉ là một người người quê mùa phụ thuộc người khác mà thôi, liều chết cũng không vào được vòng thượng tầng chân chính. Đám người Thanh Giang quận chúa đi ăn uống chùa mấy ngày là cho Điều thứ sử mặt mũi rồi, Tiểu Dương có nguyện ý để ông ta dính vào quan hệ gì hay không, vậy còn phải xem tâm tình.

“Con định đi một lần nhưng phiền là không dính thân, không biết, có người lại sẽ nghĩ phương pháp để cho con phạm phải chuyện ghê tởm.” Đầu tiên là Thanh Giang quận chúa lên tiếng nhắc nhở, rồi sau đó lại đột nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng, nhận lời: “Thôi, vui lòng đi thì đi thôi, ta không có ý kiến, dù sao rảnh rồi không có việc làm.”

Bà đột nhiên cảm thấy đề nhi tử đi chơi một chút chịu chút thiệt nhỏ cũng không tồi, bị người tính kế mới có thể chân chính hiểu được cái gì gọi là “thời đời hiểm ác”, dù sao, qua không bao lâu nữa bọn họ phụ thể phải xa nhà lịch lãm, coi như là học hỏi trước.

“Điều con muốn chính là cho người phạm phải chuyện ghê tởm.” Tiểu Dương hừ lạnh một tiếng vừa gấp rút cười nói: “Nếu sau đó xảy ra chuyện gì thì mẫu thân đừng nói gì cả, cứ tỏ vẻ mặt chán ghét là được rồi.”

“Hả? Con đấy!” Thanh Giang quận chúa gơ tay lên chọc một cái vào trên đầu nhi tử, dờ dặc dờ cười lắc đầu cảm khái, “Ta còn nói sao gần đây con lại khách khí với những người không liên quan kia vậy, thì ra là từ lúc mới bắt đầu đã nghĩ đến chuyện này?”

“Nào có? Không có!” Tiểu Dương cũng không biết đó là “khách khí” hay là... “gài bẫy”, dù thế nào cũng bày ra vẻ mặt chính nghĩa chết không thừa nhận mình có mưu đồ.

“Được rồi được rồi, con không làm chuyện xấu.” Trên thực chất Thanh Giang quận chúa là một người có tính nguyên tắc không quá mạnh, luôn mọi cách cung chiều nhi tử của mình, lời kéo tay tam lang vuốt ve một trận, bảo hấn đừng xù lông.

Vuốt ve xong rồi còn hỏi về những suy nghĩ kỳ quái trong đầu Tiểu Dương, đối với Quận chúa mà nói, đây mới là đại sự đáng giá để bà chú ý, nhưng cố tình hai nhi tử của mình vẫn lừa gạt mà không báo, lúc này ra khỏi nhà Tiểu Húc mới lộ chút ý tứ.

“Không có chuyện gì, đầu không đau cũng không ngứa, trước đó còn cảm thấy là suy nghĩ của người khác, nhưng bây giờ cảm thấy đó chính là của mình.” Tiểu Dương hơi xin lỗi cười cười, “Lúc bắt đầu còn tưởng rằng trúng tà nữa a.”

“Sao lại là trúng tà, đừng nói mò. Các con vừa sinh ra thì có cao tăng tổ pháp, trên người đeo cũng là vật trừ tà!” Quận chúa tròn mắt nhìn Tiểu Dương một cái lại lập lại dặn dò hấn không thể tháo khóa bạc xuống.

Nói đến mặt trời sắp lặn xuống sườn núi, lỗ tai của Tiểu Dương dần dần ngứa ngáy còn chưa thấy bà có ý dừng lại, Tiểu Dương há mồm muốn kiểm soát trốn đi, lúc này Quận chúa mới phát tay một cái nói: “Được rồi được rồi, ta cũng giữ con lại lâu nữa. Ngày mai muốn chơi thì chơi đi, chỉ là đừng quá mê muội.”

Bà cũng không nói nhi tử đừng quá mê muội tiệc rượu vui đùa, vốn “miệng” của tam lang không tốt, chỉ là nhắc nhở hấn đừng bởi vì một chút nguyên do râu ria liền một lòng một dạ đi trên cọt người, thỉnh thoảng một lần thì xem đó như là tâm tính của trẻ con, đừng lãng phí thời gian với chuyện như thế này, đó thật là đáng xấu hổ.

Tiểu Dương luôn miệng đáp lời nghiêng đầu vội vàng lách người, sợ chạy chậm lại bị lão mẫu thân xách theo lỗ tai nói nữa, ai có thể nghĩ đến, hấn xoay người đi nói chuyện với thể tử, Uyển Như lại đưa ra nghi vấn tương tự.

“Điều thứ sử, thể tử của hấn Bành thị là bên mẫu tộc của Tam hoàng tử, phải không? Không xuất thân từ con vợ cả?” Uyển Như vừa nghe nói phải chính thức đi nhà người ta làm khách lập tức biến sắc tiến vào tình trạng đề phòng, trong đầu suy nghĩ liên tục.

“Ồ, biết không ít nha, đúng là xuất thân từ chi thứ.” Tiểu Dương gật đầu một cái, rồi lại nói cho Uyển Như biết tổ phụ của Thứ Sử phu nhân và ông cố Tam hoàng tử là huynh đệ ruột, nhân khẩu của Bành gia không thịnh vượng, vì vậy, quan hệ này cũng không coi là xa xôi.

“A Dương, thoát nhìn tuy Tam hoàng tử là trưởng tử, nhưng cũng không phải con vợ cả, cái này...” Uyển Như do dự liên tục sau đó còn giảm thấp

xuống, khẽ nói chút lời bất kính, “Nhà chúng ta, không cần thiết qua lại quá gần với người bên mẫu tộc của hần, đâu nhĩ?”

Dựa vào trí nhớ đời trước, nàng nhớ rõ mới đầu làm âm ỉ lợi hại nhất là Tam hoàng tử và Lục hoàng tử, sau đó nổi lên nắm quyền cùng đánh với bọn họ chính là Thất hoàng tử, cuối cùng thành chuyện lại là tiểu Cửu hoàng tử.

Thân là nữ nhân của Tiểu gia, dĩ nhiên là Uyển Như hi vọng nhà chồng đừng đứng sai chỗ trong cuộc phân tranh nhiều năm này, vội vàng cho tam lang một lời nhắc nhở.

Ái ngờ, thế nhưng hần lại chẳng hề để ý hỏi đáp: “Mặc kệ bọn hần ai lên nắm quyền cũng phải tạo điều kiện cho nhà chúng ta, nắm quyền trước càng phải kính trọng. Yên tâm, đi chỗ nào ăn uống tiệc rượu cũng không quan hệ, ta phản đối đại ca đi làm thị vệ chỉ là sợ có người to gan lớn mật trực tiếp động thủ, nàng hiểu không?”

Sau khi nghe xong, Uyển Như tròn hai mắt lên, sững sờ.

Tất nhiên nàng hiểu ý của phu quân, một khi có người bức vua thoái vị, mặc kệ ai thắng đều phải chết một đồng thị vệ, cung nhân, cho nên, đại ca phải làm là thi võ cử sau đó phóng ra ngoài mới là chính đạo.

Chỉ là, ngụ ý của phu quân, địa vị Tiểu gia cao cả, tự mình biết hoàng tử nào là cười đến cuối cùng cũng không phải giấy thông hành của bất kỳ kẻ nào?

Sau khi suy nghĩ này xuất hiện Uyển Như có cảm giác như long trời lở đất: đây chẳng phải là chỉ chuyện mình sống lại một lần nữa cũng hoàn toàn vô dụng không dùng được gì ư?!

Ý nghĩa của việc sống lại không phải đồng nghĩa với việc có thể biết được hướng đi của tương lai ư? Biết một bí mật lớn cũng vô dụng, còn có cái gì có thể tiêu ngao cuộc sống?

Trong thâm trạch nội viện có thể biết gì đó cũng có hạn, trừ lần đó ra, thù địch trò gian trá, cải tạo kỹ thuật chưng cất rượu, phát triển lưu phái thi từ hội họa, vài năm sau khúc ca mới, những thứ này có tác dụng với Tiểu gia ư?

Nhìn bộ dạng Uyển Như cau mày khổ não, Tiểu Dương còn tưởng rằng nàng đang phiền não chuyện ngày mai làm khách, chỉ cười một tiếng: “Có cái gì tốt để suy nghĩ hay sao? Mẫu thân Bành Tu Viện của Tam hoàng tử cũng chỉ là đứng hàng trung gian trong cửu Tàn mà thôi, đây chỉ là đi gặp một tộc muội của bà ta, ngay cả mẫu thân ta nàng cũng không sợ, cần gì vì nó mà phiền não.”

“Thiếp.” Uyển Như gắng gượng nở nụ cười, lắc đầu nói: “Thiếp không có phiền não, chỉ suy nghĩ một chút ngày mai mặc gì thôi.”

“A, nàng tùy tiện mặc gì cũng đẹp cả!” Tiểu Dương dứt lời lại nhẹ nhàng hôn bên má nàng một cái, hạ thấp giọng cười nói: “Không mặc gì càng đẹp.”

Uyển Như gắt gao nắm được lấy bàn tay đang di chuyển vào trong áo lót của nàng, cau mày cả giận nói: “Đừng quấy rối, cũng sắp đến trạm dịch rồi! Có muốn thiếp đi ra cửa gặp người hay không đây?”

Chờ Tiểu Dương đi ra cửa sắp xếp chỗ cư trú, nàng vừa khóc vừa bắt đầu dầm dề dựa mềm đây không phải là phiền não mà là mất mát. Sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi đau thương của ta, quá khổ mà! Còn có chuyện gì so với chuyện ý thức được mình sống uống phí mười năm, bị kịch gì hơn chuyện tất cả suy nghĩ đều bị đảo lại?

Uống cho nàng còn nghĩ sau khi vào kinh nên tìm cơ hội đến gần Cửu hoàng tử lôi kéo một phen, còn hào hứng bừng bừng nghĩ ở thời khắc mấu chốt chỉ điểm giang sơn dẫn dắt Tiểu gia đi ra sương mù nữa chứ, kết quả người ta hoàn toàn không cần!

Uyển Như không thể không đối mặt với một sự thật, trong năng lực chính thức của một người, hai kiếp nàng đều là cùi mục, đừng hy vọng có thể một mình đâm đường một phía hô mưa gọi gió, thay vì suy tính những thứ tài nghệ cao cấp không thiết thực này, không bằng thành thật làm bà chủ nhỏ.

Giữa trưa ngày kế, Tiểu Dương sắp xếp cho quân sĩ và bộ phận tới tở hạ trại ở ngoài thành, chính hần cười tuần mã màu đen dẫn hơn một trăm hộ tổng mẫu thân và thê tử đi tới cửa thành, bên người còn đi theo Thôi Văn Khang và Tạ Tuấn Dật.

Từ Hằng Ninh thì chảy nước mắt đứng từ xa đưa mắt nhìn bọn họ đi ăn uống tiệc rượu, khóc cho lý do nhưng đầy đủ sau: luyện binh chính là hần, áp trận chính là hần, uống rượu nhìn mỹ nhân không có hần. Biết rõ hần thích nhất say nằm ngủ trên gối mỹ nhân, khôn kiếp mà!

Tiểu Dương mới mặc kệ bạn tốt oán thầm, phát tay một cái đi đặc biệt tự nhiên, từ xa vừa mới thấy cửa thành hần đã phát hiện Điều thứ sử đã cung kính ở ven đường nghênh đón.

Hơn bốn mươi mặt trắng có râu, vóc người không lùn lợ về gầy, tướng mạo nhìn coi như không tề, chỉ là xương gò má nhô cao, đôi môi hơi bạc, trong tướng mạo mang theo lạnh nhạt.

Sau khi Điều thứ sử chào hỏi Quận chúa và tam lang xong, Tiểu Dương liền giới thiệu đại cửu huynh với ông ta, rồi sau đó vừa chỉ Tạ Tuấn Dật nói: “Bát Lang Trần Lưu Tạ thị, người thân của nhà ta. Vị này là đại tài tử, không tới ba năm nhất định danh chấn Kinh Thành.”

Có thể sử dụng Quận Vọng làm tiền tố vậy chắc chắn là con vợ cả, không đề cập tới Thôi Tương chỉ mơ hồ nói là người thân, là vì che giấu Tạ Tuấn Dật không có phụ thân, cho dù ai cũng biết Thôi Tương có một nữ nhi làm quả phụ ở Tạ gia, cũng không nhất định biết nhi tử của quả phụ kia là đứng hàng thứ mấy, dù sao, thế hệ dòng lúa này của Tạ gia trừ bốn người bên ngoài kia thì cũng chưa có ai bắt đầu đi lại ở trong quan trường. (Quận Vọng: danh hiệu kết hợp giữa Quận và Vọng, Quận là hoạch định khu vực hành chính, Vọng là danh môn vọng tộc, Quận Vọng là chỉ rõ một địa vực (vùng) hoặc

trong phạm vi một danh môn đại tộc, trong đoạn này là đang nói đến gia tộc Tạ thị)

Về phần tài tử cái gì đó, thật sự không có tán dương cũng chỉ có thể nói là có tài, con em thế gia ai không biết đánh đàn, thư họa chứ? Danh chấn Kinh Thành cũng không xem là lời nói dối, Tiểu Dương rất xác định gã sẽ lập tức nổi danh ngay thôi.

Quả nhiên, Điều thứ sử nghe xong giới thiệu lại thấy Tiểu Dương và Thôi Văn Khang đang tiến lên phía trước, trong lúc nói chuyện với nhau rất chăm sóc vị Tạ bát lang này, người này quả thật tác phong nhanh nhẹn rất thân thiện, nhất thời ông ta chú ý đến Tạ Tuấn Dật kia -- Trần Lưu Tạ thị, thật tốt, không kém lắm với nhà Thôi Tương!

Nghĩ như thế, Thứ sử càng ân cần với Tạ Tuấn Dật, ông ta vốn là người dựa vào khoa thi đi lên, cùng nói chuyện với vị bát lang yêu thích đọc sách này cũng coi như hợp ý, đọc theo đường đi cười nói liên tiếp, khiến cho vị Đại Tài Tử này không khỏi có chút lảng lảng.

Nửa tháng này gã trôi qua thật sự thoải mái, Thôi Văn Khang không bối mồm, Tiểu tam lang nghe gã thổi tiêu rồi đánh cờ mấy lần, thái độ chợt trở nên vô cùng thân thiết, người mặt lạnh bỏ rơi một lần trước hoàn toàn không phải là Tiểu tam lang.

Tài hoa này, quả nhiên là công cụ xã giao mọi việc đều thuận lợi, nhìn xem, hôm nay đường đường là Thứ Sử một châu cũng vì mình mà khuynh đảo rồi!

Khi Tạ Tuấn Dật cảm khái tài hoa quan trọng cỡ nào thì đã tiến vào nội viện Điều gia, Uyển Như lại cảm khái với tầm quan trọng của quyền thế, nàng là Huyền Quân triều đình sắc phong, người di Thứ Sử phu nhân của Tam hoàng tử gặp cũng phải hành lễ! Trừ Quận chúa ra nàng chính là người thân phận địa vị cao nhất trong đám người này.

Hàm tước mệnh phụ kia cũng không phải là phu quân nhi tử của ai làm đại quan đều có thể có, phải có chiến công hoặc thánh sủng đi đôi, cầu xin Thiên gia còn không nhất định nguyện ý cho, dù sao mệnh phụ cũng có tiền gạo lương tháng, cho nhiều triều đình sẽ thua thiệt.

Chờ A Dương lên làm đại tướng quân thì ta sẽ là nhất phẩm quốc phu nhân nhỉ?

Uyển Như ngồi ở bên cạnh Quận chúa không biến sắc quan sát căn phòng hoa lệ không giống phòng của Điều thứ sử, vừa mát hớn, lần này nàng theo chân Quận chúa quan sát thực tập làm khách thể nào, lấy “xem lâu nói ít” là phương châm làm việc, không cần vất hết óc đi đáp lời.

Thật ra thì, Thanh Giang quận chúa cũng có chút kiêu lời ít nói, nụ cười cũng rất nhạt, dùng từ đơn giản nhất “ừ, a, ồ” là có thể ứng phó được chuối lời dài của người Điều gia, bộ dạng khề vuốt cảm bộ nhìn lại thì khí thế rất đủ, khi giờ tay nhắc chân hiển rõ cao nhã, ung dung.

Đáng giá học tập, vô cùng đáng giá học tập! Không biết, khi Uyển Như lấy bà bà (mẹ chồng) làm gương thì chín nữ nhi trang điểm lộng lẫy của Điều thứ sử đứng thành một hàng lại về mặt hâm mộ len lén lấy nàng làm gương.

Nếp gấp của làn váy điệp này rất tỉ mỉ, mỗi màu sắc cũng không giống nhau, chân nhẹ nhàng đung đưa màu sắc của làn váy lộng lẫy này nhộn nhạo như ánh trắng chảy xuôi, đây là “váy Nguyệt Hoa” đang lưu hành trong kinh nhỉ? Vừa hoa lệ lại lịch sự tao nhã!

Trang sức phối hợp cũng chọn rất tốt, lấy lữ ti vây quanh bạch ngọc, trân châu làm chủ tinh thoảng làm đẹp có thể kết hợp với ngọc lưu ly, nhiều một phần sẽ vương vãi thiếu một phần sẽ có vẻ cọc nhỗ, trang dung cũng vừa đúng, mỹ lệ mà không táo bạo, phú quý mà không ra vẻ người lớn.

Các cô nương Điều gia vừa âm thầm hâm mộ một phen vừa có chút nóng vội, vị Tiểu tiểu tướng quân kia đã có thể tử như vậy, còn có thể ăn dã thực ở bên ngoài ư?

Đồng thời, Uyển Như nhìn một hàng tiểu nương tử này đột nhiên liên tưởng, trong chín nữ nhi có năm người tuổi cũng không sai biệt lắm, đều là đáng về mười lăm mười sáu, phải nói đều là Điều phu nhân sinh thì tuyệt đối không thể nào.

A, nhà này gia giáo thật tốt, thứ nữ, dòng chính nữ đều ăn mặc bình thường? Cũng đều mang ra gặp khách quý, không chỉ gặp còn dự định cho mỗi người đều nói đôi câu! Nếu Điều thứ sử không có tính toán gì đến quý cũng sẽ không tin.

Uyển Như uống trà nhìn thật lâu cũng nhìn không ra ai là thân nữ nhi của Điều phu nhân, Bành thị này ngũ quan đoan chính mắt hạnh liễu mi, chúng nữ nhi đều xinh đẹp nhưng không có vị nào là đôi mắt nhỏ.

“Tiểu nương tử quá nhiều, xem đến hoa mắt rồi.” Có lẽ quận chúa cũng không kiên nhẫn cùng cười cười nói nói với những nữ tử không biết đích thứ này, trực tiếp nói với Thứ Sử phu nhân: “Lưu lại nữ nhi ruột của ngươi, còn lại đi chơi đi.”

Hả? Thì ra là còn có thể nói thẳng như vậy! Uyển Như nhìn một hàng tiểu nương tử mang trang sức lóng lánh lui ra, chỉ để lại một đứa bé chừng mười tuổi, nhất thời cảm thấy tầm mắt phía trước nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng, không thể không âm thầm bội phục bà bà thật là anh minh.

Đám tiểu nương tử đang đi ra cửa vốn đều là về mặt kính cẩn nghe theo nhưng khi ra khỏi cửa thì trên mặt lập tức trở nên tươi sáng hơn, hâm mộ, ghen ghét, không cam lòng...

Thiếu nữ mặc váy quả hạnh màu đỏ đột nhiên cười nhạo một tiếng phá vỡ bình tĩnh: “Nhị tỷ khiến cho mẫu thân vui vẻ thì thế nào đây? Ép chúng ta tặng cho tỷ cơ hội nói chuyện, nhưng đáng tiếc, quý nhân hoàn toàn không để chúng ta ở trong mắt. Đây cũng không giống như bị đuổi ra ngoài sao?”

“Ngươi bầu vú phụ thân thì có thể thế nào? Chẳng lẽ phụ thân có thể giúp đỡ trực tiếp nhét Điều Trinh Như ngươi vào phía trước tiệc rượu ư?” Mặc xiêm y màu xanh lam, Điều Nhị Nương hừ lạnh một tiếng mang theo tỷ nữ quay người rời đi.

Điều Trinh Như cũng cười lạnh, luôn sẽ có biện pháp.

Lúc trước đám người Tiểu Dương vào cửa thì vì lấy tất cả thời cơ đưa ra một ít nữ nhi xinh đẹp của mình ra gặp mặt, Điều thứ sử cố ý cho các nàng mang theo mũ che mặt đứng ở bên trong hai cửa nghênh đón Quận chúa, đối với ba vị nam tử mà nói chỉ là nhìn liếc qua một chút, nhưng Điều Trinh Như cũng xem như đã nhìn thấy rõ bộ dạng của đối phương.

Tiểu tướng quân lạnh lùng nghiêm túc, cháu ruột tướng gia cao lớn cường tráng, còn có lang quân Tạ gia tác phong nhanh nhẹn Từng người đều là gia đình không tầm thường, tướng mạo đường đường, rõ tốt như thế có thể nào bỏ qua?

Trinh Ngọc chỉ biết khoe mẽ, ả lại cảm thấy cơ hội luôn do tự mình sáng tạo ra, không tin ba quý nhân sẽ không để ý đến bên mình một cái!

Chỉ là, trước khi tìm cơ hội cần phải suy nghĩ kỹ càng, ai là người dễ mềm lòng, ai là người có tiền đồ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Biểu ca bị “hủy” rồi

Vào đêm, không thể tìm cơ hội bởi Quận chúa ở yến tiệc, Điều Trinh Như quyết định chủ ý muốn thông qua thủ đoạn khác trực tiếp leo lên trên người ý trung nhân, liền bắt đầu gọi thị nữ âm thầm chuẩn bị.

Đồng thời, Điều phu nhân mời đoàn người Thanh Giang quận chúa đến nội viện ngồi vào ghế trên tham gia yến tiệc được trang trí xa hoa, tỷ nữ mặc tơ lụa nổi đuôi đi ra, đang cầm khay chứa ly vàng ròng và các loại món ăn quý và lạ, để ở trước bàn, còn chưa chờ động đũa, lại có ca kỹ, vũ kỹ theo hầu.

Chỉ thấy tám nữ tử tuổi trẻ chia làm hai hàng trước sau ngồi xuống, bốn người trước mặt chia ra ôm tỳ bà trong ngực, khèn, đàn tranh, dựng thẳng đàn Không tiến hành trình diễn, một hàng phía sau là tấu cái xập xỏa, đánh nhịp và tiêu, sáo; ngoài ra còn có hai người đứng thẳng ca xướng, ba thiếu nữ mặc quần lụa mỏng nhẹ phẩy ống tay áo nhẹ nhàng tung bay. (đàn Không: loại đàn thời xưa, ít nhất có năm dây, nhiều nhất có hai mươi lăm dây)

Có thể nói là điệu múa uyển chuyển, tiếng hát du dương, khúc nhạc động lòng người, nhưng vừa nghĩ tới chín vị tiểu nương tử như hoa như ngọc của Điều gia kia đang như hồ rình mồi, vừa nghĩ tới tiền thính (phòng trước) cũng do gia kỹ duyên dáng mặn mà hầu hạ phụ quân và đại ca uống rượu, Uyển Như liền cười không nổi, rượu ngon uống vào trong miệng cũng cảm thấy nhạt nhẽo vô vị.

Điều phu nhân thấy vẻ mặt nàng khó coi, còn tưởng rằng là ghét bỏ phục vụ được không chu đáo, vội vàng nói bóng nói gió hỏi khẩu vị của Uyển Như hoặc có thích gì khác không.

“Tiểu cô nương đẹp thì đẹp thật, nhưng nếu lấy tài nghệ mà nói” Uyển Như chỉ vào ca kỹ bên dưới, lắc đầu cười một tiếng, trêu nói: “Chẳng lẽ là dấu những người tốt hơn để dành cho các khách quý cấp cao khác?”

Trong lòng nàng luôn suy nghĩ chuyện tiền sảnh, bất tri bất giác đã bật thốt ra khỏi miệng, mặc dù không tính là chỉ trích nhưng cũng khiến Điều phu nhân có chút hối hận, quên vị này chính là người am hiểu âm luật, không chỉ có am hiểu còn có thể trình diễn trước trận đánh, mà Thanh Giang quận chúa đến Tiểu gia cũng đã gần ba mươi năm.

Mình chỉ gọi mấy tiểu cô nương tới trình diễn chút bài hát mềm mại nhẹ nhàng quả thật không quá thỏa đáng.

“Trong nhà cũng có vị đại nương sở trường về tỳ bà, nhưng dung mạo bà ấy bị hủy.” Điều phu nhân hơi khổ sở nói xong, uyển chuyển bày tỏ là đơn giản bà ta chỉ sợ mất quý nhân mới không cho đối phương đi ra gặp người.

Ngay cả chiến trường cũng đi qua rồi, Thanh Giang quận chúa lại thấy không quen một vị nữ tử từ bị lửa thiêu nửa gương mặt ư? Cũng không cho che mặt đã cho vị Tôn đại nương kia ôm tỳ bà Tứ Huyền dùng miếng khảm nhỏ đàn một khúc.

Khúc đàn mảnh liệt nương theo biến hóa của điệu múa người Hồ, khiến cho hai mắt của Thanh Giang quận chúa và Uyển Như tỏa sáng, Quận chúa cảm thấy thủ pháp “lướt”, “rung” của đại nương này rất thành thực, dường như có chút sâu xa với nghệ nhân Tào Bảo Nhi từ rất lâu trước kia.

Uyển Như thì đột nhiên nhớ tới người ở kiếp trước nói chuyện đồ cưới với mình cũng chính là người đánh tỳ bà bị Trương thị hủy dung.

Vị Tào đại nương này đúng là Tào Bảo Nhi, bởi vì bà am hiểu đàn tỳ bà được Tiên Bình Nhạc Quận Vương phi mua cho nữ nhi làm của hồi môn, lại bởi vì dung mạo, tính tình cũng không tệ mà được Trịnh Oánh chải tóc nạp cho nam chủ tử làm thiếp, không đợi được đến lúc thoát khỏi nô tịch đã bị chủ mẫu kẻ nhiệm bối móc cho phát mại.

Rồi sau đó, Tào Bối Nhi trần trọc đi tới Tạ gia truyền thụ tài nghệ tỳ bà lúc này mới lại gặp phải tiểu chủ tử ngày xưa, báo cho nàng một chút chuyện cũ năm xưa.

Uyển Như thật sự không nghĩ tới, mình gả cho người khác rồi mà vẫn sẽ cùng xuất hiện cùng một nơi với Tào Bối Nhi người chưa đến bốn mươi tuổi mà

hai tóc mai đã bạc.

Người này, phải tới tay. Nàng di chuyển con người quyết định chủ ý này, chuẩn bị chờ sau khi Tiểu Dương trở lại hỏi hấn, xem ra nên nhiệt tình một chút chủ động tỏ vẻ có hứng thú với Tào Bối Nhi để Điều gia tự động đưa ra, rồi sau đó lại nghĩ biện pháp mua chuộc bà.

Khi nữ quyền bên này nghe tỳ bà xem múa, tiệc rượu ở bên nam nhân cũng đang khí thế ngất trời.

Điều phu nhân vì bọn họ an bài(Chà chi vũ)tráng kiện mà thướt tha, đồng phục, đạo cụ cùng với người tham gia múa đều gần như hoàn mỹ, hiển nhiên cũng không phải là loại nội viện nào có thể tùy tiện kiếm ra hay có thể sánh ngang được. (Chà chi vũ: giải thích cuối chương)

Chỉ thấy hai người thiếu nữ mặc la quần nhiều màu sắc nhẹ nhàng nhảy trong tiếng trống, đội mũ lông lầy của người Hồ các nàng cùng bắt đầu xoay tròn trong tiết tấu của nhịp trống, nhảy lên, hai cánh tay trắng nõn thảnh thơi giơ lên cao thảnh thơi buông xuống, ngón tay tung bay vẩy những cánh hoa trong tay lên không trung, các chuông bạc trên đai lưng theo hông các nàng đang đung đưa mà phát ra tiếng vang trong trẻo.

Trong lúc múa các nàng còn tìm cơ hội đôi mắt với khách quý ở chỗ ngồi, liếc mắt đưa tình, rồi sau đó khom lưng thật sâu kết thúc điệu múa, cúi xuống như vậy lập tức lộ ra xuân quang trước ngực.

Điều thứ sử âm thầm nhìn vòng quanh một vòng, lại phát hiện trên mặt ba vị khách cũng không có gì khác thường, có thể không biến sắc trước sắc đẹp như vậy, nếu không phải là Liễu Hạ Huệ thì cũng là ngụy quân tử?

Khách quan mà nói, ngược lại ông ta càng hi vọng đối phương là người ở về sau, nếu không, không có khe hở làm mồi thì ruồi nhặng chích thế nào được?

Vì để cho ba vị thanh niên tài tuấn này say mê, thậm chí Điều thứ sử dùng hết tất cả năng lực mời rượu, cho đến khi tiệc rượu này kéo dài đến giờ Dần (3-5h sáng), giờ mọi người chuẩn bị rời giường làm việc.

Uyển Như nằm trên giường mơ mơ màng màng ngủ gật, mở mắt vừa nhìn trời còn chưa sáng, tam lang cũng còn chưa trở lại, ngược lại nàng biết loại tiệc rượu này chơi suốt đêm rất thường gặp, bởi vì vấn đề tín tưởng và đã từng nói chuyện thân thiết với phu quân, vì vậy cũng không vội vàng hoang mang rối loạn cho người đi tìm hiểu Tiểu Dương đang làm gì.

Chỉ ngáp một cái, nói: “A Đường, người đi tới chỗ rẽ trước tiểu viện này nghênh đón tam lang, đình viện Điều gia này chín ngã tám rẽ thoát nhìn đều giống nhau, đừng để hấn đi nhầm.”

“Vâng. Nương tử yên tâm.” Tiểu Đường nhẹ nhàng lời kéo chân đáp cho Uyển Như, nhỏ giọng hỏi đáp ở bên tai nàng: “Thập Nhị, Thập Tam còn có hai thân vệ đều đi theo lang quân, sẽ không đi nhầm đâu ạ.”

“Vậy thì tốt, còn có ca ca ta nữa, người cũng coi chừng một chút.” Lần này, Uyển Như không nâng mí mắt, nói xong xoay người lại ngủ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên Uyển Như cảm thấy trên người trầm xuống, một mùi rượu nồng nặc nhắm thẳng vào trong miệng nàng, bị nghẹn làm nàng tỉnh táo hơn phân nửa, vừa mở mắt đã nhìn thấy nam nhân nằm trên giường mình thì sợ tới mức ngực cũng rung lên.

“Sao giờ mới trở về? Khắp người toàn mùi rượu, thiếp cho người chuẩn bị nước cho chàng tắm một chút nhé.” Dựa vào cảm giác Uyển Như biết đây là phu quân mình, nhưng vì lý do an toàn nàng lại đẩy hai cái, không cho đối phương tiếp tục hôn mình.

“Lau mặt rồi..., trong bụng uống nhiều sao có thể rửa sạch chỉ trong một lát được?” Tiểu Dương lâu bầu lăm bẫm nói, đồng thời lúc đó cũng làm Uyển Như yên tâm hơn, cũng không cự tuyệt sự vuốt ve trên dưới của hấn nữa.

“Vậy sao còn không đang hoàng đi ngủ?” Ở trong ấn tượng của Uyển Như, nam nhân uống nhiều rượu thì phải hôn mê đi ngủ, nào có tinh thần phấn chấn giống như Tiểu Dương.

“Hung phấn đến nơi đó không ngủ được.” Hấn chỉ hai ba lần đã giật áo lót của Uyển Như ra, ngậm rồi hôn môi nàng trong chốc lát rồi lại hôn một đường xuống phía dưới, đồng thời còn vụng về nói: “Trong rượu Điều gia có thêm ít thứ.”

“Hả?! Vậy có gì không -- umh.” Uyển Như còn lo lắng hấn ăn trúng độc, vội vàng đứng dậy hỏi, cũng là trực tiếp ưỡn ngực đưa con thỏ trắng nõn màu mỡ vào trong miệng sói.

“Rất có, ăn nhiều thứ không nên ăn! Thức ăn kia làm quá tình tề, hoàn toàn không xác định được nó là gì, sau khi ta ăn mới biết.” Tiểu Dương bày ra vẻ mặt khóc không ra nước mắt, thậm chí nhỏ giọng nói nức nở mà trong giọng nói đó còn kèm theo sợ hãi: “Như Nương, nàng nhất định phải cứu ta!”

Chỉ là, đồng thời lúc hấn đang giải thích thì động tác của hấn cũng nhanh chóng lột sạch áo lót của ái thể, hôn lên nửa người trên của nàng mấy lần.

“Đồ chàng ăn, sẽ không phải là.” Uyển Như khẽ xoa cái đầu ở trước ngực mình, cảm nhận được cự vật dần dần trở nên cực nóng mà cứng rắn, không khỏi vẻ mặt đau khổ hỏi: “Sẽ không phải là hổ tiên, lộc tiên ... vật đại bổ chứ?”

Tiểu Dương không lên tiếng, chỉ nâng hai chân thê tử lên chống ở trên vai mình, sau đó ngồi chồm hổm ở trên giường tiến mạnh về phía bí động kia, dùng hành động thực tế trả lời câu hỏi của Uyển Như.

Đúng là hấn ăn sai đồ, cho nên tối nay, không đúng, sáng sớm hôm nay sẽ khá dữ dội.

Uyển Như không thể không sờ soạng lấy đệm dựa mềm để ở dưới lưng chống đỡ, khi nàng đang làm hành động này thì tam lang cũng đang vuốt ve bấp đôi trắng như sứ không có một chút tỳ vết nào, nhẹ nhàng gặm ngón chân của nàng, đầu lưỡi lại từ từ đi vòng qua lòng bàn chân chậm rãi xoay quanh, chọc cho ái thể tê dại.

Rồi sau đó, khi nàng liên tiếp lên tiếng cầu xin tha thứ thì vừa thẳng tiến, bắt đầu nhẹ nhàng rong ruổi vui sướng kia, cho tới khi khung giường vang lên tiếng kéo kẹt, phía dưới vang lên tiếng dâm mỹ.

Khi đang ni nơn thờ gập, Uyển Như đột nhiên nghe được Tiểu Dương nói nhỏ ở bên tai mình: “Như Nương, nàng thật đẹp, đặc biệt đẹp!” Da trơn mềm như tơ lụa, ánh mắt sáng giống như sao đêm, một đầu mái tóc đen nhánh bóng loáng. Quan trọng nhất là, nàng hoàn toàn có đầy đủ điều kiện của một nữ tử cần có -- mông đầy đặn vú lớn da trắng eo nhỏ, còn có học thức có nội hàm có nghị lực thật tinh mắt.

Có thể từ như thế phu quân còn đòi hỏi gì nữa?

“Dung mạo cũng chỉ là thân xác.” Uyển Như vuốt ve thân thể rắn chắc quả thật làm cho người ta không dám nhìn thẳng của Tiểu Dương, rất muốn hỏi hẳn một câu, chàng có thể xuyên qua bên ngoài nhìn thấu được cái đẹp nội tâm của thiếp không?

Suy nghĩ lại, chính nàng cũng không biết nét đẹp nội tâm là như thế nào, nên cũng không làm khó tam lang, trầm mê ở thân xác thì mặc kệ đi, dù sao ba năm rưỡi nữa mình cũng sẽ không biến dạng, đến lúc đó đứa bé cũng đã có rồi, có thể nói cuộc sống tương lai một đường bằng phẳng.

Hai người thân mật với nhau đến trời sáng, đại chiến ước chừng ba hiệp lúc này mới mây tan mưa tạnh, lúc này, bầu trời không ngờ đã sáng rõ.

Uyển Như nghĩ tới đang ở nhà người ta làm khách liền giùng giởng muốn đứng dậy, Tiểu Dương lại kéo nàng vào trong ngực của mình, không sao cả nói: “Ngủ thêm một lát nữa, không có chuyện gì. Đêm qua nghỉ trễ, hôm nay ai cũng sẽ không dậy sớm”

Lúc đó, hai phu thê cũng đột nhiên nghe được viện sát vách truyền đến tiếng thét chói tai cùng với tiếng khóc của nữ tử.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, thậm chí Uyển Như còn bật cười cảm thấy đối phương đúng lúc phá hỏng chuyện của Tiểu Dương, nhất thời hân hờn lạnh một tiếng kéo chăn thoải mái nằm xuống, đồng thời còn thầm nói: “Ngủ, ngủ! Chuyện của người khác không liên quan đến chúng ta, ngủ tiếp.”

Thật bất hạnh chính là, phu thê hai người vừa mới tựa sát vào nhau chợp mắt, còn chưa ngủ đã lại bị tỳ nữ đánh thức, Bảo Châu rụt rè đứng ở trước tấm màn khom người nói: “Lang quân, mời.. Mời ngài đi tới viện bên cạnh một chuyến.”

Hả? Được việc rồi hả? Tiểu Dương biết rõ lại giả bộ đầu óc mơ hồ, thật không bình tĩnh hỏi: “Người nào mời ta qua?”

“Điều thứ sử mời ngài.” Thật ra thì Bảo Châu cũng không nguyện ý đi vào thông báo, làm hại nương tử ngủ không ngon nhất định lang quân sẽ trút giận lên mình.

Nhưng Tiểu Đường đã canh hơn nửa đêm, trời sắp sáng nàng cũng đã đi ngủ, hai vị đại quân gia cũng đã chưa tới, hôm nay ở trong phòng này tỳ nữ nhất đẳng cũng chỉ có nàng ta, xảy ra đại sự phải nói cho chủ tử biết, cũng không thể trực tiếp đi cầu kiến Quận chúa? Vậy càng đáng sợ hơn.

“Nàng ngủ, ta đi xem một chút rồi trở về.” Tiểu Dương lật người xuống giường, vừa mặc y phục vừa hỏi: “Rốt cuộc thế nào?”

Bảo Châu nhìn Uyển Như nằm nghiêng ở giường một cái, không dám nói thẳng, nàng thấy thế rất là bất mãn nhìn tỳ nữ thân cận của mình: “Nói đi, có chuyện gì ta không thể biết hay sao? Thế nào, lại quên ai mới là chủ tử của ngươi?”

Nói đến đây, Uyển Như tức giận không thôi, cảm giác tồn tại của Tiểu Dương thật sự là quá mạnh mẽ, hẳn lại là người quen ra lệnh, làm cho bên cạnh tôi tớ bao gồm của hồi môn Thôi gia tất cả đều lấy hấn làm đầu, bất cứ mệnh lệnh gì của mình cũng phải đứng phía sau, thậm chí có chút chuyện gì mọi người biết nhưng hẳn không thích thể tử biết thì cũng sẽ thoải mái gạt không nói.

“Không phải vậy, nương tử, nô tỳ, nô tỳ chỉ sợ dơ bẩn tai ngài thôi.” Bảo Châu bị buộc bắt buộc đi chỉ đành phải nói thẳng, “Đêm qua Tà lang quân xông vào phòng ngủ của Tứ Nương Điều gia.”

“Hả?!” Uyển Như đột nhiên cả kinh, rồi sau đó lại mang theo chút ý tò mò bụm môi hỏi: “Hắn chỉ xông vào hay là đã làm gì rồi?”

“Dạ, không chỉ đơn giản là trong lúc vô tình đi nhầm vào.” Bảo Châu lại khiếp sợ nhìn Tiểu Dương, sợ hẳn sinh ra lòng bất mãn với loại tò mò này của nương tử, thấy lang quân không có phản ứng khác, lúc này mới tiếp tục đáp: “Hiện tại bên kia cũng vỡ lẽ ra rồi, nói... nói... Tà lang quân nói là ban đêm có người làm Điều gia dẫn hắn đi vào, rồi lại không nói được bộ dạng của đối phương, Điều Tứ Nương thì khóc tím chết một lần -- umh, bị chặn lại. Điều thứ sử mời lang quân qua thương lượng.”

“Ta cũng không phải là trưởng bối của gã, tìm ta thương lượng cái rắm.” Tiểu Dương tỏ vẻ ghét bỏ, cau mày nói: “Ai bảo hắn uống say còn đi loạn? Đồng bọn Tà gia cũng kỳ quái, chủ tử nhà mình cũng không lo chiếu cố.”

Nghe trọng phu oán trách, Uyển Như đen mặt nghĩ: nếu bọn họ có nhìn thấy Tà Tuấn Đạt, hoặc là nói, nếu bọn họ cố gắng tận lực hoàn thành công việc của chính mình, trước kia ta cũng sẽ không thành chuyện với gã.

Chỉ là, chuyện này nghĩ như thế nào cũng cảm thấy có chút kỳ quái: “Xảy ra chuyện lớn thế này, gia đình người bình thường đều che giấu, sao Điều thứ sử không có chút nào ngăn cản hạ nhân truyền loạn nhỉ?”

Rõ ràng tùy ý để “vỡ lở ra”! Đây thật là, quá kỳ quái rồi.

“Truyền ra mới có thể tránh chuyện Tạ biểu huynh trở mặt không giữ lời hứa.” Tiểu Dương cười lạnh ngồi xuống ở bên giường, vừa mang giày vừa giải thích cho Uyển Như, “Phần lớn thứ nữ của Điều thứ sử đều do tiện tịch sinh ra, đáng đáp tuy tốt nhưng thoát được nô tịch hay không cũng khó nói, con đường duy nhất của họ là chính mình trèo lên được nam nhân tốt.”

“Vậy chàng và đại ca thiếp. ?” Uyển Như căng thẳng trong lòng, khó trách nói trong rượu có vấn đề, việc này rõ ràng là bị người thiết kế.

“Ta... Không phải tối hôm qua ta đã trở lại rồi sao? Trong đám người hầu của đại ca nàng có một ám vệ của Tiểu gia ta, huynh ấy rất tinh táo, yên tâm đi.” Tiểu Dương cúi người vỗ nhẹ lên mặt của Uyển Như, cười nói: “Chuyện này nàng đừng tham gia, nghỉ ngơi một chút đi phục vụ nẫu thân rửa mặt rồi lập tức rời khỏi nơi này.”

Đi được sao? Chắc chắn Điều gia muốn giữ Quận chúa lại để chỉ hôn cho nữ nhi của bọn họ? Chỉ cần lưu lại một câu nói, Tạ Tuấn Dật kia sẽ không thể không cưới Điều Trinh Như, cho dù là không làm chính thê cũng có thể làm đẳng thiếp.

Uyển Như nằm ở trên giường hò hét loạn lên trong đầu, trong chốc lát nàng liên nghĩ đến mình năm đó, lúc đó nàng bỏ trốn thật ra cũng chỉ vì đào hôn, hoàn toàn không xảy ra chuyện gì với đối phương, nếu lúc đó có người có tiếng nói làm chỗ dựa, là nàng có thể trong sạch về nhà hoặc chính đáng hợp tình gả cho Tạ Tuấn Dật.

Đáng tiếc, nàng đường đường là trưởng nữ của Thôi thị nhưng kết quả sau cùng lại bị trục xuất khỏi tộc, cuối cùng không thể không cả đời làm thiếp phụ thuộc vào Tạ Tuấn Dật.

Trong chốc lát, nàng lại nghĩ đến nếu Tiểu Dương đã biết rõ ràng chuyện của nữ nhi Điều thứ sử như thế, vậy lần này là cố ý tương kế tựu kế gài bẫy Tạ Tuấn Dật ư?

Nhất thời Uyển Như bắt đầu tính toán nếu để gã cưới Điều Trinh Như thì sẽ có chỗ “tốt” nào, ví dụ như, gã sẽ vượt mặt khoa khảo năm nay? Hồng danh tiếng không thể lấy được nữ tử thế gia nhất lưu? Kéo theo Tam hoàng tử kia không thành chuyện được? Aizz, kể từ đó nhất định biểu ca này sẽ loay hoay đến bể đầu sút trán rớt cuộc có thể biến mất khỏi cuộc sống của mình rồi.

Nghĩ như thế, phu quân mình thật là, thật xấu! Nhưng vì sao ta lại cảm thấy buồn cười? Ha ha.

Uyển Như không nhịn được nhếch miệng lên, không chỉ buồn cười, nàng còn đặc biệt muốn đi xem bộ dạng xui xẻo của Tạ Tuấn Dật giờ phút này, đáng tiếc Tiểu Dương nói nàng đừng tham gia vào, nghĩ cũng đúng, loại chuyện này trốn còn không kịp, sao có thể để dính lên người chứ? Giờ phút này nàng cũng không ngủ được, dứt khoát mặc xiêm áo đi phòng Quận chúa chờ bà cùng nhau rút quân.

Không ngờ, chờ sau khi Quận chúa dùng bữa sáng hai người còn chưa kịp rời khỏi phòng chính, đã bị người chặn cửa, phu nhân của Thứ sử và nữ nhi của bà ta mất ướt nhòa chạy vội đi vào, thấy Thanh Giang quận chúa thì lập tức “bịch” một tiếng quỳ xuống dập đầu.

Khóc lóc rồi rít cầu xin Quận chúa cứu một mạng Điều Trinh Như, bởi vì Tạ Tuấn Dật luôn miệng nói hấn bị người làm Điều gia diu vào nội viện, liền cho rằng đó là gia kỹ trong nhà bồi dưỡng chuyên dùng cho khách, hấn cũng vô tội người bị hại tất nhiên không nguyện ý gánh chịu trách nhiệm, kể từ đó, Điều Trinh Như mất trong sạch lại không có người chịu trách nhiệm cũng chỉ có thể chết đi thôi.

Lời từ chối kia Uyển Như nghe thấy đã cảm thấy Tạ Tuấn Dật thật sự quá vô sỉ, nhưng kết hợp với sự giải thích của Tiểu Dương nàng có thể rõ ràng cảm thấy Điều Trinh Như kia cũng không phải người tốt gì.

Nghĩ tới đây, nàng khẽ nghiêng đầu trực tiếp đỡ Quận chúa đi ra bên ngoài, chỉ muốn cho hai người bọn họ tự chính mình chớ cán chớ đẩy một miếng lông đi, ai có thể nghĩ, câu nói tiếp theo của Điều Trinh Như lại làm cho Uyển Như sững sờ ngay tại hiện trường.

“Là trong miệng của Tạ lang quan vẫn luôn gọi Như Nương, người làm mới mang hấn tới viện nhỏ của nô tỳ!”

Điều Trinh Như, Thôi Uyển Như, lúc gọi lên đều sẽ thành “Như Nương”!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Tam lang lừa gạt

Vừa nghe đến câu nói Điều Trinh Như vừa lau nước mắt vừa nói ra kia, nhất thời Uyển Như như bị sét đánh: mặc kệ lời nói của nàng ta là giả hay thật, bản thân cũng bị liên lụy vào rồi.

Tạ Tuấn Dật cũng chỉ vừa tới Điều gia làm khách, sao gã có thể biết được khuê danh của tiểu nương tử trong nhà được? Cho dù có hiểu biết rõ thì làm sao có thể phân biệt rõ được ai là “Như Nương” trong chín vị nương tử kia? Hoặc là nói, chính là lúc vào cửa nhìn liếc qua một chút cũng có thể làm cho

gã khi đã uống say rồi vẫn luôn nhắc tới?

Nghĩ như thế nào cũng không thể, theo cách nói của đối phương, giải thích duy nhất chính là Tạ Tuấn Dật có một ý trung nhân là “Nhu Nương”, sau đó bởi vì nhớ thương cộng với say rượu đồng thời tác dụng nên Điều Trinh Như làm thế thân vô tội bởi ngủ.

Chân chính vô tội nằm cũng bị trúng đạn là Thôi Uyển Như, quả thật muốn chửi hai con người không biết xấu hổ này, ngủ là ngủ có liên quan gì đến tên gọi này.

Người làm diu đến viện của người nhưng tiến vào phòng ngủ của người thế nào? Thấy ngoại nam người không biết kêu à? Gã muốn ngủ người không biết phản kháng sao? Tỷ nữ bên cạnh đều chết hết rồi à, đợi ngủ xong rồi mới thét to hai tiếng, đây rõ ràng là có quỷ mà!

Cho dù biết rõ có quỷ, nhưng “Nhu Nương” kia thì giải quyết thế nào? Điều gia là có ý dựa vào lời nói vô căn cứ này ép mình cùng làm việc xấu?

Nhất định phải giúp trói buộc Điều Trinh Như vào Tạ Tuấn Dật mới có thể thuận lợi thoát thân?

Trong lòng Uyển Như lần lượt xuất hiện suy nghĩ kia, nhưng không nghĩ ra được một biện pháp nào có thể giải quyết được, thậm chí ngay cả câu nói “chém giết” kia của đối phương nàng cũng không biết nên nói gì tiếp nữa, chỉ có thể nóng lòng ở trong lòng đồng thời bày ra một bộ dạng thoải mái nhìn Điều Trinh Như khóc quỳ trên mặt đất, lại nghiêng mắt nhìn phu nhân Thứ sử đứng ở một bên, kéo dài thời gian nghĩ kế sách.

Vào lúc quan trọng này, Thanh Giang quận chúa trấn an vỗ nhẹ lên mu bàn tay Uyển Như, tay của hai người vốn đã cầm lấy nhau, vì vậy động tác này của bà cũng không gây chú ý, mẹ con Điều gia đều chưa từng phát hiện.

Nhất thời Uyển Như như ăn Định Tâm Hoàn thờ phào nhẹ nhõm, rồi sau đó nàng liền nghe được bà bà của mình dùng một loại giọng nói lạnh lùng ngọt ngào chưa bao giờ nghe thấy.

“Đây chính là gia giáo của Điều gia? Ô ngôn uế ngữ như thế cũng có thể nói ra được khỏi miệng!” Bà chỉ nói một câu như thế rồi phát tay áo mang theo Uyển Như đi ra ngoài.

Ngoại nam này nói khuê danh của một nữ tử, quân khí gió kêu gã đang gọi ai thì cũng xem như không nghe thấy, nhưng Điều Trinh Như lại muốn nói ra trong chuyện xấu của mình, nói gần nói xa có dính dáng đến con của mình, bảo sao Quận chúa không nổi giận?

Hơn nữa, con trai mình cũng đã thông báo bà đừng làm bất cứ chuyện gì, chỉ bày vẻ mặt chán ghét, nói rõ chuyện này vốn có kỳ lạ, chỉ là không ngờ đối phương lại lờ Uyển Như xuống nước.

Đi là nhất định phải đi, chỉ là trước khi đi phải giải quyết một vấn đề này, quân nó là thật hay giả cũng phải bóp chết lời đồn đãi này.

Chỉ vì câu nói của Điều Trinh Như mà quận chúa nói đến vấn đề gia giáo, trên trán phu nhân Thứ sử nhất thời chảy ra mồ hôi lạnh, Điều gia còn chín nữ nhi đợi gả, đã gả đi còn có bốn, những nữ nhi xinh đẹp tài năng kia là vốn để Điều thứ sử phát triển con đường làm quan của mình.

Trước đó ông ta dùng tướng mạo của mình để đổi tiền đồ, ăn tủy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon sau đó bắt đầu lợi dụng nữ nhi để hình thành mạng lưới quan hệ, dưới tình huống này, sao có thể để cho Thanh Giang quận chúa vị quý phụ nhân ở tầng chót nhất của Đại Tề đánh giá nữ nhi Điều gia “không có giáo dục” được?

Hơn nữa, trong đồng nữ nhi này có hai nữ nhi ruột của Điều phu nhân, bà ta còn trông cậy vào khuê nữ mà cả đời trôi qua thuận lợi hạnh phúc nữa, làm sao có thể trở mặt nhìn thứ nữ lỗ mãng liên lụy những người còn lại chứ?

Nghĩ tới đây, phu nhân Thứ Sử tát một cái lên mặt Điều Trinh Như, hung dữ hỏi: “Người làm cái gì? Sao hán có thể biết tên người?”

“Mẫu thân? Nữ nhi không có!” Điều Trinh Như có chút ngăn người nhìn mẹ cả, bùng mặt bị phần lắc đầu liên tục. Đồng thời rất nghi ngờ, sao không giống với lúc thương lượng?

Trước đó, nghe Quận chúa gọi tên con dâu cũng đồng âm với mình, nàng ta đã muốn làm ra chút văn chương để gây chú ý với thê tử tiểu tướng quân, cho là Tiểu gia vì che đậy sẽ nguyện ý ra tay tương trợ, vào lúc này mẹ cả lại đột nhiên buông tha cách làm này, chẳng phải là tất cả nước bản đều sẽ hắt lên trên người mình sao?

Điều phu nhân lờn nàng ta một cái, trong bụng thì cả một bụng lửa: xem xét thời thế cũng không biết còn muốn leo lên trên Trần Lưu Tạ thị, coi như vào lúc này treo lên được thì tương lai cũng không nắm được!

Trùng xong rồi bà ta vội vàng nhào tới gối quỳ xuống trước Quận chúa, đau khổ cầu khẩn nói: “Van ngài đáng thương cho nữ nhi của thiếp, nếu không cả đời nàng cũng bị hủy.”

“Tiểu gia ta không làm chủ được Tạ thị.” Thanh Giang quận chúa đưa cho họ một gợi ý rồi dẫn Uyển Như và Thôi Văn Khang rời khỏi Điều gia không sạch sẽ này, Quận chúa muốn đi không ai dám chân chính ngăn cản, hơn nữa, con trai của bà còn chưa đi, chuyện còn có hi vọng.

Điều Trinh Như không để ý che đi gương mặt sưng đỏ của mình, vội vàng đỡ mẹ cả đứng dậy, lúc này mới dò hỏi: “Mẫu thân, quận chúa có ý gì?”

“Thế mà nghe không hiểu?” Bành nương tử lạnh giọng cười một tiếng, “Bà ta đang dạy cho chúng ta nghĩ kế gì giữ Tạ lang quân lại, mời người nhà hán làm chủ. Có lẽ trong lòng đối phương e sợ một chút, không cần chờ người Tạ gia đã đồng ý cưới người làm dang thiếp hoặc nạp làm thiếp; có lẽ trên

đường mời người Tạ gia còn phải phóng ra tiếng gió buộc bọn họ vì danh dự đồng ý cho con nhập môn, nhưng bởi như vậy, danh tiếng hai con cũng bị hủy.”

“Vi sao trước đó mẫu thân đòi lời nói? Nếu khiến cho Thanh Giang quận chúa tứ hôn thì cũng sẽ không. . .” phiền như vậy, Điều Trinh Như còn chưa nói hết lời đã thấy mẹ cả vỗ mạnh lên bàn, bộ dạng như hận không thể đánh nàng ta.

“Quận chúa, Quận chúa là dễ dàng dính líu vào như vậy ư? Phụ thân ngươi cũng chiều ngươi thế nào đi nữa cũng không thể nói gì Thanh Giang quận chúa!” Bành thị giận không kềm được nhìn chằm chằm Điều Tứ Nương, nổi giận mắg: “Ngươi đừng hại mình không nói còn đi đào cái hố cho tỷ muội khác! Ta hỏi ngươi, trước đó, ngươi thế son sát nói Tạ bát lang gọi ngươi là ‘Như Nương’, đây rốt cuộc là thật hay giả?”

“Đương như con có nghe.” Điều Trinh Như cúi thấp đầu, do dự trả lời như vậy.

“Ha ha, đương như?” Bành thị giận quá mà cười, lại tát nàng ta một cái, cắn răng nghiêng lợi mắg, “Sao ông ta lại sinh ra đứa con ngu ngốc như ngươi? Cũng bởi vì ngươi ghen tỵ, hãm mộ nữ nhân khác, cho nên cố ý nói lời ấy, thiếu chút nữa lừa gạt người một nhà! Ngươi không thấy Tiểu tam nương từ nghe lời kia xong bình tĩnh thế nào sao? Không chỉ có bình tĩnh nàng còn lộ vẻ chán ghét, nói rõ hai người bọn họ không có một chút xíu tư tình nào còn có thù nữa đấy! Nếu không phải ta phản ứng nhanh, ngươi chờ bị quý nhân lột da rút ra cốt đi!”

“” Điều Trinh Như bụm mặt nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt.

Rõ ràng là tên giống nhau, rõ ràng đều là mặt to, cái miệng nhỏ nhắn, mặt trái xoan, nhưng tại sao nàng có gia thế tốt như thế, có vị hôn phu oai hung mặc vậy? “Nguyệt Hoa” mười vạn một cái kia?

Thật ra thì Điều Trinh Như cũng rất ái mộ Tiểu Dương, nhưng hẳn quá thông minh không xuống tay được, Thôi Văn Khang gia thế kém hơn nữa nàng ta cũng không muốn leo lên ca ca của Thôi Uyển Như, chỉ sợ tương lai sẽ gặp nhau nhiều lúc đó sẽ bị khinh bỉ

Tạ Tuấn Dật lại có gia thế, có tướng mạo, có tài hoa, lúc đi đến Tiểu tiểu tướng quân cũng âm thầm lấy hắn làm đầu, đối tượng thật tốt, nhưng hẳn lại không muốn chịu trách nhiệm!

“Thế nào, ngươi còn không chịu phục?” Lúc con trẻ tuổi Bành thị cũng đã làm con cò, khi đó bà ta cũng hãm mộ tỷ muội trong nhà, làm sao có thể không biết tâm tư nhỏ của Điều Trinh Như, chỉ cười lạnh nói: “Hai ngươi vốn khác nhau một trời một vực. Mẫu thân của nàng là huyện chủ, tổ phụ là Thừa Tướng, mẫu thân ngươi là kỹ nữ, tổ phụ là nông hộ!”

Bành thị vừa dứt lời đã nhìn thấy sắc mặt Điều Trinh Như trắng bệch ngã lui phía sau hai bước, Đúng vậy, khác nhau một trời một vực, rõ ràng như thế. Tướng mạo tốt thì như thế nào đây? Cái gì tốt cũng không bằng đầu thai được chỗ tốt.

“Thay vì ngươi ngồi khóc ở chỗ này, không bằng lệ rơi như mưa chạy đi cầu xin Tạ Tuấn Dật kia.” Bành thị nhìn lên nhìn xuống đánh giá nữ nhi một phen, nhìn nàng kia cũng nhu nhược như tiện thiếp thanh lâu không nơi nương tựa kia, trong lòng chán ghét một trận, rồi lại nhân nhạ chỉ điểm nói: “Để Tạ bát lang thấy gương mặt này của ngươi, nói không chừng hắn sẽ mềm lòng.”

Cho dù bà ta không thích Điều Trinh Như nhưng cũng không thể để Điều gia tổn hại một nữ nhi không công, chuyện nên làm, vẫn phải làm. Nghĩ tới đây, Bành thị lập tức đứng dậy mang theo Điều Tứ Nương từ từ đi về phía bên ngoài thư phòng, hôm nay, Tạ bát lang đang uống trà giải rượu ở bên trong.

Đồng thời lúc đó, Uyển Như hoàn toàn dễ dàng đi ra khỏi cửa chính của Điều gia bị một cơn gió mát thổi qua, đột nhiên hoàn hồn: hồng nhan tri kỷ của Tạ Tuấn Dật kia nhiều, vì sợ trong lúc vô tình bản thân ở trên giường gọi sai người, hẳn đều gọi toàn bộ là “tâm can bảo bối”!

“Như Nương” quý quá! Kiếp này thân phận cũng không chuyển đổi, hẳn phải gọi là “biểu muội” chứ không phải tên! Thật là không đủ bình tĩnh, không ngờ bị Điều gia làm cho giật mình hoảng hốt, thật may là Quận chúa quá trâu bò, không cần nói gì nhiều đã khiến cho đôi mẹ con kia nuốt lấy lời kia về.

“Mẫu thân, Điều gia là có ý leo lên, tuyệt không có chuyện kia.” Lên xe ngựa, Uyển Như vội vàng nghiêm túc lại uất ức ở trước mặt bà, nói: “Có muốn nhấn cho tam lang câu gì không, để tránh chàng không cẩn thận rút lui?”

Thanh Giang quận chúa nhìn chằm chằm Uyển Như, đang đánh giá xem rốt cuộc lời nói của nàng là thật hay có nội tình bên trong, nàng thì rất bình tĩnh tùy ý để bà dò xét.

Sau một lát sau, rốt cuộc Quận chúa nhẹ nhàng cười một tiếng, thân mật vô cùng lôi kéo tay Uyển Như trả lời: “Yên tâm, con trai của ta sẽ không ngu xuẩn như vậy. An tâm chờ hắn trở về là được.”

Cái gọi là hiểu con không ai bằng mẹ, Uyển Như nghe Quận chúa đảm bảo rằng Tiểu Dương sẽ không đại đột đi tin loại tin đồn này, rất là an tâm nên ăn thì ăn nên chơi thì chơi, ngồi chờ phu quân trở về doanh trại nghỉ đêm.

Vậy mà, hai nữ nhân trong nhất trong cuộc đời của tam lang đã đánh giá cao năng lực của hắn, hoặc là nói đánh giá thấp địa vị “cao thượng” của Tạ Tuấn Dật ở trong mắt hắn.

Bên ngoài bên trong thư phòng, Tiểu Dương vừa nghe đến Điều thứ sử nói Tạ Tuấn Dật gọi “Như Nương” mới bị dẫn vào phòng của Điều Trinh Như, phản ứng đầu tiên của hắn chính là: đồ chó hoang Tạ ngu ngốc kia, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga! Ngay cả nữ nhân của ta cũng dám đánh chủ ý tới!

Chỉ là, nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng trên mặt hắn không lộ ra đầu mối gì, chỉ nhân nhạ nhếch lên lạnh lùng nói với Điều thứ sử: “A, như vậy ư? Xem ra, tôi tớ quý phủ nên được dạy dỗ lại, khách gọi tên của một nương tử là có thể trực tiếp đưa tới khuê phòng, ha ha, quy củ này giống như ta đã từng nghe tới

ở đâu đó? A, nghĩ ra rồi, trong Bình Khang Lý đều như vậy.”

Cho nên nói Thanh Giang quận chúa và Tiểu Dương nhất định là mẹ con, hai người bọn họ cũng không tiếp tục nói đến tên “Nhu Nương” kia, mà trực tiếp chuyển sang đề tài khác.

Quận chúa là chỉ trách gia giáo của Diêu gia, Tiểu Dương ác hơn một chút, vừa mở miệng đã nói nữ nhi Diêu Nha như kỹ nữ thanh lâu.

Trong Bình Khang Lý quả thật đều như vậy, chỉ cần nói tên là được. Thanh lâu sở quán tốt một chút sau khi khách gọi tên con phải chờ ý kiến của nương tử đó.

Tiểu Dương vừa dứt lời, sắc mặt Diêu thứ sử lúc trắng lúc xanh, bấp chần mềm nhũn muốn quỵ xuống, đúng là ông ta có suy nghĩ không trong sạch, đúng là cố ý muốn gao sông nấu thành cơm chín buộc lại quý nhân, nhưng lời này không thể nói! Bị tuyên dương ra ngoài ông ta còn có thể làm người được nữa hay sao?

“Đừng, nhà hán xấu xa như vậy! Cố ý lừa ta! A Dương, đệ phải giúp ta!” Tạ Tuấn Dật ủ rũ cúi đầu ngồi ở một bên, lập tức nhảy lên, giống như bắt được cây cỏ cứu mạng kéo cánh tay Tiểu Dương.

“Này này, an tâm một chút đừng nóng nảy, chuyện này nhất định có thể giải quyết!” Tiểu Dương khề đẩy gã ra, khề nâng khoe môi.

Vốn hán định ném Tạ Tuấn Dật ở nơi này coi như xong chuyện, chuyện sau này ai cũng không giúp được, nhưng bởi vì một tiếng gọi “Nhu Nương” kia, tam lang nhỏ mọn nhất thời đổi chủ ý -- tiện nhân cùng với một tiện nhân khác, phải trói chung với nhau cả đời mới vui!

“Diêu thứ sử cũng an tâm một chút đừng nóng nảy, để ta lên lút khuyên nhủ bát lang.” Tiểu Dương đẩy ông ta ra cửa, lại nhẹ giọng hỏi, lúc bắt đầu Diêu gia muốn cho Tạ bát lang lấy nàng làm dang thiếp? Dựa theo thân phận của Diêu Trình Như, vợ khẳng định không thể nào, dang thiếp cao hơn thiếp, rất thích hợp.

Thấy Diêu thứ sử gật đầu một cái, Tiểu Dương cùng với Tạ Tuấn Dật đơn độc ở lại bên trong thư phòng, hán há mồm bắt đầu nói lời thăm thía oán giận đối phương: “Sao huynh ngu như vậy? Cần phải cẩn rắng chống đỡ. Bọn họ muốn huynh cưới Diêu Trình Như làm dang thiếp đồng ý là được chứ sao.”

“Nữ nhân kia là con rắn độc! Tại sao ta phải cưới nàng, nạp làm thiếp cũng ghét.” Tạ Tuấn Dật lắc đầu liên tục.

“Ày, đây không phải là ngu sao? Ta thấy huynh ngu nàng cũng ngu, Đại Tề quy định phải quan ngũ phẩm trở lên mới có thể cưới dang thiếp! Tam ngũ phẩm cũng không được, bây giờ huynh chưa làm quan, đồng ý thì có quan hệ gì?” Tiểu Dương lấy bánh ngọt trên bàn nhét vào miệng lót bụng, rồi sau đó nói tiếp, “Tướng mạo của nữ tử Diêu gia cũng không tệ lắm, đừng không?”

“... .” Tạ Tuấn Dật sững sờ gật đầu một cái, đột nhiên cảm thấy mình có chút ngu, sao không nghĩ đến vấn đề quan chức? Chỉ là, “Ta không có khả năng luôn không làm quan, cuối cùng cũng phải làm đến quan Ngũ phẩm chứ?”

“Aizz, huynh có thể bắt bí họ Diêu một khoản, đồng ý khi tới Ngũ Phẩm sẽ rước Diêu Trình Như làm dang thiếp? Trước mắt cũng chỉ cưới vợ bé, ừm, thuận tiện để cho hai nữ nhi của Diêu gia theo của hồi môn làm thiếp, chờ huynh đến Ngũ Phẩm thì sẽ theo như yêu cầu cất nhắc lên một người là được.” Tiểu Dương vỗ bả vai Tạ Tuấn Dật thờ dãi nói: “Đừng dang hoàng như vậy có được hay không? Dù sao cũng là nữ tử Diêu gia, chờ khi đó ai còn quan tâm đến người được cất nhắc lên là Diêu Trình Như đưa cho huynh hôm nay hay là không? Một lần nạp ba người, luôn có thể lựa ra một người tốt, đúng không? Dù sao hời hợt cũng không tệ, huynh cũng không thua thiệt.”

Nhìn ánh mắt Tạ Tuấn Dật bắt đầu dần ra, Tiểu Dương âm thầm vui vẻ, theo như gia giáo của Diêu gia, một cũng đủ gã chết rồi, một lần ba người, a ha ha, nửa đời sau phải khóc chết nhé! Hơn nữa, nạp một có thể tìm lý do bỏ rơi, ba nữ tử Diêu gia đừng mơ tưởng Tam hoàng tử bên kia có thể ngồi nhìn mặc kệ?

“Nhưng trong nhà... trong nhà bàn giao thế nào đây?” Đầu tiên là Tạ Tuấn Dật nghĩ đến khuôn mặt đẹp làn da non của Diêu Trình Như nhất thời có chút động lòng, nhưng nghĩ tới mình mất cha, lại cảm thấy vô cùng nhức đầu.

“Huynh hỏi nhạc phụ tương lai đi, nhất định ông ta sẽ đưa ra ý kiến cho huynh.” Tiểu Dương vô cùng không chịu trách nhiệm định nhấc chân đi, mặc kệ Tạ Tuấn Dật có muốn hay không cũng phải thông, chuyện này cũng đã định rồi.

Đến cửa thư phòng, Tiểu Dương chào Diêu thứ sử sau đó lại lơ đãng quay đầu nhìn, vừa đúng lúc bắt gặp bên hông của Tạ Biểu Ca lộ ra góc chiếc khăn lụa, trên mặt thêu hai chữ “Trình Như” xinh xắn rất nhỏ.

Mặc kệ có gọi tên hay không, tam lang cũng sẽ không cho phép thê tử của mình bị người đội nước bẩn!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Đại tẩu cực phẩm

Lúc Tiểu Dương mang Tạ Tuấn Dật từ phòng ngủ của Điều Trình Như ra đã lên lút lấy chiếc khăn thêu tiểu nương từ này để ở bên bàn, mới đầu hắn cũng không tính toán làm việc dư thừa chỉ là trong ngày thường thói quen đi một bước xem ba bước, thứ gì cũng phải túm trong tay mới phòng trước tai họa, lúc đó mới thuận tay nhét vào trong tay áo.

Sau đó lừa giận vừa lên đầu tam lang đã nảy sinh ác độc, mượn thời cơ vỗ bả vai Tạ Tuấn Dật nhét khăn thêu vào trong người gã, còn cố ý lộ ra cái tên chờ Điều thứ sử mắt sáng phát hiện.

Kể từ đó, cho dù là Tạ Tuấn Dật nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch oan khuất trên người mình. Chuyện xấu làm xong Tiểu Dương cũng không còn quan tâm chuyện đến tiếp sau đó phát triển thế nào, về mặt bình tĩnh trở lại doanh trại nghỉ đêm.

Hắn chỉ hơi hột giải thích với thê tử, cữu huynh và mẫu thân: “Có lẽ Tạ bát lang muốn nạp hai ba người thiếp, cũng không có đại sự gì, chúng ta lên đường trước, thời gian quá gấp, không có năng lực râu ria làm việc gì cho người không liên quan.”

Chờ hai phu thê lên lút chung đụng thì hắn vẫn không đề cập chi tiết chuyện này, vụng về an ủi: “Dọa nàng rồi phải không? Không có chuyện gì đâu, đều ở trong lòng bàn tay ta. Sau lần đó, Tạ Tuấn Dật tuyệt đối sẽ không có mặt mũi xuất hiện ở bên cạnh chúng ta.”

Khi nào nhớ đến chuyện này gã cũng đều sẽ nhớ tới toàn bộ mọi người kể cả Quận chúa ở bên trong đều nhìn thấy chuyện cười của gã, ai còn có thể tiếp tục kết giao nữa? Tiểu Dương lại nghĩ tà ác hơn -- có cơ hội lại giật dây giới thiệu cho gã một thê tử “tốt” hơn, như thế sẽ hạnh phúc hơn, ví dụ như Hoàng thất có rất nhiều nữ nhân đánh đá có thể cung cấp cho chọn lựa.

Ừm, cũng không cần cố tình làm, gặp người thích hợp sẽ nói đến, quá cố ý ngược lại không đẹp. Tiểu Dương nghĩ như thế, đơn giản nói rõ chuyện này rồi sau đó lập tức đổi chủ đề khác.

Giờ phút này hành trình đã qua nửa, Uyển Như cũng đã thuộc lòng các loại quan hệ của Tiểu gia, tài liệu những người ngoài này đều là Thanh Giang quận chúa cố ý cung cấp, nhưng bà cũng không thể nhiều chuyện nói cho con dâu mình chuyện bày mưu tính kế người khác, tam lang thấy mẫu thân thật tốt.

“Tính Tiểu gia mà nói, thân quyến cũng không nhiều, người đồng vai vế với phụ thân ta có thể tiến lên phía trước, có thể nói là một người cũng không có, nam cũng chết trận sa trường, nữ thì sống cũng không lâu, chỉ có một dang thiếp của tổ phụ còn tại thế, họ La, gia đình nhà bà đã sớm lại tàn nên ăn chay niệm Phật, trong ngày thường cũng ở hậu viện không gặp người, nàng tùy ý đưa một phần lễ vật là được.” Tiểu Dương bắt đầu giới thiệu cho Uyển Như.

Theo như ý tứ của hắn, trong Hầu phủ ở kinh thành người cần nghiêm túc tiếp xúc thật ra thì chỉ có đại tẩu và hai đứa cháu, về phần tiểu muội thứ xuất còn có một dang một thiếp của Hầu gia, những thứ này đều không quan trọng.

“Ngũ nương Tiểu Tinh do thiếp sinh, mẹ ruột muội ấy là Cổ thị vốn là thị nữ bên người mẫu thân, mười ba năm trước thừa dịp phụ thân say rượu bò lên giường, còn lừa gạt mà không uống canh tránh thai, mang thai bốn năm tháng thì mới lộ ra tin tức.” Trên mặt Tiểu Dương mang theo vẻ chán ghét nói xong, “Khi đó đúng lúc phụ thân xuất chinh bị trọng thương, vì tích đức nên mẫu thân giữ lại. Giữ lại cũng chỉ cho hai phần cơm mà thôi, nàng không cần quan tâm cũng đừng quá thân thiết với hai mẹ con này.”

Uyển Như gật đầu một cái bày tỏ đã hiểu -- quá thân thiết nhất định sẽ phạm phải kiêng kỵ của Thanh Giang quận chúa, Ngũ nương kia lúc đến tuổi thì cũng sẽ mặc bộ đồ cưới đơn giản ra khỏi cửa, cũng sẽ gả cho gia đình tâm thường, không cần để ở trong lòng.

“Vậy còn một người nữa?” Uyển Như có chút nghi ngờ khế cau mày. Dang thiếp địa vị cao hơn chút, Tiểu Hầu gia là quan lớn, dang thiếp của ông cũng có phẩm cấp là chính thất phẩm.

“Đó là Lý thị mẹ đẻ của nhị ca ta, vốn là thiếp dang hoàng, sau khi sinh con được nâng phân vị.” Tiểu Dương nói đến người này hơi khó chịu, thân phận của bà ta cũng không thể giải thích rõ trong một câu nói đơn giản được.

Ban đầu Thanh Giang quận chúa sinh trưởng từ Tiểu Húc sau đó thân thể bị tổn hại, nghe nói là trong thời gian ngắn không có cách nào có thai, Hầu gia cảm thấy tỷ số thương vong của con cháu tương môn thế gia rất cao một con độc nhất quá không an toàn, liền nói muốn nạp thiếp dang hoàng khai chi tán diệt.

Thanh Giang quận chúa được nuông chiều từ nhỏ đến lớn cảm thấy mình gã đi đã ủy khuất lắm rồi tất nhiên không vui, Uy Vũ Hầu liền tự mình làm chủ nuôi dưỡng Lý thị ở bên ngoài, sinh con sau đó mang về nhà nuôi, hai phu thê bởi vì chuyện này náo loạn một trận.

Mới đầu, Quận chúa không cho Lý thị và đứa con chiếm vị trí nhị lang của con trai mình sắc mặt tốt, nhưng cố tình Lý thị rất có ánh mắt, hàng năm đều hạ thấp phục vụ vừa dịu dàng, lại sống chết đồ thừa chỉ phục vụ Quận chúa tuyệt không lời kéo Tiểu Hầu gia đi phòng mình.

Nhi tử cũng được bà ta dạy giữ khuôn phép, vừa không đoạt danh tiếng của trưởng tử Tiểu gia vừa có thể duy trì tài năng, mười ba, mười bốn tuổi đã bắt đầu đi theo xuất chinh chính mình tự kiếm tiền đồ, làm cho Quận chúa muốn kiểm soát cũng không lý do.

“Mẫu thân vẫn rất mâu thuẫn, không muốn cho đối phương hòa nhả nhưng lại cảm thấy bọn họ cũng không quá tệ, đặc biệt là so sánh với mẹ con Cổ thị. Sau đó nhị ca được mười chín tuổi đã đến lúc thành thân, trong nhà còn chưa chọn đối tượng cho huynh ấy, huynh ấy đã.” Tiểu Dương buông tay ra, cho Uyển Như một vẻ mặt không sao cả.

Nói thật, hắn cũng cảm giác nhị ca mình bị chết quá oan, quá đáng tiếc, còn chưa tìm được tiền đồ cho mẹ ruột, còn chưa giữ lại một cốt nhục đã buông tay nhân gian.

“Nhị ca vừa đi, Lý thị như già thêm hơn hai mươi tuổi.” Tiểu Dương nói xong không khỏi thở dài một tiếng, lại nhắc tới một chuyện cũ khác, “Có một lần

mẫu thân ta ôm Tiểu Minh tân bộ, trong lúc vô tình tron một cái thiếu chút nữa ngã xuống bậc thang, Lý thị trực tiếp nhào làm qua đệm làm gãy cánh tay của mình, đến ngày mưa dầm sẽ đau đớn.”

“A, theo như thân phận cũng không cần kính trọng nhưng cần hơi chút thân mật, đúng không?” Uyển Như tương đối biết điều, bánh ít đi bánh quy lại, nàng hiểu.

Nói xong lời cuối cùng, rốt cuộc Tiểu Dương nhắc tới người Uyển Như cần cẩn thận nhất trong nhà -- đại tẩu, quan hệ chị em dâu nếu xử lý không tốt thì sẽ gây ra náo loạn âm ỉ.

Uyển Như biết đại tẩu họ Mai, tổ phụ là Ngự Sử đại phu, phụ thân chỉ là huyện lệnh Chính lục phẩm kỳ huyện, Tiểu Dương lại dùng giọng nói “nàng cần đặc biệt cẩn thận” ám chỉ tỷ ấy, vị đại tẩu này không thể coi như không quan trọng.

“Vi sao? Xin giải thích rõ ràng.” Chẳng lẽ là bởi vì Tiểu Dương cũng là con trai trưởng hơn nữa là dễ dàng tranh giành tước vị đoạt công quân với đại ca, cho nên đại tẩu sẽ nhắm vào mình bởi mối?

Uyển Như lập tức tiến vào trạng thái phòng bị cấp một, kể từ khi sống lại nàng chưa từng trải qua trạch đấu chân chính! Vào lúc này rốt cuộc xuất hiện “đại tẩu” quân xanh, đủ để cho nhiệt huyết trong người sôi trào.

“Bởi vì tỷ ấy là trưởng nữ của Ngự Sử đại phu! Tỷ ấy, đặc biệt.” Tiểu Dương rồi rầm nhủ lòng mà thật lâu sau cũng tìm không ra được từ nào thích hợp để hình dung rốt cuộc Mai thị là người như thế nào, cuối cùng không thể không cười khổ nói, “Đại tẩu là người đặc biệt ‘Ngự Sử đại phu’ -- hiểu ý của ta chứ?”

Không hiểu! Uyển Như cười khúc khích lắc đầu.

Không có cách nào tâm ý tương thông với thế tử, Tiểu Dương vỗ trán một cái, im lặng nói: “Triều ta hạng người gì có thể làm Ngự sử nàng biết chứ?”

“Không phải xuất thân thế gia, thanh chính liêm minh ngay thẳng không sợ cường quyền, nói quy củ.” Dứt lời Uyển Như lại bung miệng cười, “Thật ra thì, mấu chốt là con dao sắc đầu óc toàn cơ bắp cho Thiên gia sử dụng.”

“Nửa đoạn trước không sai, nửa đoạn sau ngàn vạn lần đừng nói ra!” Tiểu Dương cười búng cái trán Uyển Như, lúc này mới tiếp tục nói: “Tổ phụ của đại tẩu, Mai Ngự sử ông ấy vừa tiến vào quan trường đã ở Sát Viện làm Giám Sát Ngự Sử chính bát phẩm, kế tiếp thăng chức trở thành Thị Ngự sử Tông thất phẩm trong Điện Viện, sau đó làm Thị Ngự sử tông lục phẩm ở Đài Viện, sau đó lại từ Thị Ngự sử được đề bạt làm Ngự sử Trung Thừa tông tứ phẩm, cứ như vậy một đường đến ‘Ngự Sử đại phu’ cao nhất trong Ngự Sử đài. Suốt một đời làm cho người trong Ngự sử khiếp sợ! Đại tẩu của nàng là được chân truyền từ ông ấy.”

Nói xong hần đầu thương nhìn về phía đỉnh đầu cài trâm kim phượng hoa lệ khác thường của Uyển Như, thờ dài.

“Chàng nói là, những thứ này không thể mang trước mặt đại tẩu?” Rốt cuộc Uyển Như và Tiểu Dương cũng tâm ý tương thông rồi, lẽ ra nàng là Huyền Quân ngũ phẩm, ăn mặc long trọng nhất cũng chỉ có thể ba vòng ngọc trai, năm cây trâm, nói cách khác, không thể mang trâm cài đầu Kim Phượng.

Nhưng phía trên quần không nghiêm người phía dưới đầu thế buông tha cho việc theo đuổi cái đẹp, đúng không? Đến dân phụ thương gia cũng có thể cài trâm phượng! Huống gì nàng còn là tam nương từ Hầu phủ.

Nghiêm chỉnh mà nói, cái trâm này là mẫu thân đưa đây, Quận chúa cũng không nói thì người đồng thế hệ quản làm gì?

“Tỷ ấy đến mẫu thân cũng đã ‘giáo dục’ qua, nói bà chỉ là Quận chúa không thể mặc đại lễ dùng cho công chúa, nàng đoán xem lúc đó tỷ ấy nói thế nào?” Không đợi Uyển Như nói, Tiểu Dương đã dùng một loại giọng điệu cảm khái, “Khi gả vào cửa ngày thứ hai phải kính trà, mẫu thân tức giận đến thiếu chút nữa làm rơi ly trà, kết quả vẫn không thể nào lay chuyển được tỷ ấy, từ đó về sau.”

Tiểu Dương còn chưa nói hết lại đột nhiên chú ý tới váy của Uyển Như, gương mặt càng thêm đau thương.

Váy hoa lệ chói mắt biết bao, gấm vóc thượng hạng đủ loại màu sắc chồng xếp lên nhau, viền váy dùng chỉ vàng điểm ngọc làm trang trí, vạt váy áo như lông đuôi Khổng Tước vung ra, nổi bật vòng eo mảnh khảnh xinh đẹp vừa không mất phú quý của nương tử.

“Không phải chứ? Váy Hoa Gian cũng không thể mặc? Không có quy định này chứ!” Uyển Như vô cùng kinh ngạc, nhất thời sắc mặt cũng đen -- cái kia không được cái này không thể, vậy ta gả cho người phú quý có ý nghĩa gì?

“Đúng vậy.” Tiểu Dương bĩu môi gật đầu, “Đến Hoàng quý phi bình thường cũng chỉ mặc váy Hoa Gian ‘thất phá’ tỏ vẻ tiết kiệm, mẫu thân mặc váy Hoa Gian ‘thập nhị phá’ đại tẩu còn nói nữa là. Mà nàng, tất nhiên cũng không thể mặc ‘nhị thập tứ phá’, nếu không, chờ bị đại tẩu cầu nhào chết đi.”

Đây là đại tẩu sao? Hay tổ tông sống vậy?

Uyển Như trực tiếp dùng đầu tông vào vách tường, cắn răng thăm hận Hoàng quý phi mẹ ruột của Lục hoàng tử kia -- tiết kiệm gì chứ? Muốn tiết kiệm cũng đừng mặc váy Hoa Gian, mặc vài rách là tiết kiệm nhất rồi!

Trong hành trình kế tiếp, Uyển Như không chỉ muốn khổ luyện cười ngựa bắn cung, ném thẻ vào bình rượu, tài nghệ đá cầu, còn phải tốn không ít thời gian để Quận chúa đưa vú già giảng giải những quy định ăn, mặc, ở, đi lại ở triều đình, không có biện pháp, trí nhớ mười năm sau cũng không thể sử dụng ngay được, hơn nữa, ở Tạ gia cũng sẽ không có ai đặc biệt chú ý đến những chuyện này.

Tổn không ít thời gian dọn dẹp tất cả những gì vượt quá quy củ, rồi cuộc Uyên Như theo trượng phu đi tới đại trạch từ tráng lệ của Tiểu gia ở kinh thành, rồi sau đó, ở hai cửa thấy được đám người đại tẩu, ngũ muội tới đón tiếp Quận chúa.

Chỉ vừa giương mắt lên nhìn, Uyên Như đã có loại cảm giác vô cùng đau bụng, nàng có thể dự cảm được, cuộc sống của mình ở kinh thành nhất định sẽ có tư vị muôn màu muôn vẻ.

Tác giả có lời muốn nói:

Ngự Sử đài: trưởng quan (quan trên) Ngự Sử đại phu chỉ có một người, tam phẩm Ngự sử Trung Thừa có hai người.

Kỳ huyện: cũ gọi là huyện bên cạnh kinh đô.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tiểu cô đâm chọt

Sau khi đến nơi dừng lại, từ xa Uyên Như đã nhìn thấy đoàn người đứng chào đón ở trong cửa, dẫn đầu chính là đại tẩu trong truyền thuyết. Nhìn thấy người này tam nương tử cảm thấy đau bụng cũng không phải nói tướng mạo của nàng vô cùng dọa người, mà là vẻ mặt của vị quý phụ nhân chưa tới ba mươi này đặc biệt nghiêm túc.

Cảm vuông thể hiện sự sắc sảo lông mày thẳng mũi cao, cộng thêm sắc mặt như người ta thiếu ngàn ngàn xâu tiền nữa, thấy thế nào cũng cảm thấy dường như không phải đại tẩu đang nghênh đón tiếp bà bà và tiểu thúc em dâu, mà là hận bọn họ đừng xuất hiện trước mặt mình.

Đáng sợ hơn là, nàng đã lớn lên như vậy rồi lại còn mặc y phục màu xanh đá phôi hợp với quần sam màu mực, mặc dù thanh nhã lạnh nhạt nhưng cũng có vẻ vô cùng nặng nề, càng tăng thêm cảm giác trang trọng.

Uyên Như đi theo sau lưng Quận chúa, trên mặt nở nụ cười đi về phía đại tẩu Mai Thanh, đồng thời lúc đó nhúc nhích đôi môi nhỏ giọng lầm bầm với phu quân của mình: “Thấy tỷ ấy, dường như lớn hơn thiệp nhiều.”

Thậm chí tam nương tử cảm thấy trong ánh mắt Mai Thanh còn mơ hồ mang theo ý quan sát kỹ lưỡng, có khí thế “bà bà (mẹ chồng)” hơn cả Thanh Giang quận chúa.

“Đừng sợ, tỷ ấy chỉ đang quan sát y phục nàng mặc mà thôi.” Tiểu Dương cũng khẽ nói nhỏ giọng giải thích, “Tính tình của đại tẩu không xấu, chỉ là tính tình quá thẳng, trời sanh có bộ mặt của【thầy tổng giám thị】.”

“Thầy tổng giám thị?” Uyên Như vô cùng nghi hoặc, đây là cái quái gì? Nàng muốn phu quân giải thích nhưng lúc này đã tới gần cửa, đại tẩu mang theo mọi người hành lễ.

Tam nương tử cũng không thể len lén nói chuyện nữa, chỉ đành phải tươi cười rạng rỡ đứng ở bên cạnh Quận chúa vội vàng chào hỏi Mai Thanh, Tiểu Tinh, Lý thị, về phần vị Cô thị kia, thân là thiệp bà ta không có tư cách được giới thiệu với chính thể của con trai trưởng.

Khỏi cần nói, vị tiểu cô nương mặc váy áo màu hồng phối với màu vàng nhạt kia nhất định là Tiểu Tinh, mười hai mười ba tuổi, dáng dấp thông minh xinh đẹp, gương mặt nhỏ nhỏ thẹn thùng, mắt phượng khẽ nhướn có lẽ đã miêu tả ra ba năm rưỡi sau nàng ta sẽ phong tình vạn chủng thể nào.

Lý thị và Cô thị cũng chỉ kém nhau sáu tuổi, năm đó có lẽ còn có thể phân cao thấp, nhưng hôm nay thấy lại đặc biệt dễ dàng phân biệt.

Lý thị mất con có gương mặt đoan trang, mặc cái áo cánh sen màu hồng, váy thêu hoa màu xanh dương đậm, hai bên tóc mai hơi bạc không son phấn, một bộ dạng thờ ơ. Mà vị Cô thị kia, rõ ràng sắc mặt tốt hơn, lại có vẻ có chút cợt nhả.

Nàng cũng không biết là cử chỉ điên rồ hay tính tình vốn đã không tốt, nghênh đón chủ mẫu lại mặc áo đỏ kết hợp với váy màu đỏ thêu đường viền vàng!

Được rồi, hai loại màu đỏ này cũng không phải màu gốc cũng không coi là quá kiêng kỵ, nhưng nữ nhân hơn ba mươi lại ăn mặc xinh đẹp từ trên xuống dưới thế này, Hầu gia lại không có ở đây bà ta mặc cho ai xem?

Dường như Thanh Giang quận chúa cũng rất bất mãn với bộ dạng này của bà ta, mặc dù không lên tiếng lại sử dụng ánh mắt hung hăng nhìn Cô thị một cái.

Uyên Như khẽ cảm thấy khó xử, sau khi đã chào hỏi xong thì đi vào nhà, trong lúc đó âm thầm liếc nhìn Tiểu Dương, không phải vì hấn sao? Chuyện thiệp của phụ thân quyền rũ nhĩ tử cũng rất thường gặp.

Không, tam lang sẽ không không có nguyên tắc như vậy! Uyên Như vội vàng xóa suy nghĩ này ra khỏi đầu, về phần rốt cuộc Cô thị đang suy nghĩ gì?

Cứ quan sát trước đã, lâu ngày mới có thể thấy được lòng người.

Vào nhà chính, Quận chúa ngồi xuống ngay chỗ chính giữa phía trước, lúc này mới để mọi người tiến lên chính thức làm lễ ra mắt, Mai thị khách khí chào hỏi trước, giọng nói kia rất lạnh, cũng nghiêm túc như vẻ mặt của nàng.

Tiểu Tinh lại lộ ra hoạt bát có chút không phù hợp với thân phận của nàng ta, thậm chí sau khi hành lễ với Uyển Như xong thì trực tiếp hỏi: “Tam tẩu, có quà ra mắt không ạ?”

“.....” Uyển Như trực tiếp quần bách, thật sự không nghĩ tới còn có người có da mặt dày hơn cả muối muối Uyển Lan của nàng, hai nàng ta mới là thân tỷ muội nhỉ? Chậm rãi hít sâu, nàng cười nhạt: “Có, tất nhiên có.”

Khi đang nói chuyện, Bảo Châu đứng ở bên người nàng lập tức tiến lên một bước, đưa cho Tiểu Tinh một túi gấm hình vuông.

“Cám ơn Tam tẩu.” Tiểu Tinh trực tiếp mở ra xem, chỉ thấy trong túi gấm chứa vòng tay mạ vàng chạm trổ hoa văn mẫu đơn, tinh xảo nhưng cũng không quý trọng, cầm ở trong tay suy nghĩ là biết đồ chơi này không đủ phân lượng.

Nhất thời trong mắt Tiểu Tinh xuất hiện vẻ thất vọng, ngẩng đầu nhìn Uyển Như lần nữa thì đã không còn ý ân cần lúc trước, thậm chí còn mang tới chút ít cảm giác phẫn uất.

“Tam tẩu.” Tiểu Tinh giương mắt cười một tiếng, trong lời nói ẩn chứa cảm khái, “Vòng tay thật tinh xảo, thật sự làm khó công tượng rồi, vừa mịn vừa mỏng còn có thể chạm trổ được hoa văn đẹp mắt.”

“Muội muội khách khí rồi, trước khi đến đã nghe nói thân hình muội nhỏ bé, tỷ liền chọn đồ trang sức khéo léo này có lẽ vừa vặn, hôm nay nhìn thấy quả thật không chọn sai.” Uyển Như bình tĩnh cười một tiếng, lập tức chuyển lời nói về lại phía nàng ta.

“Hừ, hai năm không gặp càng ngày càng kỳ cục, ngươi là tên ăn xin sao?” Thanh Giang quận chúa lạnh lùng nhìn Tiểu Tinh khiển trách, “Cho ngươi quà tặng là tốt rồi, còn đòi hỏi gì.”

Bà sống nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy qua tiểu nương tử nào tự mình đòi quà, đòi không nói còn ghét bỏ quà nhỏ!

Uyển Như nhìn vẻ mặt ghét bỏ của Quận chúa, Tiểu Tinh chán nản nói xin lỗi, không khỏi cười trộm, đại tẩu cực phẩm đứng bên cạnh tiểu cô cực phẩm.....

Tam lang cũng chào hỏi chẳng lẽ ta còn phải chuẩn bị hậu lễ? Thứ nữ bị chủ mẫu chán ghét mà vứt bỏ còn dám phách lối? Tam nương tử cười lạnh không dứt, tiểu cô tử này -- mí mắt quá cạn, ngay cả cảnh ngộ và phân lượng của mình cũng không nhìn rõ, không đáng quan tâm.

“Thanh Nương, Ngũ nương học quy củ thế nào? Mắt thấy sẽ phải mai mối rồi, làm trưởng tẩu con phải chú ý một chút.” Quận chúa nghiêng đầu nhìn về phía Mai thị, không nhẹ không nặng oán trách đôi câu.

Bà không có hứng thú dạy thứ nữ này cũng không còn nhúng tay vào sự vụ bên trong đại trạch kinh thành, Tiểu Tinh sẽ phải do trưởng tẩu phụ (con dâu trưởng) phụ trách quản lý dạy dỗ, hôm nay nhìn thấy, bà sẽ không quản để mặc cho tự do phát triển?

“Bên trên không quy định quy củ, con cũng không dám chuyên quyền. Tiền thán là phân dựa theo ý của công công (bố chồng).” Ở trong mắt Mai thị, thứ xuất được nô tỳ sinh cũng là nô tỳ, nuôi dưỡng cũng không cần quá khắt khe hiện tại cũng không cần mời người đặc biệt dạy dỗ, công công hào phóng vậy thì đưa ít tiền lương ruộng chiều, về phân quy củ, dù sao Tiểu gia cũng không coi là thế gia, Quận chúa cũng không có nói Tiểu Tinh cũng là nữ nhi bình thường trong phổ tộc Tiểu gia, nàng không có nghĩa vụ đi quản giáo.

Quận chúa trực tiếp bị ghen, một lát sau mới lại mở miệng, cũng đổi đề tài hỏi: “Cháu trai cháu gái của ta đâu? Sao lại không thấy bọn họ chạy tới?”

Về vấn đề nuôi dạy Tiểu Tinh, đúng là bị chính mình lựa chọn quên lãng, Quận chúa chuẩn bị lén lút sẽ thương nghị với Mai thị, không ở trước mặt mọi người tiếp tục nói đến.

Nghe câu hỏi này, nhất thời Mai thị rục rĩ cười một tiếng, ngoắc ngoắc tay, liền có năm sáu tỳ nữ nhìn rất quy củ mang theo một đứa trẻ đi vào từ sau cửa phòng.

Đây là con trai con gái của vợ cả của trưởng tử Tiểu Hầu gia, cậu bé mặc xiêm áo màu xanh ngọc chừng năm tuổi, dáng dấp khỏe mạnh kháukhinh, cô bé mặc váy hồng vừa đủ ba tuổi, bước đi hơi lảo đảo lại không chịu cho người ta ôm.

Hai đứa trẻ như kim đồng ngọc nữ bên Bô Tát, tròn vo thật đáng yêu, vào phòng tới là ánh mắt tìm kiếm mẹ ruột, nhìn Mai thị sau đó đứng ở hai bên nàng.

Nhìn lên Quận chúa rồi dùng giọng nói trẻ con trong trẻo: “Tiểu Tuấn Nghiêu/ Tiểu Vành Nhã, thỉnh an tổ mẫu.”

Thanh Giang quận chúa nhìn hai đứa trẻ tay ngắn chân ngắn vẫn còn mặc dạng xiêm y họa hồ lô chấp tay thì lễ, không khỏi hắng giọng cười một tiếng, khom lưng chào hỏi: “Ay za, ngoan! Mau lên phía trước để bà nhìn kỹ một chút nào.”

Nói xong, Quận chúa đưa hai tay ra ôm hai đứa trẻ vào trong ngực, tỉ mỉ hỏi bọn họ đi học thế nào, ngày gần đây thân thể như thế nào, ăn uống như thế nào.

Nhìn ánh mắt vô cùng từ ái của bà bà, thân thiết thậm chí có chút kích động ôm hôn, Uyển Như nhớ tới tam lang đã nói, sau khi Tiểu Tuấn Nghiêu sinh không bao lâu Mai thị liền mang theo cậu bé tới kinh thành, đến Tiểu Vành Nhã cũng là lúc đại ca tới kinh báo cáo công việc trong thời gian một hai tháng tạo ra.

Lúc hẳn nói lời này tình cảm giữa phu thê lúc đó cũng chưa sâu sắc, hơn nữa trong lời nói có chút che giấu, Uyển Như cũng trực tiếp hỏi tại sao đại tẩu muốn trở lại kinh thành, vốn tưởng rằng là Tiểu gia bí ẩn hoặc giữa phu thê đại ca có vấn đề gì.

Nhưng hôm nay nhìn thấy, rõ ràng là Quận chúa không muốn các cháu cách xa mình.

Uyển Như đột nhiên ý thức được, hai đứa bé này là con tin ư? Gã một Quận chúa lại đưa cháu đích tôn của Tiểu gia tới kinh thành, là vì phòng ngừa Tiểu Hầu gia cầm binh đề cao thân phận không bao giờ nghe triều đình sai bảo?

Mà việc hôn nhân của nam nữ trong Tiểu gia, bên trên cũng tuyệt đối không thể nào không có ý định, cưới mình là vì lời kéo quan hệ quan văn, vì ở trong triều đình vào lúc mấu chốt có thể nhờ quan hệ thông gia hỗ trợ chu toàn, vậy, cưới đại tẩu là vì sao?

Nghiêm chỉnh mà nói tổ phụ của đại tẩu, phụ thân đều thuộc về phái trong sạch, có khí khái lại không có thực quyền, chi bên không góp phần gì, của cải không tính là dày, tướng mạo cũng quá mức đoan trang, lấy nữ tử như vậy là người người vợ phù hợp với trường tử ư?

Uyển Như âm thầm suy nghĩ những vấn đề này, sau khi ăn trái cây nghỉ tạm một lát rồi đi theo quận chúa vào bàn tiệc chuẩn bị dùng bữa tối, nàng định ngồi xuống phía tay phải quận chúa, lại nghe Lý thị ho nhẹ một tiếng.

Cái ho giả này làm Uyển Như không khỏi ngẩng đầu nhìn bà một cái, dư quang thoáng nhìn không ngờ phát hiện, đại tẩu đứng, Lý thị, Cổ thị cũng đứng chỉ có Tiểu Tinh ngồi ở chỗ ghế cuối cùng dưới tay.

Chẳng lẽ, đây là tức phụ và đáng thiết lập quy củ trước mặt chủ mẫu trong truyền thuyết?

Uyển Như lập tức chấn kinh, kiếp trước bà bà không cần nàng hầu hạ, chủ mẫu ngại mặt mũi Tạ Tuấn Dật cũng không cần nàng thân thiết, kiếp này ở vùng biên cương cho tới bây giờ đều là tất cả cùng ngồi ăn cơm, nàng sẽ không vì chờ quận chúa, phu quân bố trí thức ăn.

Nói ra, Tiểu Dương bởi vì tị hiềm nên bị đại tẩu đuổi ra gian ngoài dùng cơm một mình rồi, nữ quyến có thể lên bàn vốn cũng không nhiều lắm, tội gì còn hai người ăn bốn người hầu hạ?

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân Tiểu gia cưới Mai thị? Quý củ lớn hơn tất cả --- hôm nay, ở trước mặt Thiên gia đã có thể diện và tình cảm của quận chúa bảo vệ cho Tiểu gia mọi sự không lo, tương lai do đại tẩu tọa trấn ở nhà này may mắn cũng không được sai quy củ, đến gái ngựa cũng không cần đưa tay?

Được rồi, lập quy củ cũng đúng, chỉ là, ánh mắt của Uyển Như nhìn các món ăn đầy đủ sắc hương vị trên bàn rơi từng giọt, ta rất đói... sớm biết như vậy đã ăn chút thứ gì đó lót dạ rồi, có thể cho ta chút thức ăn để ta có thể ngồi xuống ăn được không?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Không thể buông tha

Uyển Như đau khổ chịu đựng ăn cơm, cảnh báo mình ngàn vạn lần đừng trong lần đầu gặp chị em dâu đã lộ ra bộ dạng thèm thuồng đói khát, rồi sau đó học bộ dạng đại tẩu gấp thức ăn cho bà bà.

Trong lòng thì oán trách không thôi, vốn dùng chén nhỏ để thức ăn, còn bố trí món gì nữa đây? Gấp thức ăn, thịt từ trong bàn vào trong đĩa nhỏ để làm gì?

Ai có thể nghĩ tới, nàng mới chỉ gấp một miếng cá chung hấp, đã nghe Thanh Giang quận chúa cười nói: “Được rồi, đều ngồi xuống ăn đi. Trong nhà cũng không có mấy người, cần gì bày quy củ.”

“Ôi, cảm ơn mẫu thân.” Uyển Như vui vẻ hơn hờ, lần này nàng cũng không cần để ý sắc mặt của người nào đó nữa, lập tức đi tới bên tay phải của bà bà vô cùng thân nhiên ngồi xuống, đáng vẻ mặc dù tao nhã lại há mồm ăn rất nghiêm túc.

Dọc đường đi một tháng, dưới chỉ điểm của tam lang nàng đã hoàn toàn nắm giữ bí quyết sống chung với Thanh Giang quận chúa rồi, biết rõ đối phương sẽ không có ý kiến gì.

Vị bà bà này thích nàng dâu lanh lẹ mạnh mẽ, không thích một người nhả nhả nhó nhó, biết xấu hổ, hay bởi vì sinh ba nhi tử không cầu được một nữ nhi, cho nên nếu nàng dâu có thể vào lúc thích hợp làm nũng hò hét, bà cũng nguyên ý cưng chiều như thân nữ nhi (con gái ruột).

Thật ra thì, cho các nàng ngồi xuống ăn cơm cũng không sao vì đã từng đặc biệt nói với Uyên Như, đáng thiết có muốn lên bàn hay không Quận chúa cũng không quan tâm.

Quy củ phục vụ bà bà chia thức ăn đó chỉ có trưởng tức (con dâu cả) vẫn luôn kiên trì tuân thủ, thích đứng thì cứ đứng, bà chỉ đau lòng tam tức phụ đi đường mệt nhọc.

Mai thị há miệng, đang muốn nói “Quy củ không thể bỏ”, lại bị câu nói tiếp theo của bà bà chặn miệng: “Thanh Nương, con đi xem Tuấn Nghêu và Vành Nhã đi, sau này không cần tách ra dùng cơm để bọn nó đều tởm đây.”

Lời này, không phải thỉnh cầu mà là ra lệnh.

Phần lớn Quận chúa vui lòng nghe Mai Thanh cầu nhàu, cũng giữ quy củ, đó là bởi vì điều đó cần thiết, cũng không phải bà nguyên ý chỉ hành vi nhỏ xiu cũng bị tức phụ chỉ chỉ chớ chớ, cho tới cuộc sống không được thoải mái.

Nhìn thấy Quận chúa lộ ra toàn bộ uy thế, Mai thị cũng không kiên trì ý kiến của mình nữa, khẽ cúi đầu đáp lời: “Dạ, con cũng lo lắng đám nô tỳ phục vụ được không tì mỉ, phải đi xem ngay đây ạ.”

Uyên Như đưa mắt nhìn Mai thị rời đi, nhất thời hiểu thấu từ này chỉ là có nguyên tắc, cũng không phải là không thức thời, ngày vào cửa đó dám chống đối Quận chúa hơn phân nửa chỉ là bởi vì muốn bà chú ý, kẻ nào cũng phải tuân theo lý lẽ.

Dù sao chuyện này vượt quá, nghiêm trọng hơn nữa chính là trên đỉnh đầu có một cây đao, có thể nhẹ nhàng lấy ra cũng có khả năng nặng nề rơi xuống.

Chờ Mai thị lui xuống, bình thường Cô thị luôn bị nàng ấy chế ngự liền thở phào nhẹ nhõm, theo như ý của Quận chúa phân phó ngồi vào vị trí dùng cơm, cũng đã khuy gối chuẩn bị ngồi xuống, lại phát hiện Lý thị đang vững vàng đứng ở sau lưng Quận chúa hầu hạ.

Giây phút ánh mắt hai người vừa giao nhau đó, Cô thị lại cảm thấy trên gương mặt không biểu cảm của đối phương có chứa vẻ khinh bỉ, bà ta vội đứng thẳng người chuyển đến sau lưng Uyên Như bắt đầu ân cần chia thức ăn.

Lý thị không vào chỗ, bà ta có tư cách ngồi xuống ư?

Tiểu Tình giương mắt nhìn, phát hiện tam tẩu hẹp hòi kia trong lúc hầu hạ mẫu thân lại vô cùng thân nhiên ngồi xuống ăn, còn cười cười nói nói thảo luận thức ăn với Quận chúa, nói thật dè dượng này có chút tanh nồng thiếu chút hương liệu.

Đây là mẫu thân ta làm đấy, đặc biệt làm muốn lấy lòng mẫu thân và Tam ca, nào có tanh nồng? Rõ ràng là người quá kiêng ăn! Tiểu Tình không khỏi âm thầm cãi lại, cảm giác Tam tẩu này thấy thế nào cũng không vừa mắt, vừa ra trận đã bắt nạt cả mình và mẫu thân.

Uyên Như cũng không biết mình tùy tiện cho người ta phục vụ cùng với tùy ý một câu phê bình lại đắc tội tiểu cô từ lần nữa, vui vẻ hớn hờ ăn uống -- không có cách nào, gần đây nàng vận động hơi nhiều, sức ăn cũng tăng lên, đến giờ không ăn sẽ đói.

Cơm nước no nê xong, bọn họ cùng tán gẫu với Quận chúa cho tiêu cơm, mắt thấy sắc trời từ từ trở tối, không biết tam lang đi nơi nào nữa, vẫn không tới nói với nương tử của mình.

Uyên Như cảm giác mình rất mệt mỏi, lại không thể nói rằng muốn trở về phòng, thậm chí, cũng không ai nói cho nàng biết đến rốt cuộc phòng ở đâu, cũng không biết Tiểu Đường có mang người đi thu dọn phòng ngủ hay không?

“Mẫu thân, tam lang ở trong kinh có viện đơn độc không ạ?” Sau trận mề nheo kia, rốt cuộc Uyên Như không nhịn được nói bóng nói gió hỏi vấn đề này.

“Đương nhiên là có, Đường Lê viện, tên, cách cục, bố trí cũng giống với chỗ ở của các con ở vùng biên cương.” Quận chúa vỗ nhẹ lên tay Uyên Như cười nói: “Viện của mấy huynh đệ bọn họ đa số đều giống chỗ cũ, tránh cho chuyển sang nơi khác đi nhầm chỗ, ngủ không ngon giấc.”

“Hả? Như vậy sao. Mẫu thân thật có tâm.” Uyên Như theo lời của Quận chúa khen mấy câu, trong lòng thì chảy dòng nước đắng: ông trời ơi, đây không phải là trọng điểm, mấu chốt là, ta buồn ngủ quá mệt quá rất muốn tìm một nơi thoải mái nằm xuống!

Đang lúc tam nương tử đau khổ vô cùng muốn phát điên thì Tiểu Dương đứng lúc xuất hiện giải cứu ái tề thoát khỏi bể khổ, mang theo một đồng lớn tới tở bước chậm đi về phía Đường Lê viện.

“Vừa rồi chàng đi đâu vậy?” Rời ở phía sau một bước, Uyên Như cúi đầu nhìn bàn tay ấm áp lôi kéo tay trái mình, khẽ bấu môi lên tiếng hỏi thăm.

Ngụ ý là: người ta mới đến nơi rất thấp thòm, người duy nhất có thể nhất dựa vào là phu quân lại biến mất hai ba canh giờ, thật sự tệ quá.

“Ta tới đây đi lòng vòng trong sân trước một bước, bên này ngược lại phòng có chút hẹp không bố trí được phòng bếp nhỏ, để cho họ vội vàng đưa phương thuốc thực liệu của nàng cho đại tẩu, ngày mai dậy nàng có thể theo như lời dặn của đại phu uống được rồi.” Tiểu Dương vừa nói xong, vừa quay đầu lại nhìn thê tử một cái, tình cảm nồng đậm thân thiết không lời nào có thể diễn tả được.

Nhất thời trong lòng Uyên Như ấm áp, muốn cảm ơn phu quân nhưng ngoài miệng lại nói: “Sao có thể phiền toái đại tẩu như vậy, thiết nào có quý báu tới mức như thế, ăn thiếu mấy phần cũng không sao.”

“Trên đường trở ngại nhiều lần, về đến nhà tất nhiên phải bỏ sung rồi.” Tiểu Dương cầm chặt lấy tay Uyển Như, nhỏ giọng nói: “Những đại phu kia thích nhất nói bệnh nặng, hẳn tuyên bố một năm tuyệt đối có thể giảm, tốt nhất nàng nên uống thuốc hơn nửa năm đến tám tháng cho tốt.”

“Một năm cũng chờ không kịp?” Lần này Uyển Như khẽ cảm thấy trong miệng có chút chua xót.

Đối với nam nhân mà nói quả thật là con cháu quan trọng nhất nhỉ? Mới tân hôn một hai năm đã nuôi con rồi? Ban đầu Tạ Tuấn Dật cũng luôn cầu mà không được, nhiều năm sau mới có con.

Áp lực này quá lớn cũng không dễ có thai được!

“Aizz, nàng hiểu lầm ý của ta rồi, không phải đợi không kịp chỉ hi vọng là nàng sớm dưỡng tốt thân thể.” Tiểu Dương lôi kéo Uyển Như vào phòng, đóng cửa phòng lúc này mới tiếp tục nói: “Vừa rồi ta nhận được tin tức đi Tây Nam Di, chiến sự tổn gần hai tháng mới cơ bản trấn áp xuống được, phản dân lớn nhất đã đền tội, nhưng quanh địa khu còn có chút rung chuyển không yên, 【chỉ một tia lửa】, mạnh mẽ trấn áp thôi nhưng cũng hậu hoạn không ít.”

Chuyện này thì có liên quan gì đến ta điều dưỡng thân thể? Đầu tiên là về mặt của Uyển Như vô cùng nghi hoặc nhìn phu quân mình, rồi sau đó mới đột nhiên phản ứng lại, ý của tam lang là hành trình đi Tây Nam Di có thể được phê duyệt?

“Còn mười ngày nữa là sinh thần của ngoại công rồi, ở nơi này trước sau gì Thiên gia sẽ mời ta vào cung trình tấu, biểu hiện tốt một chút cơ hội này không khó, nói cách khác, sau quan lễ của ta chậm nhất là đầu tháng tám sẽ lên đường.” Tiểu Dương nói xong thì có chút khổ não nhàu chân mày, “Đến bên đó tuyệt đối là điều kiện gian khổ, ngược lại ta cũng không sợ, nhưng nàng.”

Nói tới chỗ này Tiểu Dương ngậm miệng lại, không lên tiếng nữa nhưng về mặt lại tràn đầy rối rắm.

Theo kết quả phu thê bàn bạc trước đó, Tiểu Dương hy vọng mang Uyển Như cùng đi nhậm chức, ai có thể chịu được chia lìa lâu dài sau tân hôn chứ? Chia hai nơi thì đứa bé xuất hiện thế nào.

Nhưng sau khi nhận được tin tức đi địa khu Tây Nam Di, tam lang lại do dự, ở đó có nhiều bộ lạc man di trời sinh tính hung hãn, thậm chí còn có am hiểu nuôi cò độc người, hẳn có thể mang thể tử mềm mại tới địa phương sẽ xuất hiện nguy hiểm kia ư?

Cho dù là tin chắc thực lực của mình sẽ không để cho thể tử xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng Tây Nam Di nơi chiến loạn cảnh hoang tàn khắp nơi kia rất không giống với Trung Nguyên, giờ phút này lại đang trăm việc đợi làm, Như Nương có thể thích ứng loại cuộc sống cần cẩu đó sao?

Sau khi đồ mang đến được sử dụng hết, rất có thể ngay tại chỗ không tìm được đồ thích hợp để cho nàng điều dưỡng thân thể, hẳn hi vọng Uyển Như sẽ gặp phải cảnh như thế ư?

Còn nữa khu địa giới đó không có yến tiệc của tầng lớp trên, không có hoa viên ngắm hoa tản bộ, ăn mặt hoa lệ cũng không có người thưởng thức không có chỗ khoe khoang, thậm chí nói không chừng sân nhỏ để toàn bộ người ở lại cũng không có.

Tiểu Dương lập tức không còn hăng hái, hẳn nguyện ý đi kiến công lập nghiệp lại không vui khi mang theo thể tử cùng nhau đi chịu khổ tìm vất vả.

“Không phải chàng định cho thiếp ở nhà đó chứ?” Uyển Như chỉ nhìn về mặt khó xử của phu quân là biết tâm tư của hắn, vốn muốn cao giọng nói “thiếp không đồng ý”, nhưng sau suy nghĩ nàng lại đứng đưa cánh tay Tiểu Dương nhỏ giọng khuyên nhủ: “Biết rõ chàng đau long thiếp, nhưng vấn đề này còn chưa quyết định mà, xe đến trước núi ắt có đường đừng nghĩ trước như vậy, nghỉ ngơi thôi.”

Dù sao, chờ chuyện đến thì ta cũng sẽ có biện pháp đi cùng với chàng!

“Cũng được, dù sao còn thời gian chuẩn bị, thật sự không được nữa, thì ta lên đường trước nhậm chức, xem tình hình rồi lại quyết định là nàng có đi theo hay không.” Tiểu Dương vừa dứt lời đã không hề nói đến vấn đề này nữa, gọi người chuẩn nước tắm.

Hai phu thê tắm rửa qua loa xong thì tranh thủ thời gian về ngủ, viện này là đại tẩu cho người quét dọn thỏa đáng trước một bước, tất cả dụng cụ đầy đủ hết, đệm chăn mềm rất thoải mái, bởi vậy, dù thay đổi hoàn cảnh hai người cũng không cảm thấy không thoải mái, vừa bởi vì thân thể mệt mỏi vốn có chút mệt mỏi rồi, dù trước lúc ngủ có trăm suy nghĩ nhưng vừa nằm xuống là ngủ say ngay.

Giờ ngo ngày tiếp theo, Thanh Giang quận chúa mang theo phu thê tam lang và một đồng tỳ nữ trùng trùng điệp điệp đi ra cửa gặp phụ thân mình, tam lang đã nhiều năm không hồi kinh, lần này vừa mới đón đầu, tất nhiên muốn gấp gấp mang thể tử đi bá kiến ngoại công, thuận tiện còn sớm bàn bạc chuyện quan lễ.

Thế gian này, quan hệ của mọi người đều là chỗ lợi ích, cho dù là giữa nữ nhân, ông cháu. . . . cũng cần “kinh doanh” tình cảm, bình thường qua lại rất quan trọng, không có khả năng chờ đến khi Vĩnh An vương đại thọ bảy mươi mới tới cửa.

Về phần Thôi gia, sáng sớm Tiểu Dương đã cho người đưa bá thiếp, chờ nghỉ ngơi tốt chọn thời gian tới cửa.

Dùng quan hệ ruột thịt để nói, nhà ngoại công tất nhiên không thân hơn nội tổ mẫu, nhưng giữa phu thê làm chủ dù sao cũng là nam tử, hơn nữa quận chúa có thể giống trống khua chiến trở về nhà mình xem phụ thân, những tôn nữ cách đồng lứa đã xuất giá không thể trực tiếp đình đặc trở về, tính toán như thế, tổ mẫu của Uyển Như cũng chỉ có thể xếp sau Vĩnh An vương.

Uyển Như rất rõ ràng đạo lý kia, lại thêm kiếp trước nàng bị gia tộc khai trừ đã sớm không còn tình cảm gì với Thôi gia, nên cũng không có dị nghị gì với an bài này, về mặt vui mừng đi theo sau lưng bà bà, làm cho người ta cảm thấy nàng rất biết rõ đạo lý.

Phù Vinh An vương tất nhiên là đình viện thâm sâu, rường cột chạm trổ, ngói xanh nóc nhà màu đỏ, cảnh tượng trước mặt duyên dáng sang trọng. Uyển Như cũng không luống cuống có thần thái bình tĩnh, hoặc là nói, nàng chỉ gắng gượng chống đỡ để bản thân đừng làm ra bộ dạng luống cuống, không ngừng điều chỉnh tâm tính cho rằng như đang đi bài kiến thân quyến (người thân) bình thường.

Bởi vì Tiểu Dương cũng chỉ gặp ngoại công lúc còn nhỏ tuổi, ấn tượng không sâu, hắn cũng không thể cung cấp tin tức gì cho thể tử tham khảo, chờ Uyển Như thấy vị Vương gia tài giỏi phù trợ kim thượng trong truyền thuyết, trong đầu lập tức xuất hiện bốn chữ “danh bất hư truyền”.

Dáng người ông cực cao, phong phạm khí khái, hôm nay dù đã bảy mươi nhưng suy nghĩ phát âm rõ ràng, lúc nói chuyện với con cái, ngoại tôn thì rất hiền lành, lại không quá thân thiết.

Chỉ ánh mắt, Uyển Như cũng có thể cảm giác được người nọ cực khôn khéo, tuổi đã già cũng mang theo nhuệ khí, có thể nghĩ, lúc Vinh An vương còn trẻ nhất định phong thái mẽ người, chỉ tiếc bởi vì ngoài ý muốn khắp khắp một chân, nếu không, thiên hạ này còn không biết là nhà của ai.

Lúc này, chính trên thượng đường ngoại trừ vương gia còn có kẻ thế ông tái giá, cùng với hai huynh đệ ruột thịt của Thanh Giang quận chúa.

Đại cữu cữu đã hơn bốn mươi tám, hai mươi năm trước cũng đã sắc lập làm thế tử, khuôn mặt rất tương tự vương gia, đều là mặt chữ nhật nghiêm trang, tiểu cữu cữu kia cũng ba mươi lăm ba mươi sáu, dung mạo càng nhu hòa lúc nói chuyện với nhau cũng là hân cười nhiều nhất, rất thân thiết với quận chúa.

Về phần kẻ thất của vương gia cũng không lớn hơn đại cữu cữu bao nhiêu thì hoàn toàn làm cánh, ngồi cười làm lành hoàn toàn không chen vào một câu nào.

Nội dung nói chuyện dần dần từ thân thể khỏe mạnh, gia đình hòa thuận chậm rãi chuyển đến hỏi Tiểu Dương, đang chờ nói tiếp sự vụ thể cục vùng biên cương thì đại cữu cữu đột nhiên nói ra một câu: “Muội muội và tam nương tử nghe những lời này cũng không thú vị, không bằng đi dạo chơi trong sân, đúng lúc tháng sáu hoa nở, mẫu thân, làm phiền ngài đi theo cùng, được không?”

“Nói đúng, quá lâu không về nhà, là nên xem xung quanh thế nào.” Thanh Giang quận chúa lập tức đứng lên, về mặt chờ mong nhìn kẻ mẫu, không cho phép bà ta nói không.

Dù đã lâu không về nhà, nhưng sự ăn ý giữa huynh muội vẫn phải có, từ nhỏ đã thành thói quen chuyện đứng đắn tuyệt không cho kẻ mẫu dự thính, tuổi nhỏ bà sẽ nói thêm vài câu cười để đối phương thả lỏng, hiện tại tất nhiên cũng dựa vào hình thức mà làm việc.

Chờ Uyển Như đi theo bà bắt đầu dạo hoa viên, một đường thả lỏng cùng bước nhanh về phía trước, trong chốc lát giới thiệu cây này là mẫu thân của bà và phụ thân cùng tay trông, rồi lại còn nói hồ nước là phụ thân vì mẫu thân bà mà đào, làm cho vị kẻ vương phi tròn núc ních kia một môi thờ hồng hộc.

Đã nhẫn nhịn một bụng tức rồi, sau đó còn nghe kẻ nữ giả mù sa mưa hỏi: “Ồ, mẫu thân làm sao vậy? Ban ngày ra mồ hôi không tốt đâu ạ, con phải tranh thủ thời gian đi nói cho phụ thân biết, ngài cần tĩnh dưỡng mới được!”

“Chỉ là trời quá nóng thôi, đâu có đổ mồ hôi.” Vừa nghe đến hai chữ “tĩnh dưỡng”, mặt mày của Vinh An vương phi lúc trắng lúc xanh, kẻ nữ này cũng khó chơi giống như năm đó, ngang ngược không coi ai ra gì.

Lúc con trẻ cũng ăn của kẻ nữ không ít thiệt thòi, nhiều lần dùng danh nghĩa “mẫu thân cần tĩnh dưỡng” để đoạt quyền, bản thân dưới tình hình đó còn có thể nghĩ hết biện pháp sinh ra một trai một gái, thật đúng là ông trời phù hộ!

“Thật sao? Aizz, mẫu thân sợ nóng giống như trước kia nữa rồi, tháng bảy nóng nhất còn chưa tới đâu ạ, quả nhiên là không ra được cửa.” Thanh Giang quận chúa cười khê, liếc mắt nhìn kẻ mẫu, giống như ám chỉ sợ nóng thì hốt ở trong nhà đừng đi ra ngoài xã giao.

...

Uyển Như trợn há hốc mồm nhìn bà bà chỉ cần nói hai ba câu đã chọc cho kẻ thế Vinh An vương tức giận bỏ đi, lập tức hiểu rõ một sự thật, Thanh Giang quận chúa cũng chiều mình như vậy là có nguyên do, không chỉ bởi vì mẫu thân Trịnh Oánh là tỷ muội tốt của bà, càng bởi vì loại chuyện này, đều cùng là người có kẻ mẫu đáng ghét.

Chờ Vinh An vương phi vừa rời đi, Thanh Giang quận chúa cũng không đi dạo bốn phía nữa, cùng với Uyển Như tìm một đình tử nào đó ngồi ngắm cảnh, chờ dùng bữa tối.

Không ngồi bao lâu, Uyển Như uống nhiều nước trà quá muốn đi nhà vệ sinh, quận chúa không đi nên cũng ngồi yên không nhúc nhích, cho người dẫn tức phụ đi.

Uyển Như mang theo đội tỷ nữ đi xuống hòn non bộ, dọc theo hành lang đi về phía trước, đến một ngã rẽ thì đột nhiên đâm đầu một đội người đi tới, đi đầu là một tiểu nương tử mười lăm mười sáu tuổi chưa lập gia đình, vừa thấy mặt mũi đối phương tam nương tử đột nhiên sững sờ, trong ngực giống như bị người ta hung hăng nắm chặt vậy, đầu đón đến gần như sắp hít thở không thông.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Kẻ thù không đội trời chung ở kiếp trước

Vừa nhìn thấy gương mặt hơi tròn đẹp lại quý khí mùi phấn này, trong đầu Uyển Như lập tức nhảy ra ba chữ -- Trần Ngọc Dung.

Không sai, là à -- nữ nhân ép mình uống thuốc tuyệt dục, vợ cả của Tạ Tuấn Dật ở kiếp trước! Ngay sau đó, con hận ý nồng đậm ập vào lòng như dòi núi lấp biển, trong chốc lát hô hấp của Uyển Như cũng dừng lại, chỉ dựa vào nghị lực duy trì về mặt bình tĩnh và bước chân dưới chân không thay đổi.

Nhìn người này, Uyển Như liền nhớ tới buổi trưa ánh nắng chói chang ngày đó, thật vất vả mới dưỡng tốt thân thể vỗ nhẹ bụng như có điều suy nghĩ, mơ hồ cảm giác trong cơ thể mình vừa thai nghén một đứa bé, thắm nghĩ, lần này tuyệt không thể khinh thường để mất đi nó.

Nào có thể đoán được, Trần Ngọc Dung dẫn theo một đám tỳ nữ áo trắng đột nhiên mạnh mẽ xông tới vào tiểu viện, đề Uyển Như xuống rót một chén nước thuốc đen nhánh vô cùng đắng vào trong miệng, nàng đau bụng co rúc vói trên mặt đất, nhìn bầu trời đầy hoa tuyết rơi là tả, bên dưới rỉ ra máu tươi, một khúc tang thương, phá hủy tất cả đẹp mộng của Như Nương.

Có lẽ là bởi vì quá thảm, quá đau, tới sau khi sống lại Uyển Như cũng cố gắng không nhớ về Trần Ngọc Dung, cho đến ngày gần đây không thể buông tha nàng mới chợt nhớ lại, nghiêm chỉnh mà nói nữ nhân này hình như là biểu muội của Tiểu Dương?

Hắn là ngoại tôn Vĩnh An vương, Trần Ngọc Dung là ngoại tôn nữ, chỉ có điều một là do vợ cả sinh ra, một là do kẻ thất sinh.

Trong lòng Uyển Như có đồ vật gì đó mơ hồ thoáng qua lại không kịp bắt lại ngẫm nghĩ, bởi vì, giờ phút này nàng gặp phải một vấn đề khó khăn cần giải quyết.

Hành lang ở Vương phủ không tính là hẹp, nhưng rộng hơn nữa cũng chỉ là hành lang mà thôi, hai quý tộc nương tử nào đó mang theo đại đội thị nữ đi tới gặp nhau, phải có một người dừng bước lại kêu tôi tớ nghiêng người nhường đường.

Nhường đường cho Trần Ngọc Dung? Hừ, Uyển Như hận không thể đạp một cái lên trên mặt của ả, có thể nhường ư? Tuyệt không, chuyện này dính đến vấn đề tôn nghiêm! Nàng ngược đầu một đường đi về phía trước đối diện với kẻ thù kiếp trước.

Giờ phút này, phụ thân của Trần Ngọc Dung hẳn là Thiếu Giám Tương Tác Giám, cũng giống phụ thân của mình là Tông tứ phẩm, mặc dù mẹ ruột của ả là nữ nhi của huyện chủ Quận vương gia, mình chỉ là nữ nhi của huyện chủ nhà Quận vương, nhưng cô tình có nhi tử của Quận chúa làm trượng phu, còn có phẩm cấp mệnh phụ Huyện Quân ngũ phẩm, theo như thân phận lý nên đi trước.

Uyển Như vì vậy mà ngẩng đầu bước đi tới lại làm cho Trần Ngọc Dung có chút không rõ, đầu tiên là kinh ngạc trong nhà ngoại công có nương tử mà bản thân không biết, rồi sau đó ghen tỵ vì đối phương mặc váy Nguyệt Hoa mà bản thân cầu xin cũng không được, cuối cùng lại có chút tức giận, người này là ai vậy? Lại dám không nhường đường cho mình!

Hạ nhân vương phủ dẫn đường cho Uyển Như bước tới trước một bước giới thiệu hai bên với nhau: một vị là tức phụ của Thanh Giang quận chúa, một vị là nữ nhi của Thanh Hà quận chủ.

Lại nói, phong hào của hai vị này cũng rất có ý tứ, “Giang” phiếm chỉ đại “Hà” (con sông lớn), nói cách khác, ở trong lòng Vĩnh An vương, địa vị của Thanh Giang quận chúa xa xa cao hơn Thanh Hà quận chủ?

Dù sao cũng nguyên phối sinh ra, “Thanh Giang” không chỉ có phong hào còn được ban tước cho nơi sản vật phong phú, muội muội lại không tốt như vậy, chỉ cấp cho phẩm tước tương tự và bổng lộc có định mức.

Trần Ngọc Dung hơi sững sờ, vội vàng tranh thủ thời gian nói vạ phúc: “Tẩu tẩu mạnh khỏe.”

“Muội muội tốt.” Uyển Như tiến lùi có độ đáp lễ lại, trên mặt mang theo mỉm cười xã giao, ha ha, kiếp này có thể tùy ý vũ nhục kẻ thù của mình, lại có thể dùng cái nhìn của người ngang hàng, còn có thể gọi ả một tiếng “muội muội”, loại cảm giác này, rất tốt.

Nói ba chữ kia xong, Uyển Như liền ngậm miệng không có một chút ý tứ tiếp tục tán gẫu, thậm chí còn bước về trước nửa bước ý bảo Trần Ngọc Dung để cho nàng đi trước, sau khi phát hiện đối phương không thức thời nàng trầm mặt lại không nói một lời chờ.

Tiểu nương tử Trần gia rất không cam lòng, bình thường ả cùng qua lại với các thiếu nữ cùng tầng lớp đều cho họ đội, mấy ngày nay ở vương phủ có ngoại tử mẫu dung túng tất nhiên càng thêm trời qua vô cùng vừa lòng, lại không nghĩ rằng, giờ phút này thậm chí chỉ biểu tẩu cũng không cho ả sắc mặt tốt.

Một con tức giận giấu ở trong ngực Trần Ngọc Dung, sắp phun ra thì nàng lại nhớ lại trước đó ngoại tử mẫu mới dặn đi dặn lại bốn chữ “tránh khỏi mũi nhọn”, đồng thời ông tay áo còn bị tỳ nữ bên người Vĩnh An vương phi khẽ kéo một cái.

Tỳ nữ kia là lớn lên từ nhỏ ở trong vương phủ, thường thấy một khi Thanh Giang quận chúa ở hậu viện lên mặt, tất cả những tạp vụ hạ đẳng cũng phải ôm đầu tránh cảnh tượng đó, cho tới bây giờ chưa từng để kẻ vương phi vào trong mắt, chắc hẳn, người tức phụ nhìn như dịu dàng lúc đi lại lộ ra khí khái này sẽ không nén giận để bảo toàn cục diện.

Nhưng cố tình tiểu nương tử ương ngạnh được nuôi dưỡng ở khuê phòng đó, giờ phút này còn không thức thời, càng không học được phúc hắc, ả do dự bản thân nên thức thời lui ra hay dừng cảm tiến lên tranh đấu với tiểu tẩu?

Uyển Như quan sát nét mặt Trần Ngọc Dung, hơi tập trung, nhớ ngày đó độc phụ này gả cho Tạ Tuấn Dật không tới ba tháng là có thể trực tiếp đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng ép uống thuốc tuyệt dục (thuốc vô sinh), hôm nay, khả năng tức giận tìm đánh rất lớn, phải đề phòng ả đánh.

Quả nhiên, trong nháy mắt tiếp theo Trần Ngọc Dung đã đưa tay đẩy tới, trong miệng còn không khách khí nói: “Tẩu tẩu, xin nhường đường, ngoại công đang mời muội đến bái kiến biểu huynh.”

Tiểu Đường tập được một thân giới võ nghệ vội vàng giơ cánh tay ngăn hành động không khách khí của ả.

“Người làm cái gì?!” Bị một nô tỳ không chút khách khí đụng phải nhất thời Trần Ngọc Dung tức giận, theo ý ả đây được xem như đi hạ phạm thượng. Chỉ tiếc, vị tiểu nương tử này còn chưa kịp tiến một bước chỉ trích Tiểu Đường, đã nhìn thấy vị tẩu tẩu lần đầu tiên gặp mặt lộ ra nét mặt khiếp sợ.

“Muội chưa đọc qua《lễ》ư?” Uyển Như nhìn Trần Ngọc Dung cất cao giọng chất vấn: “Trong sách có nói, ‘Tiên sinh đã giảng dạy, đi nhanh mà vào, đứng hơi chấp tay, tiên sinh cười hỏi thì đáp, không hỏi thì nhanh lui.’, vốn cũng không trông cậy vào muội có thể chủ động cung kính gặp nhau, nhưng đưa tay thế này có phải hơi quá đáng hay không? Đây là gia giáo của Trần gia muội ư? Không hiểu thứ tự trường ầu tôn ti như thế nào sao?” (tôn ti: trên dưới)

Uyển Như bắt chước bộ dạng Quận chúa mắng tiện nhân Điều gia? Giọng nói có phần khí khái ném ra đoạn văn này, trong lúc đặt từng câu hỏi thì từng bước đi tới, ép Trần Ngọc Dung liên tiếp lui về phía sau, đôi nàng nói xong đoạn văn này, hai bên đã hình thành trạng thái một bên đi về phía trước một bên lui về phía sau.

Trần Ngọc Dung mới vừa hồi hồn chuẩn bị lấy lại danh dự thì lại thấy vị tẩu tẩu làm người ta chán ghét này quay người quay đầu lại, lấy một loại thái độ trưởng bối răn dạy văn bối “chỉ điểm” nói: “Kẻ biết lễ, tự ti mà tôn trọng người, dù là người buôn bán, cũng có người hiểu biết, hưởng gì phú quý? Phú quý biết lễ, mới có thể không kiêu không dam.”

Nói xong Uyển Như liền dẫn một đám tùy tùng chậm rãi ngừng đầu mà bước đi, hoàn toàn không quan tâm Trần Ngọc Dung có phải gặm chân tức giận ở sau lưng mình hay không.

Cảnh giới tối cao của mắng người, chính là bạn mắng xong rồi mà ả còn chưa kịp nói chuyện.

Phú quý biết lễ, mới có thể không kiêu không phóng túng bừa bãi? Đây chẳng phải là đang nói ả dựa vào trong nhà phú quý vừa kiêu ngạo vừa phóng túng bừa bãi?

Trần tiểu nương tử ương ngạnh tức giận đến muốn thổ huyết, không phải ả không muốn mắng lại, chỉ là trong lúc bất chợt bị hỏi bối rối trong chốc lát không nghĩ ra nên đáp lại như thế nào, đoạn người ta nói kia ả chỉ hiểu chứ không biết nó xuất xứ từ đâu, người ta nói chính là《lễ》nếu ả trực tiếp chửi chẳng phải là có vẻ vô cùng thô bỉ ư?

Tiểu nương tử chỉ nghiên cứu qua các loại sách《Kinh Thi》,《nữ giới》hăm hại không nổi, quy củ cũng không phải là không có học qua, cũng vì nữ tử không cần tham gia khoa khảo, ai sẽ từng chữ từng câu học thuộc Kinh Thi rồi có thể linh hoạt ứng dụng chứ?

Tẩu tẩu kia sẽ không phải là Tiểu gia đặc biệt lấy về để đè ép nữ phu tử chứ? Quả thật, quả thật tức chết người đi được! Trần Ngọc Dung dậm chân một cái, không thể làm gì được, chỉ đành nhờ kỹ lần đụng chạm này ở trong lòng, thế sớm muộn ngày nào đó sẽ phải dạy dỗ nàng.

Mà Uyển Như thì vội vã đi cung phòng xa hoa thay y phục, sửa soạn xong hết rửa tay xông hương sau đó mới có tâm tình tiếp tục tính toán kẻ thù không đội trời chung ở kiếp trước. Nàng phát hiện, mình với Tạ Tuấn Dật chỉ là khinh bỉ coi thường, nhưng vừa nhìn thấy Trần Ngọc Dung thì đầy một bụng hận ý, hoàn toàn không nhịn nổi, mặc cho việc đời tự do phát triển.

Nàng vô cùng muốn báo thù đối phương, hận không thể rạch cho mặt ả đầy máu, hận không thể cũng rút cho ả một bụng độc được.

Có lẽ, bởi vì chính mình kiếp trước rồi rắm ở cùng với Tạ Tuấn Dật không chỉ là bởi vì gã dụ dỗ, hơn nữa bởi vì chính mình quá ngu thật sự không tìm không phối, cho nên, Uyển Như cũng không quá hận tiện nam kia.

Nhưng Trần Ngọc Dung lại khác, người nọ là ở dưới tình huống Uyển Như không hề khiêu khích xuống tay chặt đứt tất cả hi vọng của nàng, kiếp trước lại không chân chính trả thù được, hôm nay có thể nào không hận?

Như thế, lúc Thôi Uyển Như ở tiệc rượu nhìn thấy Trần Ngọc Dung cười nói yên lặng sửa lại mục tiêu trong thời gian ngắn của mình.

Nếu muốn Tào đại nương đến từ Điều gia tới chỗ này đánh tỳ bà, sau đó chữa trị quan hệ với nhà cậu, trợ giúp ca ca thu hồi đồ cưới của mẫu thân. Còn phải đứng vững gót chân ở trong giới quý tộc, phụ tá trợ giúp phu đảm đang nội trợ. Cùng với, khiến cho Trần Ngọc Dung không còn cười rồ rở như vậy nữa, tốt nhất là có thể làm cho ả khóc lớn mấy trận hồi hận cả đời!

Về phần làm thế nào? Vậy còn phải hành sự tùy theo hoàn cảnh, hoặc là nói, tạm thời không có đầu mối gì cả, thật buồn bực. Chỉ là, cũng không cần quá gấp, ngày còn dài mà.

Ban đêm, Uyển Như nằm ở trên giường thật lâu cũng không thể đi ngủ, tính toán có phải nên bắt chước chữ của Tạ Tuấn Dật viết gì đó để xảy ra chuyện xấu với Trần Ngọc Dung hay không? Đáng tiếc, phương pháp kia đối với nữ tử mà nói thật sự là có chút tiện cũng không có người có thể tin dùng.

Nghĩ tới Tạ Tuấn Dật và Trần Ngọc Dung, lại suy nghĩ điểm quan trọng mà tam lang làm trước đó, Uyển Như đột nhiên giật mình một cái, lúc ban đầu làm quen với đối thủ không đội trời chung không thể buông tha cảm giác khó chịu vừa xông ra.

Nàng ý thức được, sao ý nghĩ để Tạ Tuấn Dật và nhiều nữ tử Điều gia chó cắn chó giày vò cả đời lại có loại cảm giác quen thuộc nhỉ? Ví dụ như, kiếp trước chính gã, mình và Trần Ngọc Dung.

Suy nghĩ như thế, Uyển Như cũng chảy mồ hôi lạnh.

Không nhịn được nghiêng đầu nhìn về phía người bên gối đầy bụng hoài nghi -- kiếp trước, hẳn biết chuyện bỏ trốn? Là cô ý giết giết Trần Ngọc Dung nẫu thân mình không thích gã cho Tạ Tuấn Dật làm vợ cả? Chắc hẳn hẳn biết tính tình của biểu muội mình ương ngạnh, nói cách khác, bị kịch sau đó của mình thật ra là một tay tam lang thúc đẩy?

Chuyện này thật sự rất có thể! Uyển Như vội vàng hít một hơi thật sâu, báo cho mình ngàn vạn lần đừng bởi vì có chuyện mà suy nghĩ miên man, chuyện đời trước đã không có cách nào ngược dòng nữa, đời này quỹ tích cuộc sống của mọi người cũng hoàn toàn khác nhau, sao lại đau khổ rồi rấm chuyện trước kia?

Dĩ nhiên, thù lớn phải báo, không báo không cam lòng. Vì để cho mình ngủ được thoải mái, vậy hãy để cho người khác không thoải mái đi.

Đang suy nghĩ, Tiểu Dương đột nhiên mở mắt ra, đúng lúc chạm phải hai mắt Uyển Như, trong giây lát đó bị dọa đến tim nằng đập thình thịch.

“Nàng làm sao vậy?” Trong lòng có quý, Uyển Như đánh đòn phủ đầu, mở miệng hỏi trước: “Ngủ không ngon à?”

“Ừ, nằm mơ.” Tam lang cũng không phủ nhận, cau mày đáp, “Nằm mơ thấy một người mặc y phục cổ quái đang nhìn ta chăm chăm. Không có chuyện gì, ngủ đi.”

Tiểu Dương vỗ vỗ hông của Uyển Như, lại nhắm nghiền hai mắt giả bộ ngủ, nhưng trong lòng hẳn lại không biết bao nhiêu lần miêu tả lại bộ dạng của người trong mộng.

Đó là một nam tử thân hình cao lớn, mũi cao mắt sâu dung mạo anh tuấn, màu da ngăm đen bóng loáng nhưng cũng không thô bì, hẳn mặc áo đuôi ngắn màu đen, quần rộng chân, người khoác áo choàng, đầu quấn khăn bó vải xanh, tai trái đeo hai hạt châu to màu hồng và vàng.

Trong mộng, đầu tiên là hắn đi chậm ở trong rừng rậm, rồi sau đó đột nhiên giờ tay lấy một cái cây dài mảnh như côn dài đang để ở trên vai, nhắm ngay con thỏ màu xám đang nhảy về phía trước, sau khi vang lên một tiếng “phanh” trong trẻo, con thỏ kêu lên ngã rạp xuống bãi cỏ nhưng hắn lại đột nhiên quay đầu lại gặt gao tập trung vào Tiểu Dương.

Nam tử này ăn mặc như man di Tây Nam, tam lang lại cảm thấy cảnh tượng trong mơ cũng không phải là do ban ngày suy nghĩ ban đêm nằm mơ.

Bởi vì, hẳn mơ hồ cảm thấy -- nam tử kia chính là mình.

Nếu không, sao hắn lại biết vũ khí đáng sợ của nam tử này dùng là【súng】, sao sẽ biết được áo choàng của nam tử kia mặc là【sát nghĩ ngổa】, làm sao sẽ biết, có người đang gọi hắn là【A Dương】.

Tác giả có lời muốn nói:

Trương tác gian: tên văn phòng chính phủ cổ đại, trông coi kiến trúc cung thất, dụng cụ chế tác kim ngọc châu ngọc tề tợ quý giá và găm sa la thêu đồ trang trí cùng với các loại khí dụng đặc biệt chế tạo văn phòng chính phủ. Bình thường sắp đặt: Chính Giám hai người, tòng tam phẩm; Thiệu Giám hai người, dưới tòng Tứ Phẩm. Đây là một ngành rất béo bở, nói cách khác, nội tình Tạ gia đầy đủ, Trần gia rất có tiền nhé.

《lễ》, bao gồm《Lễ Ký》và《Chu Lễ》.

Uyển Như nói lấy《khúc lễ》chỉ cụ thể quy phạm lễ nghi rất nhỏ, là một phần trong《Lễ Ký》.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Giác mộng hỗn loạn

Không, không chỉ có người gọi hắn là A Dương, thậm chí tam lang cảm thấy có người đang dùng ngôn ngữ man di gọi hắn là【La Hồng A Tát】hay【La Hồng Xích Tử】gi đó, suy nghĩ hỗn loạn trở nên càng rối rắm hơn, hẳn không thể không nhắm mắt lại im lặng suy nghĩ rất lâu.

Đội Uyển Như ngủ, rốt cuộc Tiểu Dương mới sắp xếp lại chút manh mối, ở trong mộng, hắn đã gọi【A Dương】còn gọi【La Hồng A Tát Xích Tư】nữa, ngụ ý là: Sơn Dương hạnh phúc nhà La Hồng.

Cái sau mới là tên thật. Đến dòng họ cũng thay đổi sao?

Tiểu Dương yên lặng nhớ tới tên gọi “A Tát Xích Tư”, tỉ mỉ nhớ lại trong đầu trang phục và dụng mạo đặc biệt của nam tử kia, cùng với các loại từ ngữ Man Tộc thỉnh thoảng xuất hiện trong đầu, sắc mặt dần dần bắt đầu phát xanh.

Chẳng lẽ nói, kiếp trước lão tử thuộc về chi nhánh Lô Lộc man trong Ô man Tây Nam ư, cho nên kiếp này mới luôn tâm niệm muốn đi Mông Châu “áo gấm về quê”?

Đau khổ dồn ép tam lang nắm chặt lấy khóa bạc đeo trên cổ mình, bất đắc dĩ cắn răng, đồ vật này liên quan đến một bí mật động trời có liên quan mật thiết đến hắn, dường như người trong nhà cũng hiểu biết rõ chân tướng, nhưng cố tình không ai chịu nói cho hắn biết!

Đến Uyển Như dễ dàng cạy miệng nhất cũng cắn chặt hàm răng không nói một chữ, cũng không có cách nào khác, chỉ có thể đợi. Dù sao, cách mười lăm tháng bảy cũng chưa tới một tháng nữa, chờ đến khi đó là có thể biết được tất cả.

Nghĩ tới ngày mai còn phải đi nhà Thôi Tương báii phòng, không thể để một mồi mà tới cửa được, Tiểu Dương hít thở mấy hơi thật sâu, buông lỏng thân thể ép buộc mình đi ngủ.

Vậy mà, khi hắn ngủ say giấc mộng kỳ quái kia lại tới.

Hắn nằm mơ thấy mình là một đứa trẻ bảy tám tuổi, phía trước đỉnh đầu để chòm tóc dài được gọi là “Thiên Bò Tát” (kiểu như các chú tiểu ý a), lọn tóc này là chỗ cư trú của linh hồn thần thánh, trưởng bối trong nhà bảo hắn bảo vệ “Thiên Bò Tát” cho tốt ngàn vạn lần không thể để người khác chạm vào.

Hắn nằm mơ thấy mình là một thiếu niên mười hai mười ba tuổi, thường ngày ở trong học đường đọc sách, dùng bút đầu cứng kỳ quái viết chữ; ngày nghỉ là đi theo phụ thân ở trong núi rừng săn thú, dùng【súng săn】bắn chim.

Hắn nằm mơ thấy mình thành một vị thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, muốn đi ra núi lớn làm lính lại bị phụ thân mẫu thân trong nhà ngăn trở, thiếu niên quật cường gạt người nhà cạo “Thiên Bò Tát” sửa lại kiểu tóc tróc lóc đi tham gia kiểm tra sức khỏe cho gọi lính nhập ngũ.

Hắn nằm mơ thấy phụ thân đánh mình bạt tai, mẫu thân tuyệt vọng khóc rống, nói lúc mình xuất giá đã nằm mơ thấy con thoi bị trộm mất dục hồn,【Tất Ma】trong tộc dụng【giường Kim Ngân】niệm kinh làm phép cử hành nghi thức tìm dục hồn, mới khiến hắn thuận lợi trở về nhà.

Hôm nay, thật vất vả mới có được đứa bé chính nó lại cạo đi “Thiên Bò Tát”!

Đứng xem cảnh trong mộng tam lang bĩu môi nói: hủy cũng hủy rồi cũng không có biện pháp dài ra lại, không bằng để hắn thực hiện ước nguyện của mình? Cũng cho ta xem cái gọi là tham gia quân ngũ là thế nào.

Sự tiến triển của tình hình quỹ tích quả nhiên phát triển như Tiểu Dương mong đợi, dường như hắn đang xem thước【phim 3D】sắc thái u ám, trong phim nhân vật chính mặc trang phục man di thay một bộ trang phục cổ quái khác, nhập ngũ, được huấn luyện, chịu khổ, chịu tội, sau đó ở trong mưa bom lửa đạn từng bước phát triển.

Có lẽ là bởi vì duyên có thù nhỏ đi theo phụ thân săn thú, kỹ thuật bắn của【A Dương】cực kỳ tốt, cho dù là bia di động hay bia cố định đều bắn rất chuẩn, dường như【súng】trong tay là một bộ phận của hắn, dung nhập vào trong linh hồn có thể sử dụng tùy tâm sở dục (theo ý mình), lại không thể tách rời.

Ngày nào đó, dưới ánh mặt trời ấm áp, một nam nhân mang vẻ mặt tươi cười nặng nề vỗ lên vai【A Dương】, nói: “Tiểu tử, đã từng sử dụng【súng bắn tia】ư?”

“A Dương, nên tỉnh dậy rồi, mặt trời cũng đã mọc rồi đấy.” Uyển Như nửa nằm ở trên giường đẩy bả vai tam lang một cái, hắn ngủ ở hông ngoài nếu không đứng lên mình cũng không đứng lên được.

Vừa kêu, vừa đẩy một bụng hoài nghi -- hôm nay không biết sao, rõ ràng phu quân ngủ nướng, trong ngày thường hắn không dậy sớm luyện cung cũng luyện bắn tên.

Tiểu Dương đột nhiên mở mắt ra, nhìn về mặt thê tử có chút hoảng hốt, suy nghĩ còn dừng lại ở trong mộng cảnh. Súng bắn tia, là loại gì? Năm sắp bắn người?

Nhất thời hắn nghĩ tới tài bắn cung đột nhiên rất chuẩn của mình, nhớ lại “Thiên Bò Tát” cùng với tế ti chiêu hồn trong mộng, tam lang giờ khóa bạc trên cổ lên, rồi hỏi: “Như Nương, tác dụng của nó có phải liên quan đến hồn phách hay không? Trấn hồn? Hay là, chiêu hồn?”

Câu hỏi đột ngột này làm cho Uyển Như ngây người, theo bản năng định gạt đầu, lại bắn khoắn đến chuyện trấn hồn không thể để cho người bị hại biết được, để tránh kinh hồn, chỉ đành phải cường chế chế trụ phần cổ lại.

Nhưng cho dù trong miệng nàng chưa từng trả lời, nhưng ánh mắt kinh ngạc của nàng cũng đã sớm tiết lộ thiên cơ rồi.

“Thôi, coi như ta không có hỏi.” Tam lang lấy lại bình tĩnh, cười một tiếng trấn an Uyển Như, tức thì đứng dậy mặc quần áo cũng không hề cập tới vấn

đề kia nữa.

Uyển Như khẽ mở miệng, cũng muốn hỏi có phải hần mơ tới chuyện gì kỳ lạ hay không, muốn vì chuyện khóa bạc giải thích đôi câu, sau đó suy nghĩ lại nên cũng không nói gì.

Bởi vì sự tình liên quan trọng đại, nàng không dám lơ đãng. Chỉ chính mình âm thầm suy nghĩ, người có ba hồn bảy phách, hồn phách bất ổn thì có thể sống yên ổn như tam lang ư? Rốt cuộc hần đã xảy ra chuyện gì?

Trong tam hồn, Mệnh hồn và Thiên hồn là dương, Địa hồn là âm, Mệnh hồn cư ngụ ở bào thai thì đời sau mới có sinh mạng, nếu Tiểu Dương thuận âm lại mang khóa trấn hồn, đó có nghĩa là Thiên hồn của hần cần “trấn” hoặc gọi trở về nhỉ?

Hồn và phách gắn bó với nhau, nếu hồn có thiếu sót thì tất nhiên phách cũng không đầy đủ, trong bảy phách thì phách Thiên Trùng, Linh Tuệ làm chủ tư tưởng, trí khôn, Tước âm, tức là Thiên phách.

Nếu thật sự Thiên hồn xảy ra vấn đề thì nhất định sẽ ảnh hưởng Thiên phách, điều này cũng có thể giải thích tại sao lúc Tiểu Dương ba tuổi vẫn còn nằm ở trên giường không thể nói chuyện bình thường, nói không chừng hai phách làm chủ hành động sức lực cũng xảy ra vấn đề, lúc này mới trước sáu tuổi không có cách nào ổn định được?

Nói đến tài trí (tài năng và trí tuệ), Uyển Như thật sự không nhìn ra phu quân mình có vấn đề gì, có thể nói là khôn khéo có thể làm cho người khác rung mình.

Nhưng dù sao cũng là đôi phu thê mới thành thân ngày đêm chung đụng, vành tai và tóc mai chạm vào nhau. Thời gian dài, nàng cũng mơ hồ nhìn ra một chút, về phương diện tâm trí dường như tam lang có chút đặc biệt.

Hần cũng không hề hững, gặp chuyện chỉ biết hiệu quả không so đo quá trình.

Lúc bắt đầu, Uyển Như còn lầm tưởng bộ dạng thẳng thắn của Tiểu Dương là một quân tử thẳng thắn vô tư, lúc tiền phu xuất chinh thậm chí còn bởi vì hần vùng cánh tay hô to tuyên thệ trước khi xuất quân mà cảm động không thôi.

Chung đụng đã lâu mới biết, vị Tiểu tam lang này thật ra thì từ trong xương đã thiếu hụt này loại Hạo Nhiên Chi Khí phát ra từ đáy lòng, hơn nữa hần xem “bảo vệ quốc gia” thành một môn sự nghiệp tới kinh doanh, đầu tiên là bảo đảm Tiểu gia trường thịnh không yếu, rồi sau đó mới có thể suy tính đuổi quân giặc bảo vệ Đại Tề.

Sự yêu thích của hần chính là quá trình giết địch và thu hoạch, không quan tâm đến ý nghĩa giết địch.

Nghĩ đến đây, Uyển Như không khỏi có chút ngạc nhiên: nếu hồn phách của tam lang thật sự có thiếu sót, nếu sau mười lăm tháng Bảy chiều đủ tất cả hồn phách, hần sẽ biến thành bộ dạng gì?

Chắc không kém hơn hiện tại đâu nhỉ?

Tiểu Dương hoàn toàn không biết thế tử đang oán thầm mình, sau khi ăn sáng xong thì hỏi nàng có chuẩn bị đầy đủ quà tặng hay không, để buổi chiều tới cửa Thôi gia bái phỏng trưởng bối.

“Đã sớm chuẩn bị tốt rồi, chàng xem không?” Uyển Như cho người lấy danh mục quà tặng tới để Tiểu Dương xác nhận cuối cùng một chút.

Hần xem qua loa, rồi chỉ vào một cái trong đó nói: “Bỏ Quy Tư Bò Đào Tửu này, thêm những vật khác. Cái này giữ lại có tác dụng khác.”

“Trong nhà còn gì nữa không?” Uyển Như có chút nghi ngờ, vật này hiếm nhưng cũng không quý trọng, nàng cũng chỉ muốn lấy chút ít cho đại bá nể mặt, để kéo quan hệ sau đó chuẩn bị cho việc lấy lại đồ cưới, lại không biết vì sao tam lang lại đột nhiên hẹp hòi, không phải lúc hai bọn họ vui đùa cùng đã uống qua rồi sao?

“Chỉ là đột nhiên ý thức được, đồ vật này có thể có tác dụng lớn, còn thừa lại cũng giữ lại, đừng động đến.” Tiểu Dương giải thích như thế.

Lúc đang nói đó, trong đầu óc hần lại xuất hiện ngôn ngữ cổ quái, khác với trước kia, câu lần này câu lại là song ngữ Man, Hán.

【Sở mộc lạc cửu di, nặc mộc chi ký dĩ; tông mạ mộc ma phổ, mộc mạ chi trứ phổ】,【Khu vực người Hán lấy trà kính, khu man di lấy rượu kính; một người trị giá một con ngựa, một con ngựa trị giá một bình rượu】.

Tha thiết uống rượu Lô Lộc man? Ở trong giấc mộng của tam lang, bộ lạc như vậy được gọi là【di】.

Trong mộng, có lúc thanh niên mặc phục sức bốn tộc, lúc lại ăn mặc loại trang phục chưa từng thấy trước đây, thậm chí dùng vũ khí đáng sợ với năng lượng sát thương vô cùng cường đại.

Nếu người nọ là phân thân của ta, đó nhất định là sinh hoạt ở một đất nước cường đại khác.

Sau khi ngủ trưa, tam lang cường chế ngôn ngữ trong đầu, nâng tinh thần cùng với Uyển Như ngồi ở trong xe, đi tới đại trạch nhà mẹ đẻ chân chính của nàng.

Thậm chí hẳn có chút bội phục sự bình tĩnh lúc này của mình, lại có thể phân tích sắp xếp lại mớ bòng bong trong đầu, đổi thành người bình thường đã sớm rối loạn, sụp đổ rồi?

Trong lúc đang suy nghĩ, xe ngựa khoan thai chạy về phía cửa hồng Thôi phủ.

Tiểu Dương không khỏi nhượng mảy, tân tể (con rể/cháu rể mới) lần đầu mang theo nàng dâu về nhà mẹ đẻ, hẳn là phải mở cửa giữa nghênh đón để cho nương tử xuất giá vinh quang lại mặt, mặc dù đã làm lễ lại mặt ở vùng biên cương rồi, nhưng Thôi phủ ở kinh thành cũng lần đầu trở lại, đi cửa giữa cũng rất vẻ vang.

Cửa hồng, chào cũng không chào trực tiếp đi cửa hồng, đây là không để Uyển Như ở trong mắt, còn cố ý không xem mặt mũi Tiểu gia?

Tác giả có lời muốn nói:【tất ma】là phiên dịch của di ngữ (dân tộc Di), “Tất” là ý “Niệm kinh”, “Ma” là “trường giả có kiến thức “. Là tể sư Tế Tự chuyên cầu nguyện, lễ tế.

Tên Tiểu Dương là dựa theo ngụ ý tùy tiện tiếp cận, đúng là di ngữ nhưng không nhất định là tên bình thường. Mặc Ngư là người thuần Hán tộc, bắt đắ đi buông tay. (có bạn học cũ là tộc Di nhưng xấu hổ không nhờ người đó hỗ trợ chỉnh lý lại. t t)

Đại Đường, Ô man và Bạch man thành lập chính quyền Nam Chiếu, Ô man là lãnh đạo, Bạch man là phụ tá. Mấy đại bộ lạc của Ô man có Lô Lộc man, Độc Gấm man, Trường Côn man, vv..., Lô Lộc man là xưng hô được Đại Đường gọi, sauthời Nguyên gọi là “Lala”, tức dân tộc Di.

Rốt cuộc Ô man chỉ cái gì, ở trong lịch sử có một chút tranh cãi, trên đại thể tới khu phân, Ô man là man di không Hán hóa, Bạch man thì có chút Hán hóa. Cụ thể, có một ý kiến nói, Ô man là tổ tiên của Hắc di, Bạch man là tổ tiên của Bạch di, nhưng có ý kiến khác nói Bạch man là tổ tiên của Bạch tộc hiện tại, còn có ý kiến Nam Chiếu là tổ tiên của người Thái. Mặc Ngư đọc rất nhiều tài liệu lịch sử, cũng xem các tranh luận trong các bài nói về Di tộc, Bạch tộc hiện tại, sau đó chỉ muốn nói: không thể kết luận được kết luận chính xác ư?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Đại cô đâm chọt

Khi phu thê Tiểu Dương đang âm thầm suy nghĩ thì Thôi Văn Khang đứng ở cửa ra vào nghênh đón muội muội, muội tể bước tới phía trước giải thích: “Ồ trực của cửa giữa bị trục trặc, chỉ có thể uất ức hai người đi cửa hồng thôi, muội muội đừng tức giận.”

Nghe lời này, Tiểu Dương chỉ cười không nói, Uyển Như thì trực tiếp nhỏ giọng hỏi ca ca: “Cần gì giả bộ với muội chứ, nói xem rốt cuộc là ai gây khó dễ, cũng tốt để cho người khác chuẩn bị trước, đúng không?”

Thôi Văn Khang bắt đắ dĩ cười khỏ, nhẹ giọng nói: “Lúc thảo luận huynh có thể ở đó hay sao? Có lẽ là ý của cô cô hoặc thẩm thẩm”

“Hả?” Uyển Như lập tức nghĩ tới nhị cô Viên Thôi thị, trước khi xuất giá cũng rất được cưng chiều nơi gả đi cũng là nhà mẹ đẻ của tổ mẫu, rất có quyền phát biểu, về phần thẩm thẩm nhà tam thúc, dưới gối nàng ấy cũng chỉ có một nữ nhi, nhìn thấy con thứ từ từ lớn lên mà bản thân vẫn không hoài thai, cả ngày nhìn ai cũng không vừa mắt, cũng có khả năng bói móc.

Ai ngờ, sắc mặt Thôi Văn Khang lại đen lặ lẽ nói cho muội muội: “Mấy ngày trước đại cô nhận được thư của bát lang, rất tức tối, huynh vừa đến nhà đã bị gọi lên dạy dỗ một trận, muội cũng nên cẩn thận một chút.”

“Dạy dỗ huynh làm cái gì? Chẳng lẽ là, đại cô đang trên đường đi chúng ta không chăm sóc tốt cho con của đại cô? Tuổi chúng ta lớn hơn gấ ư?” Uyển Như im lặ đến cực điểm.

Tạ Tuấn Dật là biểu ca -- nào có đạo lý đệ đệ muội muội chăm sóc biểu ca? Nhi tử có hành vi không đứng đắ lại trách tội chất nữ chất nhi (cháu trai cháu gái), còn cố ý can thiệp hạ mặt mũi chất nữ!

Được rồi, mặc dù Tiểu Dương có tính toán Tạ Tuấn Dật, nhưng nếu chính gấ có thể kiềm chế được thì cũng không dễ dàng bị Điều gia hãm hại.

Văn Khang khuyên Uyển Như đừng nóng gặ, nhưng nàng có thể chân chính thờ ư?

Đây lần đầu tiên sau khi nàng sống lại trở về bàn trạch Thôi gia, cũng là lần đầu tiên sau khi thành thân mang phu quân trở lại, vốn tưởng rằng lần này gấ cho chỗ tốt sẽ không bị khinh bỉ, không ngờ chuyện vẫn không phát triển theo hướng nàng kỳ vọng, còn chưa vào cửa đã đón nhận chuyện này, không biết đắ sau còn chuyện gì nữa?

Uyển Như phỏng đoán có lẽ khi gặp tổ mẫu, cô cô thì sẽ bị làm khó dễ, ai ngờ chân chính khó chịu là phu thê được đưa đến chính phòng sau đó lại không gặp được đại bá Thôi Thừa Tổ đang được nghỉ hưu mặ, nghe nói là hẹn với người khác ra khỏi cửa.

Vừa nghe tin tức này hai huynh muội cũng thay đổi sắc mặt, phản ứng đầu tiên là tổ phụ vẫn còn tức phụ thân không nên thân, nên thân tôn nữ (cháu gái

ruột) cũng bị liên lụy.

“Không sao, có lẽ chỉ là vì kiếng dè thôi.” Tiểu Dương lại vỗ nhẹ lên tay Uyển Như tỏ vẻ trấn an, cho dù Thôi Tương là Trung Thư Lệnh trưởng quan cao nhất ở Trung Thư Tỉnh, loại gia đình này cũng không nên kết thân với đại tướng quân đóng quân ở biên quan, để tránh có hiềm nghi nguy hại triều đình.

Chỉ bởi vì mẫu thân là Quận chúa được sủng ái lúc này mới có thể tự chủ chuyện thành thân, hai nhà cũng không nhất thiết phải qua lại thân thiết, Thôi Tương tránh mà không gặp cũng bình thường.

Tiểu Dương theo Uyển Như đi bái kiến tổ mẫu Viên thị của nàng, tam thúc nhậm chức tiến sĩ cùng với thân quyến khác, sau đó là cùng với trưởng tử Thôi Văn Thái và đại cữu huynh Thôi Văn Khang đi tới thư phòng tán gẫu.

Lại nói, thật ra thì nhân số Thôi gia không ít hơn Tiểu gia, đáng tiếc tiểu bối không có năng lực.

Thôi Tương có ba nhi tử, lão đại Thôi Thừa Tổ có hai nữ nhi một con vợ cả một thứ xuất đã xuất giá, thêm một nhi tử nữa là ba.

Trưởng tử con vợ cả Thôi Văn Phong mười chín đã định hôn đang định khoa khảo, con thứ Thôi Trạch Niên gần chín tuổi, tam lang con vợ cả nhỏ hơn, mới năm tuổi mới vừa vỡ lòng thôi, tạm thời cũng không sử dụng đến.

Chi thứ hai chính là nhà Uyển Như, hai đích tử đích nữ, một thứ nữ, nhân số con vợ cả thoát nhìn cũng không tệ lắm số tuổi cũng không tính là nhỏ, đáng tiếc làm phụ thân không có năng lực, con cái bởi vì mẫu thân khác nhau nên chia làm hai phe nội đấu.

Tam phòng thâm nhất, Thôi Thừa Chí làm quan chính ngũ phẩm ở nha môn Thanh Thủy, dưới gối chỉ có một đích một thứ hai vị nữ nhi đợi gả, cùng với Thôi Văn Tường một thứ tử năm sáu tuổi, có lẽ vị tam thúc này cho rằng cả đời mình sẽ không có đích tử (con trai do vợ cả sinh), nên thứ tử cũng cho vào gia phả đứng hàng xếp thứ tự.

Tuy hôm nay Tiểu Dương không thấy Thôi Tương, nhưng cũng biết tuổi ông đã cao cách “cáo lão về quê” cũng không còn bao nhiêu ngày nữa, trưởng tử Thôi Thừa Tổ phá lệ ở bên cạnh ông làm quan, nhưng chỉ làm Thượng Thư Tả Thừa, tư lịch còn thấp (tư lịch: tư cách và sự từng trải), kiên quyết cũng không đủ, không có cách nào tiếp nhận.

Chờ Thôi Tương lui, còn không biết vị trưởng tử này có thể tiếp tục chống đỡ cho Thôi gia huy hoàng tiếp hay không?

Nếu Thôi Thừa Tổ là một người có năng lực, có lẽ Thôi Tương cũng sẽ không đến nỗi tránh mặt không gặp tôn nữ tể (cháu rể), là sợ tại nơi đây khi hoàng quyền rung chuyển phạm vào kiềng ky gì đó?

Lúc trước vội vã thoáng nhìn Tiểu Dương cũng thấy mấy tiểu tử Thôi gia, những đứa bé kia mặc bộ y phục đồ rực rỡ với màu sắc hoa văn tương tự, cũng nuôi giống như chim cút, môi hồng răng trắng tròn vo mập mạp, nhìn ngon miệng nhưng không có nhuệ khí của chim ưng con.

Thôi gia, là yên ổn quá lâu rồi, Tiểu Dương chợt nhớ tới lời nói của Mạnh Tử: “Sống ở gian nan khổ cực, chết mới an nhàn”.

Có lẽ, thế hệ này của Thôi gia mà nói không chừng là đầu cùng gà đen như Thôi Văn Khang và Thôi Văn Viễn? Có kịch liệt cạnh tranh mới có chí tiến thủ.

“Đại lang và Văn Viễn kia, là cùng ở Quốc Tử Giám sao? Hôm nay sao lại không thấy hần?” Tiểu Dương uống trà hỏi tới đệ đệ khác mẹ của thê tử, cái gọi là biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, hần còn chưa gặp qua vị thân đồng trong truyền thuyết kia.

“Văn Viễn còn nhỏ tuổi, được tiên sinh hần thiên vị phụ đạo, kết quả thứ bậc của ta bị hạ cho nên đại ngộ cũng khác biệt, tân bộ không có gì đáng ngại.” Thôi Văn Phong cười trả lời như vậy.

“Thì ra là như vậy, không biết hần bái nhập làm môn hạ của vị đại nho nào?” Tiểu Dương phát hiện lúc Văn Phong nói đến tiên sinh của Văn Viễn thì có sắc mặt khác thường, liền thuận mồm hỏi, muốn thám thính ra nguyên do.

“Quan môn đệ tử của Lễ Bộ thị lang, Lưu Văn Đạt.” Đại Lang Thôi gia đơn giản trả lời. Vị đại nho này nổi danh lúc còn tám bé, đọc thuộc kinh truyện, giỏi về văn chương. Hần đã từng đưa bái thiếp, lại không được đối phương coi trọng, cố tình ấu tử nhà nhị thúc được ông yêu thích, nghĩ tới cũng có chút không cam lòng.

“A, ông ấy ư! Đại cữu ca, đệ đệ của huynh thật may mắn.” Tiểu Dương âm thầm cười một tiếng, tất cả mọi người đều cho rằng Lưu Văn Đạt luôn tìm tòi nghiên cứu kinh học, có rất ít người biết ông ấy tinh thông toán học hơn, ở trên lịch pháp rất có nghiên cứu. (kinh học: nghiên cứu những tác phẩm kinh điển của Nho giáo về mặt triết học, sử học, ngôn ngữ, văn tự; lịch pháp: phương pháp làm lịch)

Có lẽ chính là bởi vì ông ấy yêu “tính toán”, cho nên dù tài trí hơn người lại keo kiệt tham tiền, Thôi Văn Phong không hợp nhân hơn phân nửa không phải là bởi vì học vấn không kịp Thôi Văn Viễn, mà là lễ bái sư không đủ dày.

Giờ phút này, Tiểu Dương có thể trải nghiệm được tâm trạng luôn nhớ đến đồ cưới của Uyển Như rồi, nếu không lấy về trong tay, thời gian dài, cũng không biết sẽ bị kẻ mẫu kia cầm đi bỏ sung cho người tham lam nào nữa.

Đồng thời, hần cũng đã hiểu vì sao thê tử người của chi thứ hai phải chịu sự tức giận của nhà này, đoạt tiên sinh đích tôn chắc chắn đã ngứa mắt, tất nhiên bên tam phòng cũng xem không vừa mắt.

Nhạc phụ làm việc điệu thấp lại thanh liêm, không giống với phụ thân huynh đệ nghiêm trang, tất nhiên Thôi Tương cũng nhìn nhạc phụ không thuận mắt.

Tam lang phúc hắc hip mắt cười một tiếng, lúc nói chuyện giúp đỡ Đại cữu huynh lời kéo tường tôn Thôi gia, thuận tiện không để lại dấu vết khích bác sự ghen ghét của hắn (Thôi Văn Phong) với Thôi Văn Viễn, nhìn tiểu tử trẻ tuổi này càng ngày càng thiếu kiên nhẫn nôn ra một bụng nước đắng, nhất thời hắn (tam lang) cảm thấy lần này tới Thôi phủ dù không thấy gia chủ cũng không coi như hoàn toàn thất vọng.

Đồng thời lúc đó, thân ở hậu viện Uyển Như lại không tốt như hắn, nếu không phải thấy trên mặt tổ mẫu tràn đầy ý từ ái, quả thật nàng cảm thấy thấm thẳm thêm hai cô cô ngồi ngay thẳng như tam đường hội thẩm vậy.

Đại cô Tạ Thôi thị nâng khăn lau nước mắt, giọng nói cũng là người gây sự: “Cháu nói xem, rốt cuộc Bát lang nhà ta xảy ra chuyện gì?!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Phong lưu tài tử

Hơi chút do dự sau đó nàng chỉ cười hỏi ngược lại: “Đại cô cô đang hỏi chuyện gì vậy ạ? A Như không rõ.”

Tạ Thôi thị hít sâu một hơi, giả bộ trấn định hỏi: “Bát lang nói cùng các cháu hồi kinh, vì sao lại ném một mình nó ở Diêu gia?”

Nhìn vẻ mặt vừa thuần khiết vừa vô tội của chất nữ, Tạ Thôi thị tức giận tới mức ruột gan đau đớn, cả đoàn người cùng đi, còn có một trưởng bối Thanh Giang quận chúa ở đó, tất cả mọi người đều không có chuyện gì, lại chỉ có nhĩ tử của mình lên “thuyền tặc” Diêu gia, trong đó không thể nào không thành có vấn đề được, đúng không?

Việc ngấm ngầm xấu xa bên trong tất nhiên Tạ Thôi thị hiểu, nhưng cho dù trong lòng có nghi ngờ, bà ta không tiện chất vấn chất nữ tại sao muốn lừa gạt biểu ca của mình lên trên giường của Hồ Mị tử kia ở trước mặt mẫu thân.

Chỉ đành phải bày ra bộ dạng của người mẹ hiền từ hàm hồ oán trách: “Đầu mùa xuân sang năm Bát lang sẽ phải khảo thí, tôi đa cũng cần thời gian nửa năm ôn bài, các cháu lại bỏ mặc Bát lang, chậm chạp không thấy nó trở về nhà thật sự làm cho người ta lo lắng.”

“Cháu vẫn ở trong nội viện, không rõ ràng lắm chuyện gì.” Uyển Như thấy Đại cô cô không dám nói ra tình hình thực tế, nhất thời bày ra bộ dạng đơn thuần hỏi gì cũng không biết.

Sau đó, nàng dùng một loại giọng nói sùng bái cảm khái nói: “Nghe nói, biểu ca và Diêu thứ sử rất hợp ý, ông ta chính là Thám Hoa Lang lúc đấy, chắc hẳn ở phương diện thi họa rất có thành tựu đáng giá để biểu ca ở lại học tập một hai mấy ngày chứ nhỉ?”

Ở bốn triều nếu muốn thi đậu Tiến Sĩ, có thể viết ra thơ hay hay không cũng là một loại nội dung khảo hạch quan trọng trong đó, Thôi Văn Khang bởi vì chuyện này mà hoàn toàn buông tha Văn Cử, quả thật năm đó Diêu thứ sử bởi vì thi họa nổi danh mà được giám khảo ưu ái, Uyển Như trả lời như vậy Tạ Thôi thị cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Chỉ là, lý do nàng nói đến đó khi người biết rõ tình hình nghe thấy sẽ cảm thấy hết sức châm chọc.

Từ trước đến giờ, Viên Thôi thị luôn cùng tiến cùng lùi với ty tử nhất thời không bỏ qua, chân mày nâng lên chỉ trích nói: “Dầu gì Tạ bát lang cũng là biểu ca ruột thịt của cháu, nó nói muốn ở lại thì cháu không để ý tới nữa? Chẳng lẽ, gã được chỗ tốt rồi thì không để nhà ngoại ở trong mắt nữa? Nên đọc theo đường đi, cháu không chăm sóc cho biểu cả người cùng lớn lên từ nhỏ với cháu.”

Nghe xong lời này, nhất thời Uyển Như đổi sắc mặt, không khỏi thầm mắng ở đáy lòng: ta không phải là thê tử của Tạ Tuấn Dật cũng không phải là mẫu thân của hắn, hắn có người chăm sóc hay không liên quan gì đến ta! Còn nói dóc cái gì cùng nhau lớn lên, giống như hắn trở thành trách nhiệm của ta rồi ấy.

Ở bên nghe, đại bá nương không hiểu rõ lắm chuyện của Tạ Tuấn Dật, chỉ cảm thấy hai tiểu cô tử càng nói càng quá đáng, tối qua đã trăm phương ngàn kế tìm lý do không cho chất nữ mặt mũi, sáng nay lại ở trước mặt bà bà khóc lóc kể lể Uyển Như bạc đãi biểu ca.

Trước đó bà còn cảm thấy hai người này chỉ đơn giản bởi vì ghen tỵ mà gây xích mích thị phi, vào lúc này, những lời kia càng nghĩ càng thấy không đúng? Nhị ca vốn có ý định cho nữ nhi kết thân với Tạ gia, đại cô tử không thể không đồng ý, hôm nay còn nói lời này làm gì.

Đại bá nương há mồm muốn giúp chất nữ đôi câu, lại phát hiện Uyển Như vẫn luôn ngoan ngoãn ngồi đó đột nhiên biến sắc, khẽ nhếch nâng cằm, ánh mắt cũng biến thành sắc bén.

“Lời của cô cô sai rồi.” Uyển Như nhìn thẳng vào hai vị cô cô lấy giọng điệu uyển chuyển như đinh chém sắt nói: “Thủy vu sự thân, trung vu sự quân, chung vu lập thân. Nữ tử trong nhà, kính trọng cha mẹ, hầu hạ phu quân, phụng dưỡng công công bà bà tất nhiên là thiên kinh địa nghĩa (chuyện bình thường), nhưng A Như cũng chưa từng nghe nói nữ tử đã xuất giá phải hầu hạ biểu huynh nhà mẹ đẻ cả. Theo lý còn phải kiêng dè mới đúng, dọc theo

đường đi cháu đã ít nói chuyện với biểu huynh rồi thì làm sao đi theo chăm sóc được chứ ạ?” (Sư Thân là khi ở trong nhà tận hiếu với cha mẹ, khi ra bên ngoài thì Sư Quân, tức là nam tử mà nói là vào triều làm quan hầu hạ quân thượng, cuối cùng kiến công lập nghiệp)

Vừa mở miệng, Uyển Như không nói gì đến chuyện nhị cô nói nàng không để ý đến tình thân và không chăm sóc chiếu cố người trong nhà khi cùng ra bên ngoài, mà nói đến tận hiếu và hầu hạ, lý do dường như nghe rất chính đáng.

Hai vị cô cô trừng mắt muốn kéo trở về chính đề, Uyển Như thì đã ngồi nghiêm chỉnh chuẩn bị cùng đấu ba trăm hiệp với họ, đột nhiên nghe được tam thẩm khẽ cười nói: “Không có ai chăm sóc Bát lang ư? Tiểu nương tử Diêu gia như hoa như ngọc có thể khá hơn chút đấy! Đâu cần Như Nương phí tâm tư làm gì.”

Câu nói này vừa ra, trong đầu mọi người cũng “ầm” lên.

Uyển Như cảm thấy vị thẩm thẩm này chỉ cần đôi câu đã nói rõ chuyện xấu của Tạ Tuấn Dật, tại đây còn đứng một đồng tử nữ đấy! Tạ Thôi thị hận không thể nhào tới cắn nàng ta một cái, biết được chuyện này Viên Thôi thị im lặng, cảm khái may mắn Bát lang không phải con mình.

Rốt cuộc đại bá nương hiểu rõ tại sao ngày hôm qua hai cô từ phải mắng Thôi Văn Khang, hôm nay lại nhìn Thôi Uyển Như không vừa mắt; tổ mẫu vốn ngủ gà ngủ gật rốt cuộc hoàn hồn, nghiêng lỗ tai cau mày hỏi: “Hà? Sao vậy? Dật lang xảy ra chuyện gì?”

“Cháu gái không biết.”, “Bát Lang hẳn rất tốt ạ.”, “Không có việc gì lớn.”, “Hắn và nữ nhi nhà di mẫu Tam hoàng tử có chuyện ạ!”

Thôi gia lão phu nhân nghe xong càng chóng mặt, ngoại trừ đại tức phụ không lên tiếng, bốn người cùng nhau mở miệng trả lời bốn câu khác nhau, nửa đoạn trước bà cũng không nghe rõ, cổ tình giọng của thê tử lão tam lớn nhất, câu cũng dài nhất, chỉ nghe rõ câu sau: “Hắn và nữ nhi nhà di mẫu Tam hoàng tử có chuyện ạ!”

“Nhà ai? Bát lang đính hôn rồi hả? Tiểu nương tử kia có tốt không?” Tạ Tuấn Dật là ngoại tôn tổ mẫu quan tâm nhất, khách quan mà nói bà cũng đối tốt với Thôi Văn Khang.

Năm đó lúc nghị hôn Thôi Viên thị đã biết được thân thế lang quân Tạ gia không tính là tráng kiện, lại bởi vì quan hệ hai nhà không tề nên vẫn cho phép nữ nhi mình, không ngờ thể chất của nữ tể (con rể) lại yếu đuối đến nỗi ngay cả gió rét nho nhỏ cũng không chịu được, làm hại nữ nhi ở góa khi còn trẻ, lại bởi vì Tạ thị là danh môn vọng tộc không có quy củ quả phụ tái giá, có thể nói cuộc đời của đại nữ nhi đã bị hủy mất rồi.

Vì vậy, bà vẫn luôn cảm thấy thua thiệt nữ nhi, nên Tạ Tuấn Dật cũng rất được coi trọng.

Tam thẩm nói lời chua chát thật ra thì cũng bởi vì nàng ta không sinh được nhi tử, con thứ lại không được bà bà chào đón, chỗ tốt gì cũng luôn tặng cho ngoại tôn, trong lòng có oán khí lúc này mới không lựa lời nói, lại thêm trong ngày thường nàng ta rất thích lôi kéo Uyển Như, Văn Khang tới kích thích kẻ mẫu Trương thị của hai người, hôm nay giúp chất nữ cũng rất bình thường.

Vì vậy, Uyển Như cũng không tính là bị mất mặt khi lại mặt.

Vừa bắt đầu tổ mẫu đã hỏi mấy câu về cuộc sống sau khi thành thân của nàng, hỏi có quen với khí hậu phong tục của vùng biên cương không, sau đó đã bị đại cô khóc lóc làm cho lệch chủ đề, giờ phút này lại bị câu trả lời của tức phụ thứ ba hấp dẫn toàn bộ sự chú ý.

Đề tài sau đó toàn bộ vây quanh Tạ Tuấn Dật, hẳn có đính hôn hay không, sắp tới hẳn muốn cưới nạp thiếp, tại sao muốn nạp thiếp, nạp tiểu nương tử nhà nào, sau khi nạp thiếp thì sẽ rất khó tìm vợ cả, nên tìm tiểu nương tử nhà nào làm mai mối tốt.

Tam thẩm thay thế Uyển Như thành nhân viên chủ lực chiến đấu, mặt mày hớn hở khẩu chiến với hai tiểu cô tử, cổ hết sức bôi đen Tạ bát lang, thấy như vậy đại tức phụ cũng có chút trợn mắt hốc mồm, nhắm vào mẹ góa con côi thì có ích lợi gì?

Uyển Như càng cảm thấy buồn cười, đừng nói Tạ Tuấn Dật chỉ phá hủy chút danh tiếng, cho dù là hắn đã chết cũng không tới phiên thẩm thẩm đến lấy tiện nghi chứ nhỉ? Không phải là tổ mẫu thích len lén nhét cho hắn chút vốn riêng thôi sao, nghĩ quẩn như vậy làm gì? Hắn cũng không thể đánh tức phụ với người, số tuổi chênh lệch rõ ràng như thế mà, thật là mí mắt quá cạn!

Sao kiếp trước ta lại có quan hệ thân mật với người thẩm thẩm thế này chứ? Chẳng lẽ là vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, đều là hai kẻ ngu ư?

Nhìn nửa sân tranh đấu, Uyển Như quan sát mấy trường bối tìm về trí nhớ kiếp trước, xem xét quyết định ấn tượng và đánh giá các nàng lần nữa. Sau đó, rốt cuộc nàng thoát khỏi được hành hạ của cô cô và thẩm thẩm, đi vườn hoa nhỏ tán gẫu với mấy vị tỷ tỷ muội muội chưa thành thân.

Thật ra thì, cũng chính là hơi hợt nói chút phong tục vùng biên cương thôi.

Vốn cũng không muốn quan hệ gì quá sâu với bọn họ, hai bên còn sự khác biệt cách nhau những mười năm (ý chỉ 10 sống trong kiếp trước), cho dù là có vài tỷ muội có quan hệ hơi tốt một chút, hôm nay tình cảm cũng đã phai nhạt, không thể tán gẫu “sâu” với nhau được.

Không biết sao, thần thái nhàn nhạt cùng với lời nói của Uyển Như lại khiến cho tỷ muội trong nhà rất giật mình, vốn nàng đã ăn mặc phú quý, tất cả điệu bộ vừa dè dặt mà chừng chặc, không hề giống quá khứ.

“Như tỷ tỷ, hình như thay đổi rồi.” Thôi Uyển Thanh của tam phòng gần tuổi với Uyển Như, tính tình cũng hợp nhau, vốn quan hệ thân nhất, tất nhiên nàng ấy là người đầu tiên phát hiện ra khác biệt của đối phương

Nhất thời Uyển Như cả kinh, vội vàng cười hỏi: “Thay đổi chỗ nào? Không phải vẫn là Như tử của muội sao?”

“Cao hơn, đen một chút nhưng xem ra tinh thần sáng lạng.” Thôi Uyển Thanh cười khoa tay múa chân, rồi lại cau mày do dự nói: “Còn nữa, dường như có khí chất hơn, giống như nữ nhi hậu duệ của quý tộc.”

“Nói gì vậy, chúng ta vốn là nữ tử thế gia, có gì mà thay đổi với không thay đổi?” Uyển Như bật cười, nói vui mấy câu với đối phương.

Trong lòng cũng rất rõ ràng, trên người nàng trừ tăng thêm mười năm từng trải, có lẽ còn có khí thế bề trên học được từ Quận chúa và Tiểu Dương.

Nàng không bao giờ còn là tiểu nương tử không có mẫu thân rồi không được phụ thân thương yêu, chỉ có thể dùng ngây thơ xưa tan tịch mịch và mắt mắc nử; không bao giờ là kẻ ngu muốn phản kháng kẻ mẫu lại chỉ có thể dựa vào một nam nhân không đáng tin để rồi phạm phải sai lầm càng lớn hơn nữa.

Vào đêm, ở nhà mẹ đẻ ăn cơm sau đó trở lại Tiểu phủ tắm rửa thay y phục xong, tắm sạch sẽ rồi Uyển Như và tam lang cũng nằm ở trên giường, bắt đầu đàm luận các loại chuyện mất thấy tai nghe trong một ngày nay.

Tin tức lớn nhất chính là chuyện xấu của Tạ Tuấn Dật trong nhà đã biết, đại cô giận đến sôi máu, tổ mẫu cũng tương đối bất mãn. Uyển Như cười nói với Tiểu Dương: “Vốn gã là người không có phụ thân, hôm nay thanh danh có chút trở ngại khi vướng phải chuyện nữ sắc, muốn cưới một thê tử xuất chúng là không dễ dàng.”

“Cũng không nhất định, nếu kỳ thi mùa xuân tới gã đứng đầu là có thể trở mình, nam nhân thỉnh thoảng lêu lổng sẽ được gọi là phong lưu, cái gọi là ‘Phong Lưu Tài Tử’ là đối tượng luôn được người người theo đuổi, loại chuyện như vậy từ xưa tới nay nữ tử vẫn thu thiệt hơn.” Tiểu Dương nói trúng tim đen chỉ ra bản chất.

“Này, không phải chàng muốn cho nữ tử Diêu gia quấy đục hậu viện nhà gã sao? Nếu là nữ nhi trong sạch làm thê tử hẳn thì thật là đáng thương.” Thật ra thì những lời nói của nàng có chút ý thích thú, muốn biết có phải Tiểu Dương định tìm cho Tạ Tuấn Dật một “người thê tử hung hãn” hay không.

“Mặc kệ có nữ tử Diêu gia hay không, loạn hay không loạn cũng do trên người Tạ Tuấn Dật mà thôi.” Tiểu Dương cười lạnh một tiếng, cảm khái nói: “【Nữ nhân thông minh là đấu với nam nhân, nữ nhân ngu xuẩn thì đấu với nữ nhân】. Chỉ nhìn đối phương là biết thông minh hay không.”

“ Dường như chàng đang tràn đầy cảm xúc nhỉ?” Hai mắt Uyển Như sáng rực, đột nhiên nghĩ đến mình kiếp trước, không phải cũng là nữ nhân ngu xuẩn sao? Trần Ngọc Dung cũng là đầu óc không tinh táo, Tạ Tuấn Dật không có biểu muội chẳng lẽ lại không thể có yêu sủng khác vì hấn mà sống chết ư?

“Khụ, ta cũng chỉ tùy tiện nói thôi.” Thiếu chút nữa đào hầm chôn mình tam lang vội vàng đổi đề tài nói: “Không bằng chúng ta tới thảo luận, khi nào thì tới thăm hỏi cữu cữu? Hôm nay đại ca có nói đến chuyện này.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Sống chết có số

Vừa nghe phu quân nói đến nhà cữu cữu, Uyển Như cũng không lo lắng đến trạch đầu giỗ nữa, tinh thần lập tức chuyển dời đến đồ cưới, đây mới là vấn đề mấu chốt nàng luôn nhớ đến.

Về phần Tiểu Dương vì sao lúc trước cũng có cảm khái, Uyển Như chỉ phỏng đoán có lẽ là bởi vì kinh nghiệm trưởng thành, Thanh Giang quận chúa cũng không phải là đoạt trượng phu từ trong tay đáng thiết sao?

Bà bà của nàng đúng là nữ tử thông minh tuyệt đỉnh, không đi giết thị thiếp hậu viện mà là từ đầu nguồn níu lại phu quân để hẳn đừng đi trâu hoa gheo nguyệt nữa – Hậu gia chỉ có một đáng thiết cũng rất hiếm thấy, dù thê tử của người là nữ nhi của Vĩnh An vương đi chăng nữa.

Luật pháp quy định, nam tử có thể một thê nhiều thiếp, đáng thiết cũng có phẩm cấp trong xã hội, công chúa bu hấn nhất cũng không cấm được phò mã đi ăn vụng, hưởng gì là Quận chúa?

Nếu phu quân không có tâm tư nhỏ này, Uyển Như cũng sẽ không đề cập đến, chỉ thảo luận với hấn lúc nào thì tới bái kiến vị cữu cữu chưa thấy mặt kia.

“Đại ca nàng trở lại thì đã đưa bái thiếp tới, mấy ngày nữa sẽ có tin tức, chờ ông ấy tới cửa bái phỏng sau đó chúng ta lại đi.” Tiểu Dương trả lời như vậy, dù sao Uyển Như đã là nữ tử xuất giá, chuyện nhà mẹ không quản hưởng gì là nhà cữu cữu, an bài như thế quá tốt.

“Thiếp nghĩ, làm cho Bình Nhạc Quận vương đưa danh sách đồ cưới của mẫu thân ra mới được, dù sao hai nhà đã sớm không còn lui tới nữa rồi, có vật này hay không cũng không có chuyện gì lớn với ông ấy.” Uyển Như tựa vào trên cánh tay Tiểu Dương rù rì nói: “Chỉ là.”

“Chỉ là không biết nên mở miệng với người Thôi gia thế nào?” Tiểu Dương gần như không chút nghĩ ngợi đã chỉ ra vấn đề mấu chốt.

“Đúng vậy, nghe nói có đồ cưới, nhưng đồ cưới đang ở đâu? Người nào bảo quản? Nên hỏi ai đây? Tất cả chi tiết cũng không quá rõ ràng.” Uyển Như rất bất đắc dĩ nói, cho dù là trong lòng nắm chắc nhưng đều là tin đồn nghe được ở kiếp trước, có thể tìm ai làm rõ đây?

Nếu hỏi tổ mẫu, nhưng đồ cưới lại đặt ở trong tay kẻ mồi, biệt viện của bà ta, người của bà ta trông chừng, hơn nữa, hôm nay vừa thấy, tóc tổ mẫu cũng trắng phao, thính lực, tinh lực cũng kém hơn trước kia, tuyệt đối là không có cách nào xen vào những việc vặt này nữa rồi.

Nếu hỏi kẻ mồi, chuyện này nên do ca ca Thôi Văn Khang ra mặt, thế nhưng huynh ấy không thể làm ra hành động gì trong lúc đang chuẩn bị võ cử, thời gian hai tháng đi đi về về ở vùng biên cương nhất định sẽ bị gây khó dễ.

Nhưng nếu chờ sau khi ca ca trúng cử, lại sợ đêm dài lắm mộng.

Thôi Văn Khang đã sớm nên nghị hôn, năm trước chính hắn say rượu đã thương người nào động làm danh tiếng xấu đi, vốn đợi sau thời gian nhạt dần đi sẽ đi xem mặt người ta, năm ngoái lại bởi vì phụ thân bị vạch tội đánh kéo dài, năm nay kéo dài nữa thì sẽ không tốt lắm.

Nhưng nếu trước khi chuyện đồ cưới được rõ ràng lại bị kẻ mồi cho định hôn, vậy thì. Uyển Như đột nhiên ngồi dậy, vẻ mặt hoảng sợ hỏi: “Bà ta có thể thừa dịp ca ca không ở vùng biên cương xúi giục phụ thân cho thành gia lập thất hay không?!”

“Chuyện võ cử sau hai ngày nữa sẽ công bố, bảo ca ca nàng lập tức viết một bức thư cho khoái mã đưa nhanh về nhà. Chỉ nói muốn tham gia võ cử cầu công danh, dù đầu óc hơi hồ đồ đi nữa cũng sẽ biết, kéo dài thời gian chờ kết quả thì việc hôn sự sẽ càng có lợi ích hơn.” Tiểu Dương an ủi Uyển Như để nàng đừng quá nóng lòng, chuyện này không phải là nóng này là nhất định sẽ có tốt kết quả.

“Cũng chỉ có thể như vậy thôi, bên kia thì có người nào tốt chứ, nhưng ngàn vạn lần đừng cho nữ nhi Điều gia làm đại tẩu của thiếp là được, aizz” Uyển Như không khỏi thở dài, rồi sau đó cắn răng nói: “Hôm nay nhìn cô cô và thẩm thẩm gây gỗ, cũng không có cơ hội nói chuyện với đại bá mẫu.”

“Bà ấy thế nào?” Tiểu Dương có chút ngạc nhiên hỏi.

“Bây giờ là đại bá mẫu quản việc nhà, đầu óc bà ấy tinh táo cũng không có ác ý gì với thiếp và ca ca, vốn muốn tán gẫu đôi chút về việc hôn sự của ca ca với bà ấy, nếu bà ấy có thể giúp đỡ tìm ở kinh thành thì tốt bao nhiêu.” Uyển Như cũng không biết làm thế nào trả lời, nghe giọng nói thì tràn đầy tiếc nuối.

“Tính tình của bà ấy nhu nhược, đến cô cô và thẩm thẩm của nàng cũng không chế trụ nổi thì còn có thể ôm bao nhiêu hi vọng?” Tiểu Dương nhẹ giọng cười một tiếng, nếu đại bá mẫu thật sự là một người mạnh mẽ, hai người bọn họ cũng không đi vào Thôi phủ từ cửa hồng rồi.

“Không, tính tình của bà ấy không nhu nhược, chỉ vì tổ mẫu còn đó chuyên quyền không tốt, nếu sau này, nhất định đại bá mẫu có thể chống lên cả nhà.” Uyển Như kiên quyết không đồng ý với ý kiến của Tiểu Dương.

Bởi vì, nàng có tham khảo quỹ tích phát triển của mười năm sau, khi đó, đại bá mẫu không bị bất kỳ kẻ nào bắt nạt được, bởi vì, chị em dâu khó dây dưa cũng bị bà ấy trực tiếp đá ra khỏi cửa -- ở riêng.

“Hả? Vậy thì có thể mượn tay bà ấy dùng rồi. Không phải nàng nói là Điều gia có người mà lúc trước làm thiếp của phụ thân nàng sao, hình như họ Tào” Tiểu Dương nhíu mày, đề nghị: “Bà ta chính là thiếp thân theo hồi môn của mẫu thân nàng, đưa trở về trực tiếp đưa bà ta đến trước mặt đại bá nương khóc lóc vì “tiểu chủ tử”, cầu xin bà ấy làm chủ cho các nàng.”

“Lấy lợi ích dụ dỗ?” Nhất thời Uyển Như hiểu ý của Tiểu Dương. Nàng và ca ca là tiểu bối không tiện trực tiếp nhắm vào kẻ mồi làm âm mưu, kẻ mồi cũng là mẫu thân, bị nói thành ngỗ nghịch là rất khó coi.

Mà đại bá nương quản lý trong nhà cũng không giống với đại bá, chuyện bên trong gia tộc, là chuyện bọn họ phải xử lý “Công chính”. Về phần tổ phụ, cả ngày ông chỉ quan tâm quốc gia đại sự không quản việc nhỏ, nhiều lắm là tìm hiểu một chút rồi giao toàn quyền cho trưởng tử xử lý.

Chuyện sau đó dường như tất cả đều tiến hành rất thuận lợi, Thôi Văn Khang và phu thê Uyển Như thay nhau đi thăm viếng nhà cữu cữu, không phí bao nhiêu công phu đã lấy được danh sách đồ cưới, Tiểu Dương cũng cho thủ hạ tìm kiếm thương nhân người Hồ có chút qua lại trong nhà đi tới Điều gia đưa Tào đại nương đi.

Sau đó, Vĩnh An vương thuận lợi tiến hành yến tiệc, phu thê tam lang tặng một bức thư họa《Tùng Hạc đồ》nổi tiếng ở tiền triều làm lễ, hoàn toàn thỏa đáng phù hợp nên cũng không thể bắt bẻ.

Trong lúc đó, có vị tiểu nương tử lại thành đối tượng mọi người lên lút đùa cợt, nàng ta thân là thứ nữ thế gia nhị lưu lại si tâm vọng tưởng tính toán muốn dính vào quyền quý, tốn suốt cả thời gian một năm làm bức thêu tinh xảo cho xen lẫn vào trong quà tặng của gia tộc đưa lên tặng cho Vĩnh An vương.

Nàng ta thêu phật Di Lạc mặt mũi hiền từ, có thể nói kỹ thuật vô cùng tinh xảo, không chỉ có hình tượng nhân vật giống như đúc còn dùng chỉ vàng làm ra hiệu ứng Phật quang tỏa ra bốn phía, thậm chí gương mặt Phật này còn mơ hồ giống Vĩnh An vương, chỉ tiếc, vị vương gia này tôn thờ đạo giáo!

Trên đường trở về phủ, Thanh Giang quận chúa tán gẫu với Như Nương, trên mặt lộ vẻ khinh thường: “Đừng nói là đồ đưa sai, tranh thêu của khuê nữ là có thể đưa cho người khác xem ư? Thêu, hừ, chẳng lẽ trong nhà phụ thân ta còn thiếu tú nương hay sao?”

“Mẫu thân nói đúng lắm, quà tặng này đưa quá không phóng khoáng.” Uyển Như cười tùy ý trả lời đôi câu, giọt mồ hôi lạnh trên trán cũng thiếu chút nữa

là không nhô ra được.

Thật ra thì, lúc bắt đầu nàng cũng tính toán tay nghề hay về gì đó, chỉ vì thời gian không đủ, tặng lễ của phu thê hai người lúc này là tam lang làm chủ, tài nghệ của nàng có xuất sắc hay không cơ bản không quan trọng, lúc này mới bỏ đi suy nghĩ đáng buồn cười kia.

Lại nói, lúc bà bà đang xác định quà tặng cũng từng chỉ điểm qua, bà gòn gàng dứt khoát nói Vĩnh An vương thích người tài như Uyển Như biết tặng tranh thích hợp đúng thời điểm. Aizz, tặng lễ cũng là một môn học vấn, chuyện cần suy nghĩ dường như vẫn còn rất nhiều.

“Mấy ngày này, ta thấy khí sắc của tam lang không quá tốt?” Nói chuyện phiếm về chuyện yến tiệc xong, Thanh Giang quận chúa lại nhắc tới nhi tử của mình. Mấy ngày gần đây Tiểu Dương thật sự có chút tiêu tụy, hốc mắt cũng biến thành đen, người sáng suốt đều có thể nhìn ra.

Uyển Như vội vàng gạt đầu, khổ não nói: “Chàng ngủ yên giấc, hình như thường nằm mơ, luôn tỉnh dậy, uống thuốc an thần cũng vô dụng. Con chờ yến tiệc xong sẽ tới cầu mẫu thân mời ngự y đến xem cho chàng ạ.”

Quận chúa không trả lời về chuyện ngự y, chỉ hỏi: “Nó có nói là nằm mơ thấy gì không?”

“Có đề cập tới một lần, nói nằm mơ thấy một người mặc y phục cổ quái.” Uyển Như cắn cắn môi, không nhìn được nói ra câu hỏi vẫn luôn ở trong lòng nàng rất lâu rồi, “Mẫu thân, khóa bạc của chàng có phải có chút. Có chút, có chuyện gì đó đúng không?”

“Mấy ngày này con chú ý nhiều một chút, cũng đừng cho nó cười ngựa tập võ hay chuyện gì khác, đợi thêm mười lăm ngày nữa là có thể kết thúc tất cả.” Thanh Giang quận chúa nói như thế rồi im lặng, Uyển Như không hỏi nữa, cứ im lặng không lên tiếng như vậy trở về nhà.

Ban đêm hôm ấy, tam lang vẫn tiếp tục mơ thấy giấc mộng hỗn loạn kia.

Hắn nằm mơ thấy mình ở trong rừng rậm cứu viện con tin, sau đó bị quân giặc đưa súng nhắm vào, có bằng hữu tốt hỗ trợ đạn rơi thiếu chút nữa mất mạng, trong mộng A Dương hồi hận không thôi, khóc rống nghẹn ngào khi đối phương hôn mê bất tỉnh vì bị thương.

Hắn nằm mơ thấy mình lại gặp phải tuyệt cảnh một lần nữa, bên cạnh lại không có một bóng người không có bằng hữu đưa tay ra giúp đỡ, khi rơi xuống xuống vách núi hắn ngửa mặt là có thể nhìn cảnh sắc trời xanh mây trắng xinh đẹp trước mắt, nhưng trong lòng lại chỉ có một vùng tối đen.

Tiểu Dương đột nhiên tỉnh lại, chỉ cảm thấy cảm giác rơi xuống vô cùng chân thật, như chính mình thật sự trải qua tuyệt cảnh kia, cả cái chính tuyệt vọng và chờ đợi cuối cùng kia cũng in thật sâu ở trong đầu.

Người trong mộng đang nói: “Xong rồi, lần này thật sự thành liệt sĩ rồi, nói không chừng còn là một liệt sĩ chỉ có mồ chôn quần áo và di vật.”

Có câu “Đại nạn không chết, tất có hậu phúc”, nhưng cũng có khả năng đây là tam tai lục nạn đã định trước trong vận mệnh cũng nên.

Tam lang sờ sờ cái ót, không khỏi cười khổ. Chỉ là, không biết người sống không lâu đã được quyết định trong vận mệnh kia là A Dương trong mộng hay là Tiểu Dương hắn?

Hắn nhắm mắt lại ngủ lần nữa, con ác mộng vẫn như hình với bóng, lần này hắn nằm không cách nào nhúc nhích được, dường như tay chân bị trói chặt lại vậy, chỉ có thể lẳng lặng “nhìn” trường bối mặc y phục cổ quái gào khóc ở bên giường mình.

Còn có mấy nam tử trẻ tuổi cùng với hai nữ nhân trẻ tuổi dựa sát vào nhau đứng ở trước người hắn yên lặng rơi lệ.

Mặt mũi của những người này cũng có chút mơ hồ, nhìn không rõ lắm, chỉ là không đè ép được ảm áp và chua xót trong lòng, A Dương biết rõ đối phương đều là thân bằng hảo hữu của hắn.

Trong lúc bất chợt, một nữ tử trẻ tuổi trong đó đi lên phía trước từ từ cúi người, khẽ hôn lên đôi môi lạnh lẽo của hắn, sau đó vươn tay phủ lên đôi mắt đang tròn tròn của hắn, chậm rãi vuốt mí mắt hắn xuống.

“Nhắm mắt thôi, A Dương. Chúc anh lên đường bình an.” Nữ tử ấy nghẹn ngào nỉ non nói nhỏ, giọng nói quen thuộc bỗng chốc đánh thẳng vào lòng Tiểu Dương, làm hắn không tự chủ được giật co lần nữa.

Là ai, người kia là ai? Tại sao ta luôn nhớ đến nàng ấy không thôi? Tại sao ta cảm thấy trong lòng ta rất đau đớn?

Hắn muốn mở hai mắt ra nhìn đối phương một cái, hắn muốn đưa hai cánh tay lên ôm nàng, hắn muốn đáp lại nụ hôn khẽ lướt kia, hắn muốn há mồm trả lời: “Ta con mẹ nó còn chưa chết, lên đường bình an cái gì?”

Nhưng không thể.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Mười lăm tháng bảy

Mãi cho đến khi bị Uyển Như đánh thức Tiểu Dương cũng không thể há mồm nói được một câu nào ở trong mộng, càng không cách nào thấy rõ dáng người trong mộng, nhưng hẳn biết rõ ràng, những người đó không có một ai là người hẳn biết ở hiện tại.

Khi còn chưa tới nửa tháng, tần suất tam lang đi vào giấc mộng trải qua chuyện xưa chưa từng biết kia càng ngày càng cao, làm hại hẳn thậm chí giữa ban ngày cũng thỉnh thoảng ngẩn ngơ.

Đến đây, Tiểu Dương không dám cười ngửa nữa, thậm chí ngay cả bắn tên, tập đao thương hay hoạt động có chút nguy hiểm cũng không dám thử, suốt ngày trừ đánh hai bộ quyền kiện thân chính là ăn ngủ, ngủ rồi ăn, không có việc gì thì nằm ở dưới giàn nho nhắm mắt dưỡng thần, lặp lại liên tục nằm mơ, nhớ lại.

Thật may là quan lễ của cháu trai hoàng thượng là mình đây cũng sắp tới rồi, nên cũng không còn tuyên triệu hẳn vào cung vua thần nói chuyện nữa, nếu không cũng không biết sẽ xảy ra rắc rối gì nữa đây.

Trong mấy ngày nay, Uyển Như thì ngược lại loay hoay chân không chạm đất, đi đi lại lại nhà mẹ đẻ, nhà cữu cữu, hay bởi vì việc ra ngoài giao tiếp của Thanh Giang quận chúa vốn ở vùng biên cương cách xa Kinh Thành, khó được một lần mang tức phụ ra cửa gặp người, họ còn phải hoàn thành các loại giao tiếp thông thường trong thời gian quy định.

Vì vậy, Uyển Như bởi Quận chúa bái phỏng ba lần bằng hữu thân thiết, tham gia hai lần dạo chơi ngoại thành; cùng với đại tẩu mang theo thứ muội tham dự hai lần hội Thương Hoa; lần đầu tiên điều động cả nhà chơi đá cầu.

Đau đầu khổ khổ như thế, chính nàng còn đồng ý lời mời đi cười ngửa đánh cầu, lúc đó thì rạng rỡ hiên ngang, nhưng sau khi hồi kinh lại thiếu chút nữa mệt mỏi toàn thân xụi lơ không xuống giường được.

Trừ lần đó ra, hoạt động quan trọng nhất của Uyển Như là cùng với đại tẩu chuẩn bị cử hành quan lễ của Tiểu Dương vào ngày hai mươi sáu tháng bảy, ví dụ như giúp một tay sửa sang lại danh sách tân khách, tự tay viết các loại thiệp quan trọng, tuy nói là trưởng tẩu quản gia, nhưng dù sao cũng là lễ lớn của Tiểu Dương, thân là tam nương tử nào có chuyện khoan tay đứng nhìn.

Về phần Quận chúa, vốn Uyển Như tưởng rằng bà không bận tâm đến mọi chuyện, nhiệm vụ chính là thăm người thân thăm bằng hữu, sau đó chờ đến lúc đó xuất hiện ở quan lễ là được. Trên thực tế, ở thời điểm mọi người không nhìn thấy bà đã chuẩn bị chuyện quan trọng nhất.

Mười lăm tháng bảy hôm đó, hai tiểu phu thê dậy rất sớm, mới vừa mặc y phục xong thì sắc mặt tam lang đột nhiên lập tức cứng đờ, đưa ngón cái ra đè lên huyệt Thái Dương của mình cau mày nói: “Như Nương, ta có chút nhức đầu, nàng đi phòng chính đi, cho người mang điểm tâm tới cho ta.”

“Đau lắm sao?” Uyển Như biết rõ gần đây phu quân có chút không đúng lắm, nhưng chỉ nghe nói choáng váng đầu chưa từng thấy hẳn nói thẳng là nhức đầu, nhất thời có chút khó xử, không nguyên ý rồi đi một mình.

“Không có chuyện gì, hơi đau mà thôi, ta chống chịu được.” Tiểu Dương chẳng hề để ý khoát khoát tay, để thê tử rồi đi.

Mặc dù hẳn vẫn kiên trì, nhưng sau khi Uyển Như nói với mẫu thân một tiếng thì nhanh chóng trở về Đường Lê viện, vào cửa đã nhìn thấy Tiểu Dương quỳ gối ôm đầu gối trên mặt đất, hẳn hẳn rằng không nói một lời, sắc mặt tái nhợt đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, hiển nhiên là nhức đầu càng ngày càng kịch liệt.

“Bảo Châu, nhanh đi tìm đại nương, mời đại nương gọi đại phu đến!” Sau khi phân phó Uyển Như lại vội vàng kêu tỷ nữ khác đỡ tam lang trở lại trên giường, sai người bưng nước ấm tới lau mặt cho hẳn.

Trong lúc đang lo lắng gấp gáp này, Thanh Giang quận chúa đột nhiên mang theo một đại đội tỷ nữ khỏe mạnh đi vào, đầu tiên bà nhìn tình trạng của nhi tử, vuốt đầu vai hẳn nhẹ giọng hỏi: “A Dương, có phải có rất nhiều thứ xuất hiện đúng đưa trước mắt hay không? Có phải trong đầu con có thứ gì đó xuất hiện hay không?”

“Ừm. . . .” Tiểu Dương cắn răng gật đầu một cái, khi làm động tác này càng cảm thấy nhức đầu, hẳn dứt khoát nhắm hai mắt lại, không hề để ý tới ai nữa.

“Không có việc gì, đừng sợ, sẽ tốt nhanh thôi.” Quận chúa khuyên bảo nhi tử đôi câu rồi nghiêng đầu nhìn về phía tức phụ, phân phó nói: “Giờ phút này phải dẫn nó đến tĩnh thất, con hãy đeo nón có màn che lại.”

“Vâng” Uyển Như cũng không biết tại sao mình phải mang nón có màn che kín dung nhan, nhưng cũng không rồi rắm những vấn đề nhỏ này, lập tức cho người lấy mũ đi theo Tiểu Dương đang ngồi trên kiệu theo bà bà đi về phía dãy nhà sau chính viện.

Mang theo hạ nhân tâm phúc vào viện, vừa thấy nàng mới biết vì sao phải mình mang nón che mặt, trong sân vườn nhỏ này đứng ba đạo sĩ trung niên, cùng với sáu đồ đệ thanh niên, còn có ít tiểu đồng chạy vặt, nhiều người ngoài như vậy, tiểu tức phụ trẻ tuổi cần che dung nhan lại.

Vừa thấy Tiểu Dương bị người mang tới, vị đạo sĩ dẫn đầu vóc người hơi gầy có chòm râu dê có chút tiên phong đạo cốt kia cho đồ đệ nhận người, sau đó đưa hẳn vào chính phòng dãy nhà sau, sau đó nói đám người Quận chúa chờ ở bên ngoài.

Trong giây phút chuẩn bị đóng cửa kia, Thanh Giang quận chúa hơi nghi ngờ lo lắng nói: “Thanh Hư đạo trưởng, con ta không sao chứ?”

“Đau đớn như thế, nếu đổi lại người thường đã sớm lăn lộn trên đất rồi, thế nhưng hán lại có thể yên ổn ngồi ở trên kiệu, có thể thấy được Tam lang quân là người có tâm chí vô cùng kiên định.” Thanh Hư đạo trưởng vuốt chòm râu của mình, cười nói: “Quận chúa đừng lo lắng, chuyện này sẽ không ảnh hưởng gì đến tính mạng, sợ nhất chỉ là suy nghĩ hỗn loạn, thần trí thất thường, đã tâm chí kiên định dĩ nhiên là sẽ chịu đựng được.”

Dứt lời, ông ta vung phát trần rồi dẫn hai vị sư đệ vào căn phòng được bịt kín kia.

Nhìn liếc qua một chút, Uyển Như chỉ thấy đó là một phòng trống không đồ đạc vật trong nhà, trên đất dùng thứ gì đó màu đỏ vẽ những ký hiệu kỳ quái, bốn phía phòng ốc là dán đạo phù chữ vàng chữ đỏ, cảnh tượng thần bí mà quỷ dị như vậy làm trong lòng nàng không khỏi nhéo lại.

Hai người bà bà tức phụ (mẹ chồng con dâu) yên lặng đứng ở ngoài phòng chờ, Uyển Như nhìn về phía bà bà nhưng không thấy bà có ý định giải thích gì cả, chỉ có thể tự mình suy đoán, chuyện này, là chuyện gì? Phán hôn, hợp hôn sao?

Thời gian cả ngày cứ như vậy mà yên lặng trôi qua, hai người cứ chờ như vậy, chịu đựng, thậm chí cũng không mở miệng cho người đưa một bữa cơm nóng tới, trừ cho người bưng cái ghế tới ngồi thì không làm chuyện gì khác nữa.

Trong lúc đó, vốn Uyển Như định bái Phật cầu nguyện, kinh Phật còn chưa đọc lên thì đột nhiên nhớ tới người đang làm phép trong phòng chính là đạo sĩ, Phật Đạo khác nguồn gốc, nàng vội vàng ngậm miệng không mở miệng nữa.

Khi sắc trời tối mờ, trong viện không thể không thắp chút đèn cho sáng thì rốt cuộc một đạo sĩ thanh niên mở cửa phòng ra, nhìn thấy nụ cười ôn hòa trên mặt hán thì lúc này Uyển Như mới thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó, đám người Thanh Hư đạo trưởng nổi đuôi đi ra chỉ nói đơn giản với Quận chúa bốn chữ: “May mắn không làm nhục mệnh.”* rồi cười nhường ra một con đường đi tới phòng. (*trong tiếng Trung nó là 4 chữ nhé)

Thanh Giang quận chúa không nói hai lời lao vào căn phòng giờ phút này đã biến thành tối om om, nhìn nhi tử ngồi xếp bằng ngay chính giữa, dùng giọng nói khê run thừ dò xét hỏi: “A Dương?”

“Mẫu thân, con rất khỏe.” Tam lang cười trả lời như vậy, ánh mắt hán sáng ngời có hồn như thường ngày, người thân thiết sẽ không thấy bất kỳ cảm giác xa lạ nào, nhưng hán cũng không giải thích chuyện gì đã xảy ra với người trong phòng.

Uyển Như lập tức thở ra một hơi, nàng chỉ lo lắng vừa mở cửa đã nhìn thấy phu quân mình biến thành một người hoàn toàn xa lạ, ngộ nhờ Tiểu Dương ngắt đầu hỏi “Người là ai, ta là ai?” Vậy còn đáng sợ hơn cả long trời lở đất.

Nàng tốn thời gian nửa năm mới làm cho quan hệ phu thê hơi có chút ý hợp tâm đầu, cũng không muốn làm lại lần nữa? Quan trọng nhất là, ngộ nhờ tam lang điên điên khùng khùng, vậy đời sau của tam nương tử nàng đây sẽ dựa vào ai? Trượng phu không có, nhi tử cũng không, nhà mẹ đẻ không thân thiết, không bằng chết lại một lần nữa.

Bản thân hán không có chuyện gì, Uyển Như đã cảm ơn trời đất rồi, về phần rốt cuộc trên người Tiểu Dương xảy ra chuyện gì, nàng lại không có ý định đi tìm hiểu, nếu mình cũng có thể sống lại, vậy phu quân cũng sẽ có kỳ ngộ chứ nhỉ?

Mọi người đều có bí mật, cho dù là bí mật động trời, vậy cũng coi như là huê nhau.

“Con đói rồi.” Tiểu Dương nắm lấy tay thê tử đứng lên, nhìn về phía mẫu thân đang vành mắt đỏ ửng, cười nói.

“Tốt tốt, đã sớm chuẩn bị tốt rồi, cũng nên ăn gì rồi.” Thanh Giang quận chúa dứt lời dẫn nhi tử, tức phụ đi nhà chính dùng cơm.

Uyển Như nhìn trên bàn của Tiểu Dương tràn đầy một đồng lớn thức ăn vượt quá số lượng bình thường không khỏi âm thầm thở dài, nhìn ra được, Quận chúa cố ý sai người rất khéo léo đặt lẫn lộn các loại thức ăn Tiểu Dương thích và không thích, thậm chí nhìn cực kỳ ngon miệng, đặt ở vị trí thuận tay nhất, chính là đồ bình thường hán không thích ăn nhất.

Hiển nhiên, đối với tức phụ không thêm đề ý thì thái độ của Quận chúa lại rõ ràng khác biệt, bà muốn biết người con trước mắt này rốt cuộc có phải là đứa con hoàn chỉnh được chính mình sinh ra hay không, bà lo lắng đề phòng xem đó có phải là đứa con mà mình nuôi mười tám năm nay hay không.

Người mẫu thân luôn yêu thương mười mấy năm qua và người thê tử thành thân hơn nửa năm xem trượng phu là nơi dựa vào, hai người đều ân cần chăm sóc cho Tiểu Dương nhưng yêu thương thì lại không giống nhau.

“Trên đời này điều hài tử yêu thích nhất đều luôn là phụ thân mẫu thân của nó nhỉ?” Uyển Như nghĩ như vậy, nàng thậm chí hoài nghi, cho dù là Tiểu Dương biểu hiện không quá thỏa đáng, sợ rằng Quận chúa cũng sẽ không làm chuyện đuổi nhi tử ra khỏi nhà, thử dò xét như thế có lẽ chỉ là tìm kiếm sự yên lòng mà thôi.

May mắn, Tiểu Dương không hề làm người ta thất vọng, hán giống như thường ngày thỏa thích ăn thịt dê thịt bò thích ăn nhất, sau khi được non nửa bụng là phát tay một cái cho dọn đi, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn về phía mẫu thân ngồi ở đối diện mình.

“Mẫu thân, không cần thử lại, con chính là tam lang.” Hán vừa nói vừa duỗi ngón tay ra chỉ đầu mình, “Cũng chỉ là thêm trí nhớ của một người mà thôi, nếu con chiếm hai hồn bốn phách hán chỉ một hồn hai phách, quan hệ chủ tớ tất nhiên đã rõ ràng.”

“Sao, đó không phải là du hồn mà là một người sống sờ sờ?” Quận chúa nghe nhi tử vừa nói như thế thì lo lắng đề phòng hơn, cả kinh nói: “Năm đó Thanh Hư đạo trưởng nói hôn con đi rồi, ông ấy làm phép buộc lại, chờ mười tám tuổi trở về vị trí cũ là được, lại không nói phần hồn phách không đầy đủ kia còn có thể tìm thân thể còn sống!”

“Mẫu thân có thể tìm cao nhân làm phép, người khác cũng có thể, liều mạng bỏ sung chẳng phải có thể tập hợp lại thành một người đây sao.” Tam lang không thể làm gì buông tay xuống, “Không có chuyện gì, giống như là luân hồi kiếp trước kiếp này thôi, đều là cùng một người không cần chia quá rõ ràng.”

“Chỉ như thế?” Thanh Giang quận chúa khẽ cau mày nói: “Vậy con có cảm thấy trí nhớ hỗn loạn, suy nghĩ rối rắm không?”

“Không biết, nửa năm trước đã bắt đầu quay lại rồi, không có chuyện gì lớn.” Tiểu Dương cười lắc lắc đầu, trấn an nói: “Hắn cũng dẫn binh, cho nên nói hai bên chính là cùng một người.”

“Cũng giống chàng?” Uyên Như nhẹ giọng hỏi.

“Cũng không phải là hoàn toàn giống nhau, hắn ngây ngốc, có lẽ là do nguyên nhân ta đã lấy đi phần hồn thông minh nhỉ?” Tiểu Dương cười ha ha, lại cố ý nói chút chuyện đã trải qua lúc bé, loại bỏ nghi ngờ của Thanh Giang quận chúa, lúc này mới mang theo Uyên Như trở về viện của mình.

Tắm rửa thay y phục xong, hai người liền yên lặng lên giường đi ngủ, thậm chí ngay cả vuốt ve, hôn cũng lược bỏ tất cả.

Uyên Như lo lắng đề phòng mọi mặt cả ngày, không còn hơi sức duy trì chuyện khác, tinh thần của Tiểu Dương lại có chút không tập trung, chân tướng sự tình xa không bằng sự bình tĩnh mà hắn biểu hiện ra.

Từ trên người hắn đi lạc một hồn hai phách nếu thành một người sống sờ sờ, hắn có cuộc sống hoàn chỉnh cùng với sự trải nghiệm riêng, có nhân cách và tình cảm độc lập.

Quân nhân “Tiểu Lực Dương” cũng có phụ thân có mẫu thân có người thương, không phải Tiểu Dương nói một câu “Không cần để ý” là có thể dễ dàng hoàn toàn không hề để tâm.

Quả thật, hai hồn có chủ có thứ, nghiêm chỉnh mà nói Tiểu Lực Dương đã chết khi hắn ở thời không kia, giờ phút này chỉ do Tiểu Dương chủ đạo tất cả suy nghĩ, nhưng tình cảm và trí nhớ của đối phương sau khi hòa lẫn vào nhau thì cũng in dấu ấn ký xuống thật sâu trong lòng Tiểu Dương.

Gần một nửa linh hồn chủ đạo kia là mười phần nhiệt huyết chính khí của quân nhân, ở trong lòng hắn chính nghĩa quan trọng hơn lợi ích; thế giới kia là thế giới mà Tiểu Dương chưa từng nhìn thấy là thế giới【Hiện Đại Hóa】của quốc gia sau mấy trăm nghìn năm sau; Tiểu Lực Dương kia là một tay súng bắn tỉa hạng nhất, hắn có rất nhiều【kỹ năng quân sự】Tiểu Dương chưa từng học qua.

Có thể nghĩ, nếu muốn hai linh hồn chân chính dung hợp hoàn mỹ, cũng không thể một lần là xong, quân bao nước thăm non xa, còn cần từ từ dung hợp.

Quan trọng hơn là, sau khi hai hồn hợp nhất thì Tiểu Dương cũng chính là Tiểu Lực Dương, vì vậy, hắn có chút nhớ đến cô nương xinh đẹp cầu mà không được ở thế giới kia; hoài niệm đến Khả Kính đáng yêu vừa là chiến hữu vừa là lãnh đạo; cùng với tưởng nhớ phụ thân mẫu thân người thân vì hắn mà đau đớn tâm gan trong thế giới kia.

Đối tượng thăm mếu vì để Tiểu Lực Dương an tâm nhắm mắt mà cuối cùng hôn lên môi hắn một cái, cảm xúc kia vẫn còn ở bên môi; chiến hữu cười đùa tức giận mừng cùng với khóc rống nguyện rửa đến nay vô cùng rõ ràng; trong nhà xác phụ thân mẫu thân khàn giọng kêu gào cũng vẫn vang vọng bên tai.

Vừa mở mắt là trở lại nơi tràn đầy nhiệt huyết toàn đỉnh đầu người kia, chỉ cần đưa tay là có thể nắm lại cánh tay phụ thân mẫu thân, nhưng cẩn thận nhìn lại, trước mắt cũng chỉ có ánh trăng mờ lung và màn che hoa lệ, bên tai chỉ có tiếng nhẹ nhàng hít thở của Uyên Như, không xuất hiện chiến hữu và phụ thân mẫu thân thao thao bất tuyệt dạn dỏ.

Không trở về được, vĩnh viễn cũng không thấy được bọn họ, hai nơi cách nhau chênh lệch thời gian hơn một nghìn năm.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi đưa tay bưng kín mặt của mình, nước mắt từ từ tràn ra theo gương mặt chậm rãi lăn xuống, dần dần thấm ướt áo.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Nhận lấy Mỹ Cơ

Đêm tối yên tĩnh, đặc biệt dễ dàng làm cho người để lộ ra mặt yếu ớt nhất, cho dù ý chí kiên định như tam lang cũng bị trí nhớ và cảm xúc của “Tiểu Lực Dương” ảnh hưởng cũng không khỏi yên lặng rơi lệ.

Thật ra thì, nằm ở bên người hắn Uyên Như ngủ cũng không sâu, bởi vì trong lòng lo lắng cho trạng thái rồi nhớ lại hành động của vị Thanh Hư đạo trưởng lúc ban ngày kia mà có chút tò mò và kiêng kỵ, theo bản năng năng đặc biệt chú ý từng cử động của Tiểu Dương.

Nửa mê nửa tỉnh, dù Uyên Như không nhìn thấy tam lang rơi lệ, đưa tay ra xác minh lại cảm xúc lạnh buốt kia, có nguyên nhân gì có thể làm cho một người trưởng thành rơi lệ vào ban đêm?

“Sao lại khóc?” Suy nghĩ này xoáy trong lòng Uyển Như, nhưng lại không thể hỏi thành lời, nàng chỉ giả bộ ngủ say cọ xát vào bên cạnh Tiểu Dương, từng chút từng chút chen vào trong khuỷu tay hắn, đưa tay ôm hông của hắn, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng dao động, vuốt ve.

Nhưng lại không biết, hai linh hồn nhỏ bé kia đều là chiến sĩ ưu tú tính cảnh giác hoàn toàn không giống với người thường, chỉ nghe tiếng hít thở và tiếng tim đập của Uyển Như là hiểu người bên gối đang giả bộ ngủ, ha ha.

Hắn nở nụ cười, trực tiếp đưa tay ôm chặt Uyển Như vào trong ngực, càng gần sát ngực hơn.

Cách áo lót cột nhả, tam lang có thể cảm nhận rõ ràng được âm áp từ da thịt đối phương truyền tới, chỉ cảm thấy đặc biệt thoải mái, thậm chí còn cảm thấy thể tử đang dùng thân thể mềm mại cực nóng của nàng dựa sát vào người mình.

Nàng biết trọng phu mình có chút không ổn, lại chưa từng hỏi tới, chỉ yên lặng an ủi và ủng hộ, Tiểu Dương có thể không cảm động ư?

Tất cả của【Tiểu Lực Dương】đều đã kết thúc khi tấm khăn trắng được phủ lên, hắn có thể làm, chỉ có chăm chỉ sống cuộc sống của【Tiểu Dương】, cùng với sự đáng quý trọng của hiện tại, càng quan trọng hơn là quan tâm, che chở phụ thân mẫu thân, thể tử cùng với các thân hữu khác.

Dĩ nhiên, không hề bận tâm đến cuộc sống của nửa linh hồn kia cũng không phải là nói muốn hoàn toàn giấu trí nhớ kia, nghiêm chỉnh mà nói, Tiểu Dương là kẻ mang chủ nghĩa thực dụng chỉ có hiệu quả và lợi ích, theo ý hắn, phần có thể sử dụng của cuộc sống nửa linh hồn kia tuyệt cần nghiên cứu học hỏi.

Sáng sớm cùng đây, Tiểu Dương hơi áy náy nói với Uyển Như: “Còn mười ngày nữa chính là quan lễ, sau đó Thiên gia sẽ mời ta vào cung trình bày cách nhìn về sự liên quan với Tây Nam Di, thậm chí còn có thể diễn tập binh ở hiện trường, thời gian trước tình lực ta không đủ chưa kịp suy nghĩ những chuyện này, mấy ngày nay cần phải bổ sung, vì vậy --”

“Chàng yên tâm đi đi, trong nhà có thiếp không cần quan tâm.” Không đợi hắn nói chuyện khó xử cho hết, Uyển Như đã rất khéo léo lòng người trả lời.

Vốn mấy ngày nay nàng ở dưới sự hướng dẫn của bà bà và đại tẩu tiến hành giao tiếp với những người có ích cho công việc của Tiểu Dương, cùng với chuẩn bị cho quan lễ.

Ở thời điểm phu quân không nhìn thấy vị nương tử còn trẻ tuổi mới gả tới này đã sớm có quan hệ riêng của mình, giúp đỡ đại tẩu quản gia cũng từ từ quen việc dễ làm, cơ bản không cần hắn đặc biệt nhắc nhở nữa.

“Ừm, vất vả cho nàng rồi.” Tam lang dừng một chút, lại đột nhiên ngưng mắt nhìn Uyển Như không lên tiếng nữa.

Những ngày qua tinh thần hắn vẫn có chút hoảng hốt, hơn phân nửa thời gian đều đang dung hợp trí nhớ, hoàn toàn không có tâm tư quan sát thể tử, hôm nay, đột nhiên vào mùa hè trời nắng chói chang thấy gương mặt của nàng vừa gặp nắng đã đỏ ửng kiêu diễm, cảm giác có chút không giống với ngày thường.

Đúng rồi, mặc dù dung mạo vẫn như cũ nhưng thần thái có chút khác biệt, loại cảm giác này không có từ ngữ nào có thể diễn tả, cũng không đơn thuần là “Thành thực” hay “Thần thái phấn khởi”.

Có thể nói, trước kia hắn cảm thấy thể tử mềm mại cần mình bảo vệ và hướng dẫn, huấn luyện, hôm nay Uyển Như đang dần trở nên tự tin hơn, nàng có nhiều thêm cảm giác đáng giá để mình tin cậy thậm chí lệ thuộc vào.

Loại cảm giác này phù hợp với định nghĩa quan hệ giữa phu thê trong trí nhớ của “Tiểu Lực Dương” kia, giữa phu thê không phải quan hệ chính phụ, mà là đứng sòng vai ngang hàng, hai người sống nhờ vào nhau, nâng đỡ lẫn nhau, cùng nhau phát triển.

“Ừm, là thể tử hiền dịu tài đức của ta.” Tiểu Dương khẽ cười một tiếng, duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng xẹt qua gương mặt mềm mại của Uyển Như, yêu thương nói nhỏ: “Mấy ngày nay nàng cố gắng lên, ta sẽ điều chỉnh trạng thái của mình cố gắng phát triển công danh, nhân lúc còn trẻ đúng lúc có cơ hội giành lấy chức quan hay chức tướng cũng không phải là không thể.”

Uyển Như ngược nhìn phu quân dịu dàng của mình, bàn tay nhỏ bé bưng lấy gương mặt hắn nói: “Thiếp không cầu chàng phong hầu bá tướng, chỉ cần bình an là tốt rồi.”

Hạ bàn tay xuống thì đúng lúc ngón út chạm phải bên môi Tiểu Dương, xúc cảm ấm áp có thể khiến người ta cảm thấy trong đó mang theo khẩn thiết chờ đợi.

Nàng thấy bộ dạng Tiểu Dương bất tỉnh nhân sự nằm ở trên giường, cùng hắn tránh thoát khỏi Nhung Khẩu đuổi giết; đã từng đưa mắt nhìn hắn mặc giáp chinh chiến; còn chính mắt thấy bộ dạng hắn sắc mặt trắng bệch, đầu đau muốn nứt ra.

Trong mắt Uyển Như, thân phận đích thứ Hầu phu đã xác định rõ ràng tương lai của bọn họ sẽ có vật chất bảo đảm, ngược lại thì những nguy hiểm này cũng đủ để cho nàng kinh hồn bạt vía.

Trải qua nửa năm thời gian thân mật chung đụng, tam nương tử từ từ thành thực đã sớm không kỳ vọng phu quân của mình trở thành đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy giống lúc mới xuất giá nữa, cũng không tin chắc lịch sử sẽ luôn phát triển tiếp theo như trong trí nhớ của mình.

Nam nhân của mình phải sống thật khỏe mới tốt, nếu biến thành cô nhi quả mẫu không có tiền đồ cùng với cổ chấp khắc nghiệt như Tạ Tuần Dật và nhị

cô cô, vậy thì quá tệ rồi.

Nhìn nét mặt Uyển Như Tiểu Dương biết rõ tâm ý của thê tử, đôi môi bị tay nàng đảo qua càng thêm kích thích ảm áp, nhưng mà, an toàn tất nhiên quan trọng, nhưng nam nhi nào không có hăng hái kiến công lập nghiệp?

“Ta muốn chính là -- bình an trên cơ sở phong hầu bá tước. Ưm, bá tước coi như thôi, không quá dễ dàng thực hiện, giành chút quân công lấy danh hiệu tướng quân hàng thật giá thật là có thể được.” Tiểu Dương chăm chú ngưng mắt nhìn nàng trả lời.

So với làm từng bước không lý tưởng, hẳn càng muốn để thê tử chia sẻ vinh quang của mình, muốn để cho nàng mặc đại lễ phục hoa lệ của mệnh phụ.

Chắc hẳn, vậy nhất định sẽ cực đẹp.

Sau khi ăn điểm tâm xong thì Tiểu Dương lập tức đi thư phòng, cẩn thận lật xem sử liệu (tư liệu lịch sử) tiến hành so sánh tư liệu và lịch sử trong trí nhớ của “Tiểu Lục Dương”, muốn tìm ra tin tức có thể dùng được hay không.

Ở phương diện này, hiệu quả quá nhỏ. Có lẽ là bởi vì duyên có linh hồn chưa hoàn toàn đầy đủ, và người kia có thể xem như là một vũ phu dùng thân thể tới kiến công lập nghiệp, thậm chí hẳn còn không đọc sách nhiều bằng tam lang, hoặc là nói, những bản lĩnh, kỹ thuật, tư liệu lịch sử mà “Tiểu Lục Dương” có được tất cả đều là chút tính thực dụng vào thực tiễn. ... nhưng xem qua thì lại nhanh quên.

Vì vậy, cả ngày nay chuyện quan trọng tam lang cần làm nhất ngoại trừ sửa sang lại trí nhớ, chính là cho người đi quân kỹ doanh tìm Kim Châu, “Cho nàng ta chết một cách nhanh chóng”.

Hai hồn dung hợp nói là lấy “Tiểu Dương” làm chủ, nhưng dù sao vẫn chịu chút ảnh hưởng, nơi nửa hồn bên kia sống là xã hội dân chủ, hoàn toàn không có chuyện nô tỳ, nói cách khác, ngày đó thủ đoạn sử dụng với Kim Châu dường như hơi quá mức.

Trí nhớ dung hợp, tuy Tiểu Dương không nói loại lời nói “mọi người ngang hàng” hoàn toàn không hợp thời này ra, thì cũng có chút đồng tình, nhiều hơn không ít là tinh thần trọng nghĩa, cũng không làm chuyện giày vò nữa.

Nô tỳ phản chủ dù không gây ra đại họa nhưng giết chết vẫn thỏa đáng hơn, cho làm nhục cũng là để xóa bỏ ý định trở mình của nàng ta.

Nghĩ đến Kim Châu, Tiểu Dương lại không khỏi nhớ lại phương pháp “Sát uy bồng” đã làm với thê tử trước đó, không khỏi hai mắt trừng trừng, vỗ trán một cái âm thầm cười khổ: “Mẹ nó, sao cứ toàn nghĩ đến chuyện hư hỏng thể này?!”

Đây chính là thê tử muốn “Năm tay nhau mà chết, đầu bạc răng long” đấy, tại sao có thể dùng loại thủ đoạn bỉ ổi chỉ để đối phó với kẻ địch này với thê tử chứ?

Được rồi, được rồi, lo chỉnh sửa kế hoạch, ngoài ra còn phải tiếp tục nghiên cứu chuyện của Tây Nam Di để “Tập văn võ nghệ, nói chuyện với Đế vương”, còn phải dành chút thời gian suy nghĩ cho quan hệ giữa phu thê, vụng trộm bồi thường và đảm bảo cho Uyển Như.

Ví dụ như, bớt thời gian tâm sự chế độ hôn nhân “một vợ một chồng không có tiểu tam” trong trí nhớ?

Kết quả, không đợi Tiểu Dương kịp áp dụng kế hoạch của hẳn, thì đã gặp phải cảnh ngộ sấm sét giữa trời quang.

Quan lễ thì hẳn thu không ít quà tặng, trong đó rất nhiều đồ mới lạ, quý trọng nhất là đồ ngoại công Vĩnh An vương đưa, hai Hồ Cơ tóc vàng mắt xanh, vú lớn eo nhỏ!

Vừa nhìn thấy quà tặng này, nụ cười trên mặt của Uyển Như lập tức cứng lại, đây là quà tặng sao? Rất ngọt ngào đấy!

Tiểu Dương cũng bộ dạng dờ khóc dờ cười: chắc chắn là chủ ý của kẻ thê Vĩnh An vương, cõi đời này, đồ dè tiện hại người không hại mình không muốn nhìn thấy người khác tốt quá thật là tầng tầng lớp lớp.

Mặc dù tính khí của tam lang sau khi dung hợp hồn hơi thiện lương một chút, nhưng bản chất phúc hắc cũng không bị cắt giảm, tác phong ăn miếng trả miếng, gấp đôi còn gấp năm lần trước sau như một cũng không thể tiêu trừ, chuyện bị bắt nạt tới tận trước mặt thế này hẳn có thể ngồi chờ chết ư?

Hắn âm thầm tính toán, chờ sau khi gặp vua chuẩn bị chút công phu thế nào cũng phải trả một món lễ lớn mới được, dĩ nhiên, trước mắt quan trọng nhất là an ủi Uyển Như!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Sống chết không rời

Sau khi Tiểu Dương biết được chuyện quà tặng thì nghĩ tới muốn đi giải thích với Uyển Như một phen, nhưng cổ tình sau khi nghĩ thức quan lễ kết thúc

chính là tiệc rượu, Uyển Như ở bên trong viện chiều đãi khách nữ, hân thân là chủ của yến tiệc tạm thời không có cách nào rời đi, vẫn bị người kéo xem ca múa, uống rượu ngon.

Cả đời chỉ có một lễ thành niên, có thể không rộng mở vật áo bùa bãi làm ầm ỉ? Tùy tùng, bằng hữu tam lang mang theo từ vùng biên cương, mỗi một người một chén to thay nhau tiến lên mời rượu, sau khi chút ý thức cuối cùng biến mất, Tiểu Dương được xưng “ngàn chén không say” cũng kêu lên “Không chịu nổi”, chóng mặt mí mắt không nhận được muốn dính chung một chỗ.

“Muốn ngủ thì đi ngủ đi, đừng cố gắng nữa.” Phó tướng Từ Hằng Ninh chuyển ly rượu sáng lạng cười một tiếng, còn nặng nề vỗ đầu vai Tiểu Dương liếc mắt đưa tình nói: “Mỹ nhân cũng chuẩn bị rồi, huynh còn chờ gì nữa? Đêm xuân ngắn lắm mau mau tận hưởng lạc thú trước mắt đi!”

“Phi, chớ có nói hươu nói vượn!” Tiểu Dương lắc lắc đầu, híp lại đôi mắt có chút đỏ lên mắng bằng hữu tốt, “Chẳng lẽ huynh không biết, ban đầu Uyển Như nguyện ý gả cho người hôn mê bất tỉnh như ta là có điều kiện, sau ba mươi tuổi không con mới có thể cưới thiếp.”

“Điều kiện, điều kiện là cái thá gì? Thật đúng là ‘ma cao một thước, đạo cao một trượng’, không cưới thiếp thì không có cách nào dính lên nữ nhân khác nữa ư? Không cho danh phận thì được chứ gì.” Từ Hằng Ninh dùng một loại giọng điệu ẩn chứa châm chọc, “Cũng đừng nói cho ta biết, huynh thật sự định treo cổ trên một thân cây đấy nhé.”

“Ta thích, huynh quản được ư?” Tiểu Dương trừng mắt liếc gã một cái lại bắt đầu cười xã giao với tân khách, không nhiều lời hơn nữa.

Tại nơi đông người này cố tình lại có tên không thức thời, muốn xem chuyện cười của Tiểu Dương, cũng không biết là người nào mượn danh tiếng Vĩnh An vương lạng lẽ phái người đi bố trí gian phòng cho mỹ nhân, dẫn đôi phương tiến vào đại sảnh yến khách.

Hai nữ tử xinh đẹp vóc dáng người hơi gầy dung mạo giống nhau như đúc, thanh tú động lòng người đứng ở đối diện Tiểu Dương học bộ dạng của người Đại Tề hành lễ, sau đó đang lúc mọi người ồn ào thì tiếp theo một trái một phải ngồi vào vị trí, rót rượu, gấp thức ăn cho tam lang.

“Ai cho các người tới đây?” Tiểu Dương lạnh lùng hỏi.

Người trong nhà cũng biết hân không tham nữ sắc, cho dù Hồ Cơ xinh đẹp cũng không thể tùy tiện trái ôm phải ấp ngồi hưởng tề nhân chi phúc. Đây là có người có ý mang bọn họ đến?

Hai nữ tử phiến bang không giỏi tiếng Đại Tề tất nhiên không thể đột nhiên tới, Tiểu Dương âm thầm suy nghĩ rốt cuộc là ai làm?

Kế phi của Vĩnh An vương phải là người bắt đầu, cần phải nhớ các nàng có thể tự do đi lại ở trong viện nhất định là có nội ứng, người tam lang hoài nghi đúng là Cố thị thiếp của phụ thân, nhưng toàn bộ tiền đồ của nữ nhi bà ta đều ở trong tay mình và mẫu thân, tội gì đắc tội với người lại không chỗ tốt.

Đang lúc Tiểu Dương suy nghĩ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thì ở bên trong đại tẩu và Uyển Như đã biết được tin tức này.

Vốn hai nàng đang quản gia, tất cả chuẩn bị cho tiệc rượu cũng là họ nhìn chăm chăm các quân sự làm, hơn nữa Mai thị ở trong ngôi nhà này cũng được ba đến năm năm rồi, tất nhiên có nô tỳ trung thành truyền lời.

“Hai Hồ Cơ kia không giống với vóc người chúng ta.” Nữ tỳ chừng mười sáu mười bảy tuổi sinh động như thật miêu tả: “Tóc họ màu vàng, bóng loáng như vàng thỏi, mắt thì như mèo, màu xanh dương, rất dọa người ạ. Đầu rất cao, ngực cũng to, chân cũng đặc biệt thẳng, đặc biệt dài, trên cơ bản là không mặc gì nhiều, cánh tay, chân, ngực cũng đều lộ ra hết.”

“Được rồi, được rồi, đi xuống đi.” Mai thị cau mày phát phát tay. Nàng chỉ cho người chú ý tình hình phía trước, tuyệt đối không phải không cho chị em dẫu mặt mũi, ai biết sẽ xuất hiện đôi tỷ muội kia chứ?

“Chuyện này sau đó lại nói tiếp, tiền khách mới là điều quan trọng nhất.” Uyển Như nở nụ cười với đại tẩu, rồi ra khỏi phòng bên tiếp tục đi tiền khách.

Vì dung mạo hoặc ấu tử trường bối trong nhà, ít có khách nữ nào định chơi suốt đêm, không thể so với nam nhân vừa uống rượu cái là sẽ rất khó tan cuộc, com nước no nề còn muốn Mỹ Cơ bồi ngủ, đây gần như đều là lệ thường rồi, làm cho Uyển Như không có cách nào quang minh chính đại chỉ trích Tiểu Dương.

Nàng chỉ đang suy nghĩ, người này uống rượu xong là biết trở về phòng của mình, hay đang ở tiền viện dây dưa với Mỹ Cơ?

Lúc rảnh rồi Mai thị khẽ lôi kéo tay Uyển Như nhẹ giọng khuyên nhủ: “Nên nghỉ ngơi chút, không phải nam nhân nào cũng đều như vậy. Lúc ngoại công còn trẻ tuổi cũng là người phong lưu, đến hôm nay đã không đủ sức nhưng vẫn thích thưởng thức chuyện tốt đồ vật đẹp, hay muốn giao trái tim hay tặng đồ gì đó cho ngoại tôn yêu thương cũng có thể hiểu được.”

Trong thời gian này, Mai thị và Uyển Như chung đụng rất hòa hợp, theo bản năng nàng suy bụng ta ra bụng người lúc thích hợp an ủi chị em dẫu của mình.

Đầu tiên, quả thật Tiểu Dương bày tỏ muốn tự mình tranh giành công danh, như vậy cũng sẽ không ảnh hưởng tước vị của Tiểu Húc, Mai thị rất hài lòng; tiếp theo, nàng cảm thấy đệ tức phụ (em dâu) này rất lo làm tròn bổn phận của mình là một người quy củ; trừ chuyện đó ra, ở phương diện thi từ ca phú Uyển Như cũng rất có kiến giải.

Đại tẩu học thi thư rất tròn vẹn, mặc dù Tiểu Húc cũng học rất nhiều nhưng hân biết hân hoàn toàn khác với thê tử, sau khi thành thân Mai thị lần đầu cùng trò chuyện với người bên nhà chồng, rất vui vẻ cảm nhận được cái gì gọi là “Cuộc sống khó tìm được một tri kỷ”.

Quan trọng nhất là, Uyển Như am hiểu nhất chính là ăn mặc, đây hoàn toàn là điều Mai thị thiếu sót, mấy phen hướng dẫn cũng làm cho bề ngoài của đại tẩu xinh đẹp lên, bắt đầu suy nghĩ từ kiểu tóc màu váy, dần dần thay đổi bộ dạng nghiêm túc, cẩn thận lời ăn tiếng nói của nàng.

Mới đầu, đại tẩu để Uyển Như giúp nàng chọn phục sức còn cảm thấy có chút kỳ cục, chỉ khi nào tham dự các loại tụ tập nhận được sự kinh ngạc hoặc tán thưởng của người khác thì nàng mới có chút tự tin với vẻ bề ngoài của chính mình, thậm chí bắt đầu mong đợi đến cuối năm lúc phu quân trở về kinh báo cáo công tác.

Đối với một chị em dâu có trợ giúp mình như vậy, Mai thị có thể không thật tâm đối xử ư?

“Đại ca có vóc người rất đặc biệt, sẽ không phải là ?” Uyển Như nhìn nét mặt Mai thị là nhất thời hiểu ra, là lão bát từ đấy! Cái gì mà Hiền vương anh minh, Hừ!

“Nhưng mà chỉ là Vũ Cơ thôi, lật trời cũng không được. Muội cũng đừng giận tam đệ, tùy tiện tìm nơi hẻo lánh bố trí những nữ nhân không thể vào kia là được, cho chén thuốc là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.” Mai thị dặn dò như thế, giọng nói hơi hột mang theo một cảm giác hung dữ không nói ra được.

Nàng nhìn bộ dạng còn trẻ tuổi của Uyển Như, lại nghĩ đến nàng không có mẹ ruột chỉ điểm, đã cảm thấy nàng không có nhiều kinh nghiệm xử lý cơ thiệp của trượng phu, lại nghĩ đến năm đó lúc mình gả tới đây cũng rất gian khổ, nên rất thiện tâm chỉ điểm đôi câu.

Nghe được lời đại tẩu nói, Uyển Như đột nhiên rung mình một cái, nhất thời nhớ lại chuyện đã trải qua ở trên người mình.

Đúng rồi, chính thế cho những cơ thiệp kia uống thuốc là thủ đoạn rất thường gặp, chỉ là rót thuốc cũng phải chia người, tỷ nữ tì tiện có tâm tư thì có thể dùng, đáng thiệp, tỷ nữ chính thức lập hôn thư nạp cho phu quân, lại không thể giải quyết thô bạo đơn giản như vậy.

Kiếp trước Trần Ngọc Dung dựa vào khí thế Vĩnh An vương vượt qua giới hạn, kiếp này mình cũng không có nhà mẹ đẻ cường thế để dựa vào.

“Thật sự may mắn rồi, ngoại công chỉ tùy ý cho hai Vũ Cơ.” Uyển Như nhẹ nhàng thở ra một hơi, nếu Điều gia thì mới gọi là không xong.

“Một loại khác tất nhiên có biện pháp khác để giải quyết, điều dưỡng thân thể cho tốt, nuôi con của mình mới quan trọng nhất.” Đại tẩu cũng không khỏi thở dài, mí mắt sụp xuống cảm khái nói, “Tỷ cũng được xem là người từng trải, đã sớm thấy rõ rồi, một đời một thế năng khay ngang mày cũng không khó lắm, chỉ cần trên đại thể không có trở ngại đừng rồi rắm chi tiết quá là được.”

“Ừm, muội biết rồi.” Uyển Như gật đầu một cái, rồi sau đó đột nhiên ý tưởng lóe lên đoán được tại sao hai Hồ Cơ kia đột ngột xuất hiện ở tiền viện, “Tẩu tẩu, có lẽ là tâm tư của quân sự Tiền viện quá lớn rồi, ông ta có một nữ nhi năm nay mười bốn tuổi, muốn điều đến Đường Lê viện làm việc bị tỷ cự tuyệt đúng không? Lúc muội đi ra ngoài có hai lần ông ta muốn giới thiệu tiểu nương tử kia đi theo làm tùy tùng chạy vặt.”

Có lẽ, tối nay chỉ là dò xét trước khi ông ta hành động mà thôi, nếu tam lang nạp hai Hồ Cơ kia, tiểu nương tử có thể ở dưới sự giật dây của phụ thân tiến vào được bên giường.

Chỉ tiếc, tất cả mọi người uống phí tâm cơ rồi kết quả đều là công dã tràng.

Tiểu Dương say khướt cho hai Hồ Cơ kia đỡ trở về viện, nằm xuống sau đó lại không cho bất kỳ người lạ nào tới gần người, tâm tư phòng bị của hắn rất nặng, người không quen nằm bên cạnh là tuyệt đối không ngủ được, Uyển Như tiện tay cho hai người này đi phòng bên nghỉ ngơi, sau khi trời sáng mới khoác áo mỏng cười tủm tỉm hỏi Tiểu Dương: “Hai tỷ muội như hoa như ngọc kia, phu quân chuẩn bị bố trí các nàng thế nào?”

“Nhìn dáng dấp, Hằng Ninh huynh rất thích, đưa cho hắn là được.” Tiểu Dương ngáp một cái, chẳng hề để ý khoát khoát tay.

Uyển Như đang nhìn gương trang điểm lộ ra vẻ mặt khó có thể tin, nhìn phu quân trong gương trên ghẹo nói: “Chàng nữ ư? Đêm qua thiệp thấy, hai người họ thật sự là mỹ nhân tuyệt sắc, lại còn là hai người có vóc dáng giống nhau như đúc nữa.”

“Sao không bỏ được? Giữa hai ta cần gì cho người thứ ba xen vào? Có nàng là thỏa mãn rồi.” Hắn rất nghiêm cẩn trả lời như vậy, cong người ngồi xuống sau lưng Uyển Như, thân mật ôm eo nhỏ của nàng nhắc lại lần nữa, chính mình luôn vì sự nghiệp tuyệt không ý định lãng phí thời gian ở phương diện nữ sắc.

Dứt lời, tam lang vừa lấy lược bên cạnh gương đồng lên giúp Uyển Như chải lại tóc, vừa nhẹ giọng nói: “Nàng đã nói ‘thế sống chết không chia lìa không phụ bạc’, nếu nàng có thể làm được, ta cũng có thể làm được.”

Nghe câu nói quen thuộc kia, Uyển Như đột nhiên sững sờ, nhất thời nhớ lại cái đêm Tiểu Dương giả say làm cho mình có chút uất ức kia. Thì ra là, không phải chỉ có mình bị ép buộc làm ra cam kết, hắn cũng nghĩ như vậy sao?

Uyển Như ngồi ở trước gương ngây ngốc nhìn phu quân chải đầu cho mình, tam lang làm loại việc tỉ mỉ này từ khi nào? Động tay động chân giày vò thật lâu, nàng lại không thêm để ý chút nào, chỉ ngưng mắt nhìn bóng người có chút mờ hồ sau lưng, trong lòng vẫn luôn vang lên lời hứa của hắn.

“Nhìn ta làm cái gì?” Tiểu Dương vừa hỏi vừa cầm trâm hoa gian khổ tìm chỗ thích hợp cài lên búi tóc Uyển Như.

“Búi tóc quá lỏng, trâm hoa sẽ rơi mất, thiệp thấy còn cần phải làm lại lần nữa rồi.” Uyển Như mỉm môi cười một tiếng. Chỉ cảm thấy, đó là câu nói tuyệt vời nhất kiếp này nàng nghe thấy. Giờ phút này, là buổi sáng ngọt ngào nhất mình trải qua, nếu đây là một mộng đẹp, chỉ mong nó kéo dài thêm chút nữa.

Ba ngày sau, Uyển Như giúp phu quân sửa sang lại áo, đưa mắt nhìn hần vào cung gặp vua, nhìn bộ dạng thỏa thuê mãn nguyện của Tiểu Dương, đến nàng cũng không khỏi tâm tình kích động, mơ hồ cảm thấy đây có lẽ là cuộc sống mới khởi điểm của cuộc sống tốt đẹp của bọn họ.

Uyển Như ngồi ở trong xe ngựa chờ phu quân mình trở về ở chỗ bên ngoài cửa cung cách đó không xa, thật ra thì hần đi chỉ một hai canh giờ, lại làm cho người ta cảm thấy khá dài giống như vẫn không thấy được điểm cuối cùng.

Cho đến khi mặt trời chiều ngã về Tây thì mới thấy Tiểu Dương cười tủm tỉm vén rèm xe đi vào ngôi, hưng phấn nói: “Cơ bản đã hoàn thành, ngày mai phải tập diễn binh mô phỏng thực chiến cho Thiên gia xem.”

Uyển Như hơi lo lắng hỏi: “Thực chiến? Ai chiến ai?”

“Hắc giáp khinh kỵ binh của ta và cấm quân huân vệ.” Tiểu Dương híp mắt cười, hi vọng vị giáo nhân của cấm quân huân vệ mà mình đặc biệt bố trí kia đừng làm quá thất vọng

Hăm hại ta thì phải trả giá.... ..

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Hoàng tử bán mặt

Quân số của Cấm vệ quân Huân Vệ cũng chỉ có ba trăm người lại phân ra hai phủ, mỗi phủ do tứ phẩm Trung Lang tướng lãnh đạo, bên dưới còn một lang tướng chính ngũ phẩm, tất cả các cấm quân Huân Vệ còn lại cũng đều là Tông tứ phẩm, đều do công thần Huân Tước hoặc là đệ tử của tướng lĩnh cao cấp trong quân hợp thành. Truyện chỉ đăng duy nhất tại diễn đàn lê quý đơn.

Hòa đồng tốt, là có thể lấy được tám vé ra ngoài làm võ quan Quả Nghị Đô Úy, thậm chí cũng có thể từng bước một lên chức Thứ sử.

Đây cũng là nơi dung thân tốt nhất cho con cháu quyền quý không đọc sách được nhưng lại muốn làm chút chuyện, vốn Thôi Văn Khang cũng muốn đi đường tắt này, lại bị phụ thê tam lang thúc đẩy cố gắng phấn chấn trên con đường khác.

Nếu so nhân phẩm, quan hệ, sao hơn được trên cơ sở lấy ra thành tích chói mắt, tiến một bước dùng quyền thế rút ngắn chiều dài bậc thang tấn chức chức.

Hơn nữa, Tiểu Dương người đã phải thật sự gãy gẫy trên con đường giành công trạng vốn xem thường loại cấm vệ quân gọi là “uy vũ, sắc bén” kia.

Hiện tại khai quốc đã lâu, cao quan ở kinh thành ít có cơ hội vác đao ra ngoài liều mạng, đệ tử con cháu của hần cũng dần dần không có nhuệ khí, hiện giờ chọn lựa Huân Vệ cũng chỉ nhìn cấp quan của tổ phụ phụ thân huynh đệ, thân cao, hình thể, tướng mạo hay chất lượng tuyển chọn cũng đã giảm xuống, bọn họ ngày càng trở thành đội danh dự đi trước đoàn tuần hành của Thiên gia và bài trí trông cửa cho đẹp để mà thôi, lực chiến đấu gần như không có, gổi thù hoa như vậy cầm binh khí thì có tác dụng gì?

“Tại sao cho Huân Vệ tôi đảm đương đối thủ? Chẳng đã cảm thấy bọn họ ngu ngốc, sao không tuyển chọn Vũ lâm quân, bọn họ mới thật sự có chức trách bảo vệ kinh thành.” Sau khi về nhà, tìm bốn phía không có ai Uyển Như không nhận được đưa ra nghi vấn.

Nàng cảm giác phu quân luôn nhìn cấm vệ quân Huân Vệ có chút không thuận mắt, từ chuyện hần phản đối đại ca của mình đi vào nơi đó là có thể nhìn ra đầu mối, rốt cuộc là vì sao?

“Tại sao phải chọn đối thủ mạnh nhất? Yếu nhất không phải rất tốt sao.” Tiểu Dương nhếch lông mày cười một tiếng, giống như nói một chuyện rất bình thường.

“Quả hồng mềm nắm quả thật đơn giản, nhưng cũng dễ dàng dính cả một bàn tay chất lỏng ghê tởm.” Uyển Như nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nói thẳng: “Không có một chút xiu tính khiêu chiến thì sao tốt được? Chẳng không phải là loại người thích bớt việc đâu nhì.”

“Aizz, người hiểu ta chỉ có Như Nương!” Tiểu Dương bụng lấy mặt của Uyển Như hưng hăng hôn một cái, rồi mới đáp: “Chọn bọn họ đương nhiên là có nguyên do, có thể nói là thuận thế mà làm thôi.”

Thiên gia nghe tam lang trình bày xong thì tò mò vị tiểu tướng sắp mười tám tuổi này có phải chỉ nói mà không làm hay không, hần liền đề nghị dẫn binh sĩ dưới trướng thực chiến thao tác một lần, có thể nghĩ, trừ khi hoàng đế điên rồi mới có thể cho phép đưa con của đại tướng quân vùng biên cương mà mình vẫn luôn phòng bị, mang theo mấy trăm Tiểu gia quân hưng hăng tiến vào cung.

Tiểu Dương rất thức thời đề nghị: “Thần mang ba mươi người, tìm chỗ đất trống đối kháng với nhân số gấp hai” Nói tới chỗ này hần dừng lại, ánh mắt nhìn bốn phía, giống như đang suy nghĩ rốt cuộc nên kéo ai tới làm đệm lưng.

Hoàng đế theo lời của hần vừa nhắc mắt lên nhìn đã thấy trong đại điện có mấy thân vệ Vũ lâm quân đứng ở bên cạnh mình, cùng với hai hàng Huân Vệ đứng nghiêm cảnh giới ở bên ngoài.

“Vậy điều tám mươi Huân Vệ không trực ban tới.” Hoàng đế nhìn vệ sĩ giữ cửa, làm ra quyết định.

Theo ý ông ta, đây chỉ là làm một lần đổi lập khác nhau giữa chiến thuật và phương pháp huấn luyện binh mà thôi, không cần thiết lấy tư binh quan trọng nhất của mình đi làm khi xiếc đùa giỡn, thắng cũng không có chuyện gì lớn, thất bại lại sẽ rất mất thể diện, va chạm tạo thành tổn thất cũng chỉ có thể đau lòng.

Về phần những thứ Huân Vệ gia thế bất phẩm kia, Hoàng đế cũng không thay thế phụ thân mẫu thân của bọn họ mà đi quan tâm làm gì, thậm chí ông ta còn mừng rỡ khi nhìn thấy Tiểu gia quân đã thương người, đắc tội với người.

Dù thế nào nhà ông ta cũng không thiếu tướng sĩ, cũng không có cách nào đối kháng với đại quan nhất lưu.

“Vì vậy, cứ vậy mà quyết định xuống? Vậy hôm nay chàng cần đi thôn trang chọn người không? Muốn đi thì phải lên đường sớm, tránh gặp phải lệnh cấm đi lại ban đêm.” Uyển Như có chút hoài nghi cau mày, cảm giác chuyện không đơn giản như vậy, ngày mai phải ra sân nhưng giờ phút này hần lại thoải mái thành thói ngồi ở nhà ăn trái cây. các bạn đang đọc truyện tại diễn đàn lê quý đôn

“Hắc, cái gọi là luyện binh ngàn ngày dùng binh chỉ một giờ, làm trận mới mới mài giũa có ích lợi gì? Nên an bài sớm đã an bài rồi.” Tiểu Dương gặm quả đào chẳng hề để ý trả lời.

Hai phu thê đang nói chuyện, đột nhiên có nội thị vội vã chạy tới truyền khẩu dụ của Thiên gia, nhân số quá ít sợ hiệu quả không rõ ràng, vì vậy, Thánh thượng mệnh cho Tiểu Dương mang một trăm Tiểu gia quân cùng đối kháng với một trăm tám mươi Huân Vệ, địa điểm thiết lập chỗ thôn trang nơi Tiểu gia làm chỗ tập luyện võ nghệ, cưỡi ngựa đánh cầu ở ngoài thành.

Đến lúc đó Thiên gia sẽ phái hoàng tử tới xem cuộc chiến, đồng thời, quan viên Tứ Phẩm trở lên đứng ngoài quan sát -- dù sao kết quả cũng có con cháu của bọn hần.

Mấu chốt kết luận cuối cùng là: bởi vì nhân số nhiều lại có người xem bên ngoài, thời gian diễn tập binh sẽ kéo dài một tuần sau, để khắp nơi chuẩn bị cho xong.

Tiểu Dương cười cảm ơn nội thị truyền chỉ, thuận tiện lặng lẽ đưa vào trong tay gã chút đỉnh bạc, chân mày của Tiểu Nội thị nhất thời giãn ra, cười chỉ điểm nói: “Nghe nói giáo trường nhà Tướng quân hoàn toàn khác với nơi khác, mọi người cũng muốn mở mang tầm mắt, cũng không biết ai có thể may mắn trúng cử.”

Ngu ý, Thánh thượng biết hần lén lút mô phỏng địa hình thực chiến rừng rậm ở thôn trang, muốn phái người xem tận mắt, ngoài ra, trong đám binh sĩ Huân Vệ cũng xem đây là cơ hội biểu hiện tranh nhau ra sân.

Chắc hần, kích thước diễn tập binh mở rộng đúng lúc có nguyên do ở phương diện này, có thể lên sân khấu quá ít người chẳng phải sẽ tranh nhau đến sát đầu mẽ trắng hay sao? Một đám kẻ ngu, cho là hai – một liền thắng dễ dàng sao? Đều không phải tự tìm tai họa hay sao.

“Đây cũng là nguyên do chàng không chút lo lắng phải không?” Uyển Như nhẹ nhàng đi ra sau khi nội thị đi về, cười nhìn về phía phu quân mình.

Tiểu Dương trực tiếp gạt đầu: “À, đương nhiên ta không cần phải gấp gáp, thủ hạ chính là binh lính đã diễn tập với địa hình giống vậy rồi, tùy tiện chọn một đội người là có thể xuất chiến, ngược lại, những Huân Vệ kia còn cần tổ hợp đội sau đó còn lo tập luyện nữa.”

Dưới tay hần chia ra làm bốn người một tổ nhỏ, mười hai người một phân đội, ba mươi sáu người lại tạo thành một trung đội, vẫn luôn luyện hợp tác tác chiến, đâu cần thời gian tổ hợp?

Chắc Huân Vệ trực ban cũng có phân tổ, nhưng thế thì sao? Phân tổ canh cửa cung hoặc đứng ở đại điện hoặc xếp thành hàng tay giờ cao làm nghi thức hoàng kỳ, tuyệt đối không giống với phân đội đối kháng giết địch.

Uyển Như lôi kéo Tiểu Dương đi chính viện, chuẩn bị đi dùng cơm, đồng thời có chút nghi ngờ hỏi: “Vậy thì cần gì chứ, trực tiếp chọn một đội Vũ lâm quân bình thường huấn luyện rất chuyên cần không phải vừa vặn sao?”

“Người nào lại chịu tặng cơ hội nở mày nở mặt hiếm có cho người khác? Hơn nữa Thánh thượng đã mở ‘kim khẩu’ rồi, thời gian có thể đổi, đến lúc đó thay người rất mất thể diện.” Tiểu Dương giải thích, dĩ nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là, hần đoán được Thiên gia rất vui lòng làm như vậy.

“Đây thật sự là cơ hội nở mày nở mặt?” Uyển Như cũng có chút biết Tiểu Dương, cơ hội nở mày nở mặt này sợ không phải là cho đối phương đâu nhỉ?

“A, thật nở mày nở mặt, đặc biệt nở mày nở mặt, nhất định sẽ là trí nhớ trọn đời không quên.” Tiểu Dương nói xong thì bật cười, vui vẻ giới thiệu: “Tà lang tướng Huân Vệ là đệ đệ đồng bào với Chu thị kế phi của ngoại công, mẹ ruột của bà ta đến hơn bốn mươi mới có nhi tử, hơn nữa còn là đích trưởng tử duy nhất.”

“Hả?! Tà lang tướng? Vậy cho dù là ai ra sân thì bắt buộc hần ta phải tới chỉ huy hoặc trực tiếp là đội trưởng lãnh binh nhỉ?” Uyển Như kinh ngạc, cảm giác phu quân mình giống như Gia Cát Khổng Minh sống lại, bấm ngón tay tính toán thì cái gì cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của hần.

Nghĩ đến, chắc Trung lang tướng chức quan cao nhất của Huân Vệ kia cũng không biết số phận cuối cùng của mình, thua thì cũng có thể trốn tránh trách

nhệm, thắng thì hẳn có phương pháp lãnh đạo, Hữu lang tướng thì địa vị thấp một chút, xuất đầu nở mày nở mặt cũng chỉ là chuyện phụ mà thôi.

Nói cách khác, Tiểu Dương đang định mượn cơ hội này mài dao sên soét làm thịt người!

“Nghe nói, vị Chu lang kia muốn đổi đi nơi khác đến Vũ lâm quân nhĩ, đến bên kia là có thể tiếp tục làm chức tướng quân thậm chí đại tướng quân.” Tiểu Dương hừ lạnh một tiếng, nhỏ nước bọt nói: “Hung hăng mài dao thuận tiện hạ mặt mũi của tỷ tỷ hẳn ta xuống, tránh cho bà tám kia nhàn rỗi không có chuyện gì nhúng tay đến chuyện của chúng ta.”

Khuyến khích đưa mỹ nhân muốn xem chuyện cười của ta đứng không, nằm mơ đi! Để ta xem chuyện cười của Chu gia các người n trước, còn muốn đi Vũ lâm quân ư, nằm mộng ban ngày!

Thời gian một tuần nháy mắt đã qua, trong chớp mắt là nghênh đón ngày diễn tập binh, tin tức này thậm chí cũng đã truyền ra ở tầng lớp bình dân, thôn trang của Tiểu gia bị bao phủ bởi cả một đồng người.

Đầu tiên mọi người muốn nhìn xem tiểu tướng quân người có thể giải quyết rắc rối vấn đề Tây Nam Di nhiều năm đó có đáng đáp thế nào, có phải có bộ dạng dẹt xoa ba đầu sáu tay hay không.

Mà đến, nghe nói hoàng tử đến tận nơi làm trọng tài phán xử, cho dù không vào được thôn trang xem tỷ võ, ở bên đường thuận tiện xem các hoàng tử như thế nào cũng thật sự có ý tứ, ít nhất khi rảnh rỗi còn có chuyện để nói.

Mấy hậu duệ quý tộc đứng đầu kia cũng không làm cho mọi người thất vọng, lúc sắp đến thời gian làm âm ỉ lợi hại nhất là Tam hoàng tử, Lục hoàng tử cùng với Thất hoàng tử, thậm chí ngay cả Cửu hoàng tử còn chưa đủ mười sáu tuổi chưa phân biệt được sự vụ cũng tới xem náo nhiệt.

Đại Tề vốn là đất nước rất tiến bộ, vì vậy, khi các hoàng tử lên đường chỉ phái người mở đường không quét đường phố, hoặc là nói, mấy vị hoàng tử còn chưa cạnh tranh ra kết quả đang nằm bắt tất cả cơ hội tranh thủ lấy tư cách chính trị, dân ý, bọn họ cũng không muốn bỏ qua.

Vài người đều cười con ngựa cao to, từ phủ đệ một đường chạy chậm chậm, ăn mặc như Trạng Nguyên hoặc như tân lang điều phố khiến cho dân chúng xem đủ.

Lục hoàng tử do Hoàng quý phi sinh ra thật sự không vui khi bị người xem như con khi mà quan sát, muốn khiếm tốn ngồi xe ngựa đi thôn trang Tiểu gia, lại bị thủ hạ mưu trí tận tình khuyên bảo: “Lục Lang đừng cho rằng ý của dân chúng là râu ria mà chỉ coi trọng đại tộc thế gia, không biết, nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền, Thiên gia quyết định cũng sẽ tính ở ý dân.”

“Được người xem một chút là có thể có nhiều người ủng hộ hơn? Chuyện cười.” Lục hoàng tử mặc áo bào cổ tròn thêu chỉ vàng bày ra bộ dạng không kiên nhẫn.

“Tâm tư của Thánh thượng thế nào không ai biết, Lục Lang không ngại thử hơi bộc lộ chút mặt thiện của mình, để Thánh thượng biết ngài nguyện ý thân cận với dân chúng, nguyện ý đi tìm hiểu khó khăn của dân gian.” Mưu sĩ trả lời như vậy, hẳn luôn cảm giác chủ tử mình cao ngạo ngưỡng đầu nhìn trời quá nhiều, thiếu hụt tinh thần nhiệt tình, đi ra ngoài mà thân thiện thì dù sao cũng không gì tốt hơn.

Tiểu Dương ở trong thôn trang chờ các vị hoàng tử giá lâm, biết được ba vị hoàng tử anh tuấn hoặc lãnh diễm hoặc ung dung thu hoạch được một đồng hoa tươi trái cây của tiểu nương tử ném cho ở dọc đường đi thì không khỏi chê cười.

Nếu người nắm quyền cao nhất đều chỉ biết làm vẻ bề ngoài như vậy, chẳng phải là quốc gia không giống quốc gia? Dân giàu nước mạnh, lớn mạnh con khi, quân giặc đe dọa biên cảnh, những hoàng tử bán mặt kia là có thể làm được sao? diễn đàn lê quý đồn

“Tiểu tướng quân có thể nói trước cho ta biết những thao tác trong buổi diễn tập sau đó được không? Xem ra, đây không phải là phương trận chạy nước rút đối kháng tầm thường đâu nhĩ?” Cửu hoàng tử tới thôn trang trước một bước đang cùng đứng trên lầu cao với Tiểu Dương, quan sát rừng rậm dãy núi, con sông và vách đá được cố gắng mô phỏng ra ở trên đất bằng phía dưới, hỏi.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn thon gầy kia tràn đầy tò mò, con ngươi màu râm nắng dưới ánh bình minh có vẻ lóe sáng khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Diễn tập dã chiến

Đối mặt với câu hỏi của Cửu hoàng tử, Tiểu Dương nhìn vẻ mặt nghiêm túc có chút không phù hợp với số tuổi của đối phương thì có một chút sững sờ, hẳn tưởng rằng tiểu hoàng tử này chỉ tới【giả bộ đánh đám】, hôm nay nhìn thấy, chẳng lẽ người này mới là người nghiêm túc hiểu chuyện nhất?

“Phương trận tác chiến đánh thẳng vào đường như thích hợp với bãi bùn, bình nguyên, thảo nguyên rộng lớn, đây đúng là phương thức tác chiến thường thấy trước mắt nhất, thậm chí bao gồm công thành cũng không thể rời bỏ quân trận chạy nước rút.” Tam lang nói đến đó thì dừng lại, chỉ vào rừng rậm phía dưới trầm giọng nói: “Nhưng mà, tác chiến phải do tình hình, Điện hạ cảm thấy nơi này thích hợp cho kỵ binh trang bị hạng nặng đánh thẳng vào

hoặc xếp thành hàng chém giết sao?”

Cửu hoàng tử lắc đầu một cái, rất thanh tĩnh trầm ngâm nói: “Đường quá chật, quá dốc, không thích hợp cưỡi ngựa, xếp thành hàng dường như cũng không thể.”

“Cho nên địa khu ở Tây Nam Di vẫn khó có thể ổn định, có quan hệ rất lớn với địa thế phức tạp dễ thủ khó công, giáo trường này chính là mô phỏng theo hình dạng bề mặt như bên kia” Tam lang đã tính trước khẽ mỉm cười: “Hôm nay diễn tập chính là muốn cho mọi người cùng nhau tới nghiên cứu tường tận, rốt cuộc phải đánh trận ở loại địa phương này như thế nào.”

Cái gọi là nghiên cứu tường tận cũng chỉ là khiêm tốn, Cửu hoàng tử từ từ trên nét mặt của Tiểu Dương là có thể nhìn ra đầu mối, hẳn nhìn giống như trả lời câu hỏi của mình nhưng trên thực chất lại không nói gì, chỉ là bày ra nét mặt nguyên ý nói chuyện cùng nhau, báo cho chút việc cần chú ý mà thôi.

Đối với loại tình huống này, Cửu hoàng tử lại không cảm thấy thất vọng, ngược lại cậu có thể từ trong câu trả lời của tam lang Tiểu gia cảm nhận được ý tốt trong đó.

Hôm nay, thế cục trong Hoàng thành cũng không rõ ràng, ai cũng không biết rõ tương lai kẻ vị là ai, vì vậy, người nóng lòng tìm chỗ đứng, hay người thông minh cũng tuyệt đối sẽ đối xử với ai cũng như nhau không quá thân mật.

Trong lòng Cửu hoàng tử biết mình chỉ là hoàng tử sắp thành niên, Tiểu gia cũng là phái thực quyền tay cầm trọng binh, thân là đích tử, Tiểu tam lang cũng không đối xử với cậu quá qua loa cho xong mà còn rất nghiêm túc chỉ vào địa hình phía dưới giới thiệu phong thổ biên giới tây nam, thái độ này đã coi như không tệ rồi.

Vốn Tiểu Dương chỉ xem loại sách《Tây Nam di chí》nên hơi lý luận suông, nhưng sau khi trí nhớ dung hợp hẳn lại phát hiện một nửa linh hồn nhỏ bé kia của mình chính là tay lỗi đời sống ở địa khu rừng rậm Tây Nam đến tám chín năm, nói đến chuyện bên kia dĩ nhiên là hạ bút thành văn.

Dù là cách khoảng thời gian mấy trăm năm, thế nhưng câu chuyện xưa truyền thuyết kia thì vẫn tồn tại, địa mạo và phong tục man di cũng sẽ không xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất, không làm khó được Tiểu Dương.

Hắn lấy chút ít kiến thức về bò núi đao, lễ hội đốt đuốc, lễ tạ nước ở địa khu Tây Nam Di giải thích sinh động như thật, khiến Cửu hoàng tử nghe mà như chính mình đang ở hiện trường vậy.

Lại nói, cái từ man di này hẳn càng nói càng cảm thấy không xui tai, mang theo nhiều nghĩa xấu không tốt, người ta là【dân tộc thiểu số】nhiệt tình dăng trào lại thuần phác khả ái.

Rảnh rồi trò chuyện như vậy, toàn bộ một canh giờ nhanh chóng trôi qua, lúc này chư vị vương công đại thần mới từ từ ngồi vào vị trí của riêng mình, nghe nói ba vị hoàng tử cách không xa, sắp giá lâm.

Về phần một trăm tám mươi Huân Vệ, ngược lại bọn họ tới thật sớm, trời vừa sáng mặc khôi giáp chói mắt, cưỡi đại mã cao lớn, chỉnh tề xếp thành hàng điều võ dương oai ra khỏi thành, trước khi Cửu hoàng tử lên tầng lầu đã vào chiến trường mô phỏng thực địa với diện tích gần một trăm mẫu khảo sát rồi.

Vào năm ngày trước, Tiểu Dương đã mời bọn họ tới làm quen địa hình, tránh cho sau khi toàn thắng bị chỉ trích mượn địa thế cho dễ thắng mà không dùng vũ lực, thiệp mời trực tiếp đưa tới đã ở trong tay ngũ lang Chu gia người được Thánh thượng bổ nhiệm làm người lãnh đạo trong lần diễn tập này.

Đáng tiếc, vị Tả lang tướng này bảo thủ hoặc là nói hẳn ta khinh thường cho người ta ân huệ, vẫn kéo tới sáng sớm ngày quyết chiến mới cho toàn đội thành viên đến xem.

Vừa sáng sớm đã nhìn thấy một đội kỵ binh trọng giáp kia chân chừ ở ngoài rừng cây mà không vào, Tiểu Dương lập tức cười khế. Trong rừng rậm, nói chuẩn xác là khu rừng mưa nhiệt đới này có thể cưỡi ngựa sao? Đường hẹp quanh co nhiều nhất là có thể cho ngựa đi chạy chậm chậm, đừng hy vọng có thể có tác dụng lớn, hơn nữa những con ngựa này còn cao to đã thế còn mặc khôi giáp nữa!

Được rồi, ta đây chỉ mô phỏng rừng mưa, cây cối tạm thời trông cũng khác nhau, độ dày tuyệt đối cũng giống địa khu Tây Nam, nhưng nếu có thể gọi là “mô phỏng theo” thì dù thế nào cũng có năm ba phần tương tự chứ nhỉ?

Con của Binh Bộ thượng thư Trương Vũ quận vương nhìn tình hình này trực tiếp nắc: “Con bà nó, địa phương quý quá này có thể cưỡi ngựa mặc trọng giáp sao?! Vũ khí cũng không vừa tay, rừng cây dày đặc như vậy trường thương vung thế nào? Giơ lên gõ tay mình à?! Ai làm chuyện này, sao không đề cập tới chuyện đến khảo sát trước hả?”

Câu nói sau cùng là điển hình chỉ cây dâu mà mắng cây hèo, tức giận đến mức làm cho cả người Chu ngũ lang thấy khó xử, sắc mặt biến thành màu đen, ép buộc mình coi thường những ánh mắt khinh bỉ tầm mắt kia phân phó mọi người xuống ngựa sửa chữa, lập tức cột ngựa cối khôi giáp.

Trịnh Cung Lượng kia vốn là đệ tử tôn thất, vốn muốn vào nhất doanh thân vệ, chẳng qua là lúc đó bên kia vừa vận đủ nhân số, hẳn lười phải chờ nên vào Huân Vệ, sau đó quen thân với binh sĩ rồi nên cũng chẳng muốn đổi lại.

Vốn là cuộc sống côn đồ giết thời gian mà thôi, Trịnh Cung Lượng cảm giác mình ở chỗ nào cũng giống nhau, Chu ngũ lang lại không nghĩ như vậy, ai lại thích ở dưới trướng của mình có một đại gia không thể chửi lại, cũng không chọc nổi chứ? Hơn nữa vị đại gia kia vừa gặp phải chuyện khó chịu là thích lớn tiếng kêu la, làm cấp trên hẳn ta rất khó chịu.

Phụ thân của Trịnh lục lang là Trương Vũ quận vương đệ đệ của kim thượng, mặc dù khác mẫu thân nhưng mẫu thân của hai người cũng là tỷ muội thân thiết, hơn nữa năm đó hai tỷ muội này ở trong cung nâng đỡ lẫn nhau quan hệ hòa hợp, bàn về quan hệ thân sơ thì nhà hần cũng chỉ kém nhà Vĩnh An vương một chút mà thôi.

Nghiêm chỉnh mà nói, Chu ngũ lang thân là Tiểu Cửu Tử của Vĩnh An vương thì với Trịnh lục lang cũng xem như người thân, chỉ tiếc tỷ hần ta chỉ là kẻ thất, còn là một kẻ phi không thể nào được sủng ái, không lọt vào được mắt của con Trương Vũ quận vương. Ngược lại, Thanh Giang quận chúa và Trương Vũ Quận Vương phi lại là khuê mật, đặt lên bàn cân là đã biết cao thấp rồi.

Nghĩ tới đây trong lòng Chu ngũ lang càng chán ghét, thậm chí nói: “Tiểu tử này, sẽ không phải là làm mật thám của Tiểu gia có ý tới phá chứ?”

Trong lúc hần ta đang thăm mắng trong lòng thì Tiểu Dương nở nụ cười thật tươi đi tới hàn huyên, sau đưa bản đồ chi tiết của giáo trường còn rất tốt bụng giới thiệu: “Nơi này không thích hợp mặc trọng giáp, hơn nữa diễn luyện sau đó cần dùng vũ khí đặc chế, cho nên, đặc biệt vì chư vị chuẩn bị áo giáp và tất cả dụng cụ.”

Nói xong hần vỗ tay cho thuộc hạ mang các loại vũ khí trang bị, cung nỏ, thương ngắn, đại đao v.v... đầu tên và đầu thương đều được tháo rời, bao gồm trên lưỡi đao cũng quấn quả bông mềm, để phòng đá thương người.

Kỳ lạ chính là, quả bông mềm đều bị nhuộm thành màu đỏ, áo giáp bên ngoài là bao quanh mảnh vải rách màu nâu xanh.

“Đây là vật gì?” Chu ngũ lang chỉ vào đầu mũi tên màu đỏ hỏi.

“Thuốc nhuộm.” Dưới tầm mắt nghi ngờ của tất cả mọi người, Tiểu Dương tiện tay nâng một đầu mũi tên trong đó lên khẽ cọ lên áo giáp, phía trên dính một ấn ký màu đỏ, “Dùng để ghi chép phần trăm tổn hao trong trận chiến. Trong đối kháng mô phỏng nếu bị đầu màu đỏ này ở chỗ hiểm thì sẽ là ‘tử trận’, cần lập tức tự động thôi lui khỏi trận diễn tập, nếu bị không quá năm lần ở những chỗ không nguy hiểm thì là ‘bị thương’, vẫn có thể tiếp tục giết, nhưng sau khi kết thúc diễn tập cần nhét vào phạm vi thống kê, tương đương tỉ lệ chết trận khi đánh trận thực tế.”

Cần phải biết, trong chiến đấu thực tế mất máu quá nhiều cũng sẽ chết người, cho dù không chết cũng sẽ biến thành tàn phế, nghiêm chỉnh mà nói, cái gọi là “tỉ số tổn hại trong chiến tranh” trừ nhân số tử vong ra, bị thương và vũ khí tiêu hao cũng phải tính toán ở bên trong.

Còn về việc tiến hành diễn tập thế nào, tam lang lấy ra bản kế hoạch đã được Thiên gia thông qua, để cho thủ hạ cao giọng đọc một lần: “Đầu tiên giả thiết hai đội quân, một là quân chính quy của triều đình, một là phản nghịch của Tây Nam Di. Có thể lựa chọn phương thức diễn tập, một, triều đình phải bình xông vào cứ điểm phản nghịch, tiến hành trận tiêu diệt; hai, phản nghịch đánh thẳng vào triều đình dùng thế vừa tấn công vừa phòng thủ; ba, hai phe hỗn chiến khó nhường nhịn hoặc là nói gặp nhau khi nào thì đánh nhau khi đó. Thời gian diễn tập mỗi lần là một canh giờ, hoặc đến khi toàn thể tử trận mới dừng lại.”

Các hoàng tử đứng ở trên lầu cao làm trọng tài, về phần ai là Bình ai là Phi, cũng có thể do bọn họ chỉ định hoặc rút thăm.

Sau khi giới thiệu quy tắc trò chơi, Tiểu Dương xin mời bọn họ tự động dò đường, mình thì đi tiếp đãi Cửu hoàng tử, lúc gần đi còn quay người lại nhìn mảnh vải rách bọc áo giáp, hơi tiếc nuối. Đây được xem như là ‘áo chống đạn’ nhỉ? Thật ra thì, nếu cho nhiều chút thời gian hần có thể làm ra loại áo ‘rắn r’ giống rừng rậm, vậy thì càng chơi càng có cảm giác rồi.

Chờ sau khi mọi người đến đông đủ Tiểu Dương sai người đưa tới trà bánh, thịt lột da, thừa cơ lại giải thích với các chư vị vương công đại thần chút quy tắc của “Trò chơi”.

Một ít đại đội Huân Vệ cũng đã khảo sát tốt lắm rồi, trở lại trên đất trống nơi cửa ra vào xếp thành hàng, Từ Hằng Ninh thì mang theo tám mươi Tiểu gia quân đứng ở một bên, hai đội người đứng quan sát thăm đánh giá lực chiến đấu của nhau.

Chu ngũ lang âm thầm vui vẻ, Tiểu tam lang lại giảm bớt hai mươi người, chênh lệch số người càng lớn càng có lợi, hơn nữa, cảm thấy trong tay đối phương cũng không có người cao lớn khỏe mạnh gì cả, đứng ở một bên còn có người khom người lưng gù, dường như so với uy danh hiển hách trong truyền thuyết cũng không tương xứng lắm.

Đang xem chừng, Tiểu Dương cười híp mắt đi lên tạ lỗi nói: “Phải uất ức Tả lang tướng đối kháng với phó tướng của ta rồi, thật xin lỗi, tha lỗi, tha lỗi!”

Là nam nhân Tiểu gia duy nhất ở kinh thành, tam lang còn gánh vác chức trách chiêu đãi tân khách, giải thích, quả thật không có cách nào giám sát và đốc thúc tác chiến, thế cho nên chính ngũ phẩm Tả lang tướng chỉ có thể đối chiến với Phó tướng hàng đầu nhưng chỉ là Chiêu Vũ Giáo úy lục phẩm Từ Hằng Ninh, thật là, thua thiệt.

Sau khi nói xong lời khách sáo, là nên thương lượng rốt cuộc phải đánh thế nào, mọi người nhất trí nhìn về phía ba vị hoàng tử đã trưởng thành kia.

“Nếu Tiểu tướng quân tự động xin đi giết giặc, vậy nhất định là có phần tâm đắc biết làm thế nào để chống đỡ tập kích của man di rồi.” Tam hoàng tử vóc người cao gầy gương mặt mỹ lệ là người nhiều tuổi nhất trong ba hoàng tử dẫn đầu mở miệng, “Vậy thì mô phỏng đánh thẳng vào chỗ công thủ của phản nghịch, các người là bên thủ. Lục đệ, Thất đệ thấy thế nào?”

“Tam ca nói rất đúng.” Lục hoàng tử mặc hoa phục hơi mập có gương mặt lạnh nhạt với tất cả, đối với chuyện ca ca mình vượt lên trước làm ra an bài có chút bất mãn. Dù hần có lớn tuổi hơn nhưng mẫu thân của mình là Hoàng quý phi, dựa vào gì mà đều muốn vượt lên trước mình?

Lúc Lục hoàng tử bực mình, thì Thất hoàng tử ôn tồn nhả ở bên cạnh lại cười nhạt, gật đầu nói: “Vậy thì bắt đầu đi, mong đợi biểu hiện của chư vị.”

Chu ngũ lang tuân mệnh cho cả đội dưới tầng lầu chuẩn bị, lại phát hiện Tiểu Dương không nói một lời làm ra mấy cái dấu tay với Từ Hằng Ninh đang đợi lệnh ở phía dưới, đối phương lập tức chỉ vào hai ba điểm không cùng phương vị trên bản đồ... Ra dấu tay, sau đó vung tay lên lập tức dẫn tướng sĩ thủ hạ bước nhanh vọt vào rừng cây.

Tám mươi người của Tiểu gia quân này từ đầu chí cuối đều im ắng yên tĩnh, không chỉ không nói chuyện, đến tiếng bước chân cũng vô cùng nhỏ!

Khi bọn họ đứng không đủ cao lớn, lúc đi cũng khom người cong chân, nhưng người trên lầu cao vậy xem lại phát hiện những người này tiến vào rừng nhiệt đới không lâu thì bóng người đã trở nên mờ hồ, bước chân kia dường như đặc biệt giống trong hoàn cảnh con mèo chạy trốn, dường như bọn họ còn dùng lá cây làm ngụy trang, làm cho người khác phải trợn mắt há hốc mồm – thời khắc này khiến cho mọi người đang quan sát cuộc chiến cũng cảm thấy tính bí mật rất mạnh, huống gì là hiện trường đối chiến?

Chu ngũ lang chia ra ba đường tiến vào rừng cây, nhìn dáng dấp hình như chuẩn bị cho hai đội hơn hai mươi người làm quân tiên phong nhanh chóng đánh bất ngờ đánh nghi binh bình thường, Tả Lộ là chính có gần một trăm người, Hữu Lộ là phụ có sáu mươi người.

“Loại hoàn cảnh rừng rậm này thâm thực vật rậm rạp dễ ẩn dấu thân hình, thay vì đối kháng chính diện, không bằng lợi dụng hoàn cảnh tiến hành ẩn nấp, sau đó thừa dịp bất ngờ tiến hành phục kích.” Tiểu Dương chứng kiến tình hình sau đó nói như thế.

“.....” Quan viên tam phẩm trở lên ở bên người hần tạm thời cũng không lên tiếng, cảm giác lời nói của Tiểu Dương có chút kỳ cục, nhưng lại sợ mình hỏi không tốt dễ chọc cho người khác cười.

“Nhưng mà, đây không phải là chiến công thù sao? Các người thủ còn Huân Vệ công mà.” Cừu hoàng tử nhỏ tuổi nhất, đối với lý niệm “Biết là biết, không biết thì là không biết, là biết cũng vậy” của Không Tử quán triệt thẳng thắn nhất, không hiểu là lập tức đặt câu hỏi.

Tiểu Dương nhìn vị hoàng tử nhỏ hơn hần vài tuổi, trầm giọng nói: “Tiến công, là phòng ngự hữu hiệu nhất, ‘bị động từ thủ’ nhiều khi cũng đồng nghĩa với ‘chết’.”

Cừu hoàng tử đột nhiên sững sờ, sau đó yên lặng nghiêng đầu lại bắt đầu xem chiến cuộc, dường như về mặt hết sức tập trung, khẽ siết chặt quyền là tiết lộ giờ phút này tâm tình cậu kích động thế nào. Bị động từ thủ tương đương với chết? Hình như, có chút đạo lý.

Giờ phút này, Tiểu gia quân đã có một số người canh giữ xung quanh tòa nhà gỗ “chỗ chỉ huy” được ghi chú ở trên bản đồ, Từ Hằng Ninh trấn giữ trong quân, có bốn người bò lên trên mái nhà ở bốn góc nằm rạp cạnh giới, còn có người tới gần các giao lộ khom lưng ẩn nấp.

Còn lại hơn sáu mươi người là mười hai người một tổ rải rác trong rừng, lấy tòa nhà gỗ làm tâm điểm theo như hình chữ bước đi chuyển khuếch tán ra bên ngoài, thám báo mở đường, cung nỏ thủ đi theo ra bên ngoài hai mươi bước, sau đó là chỉ huy hai tiểu đội tay cầm tấm thuẫn và đại đao, cuối cùng áp trận chính là binh di chuyển.

Có một tiểu đội cần phải nhanh chân hơn tìm vị trí phục kích ngay tại chỗ bí mật ở gần nhà gỗ, hoặc là nói tiểu đội Hữu quân của Huân Vệ chưa đi tới bên trong đã gặp phải tiểu đội được phái đi dò xét đường rồi.

Kịch chiến giữa sáu mươi với mười hai người hết sức căng thẳng, trước mặt các vị khách xem còn cảm thấy kết cục giống như vừa xem là hiểu ngay, kết quả không đợi cách xa nhau chỉ chừng một trăm bước hai đội đã chạm phải nhau, Tiểu gia quân dò đường thám báo đã chấp tay sau lưng ra dấu tay bí hoa sau đó cấp tốc rút lui, tiểu đội trưởng giống nhau không tiếng động ra lệnh, khoa tay múa chân sau đó đội người này liền tản ra trốn vào trong bụi cây bên đường.

Bởi vì dọc theo đường đi Huân Vệ đều đang nói chuyện trao đổi, thậm chí còn thỉnh thoảng tán gẫu, vì vậy, Tiểu gia quân im ắng yên tĩnh có thể trước một bước phát hiện bọn họ, tiến tới ẩn nấp thân hình chậm rãi chờ đợi Huân Vệ này tới bên cạnh bọn họ.

Sau đó, liền triển khai “Tru diệt” thiên về một bên, mượn tiếng gió che chở binh lính di chuyển kéo bốn Huân Vệ đi phía cuối, che miệng dùng chùy thủ đâm một cái lên trên ngực của bọn họ, lập tức từ trận.

Sau đó nữa là chính phó tiểu đội trưởng (tiểu đội trưởng và phó tiểu đội trưởng) để xuống tấm thuẫn xuống, cầm đại đao trong tay nhanh chóng ‘vẽ’ lên cổ của hai người. Sáu mươi người này một đường đi qua không tiếng động liền thiếu đi tám chiến hữu, người cuối cùng mạo hiểm phạm quy “giấy giũa trước khi chết” cố ý đá một cái thật mạnh vào trên thân cây, cảnh báo cho những người khác.

Chỉ tiếc, đã chậm rồi.

Cũng nỏ thủ bách phát bách trúng phòng ở phía trước đã bắn ra hai lượt khi bên phía Huân Vệ còn chưa kịp làm hành động gì, lập tức đánh chết tám người, kéo chênh lệch số người xuống còn bốn bốn và mười hai, đồng thời binh di chuyển cũng đánh ‘trọng thương’ ba người, sau đó đội Tiểu gia quân này xoay người bỏ chạy, vừa đánh vừa lui không lâu lắm đội Huân Vệ còn lại hơn bốn mươi kia lại lọt vào vòng phục kích của tiểu đội khác.

Sau khi bị phục kích hai mươi bốn chỉ còn lại ba mươi hai, rồi tiếp tục giảm xuống. Kết quả rất rõ ràng, Tiểu gia quân chỉ có ba người bị vết thương nhẹ, hai người trọng thương là có thể tiêu diệt toàn bộ tiểu đội sáu mươi người này.

“Kệ con bà hần! Lão tử đây ra quân chưa thắng trận đã chết!” Trịnh Cung Lượng ngồi dưới đất sờ soạng cổ lại đầm rom phát tiết oán khí, sau đó nhìn huynh đệ đang đau khổ xung quanh cười khổ nói, “Chúng ta có kiên trì được hai khắc hay không? Có hay không?”

“Hình như, chưa tới hai khắc?” Có người cũng mang vẻ mặt đau khổ trả lời, liền tiếp oán trách “Con bà nó thật dọa người!”

“Tiểu tam lang kia, hần thật trâu bo!” Trịnh Cung Lượng cắn răng nghiêng lợi nói: “Ta cũng không tin mình thật sự kém như vậy, tuyệt đối là phương pháp huấn luyện không giống nhau tạo thành! Chúng ta đã luyện qua cát cổ người từ phía sau chưa? Cả đám đều ngu ngốc, như đám vào đồng cỏ khô, đá vào tảng đá.”

Bị chết quá oan mà, rất nhiều người không phục, lập tức có người nói: “Khụ, bọn họ cũng quá hèn hạ rồi, phải không?”

Tên còn lại lạnh lùng nói: “Trên chiến trường ai quân người có hèn hạ hay không? Còn sống gọi là anh hùng chết chính là thi thể, dù sao, ta cũng phục rồi.”

.....

Trên lầu cao, Tiểu Dương cũng không thấy đám “Thi thể” kia tranh luận, nhưng vừa bắt đầu hần đã dự liệu được kết quả này. Đối mặt với loại tình thế thất bại áp đảo toàn bộ bị diệt này, có người sẽ oán giận thậm chí ghét hận đối thủ, có người lại sẽ khâm phục thậm chí ngưỡng mộ đối phương, nếu không thì loại từ “thần tượng” này từ đâu mà ra.

Hơn nữa, còn có nội ứng ở trong đó quạt gió thổi lửa, giúp một tay tuyên dương Tiểu gia quân.

Thấy trận chiến này, hần chỉ khẽ mỉm cười một tiếng, giải thích: “Đây cũng là bình thường, trước tiên tìm người, sau đó mai phục, sau đó nữa lấy tốc độ như tia chớp cho kẻ địch sự đã kích mang tính chất hủy diệt.”

“Tả lộ quân sẽ làm thế nào? Người bên kia nhân số nhiều hơn.” Có người không nhịn được mở miệng hỏi.

Tác giả có lời muốn nói:

Bỏ núi đao là hạng mục đặc sắc của tộc Lật Túc (hình như còn có tộc Độc Long...), là thật sự đi “Núi đao”! (Lật Túc: dân tộc thiểu số, ở hai tỉnh Vân Nam, Tứ Xuyên, Trung Quốc)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tranh giành đại tẩu

Đối mặt với câu hỏi của người đứng xem, Tiểu Dương thân nhiên hỏi ngược lại: “Mười hai so với sáu mươi cũng có thể giành thắng lợi, chẳng lẽ, sáu mươi so với hai trăm còn có thể thua sao?”

Mọi người nửa tin nửa ngờ với quan điểm của hần, đặc biệt là Tào Trung Lang tướng thủ lĩnh Huân Vệ càng thêm không muốn thừa nhận mấy phen thất bại không thể tránh được, chỉ đen mặt lại hừ lạnh một tiếng: “Chỉ là trùng hợp thì xem mình thắng lợi rồi hả?”

“Vậy chúng ta cứ mỗi mắt mong chờ?” Tiểu Dương nhàn nhạt cười một tiếng, bày ra bộ dạng khách khí.

Căn cứ vào thông tin, vị Tào Trung Lang tướng này và Tề Chiêu Nghi thân mẫu (mẹ ruột) của Thất hoàng tử là đã ra khỏi thân thích “ngũ phục” rồi*, bề ngoài nhìn hai người không quan hệ nhiều lắm, nhưng sau lưng như thế nào cũng không ai biết, tất nhiên khi tam lang nói chuyện cần hơi khách khí một chút, tránh cho đắc tội tất cả mọi người.

(*Chế độ “Ngũ phục” là chế độ để tang cho thân thích trong lễ của Trung Quốc. Nó quy định, liên hệ máu mủ thân sơ cũng khác, chế độ để tang cũng khác nhau, dưới đây chia thân thích làm năm loại, từ thân đến sơ theo thứ tự là: trăm suy, tề suy, đại công, tiểu công, ti ma. Ngoài “ngũ phục” thì liên hệ máu mủ tương đối xa, dù có quan hệ thân thích thì cũng có thể lấy nhau.)

Mọi người không hề tán gẫu nữa, đưa mắt trở về trận chiến bên dưới.

Chỉ thấy Tả Lộ quân Huân Vệ đang vòng vèo bên ngoài muốn đi tới bên cạnh cứ điểm, nhưng chỉ có hai mươi quân bình thường là có ý đạp bước chân nặng nề chạy nước rút đánh nghi binh vào “chỗ chỉ huy”, cũng gặp phải một tiểu tổ bốn người khác, hai tổ kịch liệt đối kháng tiếng vang rung động bầu trời.

Tiểu gia quân này đã hội hợp hai mươi bốn người lại không giống như mọi người phỏng đoán, sau khi nghe được tiếng vang thì sẽ vội vàng phóng tới cứu viện, mà là trực tiếp lui về bên trong.

“Trong rừng rậm, tình hình quân địch không dễ thấy rõ, trước khi xuất chiến đã có ước định, gặp gỡ đội quân lớn không có cách nào chống đỡ thì dưới tình huống nào cũng cần phải phát tiếng cảnh báo.” Tiểu Dương giải đáp nghi vấn giải hoặc giống như nói cho mọi người, “Nếu không có tiếng thổi còi, tất nhiên bọn họ sẽ không tùy tiện nhúng tay cứu viện, để tránh trúng kế giường đồng kích tây.”

“Bốn đối hai mươi, đây là?” Thất hoàng tử lộ vẻ không đành lòng, cảm thấy bốn chiến sĩ kiên trì đánh này không khác nào đang chịu chết.

“Có lúc, hy sinh cần thiết là đáng giá.” Tam hoàng tử vỗ ngực mình một cái, có chút khinh thường cho rằng lòng dạ hắn từ bi hoặc là không quá quyết.

Tiểu Dương âm thầm nghĩ “Nếu chỉ vì bảo vệ tính mạng mình không để ý chiến cuộc, thứ người như thế quả thật không có tác dụng lớn.”

Chỉ là, không biết rốt cuộc cảm xúc “Không đành lòng” của Thất hoàng tử là thật sự hay biểu hiện giả dối dùng để mê hoặc huynh trưởng hắn? Cần phải biết, thế của mẫu tộc Tam hoàng tử yếu nhưng chiếm một “Trường”, cũng có chút công tích; Lục hoàng tử có số tuổi ít hơn thì mẫu thân cũng là Hoàng quý phi chấp chương nội cung, thế lực gia tộc cũng không thể khinh thường, rất có thể tương lai không lâu sẽ chiếm vị trí “đích” (dòng chính); năm gần đây Thất hoàng tử có lực lượng mới xuất hiện, mặc dù cũng lôi kéo được chút thế gia, muốn khẳng định chính mình là nhân vật “Hào hoa phong nhã tính khí rất tốt”, được quyền thân yêu mến, nhưng có người phụ thân nào sẽ thích “nó đại khi chữ” chứ? (bên dưới bắt nạt, lấn áp, lừa dối chủ)

Dùng ký kết ngầm nhượng bộ để được lên ngôi, người như vậy thật sự có thể làm hoàng đế tốt sao? Tiểu Dương có chút nghi ngờ, thật ra thì, hắn thích người có tính chính trực hơn, như số ít người ở dưới trướng hắn, nói là chịu chết, nhưng trước khi chết cũng phải kéo thêm mấy người xuống nước mới đủ vốn.

Có thể nói, bọn họ biểu hiện đặc sắc đến làm cho người ta không khỏi ghé mắt, đầu tiên là từ xa lợi dụng cỏ cây lấy tư thế nằm quỳ phục kích, ba vòng cung nổ bắn nhanh sau đó thay đổi chiến cuộc xuống còn bốn so với mười ba, rồi sau đó bọn họ lại vứt bỏ tên dùng đại đao dùng mảnh giết địch, một nam tử cao lớn trong đó có lực lượng cực lớn, dùng rìu lấy một địch ba còn không rơi xuống thế hạ phong.

“Hắn tướng mang theo sức lực tốt.” Ngồi ở trên đài cao, Thượng thư Thôi Thừa Tổ thay thế phụ thân mình tới xem không khỏi nỉ non như thế, đến đây rốt cuộc ông đã tin chuyện Tiểu Dương mang theo mấy ngàn người dám đi đánh đám Nhung Khẩu gần như gấp mười lần với mình, không chỉ có chiến còn toàn thắng rồi.

Chỉ là, người dùng rìu kia sao thấy quen mặt thế?

“Phụ thân thường dạy ta: gặp phải nghịch cảnh càng cần phải dừng mảnh bước thẳng lên trước, đừng một cái có lẽ còn có hy vọng chiến thắng, một khi lùi bước thì tương đương với buông tha. Đây cũng là nguyên tắc làm theo của quân tốt dưới trướng ta.” Tiểu Dương khẽ mỉm cười, lại chỉ về tướng sĩ kịch chiến đằng trước giới thiệu, “Trong đó có một vị chiến sĩ là mới gia nhập chưa từng trải qua chiến trường chân chính, không ngờ cũng có thể dừng mảnh như thế.”

Mọi người nghe xong, tất nhiên có người tò mò hỏi: “Người nọ là?”

Tiểu Dương quay đầu lại hí mắt cười một tiếng, ánh mắt quét qua gia chủ Thôi gia, chậm rãi trả lời: “Đại cữu tử của ta, Thôi Văn Khang.”

Nghe hắn nói như vậy, hai mắt của Thôi Thừa Tổ không khỏi đột nhiên tròn lên -- Thôi Văn Khang?! Khi nào thì đứa cháu của mình có loại khả năng này? Chỉ mới hơn nửa năm không gặp mà thôi. Lúc nó ở kinh thành quả thật thường gây chuyện, hơi sức cũng không nhỏ, nhưng một thân võ nghệ này. Chẳng lẽ, là ở vùng biên cương học được? Bởi vì Tiểu gia?

Đúng rồi, thời gian trước mới ban bố lệnh thi võ cử, có lẽ Tiểu gia đã sớm biết trước, nghe nói chất nhi này định ghi danh giải thí mùa thu, có lẽ, nó đi theo trở lại nói là tham gia quan lễ của Tiểu tam lang, cũng thật sự có nguyên do này trong đó.

Không đợi bắt đầu khảo thí, tìm cơ hội nở mày nở mặt ở trước mặt mấy hoàng tử, chức vị đại thần-- đây thật sự là tốt mưu đồ! Gia thế lại thêm khả năng và cơ hội, kể từ đó, nó tiến vào kỳ thi mùa xuân hẳn là vấn đề đã đóng thuyền.

Khi Thôi Văn Khang cùng với các chiến hữu lấy một địch bốn hăng hái chiến đấu đẫm máu thì đồng thời còn vừa đánh vừa rút lui thì lại có bốn Huân Vệ ‘từ vong’, hơn nữa là gặp được đội quân chủ lực chừng một trăm người, sau khi bốn người thôi coi cảnh báo thì đều sử dụng phục kích, quấy nhiễu, đột kích, lui rút kết hợp với chiến thuật.

Rất khác biệt với sự đi liều mạng bình thường.

“Trong rừng rậm, sau lưng các chiến sĩ không có dân chúng phải bảo vệ, không có thành trấn phồn hoa không thể bị phá hủy, cho nên, cũng không cần từ từ một chỗ. Tuy là chiến dùng công thủ, nhưng chủ yếu nhất vẫn là cần tiêu diệt sinh lực đối phương, cho nên.” Tiểu Dương nói đến thế thôi không nói thêm gì nữa.

Ánh mắt tốt đều có thể nhìn thấy Tiểu gia quân phía dưới tiến hành với Huân Vệ các loại vòng quanh, bọc đánh, các loại quấy nhiễu, phân chia, tách bọn họ ra từng đội nhỏ từng đội nhỏ, sau đó từ từ ‘xoi tái’ hai cánh cùng phía sau.

Đợi đến khi quân Huân Vệ đánh thẳng vào nơi phụ cận đóng quân thì đã không còn tới bảy mươi người, sau đó lập tức lại trúng hai lần mai phục, chỉ còn lại bốn mươi người được Tà lang tướng lãnh đạo xông thẳng về trước, chuẩn bị đi đốt lương thảo và kho hàng của đối phương.

Nếu đã là cục diện thất bại, thì tốt xấu vẫn phải làm ra chút chiến tích, nếu khôn thì quá khó chịu.

Kết quả, trận chiến rừng rậm vào lúc cuối cùng biến thành trận huyết chiến, chức vị vương công đại thần vurun cỏ ra cũng không thể nhìn rõ ràng, chỉ nghe Tiểu Dương giải thích “Vách tường, góc tường, cửa sổ” nhân tố quyết định chờ phục kích cuối cùng.

Không tới thời gian một phút, phía trên ở ‘nơi đóng quân’ dựng lên cờ hàng tuyên bố kết thúc, chờ đám Huân Vệ từ bên trong rừng rậm đi ra khu vực sân trống tập hợp thì ừ củi đầu khắp nơi chán nản cùng với mặt xám mày tro, so với Tiểu gia quân tinh thần ngẩng cao tạo thành khác biệt rõ ràng.

Tà lang tướng có kích động muốn khóc, lương thảo cũng còn chưa thấy đã bị diệt, toàn quân bị diệt! Vậy đó hoàn toàn là một bẫy rập, con bà nó, còn

dùng cả phòng ốc đến mai phục!

Trực tiếp đưa đến tổn hại hơn cả một đầu với mười ba, Huân Vệ tử trận hơn một trăm sáu mươi, Tiểu gia quân chỉ có mười hai.

Trừ bọn họ dùng loại phương pháp đánh lén không đủ quang minh chính đại này ra, quả thật không thể bắt bẻ.

Mà đánh giặc cũng không phải là quyết đấu, tất cả đều vì thắng lợi, có thù đoạn gì không thể dùng đây? Có quang minh chính đại hay không hoàn toàn không quan trọng, có thể chiến thắng hay không mới mấu chốt nhất.

Bởi vì một lần chiến phòng thủ này chỉ mất thời gian một canh giờ, thời gian dài, người xem càng hăng hái, vì vậy, sau thời gian nghỉ ngơi chỉnh đốn ngắn ngủi, Huân Vệ không phục quyết tử chiến với Tiểu gia quân lần nữa.

Lần này, là Tiểu gia quân xông vào cứ điểm phản nghịch, tiến hành trận tiêu diệt.

Huân Vệ còn mong đợi sẽ quen thuộc địa hình sẽ khắc phục khó khăn sau trận đánh với Tiểu gia quân, không biết, cái gọi là “Trận tiêu diệt” thật ra thì chính là không để lại một ai.

Binh lính được Tiểu Dương huấn luyện ra chính là quân đội chân chính, sẽ không cho kẻ nào thừa cơ lợi dụng. Nếu nói là trận trước đó bọn họ còn có chút khách khí, vậy trận thứ hai này thì càng phát huy bí quyết phục kích đánh lén trong rừng rậm dã chiến này vô cùng tinh tế, đây mới thật sự là toàn quân bị diệt, Huân Vệ trận hơn một trăm bảy mươi tám, Tiểu gia quân chỉ có mười.

Hai trận vừa kết thúc, Chu Tả lang tướng mắt mặt to, Tiểu gia quân giành thắng lợi lớn, tất nhiên Thiên gia phải lau mắt mà nhìn loại phương pháp huấn luyện rừng rậm “Huân vi chiến, luyện vi dùng” của Tiểu Dương, đến Uyển Như cũng bị tuyên triệu vào cung yết kiến Hoàng quý phi, bị mọi người lên xuống trái phải vây xem cả một ngày.

Chuyên phái đi đóng ở Tây Nam Di cũng được quyết định, quan chức vẫn chưa quyết định, thượng tầng vẫn còn đang tham thảo, vì vậy, phải đợi đến cuối năm quan viên địa phương báo cáo công tác sau đó mới quyết định.

Tiểu Dương tiếp tục luyện binh, Uyển Như cũng bắt đầu suy nghĩ chuyện Tây Nam Di, nàng cũng không thể lúc hành quân gấp gáp còn cảm bực nhỏ theo trượng phu đi nhậm chức, vừa tinh tế sửa sang lại hành trang, vừa tiếp tục tham dự các lại tự hội với danh hiệu ái thiếp của người tâm phúc của Thánh thượng.

Trong lúc nhất thời bao gồm ca ca Thôi Văn Khang cũng biến thành chàm tay có thể bóng.

Trong lúc diễn tập hấn thật sự vô cùng tỏa sáng, cũng coi như có tiềm năng phát triển tiền đồ, muội tể lại có gia thế bất phàm bản thân không thể không có công trạng gì được, Thôi Tương tuổi già yếu thể nhưng thanh niên như hấn sẽ có chút cơ hội phát triển sức mạnh, vì vậy, người làm mai người gần như muốn đập hồng cửa Thôi gia.

Thôi Văn Khang bày ra thái độ tập trung tinh thần vì võ cừ, không thích nói tới hôn sự.

Uyển Như lại có suy nghĩ khác. Tuy phụ thân không có ở đây, nhưng dù sao còn có gia gia nãi nãi có thể làm chủ, chuyện làm mai cũng không thành vấn đề, gặp mặt... Cũng không đáng để ca ca dùng đầu óc, còn không phải là nữ quyến trong nhà đi làm, hơn nữa, hấn đã nở mày nở mặt trước mặt các hoàng tử, đã ở trong lòng Thánh thượng, kỳ thi mùa xuân cũng không cần quá lo lắng.

“Ca, tuy có thể chờ đến kỳ thi mùa xuân để nâng cao giá trị, nhưng cũng không trở ngại khi tìm hiểu nhà gái trước, miễn cho bị những cô nương không chọc nổi kia cướp người.” Uyển Như bớt chút thời gian trở về nhà mẹ đẻ phân tích nói rõ với Thôi Văn Khang.

“Muội xem trọng ai?” Thôi Văn Khang cũng không phải kẻ ngu, nghe muội muội nói như thế là đã hiểu, ngộ nhớ lên làm phò mã, đây chính là người không tiếp xúc được với thực quyền, còn không bằng đính hôn trước cho thỏa đáng, giờ khắc này ở trong kinh do gia gia nãi nãi tuyển chọn còn tốt hơn để Trương thị xuống tay.

“Aizz, chữ Bát (八) còn chưa chống đất lên đâu, vậy làm sao có thể nói cho huynh biết được? Hơn nữa, muội có nói cũng không thành được” Quả thật, trong lòng Uyển Như có một người rất hài lòng, lại không biết có thể đoạt nàng ấy làm đại tẩu của mình hay không.

Tiểu nương tử này ở kiếp trước chính là đối tượng được mọi người hâm mộ, nàng sinh ra ở thế gia nhà cao cửa rộng trước kỳ thi mùa xuân đã định thân với thư sinh hàn môn, vốn là được phụ huynh coi trọng đối phương có tài hoa.

Lúc gia tộc muốn hỏi hôn nàng ấy lại làm việc nghĩa không chùn bước gả cho, phu thê cảm sát hòa mình nâng đỡ lẫn nhau, cho đến ba năm sau thư sinh kia làm một chuyện kinh người thì đậu, rồi sau đó lại trôi nổi trong quan trường ba năm, thư sinh được quý nhân thưởng thức rồi lại bởi vì tham dự tranh đấu giữa hoàng tử mà mất mạng, vị tiểu nương tử kia lại giúp trượng phu dạy con không xa không rời.

“Chờ muội tham gia mấy lần hội Thương Hoa nữa, chờ nhắm có cơ hội sẽ lập tức nói cho tổ mẫu biết, tuy nãi nãi đã già nhưng không hồ đồ, chắc chắn rất vui khi tôn nhi của mình lấy được người tốt.” Uyển Như tính toán như thế, gia thế tốt, nhân phẩm tốt, tướng mạo tốt, mỹ nhân bực này nếu có thể tiện nghi cho ca ca, vậy thì thật sự có ngu cũng có thể cười mà tỉnh!

“Nhưng bên chỗ đại bá mẫu?” Thôi Văn Khang hơi chần chừ, cảm giác chuyện này sẽ không thuận lợi như thế. Chuyện đồ cưới đã nói với phu thê đại bá, lại không ai nói tới, hấn ngưng ngừng không thôi, vẫn đang suy nghĩ, có phải bọn họ muốn cố ý áp chế trường tử chi thứ hai là hấn hay không.

Dù sao, tuổi của hắn cũng gần với trưởng tử đích tôn Thôi Văn Thái, đích thứ tử Thôi Văn Phong của đại bá mẫu lại còn nhỏ tuổi, ngộ nhờ đối phương có chuyện gì ngoài ý muốn, vậy theo thứ tự tất nhiên tất cả sẽ tiện nghi cho mình rồi.

Nghe đại ca bắn khẩu, Uyển Như nhẹ nhàng lắc đầu một cái, trấn an nói: “Huynh đi con đường võ qua, đã sớm tỏ rõ lập trường muốn tự mình giành công trạng, sẽ không ảnh hưởng địa vị của biểu ca. Ta nghĩ, ở trong lòng Đại bá mẫu người không có mẹ ruột như chúng ta sẽ yên tâm hơn người do Trương thị dạy, huynh cũng đừng gấp, Tào đại nương còn chưa trở lại đâu, chuyện cả đời của huynh vẫn chưa quyết định, muốn nhắc tới đồ cưới thì phải có một lý do chứ?”

Nói đến Trương thị, Uyển Như càng cau mày, nàng mơ hồ cảm thấy đối phương sẽ có thủ đoạn gì đó, ví dụ như, khuyến khích phụ thân đang ở vùng biên cương định hôn cho đại ca?

Nghĩ như vậy, nhất thời nàng kinh hãi, chuyện này quả thật rất có thể, nhất định phải nhanh chóng định thân trước mới được, nếu không theo thứ tự đến trước và sau hoặc trưởng bối thân sơ mà nói, nếu gia gia nài nài có quyết định thì cũng sẽ không thay đổi được

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Thứ muội tranh nổi bật

Uyển Như muốn cho gia gia nài nài nhanh chóng định hôn cho ca ca, lại vì lý do an toàn muốn thấy tận mắt thấy vị hiền thê gương mẫu trong truyền thuyết kia, xem có phải là người được mọi người lấy làm mục tiêu hay không.

Dù sao, kiếp trước nàng rất ít tham dự giao tiếp, thậm chí cũng không qua lại gì với tôn nữ của Lễ Bộ Thượng Thư, tin đồn không thể hoàn toàn tin tưởng.

Như lúc đang ngủ gật thì lại có người đưa gối tới, ngày Tám tháng Tám Thanh Giang quận chúa nhận được thiệp, trưởng công chúa Trương Dương muốn mời tới tham dự hoạt động du ngoạn vào mười ngày sau tức là ngày mười tám tháng Tám, trên thiệp có ghi, đây là hội hoa xuân cỡ lớn có thể mang thân quyến, khuê nữ, chất nữ thậm chí cả thân tộc cũng được.

Nói là đưa thiệp mời thì không bằng nói là đường muội trưởng công chúa tự mình viết, tờ thiệp hoa lệ kèm theo mùi hương thơm lạ lùng xông vào mũi. Nếu là Đại Trưởng công chúa phát thiệp mời, vậy nữ quyến nhà quan tứ phẩm trở lên tuyệt đối cũng có thể được mời hơn nữa nhất định là chạy theo như vịt, chắc hẳn có thể chạm mặt với tôn nữ của Lễ Bộ Thượng Thư.

“Váy ác yến và đầu hoa sao? Bình thường luôn tổ chức vào mùa xuân mà? Tháng tám, đã là mùa thu rồi.” Uyển Như mừng thầm trong lòng, nhưng nhìn thiệp lại có chút không hiểu. (Váy ác yến: lúc nướng từ ra cửa đi dạo chơi, sẽ lựa chọn địa phương thích hợp, lấy sân cỏ làm bữa tiệc, bốn bề dựng trúc lên, liên kết váy lại treo trên cây trúc, chính là lều vải tạm thời ăn uống, yến tiệc thôn dã đó chính là “váy ác yến”).

Cái gọi là phân ra hai loại đầu hoa, một là trên đầu mình cài hoa lạ, xem ai tốt nhất. Hai là trong phạm vi trong sân, trong thời gian quy định để tiểu nương tử đi dạo hái hoa, xem ai nhiều nhất, tốt nhất.

Nếu đây là vừa du ngoạn vừa nấu cơm dã ngoại, cũng không nói hạn chế mang bao nhiêu đầu hoa, thì trong trận đấu không tránh khỏi sẽ nhợt nhạt, mùa thu nhiều nhất là hoa Quế và hoa Cúc, hoa Quế không mang đi được, nếu cùng tranh đoạt hoa Cúc với người khác thì thật sự không có ý nghĩa.

“Trọng điểm trong thiệp trưởng công chúa đưa, dường như là khuê nữ và chất nữ.” Rất nhanh đại tẩu đã nói ra một câu như vậy, khiến cho Thanh Giang quận chúa và Uyển Như bừng tỉnh hiểu ra.

“Hắn là muội ấy muốn nạp thiệp hoặc dâng thiệp cho nhị tử, thất lang mới gây ra chút tiếng gió với kỹ nữ trong Bình Khang Lý, là nên chọn một người tốt để hắn kiểm chế bớt.” Quận chúa vừa dứt lời thì uống một hớp nước ô mai ướp lạnh, oán trách: “Thời tiết, nói là mùa thu sao vẫn còn rất nóng. Aizz, đầu hoa yến quá già vò, nhưng thiệp cũng đã đưa rồi không thể không đi nhỉ?”

Nếu trưởng công chúa thực sự muốn chọn một nhân tuyển tốt, đó nhất định là muốn mời đường tử của mình giúp đỡ xem xem thế nào, Thanh Giang quận chúa không tránh được muốn lười.

“Chẳng lẽ là, hi vọng chờ tiểu nương tử vừa tới cửa đã mồ hôi rơi như mưa sau đó tháo trang sức để xem dung mạo chân chính?” Uyển Như thu lại nụ cười nhớ tới lời Tiểu Dương nói.

Hắn không thích Uyển Như đánh phấn quá dày quá trắng, cảm thấy như người già dôi, thậm chí còn nói: “Những nam nhân chỉ đi phòng chính thê của mình năm ba lần kia, rốt cuộc có biết thế tử của mình trông như thế nào không? Cho nên, phía sau phòng ta có Ôn Tuyền thật là cử chỉ sáng suốt.”

“Ngài ấy mời người đi đầu hoa, hơn phân nửa là mời ngài làm trọng tài.” Mai Thanh nói xong thì xin phép bà bà cho mình không đi vì việc vặt vãnh còn rất nhiều, nhị tử lại hơi nóng trong miệng còn nổi bọc nước, nàng muốn ở nhà chăm sóc con.

“Quả thật con không nên đi tham gia náo nhiệt.” Thanh Giang quận chúa gật đầu một cái, nhìn đại tẩu phụ trong lòng rất hài lòng, tuy nó có chút bảo thủ,

nhưng cũng không phải đầu óc chết, thông minh lại chính trực nghiêm cẩn, mới xứng là đại tước phụ trong nhà.

Nhìn thấy bà bà đồng ý cho tẩu tẩu không cần ra khỏi cửa, Uyển Như rất thích thời cười nói: “Tẩu tẩu an tâm ở nhà là được, mẫu thân đã có muội hầu hạ.”

Về phần thứ muội Tiểu Tình của Tiểu Dương, rốt cuộc có đi hay không, vậy còn phải xem ý của bà bà, nàng không hứng thú tự chủ trương trong lúc nói chuyện lại chen thêm vào chuyện khác. Tiểu Tình chỉ mười hai tuổi, trường công chúa vì nạp thiếp cho nhi tử đã góp đủ nhân số các thứ nữ ở chỗ các muội muội thúc bá rồi.

Quả nhiên, Thanh Giang quận chúa rất bình tĩnh gạt đầu lại bổ sung một câu: “Tình Nương còn nhỏ tuổi, cũng không cần đi. Thanh Nương, nếu con rảnh thì dạy cho nó học chút quy củ, tính tình quá xốc nổi rồi, nhà chúng ta cũng không cần nữ nhân xuất sắc gì, nhưng cũng phải ngăn chặn để tránh tương lai nó gặp phải rắc rối.”

“Dạ, nhất định con sẽ để tâm.” Về mặt Mai thị nghiêm túc gạt đầu đáp.

Trong lòng Mai Thanh càng hiểu rõ ý trong câu nói của bà bà, chính là bà không có thời gian cũng không có tâm tư đi quản thứ nữ kia, sau này giao toàn quyền cho đại tước phụ, cũng không cần tốn quá nhiều thời gian, chọn mấy đại nương tốt để dạy dỗ là được, vì vậy cũng không có cảm xúc bất mãn gì.

Uyển Như dự thính thì lập tức nhớ lại trong tộc quy Tiểu gia có viết một câu: “Nam nhi phải tự cường, nữ tử đừng trèo cao.”

Thế đạo này, lưu hành gả nữ nhi cho nhà cao cửa rộng, nhà thấp kém thì lấy nữ nhân. Nâng niu khuê nữ mười sáu năm dùng tài hoa hơn người, dung mạo xinh đẹp trèo lên nhà cao cửa rộng vì lối đường cho con cháu, loại chuyện như vậy rất thường gặp. Tiểu gia lại yêu cầu “đừng trèo cao”, cái này không riêng gì lý trí, còn có thể nhìn ra chí khí và khuyến khích.

Nếu lúc nghị hôn hiệp thương thỏa đáng, hoặc giai tầng hơi có sự khác biệt phu thê còn có thể chung đụng hài hòa, những nữ tử nhà thấp kém cường cầu tới nhà cao cửa rộng thì phải đối xử thế nào đây? Ví dụ như Diêu gia, cho dù người như hoa như ngọc, từ lúc bắt đầu thì đã thấp kém rồi, cho dù gả cũng không nhất định sẽ được phu gia (nhà chồng) quý trọng, tôn trọng.

Không tới mấy ngày, đại bá mẫu nhà mẹ Uyển Như mượn lễ Bái Nguyệt vào ngày mười lăm tháng Tám muốn mời phu thê Uyển Như đến Thôi gia ăn bữa cơm đạm bạc vào ngày mười ba, ý của bà là: “Không có cách nào để cả nhà sum vầy gặp mặt, sớm gặp mặt cũng có thể thành toàn tình nghĩa giữa huynh muội Uyển Như.”

Dĩ nhiên, đó chỉ là lấy cớ, lúc Uyển Như nhận được thiệp thì rất bối rối, đêm Trung thu đoàn viên ở ngoài ngắm trăng, Bái Nguyệt mới là quan trọng nhất chứ (bái nguyệt: vái lạy ánh trăng).

Mỗi khi gặp ngày hội này thì sẽ có rất nhiều văn nhân sĩ tử uống rượu ngâm thơ suốt đêm, cũng có dân chúng thừa dịp ánh trăng trong trẻo tổ chức ca múa âm ỉ ở vùng ngoại ô hoặc ở đất trống phồn thịnh, thậm chí những nam nữ thanh niên còn có thể lên lút tiếp xúc đạt được nhân duyên.

Dưới tình huống này, chẳng lẽ mình và ca ca còn không tìm được chỗ tụ tập cần phải tới Thôi gia ngồi quy củ ư?

Chỉ là, nếu đại bá mẫu đã mời nàng thì phải đi, nếu đã mời thì tất nhiên đại bá mẫu có lý do, phải đi nghe một chút. Hơn nữa, Tiểu Dương cũng không đi dự tiệc, bận rộn hơn nữa cũng phải có thời gian dùng cơm đây là cho ái thể mặt mũi.

Quả nhiên, đợi đến khi Tiểu Dương trao đổi tình cảm, đàm luận về khảo thí với đại cữu huynh, đại bá mẫu đã lôi kéo Uyển Như ngồi ở bên thùy tạ ngắm trăng, vừa tán gẫu vừa nhìn đám nữ nữ nhi chưa gả và nam hài còn nhỏ tuổi của Thôi gia cười đùa cách đó không xa.

“Hội đấu hoa của đại trưởng công chúa, con có đi không?” Sau khi tán gẫu được một lúc rốt cuộc đã hỏi tới nội dung chủ yếu khi mời Uyển Như tới hôm nay.

“Phải đi, đại tẩu và tiểu cô tử đều không đi, cũng không thể để một mình bà bà đi được.” Uyển Như cười trả lời như vậy.

“Hà? Về váy áo yếm đó, có nghe thấy tin đồn gì hay không?” Đại bá mẫu nghe nói Tiểu Tình không đi, nhất thời cảm giác dường như mình đoán được chút gì đó.

“Đại bá mẫu đang do dự nên mang ai đi sao?” Uyển Như cười như không cười nhìn đối phương một cái, ngay sau đó trông mắt khẽ dời đến trên người ba muội muội đang đứng ở bên hồ sen.

Bên trái là thứ nữ chỉ thứ hai tên Thôi Bình hơi tròn một chút, mười lăm tuổi, mặc dù tướng mạo xinh đẹp nhưng mẹ đẻ lại mất sớm, nàng không có người thân thiết quan tâm chăm sóc giống như bị Trương thị dạy cho có chút dấn dộn.

Đứng giữa là thứ nữ tam phòng Thôi Phụng, mười ba tuổi, chưa trở mã nhưng cũng không kém, mẹ cả của nàng chỉ sinh được một người sau đó không có thai nữa, vì vậy cũng xem thứ nữ này như con ruột để đối xử.

Bên phải là dòng chính nữ tam phòng Thôi Uyển Thanh, tháng nữa là nàng được tròn mười sáu tuổi, đã trở mã được duyên dáng yêu kiều, thích thi họa nên nàng có chút khí chất thanh nhã, chính là “Phúc hữu thi thư khí tự hoa”. (trong lòng có sách vở tất mặt mũi sáng sủa)

Nghe Uyển Như hỏi một đằng, trả lời một nẻo thậm chí còn ném ra câu hỏi khác, sắc mặt của đại bá mẫu Lô thị tất nhiên không tốt, nghĩ tới có phải do chuyện mình cố ý kéo dài chuyện đồ cưới không cho câu trả lời, lúc này chất nữ mới giờ giọng giờ quê làm người khác khó chịu.

Bà ta đang muốn mở miệng cãi lại đôi câu, lại nghe được Uyển Như hạ thấp giọng thần thần bí bí nói: “Trường bối nhà con nói, là trường công chúa muốn chọn đáng thiếp cho thất lang.”

“Có biết rõ cuộc là đáng hay thiếp không?” Đại bá mẫu nghe Uyển Như nói thì nhất thời có chút động lòng. Ôn thất lang dù rỗng nhưng phẩm cấp cao cũng có tư cách cưới đáng thiếp.

Vị trường công chúa này là con nối dõi duy nhất do Vương hoàng hậu sinh ra, lúc hoàng hậu và hoàng thượng còn thiếu niên tình cảm phu thê khá sâu, lúc hoàng hậu ba mươi dung nhan cũng không đổi nhưng bởi vì sinh khó mà qua đời, càng làm cho hoàng thượng nhớ rõ đến nay không quên không sắc lập kế hậu, đến Hoàng quý phi thay mặt chương hậu cung cũng được chọn từ nữ tử Vương gia.

Rồi sau đó, trường công chúa gả cho Ôn Thanh Vũ con của Môn hạ thị lang Ôn Ngôn cận thần của thiên tử, hai phu thê cũng cảm sát hòa mình ân ái đến nay, thậm chí, theo lý phò mã Ôn Thanh Vũ không thể có thực quyền lại được làm đến Thứ Sử thượng châu.

Ôn thất lang lại là áu tử được cưng chiều nhất, gia thế như vậy nếu có thể làm đáng thiếp, thứ nữ Thôi gia cũng muốn gả. Hơn nữa, nếu là xem mắt, vậy thì không riêng gì trường công chúa xem, được quý phụ khác coi trọng cũng có thể gả vào thế gia hạng nhất.

Chỉ là, bởi như vậy Thôi Uyển Thanh cần tỏ vẻ kính ý nhưng tuyệt đối không thể xuất sắc, nếu không ngộ nhờ vận số “quá tốt” được trường công chúa coi trọng muốn cứng rắn tranh đoạt, nếu đồng ý thì lại không cam lòng, nếu không đồng ý lại sợ đối phương làm bậy, công chúa hung hãn này phụ huynh của nàng cũng không thể trêu vào.

“Con cũng không rõ lắm, chỉ là có chút tiếng gió thôi, nói chuyện phiếm thôi đại bá mẫu đừng coi là thật.” Đầu tiên là Uyển Như nói chút lời từ chối, rồi lại nói nhỏ: “Là đáng hay thiếp cũng chưa có kết luận, nếu gia thế nhà gái xứng thì mới có thể thành. Nhưng có suy đoán, nhan sắc tốt hơn thì có thể tranh giành.”

Ngụ ý chính là hình như Ôn thất lang có chút tham hoa háo sắc, trường công chúa muốn tìm gia thế tốt lại vừa có dung mạo quyền rũ để nhử từ ở trong nhà đảng hoàng chút.

Háo sắc? Cũng không sao, nam nhân nào không lên vụng trộm chứ, có trường công chúa ủng hộ cũng không đến nỗi nào. Con người sáng rõ của Lô thị đảo qua đảo lại trên người thứ nữ Thôi Bình nhị phòng và thứ nữ Thôi Phương tam phòng, một đàn độn một còn trẻ giống như đều không thích hợp.

Cho dù Thôi Bình dựa vào dung mạo có thể có tiền đồ tốt, Lô thị cũng không hi vọng quá mức giúp đỡ chi thứ hai, bà ta vẫn hận không thể đập Thôi Uyển Như, Văn Khang và kế mẫu Trương thị xuống dưới, hôm nay cần gì phải vì một thứ nữ do một nữ nhân đã tâm bưng bưng nuôi dưỡng mà suy nghĩ chứ?

“Thôi, tốt nhất nữ tử Thôi gia nữ vẫn nên làm đương gia vợ cả, không mang ai đi cả, tránh khỏi gây ra rui ro cho đại bá của con, oán giận ta tâm nhìn hạn hẹp.” Lô thị tính toán liên tục sau đó đưa ra quyết định.

Bà ta biết trường phu mình tuyệt không hi vọng nữ tử Thôi gia làm đáng thiếp, dù là thứ nữ cũng không được, năm đó vì hôn sự của thứ nữ Thôi Huyền phòng thứ mà hai phu thê xảy ra tranh chấp. Thôi Bình là Lô thị không hy vọng cho nàng có cơ hội thượng vị, thứ nữ tam phòng lại được nuôi như đích nữ, có lẽ càng kiêng kỵ hơn.

Sau khi buông tha cho tính toán, thật ra thì Lô thị cũng không thất vọng, nữ tử Thôi gian không thích hợp nhưng chất nữ không cùng chi ở nhà mẹ đẻ ngược lại không tệ, những năm gần đây nhà của chất nữ dần dần yếu thế, có lòng muốn trèo lên quyền quý hi vọng nhờ mình giới thiệu một phen.

Lẽ cũng đã nhận rồi nhưng chuyện vẫn chưa hoàn thành bà ta có chút không yên, cơ hội này tới vừa đúng lúc!

Đến ngày đầu hoa, Lô thị dẫn chất nữ nhà mẹ đẻ được trang điểm lộng lẫy và Thôi Uyển Thanh ăn mặc thanh nhã chờ xuất phát, vừa đi tới cổng trong chưa ra bên ngoài đã nhìn thấy Thôi Bình khẽ mỉm cười xông tới.

Rồi sau đó, nàng nở nụ cười ngược ngừng quý gói hành lễ với Lô thị, rồi lại cất cao giọng nói: “Cám ơn đại bá mẫu yêu thương, chất nữ còn sợ đến chậm, không ngờ vẫn kịp.”

Mười năm rồi, lần đầu Lô thị thấy thứ nữ chi thứ hai có giọng nói to như vậy, đủ để cho vú già xung quanh nghe rõ.

Nhưng mà, ta có mời người sao? Ép mua buộc bán à?! Đại bá mẫu bị Thôi Bình xuất hiện bất thành linh dọa cho sợ lại nhìn thấy trên đầu Thôi Bình cài hoa Nguyệt Quý* màu đỏ tím tiên diễm ướt át, nhất thời có loại kích động muốn học máu. (*Hồng Trung Hoa, hồng Trung Quốc, hồng Trung Quốc, tương tự Trung Hoa, hoa Nguyệt Quý là một loại cây có hoa thuộc chi Hoa hồng, loài bản địa của một số tỉnh miền Trung Trung Quốc như Quý Châu, Hồ Bắc và Tứ Xuyên.)

Đây chính là hoa Nguyệt Quý dị sắc bình thường khó gặp, dọc theo bên ngoài cánh hoa màu đỏ tím diễm dứa lẳng lơ có một vòng đường viền màu trắng mảnh, được người đặt cho nhã danh “tử bào đai ngọc”, Lô thị rất rõ ràng trong nhà không trồng hoa này, tới lúc ở hội đầu hoa muốn mua bên ngoài một đóa cũng khó biết bao nhiêu.

Thôi Bình này không có tiền lại không có thế cũng không biết lấy được hoa Nguyệt Quý thượng phẩm này ở chỗ nào. Hừ, chi thứ hai này, cũng không phải là đèn đã cạn dầu!

Tác giả có lời muốn nói: “tử bào đai ngọc” là tên nổi tiếng của hoa Nguyệt Quý, nhưng nhân gia không biết có phải là cỏ dại phải hay không, nếu không

phải vậy thì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Thứ muội tranh nổi bật

Uyển Như muốn cho gia gia nãy nãy nhanh chóng định hôn cho ca ca, lại vì lý do an toàn muốn thấy tận mắt thấy vị hiền thê gương mẫu trong truyền thuyết kia, xem có phải là người được mọi người lấy làm mục tiêu hay không.

Dù sao, kiếp trước nàng rất ít tham dự giao tiếp, thậm chí cũng không qua lại gì với tôn nữ của Lễ Bộ Thượng Thư, tin đồn không thể hoàn toàn tin tưởng.

Như lúc đang ngủ gật thì lại có người đưa gối tới, ngày Tám tháng Tám Thanh Giang quận chúa nhận được thiệp, trưởng công chúa Tương Dương muốn mời tới tham dự hoạt động du ngoạn vào mười ngày sau tức là ngày mười tám tháng Tám, trên thiệp có ghi, đây là hội hoa xuân cỡ lớn có thể mang thân quyến, khuê nữ, chất nữ thậm chí cả thân tộc cũng được.

Nói là đưa thiệp mời thì không bằng nói là đường muội trưởng công chúa tự mình viết, tờ thiệp hoa lệ kèm theo mùi hương thơm lạ lùng xông vào mũi. Nếu là Đại Trưởng công chúa phát thiệp mời, vậy nữ quyến nhà quan tư phẩm trở lên tuyệt đối cũng có thể được mời hơn nữa nhất định là chạy theo như vịt, chắc hẳn có thể chạm mặt với tôn nữ của Lễ Bộ Thượng Thư.

“Váy ác yến và đầu hoa sao? Bình thường luôn tổ chức vào mùa xuân mà? Tháng tám, đã là mùa thu rồi.” Uyển Như mừng thầm trong lòng, nhưng nhìn thiệp lại có chút không hiểu. (Váy ác yến: lúc nương tử ra cửa đi dạo chơi, sẽ lựa chọn địa phương thích hợp, lấy sân cỏ làm bữa tiệc, bốn bề dựng trúc lên, liên kết váy lại treo trên cây trúc, chính là lều vải tạm thời ăn uống, yến tiệc thôn dã đó chính là “váy ác yến”).

Cái gọi là phân ra hai loại đầu hoa, một là trên đầu mình cài hoa lạ, xem ai tốt nhất. Hai là trong phạm vi trong sân, trong thời gian quy định để tiểu nương tử đi dạo hái hoa, xem ai nhiều nhất, tốt nhất.

Nếu đây là vừa du ngoạn vừa nấu cơm dã ngoại, cũng không nói hạn chế mang bao nhiêu đóa hoa, thì trong trận đấu không tránh khỏi sẽ nhạt nhẽo, mùa thu nhiều nhất là hoa Quế và hoa Cúc, hoa Quế không mang đi được, nếu cùng tranh đoạt hoa Cúc với người khác thì thật sự không có ý nghĩa.

“Trọng điểm trong thiệp trưởng công chúa đưa, dường như là khuê nữ và chất nữ.” Rất nhanh đại tẩu đã nói ra một câu như vậy, khiến cho Thanh Giang quận chúa và Uyển Như bừng tỉnh hiểu ra.

“Hắn là muội ấy muốn nạp thiệp hoặc dâng thiệp cho nhi tử, thất lang mới gầy ra chút tiếng gió với kỹ nữ trong Bình Khang Lý, là nên chọn một người tốt để hắn kiềm chế bớt.” Quận chúa vừa dứt lời thì uống một hớp nước ô mai ướp lạnh, oán trách: “Thời tiết, nói là mùa thu sao vẫn còn rất nóng. Aizz, đầu hoa yến quá giày vò, nhưng thiệp cũng đã đưa rồi không thể không đi nhỉ?”

Nếu trưởng công chúa thực sự muốn chọn một nhân tuyển tốt, đó nhất định là muốn mời đường tử của mình giúp đỡ xem xem thế nào, Thanh Giang quận chúa không tránh được muốn lười.

“Chẳng lẽ là, hi vọng chờ tiểu nương tử vừa tới cửa đã mồ hôi rơi như mưa sau đó tháo trang sức để xem dung mạo chân chính?” Uyển Như thu lại nụ cười nhớ tới lời Tiểu Dương nói.

Hắn không thích Uyển Như đánh phấn quá dày quá trắng, cảm thấy như người già dôi, thậm chí còn nói: “Những nam nhân chỉ đi phòng chính thê của mình năm ba lần kia, rốt cuộc có biết thế tử của mình trông như thế nào không? Cho nên, phía sau phòng ta có Ôn Tuyền thật là cử chỉ sáng suốt.”

“Ngài ấy mời người đi đầu hoa, hơn phân nửa là mời ngài làm trọng tài.” Mai Thanh nói xong thì xin phép bà bà cho mình không đi vì việc vặt vãnh còn rất nhiều, nhi tử lại hơi nóng trong miệng còn nổi bọc nước, nàng muốn ở nhà chăm sóc con.

“Quả thật con không nên đi tham gia náo nhiệt.” Thanh Giang quận chúa gật đầu một cái, nhìn đại tẩu phụ trong lòng rất hài lòng, tuy nó có chút bảo thủ, nhưng cũng không phải đầu óc chết, thông minh lại chính trực nghiêm cẩn, mới xứng là đại tẩu phụ trong nhà.

Nhìn thấy bà bà đồng ý cho tẩu tẩu không cần ra khỏi cửa, Uyển Như rất thích thời cười nói: “Tẩu tẩu an tâm ở nhà là được, mẫu thân đã có muội hầu hạ.”

Về phần thứ muội Tiểu Tinh của Tiểu Dương, rốt cuộc có đi hay không, vậy còn phải xem ý của bà bà, nàng không hứng thú tự chủ trương trong lúc nói chuyện lại chen thêm vào chuyện khác. Tiểu Tinh chỉ mười hai tuổi, trưởng công chúa vì nạp thiệp cho nhi tử đã góp đủ nhân số các thứ nữ ở chỗ các muội muội thúc bá rồi.

Quả nhiên, Thanh Giang quận chúa rất bình tĩnh gật đầu lại bổ sung một câu: “Tinh Nương còn nhỏ tuổi, cũng không cần đi. Thanh Nương, nếu con rảnh thì dạy cho nó học chút quy củ, tính tình quá xốc nổi rồi, nhà chúng ta cũng không cần nữ nhân xuất sắc gì, nhưng cũng phải ngăn chặn để tránh tương lai nó gặp phải rắc rối.”

“Đạ, nhất định con sẽ đề tâm.” Về mặt Mai thị nghiêm túc gật đầu đáp.

Trong lòng Mai Thanh càng hiểu rõ ý trong câu nói của bà bà, chính là bà không có thời gian cũng không có tâm tư đi quản thứ nữ kia, sau này giao toàn quyền cho đại tức phụ, cũng không cần tốn quá nhiều thời gian, chọn mấy đại nương tốt để dạy dỗ là được, vì vậy cũng không có cảm xúc bất mãn gì.

Uyển Như dự thính thì lập tức nhớ lại trong tộc quy Tiểu gia có viết một câu: “Nam nhi phải tự cường, nữ tử đừng trèo cao.”

Thế đạo này, lưu hành gả nữ nhi cho nhà cao cửa rộng, nhà thấp kém thì lấy nữ nhân. Nâng niu khuê nữ mười sáu năm dùng tài hoa hơn người, dung mạo xinh đẹp trèo lên nhà cao cửa rộng vì lót đường cho con cháu, loại chuyện như vậy rất thường gặp. Tiểu gia lại yêu cầu “đừng trèo cao”, cái này không riêng gì lý trí, còn có thể nhìn ra chí khí và khuyến khích.

Nếu lúc nghị hôn hiệp thương thỏa đáng, hoặc giai tăng hơi có sự khác biệt phu thê còn có thể chung đụng hài hòa, những nữ tử nhà thấp kém cường cầu tới nhà cao cửa rộng thì phải đối xử thế nào đây? Ví dụ như Diêu gia, cho dù người như hoa như ngọc, từ lúc bắt đầu thì đã thấp kém rồi, cho dù gả cũng không nhất định sẽ được phu gia (nhà chồng) quý trọng, tôn trọng.

Không tới mấy ngày, đại bá mẫu nhà mẹ Uyển Như mượn lễ Bái Nguyệt vào ngày mười lăm tháng Tám muốn mời phu thê Uyển Như đến Thôi gia ăn bữa cơm đạm bạc vào ngày mười ba, ý của bà là: “Không có cách nào để cả nhà sum vầy gặp mặt, sớm gặp mặt cũng có thể thành toàn tình nghĩa giữa huynh muội Uyển Như.”

Đĩ nhiên, đó chỉ là lấy cớ, lúc Uyển Như nhận được thiệp thì rất bối rối, đêm Trung thu đoàn viên ở ngoài ngắm trăng, Bái Nguyệt mới là quan trọng nhất chứ (bái nguyệt: vái lạy ánh trăng).

Mỗi khi gặp ngày hội này thì sẽ có rất nhiều văn nhân sĩ tử uống rượu ngâm thơ suốt đêm, cũng có dân chúng thừa dịp ánh trăng trong trẻo tổ chức ca múa âm ỉ ở vùng ngoại ô hoặc ở đất trống phồn thịnh, thậm chí những nam nữ thanh niên còn có thể lên lút tiếp xúc đạt được nhân duyên.

Dưới tình huống này, chẳng lẽ mình và ca ca còn không tìm được chỗ tụ tập cần phải tới Thôi gia ngồi quy củ ư?

Chỉ là, nếu đại bá mẫu đã mời nàng thì phải đi, nếu đã mời thì tất nhiên đại bá mẫu có lý do, phải đi nghe một chút. Hơn nữa, Tiểu Dương cũng không đi dự tiệc, bận rộn hơn nữa cũng phải có thời gian dùng cơm đây là cho ái thê mặt mũi.

Quả nhiên, đợi đến khi Tiểu Dương trao đổi tình cảm, đàm luận về khảo thí với đại cữu huynh, đại bá mẫu đã lôi kéo Uyển Như ngồi ở bên thùy tạ ngắm trăng, vừa tán gẫu vừa nhìn đám nữ nữ nhi chưa gả và nam hài còn nhỏ tuổi của Thôi gia cười đùa cách đó không xa.

“Hội đấu hoa của đại trưởng công chúa, con có đi không?” Sau khi tán gẫu được một lúc rốt cuộc đã hỏi tới nội dung chủ yếu khi mời Uyển Như tới hôm nay.

“Phải đi, đại tẩu và tiểu cô từ đều không đi, cũng không thể để một mình bà bà đi được.” Uyển Như cười trả lời như vậy.

“Hà? Về váy áo yếm đó, có nghe thấy tin đồn gì hay không?” Đại bá mẫu nghe nói Tiểu Tinh không đi, nhất thời cảm giác dường như mình đoán được chút gì đó.

“Đại bá mẫu đang do dự nên mang ai đi sao?” Uyển Như cười như không cười nhìn đối phương một cái, ngay sau đó trông mắt khẽ dời đến trên người ba muội muội đang đứng ở bên hồ sen.

Bên trái là thứ nữ chi thứ hai tên Thôi Bình hơi tròn một chút, mười lăm tuổi, mặc dù tướng mạo xinh đẹp nhưng mẹ đẻ lại mất sớm, nàng không có người thân thiết quan tâm chăm sóc giống như bị Trương thị dạy cho có chút dằn dặt.

Đứng giữa là thứ nữ tam phòng Thôi Phụng, mười ba tuổi, chưa trở mã nhưng cũng không kém, mẹ cả của nàng chỉ sinh được một người sau đó không có thai nữa, vì vậy cũng xem thứ nữ này như con ruột để đối xử.

Bên phải là dòng chính nữ tam phòng Thôi Uyển Thanh, tháng nữa là nàng được tròn mười sáu tuổi, đã trở mã được duyên dáng yêu kiều, thích thi họa nên nàng có chút khí chất thanh nhã, chính là “Phúc hữu thi thư khí tự hoa”. (trong lòng có sách vở tất mặt mũi sáng sủa)

Nghe Uyển Như hỏi một đằng, trả lời một nẻo thậm chí còn ném ra câu hỏi khác, sắc mặt của đại bá mẫu Lô thị tất nhiên không tốt, nghĩ tới có phải do chuyện mình cố ý kéo dài chuyện đồ cưới không cho câu trả lời, lúc này chất nữ mới giờ giọng giờ quẻ làm người khác khó chịu.

Bà ta đang muốn mở miệng cãi lại đôi câu, lại nghe được Uyển Như hạ thấp giọng thần thần bí bí nói: “Trưởng bối nhà con nói, là trưởng công chúa muốn chọn đáng tiếp cho thất lang.”

“Có biết rốt cuộc là đáng hay tiếp không?” Đại bá mẫu nghe Uyển Như nói thì nhất thời có chút động lòng. Ôn thất lang dù rỗng nhưng phẩm cấp cao cũng có tư cách cưới đáng tiếp.

Vị trưởng công chúa này là con nối dõi duy nhất do Vương hoàng hậu sinh ra, lúc hoàng hậu và hoàng thượng còn thiếu niên tình cảm phu thê khá sâu, lúc hoàng hậu ba mươi dung nhan cũng không đổi nhưng bởi vì sinh khó mà qua đời, càng làm cho hoàng thượng nhớ rõ đến nay không quên không sắc lập kế hậu, đến Hoàng quý phi thay mặt chương hậu cũng được chọn từ nữ tử Vương gia.

Rồi sau đó, trưởng công chúa gả cho Ôn Thanh Vũ con của Môn hạ thị lang Ôn Ngôn cận thần của thiên tử, hai phu thê cũng cảm sát hòa mình ân ái đến

nay, thậm chí, theo lý phò mã Ôn Thanh Vũ không thể có thực quyền lại được làm đến Thứ Sử thượng châu.

Ôn thất lang lại là áu tử được cưng chiều nhất, gia thế như vậy nếu có thể làm đấng thiếp, thứ nữ Thôi gia cũng muốn gả. Hơn nữa, nếu là xem mắt, vậy thì không riêng gì trường công chúa xem, được quý phụ khác coi trọng cũng có thể gả vào thế gia hạng nhất.

Chỉ là, bởi như vậy Thôi Uyển Thanh cần tỏ vẻ kính ý nhưng tuyệt đối không thể xuất sắc, nếu không ngộ nhờ vận số “quá tốt” được trường công chúa coi trọng muốn cứng rắn tranh đoạt, nếu đồng ý thì lại không cam lòng, nếu không đồng ý lại sợ đối phương làm bậy, công chúa hung hãn này phụ huynh của nàng cũng không thể trêu vào.

“Con cũng không rõ lắm, chỉ là có chút tiếng gió thôi, nói chuyện phiếm thôi đại bá mẫu đừng coi là thật.” Đầu tiên là Uyển Như nói chút lời từ chối, rồi lại nói nhỏ: “Là đáng hay thiếp cũng chưa có kết luận, nếu gia thế nhà gái xứng thì mới có thể thành. Nhưng có suy đoán, nhan sắc tốt hơn thì có thể tranh giành.”

Ngụ ý chính là hình như Ôn thất lang có chút tham hoa háo sắc, trường công chúa muốn tìm gia thế tốt lại vừa có dung mạo quyền rũ để nhử từ ở trong nhà đảng hoàng chút.

Háo sắc? Cũng không sao, nam nhân nào không lên vụng trộm chứ, có trường công chúa ủng hộ cũng không đến nỗi nào. Con người sáng rõ của Lô thị đảo qua đảo lại trên người thứ nữ Thôi Bình nhị phòng và thứ nữ Thôi Phương tam phòng, một đàn độn một còn trẻ giống như đều không thích hợp.

Cho dù Thôi Bình dựa vào dung mạo có thể có tiền đồ tốt, Lô thị cũng không hi vọng quá mức giúp đỡ chi thứ hai, bà ta vẫn hận không thể đập Thôi Uyển Như, Văn Khang và kẻ mẫu Trương thị xuống dưới, hôm nay cần gì phải vì một thứ nữ do một nữ nhân đã tâm bưng bồng nuôi dưỡng mà suy nghĩ chứ?

“Thôi, tốt nhất nữ tử Thôi gia nữ vẫn nên làm đương gia vợ cả, không mang ai đi cả, tránh khỏi gây ra rui ro cho đại bá của con, oán giận ta tầm nhìn hạn hẹp.” Lô thị tính toán liên tục sau đó đưa ra quyết định.

Bà ta biết trọng phu mình tuyệt không hi vọng nữ tử Thôi gia làm đấng thiếp, dù là thứ nữ cũng không được, năm đó vì hôn sự của thứ nữ Thôi Huyền phòng thứ mà hai phu thê xảy ra tranh chấp. Thôi Bình là Lô thị không hy vọng cho nàng có cơ hội thượng vị, thứ nữ tam phòng lại được nuôi như đích nữ, có lẽ càng kiêng kỵ hơn.

Sau khi buông tha cho tính toán, thật ra thì Lô thị cũng không thất vọng, nữ tử Thôi gian không thích hợp nhưng chất nữ không cùng chi ở nhà mẹ đẻ ngược lại không tệ, những năm gần đây nhà của chất nữ dần dần yếu thế, có lòng muốn trèo lên quyền quý hi vọng nhờ mình giới thiệu một phen.

Lẽ cũng đã nhận rồi nhưng chuyện vẫn chưa hoàn thành bà ta có chút không yên, cơ hội này tới vừa đúng lúc!

Đến ngày đấu hoa, Lô thị dẫn chất nữ nhà mẹ đẻ được trang điểm lộng lẫy và Thôi Uyển Thanh ăn mặc thanh nhã chờ xuất phát, vừa đi tới cổng trong chưa ra bên ngoài đã nhìn thấy Thôi Bình khẽ mỉm cười xông tới.

Rồi sau đó, nàng nở nụ cười ngược ngừng quỳ gối hành lễ với Lô thị, rồi lại cất cao giọng nói: “Cám ơn đại bá mẫu yêu thương, chất nữ còn sợ đến chậm, không ngờ vẫn kịp.”

Mười năm rồi, lần đầu Lô thị thấy thứ nữ chi thứ hai có giọng nói to như vậy, đủ để cho vú già xung quanh nghe rõ.

Nhưng mà, ta có mời người sao? Ép mua buộc bán à?! Đại bá mẫu bị Thôi Bình xuất hiện bất thành linh dọa cho sợ lại nhìn thấy trên đầu Thôi Bình cài hoa Nguyệt Quý* màu đỏ tím tiên diễm ướt át, nhất thời có loại kích động muốn học mẫu. (*Hồng Trung Hoa, hồng Trung Quốc, hường Trung Quốc, tương tự Trung Hoa, hoa Nguyệt Quý là một loại cây có hoa thuộc chi Hoa hồng, loài bản địa của một số tỉnh miền Trung Trung Quốc như Quý Châu, Hồ Bắc và Tứ Xuyên.)

Đây chính là hoa Nguyệt Quý dị sắc bình thường khó gặp, dọc theo bên ngoài cánh hoa màu đỏ tím diễm dứa lẳng lơ có một vòng đường viền màu trắng mảnh, được người đặt cho nhà danh “tử bào đại ngọc”, Lô thị rất rõ ràng trong nhà không trồng hoa này, tới lúc ở hội đấu hoa muốn mua bên ngoài một đóa cũng khó biết bao nhiêu.

Thôi Bình này không có tiền lại không có thế cũng không biết lấy được hoa Nguyệt Quý thượng phẩm này ở chỗ nào. Hừ, chi thứ hai này, cũng không phải là đèn đã cạn dầu!

Tác giả có lời muốn nói: “tử bào đại ngọc” là tên nổi tiếng của hoa Nguyệt Quý, nhưng nhân gia không biết có phải là cổ đại phải hay không, nếu không phải vậy thì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Kế mẫu ra chiêu

Tiểu nương tử Lô gia nhìn Thôi Bình cứng rắn chen vào ngồi xuống bên cạnh mình rất là biệt khuất, chính nàng ta chỉ cài xen lẫn vài đoá hoa Phượng Tiên*, màu sắc hiếm thấy đẳng cấp cũng rất tốt nhưng so với hoa Nguyệt Quý “từ bảo đại ngọc” thì nhất thời rơi xuống thấp kém.

(*hoa Phượng Tiên: Bóng nước còn gọi là móng tay, hoa Phượng Tiên, là một loài thực vật thuộc họ Bóng nước. Theo wiki.)

Càng không nói đến, Thôi Uyển Thanh cũng cài hoa Nguyệt Quý, đoá hoa màu hồng rất tầm thường tùy ý cài ở bên trong búi tóc, mặc dù cũng làm nổi bật chiếc váy mỏng màu đỏ thêu hoa lan lịch, nhưng ngồi cùng một chỗ với Thôi Bình ăn mặc long trọng thì giống như làm đảo lộn đích thứ rồi.

Nhìn tiểu nương tử Lô gia nhíu mày ảm ức, Uyển Thanh không sao cả cười một tiếng, nếu chỉ không ở chỗ này cần gì phải tỉ mỉ chọn hoa và phục sức? Chuyện làm náo động giao cho người khác là được rồi.

Nàng chỉ nghĩ ngợi, rốt cuộc những thứ đồ tốt trên đầu trên tay Thôi Bình từ đâu mà có.

Không lâu lắm, đoàn người Lô thị đã đi xe đến thôn trang ở vùng ngoại thành của vị trưởng công chúa kia, đập vào mắt quả nhiên là trong lịch sự tao nhã lộ ra đại khí, đình đài lầu gác mờ mờ ảo ảo được dấu sau đám cây, bước chậm theo đường mòn trong rừng là có thể thấy được những thứ hiếm hoi như kỳ thạch, hồ sen, dòng suối được tô điểm thêm, cỏ cây xanh lá trong vườn, sắc hoa đầy trời ganh đua sắc đẹp, có thể nói là cảnh đẹp khắp nơi nhìn không xuể.

Dĩ nhiên, đẹp nhất dĩ nhiên là các tiểu nương tử hoặc ngây thơ hoặc diễm lệ hoặc tao nhã trong vườn kia, cũng có rất nhiều người lén lút nhận được tin tức, tới góp cho đủ nhân số hơn nữa ăn mặc cũng rất bình thường ngồi một bên nhỏ giọng nói đùa, tìm cơ hội chia tốp ba tốp năm đánh cò, phẩm thơ, bàn về hoa hay thi đấu gì đó.

Tất cả mọi người đều có tính toán trong lòng, vú già chia ra phục vụ ở trong vườn, hơn phân nửa đám nô tỳ đều là tai mắt nằm vùng của trưởng công chúa, đang chọn lựa khảo hạch, đã bắt đầu từ lúc vào cửa rồi.

Uyển Như đi theo Quận chúa qua thì đám người Lô thị còn đi sớm hơn, tán gẫu với trưởng công chúa và bà bà một lúc lâu, trưởng công chúa ngồi bên cạnh lại luôn oán trách đám con của mình bình thường không nên thân, nhất là ấu tử phong thái phong lưu nói năng không tầm thường lại thua trên phương diện nữ sắc, thật sự tức chết người.

“Vẫn là tỷ tỷ tốt nhất, có ba đứa con mà đứa nào cũng là nam nhi tốt, thất lang nhà muội ấy, thật không biết trong lòng nó nghĩ thế nào, không lớn không nhỏ còn chưa cưới chính thê, đã đưa người trong Bình Khang Lý về nhà rồi!” Trưởng công chúa càng nói càng tức, không để ý tiểu bối ở đó lôi kéo tay Thanh Giang quận chúa kẻ khổ.

“Nhà nó đang định hôn, vẫn còn đang trong hiếu kỳ ư? Ta nhớ chỉ còn mấy tháng nữa, sao không chờ một chút? Dù sao muội cũng chưa truyền lời ra bên ngoài mà.” Thật ra thì Thanh Giang quận chúa không quá tán thành hành động trưởng công chúa giống trông khua chiêng nạp thiếp cho thất lang.

Không chỉ bởi vì “chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra bên ngoài”, càng thêm lo lắng vợ cả chưa vào cửa đã chọn đáng thiếp có gia thế tốt, nếu không cẩn thận lại có thứ trưởng tử, tương lai nội trạch sẽ rất hỗn loạn? Cần gì cưới một đồng người rõ ràng sẽ không hòa thuận với nhau cho ngọt ngào?

“Đâu chờ được, nó đã tuyệt thực huy hiếp muội rồi!” Trưởng công chúa nói xong nước mắt cũng trào ra trong hốc mắt, đứa nhỏ này quả thực đang khoét thịt trong lòng bà mà.

“Đều do muội mềm lòng!” Thanh Giang quận chúa cảm thấy chính đường muội mình thuần túy là miệng cọp gan thỏ, cắn răng nói, “Phải thay đổi, nếu ở nhà ta mà có đứa con bất hiếu dạng này, tuyệt đối là trực tiếp đưa ra ngoài đánh đến gần chết mới thôi, xem nó muốn tuyệt thực hay đánh chết hay ngoan ngoãn nghe lời.”

Này này, sao đề tài càng chạy càng đáng sợ hơn vậy, Uyển Như ngồi ở một bên nghe thấy rất lúng túng đến độ đứng ngồi không yên, luôn chờ đến lúc bà bà lên tiếng đề nghị “tự mình đi chơi”, lúc này nàng mới vội vàng đứng dậy thoát khỏi bê bối.

Ra khỏi phòng chính, thậm chí Uyển Như rút khăn lau mồ hôi lạnh đầy trên trán, lúc này mới gọi hai tỳ nữ cận thân chờ ở phòng bên theo mình đi dạo, bảo là muốn tìm tấu tấu muội muội, trên thực tế nàng chỉ muốn xem Du Sơ Tình tôn nữ của Lễ Bộ Thượng Thư, trước đó nghe ngóng, hôm nay tiểu nương tử này có trình diện.

Dư Sơ Tình là tôn nữ quan tam phẩm, phụ thân là Trưởng sử hành lục thị ngũ phẩm thượng Châu, gia thế coi như cũng xứng với Thôi Văn Khang, chỉ là, Uyển Như chưa từng thấy nàng ấy trông như thế nào, vốn cũng không quen thuộc càng không dễ đi mới đi trên đường đã hỏi, nàng dựng lỗ tai lên đi dạo tới hoa viên đã đông chật người, chờ đợi có thể ngoài ý muốn đụng phải vào lúc buổi sáng.

Buổi chiều hơn phân nửa thời gian đều dùng tới hái hoa, đấu hoa, đã thành thân hơn nữa sẽ không tham dự nàng cũng không dám nữa tiến vào đám người tiểu nương tử chưa gả tán gẫu với họ.

Đi qua một lùm bụi cây và núi giả thì Uyển Như đột nhiên nghe được sát vách có hai tiểu nương tử xảy ra tranh chấp, vì nguồn gốc của tên một gốc hoa - - thật là trẻ người non dạ, như vậy cũng có thể cãi vã? Cái gọi là nguồn gốc, không phải là vì tuyên truyền hoặc bán ra giá cao mà soạn ra câu chuyện xưa động lòng người ư, Giáp một câu Ất một câu tất nhiên tất cả có kết luận không giống nhau.

Được rồi, thật ra thì họ tranh cãi cũng chỉ là khẩu khí, xem ai có thể chịu thua thừa nhận đối phương học giỏi hiểu rộng, thông tuệ có tài.

Uyển Như nghiêng tai vừa nghe là đã nhận ra được giọng của một người trong đó, đó là chất nữ nhi từ nhà mẹ trưởng công chúa tới, nữ tử của Vương thị thế gia vọng tộc cao danh ở kỳ châu, người còn lại chắc gia thế cũng không bình thường nhỉ?

Nàng nghe lén toàn bộ một khúc đồng hồ, hai bên nói qua nói lại kéo dài cũng lâu, nên cũng không thể đưa ra kết luận, đúng không? Rốt cuộc tiểu nương tử Vương gia cả giận, lên giọng: “Rốt cuộc ngươi là ai? Có ý bói móc đúng không hả?”

“Dư Sơ Tĩnh, tôn nữ của Lễ Bộ Thượng Thư.” Bên cạnh vang lên một giọng nói trong trẻo như chim Hoàng Oanh, giọng nói kia rất là kiêu ngạo, giống như đang nói: ta mà ngươi cũng không biết sao?

Uyển Như nhất thời sững sờ, nếu giờ khắc này nàng đang uống trà tuyệt đối phun cả ra, đây chính là Dư Sơ Tĩnh? Nữ tử xuất sắc được mọi người hâm mộ rồi sau đó lại khâm phục ở kiếp trước là như vậy sao?

Dưới tình huống không hiểu bối cảnh của đối phương còn đặc chí khoe khoang mình xem sách giỏi, ở trước mặt mọi người chỉ trích đối phương nhớ nhầm câu thơ và điển cổ, lúc đối phương mang giọng điệu không tốt hỏi tên họ không cảm nhận được đối phương muốn hỏi cho rõ ràng để trả đũa, lại còn rất thoải mái ăn ngay nói thẳng.

Thật là, không có một chút năng lực! Lễ Bộ Thượng Thư rất đáng gờm sao? Nếu không phải bởi vì Lễ bộ ở bốn triều có chức quyền trông coi khoa khảo, vậy thì thuần túy chỉ là nha môn không chức quyền gì, gia tộc Dư thị và Vương thị cùng đặt lên bàn cân thì đã nhìn rõ bên nào yếu thế. Đối thành người khác đã sớm lấy cớ lui rồi, nàng lại còn kiêu ngạo.

Trong lúc nhất thời, Uyển Như có loại cảm giác dòng máu của mình sắp chảy ngược đến nỏ tung rồi. Nghĩ lại tâm tư trước đó của mình, vừa nghĩ tới ca ca phải thành thân nên nhớ tới vài người có tiếng tốt ở kiếp trước, người tốt thì tuổi còn nhỏ, tuổi già thể thích hợp nhất chỉ có Dư Sơ Tĩnh, lại không nghĩ rằng tính cách của nàng lại như vậy.

Cử chi điên rồ thất lễ, không đi tìm hiểu tiểu nương tử đại bá mẫu tuyển chọn, ngược lại một lòng một dạ muốn lấy nữ tử Dư gia này tới tay, là vì tin đồn kiếp trước.

Hôm nay nhìn thấy, Dư gia gả nữ nhi kiêu ngạo này cho thư sinh hàn môn cũng không phải quyết sách sai lầm, lúc bắt đầu Uyển Như còn tưởng rằng ở nhà Dư Sơ Tĩnh không được sủng ái, thì ra cũng là người trong nhà nàng biết tính tình của tiểu nương tử này có chút thiếu sót, đi thể gia nhà cao cửa rộng sẽ đắc tội một đồng người, lúc này mới bắt đầu dè dặt cho thư sinh hàn môn.

Lễ Bộ Thượng Thư muốn điều dặt thư sinh hàn môn rất thuận tay, cho dù người kia có thuận lợi trở mình thế nào cũng sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay Dư gia, tuyệt đối cung kính thê tử như Bò Tát.

Uyển Như tiếc nuối âm thầm thở dài, ý bảo tỷ nữ đi theo mình lặng lẽ rút đi, sau khi bước hai bước, nàng lại nghiêng đầu nhìn qua khe hở trong núi giả, Dư Sơ Tĩnh là cô nương xinh đẹp mặc váy lưng cao ôm ngực, dung mạo thân thể cũng rất không tệ, nghe đến điển cổ nàng nhắc đến thì chắc trong bụng cũng có thi thư.

Đáng tiếc, người không tệ, nhưng đối với ca ca Thôi Văn Khang mà nói, cũng chỉ là gân gà, ăn thì không ngon, bỏ thì tiếc. Không đúng, ăn vào nói không chừng còn phải ghen.

Dư Sơ Tĩnh này nếu như trong đời không trải qua khúc chiết quanh co, sẽ không khả năng trở thành hiền thê lương mẫu có thể gánh vác bầu trời, có cái gọi là vận mệnh, số mệnh đã là như thế rồi.

Trong thời gian còn lại, Uyển Như không thể không tìm đại bá mẫu tán gẫu, hỏi rõ ràng rốt cuộc những nhà nào có ý kết thân với ca ca, sau đó hai người lại bắt đầu âm thầm chú ý mấy tiểu cô nương.

Đầu tiên, bỏ qua gia thế quá thấp, sẽ loại bỏ nhà muốn trèo lên trường công chúa, rồi sau đó lại xem lời nói cử chỉ và dung mạo. Thật đáng tiếc, sau khi chọn lọc như vậy gần như không có người phù hợp điều kiện.

Uyển Như phỏng đoán, có lẽ là bị Dư Sơ Tĩnh trước đó kinh diễm, lúc này mới cảm thấy hai tiểu nương tử còn sót lại trừ khiêm tốn dịu dàng chút ra, ở trên phương diện học thức, dung mạo không có ai vượt qua nàng ấy cả.

Nàng thật sự muốn vò đầu, nếu như Dư Sơ Tĩnh không kiêu ngạo đặc chí thì tốt biết bao! Thật sự không thể tìm được.

Sau khi thời gian cả ngày trôi qua, hai đợt đấu hoa cũng có kết quả, ở vòng cài hoa Thôi Bình đứng đầu, đầu hái hoa lại là một tiểu nương tử xuất sắc nhà khác, nghe tên Uyển Như có chút hoảng hốt cảm thấy quen tai, cẩn thận ngẫm lại, thì ra là người đã tặng bức thư cho Vĩnh An vương vào ngày sinh thần, quả nhiên là tập trung tinh thần luôn cúi, không buông tha bất kỳ cơ hội nở mày nở mặt nào.

Chờ trở về nhà, Tiểu Dương thấy vẻ mặt thê tử mình có chút chán nản, nhất thời đoán ra chuyện xem mắt không thành công, nhất thời hân có chút do dự, không biết có nên nói tin tức xấu vừa nhận được ra không.

Không đợi tam lang quyết định, Ngân Châu đã vội vàng hấp tấp chạy tới, nói có tin tức quan trọng muốn báo cho nương tử.

Uyển Như cũng không tránh Tiểu Dương, trực tiếp hỏi: “Nói đi có, chuyện gì?”

“Đây là mẫu thân nô tỳ vừa đưa tin, bà ấy nói nói... .. Nói... ..” Ngân Châu nhìn Uyển Như một cái, ấp a ấp úng nói: “Chủ mẫu bên kia đã chọn cho đại lang quân một mối tốt, muốn tìm cơ hội thúc đẩy hôn sự.”

“Loại gia đình gì?” Uyển Như nắm chặt quyền, không khỏi âm thầm cắn răng.

“” Giờ phút này Ngân Châu thực sự muốn lui về phía sau hai bước miễn cho dưới con thịnh nộ của Uyển Như bị đập cho một cái, nhưng nàng ta không thể không nói, hậu quả giấu giếm rất có thể là tương lai sẽ bị lột da rút xương, “Vâng, thương hộ. Nghe nói là họ Hồ, ừm, có lui tới với thương nhân người Hồ, gia sản phong phú.”

“Cái gì?!” Uyển Như phát tay, trực tiếp làm rơi ly trà trên bàn. Hồ gia, đó không phải là vợ cả của ca ca ở kiếp trước sao?

Kiếp trước đại ca bị mình ảnh hưởng lại âu sầu thất bại, lúc này mới có chút bất đắc dĩ, kiếp này có Tiểu gia diu dặt sao có thể xuất hiện loại chuyện hoang đường bực này chứ?!

Con cháu thế gia cưới dân phụ thương gia, đây quả thực là sỉ nhục của Thôi gia, sao phụ thân có thể đồng ý được? Bà ta dùng thủ đoạn gì sao? Nhưng ca ca ở kinh thành cũng không cách nào chen ép Tạ Tuấn Dật, hơn nữa, dù có thế nào cũng chỉ có thể nạp thiếp không thể lấy chính thức được.

Rốt cuộc Trương thị định làm gì? Uyển Như có cảm giác trước mắt mình biến thành màu đen.

Tam lang vội đỡ thê tử, trấn an nói: “Không có việc gì, bà ta ra chiêu gì chúng ta tiếp chiêu đó, sẽ không để cho bà ta được như ý.”

Chuyện này cũng không chỉ phiền phức cho Uyển Như và Thôi Văn Khang, Tiểu gia có thể cho phép mình và thương gia có quan hệ thông gia ư?!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Xin ra khỏi tông tộc

Việc đã đến nước này rồi Tiểu Dương cũng không cách nào lừa gạt tin tức trên tay mình nữa, hẳn biết mẫu thân của Ngân Châu truyền lời là sau khi chuyện đã xảy ra, càng có tính ý nghĩa thực chất, cần phải nói rõ ràng với Uyển Như, để thương lượng cách đối phó.

Trước đây không lâu, Thôi thứ sử mang theo thê nữ (vợ và con gái) thăm bạn, trên đường về tá túc ở Phở Đà tự vùng biên cương, ban đêm gặp phải cường đạo đánh bất ngờ mặc dù gia đình liều chết bảo vệ nhưng lại không đủ sức lực, mất nhìn thấy khó giữ được tính mạng.

Trong lúc nguy cấp này, đúng lúc viện sát vách có một thương nhân họ Hồ mang theo nữ nhi đến chỗ này dâng hương, nhân số hộ vệ bọn họ mang theo đồng dao lại võ nghệ cao cường, hoàn toàn không sợ cường đạo.

Cũng trong lúc đó, nội viện sát vách nơi nữ quyến Thôi gia ở lại có người muốn vén nón che mặt của Thôi Uyển Lan lên, Trương thị vì bảo vệ trong sạch cho nữ nhi ra sức đẩy tặc nhân lại bị đồng bọn của hắn đưa dao lên chuẩn bị chém.

Tiểu nương tử Hồ gia đã hoàn toàn thoát hiểm nghe nói sát vách có quý phụ gặp nạn, vội vàng tự mình dẫn một đội Nương tử Quân chạy tới cứu hộ, cứu mẹ con Trương thị ra khỏi lưỡi đao, ở trong lúc nguy cấp che chở mọi người Thôi gia.

“Thật sự có sự trùng hợp như vậy? Ban ngày ban mặt ở trong chùa miếu lại có tặc nhân! Người nào ăn quá no dám can đảm ở trong chùa miếu dưới mí mắt Phật tổ đoạt tiền chém giết, không sợ báo ứng sao?” Uyển Như nghe chuyện xưa này cảm giác quá không hợp khẩu vị rồi, giống như đang đùa giỡn, vì đề thượng vị mà nữ nhân thương gia kia tự biên tự diễn, hoặc là, Trương thị cũng là người vạch ra kế hoạch?

“Không biết, chỗ kia không có người cũng không nghe nói có người báo quan. Ừm, nghe nói, người Hồ gia kia đi trong chùa cầu duyên.” Tam lang buông lỏng tay, vẻ mặt bất đắc dĩ. “Bọn họ không thiếu tiền, chỉ muốn nương tựa vào quyền quý, tốn tiền mở đường tất nhiên sẽ dùng quan hệ người thân ràng buộc, mà ân cứu mạng, làm thiệp dĩ nhiên không được.”

“Vì vậy, Trương thị vì báo ân muốn ca ca thiệp lấy thân báo đáp?” Uyển Như giận đến tay cũng phát run.

Nàng vô cùng tin tưởng trọng phu mình, không chút nào chất vấn tính chân thật của tin tức, chỉ lắc đầu liên tục nói: “Hoang đường, thật là quá hoang đường rồi, phụ thân thiệp cũng có thể đồng ý? Trương thị không thể nhận nữ nhi ư?”

Tam lang không chút nghĩ ngợi cười nói: “Ta đoán, nhận nữ nhi phải tốn tiền tặng lễ, cưới thì có thể có được món tiền khổng lồ -- đồ cưới đấy, nàng hiểu mà.”

“Bởi vì thiệp muốn lấy lại đồ cưới của mẫu thân, nên bà ta định bán ca ca lấy một phần cho hai người kia?” Nhất thời Uyển Như hiểu tâm tư của Trương thị, tài sản trong nhà không phong phú đương nhiên người làm mẹ phải suy tính cho con của mình, cuộc sống của kẻ khác đương nhiên có thể bán được bao nhiêu thì đỡ bấy nhiêu.

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi hít một hơi thật sâu, hung ác uống vài hớp trà lạnh để hòa hoãn cảm xúc. Thật sự là khó có thể tưởng tượng, phụ thân của Trương thị cũng Thị Lang sắp thành Thượng Thư rồi, tầm mắt của bà ta còn hạn hẹp như vậy, đi ra từ gia đình nhỏ quả nhiên “thực hiện cẩn thận”, như này đòi chưa từng thấy qua tiền.

Sau một lát lâu Uyển Như mới chậm rãi tỉnh táo phân tích: “Chuyện này chắc chắn không thể quyết định trong thời gian ngắn được, phụ thân thiếp không đến nỗi ngu đến mức không cần nghĩ ngợi đã đồng ý cho trưởng tử của mình lấy nữ nhi thương họ, nhưng mà, ông ta cũng tham tiền, động lòng là chắc chắn. Có lẽ hiện tại hai nhà đang đánh cờ, xem là lấy làm đáng hay thê, hoặc là còn có phương pháp lưỡng toàn gì đó.”

Thời gian quá gấp, phải ngăn chặn trước khi bên kia đưa ra quyết định, phải tranh thủ thời gian chọn cho ca ca người có gia thế tốt.

Uyển Như lập tức quyết định ngày mai mình sẽ về nhà mẹ, khóc lóc. Cầu xin tổ mẫu lập tức làm mai cho ca ca. Chuyện đại sự thế này, người trong nhà không thể ngồi mà nhìn mặc kệ được, nữ nhi thương gia làm đáng thiếp cho Thôi gia cũng không đủ tư cách, huống gì là làm thê (vợ)! Nếu Trương thị được như ý cho dù có lấy có ân cứu mạng, thì khi ở trong triều nam nhân trong nhà cũng bị đám chột sau lưng, mà cả đời của ca ca sẽ bị hủy.

“Không sai, cuối cùng làm chủ vẫn là phụ thân nàng, chọn người có thể làm cho hân hạnh hơn thì sẽ không để Trương thị dính vào.” Tam lang vừa nói vừa rút ra một tờ giấy từ trong lòng ngực, “Hôn nữa tính khí cũng không thể quá yếu đuối, miễn cho bị người khác bắt nạt. Đây là danh sách nữ tử thê gia vừa đến độ tuổi dục ở trong kinh, gia thế, phẩm hạnh, đáng người đều đã được chọn qua một lần rồi, nàng xem một chút.”

Thấy bảng danh sách Uyển Như cũng ngu người, sững sờ nhìn về phía phụ quân mình rù rì nói: “Sau khi chàng nhận được tin tức thì lập tức nghĩ đến chuyện này rồi hả?”

Tốc độ gì đây? Tin tức ở vùng biên cương có thể truyền đến nhanh như vậy, không chỉ đoán ra nhu cầu hòa tặc của mình còn chọn ra các nữ tử thê gia thích hợp, còn làm ra danh sách sắp xếp theo trình độ thích hợp nữa!

“Chỉ tham khảo thôi, là ý kiến bước đầu. Thật ra thì cũng không cần chờ chuyện đã quyết định mới đi thông báo.” Tiểu Dương suy nghĩ nói ra chủ ý, “Coi trọng nương tử nhà nào, hỏi ý kiến huynh ấy, cuối cùng được hay không được cũng không quan hệ, trước hết cần có lý do để hủy bỏ khả năng lấy nữ nhi thương nhân kia đã.”

Cái gọi là lệnh của phụ mẫu lời của mai mối, cuối cùng hôn lễ của Thôi Văn Khang cũng do phụ mẫu phụ trách.

Uyển Như gật đầu một cái, thờ dài nói: “Vay nhờ gia gia nãi nãi ra mặt, lời này thiếp không tiện nói. Nhắc đến tên nữ tử cũng không nên, có trưởng ngại danh dự, phải làm là trước tiên có chút ăn ý với đối phương rồi thông báo cho phụ thân, rồi sau đó chính thức nghị hôn. Thiếp sẽ xem danh sách này, ngày mai sẽ nói với tổ mẫu và đại bá mẫu.”

Nhìn kỹ, trong danh sách tổng cộng có mười tám người, nhiều hơn tượng tượng của Uyển Như trước đó, giới hạn gia thế cũng mở rộng hơn cũng bao gồm khuê tú không nổi danh nàng không quá quen thuộc.

Dư Sơ Tĩnh cũng ở trong đó, thứ tự cũng không thấp, Uyển Như không khỏi ngạc nhiên nói: “Cái này theo quy luật gì để sắp xếp thứ tự, tướng mạo ư?”

“Tổng hợp các loại nhân tố, chọn đến độ dù đứng đầu trên tiêu chuẩn tướng mạo cũng không nhét vào được.” Tam lang cười ha hả, giải thích cặn kẽ, “Nói như vậy thôi, ta chọn đều hữu dụng cả, ví dụ đại cửu huynh không thích thi thư, am hiểu cảm kỳ thư họa thì tăng lên; Trương thị sẽ cảm tiền tài, gia tư phong phú; sợ đại tẩu tương tài của nàng bị khinh bỉ liên lụy người, tính tình mềm yếu thì giảm đi, cứ như vậy, cứ thế mà suy ra.”

“Nhưng mà, tính tình như thế” Uyển Như lập tức nghĩ tới, ở kiếp trước Trần Ngọc Dung rất cường thế bị người chỉ trích bạo ngược, nhìn kỹ, trên danh sách không có á, chắc hẳn không hợp với Tiểu gia nên không cho vào.

“Mạnh mẽ cũng có chừng mực, có chừng ngại gia đình hòa nhã cũng không thể chọn.” Tiểu Dương như chuyện đương nhiên gật đầu một cái, lại bổ sung, “Thời gian quá gấp chưa kịp cẩn thận sàng lọc, chưa điều tra bên ngoài, cũng không nói những tiểu nương tử có trước sau như một hay không, còn phải nghiên cứu nữa.”

“Ừ, ngược lại thiếp biết chút ít.” Uyển Như dứt lời nâng bút, dựa vào trí nhớ hai kiếp bắt đầu gạch bỏ một số người ở trong danh sách.

Thứ nhất có mùi hôi nên thích dâng hương, mùi ghen ghét người; thứ hai thân huynh trưởng (anh ruột) là dân cờ bạc đã thua chỉ chưa lộ ra ngoài mà thôi; người thứ ba trừ ngâm thơ đọc sách thì không để ý chuyện gì bên ngoài, không làm được đương gia chủ mẫu; thứ năm là Thạch Nữ, hai năm sau sẽ xuất gia làm ni cô.

Chờ Uyển Như sàng lọc xong thì trong danh sách chỉ còn lại sáu người, trong đó ba người là hôm nay nàng đã gặp qua cũng không quá hài lòng, hai gia thế hơi yếu nghiêm chỉnh mà nói không tính là cùng giai tầng cơ bản sẽ không tiếp xúc, còn vị xếp hạng thứ nhất kia, lại là Dư Sơ Tĩnh làm nàng không khỏi cười khò.

“Hôm nay thiếp đã gặp nàng ấy rồi, dung mạo đặc biệt xinh đẹp tài học không tồi, chỉ là tính tình, nói dễ nghe thì là tự tin, thẳng thắn, hồn nhiên.” Tiếp đó, Uyển Như trực tiếp ha ha cười gượng không nói, nói khó nghe thì là gì cũng không cần nói nữa.

“Nàng ấy làm gì hả?” Tiểu Dương nghi ngờ hỏi.

“Làm âm ỉ một trận với thân tộc của tiên hoàng hậu. Vào thời điểm nào đó nàng ấy đi ngang qua nghe được tiểu nương tử Vương gia ngâm thơ ca ngợi cây hoa nhưng nhận nhầm giống hoa, liền nhảy ra khoe khoang một trận.” Lúc Uyển Như thuật lại thì dùng từ ngữ xấu để tiến hành miêu tả.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, ngoại trừ Dư Sơ Tĩnh không có kỳ thể diện của đối phương ra thì cũng không mắc phải lỗi lớn.

Lúc ấy Uyển Như đi sớm không thấy được kết quả của cuộc tranh chấp, sau đó lại nghe bà bà nói tiểu nương tử Vương gia gây âm ỉ với nàng ấy, sau khi nói ra gia thế Dư Sơ Tĩnh cũng không còn tiếp tục níu lấy đối phương bàn luận về diễn tích, diệt nữ nhi của trưởng công chúa lại không có ý tốt cường từ

đoạt lý đại náo ở nhà cữu mẫu mình, cuối cùng dờ khóc dờ cười rút lui.

Uyển Như càng nghĩ càng vui mừng, không khỏi cười nói: “Nói như vậy thì tiểu nương tử Dur gia cũng thật lợi hại. Theo một ý nghĩa nào đó đến xem thì có chút tương tự đại tẩu, chỉ là đại tẩu làm việc cay nghiệt hơn chút, không nên đắc tội với người tuyệt không đắc tội.”

“Thật ra thì, dương mưu quang minh chính đại mới chính thức không có kẻ hở. Đắc tội với người thì sợ cái gì, ăn chút thua thiệt thì sau đó sẽ học được thông minh.” Tam lang chẳng hề để ý nói, phương châm giáo dục của nhà hấn chính là như vậy, ăn khổ trước sau đó mới học thành tài, hơn nữa, “Dựa vào bối cảnh của hai nhà ta, cũng sẽ không bởi vì đắc tội với người mà rơi vào kết quả bi thảm.”

“Ừ.” Uyển Như vừa cẩn thận gấp danh sách lại, sau đó hào khí vỗ lên bàn. “Như vậy, chính là nàng!” Dù sao, ca ca đã nói rồi chuyện xem mặt hấn mặc kệ, muội tử cứ thay hấn làm chủ, cưới ai cũng tốt hơn nữ nhi thương nhân có tâm cơ.

Sáng sớm ngày kế, Uyển Như rửa mặt thay y phục sau đó trở về nhà mẹ chạy thẳng tới phòng ngủ tổ mẫu, khi người còn chưa dậy đã canh giữ ở ngoại thất, mặt mũi tiểu tỳ ngồi không nói tiếng nào, cũng không lau nước mắt.

Mọi người còn tưởng rằng nàng ở Tiểu gia bị bắt nạt, rồi rít bàn luận xôn xao, lại không tốt cứng rắn gọi lão phu nhân rời giường, sau khi nhẫn nhịn một khắc đồng hồ thị tỳ theo hồi môn của Viên lão phu nhân làm chủ len lén mời đại bá mẫu của Uyển Như đến.

Hai người mới vừa nói đôi câu đã tiến vào vấn đề chính, Viên lão phu nhân mở hồ mở mắt ra, nghe nói chất nữ Uyển Như mà chính mình vẫn luôn muốn đền bù tổn thất khóc ni non ở ngoại thất, bà vội vàng đổi y phục gọi đối phương vào.

Uyển Như vừa vào phòng đã nhào tới trên đầu gối tổ mẫu gào khóc nói: “Cầu xin nãi nãi nói cho gia gia, đuổi cháu và ca ca ra khỏi Thôi gia đi ạ, chúng cháu không có mặt mũi nào ở trong nhà nữa – sẽ nhanh chóng trở thành trò cười cho toàn bộ Kinh Thành, không, là trở thành nỗi sỉ nhục của Đại Tề!”

“Đây là thế nào?!” Viên lão phu nhân và Lô thị nhất thời cả kinh, luôn miệng hỏi để Uyển Như nói rõ chi tiết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Viên lão phu nhân thật sự có ý bảo vệ tiểu bối, hơn nữa bởi vì năm trước bỏ rơi mà cảm thấy thiếu Uyển Như, muốn bồi thường; Lô thị thì gần đây vẫn cùng Uyển Như sống chung hòa bình, muốn tìm cơ hội mượn Tiểu gia nhà bên chồng chất nữ tìm được con đường phát triển.

Hôm nay nghe lời này, họ có thể không nóng nảy ư?

Cho dù là chỉ xem từ lợi ích của gia tộc, Uyển Như gả cho rể tốt và lại ở phu gia lại rất được coi trọng, khoa khảo của Văn Khang sắp tới gần như đã là ván đóng thuyền có thể có tiền đồ tốt, thậm chí hai người còn khôi phục lại quan hệ với cữu cữu tôn thất, trừ phi là điên rồi mới sẽ trục xuất hai huynh muội bọn họ khỏi tông tộc.

Như vậy, vấn đề mấu chốt là, rốt cuộc nàng đang khóc tốt cái gì, có biện pháp nào giải quyết hay không.

Đây là thế nào? Đây là, lấy lui làm tiền chữ sao. Uyển Như lau lệ dùng khăn lụa che giấu cười lạnh trên mặt, lần này, không chỉ giải quyết hôn sự của ca ca, nàng còn phải đòi đồ cưới về!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Tổ cáo kế mẫu xảo quyết

“Cháu đang nói bậy bạ gì đó? Đừng có nhắc lại chuyện đó!” Viên lão phu nhân trừng mắt quát lớn, chuyện trục xuất khỏi tông tộc là có thể cười đùa nói bên miệng sao? Đứa bé này cũng thật sự không biết nặng nhẹ.

“Đây là thế nào? Hôm qua còn tốt mà, Tiểu tiểu tướng quân có gì không ổn sao?” Phản ứng đầu tiên của Lô thị chính là tối qua hai người cãi nhau, nhưng vừa mới hỏi lại thấy chất nữ đang rơi lệ lác đác.

Viên lão phu nhân và Lô thị khuyên Uyển Như một lúc lâu, mới nghe được nàng nức nở khóc nói: “Thiên hạ đều nói không có phụ mẫu sai, trước sau cháu luôn tuân thủ nghiêm ngặt hiếu đạo cũng không tiếng người thị phi, lần này thật sự là cùng đường rồi mới đến cầu xin tổ mẫu làm chủ -- cháu và ca ca, thật sự không có mặt mũi để sống nữa rồi!”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cháu không nói rõ thì ta làm chủ cho cháu thế nào được?” Viên lão phu nhân vỗ nhẹ lên vai Uyển Như, khuyên nhủ, “Đừng gấp gáp, từ từ nói.”

“Đầu năm mẫu thân gả cháu cho Tiểu gia, được sính lễ nhưng lại không nguyện ý đưa giá trang (của hồi môn khi đi lấy chồng), may mắn được phu gia rủ lòng thương xót không so đo, cháu cũng không vui khi chuyện này xảy ra, vốn nghĩ nhẫn nhịn một chút, dù sao cháu cũng là nữ tử đã xuất giá, cuộc sống của cháu cũng không ảnh hưởng đến đại cục. Nhưng hôm nay, hôm nay, . . .” Uyển Như nói xong lại đột nhiên đề cao âm điệu ném ra vấn đề nặng ký hơn, “Mẫu thân muốn cho ca ca cưới nữ nhi nhà thương hộ!”

Trong phòng nhất thời vang lên một tiếng quát lớn “Cái gì?!”

Viên lão phu nhân cho rằng bà đã lắng tai nên không cần thận nghe nhầm, Lô thị lại cảm thấy nếu không phải Trương thị chị em dâu với mình điên rồi thì cũng là Uyển Như đang nói dối.

Uyển Như lập tức thêm mắm thêm muối trong tin tức mà Ngân Châu và Tiểu Dương có được, nhấn mạnh tính chân thật, dứt khoát tiết lộ Trương thị lòng muông dạ thú.

Thân là tiểu bối, nàng không có cách nào chống lại kế mầu ngay chính diện được, chỉ có thể gửi hi vọng vào tổ mầu và bá mầu ra mặt dọn dẹp tiện nhân.

Tổ mầu ăn chay niệm Phật lực chiến đấu không mạnh, vì lôi kéo viện trợ bên ngoài, Uyển Như lập tức nói đến nội dung bản chất quan trọng hơn: “Bà ta sợ tương lai ca ca làm trở ngại địa vị của nhi tử mình, cho nên mới muốn dùng biện pháp này loại bỏ quyền thừa kế? Thật là buồn cười, chức quan phụ thân lại không có địa vị thực quyền, cơ bản không có tước vị cho ca ca kế tục, có gì hay đâu mà tranh giành? Nếu nói chỉ nhìn trúng tư sản phong phú của Hồ gia, chẳng lẽ dựa vào bản lãnh của ca ca mà không kiếm được chút bạc riêng kia ư?”

Cái gọi là sĩ nông công thương, địa vị thương hộ thấp còn không bằng cường hào địa chủ, quan thương thông hôn đó là muốn hủy đi tất cả con đường của Thôi Văn Khang!

Đại bá mầu Lô thị nghe lời này thì nhất thời có chút phát lạnh, nếu nói Trương thị chỉ đơn giản bị choáng váng không nỡ để mất bạc muốn hãm hại con riêng, bà tuyệt không tin, đâu đến nỗi ngốc thành như thế được?

Chức quan của tiểu thúc Thôi Thừa Vọng không có thực quyền, nhưng trên người công công Thôi Trương cũng có tước vị đấy! Nếu Trương thị đánh “rụng” trường tử chi thứ hai Thôi Văn Khang trước, sau đó còn muốn phá hủy con của mình, đó cũng không chỉ là thừa kế tước vị, mà cả tông tộc Thôi thị cũng có thể nằm ở trong bàn tay.

Đây chính là tính toán chân chính của nàng ta ư?

Lô thị nghĩ như thế nhất thời tin lời Uyển Như hơn phân nửa, hoặc là nói bà tình nguyện đứng ở bên chất nữ để hát phụ, cũng để phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

Thế gia trăm năm hoặc nhiều hoặc ít có chút trọng văn khinh võ, tương lai Thôi Văn Khang là võ tướng, con của Trương thị là Thôi Văn Viễn cũng chuẩn bị khảo tiến sĩ nhập Các, một không có mầu thân phụ thân, một lại có Mầu Tộc cường thế, so sánh hai bên là biết rõ nên lựa chọn thế nào rồi

“Mầu thân, cũng không thể để mặc cho chuyện như vậy phát triển tiếp!” Lô thị suy nghĩ trong lòng một phen, vừa nghĩa chính ngôn từ nói xong, vừa đỡ Uyển Như dậy, rất thương tiếc lau lệ cho nàng.

Rồi sau đó lại thở dài, nói: “Con cũng nhìn Văn Khang lớn lên, đứa nhỏ này không tính là thông tuệ nhưng tính cách không tệ, hôm nay mắt nhìn thấy chuẩn bị có tiền đồ tốt, còn có thể tìm được một nữ tử thế gia dịu dàng ngoan ngoãn, có thể đề cuộc đời của hắn bị hủy như vậy sao? Aizz, cách cái bụng quả nhiên không bằng thân mầu (mẹ ruột), nếu A Oánh còn tại thế, sao có thể luân lạc tới để hắn lấy nữ nhi thương hộ chứ.”

Vừa nghe đại thúc phụ nhắc tới mầu thân Trịnh Oánh của hai huynh muội, Viên lão phu nhân lại nhìn Uyển Như có dung mạo rất giống Trịnh Oánh đang rơi lệ như mưa, nhất thời nhớ lại nhị tức phụ khóc lóc kể lể trong giấc mơ trước đó, nhớ lại lúc A Oánh lâm chung còn cầu xin mình chăm sóc cho hai đứa con.

Giờ phút này, Viên lão phu nhân không chỉ mềm lòng còn có chút hoảng hốt, trái với di nguyện của người chết có lẽ sẽ gặp phải báo ứng.

“Nó dám? Cháu ngoan của ta cũng không phải là để cho người khác tùy ý chà đạp!” Lão phu nhân tức giận nói, lại chỉ Lô thị, hỏi: “Con nói xem, nên như thế nào cho phải?”

Tốt, bà chỉ cần tỏ rõ thái độ, chuyện quyết định làm cụ thể thế nào còn phải do tức phụ.

“Không phải mầu thân đã sớm bảo con giúp Văn Khang xem người ư, sau khi trải qua xem xét con đã tìm được một tiểu nương tử vừa ý rồi ư.” Lô thị khề mím môi, như đã tính trước trả lời: “Sớm quyết định chuyện này thì sẽ không sợ bị người sa cơ thất thế không thể thống gì chiếm vị trí. Hôn sự của Văn Khang nói là lệnh của phụ mầu lời của mối mai, nhưng đệ muội cũng phải nghe ngài đúng không?”

Lô thị rất thông minh chỉ nói chị em dâu không đề cập tới tiểu thúc, ở trong mắt người mẹ đứa con của mình luôn luôn tốt, phạm sai lầm tuyệt đối là tức phụ.

“Ừ, ừ, cũng không thể để nhà lão Nhị xuống tay trước!” Viên lão phu nhân gật đầu liên tục, lại hỏi tiếp: “Con đã chọn nhà nào? Nói ta nghe xem.”

Lô thị vội vàng báo mấy người, sau khi bà vừa dứt lời thì Uyển Như chen vào một câu: “Còn một người nữa, là thập tam nương nhà Lễ bộ Dư thượng thư.”

Ah, kỳ quái, rõ ràng trước đó không nói đến người này mà, Lô thị có chút hoài nghi nhìn về phía Uyển Như rồi lại gật đầu nói: “Đúng, còn có thập tam nương Dư gia kia nữa, thiếu chút nữa là quên rồi. Tuy nói phụ thân nàng chỉ là quan viên tông ngũ phẩm, nhưng cũng là đại thi họa tiếng tăm lừng lẫy của bốn triều, chỉ vì ý chí không ở trên con đường sĩ đồ chỉ thích sống núi nên chức quan không cao.”

Việc hôn nhân của chất nhi không cùng chi chỉ cần cố hết sức là được, Lô thị cũng không nghĩ cần phải quá phí tâm, nghị hôn bà có thể ra mặt làm chân

chạy nhưng xem mắt vẫn phải lấy chất nữ làm chủ, Uyển Như vừa nhắc tới Dư Sơ Tĩnh tất nhiên bà phải bổ sung vài câu rồi.

Dù sao, nhìn tốt Lô thị cũng không chiếm được chỗ tốt, nhìn sai là tự hai huynh muội chịu giày vò, đến lúc đó đừng oán giận lên người đại bá mẫu là bà là được.

Dư Sơ Tĩnh cũng không tệ, gia thế cũng tốt, tướng mạo thì quả thật cũng xuất sắc, phí nhuận bút của đại thi họa – phụ thân của nàng - cũng không rẻ, phụ thân của nàng lại am hiểu giám định và thưởng thức thi họa, đồ cổ, nghe nói đều có cổ phần ở các cửa hàng đồ cổ có chút tiếng tăm, gia tư phong phú không cần nói.

Về phần đối phương xem trọng Thôi Văn Khang hay không, thì Uyển Như hay Lô thị cũng không lo lắng đến, ai sẽ cảm thấy đứa bé của nhà mình bị ghét bỏ chứ?

Phiền toái duy nhất chính là tiểu nương tử kia thích đắc tội với người? Nghe nói hôm qua mới cãi nhau một trận với tiểu nương tử Vương gia, chọc cho người ta tức giận không thôi. Lô thị cũng không nói chuyện này cho bà bà nghe, chỉ suy nghĩ trong lòng một chút, rồi lại liên tục khuyến khích Viên lão phu nhân nhanh chóng làm mai.

“Được, cứ làm như thế, thập tam nương Dư gia đúng không? Đợi hai người kia trở về, buổi tối hỏi ý kiến của bọn họ một chút.” Viên lão phu nhân vỗ bàn, tuy đã chọn, nhưng cuối cùng vẫn muốn hỏi ý kiến của Thôi Tương và trưởng tử, phải cùng ý kiến với người trong nhà mới tốt.

Điểm này, Uyển Như cũng không sợ, lúc Tiểu Dương chọn người đã sàng lọc một lần, phạm là có khuynh hướng phụ thuộc vào hoàng tử nào đó thì đều loại cả. Dư thượng thư là nổi danh ba phải, càng đừng trông cậy vào Dư trưởng sử không màn danh lợi sẽ tham gia vào cuộc tranh đoạt ngôi vua, nhà này rất thích hợp.

Về phần, vấn đề Dư Sơ Tĩnh đắc tội với người khác hay chuyện đối phương tức giận trả thù, nếu Tiểu Dương đã chọn ra người như vậy, tất nhiên hắn sẽ có thể tìm được người thích hợp đi hòa giải.

Mười chín tháng Tám là vừa đúng lúc ngày đạo quán Kinh Giao truyền đạo ở cung Tử Dương, vào sáng sớm Thanh Giang quận chúa đã mang theo vú già khỏe mạnh, tỷ nữ rời khỏi nhà, dọc theo quan đạo chậm rãi đi tới cửa nhà của Dư thượng thư.

“Cái gì? Phải đi cung Tử Dương? Được được, nhanh đi chuẩn bị!” Sau khi phu nhân Trương sử Dư gia nhận được tin, lập tức đi đổi y phục, chuẩn bị xe ra cửa. Trước khi Định Thanh sử thái giảng đạo phải vào được đại điện, yên lặng lắng nghe.

Vị sử thái này cũng không chỉ giảng đạo cho quyền quý, mà còn chia ra từng lần giảng giải cho dân chúng, sĩ tộc, cho nên phu nhân Trương sử có thể may mắn cùng đi còn cùng phòng với Thanh Giang quận chúa, sau khi giảng đạo kết thúc bà lại còn tìm cơ hội theo Quận chúa đi về phía hậu hoa viên tản bộ.

Hoa viên này không tính là lớn, bởi vì sử thái không thích quyền quý ngang tàn cho nên Quận chúa cũng không bảo tất cả rời đi, đi tới đi lui đúng lúc hai người gặp chính diện, phu nhân Trương sử hơi khàn trương hành lễ với Thanh Giang quận chúa, còn chưa kịp tìm chuyện để nói, đã nghe đối phương cười mở miệng.

“Thế nào, lập gia đình rồi nên không nhận ra ta nữa sao, Dao sư muội? Cần gì gọi xa lạ như thế.” Thanh Giang quận chúa rất thân thiết kéo tay của đối phương.

“Sư tỷ mạnh khỏe.” Phu nhân Trương sử thuận tay cầm lấy, lại cảm thấy có chút khó xử.

Ban đầu bá danh sư học về là bởi vì bà có tài nên được chọn, Thanh Giang quận chúa dựa vào gia thế mà chết sống nhờ vả, khi đó tuổi trẻ khí thịnh gặp chuyện chỉ luận tài nghệ không nhìn quyền thế, còn từng xem thường đối phương. Đêm qua ở nhà bà phạt cấm túc nữ nhi, chép sách, hôm nay nhớ lại chuyện trước kia, mới giật mình phát hiện năm đó mình cũng làm chuyện ngu ngốc như vậy sao.

Tất nhiên Thanh Giang quận chúa nhìn ra được sư muội do dự, không khỏi thở dài nói: “Đã nhiều năm không gặp, tình cảm cũng phai nhạt. Nếu không phải hôm qua tức phụ nhắc tới nữ nhi của muội, ta cũng sắp quên mình đã từng có thời gian bá danh sư khổ học bị đánh bằng roi.”

Cũng thiếu chút nữa quên còn có tiểu sư muội đình đặc chỉ trích mình tại sao có thể về cung nữ mặc áo choàng lông thỏ hoa sen.

“Aizz, nữ nhi kia của muội -- thật sự buồn chết người!” Phu nhân Trương sử thấy đối phương chủ động nhắc tới nữ nhi của mình thì lập tức thở dài một hơi, bà vội vã chạy tới để “vô tình gặp gỡ” Thanh Giang quận chúa cũng là vì chuyện này.

Hì vọng sư tỷ còn nhớ rõ tình nghĩa năm đó có thể giúp đỡ hòa giải, bà thật sự sợ nữ nhi của mình đắc tội với người có bản lĩnh. Vương gia thế lớn, đầu hội hoa xuân là trường công chúa tổ chức quyền quý khắp kinh thành không thể không trình diện, nếu các nàng ấy cố ý để lộ ra tin đồn, kể từ đó còn có nhà nào dám cưới Sơ Tĩnh?

“Ta lại cảm thấy khá tốt, tiểu nương tử có tính tình sáng sủa còn tốt hơn những người miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo.” Thanh Giang quận chúa khẽ cười, rồi sau đó lại nói, “Năm đó nếu không phải muội nói ra, ta cũng không biết mình sẽ gây ra bao nhiêu chuyện cười nữa. Trước âm thầm bị người chỉ trích, dù sao cũng hơn mặt mũi trước công chúng.”

Giống như tiểu nương tử Vương gia, hiện tại mọi người chỉ biết họ cãi vã, cũng không có ai nói nàng nhớ nhầm danh ngôn điển cố, nếu đòi lại trong trường hợp công khai cho nhiều người biết thì càng xấu hổ hơn rồi.

“Aizz, thật đáng tiếc, nữ nhi từ của ta đã cưới thê tử rồi, ấu tử lại không cùng tuổi với Sơ Tĩnh của muội, nếu không, cũng có thể thành một đoạn nhân

duyên rồi.” Thanh Giang quận chúa cúi đầu kéo tay tiểu sư muội vừa đi dạo hoa viên, vừa nhắc tới chuyện tam lang cầu xin bà.

Hả? Phu nhân Trương sử có chút ngần ngại, không phải là mình tới cầu xin Quận chúa hòa giải sao, sao lại nói đến chuyện hôn sự rồi? Chẳng lẽ, có người nhờ tỷ ấy nói chuyện? Ôi, đây chính là chuyện cực tốt, Thanh Giang quận chúa cũng sẽ không vì người không có quan hệ thân thích mà hao tổn tinh thần mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Trương thị không may

Trịnh Dao nghe ra Thanh Giang quận chúa có ý giật dây làm mai, phu nhân Trương sử nhất thời ôm lấy mong đợi cực lớn ở trong lòng, đang lo nữ nhi không ai tới cầu hôn, dù nhà trai kém một chút nhưng cũng coi như có chút an ủi.

Phu nhân Trương sử rất rõ ràng biết công công và phu quân đã chọn lựa sĩ tử hàn môn người sang năm sẽ tham gia kỳ thi mùa xuân rồi, tuy bà không có ý xem thường người đọc sách, nhưng cũng hiểu, môn hộ không tốt dù nữ nhi không bị khinh bỉ nhưng cũng không nhất định có thể sống thoải mái.

Thử nghĩ xem, lúc Sơ Tĩnh thấp huân hương thượng đẳng loại “hai Trầm Hương một lượng hoàng kim” để đánh đàn sĩ tử hàn môn kia sẽ cung cấp được ư? Cho dù mang từ nhà mẹ đi, cũng sẽ bị chỉ trích xa hoa lãng phí.

Đánh giá nhà trai Thanh Giang quận chúa nhắc đến, dù gia thế thế nào cũng không thể là hàn môn, sĩ tộc nghèo túng, nếu không, trong cuộc sống có thể hòa hợp với nữ nhi của mình ư?

“Nhờ sư tỷ yêu mến. Nữ nhi kia của muội ấy à, aizz, tính tình quá ương ngạnh, cũng không biết có thể được tiểu tử nhà nào ưu ái.” Phu nhân Trương sử thờ dãi một tiếng, thuận thế đẩy câu chuyện về lại trong tay Quận chúa.

“Tiểu tử nhà nào không biết, nhưng nhị tức phụ của ta -- Như Nương nhà Thôi Trương, khen thập tam nương của muội không dứt đấy.” Thanh Giang quận chúa cười khẽ một tiếng, giải thích, “Nghe nói, năm đó lúc còn chưa thành thân nó tham dự tụ hội từng được Sơ Tĩnh chăm sóc, chắc là bệnh vực lẽ phải”

Lần này Thanh Giang quận chúa được nhị tử nhờ vả mới hơi nhắc tới Thôi Văn Khang, trưởng bối nhà trai còn chưa trao đổi tin tức rõ ràng đã muốn hạ sinh, tất nhiên bà không thể nói quá rõ ràng, tránh cho động tĩnh quá lớn lúc không thành lại gặp trưởng ngại danh dự.

“Áy, vậy cũng thật là đúng dịp, Sơ Tĩnh nhà muội lại rất thích làm loại chuyện này! Lại nói, Như Nương là thân muội muội của trưởng tử chi thứ hai Thôi gia người biểu hiện rất xuất sắc trong đợt diễn tập binh trước đó phải không?” Phu nhân Trương sử nói ra chuỗi tin tức về Thôi Văn Khang người vẫn chưa có chức quan kia ra, chỉ sợ hàm hồ nghĩ sai người.

Bà nghe ám hiệu của sư tỷ lại cảm thấy không chân thật thế nào đấy, hoàn toàn không trông cậy vào nữ nhi có thể gả vào thế gia hạng nhất, lại chính miệng nghe được Quận chúa nói nguyện ý làm mai cho nhà thông gia của mình, giống như có bánh rơi từ trên trời xuống.

“Không sai, hai người là huynh muội ruột. Mẹ đẻ của bọn họ là A Oánh tộc muội của ta, đáng tiếc mất sớm, đứa bé không có mẫu thân thật đáng thương -- ca ca cũng đã mười tám mười chín rồi còn chưa làm mai, muội muội lại thành thân trước.” Thanh Giang quận chúa bày tỏ Thôi Văn Khang là nam thanh niên lớn chưa thành thân.

Trong lòng của phu nhân Trương sử có tính toán, lang quân chưa thành thân nếu không phải trong nhà chậm trễ tất có vấn đề.

Sau đó, bà lại nghe được sư tỷ bổ sung thêm: “Vào đầu năm, phụ thân của hai đứa bé bị giáng chức đến chỗ phu quân ta quản lý làm Thứ sử, ta thấy Như Nương là liền thích, dứt khoát lấy gả sản cưới về. Dáng dấp của ca ca nó cũng tốt, còn rất có chí khí, mặc dù không được phụ thân mẫu thân yêu thương nhưng tự mình hăng hái chuẩn bị tham gia võ cử, tương lai làm Quả Nghị Đô Úy ... Tuyệt không vấn đề.”

Ở trong nhà không có phụ mẫu, trước phải nói rõ ràng, Thanh Giang quận chúa còn thuận tiện bày tỏ Thôi Văn Khang không làm được quan văn, hơn nữa bất hòa với kẻ mẫu chuẩn bị tự lập môn hộ, tương lai có lẽ ít nhiều sẽ không được gia tộc chiều chuộng, nhưng trên đầu thế tử lại không có bà bà nghiêm túc gây khó dễ.

Thật ra thì, Thôi Văn Khang chỉ thích hợp với tiểu nương tử loại không ứng phó được thế gia đại tộc phức tạp người người lui tới như Dư Sơ Tĩnh, chỉ là, không biết Dư trưởng sử được gọi là thi họa song tuyệt có thể tiếp nhận nữ tể có chút “thô bỉ” hay không?

“Vẫn chưa làm mai, chắc trong phòng có người hầu hạ chứ nhỉ?” Phu nhân Trương sử ngoài dự đoán của mọi người không hề để ý đến chuyện văn hay võ, chỉ từ bên trong góc độ cuộc sống cau mày hỏi.

Nghe sư muội hỏi như vậy, nhất thời trong lòng Thanh Giang quận chúa cười nở hoa, tiểu sư muội thức thời hơn trước kia nhiều rồi, ban đầu sư muội nhìn người thì chỉ nhìn tài hoa mặc kệ những thứ khác, nay cũng biết phong lưu tài tử không đáng tin cậy.

Quận chúa nâng quạt tròn lên che nửa đôi môi, nhỏ giọng nói: “Nghe nói trước đó cũng cố gắng sắp xếp không ít, nhưng vừa nghĩ tới là biết cố ý diệt ý chí của người ta, không thể ngồi yên chờ đợi được đúng không?”

Thốt ra lời này, thì cũng cảm thấy Thôi Văn Khang là một đối tượng kết thân không tệ, đầu năm nay, có mấy đệ tử thế gia có thể giữ mình trong sạch không gần nữ sắc chứ?

Tất nhiên trong lòng của phu nhân Trương sư cũng có tính toán của mình, chuẩn bị về nhà cùng bàn bạc với trượng phu, công công thật kỹ lưỡng một lần, thuận tiện điều tra về Thôi Văn Khang, bà nhớ vào hai năm trước danh tiếng của lang quân này không tốt lắm, vì vậy cũng không đưa vào phạm vi lựa chọn, nghe Thanh Giang quận chúa nói như thế, thì giống như là kẻ mấu quấy phá?

Nếu bản chất là tốt lại có tiền đồ khả quan -- nói không chừng, mình có thể nhặt được tiện nghi rồi?

“Mùng ba tháng chín, đến nhà ta thưởng Cúc, uống trà, đã lâu rồi chưa cùng thi thơ về tranh với sư muội, có chút hoài niệm rồi.” Thanh Giang quận chúa lôi kéo tay phu nhân Trương sư, muốn mời tới gặp gỡ, “Nếu có thời giờ rảnh, có thể mang theo nữ nhi nhà muội theo đúng lúc làm bạn với tước phụ của ta, nó cũng rất thích thi họa.”

Chừng mười ngày, sau khi hai bên suy nghĩ xong, nếu Dư gia mang theo nữ nhi đến nơi hẹn uống trà hoa Cúc dĩ nhiên là bày tỏ đồng ý với hôn sự này, không mang theo, vậy coi như hôm nay sẽ không đề cập tới chuyện này.

Trước cuộc hẹn giữa Thanh Giang quận chúa và phu nhân Trương sư thì Uyển Như đã thuyết phục tổ mẫu và đại bá mẫu lập tức bắt tay vào tìm thê tử tốt cho ca ca.

Nếu Thôi Văn Khang muốn, vậy hạ sinh lễ, trạch viện và những vật cần thiết cần phải nhanh chóng chuẩn bị, theo như tiền lệ số tiền kia sẽ không lấy từ quỹ công mà đều do các chi tự chuẩn bị, đại bá mẫu do dự nhìn về phía bà mình, làm chân chạy cho chất tử thì được, còn đưa tiền cho chất tử thành thân mà nói, thì không thể.

Viên lão phu nhân rất hào khí trích từ tiền riêng của mình cho cháu năm trăm lượng hoàng kim làm lễ rước dâu, lại yêu thương lôi kéo tay Uyển Như thở dài nói: “Cháu xuất giá giá gấp gấp, trong nhà cũng không thể cho thêm trang, hôm nay cũng cầm ba trăm đi, thêm chút đồ trang sức, xem như là vốn riêng nhà mẹ đẻ cho.”

Uyển Như ngoài ý muốn nhận được tiền nhất thời rất vui mừng, vội vàng cảm ơn tổ mẫu lại thay ca ca nói: “Năm trăm này chuẩn bị mua thôn trang cạnh kinh thành và chút y sức (trang sức + y phục) cũng đủ rồi ạ, nhưng nếu nỡ mảy mảy đi cầu thân người ta, lại cần chuẩn bị chút quà tặng đặc biệt làm lễ vật Nạp Thái.”

Năm trăm chỉ có thể nói là đủ dùng chứ không thể làm về vang, đồ tốt chân chính không thể nào có tiền là có thể lập tức mua được, mà vật quý sẽ chỉ có giá mấy trăm ư? Đại bá mẫu Lô thị khẽ cau mày, nghĩ thầm lời của chất nữ là đang tính toán lấy trong quỹ công hay có dụng ý khác?

Bà không vội đáp lời, hơi dừng lại đã nghe Uyển Như vui vẻ cười: “Trước đó vài ngày ca ca từ nhà cũ cũ lấy được danh sách đồ cưới của mẫu thân, cháu nhìn qua, trong đó có một bức《bây lộc》cùng với đôi thư pháp của Cố tiên sinh tiền triều, ừm, còn có bức《Bát Tuấn》(8 con tuần mã), tranh sơn thủy《Xuân Giang ngư điệu》của Mẫn gia, những thứ này rất thích hợp.”

“À, đúng vậy! Ta cũng sắp quên có thể dùng đồ cưới của Oánh nương.” Lô thị lập tức nhớ lại chuyện chất nữ đòi lại đồ cưới đã nói với mình trước đó, là hiểu ý của Uyển Như, liền cùng nàng vui vẻ nói đến, “Kiểu dáng đồ trang sức của mười năm trước nhất định là lỗi thời rồi, nhưng chắc đồ vật khác cũng không tệ -- lấy ra đưa cho công tượng làm lại sẽ đẹp hơn. Trương tử chi thứ hai thành thân cũng không thể khó coi, nên dùng, vẫn phải dùng.”

Nói xong, Lô thị nhìn về phía bà bà mình, có tiếng cũng có miếng đề nghị có phải nên lấy đồ cưới của đệ muội chia cho hai huynh muội Văn Khang trước hay không? Hai đứa bé cũng đã trưởng thành, mắt nhìn thấy chuẩn bị thành gia, nào có đạo lý đồ cưới của thân mẫu (mẹ ruột) không đưa cho con lại để kẻ mấu quấy lý chứ.

Viên lão phu nhân gật đầu liên tục: “Ừm, lời này không tệ, còn phải mau phái người đi lấy chia khóa tới đây, nên chuẩn bị thì chuẩn bị cho tốt, chờ kỳ thi mùa xuân vừa qua vừa đúng song hi lâm môn!”

“Không riêng gì chia khóa đâu ạ, còn mời mẫu thân lấy tờ danh sách ban đầu ra để phụ thân phái người đắc lực giúp một tay kiểm lại một phen.” Uyển Như đề nghị, tại chỗ khuyến khích tổ mẫu viết cho phụ thân một lá thư.

Nội dung chủ yếu có hai điểm: một là trong nhà chuẩn bị làm mai cho Thôi Văn Khang ở kinh thành, do Thanh Giang quận chúa giới thiệu, nhà gái là thế gia vọng tộc, bảo ông ta ở vùng biên cương chờ kết quả, đừng tự chủ trương.

Hai là, trước mặt phải mở khó lấy đồ cưới của người vợ đầu ra dùng, nên hãy trả lại đồ cưới và chia khóa cho bọn họ, do Thôi Tương làm chủ chia đều cho chất tử chất nữ, phải tâm phúc đừng quan sát.

Lá thư này là do Tiểu gia phái người đưa đi, khẩn cấp tám trăm dặm, sợ không kịp bên kia đính hôn trước, chỉ cần thư vừa đưa tới là sẽ không sợ Thôi Thừa Vọng quyết định cho làm mai với nữ nhi Hồ gia kia, ở kinh thành là do Thanh Giang quận chúa làm mai, còn có thể không tốt ư? Hoặc là nói, chuyện như vậy làm ông ta không thể không vui.

Chờ thư vừa lên đường, Tiểu Dương liền phái mật thám, tư binh đi thôn trang của Uyển Như chỗ Tào đại nương ở hỏi địa chỉ, ngày đêm trông chừng.

Trong đồ cưới có thể lấy ra được tranh chữ tiền triều ư? Theo Uyển Như biết, những tác phẩm hơi nổi danh đã bị Trương thị lấy ra đưa tặng lúc Thôi

Văn Viên bá sư rồi!

Trừ lần đó ra, cũng không biết trong đó thiếu những thứ gì, dù sao, bị tham ô là chuyện ván đã đóng thuyền, hơn nữa còn là lúc Thôi Thừa Vọng không biết chuyện lên xuống tay, nghĩ cũng biết, dù phụ thân của nàng có tham tiền thế nào cũng muốn thể diện, con em thế gia chỉ có nghèo túng cực đoan thì mới có chủ ý đoạt đồ cưới của thế tử, lang chủ con vợ cả của Thôi gia còn chưa đến mức luân lạc tới trình độ như thế.

Trái lại, Trương thị này lại đến từ nhà nghèo cửa nhỏ, gia cảnh cũng không dư dả trước kia cũng không quá chú ý, bằng không cũng sẽ không đi làm kế thất cho người đã có con, tổ phụ của bà ta chỉ là tiểu lại lục thất phẩm, phụ thân lại là tập trung tinh thần học hành trong nghèo khó, độc quyền bán hàng, tuổi đã hơn năm mươi mới lên làm quan lớn.

Vì vậy, từ lúc bắt đầu Trương thị đã tạo nên cho mình hình tượng “Tù mẫu” “Hiền thê”, đối xử với Thôi Văn Khang và Uyển Như cũng nuông chiều, sủng nịch, khuyến khích làm chủ mà không phải trắng trợn cất xén, về sử dụng đồ cưới của Trịnh Oánh cũng chỉ có thể làm sau lưng.

Trương thị chỉ vì trọng phu giảng chức, phụ thân mình lên làm Thị lang còn có hi vọng làm được Thượng thư, Thôi Trương lại tuổi già mắt thấy sắp cáo lão về quê, ở nơi này so sánh tình thế được mất nên bà ta mới từ từ điên cuồng.

Vậy mà, Trương thị còn chưa kịp bán con riêng, đối phương đã phản kích rồi -- do Thôi Trương làm chủ kiểm lại, chia đều đồ cưới, chia cái gì? Chia ruộng rông sao?!

Phụ thân mình đưa cho quan trên một ruộng đồ cổ trong đồ cưới của Trịnh Oánh, nhi tử dùng một ruộng thư họa danh nhân, nữ nhi dùng một ruộng châu báu trong đồ cưới, đến Thôi Bình cũng lừa đi một bộ đồ trang sức Ước chừng ba ruộng, không phải ba cái, có thể không tra ra ư?

Vào ngày Trương thị nhận được thư của bà thì gấp đến độ tự vạch trên miệng mình một vết thương lớn, đau đến độ cháo cũng nuốt không trôi, trực tiếp giả bộ bất tỉnh tránh né quân sự bà phải tới hỏi thăm, còn chưa giải quyết được chuyện này, ngày hôm sau tiểu nương từ Hồ gia đã tới thăm bệnh rồi.

Hồ gia đã ăn ý với Trương thị rồi, sẽ chờ Thôi thứ sử bên nhà trai đề thân, bắt đầu làm “lục lễ” cưới nữ nhi, thậm chí, khi bọn họ quen biết đã thả ra tiếng gió, nói mình sẽ được làm thê tử của trưởng tử con vợ cả của chi thứ hai nhà Thôi Trương, vào lúc này lại nghe nói chuyện có biến có thể không gấp gáp ư?

Nếu phu nhân Thôi thứ sử đã thu hậu lễ, chuyện kia không làm được cũng chỉ có thể tìm bà ta nói chuyện, người ta là thương nhân nhiều khôn khéo, không thể nào vô duyên vô cớ làm mua bán lỗ vốn, lúc thương nghị hôn sự bọn họ đã có chứng từ của Trương thị -- vào lúc này bà ta như nhân bánh chịu áp lực từ hai mặt.

Cho dù Trương thị giả bộ bệnh cũng chỉ kéo dài chuyện này được hai ba ngày, sau khi suy nghĩ, bà ta vừa lấy lệ với Hồ gia, phát thệ nhất định chuyện có thể thành, vừa quyết định cho người đưa đồ cưới và chia khóa về vừa nghĩ phương pháp thoát thân.

Ừm, có thể phải tâm phúc vào lúc nửa đường chặn người đưa tin. Làm bộ như cường đạo cướp đi bọc hành lý, làm cho danh sách và chia khóa bị thất lạc, dù sao, cửa khó phòng và ruộng kia dùng riu cũng có thể bỏ ra, không có danh sách thì ai biết mình tham ô bao nhiêu?

Hoặc là, phái người tới quấy rối chỗ thôn trang để đồ cưới, làm cho khó phòng bị mất trộm hoặc cháy mất, bị trộm rồi, đốt, phá hủy là xong hết mọi chuyện!

Ừm, chủ ý này không tệ, Trương thị âm thầm nghĩ: không nói chính xác tiện chân Uyển Như kia có lấy được danh sách đồ cưới từ chỗ Tiên Bình Nhạc quận vương hay không, vẫn là trực tiếp xuống tay từ khó phòng thì tốt hơn, nhân tiện mang đi chút ít!

Khi Trương thị đang suy nghĩ mư ma chúc quý thậm chí phái người thuê “hiệp khách” xuống tay thì Tiểu Dương đang ngồi thẳng trước bàn đọc sách nhìn tờ giấy nhỏ trong khúc gỗ rỗng nhỏ.

Rồi sau đó, hần chậm rãi đốt tờ giấy đi, đồng thời cười nói với Uyển Như đang ngồi đánh đàn một bên: “Ta đột nhiên nhớ tới một câu -- có lúc, chúng ta buông tha một đoạn tình duyên cũng không phải bởi vì không có tình cảm, mà là đột nhiên ý thức được, trong tương lai nhất định chỉ số thông minh của đối phương sẽ liên lụy chết mình.”

“Hà?” Uyển Như ngẩng đầu lên, có chút không giải thích được hỏi “‘Chỉ số thông minh’ là cái gì? Sao đột nhiên nghĩ đến những lời này?”

Tác giả có lời muốn nói: Trầm Hương có tên là hương canaan, có thể dùng dâng hương cũng có thể làm thành hàng mỹ nghệ, dù sao, là đồ tốt, thơ Đường làm chứng.

Nạp Thái là nhà trai sai người tặng lễ phẩm với gia đình nhà gái, bày tỏ nguyện ý cùng gia đình nhà gái kết thân. Văn Danh là nam nữ hai bên trao đổi ngày sinh chính thức, trong đó bao gồm ngày sinh tháng đẻ; ba đời của mình và tên họ, phẩm cấp, chỗ ở của người chủ hôn, tục xưng tiểu nhất định.

Nạp Cát là nhà trai đưa quà tặng đính hôn với đàn gái, chủ yếu là bản thân cô gái sử dụng ăn mặc.

Nạp Chính là nhà trai bàn về thời gian kết hôn và tiền tài tiền tệ tặng cho gia đình nhà gái, lại có nạp tệ, hạ tài, đại sinh, sinh lễ bao nhiêu là theo như trình độ coi trọng, thân phận của đàn gái cùng với trình độ phú quý mà quyết định.

Thỉnh Kỳ là nhà trai viết thời gian kết hôn trên thiệp, cũng chuẩn bị quà tặng tặng cho gia đình nhà gái, nếu nhận lấy quà tặng, là bày tỏ đồng ý hôn kỳ, nếu không nhận, là cần phải chọn ngày lành tháng tốt ngày khác.

Thân Nghênh là chủ rể tự mình dẫn cỗ nhạc, nghi thức... đón dâu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Gian trá ở trường thi

Đối mặt với nghi ngờ của Uyển Như, Tiểu Dương vò đầu nhăn mày lại: cái gọi chỉ số thông minh là con số dùng để khảo nghiệm trình độ phát triển của trí tuệ con người, nên giải thích thế nào với thê từ đây?

Trí tuệ thì cũng dễ nói, nhưng hẳn tuyệt đối không có bản lĩnh đi giải thích rõ con số và khảo nghiệm thông minh là gì, cái gì biết thì dùng là được rồi, ai mà đi sâu vào bên trong xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì chứ? Lại không có mạng Baidu để giúp đỡ tìm tòi giải thích cụ thể.

“Chỉ số thông minh chính là – tài năng và trí tuệ cần chờ thảo luận bàn bạc.” Tiểu Dương vò đầu sau đó quả quyết ném ra câu nói đơn giản qua loa cho xong.

Rồi sau đó, vừa cười nói cho Uyển Như: “Đúng như suy đoán trước đó của ta, kẻ mẫu của nàng quả thật tham ô không ít đồ cưới, hơn nữa cũng không có ý định trả lại, còn to gan lớn mật chuẩn bị đi đốt kho phòng.”

“Ừm, chỉ số thông minh, rất có đạo lý.” Dù Uyển Như cảm thấy cái từ này có chút quái lạ, nhưng cũng gật đầu liên tục, không phải năng và trí tuệ của Trương thị cũng đang chờ thảo luận bàn bạc sao?

Có lẽ bởi vì trước đó cảm thấy bản thân ngu ngốc, lại cảm thấy kẻ mẫu này là người thông minh lanh lợi, ít nhất Trương thị bắt nàng đi, chiếm đồ cưới còn phá hủy ca ca, nữ nhi thân sinh của bà ta cũng trôi qua không tốt, nhưng kiếp này nhìn lại, dùng câu Tiểu Dương để hình dung thì bà ta [thật là yếu kém].

Chi phối kẻ nữ giả cho Hầu phủ nắm giữ thực quyền, ngược lại cho con riêng cơ hội xuất đầu lộ diện; muốn hủy tiền đồ của con riêng “bán” cho gia đình thương hộ, việc làm như thế tông tộc Thôi thị tuyệt đối không cho phép, ngược lại còn đắc tội công công bà bà.

Quan trọng nhất là, Trương thị vô cùng đề ý tiền tài, tham ô đồ cưới của nguyên phối Trịnh Oánh thậm chí còn muốn gạt nhiều hơn nữa để thành vốn riêng của mình, phạm vào điều cuối cùng trong thất xuất - trộm cắp.

“Cứ để người của bà ta xuống tay làm chuyện này, cho dù có tổn thất cũng không sao.” Uyển Như nhìn về Tiểu Dương đã quyết định, nàng biết thủ hạ của phu quân mình rất có khả năng, tuyệt đối có thể làm ra được chứng cứ thiết thật.

Dù sao, đã đến trình độ không chết không thôi, sĩ tộc cưới nữ nhi thương hộ thì còn mặt mũi nào tiếp tục bước trên con đường làm quan nữa? Trương thị không cho ca ca đường sống, mình cần gì phải mềm lòng.

“Ừ, không sai, đánh rắn phải đánh bảy tấc*, nếu quyết định xuống tay thì phải tuyệt hậu hoạn.” Lúc Tiểu Dương hành quân đánh giặc luôn làm theo tiêu chí “Nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc”, tất nhiên cũng hiển kế như vậy cho thế tử. (đó là câu tục ngữ của Trung Quốc, “7 tấc” là ở vị trí của tim rắn, một khi bị trọng thương thì tự nhiên sẽ chết. Đã đánh rắn phải đánh cho chết nếu không sẽ bị hại. Theo kipkis)

Hắn đang tính toán để nhạc phụ hưu thê cho xong mọi chuyện, cho dù con cái của người bị hưu là đích tử, nhưng Trương thị vừa là kẻ thê vừa là khí phụ, thì dù Thôi Văn Viễn có thể nhẫn nại chịu đựng cũng không thể vượt qua được Thôi Văn Khang.

Uyển Như lại lắc đầu nói: “Thôi gia sẽ không hưu thê, sẽ không vứt bỏ mặt mũi – biết người không rõ, cưới thê không hiền, không có biện pháp dạy thê, mỗi một điều cũng có thể bị nói đến xương sống không thẳng được. Chi là, cũng có thể để cho bà ta không thể gây sóng gió gì nữa, phụ thân sẽ hạ Trương thị xuống làm thiếp để sỉ nhục hoặc là có phân thân không cao hơn đẳng thiếp.”

“Thêm một mồi lửa nữa?” Không đợi Uyển Như nói xong, Tiểu Dương đã nghĩ tới một điều chung với Uyển Như, “Phải hỏi mẫu thân, mẫu thân và biểu di mẫu xem cũng đã lâu rồi nói không chừng đã chọn được người thích hợp.”

Hưu thê không được cũng có thể giam bà ta lại, không có chủ mẫu trong nhà lại cần người chủ trì việc bếp núc, tức phụ hoặc là nữ nhi con vợ cả là thích hợp nhất, đáng tiếc người trước tạm thời không có, người sau lại là Thôi Uyển Lan nữ nhi của Trương thị, xoay một vòng rồi lại để cho hai mẹ con các nàng chiếm tiện nghi ư?

Vì vậy, còn phải nhét cho phụ thân một nữ nhân có thân phận trấn giữ được cục diện, đáng mặc dù cũng là tiểu thiếp nhưng được cưới vào cửa, thân phận cao hơn thiếp, tạm thời thay mặt chủ mẫu cũng tốt. Cho dù nàng ta không quản được nhà, cũng có thể hung hăng đi thổi gió bên gối, ngày trước chính là không có người giúp hai huynh muội nói chuyện, lúc đó mới mặc cho Trương thị gây khó dễ.

Ngày trước, dù Uyển Như nghĩ ra được biện pháp này cũng không làm được, nào có đạo lý khuê nữ, nữ tử nhét người cho phụ thân? Hôm nay Trương thị vọng tưởng cho trường tử chi thứ hai cưới nữ nhi thương hộ rất rõ ràng đã đắc tội bà bà mình, vừa đúng lúc cho cơ hội có thể mượn tay tổ mẫu Viên

lão phu nhân để bà ta ngọt ngat!

“Lại nói, cũng không biết rốt cuộc Ôn thất lang nhà trường công chúa nhà sẽ nạp ai?” Uyển Như nói xong cũng nhớ tới thứ muội Thôi Bình nhà mình nhẩy nhót vui sướng thế nào.

Thứ muội kia nhỏ hơn Uyển Như một tuổi, mẹ đẻ chỉ là nô tỳ, nghe nói trong lúc chủ mẫu ở cử tuân lệnh hầu hạ Thôi Thừa Vọng mà mang thai, không tới mấy ngày Trịnh Oánh bởi vì rong huyết mà qua đời, trước lúc Trương thị chưa vào cửa đã khuyến khích lang chủ xóa bỏ thân phận tiện tì cho nàng ta, lúc này nữ nhi của nàng ta là Thôi Bình mới được Thôi gia thừa nhận.

Trương thị vào cửa không bao lâu đã lấy có mẹ đẻ của Thôi Bình quyến rũ nam chủ tử trong thời gian còn đang tổ chức tang kỳ cho chủ mẫu, hung hăng phát tác một trận, rồi sau đó nhiều phen giằng vò rốt cuộc khiến cho buồn bực sâu não mà chết, bắt đầu từ nàng ta, vị kẻ thất này nhờ từng người của Trịnh Oánh, ra sức thanh tẩy nội viện một phen.

Chỉ là, dầu gì Uyển Như cũng là trưởng nữ dù thế nào thì trên bề mặt cũng không thể bị chậm trễ, Thôi Bình lại không tốt như thế, có thể nói trong ba tỷ muội, nàng ta trời qua tệ nhất.

Ở trong trí nhớ của Uyển Như, thứ muội kia vẫn là bộ dạng đàn độn, hình như kiếp trước cũng giống như đường tử thứ xuất Thôi Huyền, gả cho một người bình thường, nào ngờ, kiếp này nàng ta lại chuyện biên lớn như vậy!

Đầu tiên là tham gia hội đấu hoa xuân của trường công chúa Tương Dương giành được vị trí đứng đầu, rồi sau đó lại tìm mấy lần cơ hội ra cửa, ở phương diện âm luật cảm kỹ lại nhiều lần được nở mày nở mặt, được trường công chúa ưu ái.

Chỉ là, hành động tự chủ trương bỏ qua trường bồi của Thôi Bình, người trong nhà sẽ mặc kệ ư?

“Nghe đại ca nói ngày hôm trước Thôi Bình đã bị giam lại, nên chắc không phải là nàng ta. Thật ra thì, dù biểu hiện khá tốt ở trước mặt biểu di mẫu cũng không dùng được, mẫu chốt vẫn là Ôn thất lang muốn chọn ai.” Tiểu Dương không muốn nói đến tiểu di tử (em họ bên mẹ) người hoàn toàn không liên quan đến mình nữa, dứt khoát đổi đề tài, “Ngày mai chính là ngày niệm yết kết quả, chúng ta sớm đi nghỉ ngơi thôi, nghỉ ngơi để mai xem nào nhiệt.”

Tam lang nói xong thì kéo tay Uyển Như đi tới bên giường.

“Có gì tốt mà xem, phái người xem thứ hạng của đại ca là được rồi.” Uyển Như mím môi cười một tiếng, nhưng cũng không né tránh lời kéo của trượng phu, ôm ớ theo hần giày vò đến nửa đêm.

Hôm sau, Uyển Như ngủ một giấc đến mặt trời lên cao, mở mắt ra vừa hay nhìn thấy trượng phu đi luyện công buổi sáng đã trở về, nàng núp ở trong chăn chấp tay sau lưng đắm eo sáng giọng: “Không phải nói đi xem nào nhiệt sao? Còn cái gì sớm đi nghỉ ngơi, Hừ! Đã dán bảng danh sách chưa?”

Thật ra thì, Thôi Văn Khang thuận lợi vượt qua kiểm tra đã là chuyện vắn đã đóng thuyền, hai người cũng không lo lắng, lúc này mới nhàn hạ thoải mái cười đùa một phen.

“Rồi, một tin tức tốt một tin tức xấu, muốn nghe tin tức nào?” Tam lang mang y phục tới cho thể tử, tự mình giúp nàng mặc vào.

“Đừng nói với thiếp, đều trúng chứ?” Uyển Như nhìn về mặt Tiểu Dương là biết mình đoán trúng.

Lần giải thí này ca ca của mình, Tạ Tuấn Dật và Thôi Văn Viên cũng tham gia, tin tức tốt nhất là Thôi Văn Khang trúng võ khoa còn hai người kia lại rớt, hiển nhiên, Thôi Văn Viên đặc biệt có tài không cho Uyển Như đạt thành nguyện vọng.

Tên đáng chết kia, vốn đang ở Quốc Tử Giám đọc sách, người xuất thân Học Quán rõ ràng có thể trực tiếp lấy thân phận “sinh đồ” vào kỳ thi mùa xuân đi tham gia thụ thí của Thượng Thư Tỉnh, thế nhưng hắn ta đã chiếm danh ngạch đọc sách lại chạy tới tham dự giải thí, là vì “thứ một lần để biết bản lĩnh thực sự của mình”.

Khoe khoang, rõ ràng là khoe khoang, thật may là hôm nay ca ca tham dự võ cử, mới không bị hắn ta chế nhạo như bùn lầy trong đất, hừ, dù đậu thì thế nào, không biết lúc Thi Tỉnh sẽ như thế nào?

“Thứ hạng của đại ca cũng không tệ lắm, thứ ba. Tuy Thôi Văn Viên chỉ xếp hạng ở giữa nhưng cũng có danh tiếng, dù sao, hắn ta mới mười bốn tuổi, aizz, cũng không biết Tiểu Minh nhà ta ra sao, tuổi của nó còn nhỏ hơn, chỉ tiếc cách quá xa không thể biết tình hình cụ thể.” Tiểu Dương vừa nói vừa thở dài một tiếng, “Thật ra thì, còn có tin xấu, ta đoán, nàng sẽ không nguyện ý biết.”

“Được, đừng trêu chọc thiếp nữa, cứ nói đi!” Uyển Như rửa mặt thỏa đáng xong, vừa ăn cháo vừa rất bình tĩnh hỏi, có tin tức nào xấu đáng sợ hơn chuyện đại ca cưới nữ nhi thương hộ chứ?

“Bên chỗ Trần Lưu đưa tin -- chắc chắn Tạ Tuấn Dật sẽ trở thành Giải Nguyên ở đó. Ở trận thi thứ hai trong giải thí gả làm thơ, đã truyền ra, người theo đuổi vô số.” Hai tay của Tiểu Dương nắm lấy nhau, bắt đầu dĩ nói: “Xem ra hai nữ tử từ Điều gia kia không thể làm hao môn ý chí của gã.”

Tạ Tuấn Dật không thể trốn chuyện Điều gia trào lên, thậm chí gã còn nghe theo đề nghị của Tiểu Dương một hơi nạp hai mỹ quyến như hoa, một là Điều Trinh Như cùng hần ân ái lại bị cho là tính tình cợt nhả bất kham nên làm đáng, một người khác là Điều Trinh Ngọc – Điều nhị nương dịu dàng hiền thực do chính gã chọn.

Hai người này lúc ở nhà còn đấu đến đen mắt, không biết lúc đến phu gia giành một người nam nhân duy nhất còn có thể ngừng nghỉ sao?

“Gã không bị nữ nhân đơn giản gây khó dễ, người phong lưu đa tình thật ra thì vô cùng vô tình.” Uyển Như khẽ lắc đầu, hỏi: “Gã viết cái gì?”

“Đề bài quy định là làm thơ vịnh vật*, giới hạn trong hoa cỏ.” Tiểu Dương mở tờ giấy do hạ nhân đưa tới, giải thích cho Uyển Như, “Gã không viết về mai, lan, trúc, cúc bình thường, mà là chọn những đề tài khác như sen, huệ, quỳ, quất, chia ra bày tỏ rõ mình thanh liêm, có khí tiết quân tử, tạ ơn ý chí quân ân cùng với ý chí kiên trì theo đuổi lý tưởng. Đặc biệt là câu «nam quốc quất tụng» cuối cùng, thật sự là hùng hồn khéo léo dùng hình dáng của vật, ừ, đáng giá nghiền ngẫm.”

(*Vịnh vật là một thể loại thơ bàn về hoặc miêu tả sự vật, nếu về nhân vật lịch sử thì gọi là vịnh sử.)

“Quả thật là đáng giá nghiền ngẫm” Uyển Như cười nhạo một tiếng, im lặng nói: “Gã giỏi nhất là biểu diễn bên ngoài, nếu trên triều đình đều là Văn Thần như vậy, chắc chắn.”

Uyển Như cười không nói thêm nữa, đeo nón che mặt lên rồi cùng Tiểu Dương ra cửa, đi xem náo nhiệt hẳn đã nói đêm qua, ở quán trà, quán rượu nghe một chút người ta nghị luận ca ca của mình anh tư như thế nào, vụng trộm vui vẻ.

Trong lúc nói chuyện Uyển Như lại hỏi đề bài trận thi thứ hai trong kinh thành là gì, Thôi Văn Viễn trả lời như thế nào.

“Cũng là vịnh vật, giới hạn ở động vật côn trùng chim..., hẳn ta viết cũng không tồi.” Lúc Tiểu Dương đang nói, lại nghe được trong quán rượu có người cao giọng đọc bài vịnh khen Thôi Văn Viễn.

Dùng tuần mã thay lòng khát vọng của mình, dùng chim trĩ thổ lộ lòng kiên nghị của mình, dùng con ve thay cho sự trung thành của mình với triều đình, dùng đom đóm miêu tả quyết tâm đèn đáp quốc gia.

“Hắn ta còn nhỏ tuổi, nhưng bài thơ này viết không tệ, làm sao có thể bị xếp hạng như thế, ta lại cảm thấy hẳn ta cũng có thể được Giải Nguyên.” Thư sinh ngồi bên cạnh còn nói một đồng tử nữa, nhưng một chữ Uyển Như cũng không nghe vào, chỉ cảm thấy trong đầu vang lên ông ông.

“Hắn ta làm thơ không tệ, trận thứ ba bàn về sự việc trọng đại trước mắt thì kém chút.” Tiểu Dương đang nói, lại thấy sắc mặt Uyển Như không tốt, nhưng lại không biết nguyên do, rất hoài nghi.

Đầu tiên là Uyển Như khiếp sợ rồi sau đó cười lạnh, thơ kia tất nhiên không tệ -- đây là bài mà thư sinh hàn môn người được Dư Sơ Tĩnh đòi gả ở kiếp trước! Trong những năm đó hẳn thắng chức rất nhanh chính là nhờ bài thơ này.

Bởi vì hắn không có quan lại quyền quý tiền cử lại muốn vuron lên vững chắc đã tặng cho quan đứng đầu của Lễ bộ một bài thơ, vào trước khi thi tỉnh chi dựa vào bài “Mã tri thiên huỳnh” mới được Dư Thượng Thư coi trọng. (Mã tri thiên huỳnh: ngựa, chim trĩ, ve sầu, đom đóm)

Hôm nay, không lấy được Dư Sơ Tĩnh, ngay cả văn chương của hắn cũng bị người lấy trộm đi luôn? Thì ra, Thôi Văn Viễn người cũng chỉ là một thứ hèn nhất lừa đời lấy tiếng!

Thần đồng ư, ha ha, đúng là mĩa mai, nói không chừng trong lúc đang thi quá căng thẳng không biết được một chữ nào, liền nhớ lại viết đồ của người khác.

Thôi Văn Viễn là quan môn đệ tử của Lễ bộ thị lang Lưu Văn Đạt, dựa vào thân phận này tuyệt đối có thể xem những hành quyền như vậy trước khi thi, về phần sau khi thi, cũng không biết nội dung bài thi giống nhau ư? Chắc hẳn thư sinh kia sẽ không viết nội dung giống vậy, nhưng hắn cũng tuyệt đối biết có người chép lại của mình.

“A Dương, giúp thiếp điều tra một người, xem hắn còn sống hay không, nếu có thể có hắn làm chứng liền có thể kết hợp ba thứ rồi!” Nếu không phải Uyển Như bản khoản giờ phút này mình đang ngồi ở trước công chúng, thì thiếu chút nữa cũng muốn cười đến vỡ bụng luôn rồi.

Trương thị có thể dựa vào ai nhất? Không phải là phụ thân Thượng thư kia, mà là con ruột của mình.

Chờ chuyện tham ô đồ cưới bị bại lộ Trương thị bị giam lại, người phụ thân Thượng thư của bà ta cũng không giúp được bao nhiêu, nhiều nhất là làm áp lực để Thôi gia giữ lại mạng của bà ta mà thôi, chỉ khi nào Thôi Văn Viễn có tiền đồ lớn, người mẫu thân này mới có thể trở mình.

Nhưng hôm nay -- umh, một thần đồng lừa gạt lúc đang thi lại giờ trò gian trá, ha ha! Thật sự làm cho người ta đang ngủ cũng có thể cười mà tỉnh.

Uyển Như vui sướng hài lòng lôi kéo Tiểu Dương bước lên xe ngựa về nhà, thúc giục hắn nhanh chóng ra lệnh bắt thư sinh tìm chứng cứ, loại chuyện này kéo dài không tốt, càng lâu càng làm hỏng thời cơ.

Còn chưa đi cách xa hơn trăm mét, xe ngựa lại đột nhiên dừng lại, dừng bất thành linh làm Uyển Như thiếu chút nữa đụng đầu, thật may là Tiểu Dương không cười ngựa ngồi ở bên người nàng thuận tay ôm vào trong ngực, lúc này mới bớt đi chuyện máu me.

“Xảy ra chuyện gì?” Uyển Như xoa bả vai đau đón vì đụng phải lồng ngực của tam lang, bĩu môi. Đang vui vẻ lại gặp sự cố, thật mất hứng!

Phu xe ở phía trước cung kính nói: “Bẩm nương tử, có một tiểu nương tử lao ra từ trong hẻm bên cạnh, thiếu chút nữa đụng vào xe ngựa, nô sợ ngựa hoảng sợ gặp chuyện không may liền kéo dây cương.”

“Ta đi xem một chút.” Tiểu Dương giờ tay đeo nón che mặt cho Uyển Như, lúc này mới vén rèm xe nhảy xuống.

Chương 67: Ép lên tuyệt lộ

Ra khỏi xe ngựa, vừa nhìn hai bên ở nơi đầu hẻm này, nhất thời tam lang có chút cảm thấy có cái gì đó không đúng, không ngờ có một đồng người đứng chặn ở ngõ hẻm nói chuyện, khó trách xe ngựa dừng lại vẫn luôn không thấy nhúc nhích.

Ngay phía trước, đứng ở bên cạnh con ngựa cao to chính là Ôn thất lang nhà trưởng công chúa Tương Dương, trên xe ngựa phía sau không có ký hiệu Ôn gia lại được gia đình che chở, cũng không biết hắn đang đi chơi với ai, lại có mười mấy vú già theo ở phía sau chắc là nữ quyến nhỉ?

Mà phía trước Ôn thất lang có một tiểu nương tử mặc hoa phục đang nói gì đó, mặc dù nàng ta đưa lưng về phía Tiểu Dương, nhưng cũng có thể từ trên kiểu dáng y phục hợp thời và thân hình là nhìn ra một thiếu nữ yếu điệu, hơn nữa, còn là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Bởi vì, từ nụ cười ân cần của Ôn thất lang là biết hắn có chút động tâm với tiểu nương tử kia.

Tiểu Dương thấy lại khề mầy cau lại, hẳn cảm giác nàng kia có cái gì đó không đúng.

Tuy nói Đại Tề cõi mở nhưng cũng không có chuyện nữ tử thế gia mặc cho người vây xe, theo như lời phu xe thì rõ ràng tiểu nương lao ra từ trong ngõ nhỏ kia mặc tơ lụa, lại chỉ mang theo một tỷ nữ đang đi bộ ở giữa ngã tư đường, còn đúng lúc đụng vào Ôn thất lang cũng làm rơi nón che mặt xuống.

Chẳng lẽ là “giả bị đụng”? Áu tử của trưởng công chúa, thân phận này đủ người bí quá hoá có ý đụng vào. Tiểu Dương nghĩ tới đây thì lập tức nhắc chân đi qua, dù sao cũng là huynh đệ nhà đường đi quan hệ với nhà mình không tệ, nên chăm sóc vẫn phải hỗ trợ trông nom một chút.

(*giả bị đụng: là “bính tử” là “phát minh” của con cháu bát kỳ đang xuống dốc vào năm cuối Thanh triều. Những người này tay nâng một đồ sứ “quý báu” (đồ dỏm), hành tẩu ở phố xá sầm uất. Sau đó có ý không cẩn thận “đụng” phải xe ngựa rơi xuống vỡ vụn, sau đó nữa là cuốn lấy chủ xe bồi thường theo như giá tiền của đồ sứ quý báu.)

Cũng mang suy nghĩ như hắn, hoặc là nói, nhanh hơn một bước chạy tới còn có Trịnh Cung Lượng con của Binh bộ thượng thư Tương Vũ quận vương -- Cháu ngoại nhà đường tỷ há có đạo lý không che chở?

Ngày hôm trước, Trịnh Cung Lượng dựa vào quan hệ đi từ Huân Vệ nơi không có tiền đồ kia sang làm thành viên của Vũ Lâm quân, đang đọc phổ tuần tra, từ một hướng khác trong ngõ hẻm trở mắt nhìn tiểu nương tử kia lao ra đụng phải Ôn thất lang.

Hắn vỗ ngựa chạy tới rất nhanh, lại không kịp ngăn cản Tiểu Thất Ôn gia xuống ngựa khách khí đỡ người “không cẩn thận ngã nhào” kia dậy.

Không chỉ có đỡ, vị lang quân phong lưu phóng khoáng này còn rất nhiệt tình, rất ân cần thăm hỏi: “Tiểu nương tử có bị thương không? Sao chạy vội như thế?”

Đỡ cánh tay hỏi lên như vậy, dĩ nhiên không bị thương cũng phải bị thương, nữ tử tuyệt mỹ cau mày rung rung trả lời: “Giống như, trặc chân rồi. Vừa rồi không cẩn thận thất lạc người nhà lại bất hạnh gặp phải tên háo sắc, lúc này mới, mới. Đa tạ lang quân tương trợ!”

Tiểu nương tử cụp tầm mắt xuống về mặt đó bưng buồng cánh tay đang lôi kéo của thất lang ra, muốn khụy gối hành lễ, rồi lại bởi vì mất cá chân bị thương mà đứng không vững, ngược lại ngã lên trên người đối phương lần nữa.

“Uhm, thật sự làm mù mắt ta rồi, đỡ dậy còn phải ôm à?” Rốt cuộc trước khi Ôn thất lang kéo tiểu nương tử kia vào lòng Trịnh Cung Lượng đã nhào tới trước mặt hai người, lúc nói chuyện nâng trường đao chưa rút ra khỏi vỏ của mình để xuống trên đầu vai của tiểu nương tử kia, khiến cho nàng ta hơi ngường về phía sau, lại đảo lui nửa bước được tỷ nữ bên người đỡ.

“Ai á!” Tiểu nương tử kêu đau một tiếng, ôm đầu vai hoảng sợ nhìn về phía hán tử thô lỗ đột nhiên xuất hiện này.

Bị chọc một cái này thật sự làm cho nàng ta sợ hãi – sao không giống như kịch bản, không phải là Ôn thất lang thương tiếc ôm lấy mình sau đó mượn xe ngựa tốt bụng đưa về nhà sao?

“Nhìn cái gì? Giữa ban ngày, chẳng lẽ hai người còn phải cầm tay nhìn nhau hai mắt đắm lệ sao?” Trịnh Cung Lượng nghiêm mặt trừng mắt về phía nàng ta, quát lên, “Cô nương là người phương nào? Nhà ở đâu? Vì sao rêu rao khắp nơi đụng phải quý nhân?”

Giọng điệu như kẻ trộm nhất thời khiến cho tiểu nương tử cứng ngắc, nhìn bộ dạng muốn khóc lại cứng lại rất đáng thương, Ôn thất lang không nhịn được giơ tay lên vãi chào phụ họa nói lời hữu ích: “Bái kiến đường cữu. Nàng nói là thất lạc với người nhà lại bị kẻ xấu truy đuổi mới chạy tới, không hề đụng vào cháu.”

Trịnh Cung Lượng mắt tròn lên, hết ý kiến. Không phải đang nói nhảm sao, người cười ngựa nàng ta dùng chân chạy là có thể đụng nhau ư? Xong tới

không chỉ va phải thoi đầu!

“Tặc nhân? Phát hiện ở chỗ nào? Chỉ cho hai ta xem một chút.” Vốn cũng đang trong phiên trực của Vũ Lâm quân, Trịnh Cung Lượng không chút nào lơ đãng lập tức phái người đi dò xét, rồi sau đó lại kiên nhẫn hỏi: “Nhà cô nương là ai? Sao không mang nhiều hạ nhân chút?”

“Nô tỳ tên là Liễu Y Y, là nữ nhi của Thái Thường Tự thự lệnh của Thái Nhạc Thự.” Gương mặt của Tiểu nương tử trắng bạch nghiêm mặt đáp lại, còn chưa có nói xong thì nửa chông chân một bộ dạng lão đảo muốn ngã.

“Tích ngã vãng hĩ, dương liễu y y. Kim ngã lai ty, vũ tuyết phi phi* Tên rất hay, tên rất hay!” Ôn Thất Lang đọc câu thơ trong《Thái Vi》, rồi sau đó lập tức cho tùy tùng đi mời người trong xe ngựa nhường cho nương tử Liễu gia ngồi.

(*dịch: Khi đi tha thướt cảnh dương, Khi về mưa tuyết phủ phàng tuôn rơi. Thấp cao dặm thẳng xa xôi, Biết bao đói khát, khúc nhôo cơ cầu. theo nhantu.net)

“Như vậy thì làm sao được! Y Y không thể tu hú chiếm tổ chim khách được đâu ạ?” Liễu Y Y vội vàng từ chối, rồi lại vẫn là bộ dạng đứng không vững cần có người tới đỡ.

Trong khoảnh khắc đó, trong xe ngựa đi xuống một vị nữ tử xinh đẹp mặc hờ ngực mang theo nón che mặt, dịu dàng nói: “Lang quân nói đúng lắm, vị nương tử này có thể ngồi cùng xe với thiếp ư? Không bằng, ngài cười ngựa mang thiếp đi được không?”

Liễu Y Y âm thầm cắn răng, chắc hẳn vị này chính là hoa khôi diễm kỹ Đào Truyền Tịch của Bình Khang Lý rồi, quả nhiên phong cách không tầm thường. Phụ thân mình thân là Thự lệnh của Thái Nhạc Thự dù cũng chỉ mới là thất phẩm, nhưng đầu gì tổ phụ cũng là quan lại có tước vị tứ phẩm, trong nhà cũng coi là thế gia nhị lưu quả thật không thể cùng xe với kỹ nữ.

Nhưng mà, vẫn không thể chung đụng thân mật với Ôn thất lang tạo thành việc đã định, có thể dễ dàng buông tha ư? Mình không như ý, còn để cho ả ta và Ôn thất lang cười ngựa rêu rao khắp nơi, đây càng làm cho người khó chịu.

Đều do Tiểu đội trưởng Vũ lâm quân chết tiết nọ! Chỉ thiếu chút nữa. trong lòng Liễu Y Y khó chịu không thôi không nhịn được âm thầm trợn mắt nhìn Trịnh Cung Lượng một cái, lại tiếp tục nhìn trộm người thương, lại quên kẻ phá đám này là đường cữu của Ôn thất lang, theo như bối phận, không thể đắc tội với người này.

“Xe ngựa này là của ai đây. Của nương tử Liễu gia đúng không? Sát vách chính là tiệm trà, cô nương cứ ngồi một lát, cho hẳn sai người đi đến nhà của cô nương nói một tiếng phái xe ngựa tới đón.” Trịnh Cung Lượng cũng không dễ dàng bị nữ nhân xoay vần như Ôn thất lang, liếc mắt một đã thấy ngay mưu kế của Liễu Y Y.

“Đa tạ ý tốt của lang quân, nhưng lần này là Y Y tự mình ra cửa, nếu giống trống khua chiêng gọi xe, chuyện này.” Nói xong, nàng ta lại mất ướn nhòa nhìn Ôn thất lang.

“Vậy thì đi thuê một chiếc xe ngựa. Truyền Tịch, nàng còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhanh cho người đỡ nương tử Liễu gia qua đó nghỉ tạm.” Nữ tử thế gia chó má gì, cứ luôn miệng nói khuê danh của mình ra, thật sự quá kỳ lạ! Trịnh Cung Lượng khinh thường, phất tay cho tỳ nữ của nương tử hoa khôi đi đỡ Liễu Y Y, không thể để cho nàng ta dán lên trên người Ôn thất lang.

Liễu Y Y rút cánh tay lại trốn tránh, vẻ mặt lúng túng giống như không thích khi bị một nô tỳ đụng phải. Động tác này khiến cho sắc mặt của Trịnh Cung Lượng càng khó coi hơn -- nam nhân cũng đụng đến rồi, nữ nhân lại không được?

“Đường cữu, biểu đệ, các ngươi đang làm cái gì đó?” Tiểu tam lang đi lên phía trước làm lễ ra mắt thì vừa đúng lúc thấy bọn họ giằng co.

Dựa vào thánh lực tuyệt hảo từ xa đã nghe thấy tất cả rồi, tam lang không khỏi cười thầm, thì ra là không phải “giả bị đụng”, mà là tiểu nương tử tú kỹ xuất sắc trên hội đấu hoa xuân kia ra vẻ yếu ớt “chặn ngang”!

Quả nhiên là ứng với câu nói trước đó của mình: chuyện này mấu chốt là ở trên người Ôn thất lang, trưởng công chúa thích người nào cũng không làm gì được, có bản lĩnh ngoại trừ lấy lòng trưởng bối ra, quan trọng nhất vẫn phải làm cho nam nhân hợp nhãn.

Liễu Y Y kia, thật là gan lớn, đáng tiếc, không đủ thận trọng.

Tự gọi tên mình lên là có vấn đề rồi, chỉ mang theo một tỳ nữ mà chạy ra cửa thì đã là một nét bút hồng rồi, nào có nữ tử thế gia không tở thành đoàn ra cửa? Không thấy hoa khôi trong Bình Khang Lý cũng còn có một đội thị nữ sao, nói là thất lạc với người nhà tại sao lại biến thành chuồn êm ra cửa? Còn có gặp phải tặc nhân gì đó, nếu chỉ Ôn thất lang nghe có lẽ là được, nhưng lời này không lừa được người biết chuyện.

Khu vực quan trọng nhất dưới chân thiên tử, trị an còn chưa có kém đến nỗi loại trình độ này, Tiểu đội trưởng Vũ Lâm quân Trịnh Cung Lượng gánh vác nhiệm vụ tuần tra khu vực đó không đời nào để cho nàng ta nói dối đập chân mình, lập tức phái người đi tra xét hơn nửa tay không mà về.

Mà Liễu Y Y cũng không biết lời nói dối của mình đã bị người nhìn ra, khi Tiểu Dương vừa mở miệng nói chuyện nàng ta đã đầy cõi lòng mong đợi nhìn sang, nghĩ thầm hẳn cũng sẽ không phải là một người có tâm địa sắt đá, có lẽ có thể giúp mình nói đôi câu hữu ích.

Vừa nhìn thấy gương mặt của tiểu nương tử Liễu gia, ánh mắt của Tiểu Dương không khỏi sáng ngời, dựa vào định lực cường đại áp chế sóng to gió lớn tựa như chấn động trong lòng lúc này mới không thất bại ngay tại chỗ.

Giống, quá giống, dung mạo này với nữ tử mà Tiểu Lục Dương thầm mến ở thế giới kia giống như tỷ muội song sinh! Trong nháy mắt nhìn thấy Liễu Y Y đó, tam lang cảm giác được hô hấp của mình cũng dừng lại, dường như vạn vật bốn phía đều không có tiếng vang chỉ có thể nghe được nhịp tim mãnh liệt của mình.

Đồng thời lúc đó, Trịnh Cung Lượng nói những gì, trong đầu Tiểu Dương đã ông ông một chữ cũng không nghe rõ, cuối cùng chỉ nghe hắn cười hỏi: “. . . Tam lang, cháu có đồng ý với ý kiến của ta hay không?”

Có ý gì? Tiểu Dương không tiện nói thẳng mình không nghe rõ, chỉ cười nói: “Cứu cứu, nương tử nhà cháu đang ở bên kia, đưa cho nàng ta một chiếc xe ngựa là được ạ.”

Uyển Như lên đường ít nhất phải đi theo một xe tỷ nữ trẻ tuổi, một xe vú già tráng kiện, ra cửa đi dạo còn phải có một chiếc xe trống để mua vật phẩm lẻ tẻ, tùy tiện lấy ra một chiếc là có thể đưa cho người khác.

Xe ngựa có, vú già giúp một tay có, mặc kệ trước đó Trịnh Cung Lượng nói cái gì thì cũng xem một loại trả lời, tùy tùng không rời khỏi cũng có thể an bài cho nương tử Liễu gia kia.

Hai người chỉ cần hai ba câu nói đã quyết định chuyện này, lúc Liễu Y Y đang được người đỡ đi về phía xe ngựa vẫn còn cẩn thận mỗi bước đi mặt mày đưa tình với Ôn thất lang.

Trịnh Cung Lượng roi ở phía sau một bước đụng khuỷu tay Tiểu Dương, cười đùa nhẹ giọng hỏi: “Lúc này cháu bị gì thế, cũng bị kinh điển?”

“Không, là cháu đang suy nghĩ, nói cho đi mẫu người này có chút không ổn, cũng đừng ra khỏi ổ sói lại vào miệng cọp.” Tiểu Dương than khê, lực sát thương của Liễu Y Y này cũng không yếu so với Đào Truyền Tịch, người sau trực tiếp có thể bỏ, người trước nhập môn vẫn còn phải sợ ném chuột vỡ bình.

Nhìn tác phong làm việc của nàng ta không giống nữ tử tầm thường, cũng có chút giống tình tiết gặp gỡ kinh điển trong tiểu thuyết xuyên không của chiến hữu bên thế giới kia, không thể mặc kệ người cô quái khó nắm lấy ở trong tay bực này lừa gạt Ôn thất lang được?

Lúc trước, đúng là Tiểu Dương hoảng hồn trong khoảnh khắc, nhưng lập tức hắn vô cùng rõ ràng, tại sao Viên Viện có thể là loại nữ tử tính toán tỉ mỉ này được? Có thể vì gã cho quyền quý liền làm mỹ nhân kế ư? Có thể cam nguyện làm thiếp chia sẻ trọng phu với người khác?

Dung mạo giống nhau cũng không thể là người kia! Mặc dù nàng là.

Tiểu Dương giương mắt nhìn về phía một chiếc xe ngựa khác, nhìn thế tử bởi vì hoài nghi và lo lắng rèm xe vén lên giương mắt nhìn tới, nở nụ cười với nàng, rực rỡ như hoa xuân.

Cho dù đúng thì như thế nào? Sau khi lỡ mất rồi không thể nào lại có kế tiếp nữa, Viên Viện bởi vì không hy vọng trọng phu vì là quân nhân không chăm lo được nhà cửa mà cự tuyệt mình, Uyển Như lại nguyện ý cùng hắn vào sinh ra tử, đầu tiên là không chút nghĩ ngợi tiễn phu xuất chinh, hôm nay thậm chí vui vẻ chuẩn bị hành trang muốn đi theo đến nơi man di chưa được khai hóa trong truyền thuyết kia.

Bên cạnh đã có người chân chính có thể cầm tay đến đầu bạc, sao lại có thể theo đuổi giấc mộng vô căn cứ kia nữa chứ?

Về phần Liễu Y Y kia, với gương mặt giả tạo kia tam lang càng không thể nào để ở trong lòng, bởi vì nàng ta tính toán, chỉ vì huynh đệ trong nhà mà thôi, quan hệ giữa trưởng công chúa và mẫu thân tương đối tốt, tại sao có thể trở mặt nhìn Ôn thất lang thua bởi nữ sắc?

“Nói đúng. Chậm chút ta chuẩn bị đi bãi phóng nhà đường tỷ, cháu đi không?” Thủ hạ của Trịnh Cung Lượng hoàn toàn không tra được có người truy đuổi Liễu Y Y, hắn đang chuẩn bị tố cáo.

“Đi, đương nhiên là muốn đi, cháu đang định tìm ngài thương lượng chút chuyện.” Tiểu Dương gạt đầu, hẹn xong chờ mình đưa thế tử về nhà, Trịnh Cung Lượng xong chuyện rồi cùng nhau đi qua.

Hắn âm thầm suy nghĩ, Ôn thất lang làm ra những chuyện này thuần túy cũng bởi vì quá rảnh rỗi, trong nhà quá phóng túng, không bằng đề nghị đi mẫu độc ác trừng trị cậu ta, nên sử dụng phương pháp cai nghiện theo như thế giới kia -- ngăn cách với môi trường xấu xa!

Về phần chuyện tìm Trịnh Cung Lượng thương lượng, dĩ nhiên là có liên quan tới Thôi Văn Viễn.

Thủ hạ của tam lang là có người tài ba có mặt thám có thích hợp theo dõi có vào nhà cướp của, Thanh Giang quận chúa cũng có thôn trang có môn nhân, nhưng mà, Trịnh Cung Lượng này mới là địa đầu xà ở trong kinh.

Nếu muốn lấy được sơ hở của kẻ mẫu Uyển Như, tìm được chứng cứ gian trá của Thôi Văn Viễn, tuy tam lang làm được, nhưng dùng đủ loại con đường thích hợp nhanh chóng tuyên dương ra ngoài, thì còn cần trợ thủ. Trịnh Cung Lượng lại giao du rất rộng tiểu đệ khắp thiên hạ, mà công công của trưởng công chúa là cận thần với thiên tử so với nhà ngoại của Uyển Như thì tốt hơn, đều có thể giúp đại ân.

Nửa tháng sau, tam lang và Uyển Như cùng nhau góp nhặt các loại chứng cứ mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội.

Hai mươi ngày sau, ở khuê phòng Trần Ngọc Dung bị khuyến khích coi trọng phong lưu tài tử Tạ Tuấn Dật giống như kiếp trước, ồn ào phải gả vào Tạ gia, kẻ phi Vinh An vương Chu thị cũng không quá thích, bởi vì Tạ bát lang còn chưa thú thế đã trắng trợn nạp hai phòng thiếp, hơn nữa còn là hoa tỷ muội, danh dự không tốt.

Một tháng sau, thiên tử cận thần Môn Hạ Thị Lang nhẹ lời cười nói với kim thượng, giữa phố phường có lời đồn, bài thơ “mã trĩ thiên huynh” do thần đồng Thôi Văn Viễn nhà Thôi Trương viết kia nghĩ ngờ là gian dối, tác giả của bài đó là một thư sinh nghèo khó đã bị ép phải tha hương.

Thánh thượng bần khoản mặt mũi của cự thần, chỉ sai người lên lút điều tra kỹ, Trịnh Cung Lượng vừa vận nhận mệnh lệnh này. Bởi vì chứng cứ xác thật từ thư sinh và vật chứng được Tiểu Dương làm ra được đưa tới trong tay, bọn họ cũng không sợ tiếng gió, thậm chí Thôi Văn Khang cố ý tiết lộ một chút đi đe dọa Thôi Văn Viễn, hẳn ta bị dọa đến mức đóng cửa ở nhà cơm nước không ăn, đêm không thể say giấc, ngăn ngừa mấy ngày đã gây đi một vòng lớn.

“Coi đời này, đáng sợ nhất không phải là bị người giết, mà là biết rõ có đao sắp sửa rơi xuống lại không biết rút cuộc nên trốn ở chỗ nào -- áp lực chờ chết hơn xa với thật sự đi tìm chết, aizz, tàn nhẫn, thật tàn nhẫn!” Trịnh Cung Lượng nghiêng dựa vào trên ghế bành trong phòng tam lang ăn dưa và trái cây, bắt chéo hai chân hỏi: “Rốt cuộc chuẩn bị bao lâu thì phát tác lên người tiểu cửu tử cháu?”

“Chờ một chút, còn chưa tới thời điểm” Tiểu Dương chuẩn bị chờ Trương thị động đến đồ cưới mới xuống tay, tránh cho đã thảo kinh xà. Ai biết hiệp khách bà ta thuê lại kéo dài như thế này, thời gian yên tĩnh đã lâu mà vẫn không xuất hiện.

Ừm, tam lang hẳn tuyệt không thừa nhận mình có ý giày vò Thôi Văn Viễn là bởi vì bức mình khi chờ mẫu thân của hắn ta xuống tay.

Không tới hai ngày, ở một đêm nguyệt hắc phong cao (ban đêm thích hợp làm chuyện xấu), thôn trang cất giấu đồ cưới của Trịnh Oánh rốt cuộc nghênh đón một nhóm khách không mời mà đến, bị hắc giáp kị binh của Tiểu gia bắt lấy hết, trải qua thay nhau tra hỏi bọn họ lại không như mọi người mong muốn khai ra cô chủ rốt cuộc là ai.

“Không phải hỏi không ra được, mà là quả thật bọn họ không biết, không thể không nói, các biện pháp đề phòng của người có chủ này làm rất tốt.” Tiểu Dương rất tiếc nuối nói cho thê từ.

“Như vậy, chỉ có thể đối đầu chiếu danh sách nhưng lại không thể giải thích được thiếu hụt? Nhất định Trương thị sẽ tìm nô tỳ gánh tội thay.” Uyển Như rất không cam lòng cắn môi.

“Không, nhất định là có biện pháp có thể kéo bà ta vào, phải nghĩ tiếp!” Tham dự thảo luận, Thôi Văn Khang cũng không cam lòng dễ dàng buông tha Trương thị như vậy, nếu chứng cứ chưa đủ không tới nông nỗi hừ thế, huynh muội bọn họ còn phải bị chữ “hiếu” đè ở trên đầu cả đời.

“Điều tra, ngoài có thể tra từ dưới đi lên, cũng có thể cắt tia từ trên hướng xuống, ngang cũng cần suy tính.” Tiểu Dương từ trên phương hướng nhắc nhở bọn họ, bởi vì chuyện đồ cưới thật sự không có quan hệ lớn với hắn lắm, hiểu rõ rất ít, cho dù hắn dụng binh mưu kế đa đoan lúc này cũng không nghĩ ra chủ ý gì tốt.

“Đừng, nhất định là có biện pháp!” Trên mặt Uyển Như lộ vẻ hung dữ, lấy ra danh sách đồ cưới, lại cẩn thận đọc một lần nữa đau khổ tìm các lý do thoái thác của các nô bộc, còn có tất cả lời khai của các hiệp khách bị bắt.

Nàng cũng không tin, mình sống lại nắm giữ tiên cơ còn phải biệt khuất không thành được đại sự!

Nửa tháng sau, Ngự Sử đài Lan Thị ngự sử buộc Lại bộ Trương thị lang dùng vật ngự tứ đứt lót. (vật được vua ban thưởng)

Vốn gây đến gió thổi cũng có thể bay lên, sau khi Thôi Văn Viễn biết được tin tức này nhất thời ngất đi, thiếu niên này nói là thần đồng thật ra thì cũng không phải hoàn toàn hư danh nói chơi, ít nhất hắn ta biết rõ tại sao hai năm gần đây mẫu thân mình có thể điều võ dương oai ở Thôi gia, tại sao mình và muội muội đối xử được càng ngày càng tốt. Bởi vì, tổ phụ dần dần tuổi già mà con đường làm quan của ngoại công lại thuận lợi.

Hôm nay, tội danh dùng vật ngự tứ hối lộ, còn có mình gian dối lấy trộm thi phú, đây là bức người đến tuyệt lộ mà!

Nói lớn chuyện ra, tội khi quân khám nhà diệt tộc cũng không quá phận, trừ phi, đây là vu cáo? Nhưng nếu dám buộc tội, tất nhiên là có chứng cứ, nhà ngoại có vật ngự tứ sao? Có thể nào cũng không thể lấy ra hối lộ được, trừ phi, là ở dưới tình huống không biết. ?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Mở tân sinh (1)

Thôi Văn Viễn người gầy như que củi với đôi mắt đen như mực sau khi tỉnh lại thì lập tức lăn một vòng chạy về nhà ngoại, chuẩn bị thăm dò tình hình cụ thể và tỉ mỉ của chuyện buộc tội, rồi sau đó nói cho biết sự thật chuyện mình gian dối ở trường thi.

Việc đã đến nước này, kẻ ngu cũng biết có người đang cố ý nhằm vào Trương gia và bản thân mình rồi, phải nói rõ mới có thể trợ giúp ngoại công phân tích, tìm phương án giải quyết.

Hắn ta cũng không dám đi tìm tổ phụ làm chủ, cũng không lấy cớ vì tình riêng mà nói cho Thôi Trương biết nếu không có thể bị đại nghĩa diệt thân (vì việc

đại nghĩa không quân người thân), hơn nữa, đều là cháu nhưng Thôi Văn Khang lại là trưởng tử do nguyên phối sinh, gần đây chẳng những thoát khỏi tiếng xấu ăn chơi trác táng mà còn đạt được giải cao ở trong kỳ thi giải thử nữa.

Hai bên đối lập cho dù mình không phạm sai lầm lớn cũng không chiếm được chỗ tốt.

Khi Thôi Văn Viễn đến Trương phủ thì Trương thị lang đang thảo luận chuyện buộc tội với trưởng tử.

Giống Trương thị, dáng người của Trương thị lang cũng mập bụng to như phụ nhân mang thai, phần lớn dưới tình huống này, mập mập đều thoát nhìn hòa ái dễ gần, nhưng giờ phút này ông ta lại không phải như thế, môi mòng, mũi tẹt cùng với mắt nhỏ híp lại, phối hợp ở chung một chỗ cùng với vẻ mặt căng thẳng nghiêng lợi, lại lộ ra vẻ hung dữ khó có thể nói nên lời.

“Buộc tội, tiểu tử nghèo kiết hủ lậu kia lại dám tố cáo ta!” Trương thị đánh mạnh lên bàn đọc sách, nhớ lại rõ ràng tình cảnh khi thượng triều. Lan Thị Ngự sử Ngự Sử đài nói ra tại chỗ, buộc tội ông ta vào tám năm trước hối lộ cho Lại Bộ Thượng Thư để được ngồi ấy tiến cử vào vị trí Thị Lang.

Chuyện này đã lâu nhưng lại liên quan trọng đại, cộng thêm ba năm trước Lại Bộ Thượng Thư đã cáo lão từ chức, kim thượng cũng kéo dài không cho lập tức nghị luận chuyện này, chỉ cho Trương thị lang bãi triều để nhớ lại chuyện cũ, đợi ngày mai tuyên triệu hai bên đối chất.

Từ khi bãi triều đến khi trở về nhà, dọc theo con đường này Trương thị lang thật sự hoảng sợ vừa cảm giác chính mình bị không ít ánh mắt lạnh nhìn vừa phải giả bộ bình tĩnh, cho đến khi trở về phòng mới bắt đầu thở mạnh, hùng hùng hổ hổ sau đó cùng thảo luận với trưởng tử của ông ta – rốt cuộc trong triều ngày mai nên đi thỉnh tội hay tự biện bạch cho bản thân?

“Phụ thân không cần quá gấp gáp, bởi vì trong tang hoạch tội* chia làm sáu mức, hối lộ chỉ là án nhất đẳng thấp nhất bàn về tội tham ô, không quá nghiêm trọng.” Con của Trương thị lang xoa lưng phụ thân khuyên, “Chỉ là, vật ngự tứ đó có từ đâu?” (*tang hoạch tội: đồ vật có nguồn gốc từ hối lộ hoặc trộm cắp)

Tội tham ô, theo như luật pháp Đại Tề nhận một thì đánh hai mươi gậy, nhận hơn ba thì đánh ba mươi gậy, mười thì một năm, hơn mười thì thêm nửa năm, có khi phải đến ba năm sau.

Nói cách khác, nói riêng về hối lộ, thì tối đa cũng chỉ là trục xuất quan chức cưỡng bức lao động ba năm, còn có thể tìm người biện hộ để phạt tiền đền tội, nhưng lấy trộm vật ngự tứ, hình phạt lúc đầu chính là lưu đầy hai nghìn dặm, càng khỏi nói đến theo như trình độ tình tiết nghiêm trọng còn có thể bị xét nhà diệt tộc!

Tặng lễ là chắc chắn phải tặng, chỉ là tám năm trước, rốt cuộc vào tám năm trước đã tặng cho Thượng Thư cái gì? Trương thị lang đồ mồ hôi lạnh đầy trán, chỉ huy nhi tử lấy từ trong hộc tủ của giả sách ra một quyển sổ, cẩn thận tra xét danh mục quà tặng.

Vàng bạc tuyệt đối không thành vấn đề, mấu chốt ở trên dụng cụ. Tiền Lại Bộ Thượng Thư thích đồ bằng ngọc, Trương thị lang tặng một đôi ngọc thú may mắn để bài biện, cộng với tức phụ trưởng tôn đã ba năm chưa có thai, vì vậy còn đưa thêm vào một pho tượng bạch ngọc Tổng Từ Quan Âm.

Trương thị lang nhìn nhi tử nói: “Ngọc thú may mắn là con mang về.”

“Đó là mua ở chỗ Trần Bảo Trai, tuyệt đối không thành vấn đề.” Lang quân Trương gia lập tức thoát khỏi hiềm nghi của mình, tiệm bán đồ cổ hạng nhất kinh thành không thể nào phạm vào loại lỗi này, rồi sau đó, hần đột nhiên đề cao giọng kinh hô, “Tượng phật bạch ngọc Tổng Từ Quan Âm là muội muội lấy ra! Chẳng lẽ?”

Tượng phật bạch ngọc Tổng Từ Quan Âm kia ban đầu muội muội nói là phụ quân nàng đưa, bởi vì nhi tử của mình đã được nhận vừa đúng có thể tặng cho phụ thân, chẳng lẽ, đây là nàng cho người làm căn lấy được?!

Đúng rồi, khi đó tình huống trong nhà không tính là quá tốt, Văn Viễn cũng mới nhập học chưa truyền ra tài danh, nàng ở phụ gia còn phải khiêm tốn làm người, Thôi Thừa Vọng là người thích vợ vết của cái, muội muội có tài đức gì mà có thể lấy được chỗ tốt gì từ trên tay trưởng phu chứ?

“Chẳng lẽ, đây là vật của Trịnh Oánh?” Sắc mặt Trương thị lang trắng bệch, che ngực chỉ cảm thấy trái tim phát đau từng trận. Đồ cưới, nữ nhi tham ô đồ cưới của nguyên phối trưởng phu!

Nữ tử tôn thất dòng họ hoàng tộc có vật ngự tứ thì cũng bình thường, hơn nữa, trừ khi có thánh chỉ, ý chỉ hoặc văn tự ban tặng vật nếu không những thứ khác ở trong mắt các nàng đều là bài biện tâm thường, cơ bản sẽ không cho những vật này vào chung những đồ khác, trong danh sách đồ cưới hơn phân nửa cũng không ghi chép cận kề, nữ nhi không được sử dụng loạn những thứ đồ kia?

Tượng phật bạch ngọc Quan Âm đúng là vật của Trịnh Oánh, cả đời Tiên Bình Nhạc quận vương phi không có nhi tử rất tiếc nuối, cho nên, khi nữ nhi của bà xuất giá đã tí mĩ trang bị các loại vật cầu may để sinh nhi tử.

Chuyện như vậy nữ quyền tôn thất cũng rất rõ ràng, vì vậy lúc thêm trang mọi người cũng chọn tặng đồ vật may mắn, khi đó Vương hoàng hậu còn chưa qua đời, đồ bà ấy ban tặng chính là tượng phật bạch ngọc Quan Âm, cái gọi là vật ngự tứ, tất nhiên bao gồm đồ Hoàng đế, Thái hậu cùng với Hoàng hậu ban tặng. Nói cách khác, cho dù là thân quyền tiện tay để đồ vật có lai lịch tức vào thêm trang thì cũng coi như vật ngự tứ, nặng nhẹ tất cả phụ thuộc vào một ý nghĩ của hoàng thất.

“Đây là, trộm cắp, phạm vào thất xuất!” Đại lang quân Trương gia đột nhiên đánh lên mặt bàn, muội muội đang làm trò gì? Không chỉ hại chính mình còn hại cả phụ thân! Hần nghĩ lại, đề nghị, “Chuyện này vẫn rơi vào trên người Thôi gia, Vương hoàng hậu đã mất, nếu Thôi gia có thể nói tượng phật Quan Âm này không phải là vật ngự tứ, không phải đồ cưới của Trịnh Oánh chỉ là đồ vật tương tự.?”

“Hoang đường! Nếu Lan Thị Ngự sử dám buộc tội, đó nhất định là lấy được nhân chứng vật chứng, cái tội hối lộ này, chỉ có thể nhận.” Trương thị lang chán nản ngồi ở bên trong ghế bành, rồi sau đó lại đột nhiên chống thân thể lên cần rằng nói: “Còn chỉ có thể nói là cho quan trên mượn thương thức! Không thể thừa nhận muội muội con trộm đồ cưới, chỉ có thể là Thôi Thừa Vọng cho. Trộm cắp vật ngự tứ, cái tội này nó đảm đương không nổi!”

Phụ tử Trương gia đang bế đầu sứt trán muốn tìm ra giải thích hợp lý, muốn tìm được lý do hợp lý hoặc bỏ ra giá cao xin Thôi gia phối hợp, Thôi Văn Viễn lại vội vã chạy tới, “bịch” một tiếng quỳ xuống khóc kể lễ: “Cầu xin ngoại công cứu cháu!”

Nghe xong ngoại tôn bất hiếu này kể rõ, Trương thị lang thiếu chút nữa thổ huyết, luôn miệng thờ dài nói: “Gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh! Thụ sinh hàn môn kia cháu đã đuổi đi đâu?”

“Cho chút tiền tài lại đe dọa, đuổi hán hồi hương rồi.” Thôi Văn Viễn thành thật quỳ trả lời.

“Ngu xuẩn! Đã làm, sao không khổng chế vừng vàng trong tay?” Trương thị lang thật hận không thể đá đứa cháu này một cước, chắc hẳn, hiện tại người này cũng không thể đang hoàng ngậy ngó ở đây được nữa rồi, “Đi, theo ta bái kiến ngoại tổ của cháu!”

Chuyện này không thể nào bỏ qua, tôn tử Thôi gia hồng chuyện cũng không thể chỉ Trương gia tới xử lý, ông ta vốn đã tự lo cũng không xong, dứt khoát, dùng quan hệ người thân cầu xin Thôi Trương cùng cứu!

Khi Thôi Văn ở trước mặt ngoại tổ khóc lóc cầu cứu, Uyển Như cũng tới tìm tổ phụ và đại bá của mình, đưa ra danh sách đồ cưới chỉ những đồ Trương thị trộm cắp, bắt buộc dĩ nói: “Hai ngày trước nghe đại tẩu nói Lan Thị Ngự sử buộc tội ngoại gia mẫu thân dùng vật ngự tứ hối lộ, cháu cũng có hoài nghi này, hôm nay xem lại quả thế, tượng phật bạch ngọc Tống Tử Quan Âm kia đúng là đồ cưới của mẫu thân, thật không nghĩ tới.”

Uyển Như nói xong liền nghẹn ngào, thờ dài một tiếng không nói tiếp nữa, một lát sau đó mới sâu kín nói: “Một tuần trước, thôn trang bị cướp, tính toán mang đi những vật này còn định thiêu hủy kho phòng, cháu mơ hồ đoán được đây là bút tích của ai, nghĩ tới việc xấu trong nhà. Aizz, không báo quan cũng không tra cứu, ai ngờ, tám năm trước đã -- cháu vẫn xem bà ta như thân mẫu mà hiếu kính, thật sự là quá làm cho người ta lạnh lẽo!”

“Chuyện này còn ai biết nữa?” Thôi Thừa Tổ nghe Uyển Như nói rất chú ý đến câu “đại tẩu nói” kia, đại tẩu nàng cũng không phải là nữ nhi của Ngự Sử đại phu Mai gia sao?

“Phụ gia (nhà chồng), cũng biết.” Uyển Như cúi thấp đầu rất khó chịu trả lời, “Bởi vì, ban đầu cháu xuất giá không có đồ cưới, chỉ dùng sính lễ gom góp, cho nên.”

Cho nên, chuyện kể mẫu cắt xén lãng phí đồ cưới của nguyên phối đã sớm truyền ra ngoài?! Còn có ý đồ để con riêng cưới nữ nhi thương hộ, tin tức Uyển Như nhanh nhạy chắc hẳn cũng có phần do Tiểu gia.

Lan Thị Ngự sử buộc tội có phải Tiểu gia bày mưu hay không? Trương thị ngầm chiếm đồ cưới của con riêng thì Thôi Trương không biết rõ tình hình cụ thể, Thôi Thừa Tổ lại tương đối rõ ràng, thậm chí ông ta biết Uyển Như vẫn luôn canh cánh chuyện này trong lòng, đã sớm cầu xin thế tử mình giúp một tay điều đình.

Chẳng lẽ? Không, sao nữ tử thế gia có thể không biết đạo lý mất mát và vinh quang, nếu thật sự có chứng cứ này thì lên lút bắt bớ uy hiếp Trương thị lang phụ thân của Trương thị là được rồi, cần gì phải náo đến trước ngự giá chứ? (xe vua)

Nếu tội danh Trương thị trộm cắp vật ngự tứ được chứng thực, tuyệt đối liên quan rất rộng, dù sao bà ta cũng là nữ tử đã xuất giá, là tức phụ Thôi gia, sau khi phạm tội chịu ảnh hưởng không chỉ là nhà mẫu thân, phụ gia càng sẽ bị liên lụy.

Trương gia sụp đổ, Thôi gia cũng chiếm không được chỗ tốt, nếu Thôi gia thua, nữ tử Thôi thị có thể ổn định vị trí vợ cả ở phụ gia ư? Khuyến khích, thiết kế phụ thân mình hư thế, chuyện hung ác như thế chắc nữ sẽ không làm, nếu làm, sao có thể thẳng thắn vô tư nói cho trưởng bối của nàng hành vi của Trương thị được?

Không biết, chuyện Lan Thị Ngự sử buộc tội đó là bởi vì lấy được sơ hở từ Uyển Như do Tiểu gia bày mưu đặt kế gây nên, dụng kế này, thì phải hư hư thật thật làm cho người ta không thấy rõ.

“Khó trách mẫu thân con muốn ta nhanh chóng cần thân với nhà Dư Thượng Thư, thì ra là duyên cớ này! Việc lớn như thế, sao các con không nói sớm?” Chuyện Trương thị Thôi Trương chẳng hay biết gì, hôm nay vừa nghe thật sự khí huyết cuộn cuộn, ân hận lúc đầu đã làm sai!

Còn tưởng rằng Trương thị kia là một người tốt, lúc ở kinh thành nhìn nàng ta đối xử với Văn Khang, Uyển Như cũng không tệ lắm lúc đó mới yên tâm cho tôn nhi tôn nữ đi theo đến vùng biên cương, vẫn chưa tới một năm, tôn nữ vội vàng xuất giá, tôn nhi thì như biến thành người khác liều mạng cố gắng.

Chắc hẳn, ở bên kia bị uất ức lớn mới về Kinh Thành tự bán thân giành lấy tiền đồ? Nếu có thể sớm biết, nhất định có thể hung hăng dạy dỗ độc phụ kia! Đáng tiếc, việc đã đến nước này liên lụy đến vật ngự tứ, trước hết phải bảo vệ nàng ta bảo vệ Thôi gia.

“Con lo lắng cho thân thể của phụ thân, không dám nói thẳng.” Thôi Thừa Tổ xấu hổ trả lời, lại không biết làm thế nào, nói: “Thật ra thì, còn một chuyện nữa, tháng trước Thôi Văn Viễn có dính líu đến việc gian dối ở trường thi.”

“Cái gì?!” Nhất thời trước mặt Thôi Trương bỗng tối sầm, lao đảo hai bước. Văn Viễn gian dối ở trường thi? Tôn tử ông coi trọng lại gian dối ở trường thi?! Đây là, thượng bất chính hạ tắc loạn sao?

Sau khi cơn tức qua đi, Thôi Tương lại suy nghĩ trong lòng, đột nhiên có nhiều chuyện như vậy có phải có kẻ thù ra tay hay không?

Khi Trương thị lang mang theo Thôi Văn Viễn nói chuyện với Thôi Tương thì quả nhiên Thôi Tương không đoán chuyện này do Tiểu Dương và Uyển Như gây ra, chỉ nhận đây là có người cố ý muốn kéo xuống, liền hoàn kế mưu từ Trương thậm chí đến Tiểu gia, phá vỡ từ Trương gia trước, kế tiếp sau đó không biết còn hậu thủ gì nữa không.

“Chuyện gian dối ở trường thi ngược lại đơn giản nhất, chỉ mong chờ thư sinh kia còn sống tốt!” Thôi Tương chỉ trường tử mình phân phó nói: “Nhanh tìm được thư sinh kia, bảo hắn đổi lời khai.”

Ông gần như lập tức làm ra lấy hay bỏ, hi vọng thân gia (thông gia) nhận tội hối lộ -- Thánh thượng sẽ không nguyên ý nghe ngụy biện gì, nhưng về chuyện trộm cắp đồ cưới, Thôi gia sẽ hết sức cung cấp lý do thoái thác.

Không thể dính dáng quá lớn, hơn nữa nếu bà ta bị hưu, tuy Thôi Văn Viễn, Thôi Uyển Lan không biến thành thứ tử thứ nữ nhưng dù sao địa vị sau đó cũng hạ xuống, làm mai không dễ.

Thôi Tương còn ôm ấp chờ mong với tài văn chương nổi bật của Thôi Văn Viễn, bình thường ông cũng kiểm tra, chỉ xem tôn tử này nhất thời xúc động mới có chuyện gian dối ở trường thi, tôn tử này còn có thể cứu được.

“Chúng ta già rồi, chỉ cầu giữ được bọn nhỏ phía dưới.” Ông sâu sắc nhìn Trương thị lang, chỉ dùng ánh mắt đã cho ông ta áp lực vô hình.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Chương 67: (2)

Ngày kế, quan đại thần mới có thể tham dự triều, Trương thị lang quỳ xuống đất xin tội, Lan thị Ngự sử hùng hồn phân trần, liệt kê từng chứng cứ phạm tội của Sử thượng thư và Trương thị lang, hơn nữa quả nhiên như Thôi Tương đoán Thôi Trương thị cũng bị liên lụy vào, hơn nữa chứng cứ xác thật ngay cả thuê du hiệp cũng tính vào.

Ngay cả Mai Ngự sử đại phu tham dự chuyện này cũng chưa từng nghĩ tới, ông đột nhiên ý thức được Lan thị Ngự sử thuộc hạ đặc lực của mình đã bị người khác đầu độc rồi.

Mai Ngự sử đại phu có ý định làm ồn ào chuyện này, lại không tính toán toàn bộ đầu đuôi gốc ngọn của câu chuyện sẽ lộ ra làm không cách nào thu tay được thế này, hôm nay, chuyện như vậy đã dần dần thoát khỏi tầm kiểm soát.

Nguyên Lai bộ Sử thượng thư là nhà cậu của Vương hoàng quý phi, vây cánh của Lục hoàng tử, Trương gia cũng theo đuổi bước tiến của ông ta âm thầm có chút khuynh hướng phụ thuộc vào. Xem ra, là có người muốn mạng của hai bọn họ, dọn sạch vị trí Lại bộ.

Đây là ai hạ thủ? Tam hoàng tử hay Thất hoàng tử? Hay là những người khác? Lúc Mai Ngự sử đại phu suy nghĩ, tại đây mấy người bị buộc tội danh kia đã khấu chiến một phen.

“Tiền Lại bộ Thượng thư là thuộc loại ‘Quan viên nhận tài vật trái luật’, bởi vì nhận hối lộ mà ngoại lệ đề bạt Trương thị lang, theo như luật, một thước (mét) một trăm trượng, một cuộn tăng thêm một bậc, mười lăm cuộn, treo cổ!” Có người lạnh lùng cao giọng nói xong, cũng bày tỏ phân lượng Tiền Lại bộ Thượng thư thu nhận hối lộ đáng bị treo cổ nhiều lần.

Có người cho rằng phán quyết mức hình phạt như vậy là quá nặng, Tiền Thượng thư cũng không trái luật, Trương thị lang vẫn có tài hoa, đây thuộc loại “Quan viên nhận tài vật không trái luật”, ứng theo như loại “phạm tội tham ô” tăng thêm hai bậc để xử lý. Dĩ nhiên, cũng có người nói đó không phải là nhận hối lộ, chỉ là đồ dùng đồng liêu bỏ đi lúc đang ngắm cảnh mà thôi, dĩ nhiên lời này không ai tin.

Về chuyện Trương thị lang hối lộ vật ngự tứ, có người cho rằng ngoài phạm vào loại “phạm tội tham ô”, còn có bất kính với tiên hoàng hậu, ứng với lưu đầy ba nghìn dặm.

Có người cho rằng, tượng Quan Âm bạch ngọc cũng không phải là hoàng hậu hạ ý chỉ ban tặng, chỉ là món đồ bình thường được tạo ra để nữ tử tôn thất ngắm mà thôi, không phải lấy trộm vật ngự tứ mà lưu đầy, phạt tù ba năm như vậy đủ rồi.

Về “vật ngự tứ” từ đâu mà tới, có người cho là Trương thị trộm cắp tài sản của phu gia phạm vào một trong thất xuất điều lệ, ứng với bị hưu, cũng phán hình theo như luật, cần phải đánh năm mươi roi, Trương thị chịu đánh năm mươi roi xong cần phải thêm “tội phục dịch lưu đầy”, bởi vì trộm cắp vật ngự tứ, phải xử nặng hơn.

Có người cho rằng bởi vì bà ta giúp kẻ tử kẻ nữ bảo quản tài vật, ở bên trong quan hệ gởi nhờ, người được giao phó tự tiện sử dụng vật được giao phó là loại “phạm tội tham ô”, hình phạt ứng theo tội nhẹ nhất trong tội tham ô là phạt tù hai năm mà thôi.

Lại có người cho rằng, Trương thị này nhận được giao phó của người thân thuê du hiệp trộm cắp tài vật ở chỗ bảo quản, tự xưng là được giao phó

nhưng lại có ý lấy đi, ý đồ ngầm chiếm đoạt lâu dài làm của riêng, hành động này ứng với tội “gian trá lừa gạt tiền tài”, xử “phạm tội tham ô” là quá nhẹ.

Nghe một đồng lời này, làm thánh thượng choáng váng đến đau cả đầu, đen mặt hạ lệnh lập tức bắt giữ Trương thị lang và Tiền Lại bộ Thị lang, do Ngự Sử đài lập án, Giám sát Ngự sử chủ thẩm, điều tra kỹ chuyện quan viên nhận hối lộ trái luật, phạm tội tham ô.

Lại bởi vì vật ngự tứ dính líu tới phụ nhân Trương thị, Hình bộ cũng tham dự vào, lập tức sai người áp giải Trương thị trở về kinh thẩm tra.

Đồng thời, Trịnh Cung Lượng phụ trách điều tra kỹ chuyện Thôi Văn Viễn gian lận đi tìm Tiểu Dương uống rượu, im lặng hỏi: “Rốt cuộc cháu nghĩ như thế nào, náo chuyện của nhạc phụ nhạc mẫu lớn như thế, làm mất thể diện nhà ngoại tổ mẫu. Theo ta thấy, Sử gia, Trương gia, Thôi gia đều không có mặt mũi gặp người rồi, lúc này nhà cháu không làm quan ở Kinh Thành mới khá hơn chút.”

“Cũng không phải muốn làm lớn chuyện dư luận xôn xao.” Tiểu Dương chẳng hề để ý trả lời, “Quý phi cũng không phải là ngồi không, nhất định bảo toàn nhà cậu của mình, về phần chuyện của những người khác, rứt cổ về nhà đợi mới tốt.”

“Vậy, chuyện của Thôi Văn Viễn? Chẳng nào thì giao thư sinh kia cho ta?” Trịnh Cung Lượng chỉ cảm thấy phu thê Tiểu Dương cũng điên khùng rồi, náo quá lớn mới có lợi sao? Thật là làm hại người thì không có lợi.

“À, chuyện này ư, quê quán của thư sinh kia là ở bên trong đất phong của mẫu thân cháu, đang nhờ người thân giúp một tay tìm kiếm một phen, người nói xem, giao cho người hay giao cho cậu ta?” Nếu theo như tính khí thường ngày của Tiểu Dương, ngược lại hẳn muốn cho Thôi Văn Viễn để cậu ta mang tội diệt khẩu bịt miệng hơn.

Cũng không biết sao, sau khi hỗn phách trở về vị trí cũ trái tim càng mềm yếu, gặp chuyện luôn nghĩ tới phải tam quan đúng đắn hơn nữa là không thể không tuân theo đạo nghĩa, đây một cái thì có thể, vu oan thì không được.

Cuối cùng, tội gian dối này lấy trùng phạt cảnh cáo để chấm dứt, thư sinh kia tự thuật lại là trước khi đi thi hắn đã làm thơ lúc cùng tham gia yến tiệc với Thôi Văn Viễn, trong đó có bài thơ xuất thân từ trong tay Thôi Văn Viễn.

Vì vậy, án này chỉ trùng phạt Lễ bộ Thị lang Lưu Văn Đạt trái lệ làm lộ đề cho học trò mình, cách chức quan phạt gậy, mà Thôi Văn Viễn bị tước đoạt tư cách ba lượt kỳ thi mùa xuân.

Tiểu Dương rất tiếc nuối, hẳn còn tưởng rằng chuyện ăn cắp này sẽ bị xử lý xóa vĩnh viễn ID, Thôi Tương thật là đại thủ bút, bỏ ra đồ cưới phong phú cho Thôi Bình, để nàng ta gả cho thư sinh hàn môn kia bịt mồm.

Hắn nằm ở trên đầu gối của ái thiếp, ăn một miếng trái cây đối phương đút cho, hàm hồ nói: “Thật là, tiện nghi cho cậu ta!”

“Có cái gì tốt mà tiếc nuối. Ba lượt, sang năm sẽ không thi, nói cách khác nếu không có gì ngoài ý muốn, phải mười hai năm sau cậu ta mới có thể tham dự kỳ thi mùa xuân, thời gian dài như vậy đủ phai mờ ý chí của một người.” Uyển Như khoác áo choàng ngồi ở dưới cây Mai, khẽ cười lại đút mồi quýt vào trong miệng hắn.

Nghĩ thầm, kiếp trước là Dư Sơ Tĩnh một con người thẳng thắn gả cho thư sinh kia, lúc này đổi thành Thôi Bình một lòng muốn gả cho hào môn, lại không biết giữa phu thê này có thể hòa bình chung đụng hay không? Nếu nàng ta không cảm thấy hạnh phúc, trong tức giận sẽ ghi hận Thôi Văn Viễn hại bản thân chứ? Rồi sẽ làm cậu ta ngột ngạt thế nào đây? Thật là, kỳ vọng đó.

Về phần vụ án của một người khác, nhờ Quý phi quay vắn, không nói về vật ngự tứ, nhưng Ngự Sử đài vẫn theo như luật phán xử Sử thượng thư từ hình, bãi miễn chức quan của Trương thị lang, quan viên Lại bộ có liên quan đến vụ án bị giáng chức hơn phân nửa.

Quý phi cầu cạnh lần nữa, nhất thời Thánh thượng mềm lòng lại bởi vì Sử thượng thư tuổi già và lại có công với xã tắc, miễn tử tội kia xử tù một năm, tịch thu bộ phận gia sản, Trương thị lang bị đánh năm mươi trượng, trục xuất cả đời không được làm quan.

Về phần Trương thị, ở dưới sự bảo vệ ngầm của Thôi gia, khổ chủ Thôi Văn Khang, Thôi Uyển Như không có cách nào có thể chân chính tố sang tội khác, cuối cùng bởi vì tội tở thiếp thân gánh tội thay -- từ này lấy trộm đồ do chủ mẫu bảo quản dùng để tranh công, chủ mẫu chỉ bị tội quản không nghiêm.

Trên mặt nổi tuy là như thế, nhưng có ai không biết sự tình bên trong chứ? Thôi Tương vì chuyện như vậy không còn mặt mũi nào đối mặt với mọi người, tự nhận lỗi từ chức.

Đào mất, Trương thị bị đánh roi xong trở về Thôi gia lập tức bị nhốt vào thiên viện hậu trạch, hôm nay bà ta chỉ còn một thân một mình, phụ thân và huynh trưởng cũng bị dính líu, tiền đồ của nhi tử ảm đạm, nữ nhi không người nào hỏi thăm, có lẽ, không còn cơ hội ra ngoài nữa.

Vào đêm, Uyển Như đang tính đồ cưới mình được chia, cùng với tiền bồi thường của Trương gia, rồi sau đó đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Chàng đoán xem, bà ta có tự sát để tránh liên lụy đến danh tiếng của nữ nhi không?”

“Có chết hay không cũng không ảnh hưởng gì. Ta đoán, bà ta sẽ không nổi chết.” Tiểu Dương không sao cả trả lời, vừa cười nhìn trán của Uyển Như, “Thật là tham tiền, cũng đã hưng phấn chừng ba ngày rồi, nàng lại vẫn tính lại.”

“Sắp ra cửa đi xa đây, thiếp phải an bài quản sự cho thôn trang, còn phải đổi hết tơ lụa, da lông, dược liệu ..., những thứ đồ này để đã lâu lại sửa chữa không ổn cơ bản không đáng giá một đồng, có thể ra tay thì nhanh ra tay, đồ trang sức cũng phải dọn dẹp một phen.” Uyển Như rất nghiêm túc tính toán, nói: “Đi bên ngoài lại được nghỉ ngơi thật là nhiều năm, umh, cần mang nhiều chút tiền và vàng.”

“Bên kia không cần tiền đồng, nặng như vậy còn năm rương lớn -- đưa đến dọn đi không chê phiền toái sao?” Tiểu Dương chỉ vào một hàng chữ trên danh sách xuất hành của Uyển Như mà ôm bụng cười, “Tiền tệ địa khu Tây Nam Di lưu thông không phải tiền triều đình chế tạo, là bối tệ (tiền vỏ sò, xác của những vật có bề ngoài cứng như trai, bào ngư, ốc...). Hơn nữa, ở địa giới này thừa vàng, dùng vàng bạc của chúng ta qua bên kia, lỗ chết!”

“Hả? Sao chàng không nói sớm?” Nhất thời Uyển Như sững sờ, mấy ngày nay nàng bận rộn lẫn qua lẫn lại để làm gì? Tính toán vô ích rồi!

Từ sau ngày Mười Lăm tháng Bảy nàng luôn cảm giác lời nói của phu quân mình hơi có chút thay đổi, hình như trở nên nghiêm chỉnh hoặc là nói chính trực hơn rất nhiều, không ngờ, chỉ là hình tượng mà thôi, trong lòng hấn vẫn hẹp hòi mà lâu cá như vậy, ngay cả thê tử của mình cũng muốn trêu!

“Không học vẫn là bị thua thiệt ngay, thấy chưa?” Tiểu Dương lấy từ trên giá sách bên cạnh ra một quyển bút ký tự mình làm đưa cho thê tử, cười nói: “Ừ, các loại hạng mục chú ý, kỹ hơn trên sách nhiều.”

“Chàng thật sự xấu! Không đưa sớm cho thiếp.” Uyển Như nắm quyền hung dữ đầm trên người tam lang.

Sau trận ầm ĩ, hấn mới xin tha, nói: “Thật ra thì, ta cũng không hiểu rõ lắm, lý luận suông mà thôi. Chờ chúng ta đi, cần phải nâng đỡ lẫn nhau cùng nỗ lực!”

Một thoáng sau, vừa qua khỏi Tết Nguyên Tiêu, dưới sự hợp tác chung sức của trưởng công chúa và Trương Vũ Quận vương, rốt cuộc kim thượng nhả ra không hề giữ Tiểu Dương nữa, hạ lệnh cho nhận chức Bình bộ.

Bởi vì đi Lũng Hữu đạo* đến Kiếm Nam đạo** dưới quyền quản lý của phủ Đô Đốc Mông Châu, nhậm chức Tả Quả Nghi Đô Úy ở phủ Chiết Xung Côn Lĩnh, nên người đi theo ngoài binh lính, gia quyến, còn mang theo hai người ‘con riêng’ là đường cữu Trịnh Cung Lượng, biểu đệ Ôn Thất Lang.

(*Lũng Hữu đạo: một con đường trong triều Đường, là một trong mười con đường Trinh Quán (niên hiệu Vua Đường Thái Tông, Lý Thế Dân, 627-649); địa phận quản lý bao gồm Cam Túc bây giờ và địa khu Tân Cương.

**Kiếm Nam đạo: một trong mười con đường thời Vua Đường Thái Tông, làm tên địa lý phân ranh giới.)

Đây là hiệp nghị được thành lập trước khi Trương thị lang bị buộc tội đã xin Trương Vũ quận vương và trưởng công chúa giúp một tay, Tiểu gia muốn tất cả người thân thoát khỏi vũng nước đục ở kinh thành, bọn họ cũng muốn để cho đứa con được yêu thương nhất của mình đi nơi xa ngao du một phen, tốt nhất là khi trở về phía trên đã không còn gây rối.

Con riêng không đáng sợ, đáng hận chính là, bởi vì Tiểu Dương nhậm chức có mang theo thê tử, đường cữu cũng mặt dày vô sỉ tiện thể mang theo thê tử của mình, rồi tiểu tử Ôn gia không thành thân kia không ngờ cũng mang theo Liễu Y Y thiếp của hấn.

Đối với lần này, Tiểu tam lang đánh giá là -- ăn no không có việc gì làm.

Một kéo hai, hai kéo ba, muốn một chết đại gia ta sao?

Tác giả có lời muốn nói: Đồng là một loại đơn vị đo lường trong tiền tệ của Đại Đường, sáu tội về tài vật: tội cường đạo, tội trộm cắp, quan viên nhận tài vật trái luật, quan viên nhận tài vật không trái luật, quan viên dưới quyền nhận tài vật dưới danh nghĩa công việc nào đó, phạm tội tham ô. Phạm tội tham ô trong “luật Đường”: hành động chỉ quan lại hoặc người thường không phải bởi vì hướng đến chức quyền mà thu nhận tài vật trái luật.

Trong “luật đường” trừng phạt tội tham ô rất nghiêm khắc, loại tham ô thứ nhất quan viên chủ quản lợi dụng quyền lực, tham ô tài vật trong khu vật quản lý, ví dụ tham ô hơn 50 cuộn lụa, hình phạt là lưu đầy hai nghìn dặm. Loại thứ hai là quan viên chủ quản tự mình sử dụng tài sản chung, mượn nô tỳ, trâu, ngựa, lạc đà, la, lừa, xa thuyền...vv, sau khi điều tra ngoại trừ vật phải giao nộp, ngoài giá thuê ra, còn phải trị tội theo như loại tình huống thứ nhất. Loại thứ ba là lợi dụng chức vụ thu nhận biểu tặng hoặc lấy đi cũng bị tội như loại thứ nhất.

Loại hình trừng phạt nhận hối lộ, bản thân quan viên chủ quản “nhận trái luật”, là chỉ sau khi quan chủ quản thu nhận tài vật của kẻ đút lót, rồi cho hủy diệt chứng cứ, loại quan này nếu nhận hối lộ đạt mười lăm cuộn lụa, hình phạt là treo cổ. Không phải quan chủ quản nhận mà là do người tặng, cũng phải trị tội tham ô. Người đứng đầu tập thể nhận hối lộ thì thấy tổng số để luận tội, phía dưới thì chịu phạt theo như số được chia. Sau khi quan viên nhận hối lộ cũng bị phạt. Đối với quan viên phạm tội mà không bị xử tử, cho dù có được chiếu lệnh đặc xá của triều đình, cũng cả đời không được làm quan.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Chỉnh biểu đệ

Lên đường được một ngày, đám người Thôi Văn Khang đi trước một bước tổ chức tiệc rượu đưa tiễn ở đình Thập Lý ngoài thành, đoàn người Tiểu Dương tuân theo điệu bộ của quân nhân đứng thẳng như cây Tùng, đi như gió, cho nên tới sớm nhất, mong chờ tập hợp với Ôn thất lang và Trịnh Cung Lượng.

Trịnh đường cửu tới không sớm nhưng cũng đúng giờ, sau khi hai đôi phu thê làm lễ ra mắt chào hỏi, thê tử của hán Triệu Thụy Liên đi cùng với Uyển Như vào trong xe ngựa uống trà, tán gẫu.

Trong hai người, Triệu thị gầy cao mặc áo sa mỏng màu tím nhạt, váy lá sen tán hoa xanh nhạt; Uyển Như tuổi hơi nhỏ nhưng cũng rất đầy đặn, búi tóc Vân kế, mặc váy dài màu hồng đào thêu chỉ vàng.

Một lịch sự tao nhã một cao quý, tôn nhau lên, dù mang mũ che mặt cũng làm cho người ta không nhìn được mà dừng chân.

Vị Triệu Thụy Liên con của Quận vương này dĩ nhiên cũng xuất thân từ danh gia vọng tộc, bởi vì Trịnh Cung Lượng không phải trưởng tử lại hơi tùy hứng ương ngạnh, đề phòng chị em dâu chung đụng khó khăn cùng với việc đề hai phu thê tôn trọng giúp đỡ lẫn nhau, Trương Vũ Quận vương đặc biệt chọn cho người vợ dịu dàng hiền thực.

Chỉ nhìn lông mày mắt đẹp của Triệu Thụy Liên, cùng với vẻ dịu dàng bên ngoài và hơi thở trầm tĩnh rất mạnh, cùng với giọng nói nhẹ nhàng rất trấn an lòng người, mọi người đều có thể đoán ra phụ thân mẫu thân của Trịnh Cung Lượng rất khổ tâm.

Kiếp trước Uyển Như và Triệu Thụy Liên từng có mấy lần lui tới, biết tính khí của nàng ấy tốt, có thể nói là không biết giận.

Tiểu Dương đã từng nói rất rõ ràng, lần ra cửa bên ngoài này chuyện phương diện nữ quyền đừng hy vọng Triệu Thụy Liên có thể đưa ra biện pháp gì, đề nàng khoan dung nhiều chút.

Cũng may Trịnh đường cửu không phải kẻ háo sắc, trong gia tộc cũng không cần Triệu thị đảm đương chức tông phụ, nếu không cuộc sống của nàng ấy tuyệt đối gian nan.

Lần này rời kinh, Trương Vũ Quận vương phi đặc biệt cho Triệu Thụy Liên mang theo con đi theo, chỉ sợ nhi tử đi một mình lại đi nhiều năm như thế nếu lúc trở về kéo theo con cái đáng thiết vệ, vậy con dâu sẽ không có đường sống.

Đối với Uyển Như mà nói, 'con riêng' như vậy cũng không coi là quá phiền toái, vốn khát vọng nhất là nàng có thể chân chính làm nhà làm chủ, hậu viện không có ai đứng ở trên đầu nàng quơ tay múa chân, tính tình của Triệu Thụy Liên mềm một chút tránh cho hai nàng mâu thuẫn ồn ào.

Cần phải biết, đừng chỉ xem nàng là một muội tử mềm yếu như vẻ bên ngoài, trong xương vẫn rất cố chấp. Hơn nữa, đường cửu mẫu Triệu gia đã từng thuận lợi mang thai sinh con, cùng với nàng lại không xung đột lợi ích, có một trường bối như vậy ở bên người cũng rất thực tế.

Bên này, Như Nương và Triệu Thụy Liên thân thiết ăn điểm tâm bàn về vẻ thơ, đám người Tiểu Dương cũng sắc mặt càng ngày càng đen, sau nửa canh giờ, lúc này Ôn thất lang mới tới đình Thập Lý.

Tam lang nhìn từ xa thấy đoàn người điều khiển hơn mười chiếc xe chậm rãi đi tới, khí đen trên mặt cũng sắp biến thành sương mù vụt bay cao rồi.

Đây thật là, bảo mã điều xe hương mỡ lộ, tiểu ngừ doanh doanh ám hương khứ* -- lão tử đi Tây Nam Di nhậm chức, không phải chơi xuân đạp thanh, không phải quý phụ đi du lịch!

(*đây là 2 câu thơ trong Thanh ngọc An – Tân Khí Tật. Ngựa quý, xe chậm trở (đi qua), hương bay khắp đường. Cười nói vui đùa đi qua, hương bay thoảng. Theo thivien.net)

Ôn thất lang cũng không nghe thấy gào thét trong đáy lòng Tiểu Dương, từ trong chiếc xe ngựa vàng rực rỡ rộng rãi gấp đôi chiếc xe ngựa bình thường ôm lấy nữ tử mặc váy màu đỏ thướt tha đi xuống.

Mọi người chỉ nhìn thoáng qua cũng biết mũ che mặt của nữ tử kia tuyệt đối là đặc chế, khác với mũ che mặt cản trở không cho người ta nhìn thấy của nương tử mang, tầng sa của nữ tử kia là cột nhà đã lộ còn ra vẻ che, có thể nhìn thấy rõ ràng trâm cài trên đầu kia, búi tóc cao kè, con mắt như làn nước bộ dạng muốn người ta chú ý.

Uyển Như đẩy màn xe ra, đúng lúc nhìn thấy động tác rêu rao cột nhà và mũ đỏ bạc chói mắt của Liễu Y Y, trên mặt lập tức xuất hiện vẻ chán ghét, hoàn toàn không xuống xe nghênh đón, hàn huyền, chỉ là một dáng, không đáng.

“Thật không biết đường tử chịu đựng thế nào, đưa đi một pho tượng lại tới một pho tượng khác.” Trịnh Cung Lượng đang ăn thịt uống rượu thì chep miệng, “Đổi thành mẫu thân của ta, nói không chừng sẽ bối móc đến mức Liễu gì đó nhảy hồ luôn.”

“Cậu sẽ khóc cầu xin, tuyệt thực buộc phụ thân mẫu thân giúp mình chính thức nạp kỹ nữ?” Tiểu Dương cười nhạo một tiếng, hừ lạnh nói: “Đừng so sánh hành động của người bình thường với người không bình thường, được không?”

“Ừm, lần sau ta sẽ chú ý.” Trịnh Cung Lượng xoa tay đầy mỡ, “Nó đã đến rồi, lúc này đi được chưa?”

Tiểu Dương rất muốn lập tức lên đường, đáng tiếc Ôn thất lang còn phải ngâm mấy bài thơ đưa tiễn, khay đàn hát đôi câu “Tây xuất hạo kinh vô cố nhân” (rời khỏi Hạo Kinh về phía Tây e không còn có bạn nữa), còn phải đón gió xuân ấm và lạnh uống hai hớp rượu chia tay, cầm tay nhìn nhau đôi mắt đầm lệ, im lặng không nói nửa buổi.

Đứng nhìn thật lâu, rốt cuộc Trịnh Cung Lượng không nhìn được bày ra đáng vẽ đường cửu, quát lên: “Chết tiệt, rốt cuộc có đi hay không hả? Không muốn đi người đi trở về, tự chúng ta lên đường!”

Thật ra thì, đây chính là nguyên nhân quan trọng Tiểu Dương rất thích mang theo “con riềng” thứ hai này, cùng là ngoại tôn hoàng gia, địa vị mình không bằng cháu ruột Hoàng đế Ôn thất lang, số tuổi cũng chỉ lớn hơn không tới một tuổi, tiểu tử này thật sự muốn mò mẫm hồ đồ vẫn phải để Trịnh Cung Lượng ra mới được, bởi vì, bối phận hắn cao.

Khi Trịnh đường cưỡi buồm Ôn thất lang vội vàng sửa sang lại áo chuẩn bị lên đường thì Tiểu Dương nhặt lên một cây con vẽ trên mặt đất một đường thẳng tắp thật dài, sau đó vẩy vẩy tay Ôn thất lang, gọi: “Biểu đệ, đến xem nơi này.”

“Đây là ý gì?” Ôn thất lang vô tội nhìn chằm chằm hình vẽ trên đất, rất là nghi ngờ.

Tam lang trừng mắt, mang theo đặng đặng sát khí thâm nhuần nơi sa trường trầm giọng nói: “Chúng ta đây là bởi vì đi công cán, hành trình là có thời hạn quy định, chuyến này đến gần 3,500 dặm, mỗi ngày lấy năm mươi dặm mà tính, hành trình kéo dài trong vòng ba tháng. Theo như luật, bản thân ngôn cuồng kéo dài quá hạn không tới nơi kịp, quá hạn một ngày đánh ba mươi tiểu bản, quá ba ngày tăng thêm một bậc, vượt quá nửa thì một trăm đại bản, thêm nửa thì chịu tù một năm rưỡi.”

Hắn còn chưa nói hết lời gương mặt của Ôn thất lang vốn đã trắng càng trở nên trắng bệch hơn, trong trắng còn có tái xanh. “Chuyến này đến gần 3,500 dặm”, 3,500 dặm đấy! Lưu đây cũng chỉ hai nghìn dặm mà thôi, sao không ai nói phải đi xa như vậy?

Lúc này Ôn thất lang mới ý thức được mình gặp phải một chuyện đáng sợ. Phụ thân, mẫu thân lưu đây mình! Mà biểu ca vẫn đang cười híp mắt lại còn chưa nói xong lời.

“Con đường này, chính là khởi điểm của chúng ta.” Tiểu Dương vào lúc sau khi Ôn thất lang lấy lại được tinh thần, chỉ vào chỗ mình vẽ trên đất, đe dọa, “Ra khỏi tuyến đường này ta sẽ chỉ coi đệ như binh lính thủ hạ mà không còn là biểu đệ, cũng đừng tự dung khi không tới trễ -- trái quân lệnh, hoặc trượng hoặc chém”

“Hả?!” Ôn thất lang bị dọa liên tiếp thụt lùi, hận không thể cách hoành tuyến này càng xa càng tốt, giờ phút này, vị Tiểu lang quân chưa từng ăn qua khổ này thật sự muốn nửa đường bỏ chạy lắm rồi.

Thối lui đến khi không còn có thể thối lui nữa thì bất chợt sau lưng hắn có người ngăn cản, xoay người lại đúng lúc nhìn thấy Liễu Y Y nhíu chặt mày, hai mắt ẩn chứa ý muốn nói lại thôi nhìn mình.

Mẫu thân cũng đã sớm nói, trong hai người hoa khôi Đào Truyền Tịch và nữ tử thế gia Liễu Y Y chỉ có thể chọn một, mà điều kiện cưới Liễu Y Y làm chánh chính là theo Tiểu Dương đi Tây Nam Di, nếu bỏ dở nửa chừng lựa chọn về nhà thì nhất định phải hưu.

Xem biểu ca như sát thân, đường cưỡi cười xấu xa, lại nhìn về khăn cầu trên mặt ái thiếp, Ôn thất lang thờ dài một tiếng cắn răng nói: “Đệ hiểu. Đến chậm một bước xin lỗi mọi người, lên đường thôi.”

“Trận chiến mở màn báo cáo thắng lợi rồi hả?” Nhìn Tiểu Dương ra lệnh mọi người xuất phát trở về xe ngựa, Uyển Như cười tủm tỉm hỏi, “Kế tiếp ra oai phủ đầu như thế nào đây?”

“Hành quân gấp, cho lặc lư chết nó!” Xưa nay tam lang hận nhất mặt trắng nhỏ, Tạ Tuấn Dật cách quá xa không giầy vò được, trái lại Ôn thất lang có thể cho hắn giầy vò, “Ta tới chính là nói cho nàng biết đội chút nữa sẽ từ từ tăng tốc, ngồi xe ngựa không thoải mái, nhanh thay y phục ra ngoài cưỡi ngựa.”

“Tốt, đã lâu không cùng nhau phi ngựa với chàng rồi.” Uyển Như cười đáp, đôi Hồ phục sáng sủa cầm roi ngựa màu đỏ Tiểu Dương tặng cưỡi ngựa lao nhanh.

Cười đùa, lại gặp phải phu thê đường cưỡi sóng vai cưỡi ngựa đi bộ, bọn họ cũng không thành vấn đề, lại không biết biểu đệ nhìn rất yếu ớt kia có biết cưỡi ngựa bắn cung không? Đứa nhỏ này vẫn luôn ở trong xe ngựa rộng rãi vàng rực kia không ra, không biết có bị lặc lư đến ngứa đi không?

Chắc là không có, bởi vì trong xe ngựa kia đã truyền đến tiếng hát vui vẻ như chuông bạc: “Hôm nay thời tiết tốt sáng sủa, khắp nơi đều là cảnh đẹp, cảnh đẹp. Bướm bướm bận rộn, ong mật cũng bận rộn, chim nhỏ cũng bận rộn, mây trắng cũng bận rộn.”

Nghe giọng hát kia, là Liễu Y Y ư? Triệu Thụy Liên cũng học theo Uyển Như nhăn mày lại, nói nhỏ: “Lúc trước nghe bọn họ cảm tiêu hợp tấu thật sự cũng không quá xuất chúng, làm một nữ tử thế gia cho dù gia cảnh khốn đốn thế nào thì sao lại có thể vô duyên vô cớ giống như ca kỹ cất cao giọng ngâm xướng trước mặt mọi người như thế chứ?”

Hát thì hát đi, còn hát bài này, nên nói như thế nào ấy nhỉ?

“Có chút đơn giản.” Uyển Như nhàn nhạt cười một tiếng, rồi lại đột nhiên nhớ lại cảnh tượng mình hát vang ở trên công thành ngày trước, khi đó, nàng cũng không ý thức đến vấn đề có hát được hay không, chỉ chú ý có tác dụng hay không. Nghe Triệu Thụy Liên nói như thế nàng mới có chút bối rối, khi đó có phải hát sai rồi hay không? Aizz, cũng không biết người khác cảm thấy ra sao.

“Sao bài hát này nghe có chút quen tai?” Tiểu Dương chợt mở miệng cắt đứt suy nghĩ của Uyển Như.

“Đã nghe chất nhĩ, chất nữ hát qua?” Câu hỏi của Trịnh Cung Lượng đã chỉ ra điểm quan trọng mà thê tử mình muốn nói, bài hát này, điệu hát cổ quái, lời ca rất giống đồng dao!

Vị tôn thất hoàn khố này bị “lưu đây” còn mang tới ca kỹ, vũ cơ làm tỳ nữ, vũ tay vẩy hai nữ tử mặc áo xanh có dung mạo giống nhau như đúc đang

cùng nhau cười ngựa phía sau lưng, phân phó nói: “Hai người, tới hát một bài, lớn tiếng chút.”

Hai nữ tử liếc mắt nhìn nhau, một người trong đó hỏi đồng bạn: “Hát đi chơi,《Quan su》,《Xuất kỳ đồng môn》chẳng hề lưu luyến chút tình trong lòng ta?”

“《Xuất xa của Tiểu Nhã》đi, cũng là đi chơi, cũng có ngày xuân, lại còn có ý nghĩa.” Một người khác vẫn ngắm nhìn binh lính xung quanh lắc đầu một cái, sau khi đề nghị thì cất giọng hát, “Ngã xuất ngã xa, vu bi mục hĩ. Thiên tử mệnh ngã, thành bi sóc phượng.” (Chiến xa ta đã dẫn ra, ra nơi đồng cỏ cách xa kinh thành. Lệnh ban từ chốn đế kinh, truyền ta kịp phải đăng trình cho mau. Theo nhantu.net)

Tỷ muội của nàng đuổi theo sát ngấm xương bài hát khen ngợi chiến công hiển hách của tướng soái lãnh binh, lời tuyên thệ ngoài thành, hành quân đã ngoại cùng với nhớ niệm và hoan nghênh người nhà.

“Không thấy quân tử, lo lắng trùng trùng. Vừa gặp quân tử, lòng ta hạ xuống. Hiển hách Nam Trọng, bạc phạt Tây Nhung. Ngày xuân chậm chạp, hủy cây rậm rạp.” Ở bên trong tiếng hát du dương uyển chuyển của nữ tử, dần dần sáp nhập vào tiếng hát phụ họa mạnh mẽ có lực của tướng sĩ bốn phía.

Lang quân nhà mình không phải là tướng lãnh anh minh chinh phạt Nhung Khấu đầy sao, chúng ta, cũng không phải là anh hùng chém giết từ trên chiến trường mà về đây ư? Bài hát này, không tệ, tương đối khá!

Trước mặt mọi người hợp ca đề xuống “đồng dao” sống sờ sờ của Liễu Y Y, Tiểu Dương cười ngựa đến gần bên cạnh Uyển Như, nhẹ giọng nói: “Cũng không phải không thể hát, phải nhìn trường hợp lúc đó cùng với nội dung. Hôm đó, nàng hát ở trên cổng thành cũng rất tốt.”

Uyển Như ngẩng đầu nhìn về phía phu quân, trái tim nóng lên ním môi mỉm cười, cho dù là cách mũ che mặt lụa mỏng màu xanh, Tiểu Dương cũng có thể cảm thấy ánh mắt này nóng bỏng, gọi tình cỡ nào.

“Ta hối hận.” Tam lang mang về mặt đau khổ nói thầm một câu. Hắn muốn cầm tay của thê tử, muốn ôm eo nhỏ của nàng, càng muốn muốn hung hăng mút lấy đôi môi đỏ mọng tròn bóng này, chỉ tiếc, bây giờ bọn họ đang trên lưng ngựa, hơn nữa còn chia ra cười hai con ngựa đang chạy nhanh -- độ khó quá cao, cho dù thuật cưỡi ngựa của hắn hạng nhất cũng làm không được.

“Sao?” Uyển Như có chút không rõ.

“Không nên hạ lệnh hành quân gấp, nếu không chúng ta có thể ở trong xe ngựa ‘gi kia’, nàng biết đấy.” Tam lang liếm liếm môi, lộ bộ dạng dối khác, “Lần trước đã muốn thử một chút, nàng không đồng ý. Lúc này, ước chừng ba tháng, kiểu gì cũng có lúc ta thực hiện được? Mỹ nhân, nàng trốn không thoát đâu, ha ha ha ~~~”

“Tìm đường chết!” Uyển Như nâng tay vung roi ngựa lên đánh về phía trên cánh tay của Tiểu Dương, động tác giơ cánh tay nhìn khoa trương nhưng khi roi rơi xuống thì rất nhẹ nhàng.

Hai người đùa giỡn làm cho Triệu Thụy Liên đi theo phía sau sợ hết hồn, đây là, phu thê đánh nhau ư?! Làm trái phụ đức rồi! Như Nương này nhìn bộ dạng dịu dàng thẹn thùng, sao lại dữ dội mãnh như thế?

“Aizz, đánh là hôn mắng là yêu.” Trịnh Cung Lượng nhìn bộ dạng kinh ngạc của thê tử bật cười, “Thường ngày nàng quá gò bó, ra bên ngoài không cần quy củ nhiều như vậy.”

Hoặc là nói, giữa phu thê cần gì phải “Nâng khay ngang mày” (tôn trọng lẫn nhau), lúc thê tử đưa cơm không dám ngẩng đầu nhìn mặt của trượng phu, giống như nâng khay cao ngang mày, trượng phu còn phải lễ độ đưa tay tiếp nhận, đây không phải là giữa phu thê, mà là cấp trên cấp dưới.

Trịnh Cung Lượng suy nghĩ phải thừa dịp chuyến đi ba năm rưỡi này dạy dỗ thê tử thật tốt. Chắc chắn quy củ ở địa khu Man Di không nặng, địa phương thật tốt; quan hệ giữa phu thê Tiểu tam lang dường như cũng không quá gò bó; còn có Ôn thất lang và Liễu Y Y, thật sự không có quy củ, bất kỳ kẻ nào so sánh với bọn họ thì cũng hài hòa hơn nhiều, phải học tập thật tốt mới được.

Liễu Y Y bị Trịnh đường cử nhắc đi nhắc lại đang ở trong xe ngựa dịu dàng tán gẫu với phu quân, trong lòng lại cắn răng nghiêng lợi chửi bới. Ôn thất lang đang rất tập trung nghe nàng ta hát, còn khen bài hát tươi mới hồn nhiên hẳn chưa bao giờ nghe thấy.

Hai người đang chàng chàng thiếp thiếp, lại không biết là bị kẻ đáng chết nào đó cắt ngang, hát cái gì lộn xộn thế? “Chiêu bi bộc phu, Vĩ chi tài hĩ! Vương sự đa nan, duy kỳ cực hĩ!” đây là ca sao? (Truyền cho quân tướng trước sau, sẵn sàng xe cộ ngõ hầu ruổi giông. Việc vua giao thực khó lòng, phải lo cấp tốc mới mong chu toàn. Theo nhantu.net)

Liễu Y Y thuận miệng hỏi một câu: “Bọn họ hát bài gì?”. Ngay sau đó Ôn thất lang lộ ra vẻ mặt khó có thể tin, nhất thời nàng ta biết mình hỏi sai rồi, làm độc tác chọc cười rất lâu mới chuyển hướng khỏi chuyện này.

Chuyện nàng ta không biết, nếu đổi thành bất kỳ một người nào đọc thuộc thi thư cũng sẽ kinh ngạc, không ngờ nữ nhi của Thái thường tự Thái nhạc Thự lệnh lại chưa từng nghe qua《Kinh Thi Tiểu Nhã xuất xa》!

《Kinh Thi》này là bài hát thường được tầng lớp quý tộc nghe trong các bữa tiệc, cho dù là Liễu Y Y không hiểu biết cũng chưa từng xuất hiện trong bữa tiệc, nhưng phụ thân của nàng ta chính là Thự lệnh Thái nhạc thự quản về nhã nhạc đấy. Còn có tên của nàng ta là Dương Liễu Y Y”, cũng xuất xứ từ《Kinh Thi tiểu Nhã》.

Nghe Liễu Y Y hỏi phản ứng đầu tiên của Ôn thất lang chính là: nàng lớn như vậy rồi sẽ không phải là luôn nghĩ tên mình như thơ ca chứ?

Quả thật lang quân Ôn gia thích nữ sắc, nhưng hấn vốn tinh thông mọi thứ cảm kỳ thư họa, thích nhất là nữ nhân vừa diễm lệ vừa có tài, có thể vì Liễu Y Y buông tha hoa khôi nương tử là bởi vì nữ nhân thể hiện năng ta rất có tài hoa.

Nhưng cho dù hấn có bị mê hoặc đến ngu, cũng không thể tin lý do “nhất thời quên” nghe không ra là Kinh Thi tiểu Nhã được, đây là chuyện bắt buộc phải học của nữ tử thế gia có biết không? Cũng phải học thuộc lòng đấy có biết không?

Tất cả đoàn người đều có suy nghĩ riêng của mình, trên đường lớn phóng ngựa bay nhanh, rốt cuộc vào trước lúc hoàng hôn đã đến trạm dịch nghỉ chân.

Ôn thất lang bị lắc lư đến xương cốt rời rạc dần ái thiếp từ trong xe ngựa sang trọng đi xuống, nhìn thấy nữ quyền nhà thân thích cũng cười ngựa lập tức hơi lúng túng cười nói: “Cũng oán trách ta đến chậm làm hại mọi người lên đường trễ, lần tới nếu còn như vậy, cưỡi mẫu (mợ) và biểu tâu cứ đến trong xe ta cùng ngồi. Xe này là dùng trăm vàng để đặc chế, ít lắc lư hơn xe ngựa bình thường.”

Nói xong, hấn rất há hê nhắc rềm xe ngựa dài tám mét của mình lên, chỉ vào đệm rộng đủ hai người lăn lộn ở bên trong cười nói: “Đây là dùng【lò xo】làm giảm xóc, các người biết lò xo là cái gì không? Chính là thanh sắt có hình dạng xoắn ốc từng vòng lại, ngồi trên đệm đặc biệt thoải mái.”

“Người nói là loại dáng vẻ vòng tay?” Trịnh đường cưỡi chỉ vòng vàng trên tay ca kỹ nhà mình cười, “Cái này thì có gì ly kỳ, thời kỳ Chiến quốc trong điển tịch cơ quan có giới thiệu vật này, chỉ là không gọi nó là ‘lò xo’ thôi.”

“Các bánh xe làm bằng gỗ toàn bộ đều linh hoạt, hơn nữa còn dùng da dày bọc lại, cũng có thể giảm xóc.” Tiểu Dương chỉ xe ngựa nhà mình trên mặt cũng là nụ cười không nhịn được, “Lò xo xoắn ốc hao tốn thời gian chi phí chế tạo cũng quá cao, đệm của xe ngựa ta cũng dùng kiểu lò xo mảnh cong và lò xo lực xoắn, hai chủng loại lò xo này để biết không? Trúc chế cung, mũi tên còn có nó cơ đặc biệt phía trên binh khí đều có tác dụng, rảnh rồi ta nói cận kề cho để nghe.”

Ôn thất lang bị hai người này đã kích đến sững sờ -- bị người bên cạnh lừa dối là người có tài trong khoa học kỹ thuật lại gặp ngay hai người đã đi lính trâu bò trong ngành kỹ thuật, thì bại hoàn toàn. Liễu Y Y hiển kế thật sự không biết thời Chiến quốc còn có lò xo, nhất thời ngây ngốc.

“Đừng rồi, ta nhớ được trước khi xuất phát có chỉ lộ tuyến đường đi cho để?” Lúc Tiểu Dương dẫn thê tử vào trong ngôi chờ ăn cơm, đột nhiên lại nhìn về phía Ôn thất lang đang ủ rũ cúi đầu hỏi như vậy.

“Ừm, đúng vậy, sao thế?” Ôn thất lang với trí nhớ không tầm thường nghi ngờ nói: “Đi ‘Thăng Lạc đạo’ (1) từ Kinh Thành tới Hán Trung, sau đó đi ‘Kim Ngưu đạo’ (2) từ Hán Trung rồi dọc theo ‘Kiếm Môn quan’ (3) đến Cẩm Thành (Thành Đô), cuối cùng đi ‘Ngũ Xích đạo’ từ đất Thục vào địa khu Tây Nam Di.”

(1) Thăng Lạc đạo: còn gọi là Cô Sạn đạo, dài chừng 240 dặm, là con đường đi nhanh nhất cũng hiểm trở nhất trong Bao Tà đạo, Từ Ngộ đạo, Liên Văn Sạn đạo, Đằng Cổ đạo. Hiện giờ phi cơ bay từ Tây An đi Hán Trung chính là bay dọc theo Thăng Lạc.

(2): Kim Ngưu đạo: còn gọi là Thạch Ngưu Đạo

(3) Kiếm Môn quan: là một tòa quan ải cổ đại nằm ở huyện Kiếm Các tỉnh Tứ Xuyên. Cùng với Nhạn Môn quan, Hàm Cốc quan, Tiên Hà quan được xưng là bốn cửa khẩu cổ đại.)

Tiểu Dương nén cười, gương mặt nghiêm túc: “Vốn tên của ‘Ngũ Xích đạo’ là Điền Bặc Cổ đạo, là một chỗ giúp người Hán Tứ Xuyên Văn Nam và người Cổ Bặc* qua lại buôn bán. Sau đó vào thời Tần được nhà nước đầu tư mở rộng, sửa chữa, mục đích là vì khống chế quần thần ở Dạ Lang, Điền** to như vậy thiết lập quận huyện. Để có biết vì sao nó được gọi là ‘Ngũ Xích’ đạo không?” (**Điền: tên gọi khác của tỉnh Vân Nam; *Bặc: tên gọi của một loại dân tộc thiểu số vùng Tây Nam TQ thời xưa)

Trịnh Cung Lượng nhìn vẻ mặt mờ mịt của Ôn thất lang, cố ý dùng sức vỗ vỗ bả vai cháu ngoại, cười lớn nói: “Bởi vì, nó rộng nhất cũng chỉ năm thước.” (Ngũ Xích - 5 mét)

Ôn thất lang nhìn xe ngựa sang trọng vượt quá tám thước của nhà mình, lại nhìn đám người đường cưỡi, biểu ca dường như có chút đơn sơ có thể tháo rời, có thể nhẹ nhàng vứt bỏ xe ngựa, khóc không ra nước mắt.

Chuyện cho tới bây giờ, rốt cuộc hấn đã giác ngộ được -- đây là bị Tiểu tam lang cố ý chinh! Đáng đời bản thân thích hưởng thụ xa hoa, đáng đời tự xưng là quân tử chỉ thích vẽ rồi thơ không xem tạp thư, đáng đời trước khi xuất phát không đi tìm biểu huynh xin chỉ giáo, đáng đời nghe đáng thiếp xúi giục chế tạo xe ngựa vàng rồi giờ mất mặt xấu hổ.

Đột nhiên lại nhớ tới, ban đầu phụ thân mẫu thân lôi kéo tay của biểu ca nhờ huynh ấy chăm sóc mình thật tốt, Tiểu Dương vỗ ngực bảo đảm nhất định sẽ cẩn thận chăm sóc bảo bối của Ôn gia là hấn đây, thì ra là, huynh ấy nói “chăm sóc”, chính là muốn “Giảm lại rèn luyện cho tốt”.

Cách xa phụ mẫu người thân, muốn kể khổ, tổ cáo đều không tìm thấy đối tượng, một người trưởng bối duy nhất được cho là có thể quản thúc được Tiểu tam lang là Trịnh đường cưỡi, xem ra cũng là rắn chuột một ổ cả, khổ quá mà.

Cuộc sống này, làm thế nào để qua đây? Còn tương con đường khó khăn khi đi tới Thục chính là chuyện khổ nhất, không ngờ. Ôi ôi. Ta sai rồi, ta không muốn Đào Truyền Tịch, cũng không cần Liễu Y Y nữa?

“Lang quân ~” Bị Kinh Thi và lò xo lừa gạt, Liễu Y Y ỳ khuất dịch bước chân đến trước mặt Ôn thất lang, dùng đôi mắt nhỏ câu hồn đảo qua, nhất thời an ủi thống khổ lan tràn trong tim gan của đối phương.

“Đi thôi, vào thôi. Nghi ngơi cả đêm thật tốt, ngày mai mới có tinh thần đi đường.” Ôn thất lang lười kéo tay Liễu Y Y, dịu dàng nói.

Nếu như đã lựa chọn cũng đi con đường này, cũng chỉ có thể nhắm mắt đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Uốn gói làm thê

Bởi vì Ôn thất lang đến trễ Tiểu Dương cố ý hành hạ giục ngựa bay nhanh, lắt lư hấn cả một ngày, sau khi dừng lại ở trạm dịch nghỉ chân, vị quý công tử này hung hăng kiểm điểm lại hành vi của mình.

Hắn cũng không có cảm giác mình cùng với bằng hữu ngâm thơ, cầm tay đôi mắt đắm lệ nhìn nhau có gì không đúng, chỉ ý thức được, nếu đã rơi vào trong tay biểu ca không trốn được vậy thì phải tránh đi mũi nhọn đằng hoàng nghe lời, miễn cho bị quân pháp “hoặc trượng hoặc chém”.

Về phần xe ngựa, đã mất thể diện thì cũng không sao, dù sao giả tiền là hắn đồng ý làm, cũng hưởng thụ ghế dựa kia nên không thể chỉ trích Liễu Y Y lừa gạt, nàng ta cũng chỉ là một nữ tử tâm thương, không biết trên quân sự có sách về cơ quan cũng bình thường.

Ôn thất lang gọi quân sự đi theo, dưới sự an bài của hắn cho người dọn dẹp hành trang lần nữa xong rồi chuẩn bị bỏ xe cưỡi ngựa, rồi sau đó tiến vào phòng đã xông hương, ôm Liễu Y Y như chiếc gối mềm luôn mang bên người thoải mái khoai khoai đi vào giấc ngủ.

Hắn cho rằng, chỉ cần mình nghe lời chút là có thể bình an vô sự thuận lợi đạt được mục đích, “Con đường đến Thục quá khó khăn” cái gì, không phải là đường hẹp một chút, xoay mình một chút, nên, không có vấn đề gì chứ nhỉ?

Người hiểu chuyện thì lại không lạc quan như hắn.

Làm phụ tá của Tiểu Dương trong chuyến này, Từ Hằng Ninh và Trịnh Cung Lượng vốn kiến thức rộng rãi lại đã sớm học đầy đủ, tất nhiên trong lòng hiểu rõ.

Mà Uyển Như tuy là người cực ít đi xa nhà, nàng lại vì thoát khỏi danh tiếng “không học vấn” mà trượng phu đã đặt ở trên người mình nên đã đọc không ít bộ sách có liên quan, biết đường từ Kinh Thành đến Hán Trung có bốn con đường là Trần Thương đạo, Từ Ngạo đạo, Thảng Lạc đạo, Bao Tà đạo, Tiểu Dương lại cứ khẳng khái chọn con đường hiểm trở nhất. dẫn đàn lê quý dân

“Bởi vì, đây là con đường đi từ Kinh Thành vào Thục ngắn nhất nhanh nhất và tiện nhất, dọc đường có chừng mười trạm dịch, cực kỳ dễ dàng.” Tiểu Dương ngồi ở bên giường vừa ngâm chân vừa lau chùi cung nỏ của mình, vũ khí cần bảo dưỡng mỗi ngày mới có thể vào lúc chiến vừa vừa tay vừa có tác dụng.

“Lại lừa thiếp chứ gì? Thảng Lạc đạo, là bởi vì từ kinh kỳ Chu đến Lạc Dụ tiến vào Tần Lĩnh, tiếp đó ra đến hà cốc Thảng Thủy huyện Dương, lúc này mới được đặt tên như thế. Đầu là vượt qua Tần Lĩnh, con đường này lại gần Chủ Phong núi Thái Bạch nhất.” Uyển Như lật sách địa đồ bằng da trong tay xuống, đứng ở trước mặt Tiểu Dương, vén tay áo lên bắt đầu giúp hắn bóp chân, “Muốn vượt qua năm sáu ngọn núi chứ gì, trên sách nói người ở thừa thốt có mãnh thú!” (kinh kỳ: từ kinh đô và vùng lân cận)

Lòng bàn chân được bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Uyển Như nắm lấy, nhất thời Tiểu Dương cả kinh, trong lòng vừa ấm vừa nhột tuy cảm thấy vô cùng hạnh phúc thỏa mãn, trong miệng lại từ chối: “Aizz, không cần nàng động thủ, mau buông ra để ta tự làm.”

Hai người bọn họ đều không thích một đồng tôi tớ vây quanh phục vụ, ra bên ngoài càng không quá coi trọng, vì vậy chút chuyện nhỏ đều tự mình làm, nhưng tam lang thì thật sự không ngờ thể từ lại có thể khom người xoa bóp chân cho mình.

“Thiếp mới xem y thuật, nói trên chân có huyết đạo, nếu được xoa bóp thì rất tốt cho thân thể.” Uyển Như cũng không buông tay chỉ cười tiếp tục giúp xoa bóp giúp hắn, “Chớ đổi chủ đề, hỏi chàng vì sao muốn chọn Thảng Lạc đạo đấy.”

“Thật sự cũng chỉ bởi vì nó ngắn nhất, umh, thật ra thì, đây là một lối đi di chuyển nhanh nhất thường dùng vào thời chiến, quân đội còn sợ mãnh thú gì? Hơn một ngàn người, không có mất tới khiêu khích vừa đúng lúc để cho bọn họ luyện tay một chút, ở kinh thành kim nén nhiều tháng làm mọi người sắp tàn phế rồi -- umh, được rồi được rồi, chớ có ầm, đã rất thoải mái không cần xoa, thật sự.” Sau khi Tiểu Dương giải thích luôn miệng xin tha, mình lấy vải mềm qua lau chân.

Cái gì là rửa chân xoa bóp, rõ ràng là sờ loạn thì có! Ngựa muốn chết, nếu tiếp tục nữa thì “Tiểu Dương Dương” sẽ giường cờ đầu hàng mất.

Uyển Như lập tức hiểu được ngụ ý của trượng phu, đây là nói, hắn cố ý chọn con đường này là muốn trước khi đi Tây Nam Di lợi dụng mãnh thú trong núi luyện binh một chút. Đặc biệt là đường cũ, biểu đệ, những người đó hoàn toàn chưa luyện qua, phải cạo sát thật tốt, tránh cho gặp phi binh thì lại hốt hoảng làm hỏng chuyện.

Nàng đang rửa tay suy nghĩ tâm tư của phu quân mình, bên kia Tiểu Dương đã gọi người lại đưa tới một chậu nước nóng, không nói lời gì đỡ Uyên Như ngồi ở bên giường, sau đó chân phải lui về phía sau nửa bước ngồi xổm xuống cúi vớ lưới của nàng ra, lộ ra một đôi chân ngọc trắng nõn mềm mại, chúng khẽ co lại, giống như không quá thích ứng được với tầm mắt nóng bỏng của đối phương.

“Đừng động, hiện tại đến lượt ta.” tay trái của tam lang nắm lấy mắt cá chân của thê tử không để cho nàng chạy thoát, tay phải dò vào chậu rửa chân khuấy nước thử nhiệt độ, có chút cảm thấy khẽ nóng thì chỉ dùng lòng bàn tay múc nước chậm rãi xối lên.

Hai chân Uyên Như run lên, chợt cảm thấy một luồng nhiệt xông thẳng từ mũi chân vào trong tâm khảm, trong khoảnh khắc cả thân thể cũng kéo căng, gò má kiều diễm cũng đỏ lên.

Bởi vì Tiểu Dương không có thiếp khác nên quan hệ của bọn họ thân mật hơn những đôi phu thê bình thường, gần như mỗi ngày đều ngủ chung đã từng trần truồng cùng tắm, vốn Uyên Như tưởng rằng sau khi thử các loại tư thế kia bản thân đã mất loại cảm xúc “xấu hổ đỏ mặt” khi đối mặt với Tiểu Dương, cho dù là xấu hổ thì đó cũng chỉ là diễn trò.

Ai có thể nghĩ tới, chỉ động tác đơn giản như vậy lại làm cho nhịp tim của nàng như sấm, gần như sắp không thở nổi.

Về bề ngoài anh tuấn sáng sủa của Tiểu Dương ở dưới ánh nền màu cam đang đung đưa có vẻ cực kỳ dịu dàng, mí mắt sụp xuống làm cho người ta không có cách nào nhìn thấy ánh mắt của hắn chỉ có thể nhìn thấy lông mày trắng rậm và hai hàng lông mi thật dài, đây là lần đầu Uyên Như phát hiện lông mi của trượng phu còn dài hơn cả nàng, giật mình hơn khi bản thân lại dùng góc độ nhìn xuống này để cẩn thận dò xét một nam nhân.

Đầu tiên là tam lang ngồi xổm xuống lên chân phải giúp thê tử rửa sạch hai chân, rồi sau đó lại chột thẳng lưng lên, đầu gối phải chạm đất thành nửa quỳ, đôi tay rất có chương pháp bắt đầu lấy ngón cái vẽ theo lòng bàn chân, ngón chân của Uyên Như, vừa xoa bóp còn vừa ngẩng đầu nói: “Chân là điểm bắt đầu của Túc Tam Âm, điểm cuối của Túc Tam Dương, quả thật trong đó có không ít chiều theo kinh mạch của ngũ tạng lục phủ, nhưng nếu như quá nhẹ thì cũng không công hiệu -- nàng phải giống như ta vậy.” (Túc tam âm là ba đường kinh âm nằm mặt trong đùi, thuộc lý, dẫn chân khí chạy từ chân lên bụng; Túc tam dương là ba đường kinh dương nằm ngoài và phía sau đùi, thuộc biểu, dẫn chân khí chạy từ đầu xuống chân. Theo wikipedia)

Nụ cười này, rực rỡ như ánh mặt trời buổi sáng, làm cho hốc mắt Uyên Như không khỏi thấm ướt -- đây mới thật sự là rửa chân, cũng không phải là khinh nhờn trêu đùa.

Cõi đời này, có một nam nhân nào có thể rửa chân cho nàng như thế? Có hán tử nào nguyện ý kéo tay áo ngồi xuống ngẩng nhìn nữ nhân? Có ai chịu nửa quỳ ở trước thê tử?

Trước kia Uyên Như vẫn nhắc nhở bản thân đừng yêu, đừng đưa vào quá nhiều tránh cho bị thương lần nữa, nhưng hôm nay, có lúc phải nhìn người làm việc.

Tiểu Dương và Tạ Tuấn Dật là khác nhau, lời nói cử chỉ của hắn nhìn thì bá đạo nhưng vẫn thiếu ý chăm sóc, gần như tìm không ra khí chất ôn tồn lễ độ mà các nữ tử yêu thích, thế nhưng người không câu chấp mà không câu tiểu tiết của lại cứ thiên vị mọi chuyện để thê tử ở trong lòng.

Chung đụng càng lâu Uyên Như càng phát giác, A Dương hẳn không coi nàng như kiểu phụ thuộc vào nam nhân, mặc dù có thời điểm thích trêu người, nhưng trong xương lại mơ hồ lộ ra một loại đối xử tôn trọng ngang hàng với thê tử. Trượng phu như vậy, có thể không yêu sao?

Tâm trạng thay đổi lần nữa, một đêm này hai phu thê càng thêm ngọt ngào như thêm mật ngọt trong mỡ, Tiểu Dương không đợi được chuyện nghỉ ngơi dưỡng sức để ngày mai “xe rung”, ngay đêm đó “NGAO...OOO” lập tức ăn sạch thê tử vào trong bụng.

Hắn là rất muốn thử ở trong xe ngựa một lần, cũng không thích để cho người khác vây xem nghe lén, đường quá chật, người thì nhiều phức tạp không dễ dàng, cũng không giống như địa giới Tây Bắc rộng lớn, trời thăm thẳm, đất mênh mông, ven đường hái hoa không ai tò mò.

Ngày kế, đi trên đường nghe Ôn thất lang và Liễu Y Y nói nhỏ trên chộc trong xe ngựa, cùng với quân tốt đói khát rất hiếu kỳ, ánh mắt thèm thưỡng, Tiểu Dương càng thêm bỏ ý niệm này đi. Hắn cũng không phải là nam diễn viên trong AV, sao chịu trình diễn chuyện giường chiếu cho người khác xem (nghe) miễn phí chứ.

Buông tha cho “xe rung” giữa ban ngày, Tiểu Dương khí huyết phương cương một đường ra roi thúc ngựa đi nhanh, rất nhanh sẽ cách xa châu huyện phồn hoa quan đạo bằng phẳng tiến vào khu vực khe sâu rừng núi, đoàn người không thể không bỏ xe cưỡi ngựa, chuẩn bị trèo vượt con đường hiểm trở quanh co trên sườn treo vách đứng.

Ngày đó vào buổi trưa, mọi người nghỉ ở trong trạm dịch chân núi tiến hành nghỉ ngơi và hồi phục, theo như lời của Tiểu Dương là một trong hai dịch quán lớn nhất trên đường đi lấy gỗ thật, gạch xanh để xây dựng, có gần 300 gian phòng, thậm chí bốn phía còn có tường thành, lỗ châu mai, vừa có trạm dịch giao thư từ qua lại, lại thuộc về quan ải quân sự.

Cho nên lưu lại ở chỗ này, là vì bắt đầu chuẩn bị để ngày mai vượt núi băng đèo. Ví dụ như, chuẩn bị lương khô, túi nước, tháo dỡ xe ngựa, buộc chặt hàng hóa trong xe chuyên chở trên lưng ngựa, lửa cho thỏa đáng.

Những người làm, tỳ nữ đi theo chưa từng ra khỏi nhà đi xa, không khỏi nhìn lên núi cao nguy nga, kinh thán không thôi. Nghiêng nhìn từng bậc đường núi hiểm trở như treo ở phía chân trời được xây dựng ở trên sườn treo vách đứng, mọi người mới sâu sắc cảm nhận được con đường đến Thục không chỉ có sông, đường bằng phẳng còn có con đường nhỏ ruột dê chỉ cho một hai người đi qua, còn núi non trùng điệp cao chót vót.

Có người thậm chí ở trong cảm khái đó sinh ra cảm giác sợ hãi -- cao như vậy, lỡ xoay mình rớt xuống thì làm sao?

“Quả nhiên nghe danh không bằng tận mắt thấy.” Ôn thất lang cũng bụng đầy cảm khái, cảm giác thi thư bản thân học được cũng chỉ như bụng con chó, chỉ chú ý đến cảnh tượng xinh đẹp được miêu tả trong câu thơ của người khác, lại không nghĩ tới nói kháng chiến và lâu dài?

Xe ngựa hao tổn vàng bạc chế tạo chỉ có thể phái gia đình theo đường cũ kéo về nhà, hàng hóa vận chuyển trong xe ngựa, các loại bọc hành lý cũng phải sửa sang lại lần nữa, những bộ sách kim quý, những vật tư lặt vặt này cũng phải gói lại cho kỹ để đề phòng gặp mưa, thất lạc.

Phương thức sửa sang lại hành trang của ba nhà Tiểu, Trịnh, Ôn đều có khác nhau, sự khác biệt của ba nữ chủ tử cũng đặc biệt rõ ràng.

Tiểu Dương là khoanh tay như địa chủ chỉ đi quản binh lính của hân, chuyện vặt còn lại cũng giao cho Uyển Như sắp xếp, mà trước khi xuất phát nàng cũng đã biết những hạng mục công việc cần chú ý, dĩ nhiên là căn cứ nhu cầu lúc đi đường ra lệnh cho tôi tớ phân loại dọn dẹp các loại vật phẩm, phân phối xong đội ngũ con la, giờ phút này chỉ nhẹ nhàng nói một câu nói: “Tiểu Trung, theo như hoạch định trước đó đi đến sắp xếp đi, Thập Tam và Tiểu Đường trông chừng.” Rồi vào trong nghỉ ngơi.

Trịnh Cung Lượng là cùng phân công hợp tác với thế tử theo phương thức nam chủ ngoại, nữ chủ nội xử lý một phần chuyện nhà của mình, giống nhau đều là ra lệnh cho người dưới làm theo.

Mà Ôn thất lang là mọi chuyện không tốn tâm tư cũng không biết phải quản thế nào, quá khứ đều là thân mẫu và huynh trưởng, chị dâu an bài xong tất cả, lần đầu tiên rời khỏi nhà nên hoàn toàn không biết gì.

Liễu Y Y là đáng có địa vị khá cao bên cạnh hân, vào lúc không có vợ cả thuận nước đẩy thuyền do nàng ta trông coi nội viện, tiểu nương tử này lại đang tranh quyền với đại quân sự được trưởng công chúa đưa cho Ôn thất lang, lúc dọn dẹp hành trang đại quân sự đã bị bới móc khiển trách, mấy lần như thế dứt khoát buông tay mặc kệ luôn, chỉ giả bộ như người đầu gối mặt cho an bài không phát biểu ý kiến.

Trong tay chỉ có cái danh sách hạ nhân, ngay cả những người này am hiểu cái gì, như thế nào Liễu Y Y cũng không quá rõ, nên nhanh chóng sai bảo những người này kiểm lại các loại đồ chất đống trên xe ngựa? Hơn nữa, Ôn thất lang còn mang theo rất nhiều đồ chỉ hoàng nháo bên ngoài, không thể va chạm, không thích hợp mang theo lên đường...vv, nhất thời đoàn xe Ôn gia loạn thành một đoàn hồng bét.

Uyển Như ở trong phòng uống trà thơm, nhìn qua cửa sổ quan sát Liễu Y Y đứng ở phía dưới mái hiên Tây Sương nôn nóng sai bảo nô tỳ, không khỏi thờ dài nói: “Người nói xem, nàng ta biết đánh đàn, biết ca hát, sở trường thêu hoa, có thể đánh cờ, sao lại không biết quản gia?”

Lúc trước nàng bị Trương thị cố ý bỏ quên bồi dưỡng kỹ năng này, thế nhưng Liễu Y Y cũng là đích xuất mẫu thân vẫn còn, chẳng lẽ trong nhà không dạy sao? Hoặc là nói, chỉ nuôi như nàng ta sẽ làm thiếp? Đây cũng quá không thể tưởng tượng nổi rồi.

“Phụ nhân tâm thường nào có thể làm nữ quân?” Cận thân đi theo bên cạnh Uyển Như, Bảo Châu nhẹ giọng cười một tiếng.

Hôm nay, ra bên ngoài Tiểu Dương thăng cấp thành chủ nhà rồi, đối với nữ chủ tử tất nhiên phải thăng cấp theo, gọi “huong tử” có chút không ổn, gọi nữ quân càng thể hiện thân phận, địa vị và năng lực của Thôi thị Uyển Như.

“Aizz, ta cũng là sau khi thành thân mới từ từ tìm tòi.” Hơn nữa vẫn là dựa vào bài học kinh nghiệm của máu và nước của vô số lần vấp phải trắc trở giữa hai kiếp, Uyển Như hôm nay, lại có thể dùng giọng điệu của người từng trải dạy tỷ nữ, “Trương lai người muốn thoát nô tịch gả cho phu quân, tất nhiên có thời điểm làm đương gia chủ mẫu, nhớ, quản gia, là có bốn điều quan trọng nhất – biết người, quản lý thuộc hạ, giao tiếp và quản lý tài sản.”

Nếu như Liễu Y Y mọi việc đều tự thân tự lực vẫn không thể sửa sang lại, thật ra thì, chỉ cần chọn lựa ra người thích hợp giám sát bọn họ làm việc không phải là được rồi sao, nếu không nuôi quân sự và phòng thu chi để làm gì?

Lần đầu gặp phải khốn cảnh, Liễu Y Y cũng rất nghi ngờ, tại sao người khác nhẹ nhõm bên mình lại hỗn loạn vô cùng? Quân tử bảo văn phòng thì không biết tranh vẽ, chữ đề ở đâu, ném loạn cổ tịch của Ôn thất lang; không có quản lý kim ngân trông coi châu báu của mình, đồ vật có giá trị khác lại để ở đội con la; kiểm lại số lượng bọc hành lý thì không biết có bao nhiêu con la có thể sử dụng, y phục này nọ thì để lộn xộn.

Toàn bộ chuyện tạp nham gì cũng bảm báo Liễu Y Y, nghe thấy cũng cảm thấy đầu choáng váng. Nhìn người khác hỏa tốc dọn dẹp xong ngồi xem chuyện cười Ôn gia, trong lòng nàng ta chán nản, rất là buồn bực, tại sao mình học được tính toán, hiểu được phương pháp ký sổ kiểu mới, lại không quản được một nhà?

Vào đêm, tôi tớ Ôn gia vẫn còn đang đốt cây đuốc dọn dẹp đồ vật, Tiểu Dương đứng ở trong viện hai tay ôm lấy cánh tay vây xem, dùng một loại giọng điệu tiếc nuối hã hê, nói: “Nhìn đáng đáp, ngày mai có đi được không đấy? Biểu đệ à, quả thật di mẫu nói không sai -- cưới hiền thê thật sự rất quan trọng.”

Cho nên nói, yêu cầu giữa cưới thiếp và cưới vợ cả tuyệt đối là không giống nhau, loại không lên được mặt bàn, chỉ có thể ăn không thể dùng làm đồ chơi cũng chỉ có thể cung chiêu, chơi, không thể coi như thật.

“Đệ thúc giục bọn họ.” Sau khi Ôn thất lang nói xong thì lập tức vào trong phòng, sau khi nhìn thấy nét mặt cuồng đến phát khóc của Liễu Y Y, bình thường mặt nạ ôn tồn nho nhã cũng sắp nứt rồi.

Hân cũng sinh ra nghi ngờ như Uyển Như, rất muốn kéo lấy Liễu Y Y gào lên một câu -- nhà nàng không dạy quản gia thế nào sao?! Ta cũng không có học, làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Đường xá khó khăn

Mặc kệ có thể quản gia xử lý công việc hay không, cho dù có mệt dầy hơn nữa của cũng không thể để đường mọ hoặc biểu tẩu của mình giúp một tay dạy dỗ người làm, dọn dẹp hành lý, đang lúc Ôn thất lang hết đường xoay sở, cuối cùng hẳn cũng nhớ ra nẫu thân cho mình hai quản sự nội ngoại.

Một nam một nữ này là người làm đắc lực nhất của trường công chúa Tương Dương, đặc biệt lựa chọn cho ấu tử xa nhà sai bảo, trước khi đi đã từng giao phó có thể yên tâm dùng, nếu gặp phải chuyện khó xử cũng có thể tham khảo đề nghị của bọn họ.

Cổ tình lúc đang dọn dẹp hành trang Liễu Y Y bới móc tổ cáo, bị gió thoảng bên gối Ôn thất lang liền thiên vị ném họ ra sau đầu, mọi chuyện cho ái thiếp làm chủ, lúc này mới gây ra tình trạng hỗn loạn này.

Phu thê Tiểu gia bàng quan nhìn tới tứ Ôn gia luôn bận rộn nhưng chuyện gì cũng không hoàn thành, sau đó đi ra hai đại quản sự ra lệnh nhanh chóng làm theo mọi chuyện, mọi người lặng yên không tiếng động làm từng bước thao tác, chắc hẳn chịu đựng cả đêm là có thể xử lý thỏa đáng.

Uyển Như không khỏi cười nói: “Thiếp đã nói mà, tôi tớ được Ôn gia hoặc trường công chúa dạy dỗ làm sao có thể vụng về như thế? Thì ra là hai chủ tử và quản sự đang đầu nhau. Còn tưởng rằng phải la hét âm ỉ cả đêm không để cho người khác nghỉ ngơi chứ, thật là vô cùng may mắn.”

May mắn khi Ôn thất lang không ngu đến mức hoàn toàn không nhìn rõ đầu mối, vẫn không biết, sau đó hẳn sẽ ghét bỏ ái thiếp hay giận chó đánh mèo vào đại quản sự không hành động lúc trước?

“Ban đầu sau khi nàng vào cửa, lúc giao tiếp với Tiểu Trung Tiểu Nghi cũng không thấy loạn thành như vậy, người ngu xuẩn thì không biết làm sao.” Còn chưa đứng vững gót chân đã muốn chen ép người làm đắc lực của đại chủ tử, điều này có thể thành công sao? Tiểu Dương cười không dứt, lại liên tiếp cảm khái hiền thê của mình.

Thật sự hẳn cũng không cho rằng Uyển Như có bao nhiêu khôn khéo, nhưng xem xét thời thế, giỏi về học tập tổng kết những điều này lại nàng luôn làm đặc biệt tốt, đây mới là điều cơ bản để đứng vững gót chân.

Về phần Liễu Y Y, cũng chỉ là nữ tử tầm thường có tí khôn vặt mà thôi.

Lúc mới gặp gỡ Tiểu Dương còn bởi vì nàng ta có chút giống như nữ tử trong trí nhớ, hôm nay sau mấy ngày chung đụng lại cảm thấy mặt mũi của người ngu ngốc không thông minh này càng ngày càng mờ hồ, thành người qua đường không cần chú ý, không, hoặc là nói, cũng có thể coi nàng ta đang làm chuyện cười, đề trên đường giải sầu ngược lại cũng không tồi.

Sáng sớm ngày kế, đoàn người xếp thành hàng xuyên qua cổng lầu quan ải, theo thứ tự đi về phía trước bước lên con đường vượt núi vượt đèo.

Đường hẹp hiểm trở, và lại cao chót vót mà còn treo lơ lửng, tất nhiên không có cách nào thuận lợi cưỡi ngựa trôi chảy nữa. Đám binh tốt dắt thốt ngựa có chõ lương khô, vũ khí của mình, người thì hết lớn kéo con la chở vật nặng.

Chuyến này đường xá xa xôi rất nhiều người đều mang đồ dự bị, lại bởi vì cho gọn đội ngũ nên không ai đảm đương chuyên chức người đánh xe, vì vậy, bao gồm Tiểu Dương ở bên trong cũng đều đang đi bộ chia ra chăm sóc người ngựa của mình.

Tỳ nữ, vú già và vũ kỹ mang túi nhỏ của mình nện bước chân đi theo, tất nhiên không dám nói một chữ mệt, thoải mái nhất cũng chính là ba nữ quyền Triệu Thụy Liên, Thôi Uyển Như và Liễu Y Y -- các nàng là do người nâng lên đường.

Uyển Như mặc áo giáp vải mịn mang Mịch Ly màu đen, quy củ ngồi trong kiệu do hai tráng hán tử của Tiểu gia nâng, bởi vì Mịch Ly màu đen che giấu không ai thấy rõ về mặt của nàng, nhưng Tiểu Dương lại từ trên đôi tay nắm chặt của nàng phát hiện thê tử đang căng thẳng, lại nhất thời không nghĩ ra nàng đang sợ gì. (sẽ được giải thích cuối chương)

Cái gọi là kiệu, tên như ý nghĩa đó chính là “xe” gánh ở trên vai, chiếc ghế này cùng độ cao ngang vai đối với người đứng xem mà nói cũng không có gì, nhưng lúc ngồi ở phía trên đang leo núi thì rất là khổ sở.

Cũng không phải mỗi nơi trên con đường hiểm trở treo lơ lửng đều có lan can, cho dù là có vậy độ cao cũng chỉ đến bắp chân người, nói cách khác, Uyển Như ở trên con đường treo lơ lửng này luôn ở trạng thái treo lơ lửng, không chỉ có ngồi không yên tâm, ghế chỉ rung một chút cũng phát ra tiếng động lớn.

Ánh mắt có thể nhìn mây trắng bao phủ núi cao lồng lộng nơi phương xa, con đường phía trước là hẹp mà dốc đứng, bên trái là vách đá dựng đứng không có chỗ bám víu, phía bên phải lại là vách đá khe sâu, thỉnh thoảng gặp phải khe núi thác nước rơi thẳng đứng xuống là có thể nghe được tiếng gầm rú kích động của suối nước.

Đối mặt với tình cảnh này, Uyển Như không thể sinh ra cảm khái sự đẹp đẽ của “Nghị thị ngân hà lạc cửu thiên”*, chỉ có cảm giác mình hoa mắt trước mặt tối đen, trong lòng thường xuyên nhắc đi nhắc lại -- ngàn vạn lần, hai người nâng kiệu dừng run tay, chân trượt nếu không sẽ ném ta ra ngoài mất! (*Nghị thị ngân hà lạc cửu thiên: câu cuối trong Vọng Lư sơn bộc bố của Lý Bạch, dịch nghĩa: Ngõ là Ngân Hà rơi khỏi chín tầng mây theo thivien.net)

Nhìn xa phía trước, kiêu thế trọng sĩ diện của Tiểu gia này lại vô cùng hâm mộ Triệu Thụy Liên sử dụng Lam Dur đi xa, lại không nhớ đến trước khi lên đường nàng còn nói xấu sau lưng đối phương ngồi chồm hổm ở trong rổ mây lớn bị người gánh thật sự là quá ngốc, tựa như người làng quê bán súc vật.

Ngồi Lam Dur đúng là có chút ngốc, có thể không chịu được trọng tâm của người, nhưng thực tế, cũng sẽ không lăn xuống vách núi.

Về phần Liễu Y Y phía sau, Uyển Như ngồi ở giữa không trung cũng không có lá gan nghiêng đầu nhìn, chỉ biết là nàng ta ngồi trong Bộ Dur xa hoa với Ôn thất lang, thư sinh tứ chi khỏe mạnh không có mặt mũi khi ai cũng đi bộ hắt lại ngồi kiệu. Cần phải biết, năm tháng này ngồi kiệu, loại Bộ Dur chỉ dùng cho người già người yếu và nữ nhân trẻ con, mang theo Bộ Dur chỉ vì trường công chứa đau lòng nhĩ tử, nổi bật trong đám người đường cữu, biểu ca như thế, Ôn tiểu thất rất xấu hổ.

Trong lúc đó đồ vật cao thấp kia xen vào, nhưng dùng cũng không thể quá thoải mái, bởi vì đây chính là một khối mộc bản do tời tở nâng ở trong tay, xung quanh không chỉ không có thứ gì ngăn cản còn bởi vì đẹp mà quét nước son mạ vàng, cho tời khi như mặt gương soi rõ bóng người.

Uyển Như không cần nhìn cũng có thể đoán được tuyệt đối Liễu Y Y mặc y phục gấm vóc tron nhẵn tinh xảo, hai cái chồng lên nhau, nàng ta cần lo lắng là chính mình có thể không cẩn thận trượt ra khỏi Bộ Dur hay không.

Quả nhiên, đi được nửa đường mọi người đang nghỉ ngơi ở một chỗ rộng rãi ăn cơm thì Liễu Y Y đang hoảng sợ căng thẳng ngồi trong đó đến thân thể cứng lại bỗng nhúc nhích đứng lên, rốt cuộc không nhìn được nhìn Ôn thất lang đòi chỗ thoải mái hơn hoặc là kiệu hoặc là Lam Dur.

“... Bộ Dur không được sao?” Hắc yên lặng nhìn đối phương một cái, không trả lời thẳng. Bởi vì thật sự không muốn nói ra lời châm chọc như vậy - xem ta là Thần Tiên há cái gì cũng có thể lập tức biến ra? Đây thật sự là Kỳ Nữ Tử khéo léo hiểu lòng người, dịu dàng động lòng người, tài hoa hơn người mà mình tha thiết ước mơ ư?

“Liễu nương dùng kiệu của ta đi.” Uyển Như ở chỗ không xa nghe được hai người đối thoại, rất là thiện lương đại độ nhường ghế ngồi lừa bịp của mình ra, lại giương mắt nhìn về phía phu quân, “Thiếp cùng đi với chàng được không?”

“Tốt.” Tiểu Dương nghe Liễu Y Y run giọng là biết thế tử của mình đang sợ cái gì, quả quyết rục rờ cười một tiếng, đưa tay nắm bàn tay nhỏ của nàng, mang theo ái thế sóng vai đi con đường hiểm trở quanh co, leo núi non chập chùng liên miên này.

Thế lực của quý phụ dù sao cũng không bằng người khác, đi được nửa đường Uyển Như đã hít thở dồn dập, sắc mặt ửng hồng chân cũng bắt đầu như nhũn ra, hơi sức toàn thân hình như cũng đã hao hết, chỉ dựa vào Tiểu Dương kéo giầy giữa đi về phía trước.

“Ai bảo nàng cậy mạnh?” Tiểu Dương nửa đỡ Uyển Như nhẹ giọng hỏi: “Nếu không ta công nàng nhe?”

“Không, không cần.” Uyển Như vội vàng lắc đầu, cho dù là mặc Hồ phục mang Mịch Ly, nhưng có thể trước mặt mọi người mà giang rộng chân leo lên lưng ư?! Nàng mệt mỏi chỉ có thể dùng miệng thở mạnh, đồng thời lúc mở miệng đã cảm thấy cổ họng có chút khô, không có cách nào nói thêm nữa.

“Không công vậy thì ôm thôi.” Tiểu Dương nói xong nhân lúc Uyển Như háng giọng chuẩn bị mở miệng ngăn cản vô ích, đưa tay ôm nàng vào trong lòng.

“Á!” Uyển Như kêu lên một tiếng vội vàng từ chối, muốn để Tiểu Dương thả mình xuống lại không dám quá dùng sức giầy giữa ở trên con đường hẹp hiểm trở này, phản kháng không có kết quả sau đó chỉ đành phải đỏ mặt nhẫn nhịn.

“Nàng phải ăn nhiều chút.” Tiểu Dương khẽ cau mày, chút sức nặng này cũng không tính là gì so với sức nặng hành quân, ngón tay theo bản năng dè ở ngực, tiếp đó là bóp nhẹ, chỗ này có thịt rất dày dặn, lại không biết vì sao lướt nhẹ như thế? Hắc dứt khoát phân phó nói: “Dọc theo con đường này vẫn phải đi nhiều một chút, coi như rèn luyện. Có tiêu hao mới có thể ăn nhiều cơm, sức ăn lớn mới sẽ có thịt, thân thể cao hơn xương nhỏ mới có thể chắc khỏe.”

“...” Uyển Như im lặng, có một phu quân huân Binh thành thói quen thật sự thương không nổi. Bộ dạng của nữ tử cần phải “chắc khỏe”? Béo chắc khỏe là tốt sao? Mặc dù lời này cũng không sai, nhưng nghe luôn có chút khó chịu.

Nhìn đến lúc hạ trại nghỉ ngơi, Uyển Như vội vàng sai người chuẩn bị Lam Dur, đi bộ chân mệt mỏi, bị ôm tim mệt mỏi, vẫn nên ngồi rổ tương đối tốt hơn.

Sau khi đi được mấy ngày đã đi qua được một đoạn đường dài, đoàn người bắt đầu đến sông Thảng Hắc Thủy, mới đầu xuân tuyết bắt đầu dần dần tan ra, sông này lạnh thấu xương, cho dù là mùa hè cũng chỉ có thể nói là hơi hợp lòng người mà thôi.

Nhưng lúc dòng suối biến thành dòng nước lớn chảy xiết, vừa không có cầu qua lại thì cũng là tử lộ mà thôi, muốn vào Điền còn phải đi vòng hơn vài trăm dặm, đây cũng là nguyên do vì sao Tiểu Dương muốn lên đường vào lúc này. (tên gọi khác của tỉnh Vân Nam, Trung Quốc)

Lúc tới Thảng Hà thì dĩ nhiên đám người Uyển Như ngồi ở trên thớt ngựa, Tiểu Dương tự mình dắt ngựa của Uyển Như mang theo nàng thuận lợi qua sông.

Nhưng cố tình thớt ngựa của Triệu Thụy Liên uốn éo chân đụng ngã không cẩn thận rơi xuống nước, dòng suối vẫn chưa tới thất lưng lại ẩn chứa sức lực, nhất thời cuốn trôi thân thể yếu ớt kia.

Quần sĩ xung quanh bởi vì nam nữ thụ thụ bất thân mà không đưa tay ôm nàng ấy, chờ nhìn tình hình không đúng lúc đã không còn kịp thuận tay kéo lại,

thật may Trịnh Cung Lượng phản ứng cực nhanh lại biết bơi, “tôm” một tiếng vào trong suối bơi chừng hai mươi bước xa rồi cuộc cứu được thể từ.

“A Liên! Nàng thế nào rồi?” Trịnh Cung Lượng ôm thể từ vừa cao giọng gọi vừa khăn trương dò xét hơi thở của Triệu Thụy Liên, thấy nàng ấy ho khan mấy tiếng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trên bờ mọi người cũng thở phào.

Rồi sau đó, hắn ôm thể từ lên đầu vai cho nòn nước ra nhanh chóng đi tới trên bờ, chờ tỷ nữ Trịnh gia vội vàng cuống quýt tìm kiếm y phục khô thay và chặn giữ cho ấm.

Liễu Y Y đi lên phía trước quan sát Triệu Thụy Liên còn bị Trịnh Cung Lượng để trên vai lắc lư đi lại, thấy sắc mặt nàng ấy trắng bệch không khỏi vội la lên: “Nhanh chóng hô hấp nhân tạo! Chính là đặt năm ngang cho ngửa đầu ra sau rồi vừa thổi hơi vào, vừa ấn lên ngực.”

Ấn lên ngực? Để ta vừa hôn vừa ấn lên ngực thể từ giữa ban ngày thế này?! Thúi lắm! Trịnh đường cứu liếc mắt nhìn nữ nhân nói câu hoang đường kia, không lên tiếng, đã quay người sang hướng khác.

Bên kia Uyển Như đã sai người mở rương đựng hành lý của mình ra, trên bờ không câu nệ dùng bất kỳ gấm vóc nào nhanh chóng chống lên một “màn che”, dễ dàng thay y phục cho Triệu Thụy Liên.

Liễu Y Y gấp đến độ giọng chân, lại bắt đầu thuyết phục Ôn thất lang giúp một tay khuyên Trịnh đường cứu, thấy nàng ta phản ứng như thế, Tiểu Dương im lặng cực kỳ suốt chút nữa là đi ra -- hô hấp nhân tạo, đó là phương pháp cấp cứu lúc hô hấp dừng lại, chuyên dụng với các loại tình huống đuối nước!

Trịnh Cung Lượng để thể từ nằm trên vai, dựng ngược môi xuống phía dưới cũng thỉnh thoảng đi lại, tư thế này dùng ít sức nhất lại có lợi cho người đuối nước, vừa có thể trợ giúp hô hấp vừa có thể nòn ra nước.

Ấn lên ngực, không ngờ lại bảo quân nhân người có sức lực vô cùng lớn lại chưa từng được học phương pháp cấp cứu ấn lên ngực! Trịnh Cung Lượng ấn một cái xuống nói không chừng lập tức bẻ gãy ba năm cây xương sườn, thuận tiện chọc vào nội tạng, sau đó, Triệu Thụy Liên không bị nước sông sắc nước lại bị trường phu của mình ép tới nội tạng vỡ hộc máu mà chết sao?

Hắn tưởng rằng Liễu Y Y cũng có thể là từ đệ thế tới đây sống lại, hôm nay xem ra, cũng không giống lắm. Mặc kệ thế nào cũng phải cách xa nàng ta một chút. Kiến thức nửa vời thật là đáng sợ, Tiểu Dương lạnh đến buồn nôn không nhịn được run một cái.

Trải qua chuyện ngoài ý muốn này, Triệu Thụy Liên liên tiếp sốt cao ba ngày, khiến cho đội ngũ tạm thời không có cách nào lên đường chỉ có thể xây dựng cơ sở tạm thời nghỉ ngơi ngay tại chỗ, nàng ấy chưa kịp hoàn toàn hồi phục, lúc nửa đêm đã gặp phải sấm sét vang dội, mưa xối xả như trút nước.

Nhất thời sông Hắc Thủy tăng vọt, dòng nước vẫn đục cuồn cuộn giống như sông lớn, nếu không phải Tiểu Dương kiên quyết không cho cắm trại bên cạnh dòng sông, chọn bãi đất gần đó, sau mưa lại quả quyết ra lệnh mọi người leo lên phía trên, nói không chừng một nhóm hơn ngàn người ngay đêm đó sẽ bị cuốn trôi theo dòng nước lũ và đất đá.

Cho dù là như thế, bọn họ cũng tổn thất chút hành lý, thậm chí thớt ngựa còn có binh sĩ đi theo, bởi vì không kịp di chuyển tất cả con la tới nơi an toàn trông coi trong cơn mưa đó, khi ngựa hoảng sợ có lúc lạc đường, cũng có cả người lẫn ngựa lẫn xuống vách núi

Không còn kịp đợi đến khi Triệu Thụy Liên hoàn toàn hồi phục mọi người rời khỏi khe núi ngay lúc bùn lầy trong đất đã dày thêm một bàn chân, mấy ngày sau thật vất vả ở dịch quán nghỉ ngơi và hồi phục thể lực, mọi người lại không thể không bắt đầu đập tuyết và bấu víu bằng đá lên đỉnh núi, núi Vân Vụ này quanh năm tuyết đọng, có thể nói không phân biệt đông hạ, luôn nhìn thấy một màu trắng bóc.

Đứng xa nhìn cảnh sắc trắng lệt, nhìn gần băng đá trên nhánh cây rủ xuống trắng muốt trong suốt, xinh đẹp tuyệt trần khác thường, mà đi lại đứng lên lại có nhiều bất tiện.

Lần đầu nhìn thấy cảnh đẹp có nhiều ánh sáng khúc xạ của rừng núi sương trắng mịn mờ dưới ánh mặt trời, Uyển Như nhìn thấy rất là hưng phấn, kết quả, chân trượt liên tếp chổng vó, đầu gối nhất thời tím bầm sưng đỏ ước chừng nửa tháng cũng không thể tốt lên.

Chính nàng cũng không thấy có cái gì đáng ngại, nhin một chút, Tiểu Dương lại đau lòng vỗ ngực liên tục, chỉ tự trách bản thân không trông thể từ cho tốt, hắn không cẩn thận va chạm một cái cũng không sao, Uyển Như lại da mịn thịt mềm, trên da thịt trắng nõn mềm lại có máu bầm đen, nhìn đặc biệt khiếp người.

Trịnh Cung Lượng cũng há hê cười một tiếng, cất cao giọng nói: “Cuối cùng là huề nhau, hai nhà chúng ta đều gặp chuyện.” Không biết lúc nào thì đến tiêu tử Ôn thất kia?

“Aizz, như theo lời của Hoàng Bá thiên sư, ‘Bất kinh nhất phiên hàn triệt cốt, na đắc mai hoa phốc tị hương’*, chúng ta cũng phải trải qua đau khổ mới có thể đắc đạo?” Bị thương không thể đi được Như Nương ngồi ở trong Lam Dư không khỏi thở dài, lại hiểu kỳ hỏi: “Con đường hiểm trở đi vào Điện đã được nửa rồi nhỉ?”

(*câu trên nằm trong bài kệ sau để khuyến khích chúng đệ tử, dịch nghĩa: Chẳng phải một phen xương lạnh buốt, hoa mai đâu dễ ngửi mùi hương. Theo wikipedia)

“Vẫn chưa, kế tiếp là đi núi Kiếm Môn – con đường đến Thục quá khó khăn, đến Hoang Hạc (hạc vàng) cũng bay không qua, đến vườn nao* cũng phải leo treo mà qua.” Tiểu Dương bắt đầu dĩ nhún vai, cũng muốn thể từ ngồi đàng hoàng cũng đừng nhìn quanh nữa, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

(*tên một loài khi nói trong sách cổ)

Một đường đi tới “Kim Ngưu đạo”, rồi cuộc Uyên Như nhìn thấy Kiếm Môn quan trong truyền thuyết, khí hậu nơi này thoải mái hơn rất nhiều nhưng địa thế còn hiểm trở hơn lúc ban đầu.

Có thể nói là ngọn núi như kiếm chen vào, trùng điệp nằm ngang trời, dốc núi cheo leo cao vút đỉnh núi ở trong mây. Chỗ hai vách núi đứng thẳng cao chọc trời, chính giữa chỉ có một góc cho một người đi qua, con đường ở giữa như “Kiếm Môn”.

Có lẽ là bởi nguyên nhân đã được mài dũa dọc đường gần một tháng, đoạn đường hiểm trở này hoàn toàn không có người cảm thấy khó chịu, cũng không mắc sai lầm.

Sau đó lại bình an đi qua một đoạn đường tương đối bằng phẳng, ngay sau đó mọi người lại bắt đầu vượt qua tứ thập tứ bàn gấp ghềnh, đây chính thức là đi vào dãy núi nội địa khu Tây Nam Di do đất Thục cai quản.

Trước khi vào núi, Tiểu Dương cố ý chào hỏi mọi người, phân phó nói: “Bắt đầu từ giờ khắc này, chúng ta đi không phải là con đường hiểm trở mà là phải xuyên qua rừng rậm, vượt qua đoạn “Hoang Tuyền đạo” được chính người dân trong núi gọi trong truyền thuyết, mọi người cần nâng cao tinh thần nhiều lưu ý dưới chân và động tĩnh bốn phía.”

Hoàng Tuyền đạo, chỉ nghe tên này cũng biết con đường phía trước gian nguy thế nào, lúc đoàn người nghỉ ngơi và hồi phục rồi rít bắt đầu lau vũ khí chuẩn bị mưa tên, đến Ôn thất lang cũng thu hồi ngọc bội dành riêng cho Quý công tử, sáo hay những vật phẩm chỉ có vẻ bề ngoài, mang cung trên lưng.

“Ah, lang quân ngài sẽ bắn tên sao?” Liễu Y Y kinh ngạc hỏi, đồng thời trong mắt lộ ra sùng bái.

Ôn thất lang cũng đen mặt tại chỗ, cắn răng nghĩ thầm: con mẹ nó, đây là khen ta hay chê ta?

Sáu tài nghệ của quân tử, lễ, nhạc, xạ, ngự, sách, đếm, đây là kỹ năng cơ bản thư sinh Nho gia phải nắm giữ, thiếu một thứ thì sẽ không có mặt mũi nói bản thân là tài tử biết không?

Thông thạo ngũ kinh biết tài năng lực nghệ mới có tư cách ở học đường, ngẩng đầu ưỡn ngực ở triều đình! Xem ta là đứa bé ngu ngốc sao? Hoặc là chỉ biết Phong Hoa Tuyết Nguyệt không có một chút xú chân tài thực học tầm thường?

Chú thích: Tác giả có lời muốn nói:

Mịch Ly: ừ, đây là đồ xuất hiện trước mũ che mặt, cũng chính là che toàn thân nữ tử như cái lông, mũ che mặt chỉ đến cổ, con Mịch Ly thì che đến mắt cá chân.

Kiệu, là dùng nhân lực gánh lên thay cho phương tiện đi xe. Loại phương tiện này vì hai cây gỗ dài song song, chính giữa sắp đặt ghế đệm người ngồi, bên dưới có đệm đủ để giữ vững thăng bằng. Lúc ban đầu không có vật bao trùm, sau đó bỏ thêm vào che gió che mưa vật, nên gọi Kiệu Dư.

Lam Dư: chân của Đào Uyên Minh đời Tấn có tật, mỗi lần đi du ngoạn, sẽ để cho môn sinh và nhi tử gánh Lam Dư. Hình dáng của Lam Dư giống như giò trúc, người ngồi trên trong rổ, cho hai người mang ông đi.

Bộ Dư: phương bốn thước, bên trên đặt đầu gối cùng với vật áo, nâng lên. Bộ Dư sang trọng thật ra thì chính là bộ liễn. (xe kéo)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 73: Thục - Thân Độc đạo

Khi Liễu Y Y thấy Uyên Như và Triệu Thụy Liên cũng trang bị nhọc cung thì giờ mới hiểu được nguyên nhân nam nhân mình đen mặt, nữ nhân thế gia cũng có thể bắn tên, há có đạo lý nam nhân không biết?

Thấy Ôn thất lang không nói gì, Uyên Như đã từng không biết cưỡi ngựa bắn cung đột nhiên tràn đầy đồng tình, chen miệng giải vây vì nàng ta: “Đối với nữ tử mà nói, cưỡi ngựa bắn cung cũng rất nặng nề. Ví dụ như, lúc tết Đoan Ngọ rất nhiều nhà sẽ chơi trò cung tên nhỏ bắn cục bột, tài tử trong cung cũng có thể giương cung đi săn.”

Ngụ ý, những thứ này đều là trò chơi thường gặp trong xã hội thượng lưu, muốn tiến vào thượng tầng phải biết ít thứ này. Lời này vừa nói ra, Liễu Y Y được mẫu thân dạy hơn mười năm, tự khoe là có tài hoa khác với người khác nhất thời có một loại cảm giác tay chân luống cuống.

Nàng ta học qua khoa học, hóa học, toán thuật thậm chí ngoại ngữ, tầm mắt mở mang hơn nữa biết rất nhiều thứ có lẽ cả đời người đương thời cũng không tiếp xúc qua, lúc trong khuê phòng Liễu Y Y xem thường lui tới với tiểu nương tử tầm thường, nghe không ít chuyện xưa chuyện lạ nữ tử gia thế bình thường được dòng dõi quý tộc yêu say đắm, cho là mình nhất định có thể dựa vào tài hoa đầy bụng lấy người có địa vị.

Nhưng vì cái gì thật vất vả mới gả cho người, lúc đang lên đường gặp phải trở ngại khắp nơi? Tại sao tất cả mọi người cảm thấy nàng ta sẽ chỉ là kỳ kiêu dám xạo* không đáng giá nhắc tới, tại sao bọn họ biết mình không biết? (*Kỳ kiêu dám xạo là một thành ngữ Hán ngữ, ý là chỉ vô cùng khéo léo mà

không ích gì.)

Không phải mẫu thân nói nữ tử không cần bưng đầy kinh luân nhưng nhất định phải tinh thông thấu hiểu may vá sao? Không phải bà đã nói nữ tử không thể xuất đầu lộ diện ở bên ngoài giương oai, đề tránh bị đen da sao? Không phải bà đã nói tiểu thư khuê các là không thú vị nhất, chỉ cần chính mình dùng ánh mắt đến nói năng cũng khác với người khác sao? Nhưng vì cái gì trong chuyện này chỉ có hai nữ quyến đến từ đại tộc thế gia lại biểu hiện ra khác như thế?

Họ dọc theo đường đi chưa từng chạm vào mây vá, họ có thể cùng trượng phu cùng nhau phi ngựa, họ có thể xuất khẩu thành chương, họ lại còn cảm thấy giới về bản tên là chuyện đương nhiên! Đây thật là “tiểu thư khuê các không thú vị” sao?

Nhìn bộ dạng bị đá kích thật sâu của Liễu Y Y, Uyển Như không khỏi thầm thở dài, phẩm nữ tử trong đại tộc thế gia được bồi dưỡng tỉ mỉ có người nào chưa từng được dạy “lễ, nhạc, xạ, thư, số”?

Lễ, có liên quan phẩm đức và xã giao; nhạc, biểu hiện ra tính tình và tài nghệ; xạ, liên quan đến sức khỏe và tu dưỡng; thư, thể hiện học thức và tầm mắt; số, chuẩn bị quản gia quản lý tài sản, trong lục nghệ quân tử cũng chỉ có điều khiển “xe” có thể coi thường. Gã cho người là mọi thứ đều phải biết, chính mình cũng phải hiểu mới có thể tới trao đổi ở trong sinh hoạt.

Ban đầu, chính mình cũng bởi vì lúc ở khuê phòng học không tốt mà bị Tạ Tuấn Dật ghét bỏ sao?

Đồng thời, đám người Trịnh Cung Lượng cũng đưa cho Ôn thất lang ánh mắt đồng tình vô hạn, nhìn xem người mà hắn sống chết muốn lấy là cái dạng gì? Thật là ánh mắt quá kém!

Ôn tiểu Thất cố ý bỏ quên những giễu cợt ẩn dấu trong ánh mắt kia, kìm nén khó chịu đi vào rừng núi, thậm chí từ xa đã hát Liễu Y Y ra đi trước cùng đám người mở đường, hắn phải cách xa ánh mắt thật giống như nữ nhân đi chinh đồn lại cảm xúc kia.

Sau khi càng lúc càng xa, tâm tư của Ôn thất lang lại không tự chủ được chuyển dời đến cảnh sắc dọc đường đi.

Mới đi tới nơi tuyết đọng tan ra, hắn còn tưởng rằng đầu mùa xuân cây cối trong núi sẽ không quá sum xuê, chờ dần dần tiến vào chỗ sâu trong “Hoàng Tuyền Đạo” mới hiểu được bản thân nghĩ sai.

Tất cả mọi người phát hiện nơi rừng rậm này tuyệt đối không giống rừng cây mình đã gặp thường ngày, không phải rừng cây ở ngoại ô kinh thành là từng phiên đại thụ sao, phía dưới là đất vàng và bụi cây, ngửa đầu nhìn thấy bầu trời, cúi đầu thấy được đường.

Rừng rậm Tứ Thập Tứ Bàn này cũng là hàng năm nước mưa đầy đủ, trên đỉnh lá cây che khuất bầu trời, dưới chân là cành khô lá rụng đắp lên bùn lầy đất đen, dây leo có phần không rõ ngọn nguồn uốn quanh ở giữa rừng núi, thậm chí còn có đại thụ đứng vững to tới hơn mười người vây quanh.

Khí hậu cũng không hề giống vùng Trung Nguyên, giữa trưa thấy mặt trời trên người sẽ bị phơi đến phát đau, buổi tối trời chiều xuống núi sau đó sẽ làm người lạnh đến run cầm cập.

Thậm chí, giữa ban ngày thì thời tiết cũng lúc lạnh lúc nóng rất quái đản, lúc mưa rơi dưới bóng cây ẩm ướt, nhìn thấy mặt trời vừa nóng hạn không thể cởi từng cái áo một.

Mà cái gọi là “Ngũ Xích đạo” thật sự sẽ không vượt qua năm thước, không chỉ hẹp mà thường bị cỏ che, còn chưa đủ bình thản, xe ngựa ở chỗ này tuyệt không có đất dụng võ, nhưng dùng để chở tảng đá lớn xây đường rồi có dấu vó ngựa có nông có sâu trên đường.

“Đây là thương đạo sao? Tại sao địa phương vắng vẻ như thế còn có người buôn bán?” Ngồi ở trong Lam Dur Uyển Như nhìn dấu vó ngựa dưới chân rất không hiểu, chỉ có quanh năm suốt tháng bốn ba mới có thể thành ấn ký như vậy?

“Không phải đã nói trước đó rồi sao, con đường này còn gọi là Điền Bặc Cổ Đạo, là con đường người Thục buôn bán dân tộc Bặc phải đi qua, dân tộc Bặc chính là nô lệ người Bặc, biết quan tài treo người Bặc chứ? Lúc trước trên vách núi ta chỉ cho nàng xem đấy.” Tiểu Dương vừa nói vừa nhìn bốn phía, xem chừng sắc trời dần tối này phải tìm địa phương hạ trại.

Uyển Như lập tức nghĩ tới điểm xuất phát ở Ngũ Xích đạo nhìn thấy ở trên vách núi Huyền Không đặt vô số quan tài kia, cả người lạnh lẽo, không khỏi run rẩy.

Rồi sau đó, nàng lại bình tĩnh hiểu ra phu quân đang cố ý dọa người, không khỏi phản bác: “Buôn bán nô lệ? Vậy đó cũng là chuyện rất sớm trước đó chứ? Sau Hán trong sách cũng không thấy ghi lại.”

“Mới bắt đầu là như thế, sau đó thay đổi thành con đường buôn bán tơ lụa và châu báu Tây Nam rồi. Từ hướng Nam Bặc Đạo đi qua Dạ Lang cho đến phía nam Hải Vực, buôn bán châu ngọc phía Nam.” Tiểu Dương nói như thế.

Không biết hắn nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên cười một tiếng, dừng một chút lại tiếp tục giải thích: “Còn có Thục - Thân Độc đạo, từ Bặc Đạo vào Điền sau đó đi Tây Nam đi về phía trước, tới các nước Thân Độc, Phiêu, Chân Tịch, Xích Thổ. Dùng tơ lụa, lá trà, sản vật núi rừng, đổi lấy sáp ong, mã não, thanh kim thạch, hương liệu, dược liệu”

Vừa nghe hắn nói như vậy, quả nhiên thê tử tham tiền Thôi Uyển Như như tam lang đoán đôi mắt trong nháy mắt sáng giống như đèn sáng, như có điều suy nghĩ nói: “Đã nói như thế, hình như thu lợi phong phú?”

Triều đình không chế muối, không làm tốt. Chỉ là, chuyến này bọn họ mang theo không ít tơ lụa, lá trà, nghe nói sản lượng Phổ Nhĩ ở địa khu Tây Nam Di không thấp; hôm nay đầy khắp núi đồi không phải sản vật núi rừng này. Dùng thứ không quá đáng giá đổi lấy châu báu hương liệu, món lợi ketch sù!

“Nghĩ lung tung gì đấy?” Tiểu Dương đưa tay dùng ngón trỏ gõ nhẹ một cái lên trên đỉnh đầu Uyển Như. Thế gia đại tộc là quan viên, làm sao có thể tự mình buồn bán? Nhiều nhất chỉ là, chờ sau khi đứng vững chân ở địa khu Tây Nam Di, giúp đỡ, che chở cho ít đại thương nhân lấy cổ phần là được.

Uyển Như còn chưa ngu đến sẽ nói ra mình thềm thường Tây Nam - Thân Độc đạo trước công chúng, chỉ cười cười: “Chính thiếp đang nghĩ, đều nói biên giới Tây Nam là chỗ cần cỗi của man di mọi rợ, không ngờ cũng không phải như thế, bất kể người chỗ nào đều có thể tìm được con đường sinh tồn thích hợp của bản thân.”

“Trời không có ba mặt trời, đất không có ba thước đều bằng phẳng, không ai giàu ba đời, quả thật không thể nào giàu có.” Tam lang thờ dài lắc đầu một cái, thật muốn phải thủ hạ đi buồn bán, hẳn cũng không cam lòng, “Có câu tục ngữ gọi là ‘đi thuyền cười ngựa nguy hiểm ba phần tính mệnh’, lợi nhuận cao và nguy hiểm cao là huynh đệ sinh đôi, không thể nào chỉ có thu hoạch không có bỏ ra.”

Lúc đang nói chuyện, đoàn người di chuyển tới một chỗ rộng rãi được ghi chú trong địa đồ, Tiểu Dương ra lệnh mọi người hạ trại nghỉ ngơi. Một phần tỷ nữ yếu ớt, vú già phụ trách dọn dẹp củi đốt chuẩn bị nấu cơm, gia tộc sức lớn thì cần tháo hàng hóa thô trên la ngựa xuống bố trí thỏa đáng, dứt cò khô cho chúng nó.

Đám binh sĩ là chia làm mấy tổ nghỉ ngơi, sẵn thứ, dựng lều bạt, còn theo yêu cầu hành quân bố trí trạm canh gác ở bốn góc doanh trại nghỉ đêm, cùng với trạm canh gác lưu động bốn phương hướng nơi đóng quân.

Một đám đông người bận rộn nhóm lên lửa trại lúc sắc trời dần tối mới rồi rít bắt đầu ăn uống, mấy chủ tử dĩ nhiên là đối xử đặc biệt, sớm một chút đã dùng thức ăn nóng hổi, Tiểu Dương đi ra ngoài quay một vòng sau đó lấy được thịt hươu bổ sung cho Uyển Như.

“Còn có người đi săn sao? Thật là lợi hại.” Uyển Như ăn thịt hươu nướng tươi non trượng phu đưa cho mình rất là kinh ngạc, nhiều người đi đường như vậy động tĩnh cũng không nhỏ, dọc đường còn có thể tìm được hươu con sau khi bị kinh sợ hoàn toàn không giống quân sĩ bình thường, phải là người nổi bật trong đám thợ săn!

Tiểu Dương nhai thịt cười hả hê, được thê tử dùng giọng nói sùng bái tán dương như mở cò trong bụng, trên mặt lại giả bộ bình tĩnh, rất bình tĩnh trả lời: “Ta sẵn, thích là tốt rồi.”

“Ai nha, đây thật là khó có được, đã nói sao được ăn thơm phức như thế chứ.” Uyển Như cười một tiếng, rồi lại len lén chọc vào cánh tay trượng phu sáng giọng, “Đừng đi nữa, an toàn là quan trọng nhất, ham mê ăn uống cũng không quan trọng.”

“Không có chuyện gì, ta thuận đường thăm dò một chút đường mà thôi.” Tiểu Dương chẳng hề để ý cười một tiếng, sau khi bồi thê tử dùng cơm xong lại đi nơi khác.

Sau khi tránh mọi người, hẳn tìm được Phó tướng Từ Hằng Ninh và Trịnh Cung Lượng cùng với tướng sĩ gác đêm ngày đó, hơi cảnh giác dặn dò: “Mới vừa rồi ta đã xem bốn phía, phụ cận có dấu vết bày sới quanh quần, buổi tối cần phải tỉnh táo chút.”

“Sới? Bọn nó sẽ tới địa phương người đi đường tụ tập?” Trịnh Cung Lượng có chút cảm thấy khó có thể tin, bọn họ đi thương đạo cũng là đường lớn, đường tẻ chút, nhưng cũng không đến nỗi bị sới dễ mất tới chứ? Đây chính là loại động vật thông minh, sẽ chủ động treu chọc đại đội quân nhân ư?

“Đầu mùa xuân, trong núi rừng dã thú đói bụng nhiều nhất -- đốt lửa sáng chút, cẩn thận không có sai lầm lớn. Vũ khí đều để ở nơi thuận tay, lúc binh lính ngủ không tách ra, gia đình, nô tỳ cũng đừng coi đồ không tiện đứng dậy kia.” Tiểu Dương không cho phép nghỉ ngơi làm phản phó này.

Hắn có chút hoài nghi, bởi vì nguyên nhân địa khu Tây Nam Di chiến hỏa liên miên, đoàn ngựa thô đi lại ở trên thương đạo chột giảm, có lẽ bày sới này sẽ vạch rõ đường địa bàn của mình cũng nên, ở trong mắt bọn chúng, đội ngũ mình là người xâm lăng phải đuổi.

Thậm chí Tiểu Dương để thê tử mình mặc y phục mà ngủ, Uyển Như không nghe thấy tin tức về bày sới, lại có thể từ sắc mặt của trượng phu cùng với trong giọng nói cảm nhận được không khí quá không bình thường.

Khi màn đêm tối om om bao phủ núi non trùng điệp, nơi cách xa đồng lửa đã tối không thấy bất kỳ vật gì nữa, Uyển Như nắm thật chặt áo, tiến vào lều đặt cung và bao đựng tên ở bên gối, lúc này mới chậm rãi nằm xuống.

Nàng muốn ngủ làm thế nào cũng không ngủ được, người đang khấn trương sẽ đặc biệt chú ý động tĩnh bên cạnh, mà ở trong đêm tối yên tĩnh, bất kỳ tiếng vang nào cũng sẽ bị phóng đại vô hạn.

Uyển Như nghiêng tai nghe, chỉ cảm thấy lá cây rơi là tả ở bên người, gió núi thỉnh thoảng giống như rít gào, thậm chí còn có tiếng chân đạp nhánh cây cọt kẹt. Nàng đột nhiên giật mình một cái, núi hoang vắng về này có ai lại đang đi đây?

“Người của tuần tra đi lại.” Tiểu Dương im lặng thờ dài một tiếng, nhẹ nhàng nắm cả vai Uyển Như cười hỏi, “Nhìn xem, chim sợ cành cong -- ta ở bên cạnh nàng còn phải sợ gì?”

“Aizzz, đây không phải là lần đầu chân chính ngủ ở trong rừng rậm sao? Còn chàng nữa trước đó nói ‘Hoàng Tuyền đạo’ đương nhiên là có chút sợ.”
Giương mặt Uyển Như khẽ nóng lên, biện giải cho mình đôi câu

“Chỉ là nhắc nhở mọi người chú ý thêm thôi. Đội ngũ ước chừng một ngàn binh sĩ, dù là dã thú bạo động cũng không nằng làm bị thương, mau ngủ đi.”

Tiểu Dương háng giọng cười một tiếng, ôm thật chặt thể tử vào trong lòng.

Nàng dựa vào lồng ngực ấm áp cảm giác có thể tin được của trượng phu dần dần ngủ đi, trong mơ màng thoáng một cái đã qua hơn hai canh giờ, đang lúc này chợt có một thanh thét làm Uyển Như thức tỉnh từ trong mộng, nàng trầm ngâm nghiêng tai nhất thời lại nghe thấy dã thú gào lên: “NGAO...OOO”

Ngay sau đó, chính là từng trận hô cảnh báo của binh lính tuần tra, đầu vai đột nhiên bị trượng phu nhấn một cái, chỉ nghe hắn nói một câu: “Ta đi ra ngoài xem một chút.” Rồi trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, trong lều ngủ sát vách Tiểu Đường mặc áo giáp lưng, bao đựng tên, hông đeo đại đao, dẫn hai tỷ nữ biết võ đi vào, họ vâng mệnh thời khắc bảo vệ hai bên nữ quân.

“Vâng là cái gì? Sói sao?” Trong ngày thường cho dù là đi săn thú Uyển Như cũng chỉ vui đùa nuôi nhốt con chó nhỏ, nai con ở trong vườn, chưa từng ngay mặt nghiêm chỉnh thấy dã thú, chỉ nghe tiếng tru của sói là “NGAO...OOO”.

“Vâng, là bầy sói, ước chừng sáu mươi đến bảy mươi con, không biết sao đột nhiên nhào tới.” Sau khi Tiểu Đường nói xong lại trấn an cười một tiếng, “Nuông tử yên tâm, chúng ta là ở giữa nhất, bên ngoài đều là tướng sĩ chém giết đang coi chừng, sẽ không có vấn đề. Một ngàn so với vài chục, thể nào cũng không thể để những thứ súc sinh kia giương oai.”

Uyển Như cũng không thể chân chính an tâm ngồi yên trong lều vải, trượng phu của nàng vẫn còn đang ở bên ngoài, không tận mắt thấy sao lại có thể yên tâm?

Thậm chí còn cảm mũi tên trên bao đựng tên trên lưng nàng vào ngón giữa, lúc này mới ra khỏi lều, vừa giương mắt nhìn liền phát hiện doanh địa lại hỗn loạn một mảnh! Bầy sói tuyệt không phải chỉ có mấy chục con theo lời của Tiểu Đường, theo Uyển Như thấy, ước chừng hơn một trăm năm mươi con! Đây thật ra là do nhiều bầy sói tập hợp di chuyển!

Mà Ôn thất lang mang tới rất nhiều nhất lại không bị bầy thú xâm nhập, chợt có Dã Lang sa lưới xông về địa giới bọn họ thì gia đình không giờ đao kiếm lên phản kháng ngược lại cùng với tỷ nữ thét chói tai chạy loạn, không chỉ có tặng không cửa cho ác lang còn làm rối loạn tiết tấu quân sĩ chống đỡ.

Thậm chí, bầy sói bị đông đảo quân sĩ khống chế thành nửa bao vây cắn giết, giống như là phát hiện khâu nơi này yếu kém, bắt đầu tiến công trọng điểm!

Chỗ bị xé mở một đạo vết thương phòng ngự, trong lúc nhất thời tiếng kêu rên nổi lên bốn phía, mùi máu tươi cũng càng ngày càng nồng, hơn khơi dậy thú tính của Dã Lang, rõ ràng là nhất định tập kích sẽ không thành công, lại khiến Dã Lang trẻ già măng mọc chạy tới, nghe răng nhếch miệng buông tha sinh mạng chỉ ác đấu cùng người, giống như đang chờ đợi mình chết cũng muốn kéo xuống mấy đệm lưng.

Vốn Tiểu Dương còn trông cậy vào hù dọa đuổi bầy sói là được, hôm nay thành cục diện không có cách nào bỏ qua, hắn âm thầm thở dài, rồi sau đó quyết định “Bắt giặc phải bắt vua trước”.

Trong lúc suy tư, hắn cảm cường cung đứng ở trong doanh địa bỏ quên tất cả động tĩnh quanh mình, tĩnh tâm dưới đồng lửa mờ tối quan sát động hướng bầy sói, con mắt màu xanh lục mang theo ánh lạnh quan sát.

Đột nhiên, hắn và một Dã Lang thân hình khổng lồ bốn mắt giao nhau ở trong màn đêm -- là nó, Lang Vương chưa từng công kích chỉ nhìn ở viễn ngoài!

Tiểu Dương bỗng chốc giương cung bắn tên, mũi tên kim loại ngân quang trong đêm tối tựa như sao lao thẳng tới mặt con sói, súc sinh giao hoạt này lại đột nhiên nhảy lên tránh né, mũi tên chỉ trúng chân sau của nó chảy chút máu tươi.

Sau khi bị thương Lang Vương tức giận dựng hai lỗ tai lên, cong lưng từ cổ họng phát ra tiếng gào thét nứt vỡ nghẹn ngào, miệng con sói phun ra lớp sương trắng. Tiểu Dương giương cung lần nữa, nó lại nhảy ẩn vào trong bóng tối bỏ chạy thần hình.

Đồng thời, mười mấy Dã Lang mang theo vết thương đã đầm đìa máu tươi lại trẻ già măng mọc đánh về phía Tiểu Dương, liều mạng tiến hành quấy nhiễu, trong lúc nhất thời đánh hắn trở tay không kịp.

Đang lúc Tiểu Dương chỉ huy mọi người giờ đao ra sức làm thịt sói, Lang Vương lại giống như tia chớp xuyên qua ở trong đám người, trong khoảnh khắc chạy thẳng tới phía sau lưng hắn -- sói cũng cực kỳ thông minh, đạo lý “Bắt giặc phải bắt vua trước”, nó cũng hiểu.

Ở thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, Tiểu Dương chỉ nghe một tiếng “NGAO...OOO” hét thảm, hắn cũng không nhìn giờ cánh tay lên trở tay vung đao chém thẳng tới nơi phát ra âm thanh, sau khi cương đao cắm vào thịt lúc này hắn mới nghiêng đầu.

Quả nhiên, Lang Vương đánh lén đã bị chém giết thuận lợi, nhìn thi thể của nó trên đất, Tiểu Dương phát hiện mắt phải nó lại cắm một mũi tên lông đuôi màu đỏ, bởi vì duyên cớ lực cánh tay mũi tên cắm vào không sâu, lại tính chuẩn khác thường.

Hắn theo bản năng nhìn về phía bắn mưa tên tới, chỉ thấy ái thể Uyển Như cười ngửa ở dưới ngọn đèn tàn cùng mình nhìn nhau, cầm trong tay, là mũi tên tinh xảo đỏ tươi của nàng.

Hai người cứ như vậy hai mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời hai bên đều sững sờ trong lòng.

Trong mắt Uyển Như rung rung, đôi tay không hề xuống nổi khẽ run, thiếu chút nữa, còn kém một chút xú phu quân sẽ bị Dã Lang gây thương tích, nàng thật sự không biết dũng khí của mình từ đâu tới có thể giờ tay lên bắn tên, ngay cả Tiểu Đường tinh thông cưỡi ngựa bắn cung bên cạnh cũng sợ ngộ

thương lang quân mà chần chờ thời cơ.

Không chút nghĩ ngợi bắn tên cứu phu, nhưng sau khi tên rời dây cung Uyển Như mới nghĩ lại mà sợ, thậm chí sợ đến chân nhũn ra, vô cùng may mắn, vô cùng may mắn không xảy ra ngoài ý muốn.

Hoặc là nói, chính mình phát huy xuất sắc toàn bộ nhờ vào phu quân lần lượt kiên nhẫn chỉ điểm, toàn bộ bởi vì hần bồi bạn vô số lần giương cung luyện tập mới có thể phản xạ có điều kiện tựa như trúng mục tiêu -- thế gian này quả nhiên mọi sự cũng bởi vì mới có kết quả.

Đồng thời, trong lòng Tiểu Dương cũng xúc động thật lâu, ai có thể nghĩ tới ban đầu tiểu nương tử nũng nịu không dám lên ngựa không nâng nổi mũi tên có thể giương cung bắn chết dã lang? Thật không hổ là, thê tử của ta.

Sau khi đánh gục Lang Vương, đám sói không đầu lại tổn thất thảm trọng biết đám người kia là kẻ khó chơi không dễ chọc, tất nhiên nước nỏ dần dần thối lui, lúc này mọi người mới chậm yên tâm, thậm chí còn rất vui mừng còn sống sau tai kiếp.

Nhưng chờ tới khi trời sáng, nghênh đón bọn họ chính là trách mắng tựa như bão tố của tiểu tướng quân.

Ngần dạn dò, vạ dạn dò, dọc đường không cần nhặt đồ loạn, lại có nô tỳ kiểm củi đốt ôm hai con sói con đến doanh địa! Đây chính là ngòi nổ mọi người bị vây công.

Chuyến này ước chừng một nghìn năm trăm người, trong đó hơn phân nửa đều là quân nhân chuyên nghiệp, là hãn tướng Tiểu tam lang hần tí mi thao luyện ở trong chiến trường có thể lấy một chọi mười, hôm nay, không ngờ bị chính một trăm năm mươi con sói quấy rầy đến chật vật không chịu nổi!

Hần phải làm gì những người này, còn không bằng huấn luyện một đội Lang Binh lấy một chọi một trăm.

Khi Dã Lang vây quét thì lại có nô tỳ chạy loạn đi hướng người mình đụng đầu mũi tên, làm hại quân sĩ rón ra rón rén không dám sử dụng cường cung cường nỏ!

Còn có lúc chạy giết sói có đâm lên thực vật có độc, rơi xuống núi, không bị sói gặm bị rắn cắn Các loại bị thương, các loại thê thảm. . .

Thậm chí, vào thời điểm máu chót cạn vệ Tiểu gia tí mi bồi dưỡng lại bởi vì ăn nhầm nấm độc tiêu chảy, nôn mửa, rồi biến mất không thể bảo vệ nam nữ chủ nhân!

“Mạng của ta là nữ quân cứu, đây là may mắn sao? Không, đây là sỉ nhục của các ngươi!” Tiểu Dương vung roi ngựa nặng nề trút lên trên đất, kích thích một mảnh cành khô lá vụn, rồi sau đó, hần hưng tợn nói: “Trên đường còn không tới thời gian một tháng, tất cả đều liệu mạng thao luyện cho ta, sau khi đến Mông Châu mà không hợp cách thì toàn bộ cắt đi cho ta!”

Lần này là Uyển Như không có việc gì cứu mình, lần sau có thể là ở địa phương chính mình không nhìn thấy nàng gặp tập kích, bất kể như thế nào Tiểu Dương phải loại bỏ khả năng này.

Hơn nữa, một đoạn cuối cùng hần chỉ mắng người mình, ánh mắt cự tuyệt thoáng nhìn qua Ôn gia trong đội ngũ -- người cản trở mặc kệ có phải là Tiểu gia hay không, hần đều không vui.

Ôn thất lang xấu hổ đến nóng lên, hần cũng rất muốn gào thét một trận: một đám thành sự thì ít, bại sự thì nhiều. Liễn Y Y, đầu óc nguoi bị nước vào nữa à? Trong rừng rậm có thể có con chó cho nguoi ôm chơi?!

Tác giả có lời muốn nói: tựa đề chương này gọi là 【Thục - Thân Độc đạo】,【Thân Độc】 là tên gọi Án Độ cổ đại, 【Thục Thân Độc đạo】chính là con đường tơ lụa phương Nam, lối đi quốc tế cổ xưa từ hai tỉnh Xuyên Điền từ nam chí bắc địa khu Tây Nam, nối liền Miến, Ấn, đi thông Đông Nam Á, Tây Á cùng với các nước châu Âu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Gặp phải cảnh túng quân

Bị Ôn thất lang nhắm mắt giáo dục một trận Liễn Y Y cảm giác mình rất vô tội, sói con là bị tỳ nữ thân cận trong lúc vô tình ôm trở về, nàng ta lại không yêu cầu đối phương đi vào hang sói trộm, cũng chỉ là không nhận ra chơi một lát mà thôi, tại sao có thể đổ toàn bộ tai họa này lên trên đầu nàng ta được?

Tuy trong lòng không cam, Liễn Y Y lại không dám mở miệng phản bác, chỉ ảo não nộ lên hai con sói nhỏ.

Nàng ta nghe theo ý nguyện của mẫu thân mà gả cao, lại vi phạm yêu cầu “không thể làm thiếp” của phụ thân, hôm nay không có cách nào dựa vào nhà mẹ đẻ rồi, hoặc là nói, coi như vẫn được phụ thân yêu thương ông ấy cũng không cách nào khiêu chiến với trường công chúa.

Có thể thấy được, nửa đời hạnh phúc của mình gần như cột ở trên người Ôn thất lang, mắt nhìn thấy hấn đã từ từ sinh ra bất mãn, quan trọng hơn thời khắc này chỉ có thể tìm đối phương lôi kéo, sao lại có thể cấu kinh kêu oan?

Phải ở địa khu Tây Nam tiến hành thật tốt buộc lại lòng của Ôn thất lang, ba năm đến năm năm ngăn cản hấn cưới chính thê, trước đó phải sinh ra được một đôi nam nữ, lúc này địa vị mới vững chắc!

Nghĩ như thế, trong chặng đường còn lại Liễu Y Y lộ ra khiêm tốn xin chỉ bảo, khiêm tốn làm người, cũng không có sai lầm nữa, chỉ lấy lòng Ôn thất lang tính toán “tạo người”.

Thật ra thì, Uyển Như cũng có ý định như vậy nhân lúc còn trẻ sinh một đôi nam nữ, nhưng nàng lại không gấp gáp như vậy, bởi vì vừa bắt đầu Tiểu Dương cũng đã nói chiến sự địa khu Tây Nam mới vừa ngừng, trăm việc đợi làm.

Cái gì gọi là “trăm việc đợi làm”? Chưa từng có kinh nghiệm xây dựng phát triển một địa khu đi lên nên Uyển Như cũng không rõ lắm, nhưng nàng lại lấy tình huống bất bất nhất để tiến hành tính toán, không có gì hơn chính là đồ nát thê lương, đất khô cằn ruộng hoang thậm chí còn có thể có thổ phỉ.

Dưới tình hình như thế, làm sao có thể an tâm mang thai, chờ sinh? Thậm chí nàng có chút may mắn, thân thể mình còn phải gần nửa năm mới có thể dưỡng tốt, không đến nỗi ở lúc chưa chuẩn bị tốt mọi thứ bảo bảo đã vội vã tới.

Về phần Tiểu Dương, suy nghĩ đầy trong đầu hấn đều là chuyện trú binh, luyện binh, chờ bình định, lúc ở nhà ăn mặc không cần lo, ra cửa bên ngoài dọc theo đường đi dựa vào săn thú là có thể nuôi sống một đồng người, nhất thời không nghĩ xa xôi như vậy.

Trước thời gian dự định, Tiểu Dương mang theo đại đội nhân mã thuận lợi đã tới phủ Côn Lĩnh Chiết Xung thuộc khu vực quản lý của phủ Đô Đốc Mông Châu Kiếm Nam đạo, phủ Chiết Xung do Côn Châu quản lý trực tiếp, dưới có sáu huyện.

Nơi đây vốn là phủ châu Ky Mi thuộc về dân tộc thiểu số tự trị, Thứ sử Côn Châu chính là thủ lĩnh Lô lạc Man bản địa, đáng tiếc đó không phải là làm phản sao, sau khi triều đình trấn áp phái Hán Quan nhậm chức phủ Thứ sử - chức vị quan trọng, dưới Huyện lệnh do dân bản địa đảm nhiệm.

Phủ Côn Lĩnh Chiết Xung cũng là sau khi làm phản mới thiết lập, theo như luật lần này Phủ binh chỉ mấy trăm người, năm đầu hạ tuần bọn họ lại xảy ra xung đột cùng dân bản địa hao tổn hơn một trăm, lúc đó báo lên cho triều đình yêu cầu tăng binh, Tiểu Dương mới bị phái đến nơi đầu đầu này chấn nhiếp.

Chiều hôm ấy, Tiểu Dương an bài đám người Uyển Như ở tại dịch quán nghỉ ngơi, đồng đạo binh sĩ tìm địa phương gần đây hạ trại, bản thân thì mang theo văn thư liên quan tìm người lãnh đạo trực tiếp của mình báo cáo.

Lẽ ra chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, sắc mặt của Đô Úy Chiết Xung này lại rất không tốt không giải thích được, mí mắt gã cũng không nâng lên liếc nhìn văn thư dùng một loại giọng nói trong răng đau xót thờ dài nói: “Hừm, người dẫn theo ước chừng chín trăm người, ở ngoài còn có ba trăm Bộ Khúc? Cộng thêm tôi tớ, tỷ nữ cũng hơn 1500 - 1600 nhỉ? Chỉ là có chút khó khăn, quá nhiều người không bố trí được!”

Vừa nghe gã ta nói như vậy, trên mặt Tiểu Dương thì khách khí lo lắng thấp thỏm nhưng trong lòng lại thoải mái.

Thân là Đô Úy Chiết Xung trên tay tổng cộng mới có chừng sáu trăm tên lính, thỉnh cầu trợ giúp bên trên phái cho một trợ thủ, người mang đủ rồi nhưng đáng tiếc đều là “Tiểu gia quân”, nghe thấy danh tự này cũng biết gã không nắm trong tay được.

Huống gì, bên trên điều lệnh còn xác định rõ vị Tả Quả Nghị Đô Úy Tiểu gia này là đang phụng mệnh thực nghiệm phương pháp luyện binh mới, tất cả người của dưới tay hấn đều không thể tùy ý xử trí.

Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ Đô Úy Chiết Xung như gã chỉ là đề bài biện, hơn nữa còn là một bài biện có giá trị không bằng thuộc hạ! Gã không cảm thấy biệt khuất, không cảm thấy bức mình, lúc này mới kỳ quái.

“Vốn hạ quan cũng không muốn mang quá nhiều người, nhưng mà...” Trên mặt Tiểu Dương lộ ra một lúm đồng tiền nhàn nhạt trên má, khó xử cười khổ nói: “Nhưng mà, trưởng công chúa Trương Dương đưa nhi tử quý giá nhất của bà tới trong đội hạ quan, vì lý do an toàn cũng chỉ có thể, aizz, điều này thật sự là không thể làm gì.”

Trưởng công chúa Trương Dương?! Đô Úy Chiết Xung nghe nói lời ấy thiếu chút nữa bị dọa đến tay run, sao nhi tử của ngài ấy đến địa phương cứт chim cũng không có này? Nhanh chóng suy nghĩ một chút mới nhớ tới không phải vị Tiểu tiểu tướng quân trước mắt này là ngoại tôn của Vĩnh An vương sao, hấn và nhi tử của trưởng công chúa Trương Dương coi như là biểu huynh đệ.

Bởi như vậy, thì không thể bốc đồng giữ nguyên kế hoạch xua đuổi bọn hấn đi đến ở nơi vắng vẻ, nhưng mà, cũng không thể bảo bản thân nhường phủ đệ rộng rãi sáng sủa thật vất vả mới xây dựng được! Ôn gia rất giỏi sao? Ta còn là hệ chính của Tề gia đấy!

Đô Úy Chiết Xung điều chỉnh về mặt, giả mù sa mưa tán gẫu với Tiểu Dương, sau đó nói cho hấn biết đi ra cửa quẹo trái sát vách quan nha có một nhà bằng đất nhỏ, chính là phòng ốc chuẩn bị cho Tả Quả Nghị Đô Úy.

Tổng cộng năm gian chính phòng một dãy nhà sau, chỉ đủ người một nhà mang theo ba năm tôi tớ khó khăn ở, giống như Uyển Như và Triệu Thụy Liên ra cửa dù thế nào cũng là quý phụ nhân mang theo hai ba mươi tỷ nữ, vậy làm sao có thể ở?

“Aizz, đây thật là -- đúng là địa phương không đủ để ở! Nếu không thế này, phủ Côn Lĩnh chúng ta được quan gia cấp cho mười khoảnh ruộng của công, người của bên ta không dùng bao nhiêu, có thể đi hỏi Thứ sử Côn Châu một chút ruộng còn lại ở nơi nào, để cho hấn an bài cho người, có lẽ,

những người còn lại là có thể cho an bài.” Tề Đô Úy tươi cười rạng rỡ nói, còn thân thiết tiễn Tiểu Dương ra cửa, không chút khách khí giao vấn đề khó khăn này cho đồng liêu của mình. (khoảng: rộng 100 mẫu Trung Quốc, chừng 6,6667 hec-ta)

Dù sao một quan võ một quan văn cũng không phải cùng hệ phái, không áp lực.

Tiểu Dương cũng không muốn dây dưa quá nhiều với người lãnh đạo trực tiếp không muốn gặp mình này, y theo như lời đi tìm Thứ sử bản địa. Lẽ ra, quân đội của Tiểu Dương và Thứ sử quan trên ở loại địa phương này không có quan hệ lệ thuộc, nhưng hộ tịch của người đi đường bọn hắn lại thuộc địa phương của châu huyện quản lý, vốn sẽ phải cầm danh sách đi tìm người phủ Thứ sử có liên quan để ghi danh nhân sĩ, thuận tiện tìm mảnh đất hẳn nhất trí.

Có lẽ Thứ sử đã sớm biết được chuyện Ôn thất lang và Trịnh Cung Lượng, không chỉ có tự mình tiếp đãi Tiểu Dương thái độ còn rất khách khí, chỉ là, khi hỏi đất đai, chỗ ở hẳn ta giống nhau rất khó xử.

Chỉ thờ dài nói: “Chiến loạn ở bản địa mới vừa ngừng lại, vốn phủ nha Thứ sử cũng bị đốt cháy rồi, hiện tại chỗ này mới xây, người cũng thấy đấy, địa giới không lớn, chỉ có thể đưa ra hai vườn nhỏ để khách tới ở tạm. Về phần các tướng sĩ, cũng chỉ có thể tay làm hàm nhai.”

Ý tứ của hắn ta rất rõ ràng, khách quý ở nhờ trong nhà, cái khác thương mà không giúp gì được. Về phần ruộng đất của công, một tay Thứ sử lôi kéo Tiểu Dương đi tới trong viện chỉ vào một đỉnh núi nhỏ nơi xa, có chút ập ập ứng nói: “Chính là chỗ đó, núi Mục Mã huyện Bạch Thủy Hà. Dưới chân núi vốn cũng có dân cư, có lẽ còn có người ở.”

“Đó là rừng núi?” Tiểu Dương nhìn đỉnh núi nhỏ có thảm thực vật rậm rạp nơi xa xăm, rất hoài nghi hỏi, “Có tám héc-ta ruộng tốt?” Dù thế nào ruộng đất của công của quan gia cũng không thể là cần cỗi bị nhiễm mặn được, nhưng đỉnh núi kia lại không nhìn thấy có ruộng bậc thang, về phần kiểu mạch, lúa mạch chờ thu hoạch càng thêm không thấy bóng dáng.

“Chân núi có ruộng, khai khẩn một cái cũng đủ rồi.” Thứ sử ha ha cười gượng, biết Tiểu Dương nhìn thấu số lượng đất đai không đủ lại tranh thủ thời gian giải thích nói: “Đó là núi hoang bởi vì chiến sự mà bỏ hoang, mấy trăm héc-ta! Dù để ở, cấu tạo và tính chất của đất đai cũng không tệ lắm, sản thú cũng cực kỳ dễ dàng.”

Không nhà, không ruộng đất, muốn hơn một ngàn người đi lên núi làm dã nhân sao? Vườn người châu Á?

Tiểu Dương không thể làm gì trở về trạm dịch, lúc triệu tập mấy quan quân nghị sự quả quyết loại bỏ Ôn thất lang Phó tướng chỉ có tiếng không có miếng, quý công tử không chút nào có năng lực sinh tồn ở dã ngoại không cần tham dự lần thảo luận nghiên cứu này.

Bởi vì, bọn họ gặp phải cảnh túng quẫn bất hơn so với dự đoán -- không ăn, không uống, không mặc, không ở, lương khô, vải vóc mang theo bên cạnh dùng một chút là hết sạch, vậy cũng chỉ có thể hít gió Tây Bắc mà sống.

Về phần bổng lộc triều đình cho, con mẹ nó, đang dùng bởi tệ ở địa giới, phía trên phát tiền đồng có thể sử dụng sao? Cho dù là quy ra thành lụa gấm vàng bạc, vậy cũng phải được dân bản địa chịu giao dịch mới được. (tiền vô sò (tiền xưa); tiền động vật nhuyễn thể: thủy sản, chỉ những loài nhuyễn thể có vỏ cứng bên ngoài. Như trai, bào ngư.)

“Một ngọn núi lớn như vậy, sản thú cũng được chứ nhỉ?” Từ Hằng Ninh mở miệng đã thấy ngu rồi.

“1,500 người, mỗi ngày mỗi người cần hai cân thịt, huynh là chuẩn bị ăn hết ăn cạn sạch thú như cá diếc sang sông đầu hai tháng rồi sau đó chờ đói chết?” Tiểu Dương khinh thường trừng mắt liếc gã một cái: “Trước ở trên đường là đi săn, đây là chỗ chúng ta ở, không thể tát ao bắt cá.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Từ Hằng Ninh như tên vô lại buông lỏng tay.

“Ta chỉ báo trước cho các người tình huống trước mắt, ngày mai đi khảo sát mới có thể phân tích cụ thể vấn đề, vô cùng may mắn chính là, chúng ta nhậm chức vào mùa xuân.” Tiểu Dương im lặng nhìn trời, cuối mùa xuân, nên còn kịp gieo giống nhỉ? Nếu như có thể tìm được hạt giống.

Về phần nơi ở, tốt nhất là đám người bọn họ ở một chỗ đừng tìm Đô Úy Chiết Xung, Thứ sử Côn Châu làm hàng xóm, vốn Trịnh Cung Lượng và Ôn thất lang vì tránh né tranh chấp hệ phái mới tới địa giới này, tội gì lại tham dự vào trong đó?

Chỉ là, Tiểu Dương lại không theo lời Thứ sử ôm lấy mong đợi quá lớn chuyện dân cư dưới chân núi, “có lẽ có người ở” nghe hòa toàn là cách nói uyển chuyển “không có cách nào ở”.

Sau khi an bài xong chuyện ngày mai mang theo 100 người dò đường, Tiểu Dương trở về phòng ở dịch quán, vừa đứng lúc nhìn thấy Uyển Như lại đang tính toán. Lần này nàng lại không vui mừng hân hoan giống lúc đếm đồ cưới, mà là mặt ủ mày ê như ăn phải khổ qua.

“Tiểu mê tiền lại đang tính toán gì đấy?” Tiểu Dương ngồi xuống ở trước bàn, uống ừng ực vài ngụm nước ấm Uyển Như rót cho hắn.

“Tính toán nhân số còn lại của chuyến này sau thương vong dọc theo đường đi, thủ hạ chàng quản lý là 900 người, quân lương triều đình phát cũng chỉ có bộ phận được ẩm no thôi, ở ngoài còn có 300 Bộ Khúc, đó là tư binh Tiểu gia, còn có gia đình nô tỳ...vv, aizz.” Uyển Như mặt ủ mày ê đẩy bàn tính tính toán, tiếng buồn bã thờ dài: “Nhiều người tiêu hao thật lớn, nuôi khó khăn.”

Tư binh chính là cần móc tiền túi của mình nuôi Binh, gia đình, nô tỳ có thể ăn được no bụng mặc ấm hay không dĩ nhiên cũng là trách nhiệm của chủ tử, có quyền lợi tương ứng cũng cần trả giá thật lớn.

“Chờ dần xếp tốt rồi tăng thu giảm chi đi, nhất định cuộc sống có thể trôi qua.” Tiểu Dương bày nét mặt đã tính trước, “Còn nhất định có thể trôi qua tốt.”

“Ngủ ở đâu, quyết định chưa? Cũng không thể vẫn đợi ở bên trong trạm dịch, gian phòng vừa ít lại hẹp.” Sau khi Uyển Như oán trách nuôi gia đình rất khó, lại lập tức hỏi một vấn đề thật sự là Tiểu Dương không muốn trả lời.

“Ngày mai chúng ta cùng đi xem.” Hắn vỗ ót một cái tránh nặng tìm nhẹ trả lời, sau đó vội vàng kéo Uyển Như lên giường đi ngủ, tránh cho nàng hỏi nhiều câu khó nữa lại không thể trả lời.

Sáng sớm ngày kế, Tiểu Dương dẫn đội kỵ binh quân áo sang trọng, sóng vai với thê tử mặc áo đỏ chạy đi núi Mục Mã huyện Bạch Thủy Hà lân cận.

Chuyến này đường xá không tính là xa, khoải mã đi ước chừng hơn một canh giờ mà thôi, dọc đường phong cảnh thanh sơn lục thủy rất không tệ, vừa bắt đầu Uyển Như nhìn đông nhìn tây quanh hai bên còn cảm thấy tâm tình rất thoải mái, lại không biết bản thân ở trên đường cũng bị cư dân bản địa đang làm ruộng nhìn.

Nơi đây, thường gặp người Hán, cũng đã gặp quý tộc người Hán, nhưng mà, quý phụ nhân lại ít có. Chắc chắn, váy dùng Kim Tuyến thêu Hoa, cánh chim Tước vàng rất sống động, thật là tinh mỹ, thuật cưỡi ngựa hình như cũng rất được, lại không biết, là một người hồng hách hay hiền lành?

Uyển Như mang mũ che mặt làm cho người ta không thấy rõ mặt, nếu không bọn họ còn phải cảm khái, da của nữ tử người Hán này thật đúng là trắng.

Trong trắng có đen, đây là bởi vì trong lúc vô tình Uyển Như thấy được dân cư bản địa, lấy chạc cây cắm vào dưới đất làm cây cột, bốn bề dùng cỏ tranh che giấu mà thành nhà lều, không có tường không có vách tường không vườn hoa thậm chí không có cửa chính tường viện.

“Này, đây là cái gì? Nhà?” Lúc Uyển Như hỏi cũng yếu đến phát run luôn rồi, đây chính là dân cư Thứ sử nói? Chúng ta thấy như thế này, tương lai sẽ như thế?!

“Xoa xoa phòng, thuộc về ngôi nhà truyền thống người Lộ Lộ.” Tiểu Dương y theo trí nhớ trong đầu thuận miệng trả lời, lại không giải thích cận kề xoa xoa phòng đơn sơ nhất này chẳng qua là một loại kiểu dáng truyền thống trong đó của dân cư, thường gặp với bình dân hoặc là nhà bản dân.

“Như vậy, danh tự này thật sự hình tượng, ha ha.” Uyển Như cười khỏ, cả trái tim cũng chìm đến dưới lòng bàn chân.

Không ngờ rằng, sau đó nàng ở dưới chân núi Mục Mã thấy “dân cư” thuộc về mình, đồ nát thê lương, thật sự là đồ nát thê lương! Điều bị lừa đốt qua, có phải phòng cũng sắp không nhìn ra bùn đất đen hay cây khô “dân cư” nữa hay không.

Chỗ này có thể ở sao? Đến quý cũng không có cách nào ở có được hay không!

Lần đầu tiên quý phụ nhân thế gia đại tộc đến từ Kinh Thành thân thiết cảm nhận được -- an cư lạc nghiệp cần phải từ từ chân chính xây nhà, làm ruộng.

Tác giả có lời muốn nói:

Kiểm Nam đạo: ranh giới quản lý tương đương đại bộ phận tỉnh Tứ Xuyên bây giờ, sông Lan Thương tỉnh Vân Nam, theo phía đông núi Ai Lao và phía Bắc tỉnh Quý Châu, khu vực Văn Huyện tỉnh Cam Túc.

Phủ châu Ky Mi: xung quanh địa khu dân tộc thiểu số Đại Đường thiết lập một loại tự trị có chứa tính chất cơ cấu hành chính địa phương. Do thủ lĩnh dân tộc thiểu số làm Thứ sử hoặc Đô đốc, cũng cho phép cha truyền con nối. Còn có quyền tự chủ trên tài chính, nhưng phải tiếp nhận phủ Đô Hộ cơ cấu hành chính cao nhất của Đường Đại bố trí tại địa phương để giám sát.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Mang theo thê tử mạo hiểm

Tiểu Dương ngồi trên lưng ngựa có chút phiền não chạy hết một vòng vây quanh phế tích, lăm lét nhìn trái phải.

Huyện Bạch Thủy Hà này thật ra là do vài núi rừng liên miên chập chùng tạo thành, gần nhất, bên Đông Bắc chính là núi Mục Mã chỗ hiện tại bọn hắn đang đứng, xa hơn, bên Tây Nam là căn cứ quan trọng của bộ lạc Lộ Lộ hiện giờ, thật ra là Tiểu Dương bị Thứ Sử bản địa và Đô Ủy Chiết Xung chỉ đến vị trí cửa ngõ, một khi xuất hiện bạo loạn lần nữa, nơi này là chiến trường đầu tiên.

Vô cùng may mắn chính là, có một con sông lớn xuyên qua hướng dọc từ trên xuống dưới từ mặt bên núi Mục Mã, vừa lúc ngăn cách dãy núi liên miên lân cận, vào mùa mưa tạo thành rãnh trời.

“Đây chính là sông Bạch Thủy sao?” Uyển Như nhìn ánh mắt phu quân mình rơi vào trên bãi sông cũng không khỏi nhìn sang, nhìn ruộng bậc thang ở chân núi đối diện và phòng ốc mờ mờ ảo ảo chỗ giữa sườn núi, kỳ quái nói: “Tại sao không có cầu? Đò ngang cũng không có.”

“Có dây tron (cáp tron).” Tiểu Dương chỉ vào một sợi dây thừng uốn éo giữa không trung trả lời, “Có thể tôi trượt lên vượt sông, có lẽ trước đó cũng có cầu treo, có lẽ bởi vì chiến sự bị hủy? Về phần đò ngang nhất định là không có, sông này mùa nước khô thuyền sẽ mắc cạn khi đủ lượng nước lại vỡ cùng chảy xiết, thuyền không có cách nào ngang qua sông.”

Bốn phía, toàn bộ mọi người đều mang vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn Tiểu Dương, hẳn cũng là lần đầu tiên tới, sao biết được rõ ràng như thế?

“Đây không phải là sông Bạch Thủy ghi chú trên bản đồ sao?” Tiểu Dương chỉ vào bãi sông giải thích, “Đá cuội rất nhiều, còn rất lớn, có thể thấy được đây không phải là một sông cạn chỉ là trước mắt lượng nước không tính là đầy đủ thôi, đợi mùa hè nước cuộn cuộn tàn sát bờ bãi, cuộn cuộn mãnh liệt kích thích bọt sóng sẽ hiện lên màu trắng ở dưới ánh mặt trời – sông Bạch Thủy, ừm.”

Dân bản địa đặt tên cho sông núi hơn phân nửa là có nguyên do, sông Bạch Thủy, núi Mộc Mã, rất rõ ràng. Chắc hẳn, lúc trước nơi này cũng là người bản địa quần cư ở đỉnh núi, bình nguyên chân núi là nơi làm ruộng, trên núi chăn thả.

Hiện tại, cũng rất nhiều người lui khỏi đến vị trí sông Bạch Thủy nhỉ? Dọc đường nhìn thấy nông hộ hơn phân nửa là những hộ tá điền người Hán, thậm chí, rất có thể bọn họ bị bắt, tặng hoặc bị bán nô lệ, cung cấp cho quan viên địa phương, quân sĩ sai khiến.

“Cho nên, bọn họ ở ‘xoa xoa phòng’ đơn sơ gì đó?” Uyển Như nghe Tiểu Dương giải thích xong, mồ hôi lạnh trên trán lúc này mới phục tùng rút về lại.

Quả thật nàng không thể tin được loại phòng ốc đó lại có thể cho người ở, ngay cả chuồng ngựa nhà mình cũng không bằng, bốn bề gió lùa? Cũng không biết đắp ở ngoài tường nan tre này là có tranh hay rom rạ? Nói không chừng không đợi được đến lúc thu hoạch mới rom rạ năm ngoái cũng đã mục nát rồi, vậy không chỉ gặp gió lùa còn gặp mưa.

Uyển Như ưu sầu nhìn trượng phu một cái, rất sợ hắn sẽ nói “Chúng ta nhập gia tùy tục rồi dựng phòng ốc như vậy thôi”.

Vô cùng may mắn là, Tiểu Dương khảo sát một vòng ở bốn phía xong, chỉ vào một mảnh đất hướng lên từ chân núi cách đó không xa vị trí hơi có chút bằng phẳng thờ dài nói: “Đốn cây dựng nhà gỗ, vị trí trống ra hướng xuống vừa đúng có thể biến thành một mảnh ruộng bậc thang để trồng trọt, trên núi có thể trồng rau, chăn thả còn có thể thử trồng cây ăn quả.”

Huấn luyện binh gì đó có thể tiến hành xen kẽ ở chung một chỗ cùng với làm việc tay chân, dù sao phần lớn thuộc hạ là nam tử tráng niên, hơi sức đầy đủ. Chỉ là, đốn cây thì hoàn thành, dựng phòng còn thiếu thợ thiết kế.

Về phần trồng trọt và trồng rau, chăn thả, Tiểu Dương ngẩng đầu nhìn tiểu đội trăm người theo mình lên đường cao giọng hỏi: “Ai trong các người đã từng trồng trọt trước khi nhập ngũ? Nuôi gà, vịt, cá, heo, dê... có hay không? Chăn trâu?”

Nhìn đoàn người rời rít lác đác, nhiều lắm là có một hai người nói từng giúp một tay khi ở nhà, nhưng chỉ giới hạn trong giúp một tay không có cách nào theo đó để bắt đầu làm việc toàn bộ, nhất thời Tiểu Dương có một loại cảm giác hoa mắt.

Sao hẳn lại chỉ dẫn theo tình hình lương tương cốt lõi nhất của Tiểu gia chứ?

Phải biết hơn nửa lính lợi hại này đều có nguồn gốc từ gia đình có truyền thống học giỏi, từ nhỏ đã luyện tuyệt đối mạnh hơn loại người nửa đường tuyển chọn từ trong nhà nông hộ, nói cách khác, thì ngược lại muốn cho bọn họ lâm trận đi đâm đương một nông hộ, khó khăn cũng tương đối lớn, kỹ thuật chuyên tấn công, không có cách nào.

Nghe câu hỏi của phu quân, sau khi người khác nói xong, Uyển Như yếu ớt gãi tay, nhỏ giọng nói: “Thợ xây phòng ốc, mang theo bốn, có ba còn sống cũng mang theo tới rồi; người giỏi làm ruộng có bốn, đều còn; nuôi súc vật cũng có. Chỉ là, hạt giống mang theo ở dọc đường đã mất đi một bộ phận, không quá đủ, cũng không có gà con, heo sữa ... để nuôi.”

“Ừm ừm, đây thật là đúng lúc! Sao nàng nghĩ đến chuyện mang theo những thứ này?” Tiểu Dương vừa mừng vừa sợ ánh mắt cũng tỏa sáng, nếu không phải bản khoản quần chúng vậy xem hẳn hận không thể đi lên ôm Uyển Như hôn một cái.

“Lúc khai quốc, Vĩnh Bình công chúa gả cho bộ lạc Bắc Địch, không phải mang theo các loại nhân viên nông kỹ sao? Bộ sách, nhạc khí, hạt giống lương thực thậm chí còn bao gồm guồng quay sợi, thiếp cũng chỉ noi theo nàng mà thôi.” Giọng điệu của Uyển Như bình tĩnh dùng bộ dạng như chuyện đương nhiên trả lời như vậy.

Nói xong, nàng lại từ từ đi tới bên cạnh Tiểu Dương, ngửa đầu nhìn hắn cười nói: “Nhớ phu quân từng nói qua, ‘tâm chiến vi thượng, binh chiến vi hạ’, trừ võ lực chán nhĩ ra, nếu có cách khác khéo léo xúc tiến phát triển kinh tế, văn hóa bản địa; dùng cách đó tăng cường hữu nghị qua lại Man Hán, đây mới là con đường lâu dài để lập thân, đúng không?” (* trong Binh pháp Tôn Tử: Công tâm vi thượng, công thành vi hạ, tâm chiến vi thượng, binh chiến vi hạ, nghĩa là: Đánh vào lòng người là thượng sách, đánh thành là hạ sách; chiến tranh bằng tâm lý, ngoại giao là thượng sách, chiến tranh bằng vũ khí, binh lực là hạ sách.)

“Đúng, rất đúng.” Quả thật Tiểu Dương cảm động đến cảm xúc dâng trào rồi, hẳn không trách Uyển Như đoạt lời kịch của mình, chỉ cảm thấy có hiền thê như vậy thật là phúc phận kiếp trước đã tu luyện, cực kỳ vinh hạnh.

Hắn không biết chút nào, Uyển Như vì để bản thân biểu hiện ra thu hoạch lòng lính trong giờ khắc này mà đã phải tốn bao nhiêu thời gian lén lút sắp xếp. Bởi vì sau vụ mất thể diện vì không biết “bối tề”, nàng một xấp rồi một xấp lật sách tra xét phong thổ địa giới Tây Nam, lần lượt hỏi thăm người đã từng đi xa nhà cân nhắc cuối cùng nên chuẩn bị hành trang như thế nào, thậm chí cầu xin bà bà tìm ra chỗ danh sách đồ cưới của Vĩnh Bình công chúa nữ tử hoàng tộc chờ hòa thân đất man di mọi rợ làm tham khảo.

Chỉ vì khi phu quân có nhu cầu thì mình có thể ưỡn ngực trả lời: thiếp biết rõ, thiếp đã chuẩn bị xong.

Uyển Như cũng không cần làm chim tước tình xảo bị người nuôi nhốt ở hậu viện, nàng chỉ nghĩ đường đường chính chính đứng sòng vai cùng A Dương, làm hiền thê nội trợ và cánh tay của hắn, cuộc sống như thế mới có ý nghĩa, từ thấu hiểu được cuộc đời đang vật lộn độ sức mới đáng cho nàng sống lại để hưởng thụ.

Hôm nay, chuyện tình thợ xây đã giải quyết, Uyển Như rất vui mừng, nhưng kế tiếp nàng lại phát hiện thợ xây và bộ sách đồn cây xây nhà không ý nghĩa được mang theo, chuyện cày ruộng đất trồng có thể thuận lợi triển khai -- nhưng bọn họ không có công cụ.

Vũ khí chúng quân sĩ mang theo bên mình là đồ bằng sắt sắc bén có giới hạn, dù có rìu cũng là dùng chém người, không thể lấy ra đồn cây, mà cái cưa chuẩn bị để đồn củi cùng với dụng cụ nông canh càng thêm thừa thớt, Uyển Như chuẩn bị cùng với đồ thợ tự chuẩn bị thêm cũng chỉ hơn mười thanh mà thôi.

“Thật xin lỗi, không ngờ chuẩn bị còn chưa đủ đầy đủ.” Sau khi trở lại dịch quán, Uyển Như nhìn một đồng đồ dọn ra kiểm kê có chút thẹn thùng chu mỏ một cái.

Đây đúng là nàng thất sách, đơn phương xác định vị trí chính mình cao cao tại thượng làm người hướng dẫn mà không phải là người đi khai hoang, quên mình cũng không phải là công chúa hòa thân, cũng không có đủ nhiều đầy tớ thúc giục tự chuẩn bị công cụ.

“Thợ rèn đi theo cũng có, chỉ là.” Chỉ là làm sao có thể chờ năm ba người này rèn ra từng cái công cụ thích hợp chứ? Hơn một ngàn người dựng lều trại ở lại một hai năm vậy cũng thật là chuyện cười. Huống gì, coi như đợi được cũng không còn mớ thiết thạch có thể dùng.

“Có thể mua thì mua, có thể mượn thì mượn thôi.” Tiểu Dương lập tức suy nghĩ muốn đi quấy rầy Thứ sử Côn Lĩnh và Đô Úy Chiết Xung Côn Châu, dầu gì cũng là quan viên tứ phẩm phụng chỉ đi nhậm chức, cũng không thể mặc cho bọn họ tùy ý duỗi, chỗ ở không có lương thực dầu mỡ, công cụ phải giúp một tay lấy cho ta chứ?

Cái gọi là hôm nào không bằng hôm nay, từ núi Mộc Mã trở về dịch quán trong ban đêm ngày hôm ấy hắn mang theo Ôn thất lang Trịnh Cung Lượng đi báiphóng người lãnh đạo trực tiếp của mình - Tề Đô úy.

Một ngày sau nghỉ ngơi và hồi phục, dù thế nào đối phương cũng phải tổ chức cho Trương Vũ Quận vương và nhi tử bảo bối của trưởng công chúa một buổi tiệc tẩy trần chứ? Trên tiệc rượu “thuận tiện” nói ra nỗi khổ trong lòng, chỗ bọn họ ở không có, Thứ sử có tình cung cấp hai nhà nhỏ cũng không quá mức hài lòng, nghĩ bản thân ở trong rừng non xanh nước biếc xây dựng nhà gỗ vừa khổ với không có công cụ.

Nề mặt mấy vị con cháu tôn thất, nếu Thứ sử bày tỏ tất nhiên Tề Đô úy cũng không cách nào vất chầy ra nước, dùng hết khả năng kiểm tra chút công cụ giao cho Tiểu Dương, mặc dù là như muối bỏ biển nhưng có chút ít còn hơn không.

Ngày kế, Tiểu Dương lại lập lại chiêu cũ tìm Thứ sử đòi chút gạo, dầu gì có thể vượt qua một khoảng thời gian. Ngay sau đó, hắn lại sai người dọn dẹp phế tích dân cư dưới chân núi rồi xây dựng xoa xoa phòng làm lều, khí thế ngất trời bắt đầu đồn củi.

Trước khi xây dựng Tiểu Dương vẫn thương nghị với thợ một phen, bác bỏ đề nghị hi vọng xây ít nhất ba nhà y theo nhu cầu của thế gia Kinh Thành của đối phương.

Hắn vốn là kẻ chủ nghĩa thực dụng, ra bên ngoài càng thêm không coi trọng giàu nghèo, có thể xây gian nhà chắc chắn có thể che gió tránh mưa nhiều lắm là đông ấm hạ mát, tội gì xa xỉ lãng phí chạm khắc thủ công tỉ mỉ? Nếu như tốn nửa năm một năm mới có thể xây xong chỗ ở của chủ tử, vậy đám người còn lại lấy trời làm chăn lấy đất làm chiếu hả?

Hơn nữa, xây nhà kế núi gần sông phải nhập gia tùy tục, ba nhà lớn, vậy phải hao phí bao nhiêu nhân lực vật lực?

Hắn đề nghị, xây dựng “Đóa Mộc phòng” phổ biến của người Lô Lộc là được, tên như ý nghĩa đây chính là dùng từng vật liệu gỗ xây dựng mà thành, lấy gỗ thô bất chéo chồng lên làm tường, bỏ ra tám ván gỗ làm ngói chống đỡ nóc nhà, phía trên đề thêm phiến đá phòng gió thổi. Loại phòng này bởi vì lấy vật liệu dễ dàng ở khu rừng rất là bình thường, cũng là trong trí nhớ Tiểu Dương đã gặp, nhập gia tùy tục tuyệt sẽ không sai.

“Đóa Mộc phòng? Không phải Xoa Xoa phòng?” Uyển Như nhìn Tiểu Dương dùng que gỗ dựng mô hình xinh xắn, rốt cuộc thờ dài một hơi.

Có lẽ là chấn động của lều cỏ nhìn thấy trước đó quá lớn, hôm nay nàng nhìn cái này chỉ có một cửa chính, một gian chính phòng, hai gian phòng bên, một phòng cất giữ và một căn phòng bếp nhỏ nhưng trong lòng tràn đầy vui mừng.

Người này, kỳ vọng tài cao sẽ thất vọng lớn, gian nhà kế cuối có rách đến không thể rách nát hơn nữa này nhìn cái gì cũng vô cùng thuận mắt.

Thậm chí Uyển Như bắt đầu nghi ngờ ban đầu mình ở Tạ gia bởi vì không thể ở Thiên Viện cảnh sắc tốt nhất mà quá cầu kinh, ngược lại đẩy người nam nhân duy nhất có thể dựa vào càng ngày càng xa, chuyện này có sao? Thật đúng là đại ngốc không biết dân gian khó khăn.

“Thật là, uất ức nàng, rồi cũng sẽ tốt thôi, về sau nhất định có thể tốt.” Tiểu Dương rất thương tiếc bùng mặt của Uyển Như nhẹ nhàng mổ một cái, như dính chém sắt cam kết, “Ta bảo đảm, nhất định tương lai sẽ thăng quan tiến tước để nàng trở thành Nhất Phẩm mệnh phụ được người người hâm mộ.”

Nghĩ lại, nàng chưa từng ăn qua đau khổ như thế ư? Thiên kim của Thừa tướng gia có thể không chút nào khúc mắc đối mặt với hoàn cảnh sinh hoạt hồngбет hôm nay, bản thân lại không thể thân nhiên không nhìn thấy sự uất ức và thỏa hiệp của nàng, không thể cứ như vậy để nàng yên lặng chịu vất

và.

“Quyền thế đương nhiên tốt, nhưng cũng không phải là sở cầu của thiếp, chỉ cần có chàng làm bạn, làm ruộng không tòi đáy.” Uyển Như cười ngọt ngào, chỉ cần tính tình của nam nhân có thể tin lại có năng lực, tại sao phải sợ hấn không thể đặt chân ở vùng đất mới?

“Làm ruộng.” Tiểu Dương cười khổ, không có hạt giống làm ruộng cái rắm. Mặc dù vợ vét một trận ở chỗ Đồ Úy Chiết Xung và Thứ sử, nhưng nông cụ vẫn còn thiếu rất nhiều, còn gà con, vịt con....

“Chúng ta, đi tham gia cuộc so tài Y Tiết của người Lộ Lộ thôi.” Tiểu Dương nhìn núi non trùng điệp ở đầu kia của sông Bạch Thủy, chỉ vào trại thôn nói như thế.

Vừa tới nơi này hấn không có ý định co rúc ở góc đóng cửa sống qua ngày, nếu đồ không đủ, vậy thì tìm hàng xóm lôi kéo tình cảm, dù sao sớm muộn cũng phải lui tới không bằng bắt đầu từ ngày mai.

“‘Lễ phoi y phục’ là cái gì? Phoi nắng y phục còn có thể ăn tết?” Uyển Như không hiểu ra sao. (*là Uyển Như đang nói Y Tiết)

“So tài là cuộc so tài, ngay ngày mai. Cô nương trẻ tuổi biểu diễn y phục mình làm ra, tranh tài ai khéo tay hơn, sau đó khiêu vũ, ca hát, buổi tối là nam nữ trẻ tuổi dạ vũ tập thể.” Ở trong trí nhớ của Tiểu Dương ngày lễ của bản địa có hình dạng này, hấn cũng cố ý tìm người dò thăm xác định tính chân thật, chỉ là, nhân vật chính của cuộc so Y Tiết là nam nữ chưa cưới, điểm này cũng không cần vẽ bề ngoài.

“Chiến thắng có phần thưởng gì?” Đây mới là chuyện tham tiền chú ý nhất.

“Nào có tuyệt đối thắng bại, tiểu tử nhìn trúng người nào khéo tay đáng đáp đẹp để liền bắt lại.” Tiểu Dương hài hước cười một tiếng, “Người tình trong mắt hóa Tây Thi, không thể nào có tên chân chính.”

“Hả?!” Uyển Như kinh ngạc trừng lớn mắt -- đây không phải là tự do yêu, tự do xem mắt sao?

“Rất thú vị, đi nhé? Chúng ta cũng biết một chút về phong tình Dị tộc.” Tiểu Dương dùng một loại giọng nói mơ hồ mang theo hoài niệm, lại đề nghị, “Chúng ta đều mặc y phục được làm đẹp mắt nhất, coi như không tham dự cũng không thể thua trận thế.”

“Thiếp cũng đi? Vậy xuất đầu lộ diện.” Uyển Như lộ vẻ mặt khó khăn.

“Không có chuyện gì. Người Lộ Lộ là cơ cấu xã hội chế độ phụ quyền, nhưng địa vị phụ nhân rất cao, không có quy củ rách nát của Hán tộc, mang theo nàng không sao.” Thứ nhất là Tiểu Dương muốn cho Uyển Như mở rộng tầm mắt, mà đến, hấn cảm thấy để cho thê tử có dung nhan và năng lực tham dự trong đó, đối với người Lộ Lộ mà nói sẽ giảm bớt tính chất uy hiếp, dễ dàng được người tiếp nhận hơn.

Uyển Như từ chối một phen sau đó không thể cưỡng được kiên trì của trượng phu, đồng ý cùng đi với hấn.

Mà khi Tiểu Dương hỏi đường cừu và thuộc hạ ai nguyện ý cùng đi thì tất cả mọi người đều đầu nỏi gân xanh giờ chân phản đối. “Mới đánh giấc xong có được hay không?”, “Tâm tình của đôi phương mâu thuẫn rất mạnh có được hay không?”, “Chính người không muốn sống nữa còn mang theo thê tử?”, “Giữa hai tòa núi chỉ có dây trơn đây? Té xuống thì làm thế nào?!”

“Ta sẽ mạo hiểm như thế sao? Nếu đưa ra chuyện như vậy dĩ nhiên là có một chút nắm chắc.” Tiểu Dương im lặng lau mồ hôi đổ đầy cái trán -- tại sao quân nhân có thể như con nít vậy?

“Người không mạo hiểm? Không mạo hiểm có thể lấy 5000 tiền phong giết năm vạn quân địch? Còn một mình dính vào mai phục nguy hiểm đánh chết đầu lĩnh?” Từ Hằng Ninh rất bất mãn liếc hấn một cái, trong mắt là viết hai chữ “Tên lười gát”. (trong tiếng Trung là 2 chữ)

“Là các người không biết, người Lộ Lộ có câu tục ngữ gọi là ‘Hạp tổ cách sử y, cư tổ a mạc y’, tức là nói, trong lưng thực khổ kiểu mạch* quan trọng nhất, trong nhân loại mẫu thân vĩ đại nhất.” Tiểu Dương đã tính trước nói, “Theo như tập tục của bọn hấn nữ nhân là không thể tùy ý tổn thương, thợ săn không thể bắn giết chim nhạn, nam nhân không thể nhắm vũ khí vào nữ nhân, lúc dùng binh khí đánh nhau chỉ cần có nữ nhân ra mặt ngăn lại nhất định phải tạm ngừng. Cho nên --” (Mạch đắng hay còn gọi khổ kiểu mạch (danh pháp khoa học: *Fagopyrum tataricum*) là một loài thực vật có hoa trong họ Rau răm. Theo wikipedia)

“Cho nên người muốn mang theo tam nương tử giúp một tay ngăn cản đao thương?” Từ Hằng Ninh nhìn cấp trên mình mở trừng hai mắt, trong lòng lại thầm nói người rất ti tiện!

“Đây chỉ là tình huống xấu nhất.” Tiểu Dương đẩy Từ Hằng Ninh ra, nhìn những người khác nghiêm túc nói, “Ngày mai là cuộc so tài Y Tiết của người Lộ Lộ, ai sẽ điều tra người nhiệt tình không mang vũ khí vào thịnh hội xem mắt mỗi năm một lần? Đánh cược một lần thôi.”

“Cháu đang đánh cược tính mạng đấy, quá mức mạo hiểm rồi.” Trịnh Cung Lượng bủi môi lắc đầu, rồi lại hào hứng bùng bùng cười một tiếng, “Chỉ là, nghe rất có ý tứ, tính cả ta nữa.”

“Điện rồi, điện rồi, đều điện rồi!” Đi nơi man di tụ tập tham dự lễ hội của người ta, còn là man di mới vừa khỏi nghĩa bị trấn áp! Từ Hằng Ninh nóng nảy suy nghĩ ý đến độ muốn giậm chân, lại không ngăn cản được chủ ý của trưởng quan và con cháu hoàng tộc đồng cấp với mình.

Gã chỉ có thể đáp ứng, sau đó thương nghị ngày mai Tiểu Dương mang theo ít người, gã trú binh ở bờ bên kia tiếp ứng, ngộ nhờ có chuyện coi như liều mạng băng sông chày xiết cũng phải chạy tới cứu viện.

“Đừng, người mang người nên đồn cũi thì đồn cũi đi, mặc giáp đóng quân thoát nhìn có tính công kích, ngược lại không đẹp.” Tiểu Dương chỉ cho Từ Hằng Ninh hơi lưu ý tình cảnh bờ bên kia, đừng có bày ra trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Rồi sau đó, Uyển Như bảo Tiểu Đường chọn ba tỳ nữ đứng cầm chùy, sáng sớm hôm sau cùng trưởng phu đi tới trước dây trôn núi Mục Mã, dân bản địa thông dịch lên sợi dây trước, di chuyển lướt qua bờ sông bên kia, để gã thông báo Huyện lệnh Bạch Thủy Hà, Tả Quả Nghị Đô Ủy sắp mang theo thê tử viếng thăm.

“Thật ra cũng chỉ là treo ghế nhỏ thông qua sợi dây lướt qua?” Uyển Như chỉ vào gió núi lạnh rung, đứng ở dây trôn nhìn bốn phía vách núi cao chót vót đứng trước, nước sông dưới chân kích động, đường dây treo cao mà còn treo lơ lửng, nhất thời mặt không còn chút máu.

Treo lơ lửng? Còn đáng sợ hơn ngồi kiệu, tôi thiếu vẫn là làm đến nơi đến chốn được người mang, dây treo ở giữa trời cao thế này -- ta sợ độ cao, có thể không đi hay không?

“Không thể lâm trận lùi bước.” Tiểu Dương một tay nắm ở hông của Uyển Như ở bên tai nàng rù rì nói, “Không có ý định trải nghiệm một lần kiểu cuộc sống khác sao? Khi già đi thì có thể rất đặc ý kể chiến tích với con cháu; đã từng làm công thần trao đổi Man Hán; đã từng hiển ngang mạnh mẽ bay sang khe núi, đã từng khụ khụ, dù sao, là cuộc đời truyền kỳ.”

“Phải sống mới có thể truyền kỳ chứ?” Uyển Như từng bước một muốn rút về phía sau, rồi lại bị Tiểu Dương gắt gao kéo không thả.

“Yên tâm đi, có ta ở đây.” Tiểu Dương khẳng khái giữ ý kiến tuyệt không sửa đổi. Mới đến, đã trước hết bãi phòng thôn trưởng thôn mới lừa gạt chút giá trị?

Hơn nữa, trong ký ức của hần vốn Tiểu Lực Dương chính là hậu duệ người Lộ Lộ, truyền thuyết, giới luật, tập tục của bọn họ tam lang cũng rất rõ ràng, hần có 99% nắm chắc chuyện này sẽ không xảy ra hỗn loạn, hần rất tin chắc, ở địa khu Tây Nam mình có thể không cần liều mạng đánh đã có một mảnh trời riêng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Thịnh hội xem mắt

Trong khoảng thời gian đợi thông dịch truyền tin tức tới, Tiểu Dương nói những việc cần chú ý với bốn nữ ba nam bên cạnh bao gồm thê tử mình.

Ví dụ như Ô Man có bảy bộ, A Mãnh, Quý Sơn, Vật...vv, Lộ Lộ thuộc vào một trong đó, mà bộ lạc Lộ Lộ lại phân ở nơi này mấy bộ lạc nhỏ.

“Theo như trong sách của Hán tộc, Đại bộ lạc có Đại Quý chủ, phạm ở trong một phạm vi có đến gần trăm gia đình lại có tiểu quý chủ.” Tiểu Dương chỉ vào núi kia nói, “Huyện lệnh huyện Bạch Thủy Hà chắc hẳn là cái gọi là tiểu quý chủ kia.”

“‘Hán tộc’, ‘cái gọi là’?” Trịnh Cung Lượng cảm thấy cách chọn từ này của hần rất là kỳ quái không khỏi có chút nghi ngờ.

“À, trong bộ tộc Ô Man cũng không có kiến giải về quý thập mà chủ.” Hoặc nhiều hoặc ít bị một nửa linh hồn kia ảnh hưởng Tiểu Dương ngạc nhiên một chút.

Mặc dù hần có nửa người thuộc chi nhánh có quan hệ không lớn với Mông Châu, nhưng cũng có thể tính là hậu nhân Ô Man, tất nhiên sẽ có chút chán ghét với ý nghĩ xấu về Man Di, Quý Chủ

Sau khi bị đường cữu hỏi, Tiểu Dương tận lực khắc chế dùng một loại giọng trần thuật giải thích: “Trong tư liệu Văn Hiến ghi chép về Ô Man tương đối tóm tắt. Nếu như mà cháu không tính sai, Ô Man phải phân làm năm tầng ‘tư, mạc, tất, cách, trác’, thủ lĩnh nắm giữ hành chính và quân sự phải là ‘tư’, mà ‘mạc’ hoặc là ‘Đức Cố’ đức cao vọng trọng được trong tộc công nhận nắm giữ tư pháp, ‘tất ma’ nắm trong tay tông giáo và y dược, còn lại là công tượng, nghề nông còn có đầy tớ. Trong sách nói ‘Quý Chủ’ chính là ‘tất ma’ đây nhất định là không quá thích hợp, lại không biết Huyện lệnh chúng ta phải đối mặt rốt cuộc có thêm thêm chức hay chỉ có một loại trong đó?”

“Hiểu, ba quyền hợp nhất cũng chỉ cần lấy lòng một người, ba quyền chia ra cần chia ra đã động ba người.” Hiệu úy thay thế Từ Hằng Ninh cấp trên trực thuộc đi theo Tam lang tới cũng là phải hành động.

Gã lập tức rõ ràng lời nói của đối phương là có ý gì. Người này cũng cùng nhau lớn lên từ nhỏ với Tiểu Dương, biết hần sẽ bắn tên mà không có mục đích.

“Ừ, cần chú ý cơ cấu tổ chức xã hội cốt lõi của bộ lạc Ô Man là dùng chi nhánh, bộ lạc của thủ lĩnh chính là chi tộc trưởng.” Tiểu Dương gật đầu một cái, tiếp tục phổ cập, “Thực là chi, chúng ta sắp sửa tiến vào thôn trại mỗi người đều có quan hệ họ hàng. Bọn họ lấy loại liên hệ máu mủ phụ tử rồi tên trên hệ phổ của chi nhánh này làm ràng buộc, có nghĩa là chúng ta phải đối mặt với một tập thể vô cùng đoàn kết, chi nhánh nhất trí đoàn kết bảo vệ tộc nhân cùng với đi ra phía ngoài chiếm đoạt đầy tớ, thổ địa, súc vật tài vật cũng có nghĩa vụ ngăn địch.”

Năm ngoái, nhóm người Đồ Úy Chiết Xung kia gặp chuyện không may, cũng chính là Tiểu Bình gây hấn gây chuyện nghiêm trọng mạo phạm một dân bản địa sau đó thù lĩnh chỉ nhánh muốn có giải thích nhưng không được, kết quả biến thành quy mô lớn dùng binh khí đánh nhau trả thù.

“Không duy trì lợi ích một người, một hộ sắp bị chà đạp; không duy trì lợi ích một hộ, một tộc sắp bị hủy diệt. Đây chính là tục ngữ của Ô Man, mọi người phải tuân theo.” Tiểu Dương lấy một loại thái độ nghiêm túc nói đến đây.

Dư Hiệu úy lại có chút xem thường: “Đoàn kết, cũng không có nghĩa là lợi hại?” Nên nhớ gã là hắc giáp binh, đây chính là tính nhuệ trong tính bình.

“Nam tử Ô Man từ nhỏ đã do trưởng giả bộ lạc dạy sử dụng binh khí như thế nào, mỗi ngày học tập cưỡi ngựa bắn cung, nghe sử thi anh hùng -- nam đỉnh của cả bộ lạc đều là chiến sĩ.” Tiểu Dương đón ánh nắng sớm lộ ra răng trắng như tuyết, nhếch miệng cười lạnh, “Người cũng muốn bới móc khiêu khích vậy tự mình thử bọn họ xem có đúng mãnh vạm vỡ hay không?”

“Tại sao khiêu khích, thuộc hạ chỉ nói là, chúng ta không cần e sợ mà thôi.” Dư Hiệu úy cười gượng hai tiếng, không tranh chấp với cấp trên, gã mơ hồ cảm thấy kể từ khi Tiểu Dương đứng ở trước mặt nơi này cảm xúc có chút không bình thường, giống như có chút -- kích động?

Nhưng gã lại nghĩ không ra rốt cuộc trong lòng hấn mong đợi những thứ gì, sẽ không phải là để bộ lạc Lộ Lộ này bá phục hấn chứ? Rất không có khả năng? Nhiều nhất cũng chỉ bá phục một chút, cơ bản duy trì một loại quan hệ không can thiệp chuyện của nhau hòa bình lẫn nhau, cái gì đáng kích động?

Dĩ nhiên Dư Hiệu úy không thể nào hiểu một phần khẩn cầu và mong đợi gặp mặt đồng tộc hơn ngàn năm trước trong linh hồn của Tiểu Dương, tam lang vô cùng cẩn thận chưa từng nói cho bất kỳ kẻ nào hấn có trí nhớ cận kề về “Man Di”, giờ phút này, cũng không có bất kỳ kẻ nào có thể nghe hấn bày tỏ mừng rỡ và không khỏi hoảng hốt này.

Vậy mà, khi Tiểu Dương thấy được thông dịch vậy tay, sau đó lúc hấn để ròng rọc ở trên sợi dây trơn lôi kéo thể tử cùng đeo dây thùng ngang eo lưng và dây thùng bảo hiểm thì Uyển Như tựa vào ngực tượng phu nghe rất rõ ràng nhịp tim dồn dập mà có lực của đối phương.

Vốn là sợ phải chiến đấu với hai sợi dây, trên trán nàng đã trực tiếp toát mồ hôi lạnh, Uyển Như chợt phát giác, trước đây lúc tam lang mang theo mình lại mặt gặp phải tập kích chạy trốn chết nhịp tim cũng không mãnh liệt như giờ phút này, chẳng lẽ hấn là con vẹt chết mạnh mẽ thật ra thì cũng sợ ngồi dây trơn?

“Đi thật ư? Chờ đi có được hay không?” Nhất thời nàng mang theo tiếng khóc nức nở ôm lấy chạc cây đại thụ bên vách núi buột dây trơn, sống chết không muốn dịch nửa bước.

Tiểu Dương hoàn toàn không trả lời nàng, sau khi lôi kéo các vòng móc lặp lại kiểm tra dây thùng, đột nhiên kéo Uyển Như gắt gao, nhắc chân dùng chân trái giẫm mỏm núi đá, đưa lưng về phía dây núi nhanh chóng trượt xuống.

Dây trượt phía trên Bạch Thủy Hà này thuộc về “trượt đứng”, cách vị trí không xa có hai dây trượt một đến một đi, một đầu cao, một đầu thấp dễ dàng trượt đi, nhưng vì phòng ngừa lúc đến nơi không thu lại được trực tiếp hung hăng đánh tới vách đá, góc nghiêng của dây trượt cũng không lớn.

Vì vậy, lúc trước đơn độc một mình thông dịch trượt có thể rất dễ dàng đến bờ bên kia, hai người Tiểu Dương và Uyển Như đồng thời trượt bởi vì quá nặng dây thùng xuất hiện hình cung trầm xuống, đang lúc rất đau khổ bị ép dừng lại.

“Quả nhiên sợi dây không được, còn phải biến thành dây kéo.” Tam lang nhỏ giọng cảm khái, đồng thời suy nghĩ lại mơ hồ một chút, ở Đại Tề, có thể nung sắt thành thép rồi quay thành dây sao? Hôm nay, chỉ còn rèn thép nhĩ?

“Đến rồi sao?” Nếu giờ phút này thần trí của Uyển Như tỉnh táo nàng cần phải tò mò hỏi cái gì là dây kéo, nhưng sắc mặt nàng lại tái xanh, hai mắt nhắm nghiền, liễu mạng ôm hông của phu quân, trong tai chỉ nghe thấy tiếng nước chảy xao động và gió xuân gào thét, vì vậy, chú ý cũng chỉ là vấn đề sinh tồn.

“Ừm.” Tiểu Dương hàm hồ nói, sau đó cười nói: “Nàng mở mắt ra xem một chút đi.”

“Nhưng sao chân thiếp vẫn treo lơ lửng giữa trời?” Uyển Như thận trọng xê dịch chân, không ngu ngốc để bị lừa.

“Hả, còn thiếu một chút xíu nữa, chờ ta dẫm lên trước rồi mới có thể kéo nàng.” Tiểu Dương dùng giọng nói bình tĩnh mà có thể tin được đầu độc thể tử, “Mở mắt ra xem một chút đi, cảnh trí khó gặp, không nhìn sẽ hối hận hừm.”

Uyển Như nửa tin nửa ngờ mở mắt ra, lập tức thấy được dây núi sau lưng Tiểu Dương còn có dây trượt treo lơ lửng giữa trời, không cần tính toán cũng biết ít nhất còn mười mấy bước mới có thể tới bên bờ, nhất thời hét thảm một tiếng: “A --! Tên lùn gât!”

“Áy, can đảm cũng là càng hù dọa càng lớn, ban đầu không phải sờ ngựa cũng sợ sao, hiện tại công phu cưỡi ngựa bắn cung của nàng thật tốt.” Tiểu Dương vội vàng vỗ nhẹ lưng Uyển Như trấn an, “Hiện tại không có cách nào trượt, ta muốn lấy tay lôi kéo trượt đi qua, chính nàng ôm eo của ta, đừng sợ, sẽ tốt ngay.”

“Cưỡi ngựa bắn cung hữu dụng, lơ lửng giữa không trung có thể làm gì?” Giờ phút này Uyển Như cũng biết không thể lại ôm tượng phu quá chặt, để tránh hấn không có cách nào động được, muốn nàng buông tay đó là vạn lần không thể được, nhiều lắm là cũng mở mắt xem một chút vị trí trượt điều chỉnh tư thế của mình tận lực không gây trở ngại cho tam lang.

“Có thể nhìn phong cảnh.” Sau khi Tiểu Dương trả lời, thì đưa tay ra mang bao tay da, bắt đầu trượt dọc theo dây thùng.

Phong cảnh, có phong cảnh gì để nhìn? Chỉ là, nếu đã chết qua một lần rồi thì còn gì để sợ? Uyển Như nghĩ như thế, rốt cuộc lấy hết dũng khí khi trong lòng đang run sợ cắn răng ngắm nhìn bốn phía.

Lúc này nàng mới phát hiện ra, khi không có cách nào làm đến nơi đến chốn thì ngũ quan người lại cứ lệch trở nên cực kỳ nhạy cảm.

Uyển Như ngược đầu thấy được bầu trời xanh rớt cuộc gần bao nhiêu, nghiêng mặt nhìn thấy nước sông lao nhanh là đáng trào cuộn cuộn đi từ ở giữa son mạch như thế nào.

Nàng ở giữa không trung rõ ràng nghe được tiếng chim hót véo von trong núi rừng, ngửi được mùi thơm ngát của cây cối mùi, khi nói chuyện hình như trong môi còn mang tới ẩm ướt của nước sông, đây là một loại trải nghiệm rất kỳ lạ, có lẽ là đến cuối cuộc đời nữ tử bị nhốt ở trong hậu trạch nội viện cũng không cách nào cảm nhận được cảnh đẹp tráng lệ thần kì này.

Quan trọng hơn là, nàng cảm thấy từng trải của Tiểu Dương và nam nhân bình thường tuyệt đối không giống nhau -- người có tầm mắt rộng thì thành tựu nhất định lớn.

So sánh với hẳn, Tạ Tuấn Dật loại quý công tử đáp thanh tựa như du học thi tính là cái gì? Gã đi qua Thục Đạo sao? Gã biết cái gì là dây trượt sao? Gã dám đi bộ lạc Man Di mở mang hiểu biết sao? Ta đều có thể!

Thật ra thì, Tiểu Dương nhìn người rất chính xác, đã từng kìm nén cả đời, từ trong xương quả thật Uyển Như có một loại tinh thần mạo hiểm, sống lại mới bắt đầu nàng chỉ muốn đặt chân ở Tiểu gia sống an ổn qua ngày, nhưng khi nàng dần dần rộng mở cánh cửa lòng cũng lấy được hạnh phúc lại khát vọng có nhiều hơn.

Uyển Như muốn ném thử cuộc sống không đồng dạng như vậy, đang mong đợi có thể sống đặc sắc hơn, thậm chí nàng đã bắt tay vào làm sáng tác du ký, chờ ở điều kiện thích hợp tính toán về bức họa cảnh đẹp đã gặp làm thành lưu niệm, lúc này mới không uổng công chuyến này.

Ngồi dây trượt, đây không phải là một loại trải nghiệm vừa kích thích lại mới lạ sao? Như nhảy dây, sau khi vượt qua sợ hãi ban đầu, nàng lấy được vui vẻ kiểu khác.

Cũng chính là phu thê Tiểu Dương bọn họ chậm trễ chút thời gian, ba nô tỳ phía sau cùng với Trịnh Cung Lượng chờ ba nam nhân tới đây rất là nhanh chóng, trượt một cái là trượt đến.

Chờ ở bờ bên kia đã đứng vững, chân của Uyển Như vẫn có chút như nhũn ra, nhưng mà trên mặt dù có sợ hãi nhưng cười rất hưng phấn, sau đó nàng vội vàng thẳng người đứng ở bên người Tiểu Dương, nghe hẳn tiếp lời với đám người thôn dân bản địa đến nghênh đón dưới sự trợ giúp của thông dịch.

Thân phận đối phương hình như không thấp, bởi vì vẻ mặt tam lang tươi cười và giọng điệu khách khí, dù hiểu trọng phu quá sâu Uyển Như cũng mơ hồ cảm thấy lúc mới đầu giọng điệu của hắn có chút khô khốc, lại không biết do duyên cớ nào.

Có lẽ là nghe nói Tiểu tam lang sắp sửa đóng quân một ngàn tinh binh ở bờ bên kia, quy cách tiếp đãi của đối phương vô cùng cao, trực tiếp do thủ lĩnh bộ lạc ra đón, chắc là muốn nhìn một chút xem người đến có ý tốt hay không rồi tự mình quyết định là lập tức đuổi đi hay nghênh vào trại.

Mà khi Tiểu Dương hiểu rõ thân phận của đối phương lại tiếp tục dò xét cẩn thận phục sức trên người của đối phương, quả thật khác không ra nước mắt.

Sao hắn lại quên Đại Tề là Tùy sau khi thành lập quốc gia và Đại Đường trong trí nhớ lại có chút tương tự, mà Ô Man đang cư ngụ ở xung quanh hồ Côn Minh thì lấy chăn nuôi gia súc làm nghề nghiệp chính, nuôi trâu ngựa không có sở trường trồng trọt cũng không có vài vóc màu sắc rực rỡ, thậm chí có một đoạn thời gian rất dài nam nữ đều mặc da bò!

“Ta là bị rít não mới nghĩ đến chuyện tìm bọn hán mượn hạt giống lương thực và công cụ nông canh nhỉ?” Trên mặt Tiểu Dương tươi cười nhưng trong lòng nổi khổ chất chứa.

Nhìn y phục vài thô màu đen mặc trên người Tư Mạc và trang sức hoa văn đồ vàng không tinh xảo trên cổ áo, hẳn sẽ hiểu, kinh tế và trình độ khoa học kỹ thuật của bộ lạc Lộ Lộ này cũng còn tương đối rơi ở phía sau.

Cho dù bọn họ có trồng trọt thức ăn, đó cũng là đốt rẫy gieo hạt, đi vòng đỉnh núi đốt cây cối thành tro là có thể làm phân bón, sau khi tùy ý cày cấy trên đất một lỗ bỏ mầm móng khô kiểu mạch là có thể ngồi chờ thu hoạch.

Được rồi, khô kiểu mạch đúng là một loại thực vật rất dễ trồng, đến đất đai cằn cỗi nhất nó cũng có thể nảy giữa sinh tồn, nhưng mà, vùng Trung Nguyên là không có người xem loại vật này làm lương thực, khô kiểu mạch ở kinh thành chỉ được coi như là gia vị hoặc là được trà làm sạch dạ dày . . .

Sau khi Tiểu Dương tự giới thiệu mình hàn huyên mấy câu, lập tức vung tay lên để cận vệ đi theo đưa quà tặng đã chuẩn bị tí mĩ lên -- công phẩm, Quy Tư Bò Đào Tửu.

Lộ Lộ là một tộc người làm rượu ngon, lúc đãi khách vào cửa là mời rượu, người làm khách dĩ nhiên cũng có thể dùng rượu ngon viên đạn bọc đường này oanh mở bụng tìm đối phương.

“Thê tử ta sở trường về âm luật, thích đủ loại hình ca múa, nghe nói nơi này có tụ hội náo nhiệt, lúc này bên ta mới mạo muội tiến đến, hi vọng không

quấy rầy đến mọi người.” Tiểu Dương trực tiếp bày tỏ đoàn người mình là tới vậy xem cuộc so tài Y Tiết, không liên quan lập trường chính trị chỉ muốn tham gia náo nhiệt.

Huyện lệnh Bạch Thủy Hà dò xét cẩn thận vị võ tướng Đại Tề trước mắt này, ngửi mùi rượu hương thuần nồng đậm, lại nhìn bốn vị nữ tử mặc y phục thêu thùa tinh xảo, rốt cuộc nhanh nhẹn cười một tiếng dùng ngôn ngữ bốn tộc nói: “Người tới tức là khách, xin mời.”

Hắn ta có thể nghe hiểu bộ phận tiếng Hán lại không thể nói, cùng trao đổi với Tiểu Dương toàn dựa vào thông dịch, nhưng từ từ, hắn ta phát hiện vị Tà Quả Nghị Đô Ủy này lại có thể từ từ bắt chước ngôn ngữ của bọn họ, mặc dù chỉ nói lặp lại như vẹt, âm đọc cũng không coi là rất chính xác, nhưng hắn lại chậm rãi học từng từ từng từ một.

Biểu hiện của Tiểu Dương mang lại cho Tư Mạc Lộ Lộ rung động là rất lớn, bởi vì người Đại Tề khác luôn tự cho là cao cao tại thượng, thế nhưng hắn lại nguyên ý học tập ngôn ngữ “Man Di” trong mắt người Hán, hơn nữa còn học nhanh như vậy.

Vì vậy, vốn hắn ta chỉ tính toán mang theo người đến này tùy ý đi bộ một vòng quanh Đánh Ca Trường trên sườn núi, lại càng ngày càng cảm thấy vị tiểu tướng quân này hợp khẩu vị mình, đột nhiên đổi chủ ý đưa bọn họ tới nhà mình, làm thành khách chân chính nhiệt tình khoản đãi.

Vào thôn trại, sau khi thấy đồng ruộng của bộ lạc Lộ Lộ, cô đại và mạ cũng không phân rõ đám người Trịnh Cung Lượng chỉ tò mò nhìn quanh, không chút nào phát hiện mình có thể gần như vượt qua thân phận đối địch tiến vào trại người khác, đã vượt qua ý nghĩa thời đại.

Hơn nữa, bọn họ cũng không biết Tiểu Dương đang nhìn những mầm non khổ kiều mạch mới vừa chui từ dưới đất kia lên vừa đang tính toán, dứt khoát để cho mọi người đều ăn thức ăn giống Ô Man, nhập gia tùy tục, dù sao, hắn rất hoài niệm bánh khổ kiều mạch trong ký ức kia.

Không đợi đến vào nhà gỗ rộng rãi Tư Mạc đã bắt đầu mời uống rượu, sau đó có người dắt một con trâu đi tới trước mặt Tiểu Dương, mời hắn xem hiện trường làm thịt.

Nghe bò kêu tim của Uyển Như cũng sắp rút ra, người Hán giết trâu cày là phạm luật, thật sự là hai đời nàng cũng chưa từng tận mắt thấy giết trâu ăn thịt, à, nơi của bọn họ không gọi là giết trâu mà gọi là đánh trâu, không cần đao dùng chùy đập chết.

Sau khi vào nhà từ từ nữ ra mấy người ngồi xuống vây quanh lò sưởi, nàng chưa kịp điều chỉnh tốt tâm tình lại bắt đầu uống một vòng rượu mới, cùng một cái ly đi một vòng thay phiên uống..., ly rượu kia đưa tới trên tay Uyển Như thì gan của nàng cũng đau -- phía trên ly gỗ là ba màu đỏ vàng đen, phía dưới là ưng trào, móng vuốt Hùng Ưng rất sống động.

Tiểu Dương thấy động tác chần chờ của nàng lập tức khẽ cúi người nói nhỏ: “Đây là ‘rượu chuyển vòng’ một người một hóp, nàng hóp một cái tượng trưng là được, không cần uống sạch toàn bộ.”

“Vâng, đây là móng vuốt Hùng Ưng thật?” Uyển Như vừa nói qua vừa giơ ly rượu lên, xè gần lại nhìn nhất thời hiểu mình là hỏi vô ích rồi, cảm nhận hoa văn trên ly này, tuyệt đối hàng thật, rung động thật dọa người, địa khu Man Di quả nhiên khác người.

Nàng cười khổ uống rượu, sau đó trơ mắt nhìn chủ nhà về vật gì đó chẳng biết màu đen rồi ném vào bên trong “Lò sưởi” đào trên đất bên trong phòng, một khối đồng hồ sau lại đẩy than bụi nhặt vật đó ra vừa thổi vừa đập mấy cái, cười đưa cho mọi người ăn.

“Đây là bánh khổ kiều mạch, thật là thơm.” Tiểu Dương ngửi mùi thơm ngát tràn ngập bên trong phòng, cười giải thích cho Uyển Như, sau đó để nàng học tự mình nhúng mật ong dùng.

Uyển Như may mắn mình không bị bệnh thích sạch sẽ, coi thường bụi trên bánh gắng gượng cắn một cái, lại phát hiện thức ăn nhìn tầm thường cảm giác cũng hơi thô ráp này, lại trong ngọt mang theo đắng, quả thật rất thơm.

Không bao lâu, trình lên một đầu trâu lớn được chứa ở trong mâm đồ sơn mài, trực tiếp đưa tới trước mặt Tiểu Dương, giờ phút này vừa vận thông dịch ra cửa thay y phục không có ở bên cạnh, Trịnh Cung Lượng rất nghi ngờ hỏi: “Đây là muốn làm gì?”

“Xem bói.” Tiểu Dương thuận miệng đáp rồi sau đó quan sát đầu trâu sau đó nói với Tư Mạc một câu địa phương của bọn họ, đưa đến đối phương cười to.

“Hắn cười cái gì? Chàng nói cái gì?” Uyển Như cũng là gương mặt tò mò.

“Tập tục bản địa, xem bói Hung Cát nói lời nói may mắn.” Tiểu Dương đang trả lời đồng thời hít một hơi thật sâu, đột nhiên cảm thấy hốc mắt mình có chút nóng lên, tập tục này quả nhiên giống trong trí nhớ, thật là hoài niệm.

Không bao lâu, thiếu nữ Lộ Lộ môi hồng răng trắng vừa ngân vang ca khúc vui vẻ vừa nhảy vũ điệu mang thức ăn lên, bụng tới một cái bồn lớn chứa những miếng thịt trâu lớn chừng quả đu đủ.

Uyển Như và Trịnh Cung Lượng luôn sống trong tinh xảo nhất thời sững sờ, bọn họ thật sự không quen ăn cục thịt hơi nấu qua trộn chút muối, rồi lại không có biện pháp cự tuyệt ý tốt của đối phương.

Trâu, bất kỳ ở nơi nào đều là súc vật vô cùng trọng yếu, cho dù là người không hiểu quy củ của Lộ Lộ cũng có thể biết đây nhất định là tiệc mời cỡ cao nhất, bởi vì ăn không ngon mà không ăn tuyệt đối kỳ cục, sẽ đắc tội người.

Dù bên ngoài thịt này có một chút vị muối, khế cắn nửa bên trong tơ máu chảy ra, bọn họ còn ăn canh chua cay tươi sống vào trong bụng, cũng chỉ có

Tiểu Dương miệng to nhai thịt uống ly rượu lớn ăn rất say sưa.

Cho dù là có khó khăn trên trao đổi ngôn ngữ, nhưng Tư Mạc Lộ Lộ cũng nhìn thấu võ tướng Đại Tề này là thật sự cảm tạ bữa tiệc mời của hắn ta từ trong lòng, là rất thích những thực vật này.

Thế gian người lui tới vốn lấy tâm thân mật, tam lang bởi vì quen thuộc phong tục Lộ Lộ và giọng nói quê hương mà hân hoan, tất nhiên Tư Mạc cũng bởi vì thái độ của đối phương mà rất là vui vẻ, không đợi cơm nước no nê hai bên cũng đã thuận lợi phá vỡ ngăn cách ngay từ đầu, đặt cơ sở vững chắc cho các loại hợp tác trong tương lai.

Đồng thời, từ bụng cho đến cổ họng của Uyển Như đều đang sôi trào, cơ bản không muốn đi nhớ lại bữa cơm trưa này rồi cuộc nung nấu xuống thế nào, chỉ là sâu sắc cảm nhận được xung đột ở giữa Man Hân thật ra thì cũng có thể thể hiện ở trên các phương diện trong sinh hoạt, chỉ đến ăn cũng khác.

Nếu như không hiểu rõ tập tục của người bản địa thấy cục thịt còn mang theo tia máu vậy sẽ cảm thấy mình bị lạnh nhạt nhỉ? Cự tuyệt ăn còn là không cho người Lô Lộ thành tâm đãi khách thể diện, tập tục, ngôn ngữ khác nhau, hơn nữa chuyện suu cao thuế nặng, làm sao có thể không có xung đột đâm máu?

Uyển Như theo Tư Mạc đi tới “Đánh Ca Trường” chỗ bọn họ tổ chức cuộc so tài Y Tiết, vừa trầm tư, vừa không nhìn được phu quân đi ở bên người mình, ở dưới tình huống các loại sách cũng không nói tí mĩ, làm sao hắn biết rất nhiều sở thích và quy củ của Ô Man đây?

Bồ Đào Từu này là rất sớm trước đó hắn tính toán bảo mình chuẩn bị trước khi đến địa khu Tây Nam Di, khi đó là hắn biết người Lô Lộ thích rượu rồi ư? Nếu thích rượu, mình am hiểu chưng cất rượu của thể hệ trước có phải cũng có đất dụng võ hay không?

“Nghe thấy không? Tiếng nói tiếng cười bên kia.” Tiểu Dương chỉ vào đỉnh núi từ xa hắng giọng nói: “Người nơi này vừa biết nói chuyện vừa có thể hát, có thể nhảy, chúng ta được mở rộng kiến thức rồi.”

Tam lang rất hưng phấn lôi kéo Uyển Như đi Đánh Ca Trường, đoàn người nhìn nam nữ thanh niên Lô Lộ nhảy múa vui vẻ hát đầy nhiệt tình từ các nơi tụ tập tới, nhìn bọn họ làm thành một vòng quanh người thổi nhạc khí vừa ngâm nga vừa hát tay, đá chân nhảy “Đánh Ca”.

Gió quất vào mặt, hoa dại khắp núi, tiếng hát cao vút uyển chuyển từng tiếng từng trận đánh thẳng vào trời cao, cảnh tượng diên viên tự do không câu nệ, người xem không khỏi tâm trạng nhộn nhạo.

Không biết, bốn tiểu nương tử ăn mặc trang điểm lộng lẫy từ Kinh Thành cũng được các thiếu nữ Lô Lộ len lén vây xem. Họ chưa từng mặc vật liệu hoa lệ như thế, thêu thùa tinh xảo như thế, sợi chỉ thêu còn mảnh hơn sợi tóc sáng ngời hơn sao trên trời.

Kẻ có gan lớn thậm chí trực tiếp đi lên phía trước hỏi thăm Uyển Như, lựa gắm trên người nàng là dệt ra thế nào, hoa tươi và bướm màu trên làn váy nàng là dùng cái gì thêu.

“Cần dùng máy dệt và nguyên liệu đặc biệt, ta cũng không biết quá rõ ràng nhưng thợ thủ công trong nhà biết.” Uyển Như cười giải thích như thế, không chút nào bởi vì đối phương là “Man Di” mà lộ ra thái độ cao cao tại thượng, thậm chí nàng rất thân thiện thừa nhận mình chỉ biết thêu hoa, thêu đường sợi hoàn toàn không biết.

Đang nói chuyện, ánh mắt Uyển Như nhìn về phía các thiếu nữ cầm tay vui vẻ nhảy ở Đánh Ca Trường cảm giác ngứa ngáy, các nàng nhảy rất tương tự đập ca ở kinh thành, tiết tấu rõ ràng động tác cũng không phức tạp, tùy ý xem một chút là có thể học được.

Nàng đã không nhớ nổi rốt cuộc đã bao lâu mình không có nhảy tùy ý như vậy.

Loại không khí này, dường như huyết dịch của cả người đều đang kêu gào: bỏ xuống dè dặt, đi cùng các nàng cười vui hi hi ha ha, ngôn ngữ không thông có quan hệ gì, tiếng hát có thể truyền lại cảm xúc, từ chỉ có thể biểu đạt tâm tình.

Thiếu nữ hỏi thăm nàng hình như cũng từ trong ánh mắt của Uyển Như nhìn thấu nàng khát vọng, đột nhiên phát tay gọi đồng bạn của nàng ấy tới, khi nhiều nữ tử Lô Lộ kéo Uyển Như và tỷ nữ của nàng vọt vào vòng nhảy thì Tiểu Dương trực tiếp choáng váng.

Trái lại hắn không lo lắng Uyển Như có thể gặp phải nguy hiểm hay không, chỉ cất giọng nói: “Này, đó là nữ tử chưa cưới mới tham dự! Đây là thịnh hội xem mắt đấy! Nàng chạy ra làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Mỏ muối đào vàng

Đã bị nhanh chóng kéo đi, Uyển Như nhảy một vòng ở Đánh Ca Trường náo nhiệt nhất, bốn phía đều là tiếng hát của nữ tử Lô Lộ, tiếng nhạc, dù ở trong nháy mắt lúc ban đầu nàng hoàn toàn không chú ý tới tiếng thét của trượng phu.

Nhưng dựa vào nguyên tắc “xuất giá tòng phu”, nếu Uyển Như muốn nhảy múa ở nơi đông người nên được phu quân cho phép, hơn nữa, mới đến nên quả thật nàng không rõ ràng lắm rốt cuộc mình có thể tham dự chơi đùa “đạp ca” này của di tộc hay không. (đạp ca: một hình thức nghệ thuật vừa múa vừa hát)

Cho nên, cho dù nàng cũng muốn đứng sòng vai với thiếu nữ Lộ Lộ mời mình nhưng không lập tức đi theo họ nhảy múa theo điệu nhạc, mà là sau khi đứng vững trước tiên quay đầu lại nhìn về phía Tiểu Dương đứng ở trên sườn đất nhỏ.

Một khắc trước đó, tam lang còn lòng như lửa đốt muốn kéo thê tử trở về, cũng trong nháy mắt thay đổi chủ ý, cười một tiếng khích lệ Uyển Như, rồi sau đó nâng cánh tay phải lên mở lòng bàn tay khê ra dấu tư thế “đi đi”.

“Đây là nhảy múa xem mắt đấy, cháu không sợ à?” Trịnh Cung Lượng mang về mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm từ bên ngoài của mình.

“Không sợ, là của cháu cũng không chạy được.” Tiểu Dương rất tin trả lời, trong lòng lại hơi sững sờ, hẳn đột nhiên ý thức được mình thật sự quan tâm tin tưởng Uyển Như đến loại trình độ không quá hợp lý.

Trong nháy mắt thê tử bị bắt đi nhảy múa, phản ứng đầu tiên của hắn chính là nàng biểu hiện xuất sắc như thế này có thể bị người đoạt đi hay không, phải biết đúng là Lộ Lộ có phong tục đoạt hôn hơn nữa bọn họ cũng không kiêng kỵ đối phương không phải hoàng hoa đại khuê nữ, bên bọn họ chỉ có bốn nam bốn nữ mà thôi, thật sự xảy ra chuyện gì muốn khóc cũng không kịp.

Nghĩ như vậy, tam lang lập tức khăn trương đến đầu đồ mồ hôi lạnh.

Cho đến khi nghe Tư Mạc cùng đi bên cạnh hắng giọng cười to, hắn mới phản ứng lại, Ô Man thực thi chế độ cưới trong tộc và trong cấp bậc thứ bậc, phạm không tuân theo quy củ này cơ bản đều là “chết”, dù mấy người nữ tử Hán tộc các nàng như thế nào cũng sẽ không bị nhắm thành thiếu nữ tham dự xem mắt tập thể.

Cho dù là một ngàn năm sau cũng không có người tán thành kết thân cùng ngoại tộc, lúc này trong bộ lạc Lộ Lộ sẽ có tiểu tử đánh chủ ý lên Uyển Như ư? Mặc dù nàng là tiểu nương tử chưa cưới cũng không thể có người liều lĩnh như thiêu thân lao đầu vào lửa bị nguy hiểm đuổi ra khỏi gia tộc, nhiều lắm cũng là nhìn đến nghiêng thôi.

Coi thường tình huống thực tế mà quá khẩn trương, vì để cho thê tử thoải mái mà đồng ý để nàng đi nhảy múa, khi nàng chân chính ở Đạp Ca Trường, bắt đầu theo người khác nhảy múa sau khi mã bố*, hồ lô khèn tấu lên âm thanh, bản thân lại lòng chua xót khó nhịn ăn dấm.

(*Mã bố, là một loại nhạc khí lười (gà) đơn đặc biệt của tộc Di. Trong ngôn ngữ của tộc Di “mã” là trúc, “bố” vì lười ông, tính chen vào lười ông trúc chế nhạc khí, lại gọi là “bố nhạ”).

Có lẽ, đây mới là biểu hiện chân chính của tình yêu?

Tam lang nhìn thê tử người mặc váy dài hoa màu đỏ thêu Thái Diệp tinh xảo, nhìn nàng theo khúc nhạc vui vẻ dậm chân, đá chân, phát tay, xoay tròn, như cô nương Lộ Lộ lần váy đỏ thẫm phối váy dài màu vàng thỉnh thoảng xòe ra, thỉnh thoảng quay cuồng, cảm giác được hai mắt mình nóng lên.

Thân thủ của nàng sao linh hoạt, sinh động như thế, mặc dù không thấy rõ mặt mũi lại có thể từ trong hành động cử chỉ kia cảm nhận được không khí vui mừng tràn từ bên trong ra bên ngoài.

“Thật không nghĩ tới, cháu có thể nguyện ý để thê tử xuất đầu lộ diện nhảy múa.” Trịnh Cung Lượng đứng ngoài xem chặc chặc lên tiếng, Tiểu Dương còn tưởng rằng đường cữu sẽ khinh bỉ loại cách làm ‘không ra thể thống gì’ này, lại nghe được đường cữu hơi tiếc nuối thờ dài nói, “Sớm biết cũng dẫn nương tử ta cùng tới nơi này xem một chút. Nữ tử bên này so với người Đại Tề chúng ta lại thêm không cầu nệ, không bị cản trở, nên để cho nàng học một ít.”

“Phải tiến hành theo tuần tự, cũng không sợ dọa nàng? Không cần gấp gáp, sau này vẫn còn có cơ hội.” Tiểu Dương lắc đầu cười một tiếng, không hổ là đường cữu nổi danh ‘không tuân quy củ’ ở trong kinh, thay đổi những con mắt sách cổ hủ luôn thao thao bất tuyệt đòi dạy người, không ngờ đường cữu lại tỏ vẻ hâm mộ.

“Ừm, trước phải xây cầu đã.” Trịnh Cung Lượng lập tức đưa ra đề nghị vô cùng cấp bách, khẳng định thê tử hắn không dám trượt dây, coi như nàng to gan bản thân cũng không có bản lĩnh học tam lang mang theo một người đi qua như vậy.

Không bằng để hắn nghiêm túc trình bày cách nhìn của mình, bên này Tiểu Dương đã thông qua thông dịch thương lượng chuyện xây cầu với Tư Mạc Lộ Lộ.

“Phải có con đường mới lui tới dễ dàng, chúng ta có vài vốc gấm vóc tinh xảo, có sợi chỉ còn mỏng hơn cả tóc.” Tiểu Dương đưa ngón tay chỉ vẩy trên người Uyển Như và thị nữ, rồi sau đó lại bổ sung: “Còn có muối trắng như tuyết không chứa tạp chất. Muốn dùng ít thứ này đổi lấy hạt giống lương thực và bò, ngựa, gà, vịt...”

Sau khi thông dịch nghe xong nghiêng người nói với Tư Mạc Lộ Lộ, Tiểu Dương mặt tỉnh phát hiện đối phương có ý động lòng.

Quả nhiên, không bao lâu chỉ thấy phiên dịch nghiêng đầu nói với mình: “Thủ lĩnh nói, nơi này vốn có cầu, sau lại bị kẻ địch đốt. Cầu có thể có, nhưng mà, chỉ hoàn nghiêng bằng hữu.”

“Ta nguyện ý làm bằng hữu với Lộ Lộ.” Tam lang cười đến hết sức thân thiết, cũng chỉ có hộ vệ bên người hắn mới có thể cảm giác được từ “gian trá” ẩn giấu trong thuần phác, thẳng thắn tươi cười này.

Đến Trịnh Cung Lượng dự thính cũng muốn lấy đầu cộng vào tường rồi, bọn họ có muối sao? Có cái rắc!

Tối qua thời điểm thống kê vật chất cũng đã nói rồi, lúc leo núi băng sông gặp nạn trước đó trong vật phẩm thất lạc có muối, hôm nay lượng còn lại chỉ đủ cho người mình dùng ba tháng mà thôi, đâu còn dư ra để trao đổi cùng người Lộ Lộ?

Gã còn chưa kịp lén lút kéo Tiểu Dương một cái để hắn đừng nói mò, đứa chất tử bên ngoài to gan lớn mật này lại dùng bộ dạng ta là Đại Phú Ông “nhà ta cái gì cũng có” bắt đầu nói tới buôn bán với Tư Mạc Lộ Lộ.

Tà Quả Nghị Đồ Ủy tam lang Tiểu gia nguyện ý bỏ vốn, ra lực xây cầu tổ về thành ý, lui về phía sau có thể ở đầu cầu mở ra một khối đất trống mua bán với nhau, Lộ Lộ muốn lựa găm cần dùng gà con, vịt con để đổi; muốn chỉ thêu, châu báu có thể dùng hạt giống lương thực đổi; muốn muối ăn là phải dùng bò, ngựa đổi, nhiều hơn nữa, giá tiền cụ thể có thể từ từ thương lượng.

“Cháu, lợi hại!” Trịnh Cung Lượng thấy trong lúc cười nói tam lang cứ như vậy mà nhẹ nhàng giải quyết các loại vấn đề, nhất thời bội phục không thôi.

Xây cầu là vì tổ về thành ý sao? Ngộ nhờ ngày nào đó muốn tấn công Lộ Lộ cũng cần cầu? Phòng ngừa đối phương mượn cầu tiến công, nếu mình xây dựng thì tiến công cũng dễ dàng. Mà vừa bắt đầu khẳng định người Lộ Lộ không muốn đổi ngựa và dê bò đáng giá nhất của bản thân, vì vậy, tạm thời không có muối cũng không thành vấn đề.

Đoàn Tiểu Dương ở bên này thương nghị có liên quan đại sự dân sinh, đầu kia bốn người Uyển Như nhảy đến say sưa, không khí càng ngày càng nóng.

Không bao lâu, có không ít tiểu tử trẻ tuổi cũng bán ra đàn tam huyền, thổi cây sáo gia nhập đội ngũ nhảy múa, tiếng hát hoặc cao vút, hoặc hùng hồn liên tiếp, thỉnh thoảng hợp ca thỉnh thoảng đơn ca thỉnh thoảng lại có hát đối, trong lúc nhất thời cực kỳ náo nhiệt.

“Các người cứ tán gẫu, ta đi một chút sẽ trở lại.” Tiểu Dương đột nhiên nhìn thấy có một tiểu tử khoác áo choàng lông dê màu trắng đứng ở đối diện Uyển Như bán ra đàn tam huyền hát tình ca, nhất thời quắc mắt nhìn trừng trừng.

Nếu bàn về cỏi mờ không câu nệ, sau khi hỏi hờn Tiểu Dương cũng không nghĩ nhiều, nếu hắn quyết định mang Uyển Như tới để “trải nghiệm”, cũng sẽ không kéo về, nhưng mà, hắn cũng không thể để có người thọc gậy bánh xe, cho dù là bày tỏ ý khen ngợi cũng không được!

Thê tử mình, tại sao có thể để người khác đến gần người chứ? Còn nhảy còn hát tình ca nữa!

“Nhanh lên, giúp ta mượn một ‘Khắc tây cúc nhĩ*.’” Tiểu Dương vỗ bả vai thông dịch, để gã giúp mình lấy tới một cây sáo dọc Lô Lộ dài nửa xích.

(*Khắc tây cúc nhĩ: Tiêu của tộc Di, cũng gọi là kiều sáo dọc, nó là một loại nhạc khí dân gian đặc biệt vô cùng cổ xưa của núi Lương tộc Di, tộc Di gọi: “Khắc tây cúc nhĩ” (ý là ‘cần thổi sáo’).)

Sau đó, hắn ngậm tể trúc hàm trong miệng thử âm một chút, ngón tay đè lỗ âm, trong khoảnh khắc hắn từ hơi xa lạ chuyển thành thoải mái thuần thục.

Ngay sau đó Tiểu Dương không giữ quy tắc thôi đi vào trong sân, nhảy thoáng qua một người tráng kiện lại giàu có bước chân đi tới bên cạnh Uyển Như, cúi chào đầy thanh niên Lô Lộ đứng lúc trước đó qua một bên.

Có lẽ biết đây là phu thê đối phương cũng không còn tức giận nữa, chỉ cười đối một vị trí vậy xem, Tiểu Dương không coi ai ra gì vừa thổi từ khúc uyển chuyển nhẹ nhàng, vừa cười nhẹ nhàng múa với thê tử.

“Ah, chàng biết thổi loại cây sáo nhỏ này của bọn họ?” Uyển Như nghe tiếng sáo thanh thúy gương mặt vui vẻ.

Tiểu Dương không lên tiếng dùng cây sáo thổi to trả lời nàng, chọc cho Uyển Như cười khanh khách không ngừng, hăng say vây quanh người yêu hoan hô nhảy múa.

Ngày trước nàng lúc đánh đàn thượng phu chưa từng dùng nhạc khí phụ họa, chỉ nói mình không có sở trường âm luật, hôm nay nhìn, rõ ràng rất khá, hắn chỉ không thích Văn Khúc tầm thường chứ gì? Nhìn thổi sáo động lòng người cỡ nào, tựa như trăm con chim hót vang trên bầu trời.

Đối lại hoàn cảnh, nàng không ngờ lần nữa thấy được một mặt khác quá khứ của thượng phu, hắn không hề chỉ là một “Tướng quân kiêu dũng thiện chiến” nữa, còn là một người thích uống rượu, biết nhảy múa, biết thổi nhạc khí của Lộ Lộ.

Khi hai người ở giữa sân không coi ai ra gì mặt đối mặt xoay tròn, nhảy múa người ngoài xem cũng không khỏi lộ vẻ xúc động, đám người Trịnh Cung Lượng kinh ngạc về Tiểu Dương vì lần nhiệm vụ điên cuồng này, thậm chí nhạc khí của người Lộ Lộ cũng chịu đi học.

Theo bọn họ nghĩ bao gồm Tư Mạc hay trong dân bản địa thì với vị quan quân trẻ tuổi ôm lấy ý tốt cực lớn đường xa mà đến này, từ đầu đến cuối Tiểu Dương thẳng thắn thân thiết giống như là huynh đệ của bọn họ, hoàn toàn không giống những người Hán gian trá kia.

Nếu không phải bởi vì sắc trời dần tàn, đám người Tiểu Dương còn phải thừa dịp có sắc trời qua sông, thậm chí Tư Mạc còn muốn giữ bọn họ lại buổi tối tiếp tục cùng ăn thịt, uống rượu.

Lúc gần đi, thủ lĩnh Lộ Lộ hào phóng đại khí tặng bọn họ hạt giống kiều mạch cần thiết cùng gà con, vịt con làm lễ ra mắt, Tiểu Dương đồng ý ngày mai

phái người đo lường xây cầu, lại đưa rượu ngon tới đây.

Một ngày này, có thể nói là chủ và khách đều vui vẻ, có Uyển Như làm bạn và giúp đỡ, Tiểu tam lang dò hỏi trường thôn lấy được phần thưởng nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi.

“Thật là thuận lợi có chút khó có thể tin đấy.” Trở về trạm dịch thì Uyển Như nhìn trên con ngựa đỏ thẫm mang theo hai giỏ gia cầm một túi hạt giống kiều mạch lớn, không khỏi cảm khái liên tiếp.

Thời điểm ăn cơm trưa rõ ràng không nghe thấy trưởng phu nói chuyện mụn đồ, không ngờ nàng cũng chỉ đi nhảy hai bài, tất cả mọi chuyện cũng đã xong rồi.

“Nhờ có ta chọn thời cơ tốt.” Tiểu Dương dương dương há hê mồm khen mồm dài đuôi, “Người đang mừng lễ là lúc mềm lòng nhất, hào phóng nhất. Còn có hợp ý, người Lộ Lộc thích rượu lại hay ca múa, hai bút cùng về lo gì không đánh động được lòng người? Những người khác có lẽ cũng biết, chỉ là khinh thường đi làm thôi.”

Nói xong, hắn không khỏi nhìn chăm chăm Uyển Như một cái.

Nhờ có một ít trí nhớ hắn rất dễ dàng tiếp nhận tất cả của Lộ Lộc, nhưng Uyển Như cũng nguyên ý để xuống dáng vẻ nữ thế gia ở trên sân cỏ giữa rừng núi cùng nhảy múa với cô nương Di tộc, nguyên ý thảo luận nghiên cứu tài nghệ thêu thùa với người rõ ràng không phải cùng một đường, một ngày này, thật ra thì cũng làm cho hắn phải lau mắt mà nhìn thê tử.

“Nàng nhảy múa thật đẹp mắt, chi là.” Chờ vào phòng, Tiểu Dương đột nhiên như ác lang vồ mồi, hung hăng ôm eo Uyển Như thờ dài nói: “Chi là ta ghen tỵ! Rất muốn cả đời này nàng chỉ vây quanh một mình ta, chỉ nhảy múa cho một mình ta.”

“Vậy thiếp lui về phía sau không đi chỗ đó không phải tốt rồi sao.” Uyển Như cũng cười một tiếng, nhảy múa đúng là có chút trái với lệ thường, nếu hắn không muốn vậy không đi là được.

“Không, phu nhân vẫn phải kéo dài phát triển ngoại giao, không phải nàng đồng ý muốn dạy họ thêu thùa sao?” Tiểu Dương chịu đựng ghen tỵ, khuyên mình không thể vì riêng tư của bản thân cũng không quan tâm đến thê tử, nàng phải làm là vui vẻ đi lại xung quanh.

“Thêu thùa của các nàng cũng rất tốt.” Uyển Như cười cười, nàng lại không đồng ý với cách nói của Tiểu Dương, theo ý nàng thật sự không phải bản thân ‘hạ mình’ tới trao đổi, “Chàng xem họ thêu lúc đỏ lúc xanh lá dứa cảm phối màu, ngày trước là từ trước đến giờ thiếp không dám làm như vậy, cũng không học qua, nhưng hôm nay vừa nhìn lại cảm thấy vô cùng rực rỡ tươi đẹp.”

Ai nói người sống trên núi thì nhất định cái gì cũng không hiểu? Thật ra thì không tính là dạy, cũng chỉ là lấy thừa bù thiếu mà thôi. Chi tiếc, không thể dùng kỹ thuật thêu thùa đổi chút gì.

“Nhưng rõ ràng của nàng càng tinh xảo hơn.” Khi nói chuyện, tam lang đã cởi áo ngoài của thê tử, ngón tay dần dần dòi đi lên đến phần áo lót màu xanh dương, ngón cái phất nhẹ vào trên chỗ thêu uyên ương trên lụa mỏng, lầm bầm: “Nhìn hai con vịt nhỏ này, rất linh hoạt, rất tinh tế tí mĩ, không cọ xát vào da chứ?”

Hắn cười làm bộ “vuốt lông” cho uyên ương, ngón tay cũng không đành lòng dần dần di chuyển, cọt nhả cách vài vóc đặt ngay ở trên tuyết phong của thê tử

Ngay cả tường mỏng lại có hàng xóm, trải qua điệu múa động tình ban ngày hai phu thê vẫn không nhịn được nhẹ tiếng đánh nhau kịch liệt một lần, rồi sau đó tất nhiên ngủ ngon cả đêm.

Trời hừng sáng, Tiểu Dương luyện công buổi sáng trở về theo như lệ thường lại nhẹ nhàng vì Uyển Như khoác áo trang điểm, thuận tiện quan sát áo hoa mỹ của nàng, không khỏi cảm khái, dùng muối ăn đổi đồ vật mới thật sự là mua bán không vốn, vài vóc tinh xảo như vậy bọn họ cũng không có bản lĩnh tạo ra hàng dệt nhuộm màu.

“Y phục này, quá quý ta thật sự không bỏ được. Thân là nam nhân, có lẽ Tư Mạc Lộ Lộc cũng không thèm để ý phục sức bản tộc có tinh mỹ hơn hay không. Ăn, mặc, ở, đi, thật ra thì chỉ có ‘ăn’ mới là quan trọng nhất.” Tiểu Dương nói xong thì cười một tiếng.

“Muối của bọn họ quả thật không tốt lắm, ăn hình như cảm giác có hạt cát.” Uyển Như rất đồng ý gật đầu một cái, trong ăn uống phải có muối, vật này mới là vật phẩm có lực hấp dẫn nhất với thủ lĩnh Lộ Lộc.

“Cho nên, nếu chúng ta có thể ngay tại chỗ lấy tài liệu làm được muối tinh, vậy coi như buôn bán lời.” Lúc ở tiệc mời ăn thịt Tiểu Dương đã chú ý tới người Lộ Lộc nấu nướng chính là dùng muối mỏ, màu đen còn có tạp chất, lúc ăn dư vị còn hơi đắng, phải làm là tróc từ trên mỏm núi đá xuống chế biến, tất nhiên kém mịn hơn muối biển và muối hồ.

Chi là, trước đó là triều đình lũng đoạn kinh doanh, thành phẩm muối cần do quan phủ định giá thu mua, buôn bán.

Đất Lộ Lộc này không có khả năng thu được muối dẫn người tiến hành mua bán, chỉ một Thực Đạo như rãnh trời đã khó khăn nguy hiểm, hơn nữa, dân phong nơi đây hung hãn chiến sự rất nhiều, thương nhân muốn kiếm tiền cũng phải suy nghĩ trước xem mình còn mạng để tới không đã.

Vậy mà, địa phương tàu xe bất tiện, khó có thể buôn muối ăn cũng không phải nói sẽ không có muối để ăn, muối mỏ sẵn sù là tự nhiên ban tặng, trừ lần đó ra, còn có thể kết hợp nhân lực lấy được hàm muối.

Trước khi nhậm chức Tiểu Dương đã phải “tự cấp tự túc”, giống như ở biên giới Tây Bắc, triều đình chỉ đạo số hạn ngạch quân lương, còn lại ăn mặc chi tiêu chính bọn hãn nghĩ biện pháp, có sản xuất dư thừa không cần giao thuế, chết đói cũng đừng oán triều đình.

Vấn đề muối lúc trước khi lên đường hãn đã suy nghĩ qua, mang là chắc chắn phải mang, nhưng chuyến này hơn ba ngàn dặm cũng không thể mang theo số lượng đủ ăn cho hơn một nghìn người trong ba năm rưỡi được.

Huống gì, ở địa khu Tây Nam Di trừ bói tiền ra muối cũng thuộc về vật ngang giá lưu thông thay thế tiền đồng, khi bọn hãn mới đến không có bói tiền có thể dùng thì còn phải dựa vào muối để đổi lấy các đồ.

Như vậy có thể thấy được, bản thân phải sản xuất. Theo trong sách ghi lại, giữa hai địa thế cao Điền - Thục có mạch muối tích trong đất, có rất nhiều địa phương đến gần con sông cũng có thể đục giếng lấy muối, mà ở trong trí nhớ của Tiểu Dương, địa khu Mông Châu đúng là có hầm muối mở nổi danh.

Vì vậy, sau khi tham gia cuộc so tài Y Tiết, Tiểu Dương lập tức sai người mở giếng nước đồng thời chọn vị trí thích hợp, bắt đầu đào độ sâu ở mười trượng trở lên, miệng mỏ muối không hơn nửa tấc.

Thợ Uyển Như mang tới lại có công dụng lớn, khi bọn hãn, binh sĩ có lực dưới sự chỉ đạo thay phiên cả đêm đục giếng, thật may vận số cực tốt, trong thời gian một tháng, trong mỏ muối tràn ra nước.

Sáng sớm ngày hôm đó, Tiểu Dương tự mình dùng bánh xe từ trong giếng sâu lấy thùng nước thứ nhất đổ hết trong nồi bắt đầu nấu lên, mọi người đều vây ở một bên khăn trương mong đợi nước này có thể kết muối, có thể vì cuộc sống của bọn họ mà khai sáng.

Trong quá trình đợi, Uyển Như lặng lẽ ngồi bên cạnh một cây đại thụ ở đỉnh núi, mắt nhìn xuống dưới chân từng tầng một ruộng bậc thang được khai khẩn, nhìn mầm non màu xanh của cây lương thực, lại nhìn ra cách đó không xa khối mù trần ngập vách núi cùng dần dần ửng hồng dưới ánh nắng sớm, nắng chọi đi tới bên cạnh Tiểu Dương nhẹ nhàng kéo vạt áo hãn một cái, giữa đầu cười ngọt ngào.

Dù lần này không kết muối cũng không sao, chỉ cần có nhiệt tình chắc chắn sẽ có tương lai rực rỡ, cuộc sống điền viên như vậy, hình như rất tươi đẹp, điềm tĩnh mà tràn đầy mong đợi cùng hi vọng.

Lúc mọi người nín thở lắng lắng chờ đợi kết muối thì cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi, phá vỡ bình tĩnh của sáng sớm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Hồng Nhạn thư nhà

Mọi người giơ tay lên nhìn xa một chút, hình như là chỗ nhà gỗ Ôn thất lang mới vừa dọn tới ở xuất hiện chuyện, lúc này mới ở một đêm thôi mà, không thể nào nhanh như vậy đã xảy ra án mạng chứ?

Tiểu Dương nhìn nồi nước đang nấu, hình như còn chưa có chút ý gì sẽ kết muối thì đứng lên nói: “Ta đi xem một chút.”

Khi nói chuyện, mây hãn nhú lại đến có thể kẹp chết con kiến -- không biết Ôn tử thần kia lại đang làm cái gì, quá phiền toái. Không muốn ở nhà gỗ đơn sơ tại trạm dịch, để cho gã đi phủ thứ sử lại không thích.

Ngày hôm trước đến xem phòng, Ôn thất lang bắt bẻ từ đầu đến đuôi, nếu ghét bỏ thì đừng tới, gã vẫn cứ tới.

Biết rõ thời gian này quá gấp Đóa Mộc phòng còn chưa xây dựng xong không đủ mọi người ở, Ôn tử thần lại sống chết đồ thừa muốn đi cùng phu thê Trịnh Cung Lượng tới đây, hôm qua mới hào hứng dọn nhà, không biết thế nào hôm nay lại bắt đầu kêu thảm thiết, đây không phải là càn rỡ giày vò sao?!

“Thiếp cũng đi, giống như nghe có giọng nữ tử.” Uyển Như khẽ nâng làn váy đi theo bên người Tiểu Dương.

Nàng cảm giác Liễu Y Y này kỳ quái luôn xảy ra chuyện, nói không chừng là nàng ta có vấn đề gì, trượng phu cũng không tiện nhúng tay xử lý, phải có nữ nhân mới thuận tiện.

Trong núi trừ khu nhà gỗ này ra, quân sĩ thì ở bên ngoài, mười hai người một gian, ngủ chung giường, đám người Tiểu Dương vì lý do an toàn ở vị trí trung tâm, lấy hàng rào phân chia ra trong ngoài viện, đám nô tỳ là ở phía sau cùng.

Tất cả sàn nhà nhà gỗ đều là gác trên cao, dùng để tránh trong núi rừng ẩm ướt quá nặng xâm nhập thân thể con người, ra vào cũng cần đôi giày phòng ngừa bùn đất đi vào trong nhà, cho nên, mái hiên rất rộng, ngoài phòng còn có một hành lang có thể để đổi giày, hóng mát.

Uyển Như và Tiểu Dương tới nơi, mới vừa đi tới gần bên cạnh hàng rào nhà gỗ Ôn thất lang, đã nhìn thấy gã để trần nửa thân trên lẫn một vòng từ trong phòng ra, chỉ mặc tiết khổ khoác một cái áo khoác đứng ở hành lang, vẻ mặt kinh hoàng.

Nhìn thấy gã y phục xóc xếch Uyển Như vội vàng nghiêng người tránh đi.

Mặc dù quân sĩ làm việc tay chân thì có cời áo trên để trống tay làm việc, núi hoang này không có địa phương xây tường cao vây nội viện của Uyển Như và Triệu Thụy Liên lại, trong ngày thường đều nhìn thành quen, nhưng nàng lại chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng mặc tiết khổ lụa mỏng gần như trong suốt còn vật đang nửa dựng lên kia chạy ra như Ôn Tử Thần.

“Có chuyện gì? Vội vàng hấp tấp như thế.” Tiểu Dương cũng vội vàng dịch một bước sang bên cạnh, thứ nhất giúp Uyển Như ngăn chặn, thứ hai lúc trước hấn đứng đối diện cửa chính nhà Ôn thất lang, mặc dù bên trong có bình phong cản trở thế nhưng ánh mắt của hấn lại nhìn thấy trên đất có y phục nữ tử, cũng cần kiêng dè.

“Có con rết! Nơi này lại có con rết!” Ôn tử thần giờ chân chỉ vào bên trong nhà kêu lên, sắc mặt trắng bệch giọng điệu phát run, thậm chí còn bày ra bộ dạng muốn Tiểu Dương vọt vào giúp gã diệt côn trùng.

“... Đệ, không ngờ đệ sợ côn trùng?” Tiểu Dương không khỏi bật cười, rừng khu Tây Nam không phải là địa giới nhiều độc trùng nhất sao, dọc theo con đường này không nhìn thấy gã nòi dóa chắc hấn vẫn nhịn rất vất vả nhỉ?

Xem ra Ôn thất lang này bị dọa đến mơ hồ, cơ thiếp còn ở trong phòng ngủ, làm sao có thể để ngoại nam tự tiện xông vào? Lúc trước Tiểu Dương nhìn thấy có tỳ nữ đi vào giờ phút này cũng không nói gì nhiều, chờ đợi một lát sau, chỉ thấy bầu ngực già dùng cái chổi quét con rết ra ngoài.

Con rết màu nâu nhạt nhanh chóng chạy trốn, đột nhiên tiến tới bên chân Uyển Như, Tiểu Dương lờm một cái đang muốn đi lên hai bước che chở thì tỳ nữ, lại thấy nàng nhẹ nhàng nâng đáy giày lên, về mặt bình tĩnh đập xuống cái “bẹp”, côn trùng sống lập tức nằm ngay đơ.

“Đây không phải là con rết chỉ là Du Diên* thôi, mặc dù đều nhiều chân, nhưng chân của nó dài hơn thân thể mềm hơn, độc tính cũng không mạnh.” Uyển Như cúi thấp đầu vừa nói vừa dời đáy giày, trên đất đã có vật thể không rõ đầy máu để Ôn thất lang chính mắt thấy cái gì gọi là “thân thể mềm hơn”.

(*Du Diên là một loài rết thường có màu xám vàng với 15 cặp chân. Ban đầu là loài bản địa vùng Địa Trung Hải, loài này đã lan ra nhiều nơi khác trên thế giới nơi nó sống trong nhà ở của con người. Nó là loài ăn côn trùng, nó ăn giết chết và ăn các arthropoda khác như côn trùng và arachnidae.)

Ôn tử thần nôn khan một tiếng, bản thân chỉnh áo nhanh chóng đi vào bên trong nhà.

Thấy gã đi lúc này Uyển Như mới ngẩng đầu lên, đúng lúc chống lại gương mặt cười như không cười của trượng phu, nàng nhất thời quần bách, nắm ngón tay dịch hai bước đồng thời chân phải còn có chút không được tự nhiên cọ xát trên đất.

Nhớ ngày đó có ý bị Trương thị nuôi đến không có quy củ, nàng cũng từng đi theo sau lưng huynh trưởng chạy tán loạn khắp nơi, bắt bướm bướm, đập con thiêu thân, đập con kiến thậm chí leo cây hái trái cây đập người là đứa bé phá hoại hoạt bát, sau đó rốt cuộc đã có kinh nghiệm hiểu được nữ nhân cần giả trang nhu nhược, thật vất vả luyện được đến trong xương cũng lộ ra hơi thở yếu đuối, lại gã đến tướng môn.

Đi theo Tiểu Dương phi ngựa, huấn luyện bắn tên, chuyến này lại vượt núi băng đèo ở trong rừng hoang dã dài mấy tháng, so với Uyển Như sống lại ngày đầu cho đến ngày nay có loại cảm giác chân chính thay da đổi thịt, không cần thận đề lộ ra nguyên hình.

Hoàn toàn quên các nam nhân có lẽ có thể tiếp nhận một nữ nhân có thể bắn tên vào sói cứu phu, cũng không nhất định nguyện ý nhìn nàng mặt không đổi sắc đập côn trùng còn dẫm đến rất vui, không có một chút mềm mại nhiệt tình còn gọi là nữ nhân sao?

Thật là quá thất sách rồi, đây chính là điển hình hà hề quên hình tượng! Giờ phút này kêu lên một tiếng nói “A Dương, thiếp rất sợ” không biết có kịp hay không?

Uyển Như đang yên lặng rơi lệ thì Tiểu Dương lại đưa ngón trỏ ra nhẹ nhàng gõ lên ót nàng: “Con này được gọi là Tiễn Xuyên Tử, đập nó sẽ gặp rủi ro.”

“Hà?! Không thể nào? Nhất định là lời nói vô căn cứ.” Uyển Như tham tiền cự tuyệt tin tưởng truyền thuyết này, cầu xin thần Phật hi vọng có thể thuận lợi ra muối kiếm tiền, lại không phát hiện ở trong lúc lơ đãng đã bị Tiểu Dương lừa gạt chuyển sang vấn đề khác.

Hai phu thê đang nói chuyện, Ôn thất lang sửa sang áo xong mang về mặt lúng túng đi từ từ ra ngoài, hỏi: “Trong đại phu có nữ tử không?”

“Không có.” Tiểu Dương gọn gàng linh hoạt lắc đầu, thế đạo này coi như nếp sống phóng khoáng như thế nào đi nữa cũng không thấy được mấy nữ tử hành y, cho dù là có cũng không có người nguyện ý đi theo đến địa khu Tây Nam.

Uyển Như cũng mang theo mấy vú già hiểu chút y thuật, thậm chí ngay cả bà đỡ đẻ cũng chuẩn bị sẵn, nàng suy đoán là thân thể Liễu Y Y có gì đó khó chịu, hoàn toàn có thể cách rèm cửa bất mạch, không chút nào có ý chủ động cống hiến nô tỳ đặc lực nhà mình.

Chờ tìm người gọi đại phu lại trải qua hồi nô tỳ, mọi người mới biết vì sao Ôn thất lang lúng túng đỏ mặt lên.

Thì ra là lúc sáng sớm gã đứng dậy cầm y phục giữ ra một Tiễn Xuyên Tử, sau đó sợ hãi kêu tay run lên hất con côn trùng nhỏ kia rơi trên ngực Liễu Y Y, đúng lúc ấy nàng ta đang lỏa thể trên giường bày ra tư thế hấp dẫn, con côn trùng bị hất lên thuận thế khê cắn.

Tiến Xuyên Tử có độc, bị nó ghim sẽ sưng đỏ thậm chí còn mọc mụn nước, đáng may râu bị cắn trên đùi đều sẽ cảm giác đau đớn vô cùng, hơn nữa Liễu Y Y trúng chiều còn là ngực nơi mềm nhất, đây cũng là nguyên do vì sao mọi người nghe được nam nữ đồng thời kêu lên.

“May mắn không phải con rết, bị độc trùng tâm thường này cắn không tính là nghiêm trọng, uống thuốc cùng với bôi bên ngoài sẽ khỏi.” Đại phu trung niên nói xong thì cáo lui, vốn là thường dùng thuốc, uống thuốc tự có học đồ đi nấu, thuốc bôi thì làm xong sẽ cho người ta đưa tới một bình.

“Hai người này thật đúng là. Tuyệt phối.” Uyển Như nhìn Ôn thất lang vội đi xúc thuốc cho ái thiếp, không nhận được bụng miệng cười, rất không thực nữ hả hề.

“Cho hân thảo được phòng muối lại không muốn dùng, còn hun cái gì mà hương Canaan, muốn phong nhả cũng phải chọn địa điểm chứ?” Tiểu Dương cũng bĩu môi cười một tiếng, sau đó lại kéo tay Uyển Như cùng nhau đi hướng chân núi tới xưởng nhỏ đang nấu muối, “Không phải nói cái gì mà nòi nào ụp vung nấy sao, bọn họ tuyệt phối, hai ta cũng vậy.”

Không đợi hai người bọn họ đi trở về, ở xưởng đột nhiên ồn ào một trận, không cần cần thận phân biệt cũng biết đó là tiếng hoan hô của mọi người.

“Thật sự được rồi!?” Uyển Như nghe quân sĩ bên kia hân hoan kích động cười to, không khỏi cũng vỗ tay vui vẻ, “Thật tốt quá, có thể kiếm tiền rồi!”

Dùng muối mình nấu đổi bạc và dược liệu của bộ lạc Lộ Lộ, tinh luyện, bào chế sau đó phái người chở về Trung Nguyên buôn bán, mua bán không vốn hoàn mỹ bức này thật đúng là chuyện vui trên trời rớt xuống.

“Nào có đơn giản như vậy. Có thể nấu ra muối là bởi vì tìm đúng địa phương, nước chất không thành vấn đề, trên thực tế, hầm muối cũng là phiên toái nhất trong tất cả phương pháp khai thác muối.” Tiểu Dương không khỏi lắc đầu cười một tiếng, “Cỗ đời này làm sao có thể có chân chính mua bán không vốn? Cho dù là củi đốt không cần bỏ ra tiền, nhân lực cũng coi là tiền vốn.”

“Phiền toái thế sao?” Không phải là mức nước chất ra ngoài nấu lên là có thể ra hạt muối sao.

“Lần này trực tiếp nung nấu chỉ vì xem thử rốt cuộc nước chất có đúng hay không, như vậy ra muối cần rất nhiều củi đốt, không chỉ có tốn thời gian hao tổn của cái này muối vẫn có trộn lẫn tạp chất, vị cũng không khác biệt lớn với muối mỏ cũng hơi đáng. Nếu như thật sự muốn kiếm tiền còn phải tiêu chuẩn hóa sản xuất.” Tiểu Dương giải thích đơn giản với thế tử sau đó đi đến bên mỏ muối.

Thợ phụ tá bắt đầu ra lệnh, ra lệnh cho binh sĩ thủ hạ ở bên ngoài huấn luyện thay phiên làm việc tay chân.

Đầu tiên là đào cái giếng sâu dùng xe trâu kéo bánh xe ống trúc lên xuống, dễ dàng cho ra nhiều nước chất trong thời gian dài hơn, rồi sau đó sửa sang lại ra sân phơi nắng, sau này trước khi chế biến dùng rom rạ hút lấy nước muối rồi dựa vào nhiệt độ mặt trời cho bốc hơi nước dư thừa.

Quan trọng nhất là, Tiểu Dương đề thợ hao phí thời gian một tuần nghiên cứu ra một loại “công nghệ Đề Tương”, đây vốn là bí mật không truyền của xưởng chế muối, Uyển Như mang theo người cũng không phải là toàn năng không rõ lắm của phân đoạn này, thế nhưng hân lại nói mình từng thấy qua quá trình thao tác chỉ là không biết dùng tỷ lệ tài liệu mà thôi.

Cho nên, ở dưới sự chỉ điểm của Tiểu Dương, khi nấu nước chất sôi sùng sục xuất hiện một ít muối và tạp chất lơ lửng thì đám thợ không còn là người nhân công chỉ dùng sức vớt tạp chất trôi lơ lửng vớt sạch, mà là trải qua nhiều phen nếm thử sau đó theo như tỷ lệ đậu nành - đậu nành hạ nồi hút lấy tạp chất.

Tất cả mọi người không rõ thứ bị đậu nành hút đi là cái gì, nhưng sau Đề Tương thì nước chất rõ ràng trở nên trong suốt hơn, khi nấu ra hạt muối, vớt ra đựng trong nôi lại dùng nước Đề Tương nồng loại trừ tạp chất, lúc này mới xuất hiện muối ăn trắng chân chính dùng trong mua bán giá cao.

Một loạt quá trình này tương đối thần kỳ tựa như ảo thuật, mà nước chất nồng còn lại trong chế muối được dùng để chế ra thức ăn ngon.

Làm đậu nành cộng nước để thành tương, có thể dùng để chế muối, lọc ra bã đậu có thể thêm bột kiều mạch làm bánh rán, sữa đậu nành cũng có thể trực tiếp uống, sữa đậu nành sau khi đun sôi trong lúc chế muối nếu còn dư lại là được ngưng kết thành đậu phụ trắng noãn tròn mềm, vào miệng tan ra còn mang theo vị mặn, hơn nữa vùng màu đen, hành lá màu xanh cắt nhỏ hòa lẫn cùng với nước sốt đặc biệt ngon miệng.

Vì tiết kiệm được lương thực, chuyên chú sản xuất, khi ăn đậu phụ cũng không chế luyện quá nhiều, ngày hôm trước Tiểu Dương mới vừa nghiêm nghị ngăn Ôn thất lang lại muốn yêu cầu “dùng của công cho việc tư” thỏa mãn ham mê ăn uống, rồi sau đó bản thân lại lặng lẽ cho người ta một lon tào phớ dùng hộp đựng trở về nhà giống như hiến vật quý cho Uyển Như uống.

“Nhanh ăn, bị Ôn Tiểu Thất nhìn thấy hân sẽ giậm chân.” Tiểu Dương vừa thúc giục Uyển Như, bản thân cũng nhanh chóng ăn, trên mặt còn mang theo nụ cười thỏa mãn.

“Thiệt là, ăn chén đồ cũng làm như trộm, cũng không phải là đồ gì không được, những vật này chất đầy muốn bao nhiêu có bấy nhiêu cần gì ở nơi này dấu điểm chọc người ngại.” Sau khi Uyển Như nói xong cũng nâng muống ăn một miếng, đồng thời còn cười nhẹ đập trống phụ hai quyền.

Nàng không khỏi có chút hoài nghi, có lẽ, là bởi vì Liễu Y Y bị thương nơi bất nhả gần đây xấu hổ không có ra cửa, doanh trại thiếu người làm âm ỉ ngược lại không có ý gì, mà phu quân mình thì đặc biệt đi xem biểu diễn hân uất ức hoặc vẽ mặt kim nén, dùng để chọc cười.

“Kẻ trộm cũng có niềm vui của kẻ trộm, ha ha.” Tiểu Dương háng giọng cười một tiếng, rất là hả hề bởi thế tử trộm cắp ăn một mình.

Đúng vào lúc này, ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa hí, hai quân sĩ tuổi trẻ Liệp Ứng từ bên ngoài chạy nhanh đến, mang theo tín vật tiến vào doanh trại cầu kiến Tam lang quân.

“Hừm, trong nhà đưa thư đến!” Tiểu Dương nghe âm thanh quân sĩ quen thuộc đó vội vàng lau miệng đi ra ngoài phòng.

Vì báo bình an và tin tức liên hệ, dọc theo con đường này cách mỗi một tháng hẳn lại mỗi lần cho bồ câu đưa tin về nhà, lại không trông cậy vào có thể rất nhanh nhận được thư hồi âm. Đường xá quá mức gian nguy, ở bên này bồ câu đưa tin còn chưa có huấn luyện tốt cơ bản là không thể nhanh chóng trao đổi tin tức, cũng đã sáu tháng rồi mới nhận được thư nhà lần thứ hai, thật đúng là khó có được.

Uyển Như cũng lòng tràn đầy mừng rỡ không ăn đậu phụ nữa, vội vàng theo Tiểu Dương ra cửa, vội la lên: “Có thư của ca ca gửi cho thiếp không?” Một lần trước lúc gởi thư bởi vì Thôi Văn Khang vẫn còn đang thi, chỉ nói mấy câu dẫn dò tất cả trong nhà đều khỏe mạnh, hôn sự cùng Dư gia đang tiến một bước thương nghị, Nạp Thái vẫn còn đang coi bất tự, sau đó cũng không nói nhiều lắm, lần này, sẽ không như thế đâu nhỉ?

“Có, đừng có gấp.” Tiểu Dương cho người đưa thư của Trịnh Cung Lượng và của quân sĩ quan trọng phân phát xuống, lúc này mới cười đưa một sấp thư dây cho Uyển Như.

“Ai u, tại sao có thể không vội? Không biết ca ca có thi trúng hay không, cũng không biết huynh ấy nghị hôn có thuận lợi hay không, còn không biết rốt cuộc Trương thị có tức chết không. . . .” Uyển Như thao thao bất tuyệt nói xong, nhanh chóng bóc phong thư ra, đôi tay khẽ run rút giấy viết thư ra bắt đầu nhanh chóng đọc.

Vừa xem vừa oán trách ca ca sao nói nhảm nhiều thế, khúc dạo đầu một tờ lớn lại đều là thời tiết ở Kinh Thành, cái gì gió xuân hiu hiu cái gì trăm hoa sắp nở rộ, gì mà giai nhân mặc áo xuân vàng nhạt cùng mình gặp nhau ở chùa miếu phía sau núi.

Ấy, câu này giống như là trọng điểm!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Ngoại truyện kiếp trước của Tiểu Dương

Một ngày kia, Tiểu Lực Dương nghỉ phép về nhà thuận đường thay chiến hữu đi thăm đối tượng hẹn hò của đối phương, trong lúc vô tình gặp được bạn tốt của vợ tương lai. Cô ấy mặc áo khoác lớn mùa đông, vóc người sexy, hiện ngang mạnh mẽ, dung mạo xinh đẹp, làm người ta ái mộ.

Sớm định ra năm phút đồng hồ gặp mặt giao nhận hàng, bị Tiểu Lực Dương cứng rắn kéo thành một giờ cuối cùng có dư bữa trưa, hẳn biết tên của đối phương là Viên Viện, hẳn biết cô bé này không có người thân một thân một mình ở trong thành phố làm việc, là một người buôn bán vải độc lập kiên cường có chút tư sản.

Một ngày kia, nghỉ phép kết thúc chuẩn bị trở về bộ đội Tiểu Lực Dương lại mời cô gái ăn cơm, giới thiệu cũng đang cùng làm ăn cung cấp cho anh rể Viên Viện, hẳn không nhìn được muốn giúp cô, bảo vệ cô. Một cuộc tiệc rượu, hẳn nâng cốc bột cũng hóa thành xăng thiêu đốt ở trong ánh mắt, không chút nào không rung chuyển được tim của người đẹp.

Một ngày kia, cùng chiến hữu làm nhiệm vụ ở “Táo Đường hộ” tộc Lật Túc, Tiểu Lực Dương vô tình gặp được Viên Viện lần nữa, cô mặc bikini màu xanh dương đậm, nổi bật vóc người lộ ra không bỏ sót gì, hẳn còn chưa kịp thưởng thức, đã phát hiện gần đó là trùm buôn thuốc phiện bản xứ.

Một ngày kia, Tiểu Lực Dương giả bộ là bạn trai của Viên Viện kéo tay của cô bước đi dưới mí mắt trùm buôn thuốc phiện, nhất thời, mặt hấn đỏ tới mang tai, nhịp tim như sấm lại không phải khẩn trương bởi vì nhiệm vụ, chỉ vì trong nháy mắt không lời nào có thể diễn tả được hưng phấn và vui thích khi cầm bàn tay người thương.

Một ngày kia, chiến hữu hi kết liên canh, lại kể lại với hẳn khi bản thân hỏi thì Viên Viện đã trả lời chắc chắn: cô muốn một ông chồng có thể làm bạn có thể trợ giúp bản thân phát triển sự nghiệp.

Chỉ gặp ba lần mà thôi, không liên quan tình yêu chỉ nói nhu cầu, có thể làm được rồi hãy nghĩ tiếp sau này.

Một ngày kia, Tiểu Lực Dương im lặng, nhìn hình khiêu dâm len lén lấy được của Viên Viện trên mặt bàn, chậm rãi lau chùi súng của mình.

Hắn là một tay súng bắn tỉa vô cùng xuất sắc, chỉ biết làm lính chỉ thích làm lính, súng trong tay giống như chính là kéo dài sinh mạng hắn, không bỏ được bỏ không được. Rồi sau đó, Tiểu Lực Dương xé toang hình đốt cháy thành tro, hẳn cần, là một người vợ có thể không oán không hối hận mình, giúp đỡ chính mình.

Một ngày kia, chiến hữu vì cứu hắn rơi xuống vách đá ở rừng mưa nguyên thủy mà mất tích, Tiểu Lực Dương báo tin dữ này cho thê tử đối phương thì nhìn đau không được khóc thành tiếng, Viên Viện ngồi ở bên cạnh yên lặng đưa cho hắn một tờ khăn giấy.

Hắn nhận, rồi sau đó về thành đoàn cán rặng vứt bỏ, đến đây, Tiểu Lực Dương biết bản thân và Viên Viện đã là hai đường thẳng song song không bao giờ giao nhau.

Có bao nhiêu thiếu nữ chịu vì một người tràn ngập nhiệt huyết chỉ vì đèn nợ nước vì dân mà bỏ tất cả? Bạn tốt của Viên Viện bỏ ra, tân hôn năm thứ hai

lấy được cũng chỉ có tin dữ.

Có lẽ, cứ như bọn hắn đi lại ở cương vị quân nhân chuyên nghiệp, hoàn toàn không thích hợp kết hôn sinh con nhỉ? Cũng được, đừng hại người nữa, chỉ mong kiếp sau có thể gặp được cô gái có duyên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Làm Ái Thê Nhà Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.